

Đỗ Thạch Sư

Contents

Đỗ Thạch Sư	2
1. Chương 1: Tư Liệu Về Phỉ Thúy	3
2. Chương 2: Tư Liệu Về Đỗ Thạch	7
3. Chương 3: Hoài Bích	10
4. Chương 4: Thú Nhân Tinh Cầu	13
5. Chương 5: Giáo Dục Kiến Thức Thông Thường Của Thú Nhân Tinh Cầu	16
6. Chương 6: Vincent	19
7. Chương 7: Những Điều Về Đỗ Thạch	22
8. Chương 8:	24
9. Chương 9: Lần Đầu Đỗ Thạch	27
10. Chương 10: Vincent Cùng Owen	29
11. Chương 11: Quy Củ	32
12. Chương 12: Tặng Đá Đỗ Sụp	35
13. Chương 13: Đại Trưởng	38
14. Chương 14: Lam Phỉ	41
15. Chương 15: Đỗ Thạch Chiến	44
16. Chương 16: Bất Thối Lui	47
17. Chương 17: Cuộc Sống Chân Thực	50
18. Chương 18: Vincent = Hệ Chữa Trị	52
19. Chương 19: Thủ Vọng Giả	56
20. Chương 20: Nhanh Lớn Lên	58
21. Chương 21: Lần Đầu Tiên Hôn	61
22. Chương 22: Cậu Ấy Là Của Ta	64
23. Chương 23: Kế Hoạch Dự Dỗ	66
24. Chương 24: Đây Tuyệt Đối Không Phải Tổ Tình	68
25. Chương 25: Cạm Bẫy Của Vincent	71
26. Chương 26: Ly Khai	74
27. Chương 27: Ôn Nhu Của Vincent	76
28. Chương 28: Quảng Sơ Đại Lão Khanh	79
29. Chương 29: Cầu Hôn	84
30. Chương 30: Thú Hình Của Vincent	86
31. Chương 31: Endymi	89
32. Chương 32: Mao Liễu Không Xác Định	92
33. Chương 33: Bài Viết Đầu Tiên Hôm Nay	94
34. Chương 34: Ái Mộ Của Endymi	97
35. Chương 35: Quyết Định Của Bạch	100
36. Chương 36: Nhập Học	103
37. Chương 37: Đá May Mắn	105
38. Chương 38: Thủy Tinh Chủng	108
39. Chương 39: Bài Viết Ngày 1 Tháng 7	110
40. Chương 40: Lần Đây Là Thật Sự Giải Khai	113

41. Chương 41	117
42. Chương 42: Chỗ Đó . . . Vốn Liếng Hùng Vĩ	120
43. Chương 43: Kiểm Cớ	123
44. Chương 44: Hôn	126
45. Chương 45: Xác Định Quan Hệ	129
46. Chương 46: Vũ Hội	132
47. Chương 47	134
48. Chương 48: Khiêu Chiến	137
49. Chương 49: Đổ Thạch Chiến (1)	140
50. Chương 50: Đổ Thạch Chiến (2)	142
51. Chương 51: Đổ Thạch Chiến (3)	145
52. Chương 52: Đổ Thạch Chiến (4)	148
53. Chương 53: Đổ Thạch Chiến (hoàn)	150
54. Chương 54: Được Thu Làm Đồ Đệ	154
55. Chương 55: Tỉnh Ngộ	156
56. Chương 56: 56 Tuổi Thọ	159
57. Chương 57: Làm Cái Gì Đây?	161
58. Chương 58: R-rating Và Khu Mỏ	164
59. Chương 59: Chọn Lựa	167
60. Chương 60	169
61. Chương 61: Tư Thái Tuyệt Thế	171
62. Chương 62: Ladopa Gaoling	175
63. Chương 63: Cùng Tặng Nhau	177
64. Chương 64: Không Ăn Chay	180
65. Chương 65: Mật Y Và Kỳ Sát Hạch	182
66. Chương 66: Kỳ Sát Hạch Bắt Đầu	185
67. Chương 67: Phần Thi Thực Tiễn	189
68. Chương 68: Danh Tiếng Được Lan Rộng	192
69. Chương 69: Giải Súp	195
70. Chương 70: Học Đồ Cấp 1	197
71. Chương 71: Kế Hoạch Mật Y	200
72. Chương 72: Vô Đề	203
73. Chương 73: Tình Dịch Lộ Diện	206
74. Chương 74: Gặp Mặt	208
75. Chương 75: Đại Hội Đổ Thạch Bắt Đầu	211
76. Chương 76: Mao Liễu Không Mua Nổi	213
77. Chương 77: Đổ Trưởng	216
78. Chương 78: Kỳ Di!	218
79. Chương 79: Quyết Định Của Mustafa	221
80. Chương 80: Đấu Giá	223
81. Chương 81: Mặc Phỉ	226
82. Chương 82: Gặp Gia Trưởng	229
83. Chương 83	232
84. Chương 84: Ung Dung Thoải Mái	235
85. Chương 85: Thổ Lộ	237
86. Chương 86: Không Phải Ăn Chay	240
87. Chương 87: Sousa Karen Garcia	243
88. Chương 88: Tranh Luận Danh Hiệu ‘’	245
89. Chương 89: Khó Khăn	248
90. Chương 90: Bạch Tử Thạch = Tên Ngốc?	250

Đổ Thạch Sư

Giới thiệu

Bạch Tử Thạch từ thuở nhỏ đã coi phỉ thúy như có gì đó Nhân duyên đã tới, Tới một vùng đất tương đương với trình độ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/do-thach-su>

1. Chương 1: Tư Liệu Về Phỉ Thúy

Phỉ thúy, còn được gọi là ngọc phỉ thúy, ngọc bích, Jadeite, ngọc Miến Điện, đều là một loại ngọc, nhan sắc hiện lên màu xanh biếc [gọi là thúy] hoặc màu đỏ [gọi là phỉ]. Do địa chất tác dụng nên chủ yếu hình thành từ jadeite, omphacite cùng natri crom pyroxen tạo thành đẳng cấp ngọc đa tinh thể.

Một, chủng loại thông thường

1, Phỉ Thúy Lão Khanh Chủng thường giới thường gọi là “Lão Khanh Thủy Tinh Chủng”, thường lấp lánh trong suốt, tính chất của nó nhẵn nhụi tinh thuần không tỳ vết, nhan sắc thuần khiết, sáng ngời, nồng đậm, lục sắc đều đặn; Phỉ Thúy Lão Khanh Chủng tinh thể jadeite rất nhỏ, bởi vậy, bằng mắt thường rất khó nhìn thấy “tính thúy (tính chất màu xanh)”; Phỉ Thúy Lão Khanh Chủng khi ánh sáng chiếu vào hiện lên tình trạng bán trong suốt hoặc hoàn toàn trong suốt, là phỉ thúy trung thượng phẩm hoặc cực phẩm.

2, Phỉ Thúy Băng Chủng và Lão Khanh Chủng có tính chất tương tự, vô sắc hoặc thiếu sắc, Băng Chủng đặc thù là bên ngoài hiện ra rất sáng bóng, bán trong suốt tới trong suốt, trong trẻo giống như băng, làm cho người ta có cảm giác băng thanh ngọc oánh. Nếu trong Phỉ Thúy Băng Chủng có đường hoa văn hoặc đường đứt quãng màu lam sắc, thì phỉ thúy như vậy gọi là “Lam Hoa Băng”, là một loại thông thường trong Phỉ Thúy Băng Chủng. Băng Chủng là loại ngọc thường dùng để chế tác vòng tay hoặc vật trang sức. Phỉ Thúy Băng Chủng vô sắc và Phỉ Thúy “Lam Hoa Băng” giá trị không có phân chia cao thấp rõ ràng, kỳ thật giá cả chủ yếu quyết định bởi sở thích của mọi người. Băng Chủng là phỉ thúy trung thượng đẳng hoặc trung cấp.

3, Phỉ Thúy Thủy Chủng ngọc chất kết cấu hơi to hơn Lão Khanh Thủy Tinh Chủng, sáng bóng, độ trong suốt cũng hơi thấp hơn Lão Khanh Thủy Tinh Chủng nhưng tương tự hoặc tương đương với Băng Chủng. Đặc điểm của nó là thông thấu như nước nhưng sáng bóng nhu hòa, xem kỹ kết cấu bên trong, có thể thấy được một chút “Sóng gợn”, hoặc có chút ít vết rạn tối màu và vân đá, ngẫu nhiên còn có thể thấy được tạp chất cực nhỏ, sợi bông. Có chuyên gia nói Phỉ Thúy Thủy Chủng là sắc đậm hoặc vô sắc, chất lượng kém một chút so với Phỉ Thúy Lão Khanh Chủng. Là phỉ thúy trung thượng đẳng, ngẫu nhiên gặp một cái thượng đẳng.

4, Phỉ Thúy Tử La Lan đây là một loại phỉ thúy nhan sắc giống hoa màu tím của cây Tử La Lan, giới châu báu lại gọi màu sắc của Tử La Lan là “Xuân” hoặc “Xuân sắc”. Trong phỉ thúy “xuân sắc” có các cấp bậc cao, trung, thấp, không phải chỉ cần là Tử La Lan, thì nhất định có giá, nhất là thượng phẩm, còn phải kết hợp tính chất, độ trong suốt, công nghệ chế tác trình độ đẳng cấp tiến hành tổng hợp lại thành chỉ tiêu đánh giá chất lượng. Phỉ thúy màu tím bình thường không đậm, giới phỉ thúy căn cứ vào sắc thái màu tím đậm nhạt bất đồng, lấy sắc tím của phỉ thúy phân chia thành màu hồng tím, màu cà tím và lam tím, hồng tím bình thường tính chất khá mịn, độ trong suốt tốt hơn, màu cà tím thứ hai, lam tím sau cùng.

5, Phỉ Thúy Bạch Đế Thanh đặc điểm là đế trắng như tuyết, lục sắc trên nền trắng có vẻ thực tiên diễm, xanh trắng rõ ràng. Chủng phỉ thúy cực phẩm rất dễ phân biệt: Lục sắc ở trên nền đế trắng phân bố rõ ràng, độ trong suốt kém, là đục hoặc là hơi trong suốt; ngọc kiện có cấu trúc sợi và hạt mịn, nhưng chủ yếu là cấu trúc hạt mịn, quan sát dưới kính hiển vi (độ phóng đại 30 ~ 40 lần) mặt ngoài thông thường có kết cấu lỗ hoặc kết cấu không đồng đều. Nên chủng loại đa số là phỉ thúy chất lượng thường, rất ít có màu sắc xanh trắng rõ ràng, lục sắc diễm lệ mà hình dạng lại tốt, màu sắc, đế phi thường hài hòa, có thể đạt tới phẩm chất cao cấp.

6, Phỉ Thúy Hoa Thanh màu sắc xanh biếc ngân xanh rải rác, cực bất quy tắc; tính chất có to có nhỏ, bán trong suốt. Màu nền của nó là màu xanh nhạt hoặc màu sắc khác. Như màu xám nhạt hoặc xanh lá cây, kết cấu chủ yếu là sợi cùng hạt mịn đan xen. Phỉ Thúy Hoa Thanh đặc điểm là lục sắc không đều. Có chỗ

dày đặc, có chỗ tương đối thưa thớt, sắc có đậm cũng có nhạt. Trong Phỉ Thúy Hoa Thanh còn có một loại trạng thái kết cấu chỉ có hạt, cảm giác không đủ nước, nguyên nhân bởi vì kết cấu thô ráp, cho nên độ trong suốt thường thường rất kém. Hoa Thanh Chủng là phỉ thúy chất lượng thường hoặc phẩm chất thấp.

7, Phỉ Thúy Hồng Phỉ nhan sắc đỏ tươi hoặc cam hồng, ở thị trường thực dễ dàng nhìn thấy. Màu của Hồng Phỉ là sau khi tinh thể jadeite sinh ra mới hình thành, do liên kết quặng sắt tạo thành. Đặc điểm này tạo thành màu đỏ hoặc đỏ thẫm, Hồng Phỉ tốt màu sắc đẹp, có ánh thủy tinh, độ trong suốt là bán trong suốt, chế phẩm Hồng Phỉ thường là chất lượng thường hoặc trung, kém thương phẩm, nhưng cũng có Hồng Phỉ cao cấp: Ánh sáng tươi đẹp, tính chất nhẫn nhụi, phỉ thường xinh đẹp, được mọi người yêu thích, là phỉ thúy mang màu sắc cát tường.

8, Hoàng Tông Phỉ là phỉ thúy có màu sắc từ vàng đến nâu nhạt hoặc nâu xám, độ trong suốt hơi thấp. Một loạt chế phẩm phỉ thúy loại này ở trên thị trường tùy ý có thể thấy được. Màu sắc của chúng cũng là sau khi tinh thể jadeite sinh ra mới hình thành, thường thường phân bố màu đỏ ở bên ngoài, do liên kết quặng sắt nhuộm thành. Ở trên thị trường, Hồng Phỉ giá trị cao hơn Hoàng Phỉ, Hoàng Phỉ(vàng) cao hơn Tông Hoàng Phỉ (nâu vàng), Hạt Hoàng Phỉ (nâu xám) xếp tiếp theo. Nhưng do nguyên nhân sở thích khác nhau và nét đặc sắc của từng vật phẩm trang sức khác nhau khiến cho giá cả khác nhau tùy tình huống.

9, Phỉ Thúy Đậu Chủng tên gọi tắt là Đậu Chủng, Phỉ Thúy Đậu Chủng là một loại phỉ thúy thực thông thường trong gia tộc.

10, Phỉ Thúy Phù Dung Chủng tên gọi tắt Phù Dung Chủng, nhất phẩm phỉ thúy loại này bình thường là màu xanh nhạt, không chứa lẫn màu vàng, màu xanh tương đối trong suốt, thuần khiết, có khi đáy hơi hồng nhạt.

11, Phỉ Thúy Mã Nha Chủng tính chất tuy rằng khá nhỏ, nhưng đục, mặt ngoài sáng bóng giống như đồ sứ.

12, Phỉ Thúy Ngẫu Phần Chủng tính chất nhẫn nhụi giống như bột củ sen, có màu hồng nhạt, màu đỏ tím [thiếu xuân sắc], là nguyên liệu tốt cho hàng mỹ nghệ.

13, Nghiễm Phiến đặc điểm là ở dưới ánh sáng màu xanh chuyển ám hoặc biến thành màu đen, tính chất tương đối xù xì thể nước khá khô.

14, Phỉ Thúy Thúy Ti Chủng đây là một loại phỉ thúy tính chất, màu sắc tốt, trên thị trường là loại ngọc trung cao cấp.

15, Kim Ti Chủng ở bề mỏng bên trong có hiện lên các sợi màu vàng, cam vàng, là phỉ thúy thể hiện rõ ràng cấu trúc sợi song song với sắp xếp định hướng kết cấu, ngoại trừ màu sắc bên ngoài khác với Thúy Ti Chủng, thì các đặc trưng khác cũng giống với Thúy Ti Chủng. Nhưng bình thường Phỉ Thúy Kim Ti Chủng giá thấp hơn Phỉ Thúy Thúy Ti chủng.

16, Phỉ Thúy Du Thanh tên gọi tắt Du Thanh Chủng hoặc Du Tầm, độ thông thấu cùng sáng bóng thoát nhìn có cảm giác bóng loáng, trong thị trường tùy ý có thể thấy được, là phỉ thúy cấp thấp, thường dùng nó để chế tác vật trang sức, vòng tay, cũng có cái làm thành mặt nhẫn. Du Thanh Chủng lục sắc rõ ràng nhưng không thuần, chứa thành phần màu xám, màu lam, bởi vậy tương đối nặng nề, không đủ tiên diễm.

17, Ngọc Ba Sơn “Ngọc Ba Sơn” nguyên thạch là một loại tinh thể thô to, kết cấu xốp, nước khô, để kém “Gạch liệu”, nhưng màu sắc tương đối phong phú, có tím nhạt, xanh lục nhạt, xanh lục hoặc lam xám, là một loại phẩm cấp hơi thấp, chứa amphibole, natri fenspat và các khoáng chất đặc thù khác của phỉ thúy.

18, Phỉ Thúy Kiền Bạch Chủng là phỉ thúy có tính thô, độ trong suốt không tốt, màu trắng hoặc màu xám trắng nhạt. Chuyên gia phỉ thúy đánh giá nó là: Loại thô, nước khô, không nhuận. Nó là loại vô sắc hoặc sắc nhạt, bằng mắt thường có thể thấy được ranh giới giữa các tinh thể, do bề ngoài kết cấu thô ráp, giá trị sử dụng và thưởng thức thấp, là một loại phỉ thúy cấp bậc thấp.

19, Mặc Thúy thoát nhìn phát ra ánh đen, rất dễ khiến người ta ngộ nhận là Mặc Ngọc trong Ngọc Độc Sơn hoặc những thứ bảo ngọc hắc sắc khác, nhưng khi quan sát ánh sáng xuyên qua, hiện lên trạng thái bán trong suốt, mà trong hắc sắc lại có ánh xanh biếc, đặc biệt lát cắt mỏng của Mặc Thúy, lúc ánh sáng xuyên qua màu sắc rất đẹp. Người Miến Điện dùng “Bóng dáng tình nhân” để hình dung jadeite màu đen, người Trung Quốc thì dùng tên khác là “Mặc Thúy”.

20, Thiết Long Sinh ngọc kiện đầy màu xanh. Tài nguyên khoáng sản này được phát hiện vào năm 90, năm 94 công khai khai thác, năm 2000 đã gần như khô kiệt, do đó tỉ lệ Thiết Long Sinh tốt trên thị trường rất thưa thớt.

Hai, thuật ngữ đánh giá phẩm thủy

Đánh giá phẩm thủy có những thuật ngữ như “Địa”, “Hảo thủy”, “Thủy hảo”. “Địa” chỉ màu sắc khác trong phẩm thủy, ngọc thiếu xanh đa số là thượng phẩm; “Hảo thủy” chỉ tính chất mịn màng trơn nhẵn của phẩm thủy, thông thấu trong suốt, óng ánh trang trọng, ánh sáng xanh hài hòa, cũng xưng là “Tiểu” (thanh tú, xinh xắn), ngược lại gọi là “Thủy soa” (nước xấu); “Thủy hảo” (nước đẹp) là hòa hợp của bốn chữ “nùng, dương, chính, hòa”, “Nùng” là chỉ đậm mà không đậm, như cây sồi xanh sau mưa, “Dương” Là chỉ tiên diễm sáng ngời, “Chính” chỉ vô tạp sắc, tà sắc lẫn lộn, “Hòa” Là chỉ màu xanh đều đặn không phân chia đậm nhạt, trái lại gọi là “đậm, âm, tà, hoa”.

Ba, địa tử của phẩm thủy (địa tử hay còn gọi tắt là ‘địa’ hoặc ‘để’ là để chỉ màu nền ngoài màu xanh ra, hiểu theo nghĩa khác nó là ‘màu lót’ ấy)

Thủy tinh địa – hoàn toàn trong suốt, trong suốt sáng bóng. Độ trong suốt của phẩm thủy khác với bảo thạch. Vòng tay có thủy tinh địa tốt nhìn qua trong suốt như thủy tinh, không có tạp chất.

Băng địa – trong suốt kém băng nhưng có kết cấu giống băng, tuy sáng rực nhưng bên trong như có một tầng sương, giống như nước sạch đóng băng, ngưng kết.

Thủy địa – trong như nước, trong suốt sáng bóng. Tương tự với Thủy Tinh địa, nhưng có chút ít tạp chất.

Đản Thanh địa – tính chất giống như trứng gà xanh (=.=?? hay là trứng gà mới nở), trong suốt sáng bóng. Bán trong suốt, nhưng có vẻ thuần khiết, vô tạp chất.

Tị Thế địa – tính chất giống như nước mũi xanh, trong suốt sáng bóng. Bán trong suốt, nhưng có vẻ thuần khiết, chút ít tạp chất.

Thanh Thủy địa – tính chất trong suốt, nhưng phiếm màu xanh lục giống màu xanh của nước, là do nhiễm kiềm, không bằng Thủy địa.

Hôi Thủy địa – tính chất bán trong suốt, nhưng phiếm màu xám. Vì có màu xám, nên chất lượng kém hơn so với Thanh Thủy địa.

Tử Thủy địa – tính chất bán trong suốt, nhưng phiếm chút màu tím. Khác với Tử La Lan ở cường độ trong suốt, trên thực tế là Tử La Lan bán trong suốt.

Hồn Thủy địa – tính chất bán trong suốt, giống như nước đục. Độ trong suốt kém Thủy địa.

Tế Bạch địa- bán trong suốt, nhẵn nhụi, màu trắng. Nếu độ sáng tốt, cũng là nguyên liệu tốt để chạm khắc ngọc.

Bạch Sa địa – bán trong suốt, có tính cát, màu trắng. Không nhẵn nhụi bằng Tế Bạch địa.

Hôi Sa địa- bán trong suốt, có sa tính, màu xám. Không nhẵn nhụi hôi sắc Bạch Sa địa.

Đậu Thanh địa- bán trong suốt, màu xanh đậu. Trên thực tế là loại màu xanh đậu bán trong suốt.

Tử Hoa địa – bán trong suốt, có màu hoa tím không đều. Là màu Tử La Lan không đều.

Thanh Hoa địa – bán trong suốt tới đục, có đường vân đá màu xanh. Tính chất không đều đặn, chỉ thích hợp làm chạm ngọc.

Bạch Hoa địa – bán trong suốt tới đục, chất thô ráp cũng có đường vân đá.

Từ địa – bán trong suốt tới đục, màu trắng.

Kiên Bạch địa – đục, màu trắng.

Thảo Bạch địa – đục, thô ráp, màu trắng.

Thảo Hôi địa – đục, thô ráp, màu xám.

Cầu Thủ địa – nâu, hắc nâu.

Bốn, phân cấp

Đặc cấp: Sắc diễm lục [sắc ngọc lục bảo], màu xanh tảo, thủy tinh [bán trong suốt, tính chất nhẵn nhụi], đều đặn tiên diễm, không tạp chất, không vết rạn.

Thượng phẩm cấp: Sắc xanh lục, Du Thanh địa, hơi trong suốt, pha tạp với màu ngọc lục bảo bán trong suốt, có các đường gân mảnh và lấm tấm xanh.

Bình thường cấp: màu sen, màu xanh lục, màu xanh lục nhạt, màu trắng nhẵn nhụi, ít trong suốt. Phỉ thúy không trong suốt, bình thường chỉ làm vật liệu ngọc cho trang sức.

Năm, nguyên tắc chọn lựa và định giá

Jadeite phẩm chất thượng đẳng được gọi là phỉ thúy, màu sắc, độ trong, đều đặn, hình dáng, gõ là phương pháp người bình thường xem xét hoặc đánh giá ngọc thạch, cũng đem ngọc thạch chia làm: các cấp bậc như Thủy Tinh Chung, thâm sắc Lão Khanh, Lão Khanh, Kim Ti, Du Thanh, Đậu Thanh, Hoa Thanh, Qua Thanh. Trong đó lấy phỉ thúy Thủy Tinh Chung là thượng phẩm, mà hàm lượng nước đặc biệt cao, độ trong suốt tốt gọi là Băng Chung, có thể nói là trân phẩm trong Thủy Tinh Chung. Đại bộ phận người mua vòng ngọc có lẽ đều có kinh nghiệm này, còn thượng gia sẽ gõ vào mặt vòng ngọc, nghe thử xem âm thanh có thanh thúy không chứa tạp chất không, mà âm thanh thanh thúy trầm bổng phản hồi lại tức là tốt. Làm như vậy tức là muốn chứng minh ngọc thạch kết tinh chặt chẽ tính chất tốt mà lại không có vết rạn.

1. Màu xanh của phỉ thúy: càng xanh non thì càng giá trị.
2. Độ trong suốt: hệ thống tinh thể bên trong jadeite chặt chẽ thì tính chất tốt hơn, theo đó độ trong suốt cũng cao, chúng ta nói : Thủy Tinh Chung chính là loại jadeite có độ trong suốt cao, do đó bản thân ngọc thạch ngậm nhiều crom thì hình thành Phỉ Thúy Băng Chung, giá trị xa xỉ mà lại khó cầu.
3. Màu sắc đều: ngoại trừ sắc xanh non và độ trong suốt, còn phải có sắc thái đều đặn mới là thượng phẩm.
4. Tỳ vết: phải chú ý không có vết rạn, lấm tấm ..., bất kỳ tỳ vết nào đều ảnh hưởng đến phẩm chất jadeite.
5. Hình dạng: đại đa số mặt nhẵn phỉ thúy đều là hình trứng, đến mức mà hình dạng khác chẳng có bao nhiêu loại, hình dạng tốt xấu, cùng đẹp để đối với giá cả ngọc thạch có ảnh hưởng.
6. Chạm trổ: trạm khắc đồ trang sức công phu tốt hay kém và ý nghĩa tượng trưng đều ảnh hưởng đến giá cả.
7. Lớn nhỏ, độ dày: phẩm chất ngọc thạch tương đương thì đương nhiên lấy lớn và dày làm cách so giá cả.
8. Sáng bóng: Trừ bỏ các điều kiện kể trên, sáng bóng còn phải tươi đẹp, không thể âm u.

Sáu, những điều khác

“Chung” của phỉ thúy là chỉ kết cấu và cấu tạo của phỉ thúy. Là tiêu chí trọng yếu cho chất lượng phỉ thúy. Phỉ thúy Tân “Chung” [còn gọi là Tân Khanh, Tân Hán ...], kết cấu xốp, thô và độ dày không đồng đều, hàm lượng tạp chất khoáng vật nhiều, đường rạn và vết rạn nhỏ lộ rõ, nhưng không nhất định là độ trong suốt sẽ kém, tỉ trọng độ cứng cũng có giảm xuống. Phỉ thúy Lão “Chung” [còn gọi Lão Khanh, Lão Hán ...], kết cấu nhẵn nhụi chặt chẽ, kích thước hạt mịn đều đặn, vết rạn nhỏ không lộ rõ, tỉ trọng độ cứng rất cao, là phỉ thúy chất lượng tốt hơn. Nhưng không nhất định độ trong suốt tốt. Phỉ Thúy Tân Lão Chung đan xen phỉ thúy Tân Chung và Lão Chung, là tàn tích ở triền núi tại nơi có phỉ thúy, là phỉ thúy chưa trải qua tự nhiên di dời, hoặc tự nhiên di chuyển với khoảng cách ngắn. Phỉ Thúy Tân Chung là nguyên liệu chế tác phỉ thúy loại B.

Hàm nghĩa “Địa” của phỉ thúy là mức độ kiên tịnh của bộ phận bên ngoài màu xanh lục gần kề với màu xanh lục của phỉ thúy và thủy [độ trong suốt] cùng mức độ hài hòa giữa các màu sắc, lấy “Chung”, “Thủy”, “Sắc” làm nổi bật quan hệ lẫn nhau. Dân gian xưng “Địa” là “Địa Trương” hoặc “Để Chương” Thúy (màu xanh) và phần khác Thúy ra (màu còn lại) phải cân đối, như Thúy tốt phải xanh phối hợp với Thủy của phần còn lại của Thúy, mới làm nổi bật sự phối hợp, nếu Thúy rất tốt nhưng phần còn lại ngoài Thúy

ra Thủy lại kém tạp chất bản sắc nhiều, gọi là “Sắc rất kém”. “Thủy” và “Chủng” của Thúy phải hài hòa, nếu “Chủng” sắc màu già dặn rất tốt, Thủy cũng tốt, màu sắc tạp chất ít, phụ trợ lẫn nhau, sẽ mãnh liệt làm nổi bật ra tình lệ (vẻ đẹp) của phỉ thúy, nâng cao giá trị. Kết cấu của “Địa” phải nhẵn nhụi, sắc thái phải đều đặn, màu sắc tạp chất ít, có độ trong suốt nhất định, chiếu ứng lẫn nhau mới có thể xưng là “Địa” đẹp. “Địa” đẹp được gọi là Thủy Tinh địa, Nhu Hóa địa, Đản Thanh địa. “Địa” không tốt gọi là Hôi Thạch địa, Cầu Thi địa Phỉ thúy có Thủy không tốt gọi là “Để Kiềm”.

“Thủy” của phỉ thúy là chỉ độ trong suốt của nó, còn gọi là thể nước. Thủy của phỉ thúy và kết cấu cấu tạo của phỉ thúy có liên quan, nói cách khác có liên quan đến “Chủng”. Còn liên quan đến hàm lượng tạp chất, “Chủng” Lão, tạp chất ít, kích thước hạt mịn đều đặn, độ tinh thuần cao, là phỉ thúy thủy tốt.

Jadeite : một loại chất có nhiều trong phỉ thúy/ hay còn dùng để chỉ phỉ thúy, loại ‘ngọc cứng’ thích hợp để làm đồ trang sức, hợp mồ hôi càng đeo càng đẹp (còn 1 loại là ngọc mềm – Nephrite, nó kị mồ hôi, đeo thường dễ bị mờ đục, chầy xước; nên thường dùng để điêu khắc vật trang trí; màu sắc chỉ có màu xanh không đa dạng như Jadeite)

Chủng: là chủng loại

Chạm ngọc : chạm trổ, điêu khắc ngọc

1. – Lão Khanh
2. – Băng Chủng
3. - Thủy Chủng
4. – Tử La Lan
- 5, –Bạch Đế Thanh
6. – Hoa Thanh
7. – Hồng Phỉ
- 8, – Hoàng Tôn
9. – Đậu Chủng
- 10, – Phù Dung
11. – Mã Nha
12. – Ngẫu Phấn
- 13, – Nghiễm Phiến
14. – Thúy Ti
15. – Kim Ti
16. – Du Thanh
17. – Ba Sơn Ngọc
18. – Kiềm Bạch
19. – Mặc Thúy
20. – Thiết Long Sinh

2. Chương 2: Tư Liệu Về Đồ Thạch

Đồ thạch hoặc đồ hóa là chỉ phỉ thúy khi khai thác ra, có một tầng phong hoá bao bọc bên ngoài, không biết bên trong nó là tốt hay xấu, cần phải cắt ra mới có thể biết chất lượng phỉ thúy, gọi là đồ thạch.

Phỉ thúy sinh ra ở các mỏ lâu đời đều có lớp vỏ, nhưng thủy thạch phỉ thúy sinh ra ở trong lòng sông cũng là loại ngọc già lâu đời, thì lớp vỏ lại rất mỏng hoặc không có lớp vỏ. Phỉ thúy sinh ra ở các mỏ mới hình thành phần lớn đều không có lớp vỏ, nhưng sinh ra ở các sườn trầm tích lại có lớp vỏ. Lớp vỏ dày hay mỏng chủ yếu quyết định bởi mức độ phong hóa cao hay thấp, phong hoá ở mức độ cao lớp vỏ bọc sẽ dày. Một khối nguyên liệu phỉ thúy vỏ ngoài có màu sắc, bề ngoài tốt, lần cắt đầu đã thấy lục, nhưng cắt nhất thứ hai lại không thấy lục nữa, chuyện này cũng thường có. Ra khỏi khu mỏ phỉ thúy, đồ trưởng chỉ chiếm một phần vạn [chỉ việc đoán phẩm chất đá], ở mỏ phỉ thúy đồ trưởng có xác suất trúng cao hơn nhiều. Đồ trưởng một khối ngọc, một đêm phát nhanh, nhưng đa phần là lấy thất bại làm chấm hết. Lời khuyên của người chơi ngọc đồ thạch phải thận trọng. Phỉ thúy nguyên thạch chưa qua gia công gọi là “mao liêu”. Trong thị trường giao dịch phỉ thúy, mao liêu còn được gọi là “tảng đá”, cả khối mao liêu đều có màu xanh lục thì gọi là “sắc hóa”; mao liêu có sắc xanh không đều đặn thì gọi là “hoa bài liêu”, khối mao liêu không xanh lắm thì gọi là “gạch liêu”. Cả khối phỉ thúy mao liêu đều được lớp vỏ cứng bao bọc, chưa bị mở ra, cũng chưa bị mở cửa sổ [hay còn gọi là mở cửa] (ý nói việc chưa bóc tách, cắt đi lớp vỏ đá bao bên ngoài phỉ thúy) gọi là “đổ thạch”, hoặc là “đổ hóa”. Lớp vỏ đá nguyên sơ bao bọc bên ngoài đồ thạch có dày có mỏng, đồ thạch khác nhau có màu sắc khác nhau, hồng, vàng, trắng, đen đều có, cũng có hỗn hợp sắc. Giao dịch ngọc thạch lợi nhuận nhất, hấp dẫn nhất, nhưng phiêu lưu lớn nhất không phải nghi ngờ chính là đồ thạch. Giới châu báu có một câu nói: đồ thạch như đồ mệnh. Đồ thắng, kiếm gấp mười gấp trăm, trong một đêm thành phú ông; đồ sụp (đổ thất bại) , hết thảy đều thua tận bồi quang (trắng tay). Nếu so sánh với giao dịch đồ thạch, thì giao dịch cổ phiếu, địa sản trình độ mạo hiểm vẫn còn nhẹ nhàng và thua kém chán.

Trước đây, mua bán phỉ thúy nguyên thạch là loại giao dịch thần bí nhất trong giới châu báu, nó thần bí là ở chữ “Đổ”, cho nên người mua có cách nói riêng về đồ ngọc, đồ thạch. Bình thường dựa theo bề ngoài, cũng không thể liếc mắt một cái là nhìn ra “Lư Sơn” chân diện mục. (tức là bình thường nhìn bên ngoài tảng đá, liếc mắt một cái cũng không thể biết bên trong là gì) Cho dù ngày nay khoa học phát triển, cũng không có một loại máy móc nào có thể thông qua tầng xác ngoài của nó phán đoán ngay ra bên trong nó là “bảo ngọc” hay là “bại như” (ruột bông rách -> đổ bỏ). Thế nên việc mua bán phiêu lưu rất lớn, cũng rất “kích thích”, nên có ý gọi là “Đổ”. Đồ thắng lợi nhuận rất lớn, cho nên loại mua bán này từ cổ chí kim mãi không suy giảm.

Đổ thạch trở thành một loại phương thức giao dịch ngọc thạch trong mấy chục năm gần đây, phát triển phồn vinh ở miền biên giới xa xôi. Một khối nguyên thạch chưa mở, thì ngoại trừ hình dạng và trọng lượng ra ai cũng không rõ bên trong là cái gì, chỉ có cắt ra mới có kết luận chính xác, người đồ thạch dựa vào kinh nghiệm của chính mình, căn cứ vào biểu hiện trên lớp vỏ cứng, nhiều lần tiến hành suy đoán và đánh giá, tính ra giá cả. Mua về có thể một nhát cắt ra bên trong sắc đẹp thủy đủ, lập tức giá trị thành trăm nghìn vạn, cũng có thể bên trong là vô sắc vô thủy, nháy mắt trở thành không đáng một đồng, đây là phiêu lưu của đồ thạch. Một tảng đá có thể làm cho người ta phát nhanh, cũng có thể làm cho người ta một đêm táng gia bại sản.

Đổ thạch là một loại phương thức giao dịch phỉ thúy nguyên thạch độc đáo sa hoa lưu hành ở vùng biên cảnh Miến Điện, nó mang tính cá cược, đậm tính kích thích, cực kỳ mạo hiểm nhưng hấp dẫn ngọc thương (thương nhân buôn ngọc) khắp nơi tham dự, có thể nói là cửu thịnh bất suy (hưng thịnh lâu dài không suy yếu). Người bán nếu thạo nghề lại có nhãn lực đồ tốt, vận khí tốt, mua được hàng tốt, nháy mắt có thể thành nhà giàu phát lên, triệu phú thậm chí là tỷ phú, tương phản nếu thấy hàng chạy mất ngay trước mắt, số không tốt thì vốn gốc cũng mất hết, táng gia bại sản. Đầu thế kỷ 20 đột nhiên xuất hiện một nhóm người chơi đồ thạch phát tài thành danh Mao Ứng Đức do đồ thắng mà thành “Mao gia đại ngọc” phú giáp một phương, để khoe khoang phú quý, sau khi chết đem hơn một ngàn vòng tay phỉ thúy sa hoa đóng thành quan tài làm vật bồi táng. Cái cách mở ra tới nay công ty Côn Hoa cũng vì đồ thạch mà thịnh vượng. Kỹ xảo và tri thức về đồ thạch đã có rất nhiều trình bày và phân tích, khái quát lên đơn giản là nắm chắc các điểm trọng yếu sau.

Nhận thức tràng khẩu: nhánh sông Chindwin thuộc lưu vực sông Ô Long ở miền bắc Miến Điện (Myanmar) là khu mỏ phỉ thúy có chất lượng cao, trong phạm vi đó các mỏ khoáng mới cũ đếm được đến hàng trăm. Địa hình là đồi núi cùng lòng chảo bằng phẳng, cây cối tươi tốt, lượng mưa dồi dào, lượng mưa hàng năm cao tới hơn 3000 mm.

Lấy hoàn cảnh sản sinh ra phỉ thúy chia làm sơn liêu (mỏ trên núi) và tử liêu (mỏ bị sói mòn dịch chuyển xuống lòng sông), cái trước là không bị phong hoá nghiền ép mà cùng nam thạch hợp thành một thể trong ngoài không giống nhau. Cái sau là trải qua phong hoá nghiền ép. Trải qua khí hậu hoặc con sông cọ rửa thay đổi hình dáng bên ngoài, đặc thù vỏ ngoài của nó cùng địa chất nơi sinh ra, thổ nhưỡng, thảm thực vật và chất nước có quan hệ chặt chẽ, do tràng khẩu khác nhau nên đồ thạch cũng có khác biệt. Những tràng khẩu nổi tiếng thì đồ thạch sẽ có đặc tính điển hình. Như trong khu mỏ lâu đời thuộc trung lưu sông Ô Long tràng khẩu lớn có 27 cái. Đã khai thác đến sâu 20m, tổng cộng có ba lớp tính từ trên xuống, lớp thứ nhất là vỏ hoàng sa (cát vàng), lớp thứ hai là vỏ hoàng hồng sa (cát vàng hồng), lớp thứ ba là vỏ hắc sa (cát đen). Ở khu vực cuối sông có hơn 10 tràng khẩu, khối lượng nhiều, chất lượng tốt, là tràng khẩu mới được các thương nhân coi trọng, điều đặc biệt của đá sinh ra ở đây là lấy lớp vỏ hồng sấp, hắc sấp và bạch sấp làm tiêu chí biểu hiện. Cần phải chỉ ra tràng khẩu, vì tràng khẩu phỉ thúy rất nhiều, mà mỗi tràng khẩu đều có khả năng sản xuất.

Ngoài ra, vết rạn có các loại lớn nhỏ khép mở v.v..., nó đối với định giá, gia công, sử dụng có ảnh hưởng rất lớn, là điểm khiếm khuyết nhất của phỉ thúy. Người trong nghề nói, không sợ đại nứt chỉ sợ tiểu lậu (không sợ nứt lớn chỉ sợ rạn nhỏ), thà rằng đồ sắc chứ không đồ nứt. Trong giao dịch đồ thạch đối với đường rạn lớn, rạn bên ngoài thì chú ý quan sát các đường rạn sát vỏ, rạn lớn, rạn ác... đối với tiểu lậu (rạn nhỏ), rạn bên trong tương đối khó quan sát, phải vô cùng cẩn thận. Các chuyên gia sau khi nghiên cứu chỉ ra rằng, dựa vào màu sắc của vết rạn có thể phán đoán ra mức độ phá hoại của chúng, có màu trắng là vết rạn bình thường, nếu có màu hồng, vàng, đen thì là mức độ nghiêm trọng. Những điều này nói lên đặc thù của vết rạn, màu sắc không rõ ràng là loại vết rạn nứt ra nhỏ hoặc đã khép lại. Thành phẩm và minh hóa [phỉ thúy đã tách ra] thì nên cẩn thận quan sát các vết nứt bên trong, nứt nhỏ, nứt chân răng, nứt đuôi ngựa..., nhất là nứt vào lục, nứt chông chéo đối với định giá tiêu thụ có ảnh hưởng trực tiếp.

Làm giả và đề phòng làm giả, trong giao dịch phỉ thúy nguyên thạch và thành phẩm có tồn tại làm giả, thủ pháp đủ loại. đương nhiên ngày nay cũng có phương pháp kỹ thuật giám định tiên tiến để đề phòng. Đồ thạch làm từ phỉ thúy nguyên thạch có tính đặc thù riêng của nó. Bởi vậy làm giả đồ thạch và phòng ngừa hàng giả cũng có rất nhiều kiến thức.

1 Làm giả lớp vỏ: đem nguyên liệu kém, đá bỏ đi, hàng giả gắn lên lớp vỏ phỉ thúy có chất lượng tốt, rồi đặt vào trong kiềm, sau khi ngâm kiềm thì chôn vào trong đất, làm nó biến thành tương tự như "lớp vỏ thật", che dấu dấu vết gia công. Giám định thì đầu tiên phải rửa sạch nước, kiểm tra từng mặt của lớp vỏ, không bỏ qua lỗ nhỏ, mối ghép, hốc lớn nào đồng thời so sánh với sự biến đổi màu sắc, kích thước hạt.

2 Làm giả miệng vết cắt: trên loại đồ thạch kém vô sắc, thể nước kém cắt một cái miệng nhỏ dán một lát cắt phỉ thúy chất lượng cao lên, lấy kém giả mạo tốt. Khi giám định phải cẩn thận kiểm tra dấu vết dính ghép xung quanh miệng vết cắt [cửa], hình dạng kẽ hở và ảnh hưởng biến đổi của chênh lệch nhiệt độ đối với nó.

3 Làm giả lõi: đem phỉ thúy cao cấp ở trong lõi lấy ra một phần, để lại phần phỉ thúy cao cấp ở gần sát vỏ rồi rót chỉ vào sau đó dán kín vết cắt lại. Khi giám định kiểm tra sức nặng, quá nặng quá nhẹ đều có thể là làm giả lõi. Đối với lớp vỏ ngoài có điểm đáng ngờ dùng dây xích, dao nhỏ vạch tìm xem có chỗ nào mềm không, tìm kiếm dấu vết ghép nối.

4 Làm giả màu sắc: là phương pháp dùng màu nhuộm, nhuộm các khối vô sắc, đậm sắc, biến thành màu thúy lục tiên diễm hoặc là quyết sơn, quyết sấp, tô đậm... Khi giám định dùng thấu kính lọc ánh sáng sẽ thấy màu nhuộm biến thành sắc đỏ, dùng kính lúp để xem biến hóa của việc phân bố màu sắc, màu tô nhân tạo ở chỗ các vết rạn nứt nhỏ sẽ đậm hơn, những chỗ khác sẽ nhạt hoặc vô sắc. Rửa sạch, hơi tăng nhiệt độ rồi xem lại sự biến hóa. Các tiền bối trong giới châu báu ở nước ta, trong quá trình thực tiễn sản xuất gia công phỉ thúy lâu dài, đã tổng kết ra rất nhiều kinh nghiệm về phỉ thúy, cũng lấy những câu châm ngôn lời ít mà ý nhiều, biểu hiện ra những đặc điểm của phỉ thúy. Nhớ kỹ những câu châm ngôn này, đồng thời lý giải và lĩnh hội những điều thâm sâu ẩn chứa trong đó, thì suốt đời sẽ được lợi.

.....

Phỉ thúy nguyên thạch : cái tảng đá để nguyên chưa táy máy cắt xén j T^T

Tràng khẩu nếu không nhầm nó là từ chỉ cái nơi phỉ thúy sinh ra, ngoạn đồ thạch phải nhìn ra được cái đá

đó xuất phát từ tràng khẩu nào, từ này bắt nguồn từ cách gọi của người Miến Điện

Sụp – - âm hán việt là “khoa” tức là sụp đổ, đại ý là đổ thất bại rồi ^^” thật ra lúc đầu để là “đổ thất bại” nhưng về sau lộn lờ thấy truyện về đổ thạch toàn gọi là “đổ sụp” nên đành phải sửa lại hết =.=”

.....

Chương trước có nhắc đến 1 số “địa” như Thủy tinh, Băng, Đản Thanh v.v.. hiểu nôm na nó là màu lót, màu nền. Giờ post ít hình minh họa cho mọi người dễ hình dung

- Thủy tinh địa (trong suốt như thủy tinh ý ^^)

- Băng địa

- Thủy địa

- Đản Thanh địa (màu trứng xanh??? =.=”)

- Tị Thế địa (màu nước mũi =.=”” đừng hỏi :((

- Thanh Thủy địa (nước xanh)

- Hôi Thủy địa (nước xám)

- Tử Thủy địa (nước tím)

- Hồn Thủy (nước đục/ nước bùn)

- Tế Bạch địa (trắng mịn)

- Bạch Sa địa (cát trắng)

.

- Hôi Sa địa (cát xám)

- Đậu Thanh địa (xanh đậu)

- Tử Hoa địa (hoa tím)

- Thanh Hoa địa

- Bạch Hoa địa

- Từ địa (màu sứ)

- Kiền bạch địa (khô trắng ?_?)

- Tháo Bạch địa (thô trắng)

- Tháo hôi địa (thô xám)

- Cầu Thi địa (màu ... cứt chó =.=”””)

Bonus:

3. Chương 3: Hoài Bích

Bạch Tử Thạch nhìn vẻ mặt suy sụp của mình trong gương cười khổ một tiếng, miễn cưỡng vực dậy tinh thần dùng nước lạnh vỗ hai cái lên mặt, rồi đi ra khỏi phòng tắm nhỏ hẹp.

Đây là một gian phòng chưa đầy 20 m2, bức tường vốn trắng noãn theo năm tháng đã dính loang lổ bụi bẩn, sơn đã nứt gãy bong tróc, trong gian phòng này không có phân biệt phòng khách hay phòng ngủ, một cái giường đơn đặt ở phía đông tường, một cái bàn học, một cái ghế dựa cộng thêm một cái quạt điện cơ hồ là tất cả các thứ trong phòng, tuy rằng sạch sẽ nhưng cũng thật bần hàn. Chỉ nhìn thoáng qua gian phòng này cũng biết tình trạng hiện tại của chủ nhà — thật sự nghèo rớt mồng tơi.

Bạch Tử Thạch đẩy cánh cửa sắt rỉ sét ra, tùy tiện đẩy cửa liền đi ra ngoài, cũng không để ý rút cuộc cửa đã đóng chưa — ai sẽ đến nơi này ăn cắp chứ? Ở cái nơi nổi danh ‘Khu dân nghèo’ này.

Cậu theo cầu thang tối như mực đi xuống, như thường lệ suy nghĩ một chút các tình huống hôm nay có thể gặp phải, hôm nay không thể lại nộp đơn xin việc thất bại, đã thất nghiệp 5 tháng, tuy rằng tiền gửi ngân hàng còn lại hơn 3 vạn, nhưng nếu không tìm thấy công việc, cho dù mình có tiết kiệm nữa, số tiền này cũng không duy trì được bao lâu, giá cả hiện tại liên tục tăng cao, có lẽ không đến hai năm nữa cậu liền thật sự không xu dính túi.

Một lần cuối cùng, Bạch Tử Thạch nói với chính mình, đây là lần cuối cùng đến công ty châu báu (công ty trang sức đá quý..) nộp đơn! Nếu thật sự không thành công, vậy thì liền thật sự vĩnh biệt ngành phi thúy đi, tùy tiện đi cửa hàng khác làm công, có lẽ sống như thế cũng được.

Bạch Tử Thạch lê bước nặng nề đi ra Nguyệt Hoa châu báu, vẻ mặt tự giấu cùng cô đơn, cậu đi đến thùng rác, nhẹ nhàng buông tay, lý lịch sơ lược nằm trong tay nhẹ nhàng rơi xuống, thật giống như tâm cậu, một đường rơi xuống, ngoại trừ âm thanh va đập cái gì cũng không sót lại. Ngẩng đầu lên, Bạch Tử Thạch hít một hơi thật sâu — thế đấy, thế là coi như hết, từ bỏ con đường này đi. Dù sao, thanh danh của mình đã bị thổi nát, cũng sẽ không có công ty châu báu nào dám tuyển đi? Cho dù mình kỳ thực vô tội.

Bạch Tử Thạch cất bước đi xuống cầu thang, kỳ thật trước khi đến cậu cũng đã chuẩn bị tâm lý, chín phần là không thành công, chuyện như vậy sáu tháng qua diễn ra rất thường xuyên, bao nhiêu cự tuyệt lạnh như băng cùng lời châm chọc quá phận cậu đều nghe qua, nhưng sự yêu thích đối với phi thúy giúp cậu áp chế tự tôn của bản thân lần lượt xin việc – bị cự tuyệt — xin việc – bị cự tuyệt

Lần này thật không được nữa. Bạch Tử Thạch cảm thấy lòng mình tràn đầy mệt mỏi, cậu nhớ tới lời nói của bộ quản lý nhân sự Nguyệt Hoa: “Bạch tiên sinh, kỹ thuật điêu khắc của ngài quả thật rất cao siêu, công ty cũng thực động tâm, nhưng thành thật có lỗi, Nguyệt Hoa chính là một công ty châu báu nhỏ, chúng tôi không thể mạo hiểm sử dụng ngài.”

Đây đã là thái độ cự tuyệt cực kỳ tốt rồi. Bạch Tử Thạch cảm thấy mình nên thấy đủ, ai bảo cậu lúc trước vì chuyện tình như vậy mà bị đuổi khỏi Mãn Lục châu báu chứ?

Sáu tháng trước cậu vẫn là điêu khắc sư phi thúy lương cao trong Mãn Lục, cậu lấy phong cách độc đáo ‘tự nhiên’ của mình hưởng thụ sự khen ngợi của khách hàng cao cấp trong Mãn Lục, rốt cục tám tháng trước đem tất cả số nợ ba ba đổ thạch thanh toán hết, nhân sinh của cậu hẳn là có một khởi đầu mới. Nhưng đột nhiên một ngày, có hai vị cảnh sát tìm tới cửa, hy vọng cậu phối hợp điều tra. Nguyên lai Mãn Lục nửa tháng gần đây thường xuyên có cao cấp phi thúy minh lieu bị trộm, kẻ cắp rất cao minh, cũng không có đem cả khối lấy đi, mà là ở thời điểm thiết kế cố ý áp dụng biện pháp thiết kế tổn nhiều nguyên liệu nhất, nhưng lúc điêu khắc lại sử dụng phương pháp tổn ít nguyên liệu nhất, do đó ở sổ sách không có một tia dấu vết, đem nguyên liệu dư thừa giấu đi, cho nên chuyện này mãi cho đến nửa tháng sau tổng điều khắc sư cảm thấy những thứ điêu khắc ra số lượng không thích hợp mới bị điều tra ra.

Bạch Tử Thạch cũng bị liệt vào đối tượng hiềm nghi, dù sao điêu khắc sư có thể tiếp xúc với cao cấp minh lieu cũng không có mấy người. Lúc ban đầu cậu cũng không đem sự tình đặt ở trong lòng, dù sao phi thúy đã làm cùng với bản thiết kế của nó đều có thể kiểm tra được, thanh giả tự thanh trọc giả tự trọc*, nhưng mà sự tình lại phát triển ra ngoài dự kiến của cậu — trong Mãn Lục quả thật có người làm chuyện như vậy, là một người khác quan hệ với cậu cũng không tệ lắm điêu khắc sư Từ Nhiên. Từ Nhiên bởi vì đổ thạch đổ sụp, cần tiền gấp mới bí quá hoá liều, nhưng mà khiến cậu chẳng thể nghĩ tới là, Từ Nhiên thế nhưng khai rằng cậu cũng là đồng mưu, thậm chí là chủ mưu — Từ Nhiên hành động, cậu yểm trợ cho hắn, tiền thu được hai người chia đều.

Khi bị đưa đến cảnh cục điều tra, Bạch Tử Thạch quả thực là cực kỳ kinh ngạc, cậu quả thực không thể tin tưởng trên thế giới cư nhiên có chuyện như vậy! Tuy rằng cuối cùng cảnh cục bởi vì chứng cứ không đủ đem cậu phóng thích, nhưng hiềm nghi quả thật rửa không sạch, cậu bị đá khỏi công ty quả thực là chuyện đương nhiên.

Loại chuyện này trong ngành truyền đi rất nhanh, có thanh danh như vậy, cho dù Bạch Tử Thạch có nói là mình vô tội thế nào đi nữa, cũng sẽ không có người tin.

Bạch Tử Thạch lang thang không mục đích rên đường cái, khuôn mặt tuần tú phối với tây trang trang nhã, thanh lịch thực hấp dẫn không ít tầm mắt. Một chiếc ô tô lướt tới cạnh cậu thì chậm lại, cửa kính xe chậm rãi hạ xuống: “Thạch Đầu, lên xe !”

Bạch Tử Thạch nghiêng thân loan hạ thất lưng nhìn, gương mặt không chút cảm xúc rốt cục mang theo chút cười: “Àn.” Cậu mở cửa xe chui nhanh vào, cài xong dây an toàn mới quay đầu đối mặt với người nam nhân anh tuấn kia: “Như thế nào? Hôm nay không đi cùng vị hôn thê của người à?”

Trong mắt Hàn Thục Đông hiện lên một tia phức tạp: “Mới đưa nàng trở về. Người đâu? Sao lại ở đây?”

Bạch Tử Thạch lộ ra một nụ cười khổ: “Đừng nói nữa, ta đi Nguyệt Hoa...”

Kết quả thực rõ ràng, Hàn Thục Đông không có hỏi lại, chính là nói: “Thực xin lỗi, ta không thể giúp người một tay.”

Bạch Tử Thạch khoát tay: “Người nói cái này làm gì? Ta thanh danh thế này, ba người đồng ý mới là lạ đi? Người hiện tại mới vào công ty, cứ tự mình cố gắng là được rồi.”

“Vậy người dự định làm gì?” Hàn Thục Đông bẻ lái, đem xe chạy vào đường quốc lộ.

Bạch Tử Thạch nhìn ngoài cửa sổ: “Tùy tiện tìm chút việc làm đi. Làm việc rồi, phỏng chừng là gốc không nổi nữa.” Hàn Thục Đông trong mắt hiện lên gì đó, hắn đem xe dừng ở ven đường, sau đó quay đầu, nghiêm túc hỏi: “Ngày đó, chuyện ta nói với người, người đã cân nhắc chưa?”

Trong xe một trận trầm mặc, thanh âm Bạch Tử Thạch thờ dãi vang lên: “Nghĩ rồi. Nói không nghĩ tới là gạt người ...” Cậu nhắm mắt lại, tựa vào ghế ngồi, “Nhưng mà, Thục Đông, ta quên không được gia gia (ông nội) của ta còn có lời nói của ba ta khi chết, còn có bộ dáng hiện tại của đại ca ta! Thục Đông, ta làm không được! Ta không thể đụng vào tảng đá!”

Hàn Thục Đông trong mắt có chút nóng nảy: “Tử Thạch, người có năng lực tốt như vậy, người có thể cứng rắn chôn vùi nó sao? Người trời sinh là vì đồ thạch sống! Người nhìn xem người hiện tại là cái bộ dạng gì! Người cứ cam tâm như vậy cả đời? Người nhẫn tâm rời đi con đường phỉ thúy này? Người đã quên mình có bao nhiêu thích phỉ thúy? !”

“Ta không quên!” Bạch Tử Thạch nhin không được gằm nhẹ một tiếng, “Đúng, ta đối với phỉ thúy có lực cảm ứng khác thường, ta cũng thừa nhận điều này đối với đồ thạch mà nói quả thực giống như máy gian lận. Nhưng, Thục Đông, kết quả của gia gia và ba ba ta người cũng thấy đấy! Còn có ca ca ta, không nghe di ngôn của ba ta, hiện giờ hắn bộ dạng thế nào người cũng biết rõ mà — Ta không muốn Bạch gia chúng ta sinh hai kẻ điên! Tảng đá, ta không thể đụng vào !”

“Người cũng nói đó là gia gia và ba ba người, đó không phải người! Thạch Đầu, người ở phương diện này gặp may mắn, người không giống với họ, người nhất định sẽ không giống kết cục của Bạch gia gia cùng Bạch bá phụ! Thạch Đầu, coi như người giúp ta được không? Hai chúng ta cùng nhau lớn lên như vậy, ta chưa từng mở miệng cầu qua người, lần này, coi như ta van cầu người ! Tình Nhã gần nhất mình liệu càng ngày càng khó khăn, Hàn gia chúng ta thật vất vả mới đem Tình Nhã phát triển đến nước này, nếu không đủ mình liều, Tình Nhã liền nguy hiểm!”

“Nhạc phụ người là Vương Thăng Kỳ lão tiên sinh, ông ta nổi danh là đồ thạch đại vương, Thụy Lệ mao liêu gia tộc nổi danh, nhà các người sao lại gặp nguy hiểm được?” Bạch Tử Thạch không tin.

Hàn Thục Đông ánh mắt phức tạp nhìn cậu, sau một lúc lâu mới cúi đầu mở miệng: “Ta không muốn cùng Vương Châu Ngọc kết hôn! Ta không thích nàng!”

Bạch Tử Thạch khiếp sợ nhìn hảo hữu của mình: “Người... Thục Đông, người nghĩ kỹ rồi chứ?” Cậu ngồi thẳng thân mình, phiền táo cào cào tóc, “Vương lão tiên sinh ở ngành này rất có danh vọng, ông ta cùng chủ mở khai thác khu vực Miến Điện giao tình rất sâu, người làm như vậy là muốn hung hăng đắc tội ông ta a! Đến lúc đó người sẽ gánh không nổi đâu ! Còn có a, người không thích người ta còn đáp ứng người ta theo đuổi? Người không thích người ta còn cùng người ta đính hôn? ! Sao? ! Người làm cái gì a? !”

Hàn Thục Đông cũng phiền não: “Ta cũng không biết a, nhưng cùng nàng nói chuyện mới phát hiện ta đối với nàng không có cảm giác! Ta không muốn cùng nàng ở một chỗ! Thạch Đầu, người giúp ta một tay đi!”

Bạch Tử Thạch hung hăng nhú mày, thở dài một hơi: “Thục Đông, hiện tại không phải vấn đề ta giúp người hay không, người vừa mới vào giới đồ thạch, không biết vùng nước này có bao nhiêu sâu đâu. Mao liên Miến Điện đại bộ phận rất lớn đều là từ Vân Nam vào. Nói khó nghe thì công ty châu báu nhà các người cũng không phải đứng đầu. So sánh hai người thì rất nhiều người đều nể mặt mũi cho Vương lão gia tử, ông ta nếu muốn ngăn chân người, ta cho dù có năng lực đi nữa cũng vô dụng — phỏng chừng chúng ta ngay cả mao liên tốt cũng không thấy !”

Hàn Thục Đông sắc mặt trắng bệch, hắn biết Vương Thăng Kỳ ở giới đồ thạch rất nổi danh, thế nhưng không nghĩ tới ông ta nổi danh như vậy! Làm sao bây giờ, không được, thật vất vả mới biết chân chính tâm ý của mình, hắn không thể buông tha như vậy, Hàn Thục Đông nhìn nhìn người bên cạnh, cắn răng nói: “Thạch Đầu, nói thật là, ta thích người khác. Ta không thể cùng Vương Châu Ngọc kết hôn, như vậy sẽ hại nàng, cũng sẽ hủy hoại chính bản thân ta!”

Bạch Tử Thạch ngây ngẩn cả người, cậu nhìn hảo hữu của mình, Hàn Thục Đông cho tới nay đều thoát nhìn thực trầm mặc, nhưng hắn là một người bạn tốt, giảng nghĩa khí đối với Bạch Tử Thạch tốt lắm, lúc phụ thân qua đời, ca ca bởi vì chịu không nổi đồ sộ, kích thích tinh thần thất thường, nếu không có Hàn Thục Đông, Bạch Tử Thạch phỏng chừng cũng xong rồi.

Nghĩ đến đây, Bạch Tử Thạch hạ quyết tâm: “Người nếu thật sự yêu người kia. Ta giúp người, ít nhất lúc ta còn năng lực này, ta sẽ tận lực giúp đỡ người. Chẳng qua, chúng ta phải mạo hiểm.”

Hàn Thục Đông nhất thời mừng rỡ, kéo Bạch Tử Thạch vào lòng ôm: “Thạch Đầu, ta biết người sẽ không bỏ mặc ta!” Đối ta có năng lực, ta sẽ cho người cuộc sống tốt nhất !

Bạch Tử Thạch không biết suy nghĩ của Hàn Thục Đông, cậu nhìn Hàn Thục Đông giống như hải tử, cũng nhìn không được gọi lên tươi cười.

Nhưng, ở nơi bọn họ không ai ngờ, có một nữ nhân gắt gao nắm chặt nắm tay, vẻ mặt thống khổ cùng dữ tợn, nàng đột nhiên kéo dây nghe điện thoại trên tai xuống, liều mạng ném vào tường, bên trong mơ hồ có tiếng hai nam nhân nói chuyện, thỉnh thoảng mang theo vài tiếng cười nhẹ nhàng khoan khoái.

“Hàn — Thục — Đông! Bạch — Tử — Thạch!!!”

.....

4. Chương 4: Thú Nhân Tinh Cầu

Tiếng gió nhẹ nhàng xẹt qua bên tai, cảm giác không trọng lượng, hình ảnh cũng như không trọng lượng theo, Bạch Tử Thạch mở to hai mắt kinh ngạc nhìn hình ảnh vách núi vụt qua nhanh chóng, cảm giác thân thiết đánh sâu vào tâm linh cậu, mãnh liệt như vậy. Bạch Tử Thạch biết, loại cảm giác quen thuộc này chính là nhiệt tình của cậu với phi thúy, chúng ngay tại một chỗ trong vách núi này lặng lẽ nằm, nhiều như vậy.

Sẽ phải chết sao. Bạch Tử Thạch đầu óc chưa từng thanh tỉnh giống như bây giờ, cậu nhắm mắt lại, trầm mặc, không muốn nhìn thấy những vách đá màu vàng ghồ ghề này. Như vậy sẽ chỉ làm cậu cảm thấy càng thêm tuyệt vọng, càng thêm rõ ràng ý thức được hiện tại đã không có người nào hay thứ gì có thể cứu cậu — cậu bị buộc nhảy xuống một mỏ phi thúy rất sâu đã bị bỏ hoang.

Thế nhưng... Bạch Tử Thạch nở nụ cười cuối cùng thật sáng lạn, tràn ngập khoái ý— ai có thể nghĩ rằng cái mỏ phi thúy đã bị bỏ hoang ở chỗ sâu trong có phi thường phi thường nhiều phi thúy? Khôn Na tướng quân cùng Vương Châu Ngọc nếu biết cái hầm bọn họ sắp sửa hoàn toàn hủy diệt kỳ thật cũng không phải toàn là hổ gạc liêu thì sắc mặt sẽ thế nào nhỉ? Nhất định thực đặc sắc.

Bạch Tử Thạch lưng nặng nề đập xuống mặt đất, trước mắt cậu biến đen, hoàn toàn nhắm mắt lại.

Hàn Thục Đông... Chuyện này, thật sự là người làm sao? Là người sao? Hảo huynh đệ của ta? Là người ép ta ra khỏi Mãn Lục? Là người thôi động lời đồn đại truyền khắp toàn bộ trong ngành? Người muốn là năng lực của ta sao? Hay là đúng như Vương Châu Ngọc nói, người muốn kỳ thật là ta?

Một giọng nữ mềm nhẹ đến âm lãnh vang lên bên tai, nhẹ cơ hồ không nghe thấy, nhẹ đến khiến người ta từ đáy lòng cảm thấy lạnh như băng. Thanh âm mềm nhẹ đẩy lại như mang theo độc châm, từng chút từng chút, không chút do dự ghim vào nơi mềm yếu nhất trong tâm—

.....

“Bạch Tử Thạch, ta nguyên bản kỳ thật không chán ghét ngươi, nhưng là ai bảo người Hàn Thục Đông thích cư nhiên là ngươi? ! Không nghĩ tới đi? Điều người bạn ngươi tín nhiệm nhất thời thời khắc khắc muốn bắt quá là đem ngươi đẩy ngã xuống giường. . .”

“Nếu ngươi chỉ là một người bình thường thì không tính, cố tình ngươi cư nhiên lại có năng lực như vậy! Năng lực đó, không phải thứ nhân loại nên có.”

“Bạch Tử Thạch, ngươi cũng không nên trách ta, người hãm hại ngươi cũng không phải là ta, là hảo huynh đệ của ngươi Hàn Thục Đông ! Ai bảo ngươi có năng lực lại cố tình không cần, còn để người khác biết năng lực của ngươi ! Hẳn nhưng là muốn nhân tài, được cả hai ...”

“... Quyết định đến khu vực khai thác mỏ Miến Điện là sai lầm lớn nhất của ngươi... Đi tới khu vực khai thác mỏ của Khôn Na tướng quân, càng là người tự tìm ... Vĩnh biệt, Bạch Tử Thạch.”

“Khôn Na tướng quân, hết thảy đều phó thác cho ngài, đáp ứng ngài, ta sẽ làm được.”

“Yên tâm, về sau sẽ không còn người này, mang đi.”

Không còn người này... Không còn người này ... Không còn người này ...

.

.

“Ta... không muốn... chết...”

Thanh âm mỏng manh như có như không nhẹ nhàng vang lên trong không gian yên tĩnh, trống vắng, tiểu thú nhân vốn bò ở bên cạnh lỗ tai nhón hơi giật giật, bật thẳng người dậy, mở mắt tròn tròn, khi hắn nhìn thấy người nằm ở trên giường mí mắt hơi rung động, nhất thời hưng phấn, hắn thật nhanh ấn cái nút tam giác tối màu bên cạnh giường.

Chỉ chốc lát sau, một á thú nhân dáng người cao gầy mảnh khảnh lớn tuổi đi tới: “Làm sao vậy?”

“A ma, cậu ấy giống như sắp tỉnh !”

Bạch Tử Thạch mở mắt, ánh sáng chói lòa chiếu vào trong tầm mắt, cậu không thích ứng chớp mắt mấy cái, tầm mắt dần dần rõ ràng hơn, trên người là đau đớn kịch liệt, chân thật như này, làm cho cậu nhin không được ngậy ngẩn cả người — cậu được cứu sao? Ở cái nơi dấu vết con người còn hiếm có? !

Một gương mặt già nua xuất hiện ở trong tầm mắt cậu: “@#%&*#@...” [Người hiện tại cảm thấy thế nào?]

Người ngoại quốc? Lúc hắn còn trẻ khẳng định rất soái ... Bạch Tử Thạch nhìn đối phương mang theo vẻ mặt thiện ý, không khỏi kéo kéo khóe miệng, đáp lại bằng một cái mỉm cười. Một thanh âm ngăn ngừn hít không khí làm cho Bạch Tử Thạch dời đi tầm mắt — một cái hài tử, hoặc là nói một thiếu niên đang trưởng thành mất ngơ ngác nhìn mình. Bạch Tử Thạch có chút nghi hoặc nhưu mày, yết hầu khát khô làm cho cậu nặn ra một chữ: “Nước...”

“\$%&...” Lan Gaia nghe tiểu á thú nhân xinh xắn trên giường bị thương nặng phun ra một chữ hắn nghe không hiểu, nhin không được có chút buồn rầu,“\$%&*#@ %#@...” [Người muốn gì? Ta nghe không hiểu lắm.]”

Bạch Tử Thạch hiển nhiên cũng ý thức được vấn đề này, cậu hiện tại toàn thân nặng trĩu tựa như bị mấy cái bàn giải thạch đè lên, căn bản không có biện pháp dùng ngón tay chân trao đổi với đối phương. Nhấp mím môi, Bạch Tử Thạch há miệng, lại ngậm lại, lại há ra.

“Khát nước sao?” Lan Gaia có chút do dự, hắn đi đến qua bên rút một chén nước, giơ giơ lên, Bạch Tử Thạch nhân tình sáng lên, khẩn cấp gật gật đầu, khả ái như vậy làm cho Lan Gaia nhin không được nở nụ cười, á thú nhân cầm cái ống hút xanh mềm mại, một đầu đặt trong chén nước, một đầu khác bỏ vào miệng

Bạch Tử Thạch. Bạch Tử Thạch không khỏi vì á thú nhân cẩn thận cùng săn sóc mà cảm thấy cảm kích. Uống nước xong, bị thương quá nặng Bạch Tử Thạch liền chống đỡ không được cơ thể mệt mỏi, mí mắt nặng nề khép lại, chỉ chốc lát liền lâm vào giấc ngủ nặng nề.

Lan Gaia kiểm tra cho cậu một chút, nhìn gương mặt kia so với á thú nhân bình thường còn nhỏ nhắn, xinh xắn, mềm mại hơn, bước ra ngoài. Á thú nhân xinh đẹp nhu nhược thể này cứ nhiên lại chịu trọng thương như vậy! Còn tại khu vực nguy hiểm nữa chứ, nếu không phải Bàn Bích đi qua, khả năng liền cứ thế chết đi không chừng, trong bộ lạc á thú nhân đã đủ ít rồi.

Lan Gaia trở lại văn phòng mình, một đám á thú nhân liền xông tới: “Lan Gaia, á thú nhân kia tỉnh sao? Cậu ấy thế nào?”

“Cậu ấy sao lại bị trọng thương như vậy? Thật đáng thương a, thật không biết thú nhân xung quanh cậu ấy chăm sóc cậu ấy kiểu gì!”

“Đúng vậy, nếu thú nhân dám như thế đối với ta, ta đã sớm không để ý tới bọn họ! Cậu ấy bộ dạng nhỏ như vậy, mềm như vậy, làm sao có thể chịu được khổ thế!”

“Lan Gaia người nói thân thể cậu ấy so với chúng ta còn yếu ớt hơn, thế thì cậu ấy khi nào mới có thể khỏe lại đây? Riêng chúng ta bị thương nặng thế cũng phải nằm hai tháng ấy chứ!”

Lan Gaia bắt đầu nhìn đám á thú nhân y sư trẻ tuổi vây quanh hắn, họ nhẹ một tiếng, đợi xung quanh thanh âm đều yên tĩnh mới mở miệng: “Cậu ấy tựa hồ là từ chỗ cao rơi xuống, toàn bộ lưng chạm đất trước, nội tạng bị chấn động, xương cốt cũng bị mức độ gãy khác nhau. Bất quá, tình trạng hiện tại khá tốt, chỉ là năng lực khôi phục so với á thú nhân bình thường yếu hơn khoảng gấp đôi. Thương thế như vậy phỏng chừng cần nửa năm mới khỏi, về sau còn phải tĩnh dưỡng thật tốt.”

“Thật đáng thương a... Cũng không biết trưởng thành chưa, a ba, a cha cậu ấy cũng không biết là ai.”

Nói đến thân nhân của Bạch Tử Thạch, Lan Gaia cũng thấy rất kỳ quái: “Ta kiểm tra qua, cậu ấy không phải á thú nhân của bộ lạc chúng ta. Hơn nữa ngôn ngữ cậu ấy nói cũng không phải Bắc Nhã thông dụng ngữ, ta nghe không hiểu.”

“Nha! Đến Lan Gaia cũng nghe không hiểu sao? Lan Gaia nhưng là hiểu được ngôn ngữ của mười bộ lạc a! Kìa cậu ấy là á thú nhân của bộ lạc nào?”

“Đây chỉ có chờ cậu ấy hoàn toàn tốt hơn mới biết được đi.”

“Đúng rồi, Lan Gaia, cậu ấy ánh mắt là màu sắc gì?”

“Màu đen. Màu đen phi thường xinh đẹp tự nhiên.”

“Oa! Màu đen sao! Thật đúng là khiến cho người ta hâm mộ, tóc cùng mắt đều là màu đen. Ta cũng muốn có mắt màu đen!”

“Chờ cậu ấy khỏe lên, thú nhân trong bộ lạc phỏng chừng lại điên lên.”

“Đương nhiên, cậu ấy thế mà lại có màu tóc đen, màu mắt đen a! Cùng màu với mặc sắc phi thúy.”

Lan Gaia nghe đám á thú nhân líu ríu nói chuyện, nhẹ nhàng lắc lắc đầu, sau đó vỗ vỗ tay: “Tốt lắm, cậu ấy là á thú nhân bệnh nghiêm trọng nhất của chúng ta một năm tới, mọi người cần phải chăm sóc cậu ấy thật tốt a! Chờ cậu ấy tỉnh, chúng ta thay phiên nhau dạy cậu ấy thông dụng ngữ. Nhớ rõ chưa?”

“Ân, nhớ rõ!” Tuy rằng nói thực thích bất quá, nhưng nhóm á thú nhân y giả ở á thú nhân viện khu vẫn thực chuyên nghiệp, hơn nữa bệnh nhân lại là một tiểu khả ái á thú nhân mềm mại xinh xắn có lẽ còn chưa thành niên. Đối với vật nhỏ như vậy mọi người đều nhịn không được muốn quan tâm, phải biết rằng á thú nhân ở đâu cũng được bảo vệ tuyệt đối, càng đừng nói là á thú nhân vị thành niên, đây tuyệt đối là bảo bối của bộ lạc, á thú nhân bị trọng thương như vậy khơi dậy ý muốn bảo hộ của bọn họ.

Lúc này Bạch Tử Thạch hoàn toàn không biết cậu đi tới là thế giới như thế nào, càng không biết trong sinh mệnh một cánh cửa sổ khác lặng lẽ vì cậu mở ra, cậu lúc này, đang ở trong đêm ngọt ngào ngủ.

Bộ lạc Bạc Vụ trong một căn nhà thô to, tiểu thú nhân Khoa Đặc Đặc tâm tình rất tốt sôi nổi về nhà, hôm nay thấy được á thú nhân a gia cứu, cậu ấy thật xinh đẹp, nếu trưởng thành có thể thành bạn lữ của mình thì tốt rồi. Khoa Đặc Đặc đẩy cửa nhà mình ra, liếc mắt một cái liền nhìn thấy a cha Bích Khê ở trong sân cắt nguyên thạch.

“A cha !” Khoa Đặc Đặc hưng phấn chạy tới, đợi cảm giác được luồng khí tức khiến nó thực không thoải mái mới dừng lại, lui lại sau một bước.

Bích Khê đang nhũn chặt mày khi nhìn đến Khoa Đặc Đặc mới giãn mở ra, hần nhìn chỗ tiểu thú đứng không khỏi trách cứ nói: “Không cần đứng gần như vậy, ‘u thấp’ trong nguyên thạch sẽ làm người cảm thấy khó chịu.”

Tiểu thú nhân lấy lòng cười cười: “A cha, ta có lui ra sau nga, nơi này sẽ không cảm thấy khó chịu.”

Bích Khê nhìn nguyên thạch bị cắt thành hai nửa, lại vẫn trắng bóng một mảnh, tháo xuống găng màu đen mang trên tay, đi đến cạnh Khoa Đặc Đặc sờ sờ đầu của nó: “Đói bụng chưa?”

Khoa Đặc Đặc ra sức gật gật đầu: “Ân, a cha, ta muốn ăn thịt.”

Bích Khê nhin không được nở nụ cười, néo mặt tiểu thú nhân một cái: “A cha làm cho người.”

.....

5. Chương 5: Giáo Dục Kiến Thức Thông Thường Của Thú Nhân Tinh Cầu

Bởi vì bị thương, Bạch Tử Thạch cho dù tỉnh lại cũng sẽ rất nhanh ngủ, nhưng mỗi lần cậu tỉnh lại đều nhìn thấy một nam nhân trẻ tuổi mặc một kiểu tựa như áo khoác y sư màu đen đang chờ bên cạnh cậu, bất quá ngẫu nhiên cũng là vị lão nhân cậu lần đầu tiên tỉnh lại nhìn thấy, cũng thường xuyên có thể thấy thiếu niên lần đầu gặp. Bọn họ ở lúc cậu thanh tỉnh thoát nhìn tựa hồ đều thực hưng phấn, nhiều lần cậu đều thấy những người đó dùng tay chỉ ánh mắt của cậu, thì thầm nói gì đó, đáng tiếc cậu nghe không hiểu, bất quá xem biểu tình đối phương tựa hồ cũng không phải nói cái gì xấu.

Người nơi này đối với cậu có vẻ đều rất thân thiện, sau khi trải qua biến cố lớn nhất đời người, những cảm xúc thăng thần như vậy làm cho Bạch Tử Thạch cảm thấy thoải mái và khoái trá, cậu không hy vọng chính mình sau khi thanh tỉnh trở thành một người tâm lý u ám, cho nên khi vừa tỉnh lại liền gặp được thiện ý thật lớn như này thật sự là rất tốt, Bạch Tử Thạch tự đáy lòng cảm tạ những người này.

Đương nhiên, những thứ kia cũng không phải đều làm Bạch Tử Thạch vừa lòng, trong đó có một điểm khiến cậu khó mà quen được chính là thực đơn nơi này — thịt, rất nhiều thịt, đủ loại thịt. Rau dưa cùng hoa quả chỉ ngẫu nhiên mới có một ít, điều này cơ hồ làm người có chủ nghĩa ăn chay như Bạch Tử Thạch tương đối chật vật.

Người ta nói, bệnh tật không phải nên ăn ít dầu mỡ, ăn nhiều rau dưa cùng hoa quả sao? Đối với thực đơn bệnh viện này, Bạch Tử Thạch cảm thấy tương đối kỳ quái lại bất đắc dĩ. Đáng tiếc, người nằm ở trên giường + ngôn ngữ không thông + chưa bao giờ trả một tỷ viện phí gì là không có tư cách đặt yêu cầu.

Những loại thịt làm dạ dày vốn thích ăn rau dưa, hoa quả rất không thích ứng, thường thường khó tiêu hóa, loại tình huống này rất nhanh bị Lan Gaia chú ý tới. Sau đó, Bạch Tử Thạch phát hiện trong thực đơn của cậu tỉ trọng rau dưa cùng hoa quả tăng thêm một chút, kể cả các loại thịt cân đều non mềm hơn trước đây rất nhiều.

Qua một tuần sau, thời gian Bạch Tử Thạch thanh tỉnh dài lên rất nhiều, điều này làm cho nhóm y sư chăm sóc cậu đều thật cao hứng, bọn họ bắt đầu hưng trí bưng bưng dạy cậu một ít Bác Nhã thông dụng ngữ, Bạch Tử Thạch hiển nhiên cũng cho rằng chuyện không thể giao tiếp này thật thống khổ. Bởi vậy mỗi khi được dạy, cậu đều phi thường dụng tâm nghe. Ban đầu là từ chuyện phi thường đơn giản, thí dụ như tên mỗi người, cậu ăn cái gì, bài trí trong phòng..v.v..., Lan Gaia đưa cho cậu một quyển sách thật dày, Bạch Tử Thạch mở sách ra phát hiện nội dung bên trong là nhìn tranh học nói, từ đó về sau quyển sách này trở thành thứ cậu thích nhất.

Cùng lúc đó, Bạch Tử Thạch cũng phát hiện một ít chuyện rất kỳ quái, tỷ như tranh vẽ trong sách này có rất nhiều thứ cậu chưa từng gặp qua, tỷ như một loại thực vật lớn lên có răng nanh sắc bén, lá cây hình chữ nhật, bị cậu quy kết là một loại thực vật. Thêm nữa trong phân loại các loài ăn thịt, cậu nhìn thấy đủ loại động vật diện mạo kỳ quái, đầu trư cộng thân trâu, sừng hươu — cái cạnh sừng kia thoát nhìn sắc bén y như dao nhỏ... Lúc đầu Bạch Tử Thạch kinh ngạc thật lâu đều không có phục hồi lại tinh thần. Hình này thoát nhìn giống như trong truyện tranh kinh dị, Bạch Tử Thạch ban đầu đều hoài nghi có phải Lan Gaia lấy sai sách hay không, thế nhưng dần dần, cậu không cho là như vậy. Bởi vì trong thức ăn cậu tìm được vài thứ giống trong sách. Khi phát hiện điều này, Bạch Tử Thạch thật lâu không biết làm gì, cậu thực không muốn thừa nhận chuyện nhìn thấy trước mắt, như này thật giống như cậu đi tới một cái tinh cầu khác.

Cậu bởi vậy suy sụp cả ngày, cậu rốt cục bằng lòng tự hỏi vì cái gì chính mình có thể ở trong tuyệt cảnh như vậy được cứu sống, vì cái gì cậu rõ ràng đang ở xung quanh Miền Điện nhìn đến người đều là người phương Tây hoặc là con lai, vì cái gì những người này ngôn ngữ cậu cho tới bây giờ đều không có một chút cảm giác quen thuộc, vì cái gì những người này đều thân cao hơn hai thước, vì cái gì tóc cùng màu mắt của bọn họ có nhiều loại...

Cậu... đã lý khai hoàn cảnh quen thuộc của mình, ngay cả mình có còn trên địa cầu hay không cũng không biết.

Bạch Tử Thạch cảm xúc không tốt rất nhanh bị nhóm y sư tinh tế phát hiện ra, bọn họ ở văn phòng lo lắng thảo luận: “Bạch làm sao vậy? Cậu ấy thoát nhìn tựa hồ không vui.”

“Có phải đồ ăn không hợp khẩu vị không?”

“Không có khả năng, Bạch thực ngoan, trước kia lúc ăn không quen thịt thú cũng chưa từng cáu kỉnh.”

“Này cũng đúng, bất quá Bạch còn chưa trưởng thành, tiểu hài tử ngẫu nhiên nháo chút tính tình cũng là chuyện bình thường, huống hồ cậu ấy còn là một cái á thú nhân xinh đẹp khả ái, nhìn thói quen ăn rau dưa cùng hoa quả xem, a ba cậu ấy nhất định là một vị thú nhân phi thường cường đại, so với thịt, rau dưa cùng hoa quả càng hiếm hơn.”

“Có phải nhớ nhà không?”

“Nói không chừng chính là nhớ nhà, đáng tiếc chúng ta không biết nhà của cậu ấy ở nơi nào.”

Nhóm y sư lo lắng Bạch Tử Thạch cũng cảm giác được, bọn họ chiếu cố cậu chiếu cố càng thêm cẩn thận săn sóc, điều này làm cho cậu cảm thấy thực bất khoan cùng thực không được tự nhiên — làm một đại nam nhân bị một đám nam nhân khác chiếu cố đến trình độ như vậy. Cậu thậm chí còn thường thường có thể từ trong mắt nhóm y sư nhìn thấy ánh mắt trù mên quỷ dị, điều này làm cho Bạch Tử Thạch cảm thấy rất quái dị, cậu có một loại dự cảm thực không ổn.

Vì không để đám người chiếu cố cậu lo lắng, cũng hiểu được chính mình không thể suy sụp như vậy tiếp, Bạch Tử Thạch cố gắng làm cho chính mình tươi tỉnh lên, cậu càng thêm cố gắng hấp thu tri thức, không biết có phải ảo giác hay không, cậu cảm thấy theo thời gian gia tăng cậu học tập cũng càng dễ dàng, ban đầu còn thực miễn cưỡng gì đó hiện tại lại tiến triển rất nhanh.

Rốt cục ở hai tháng sau, Bạch Tử Thạch gian nan hỏi ra vấn đề cậu quan tâm nhất: “Nơi này là địa phương .. nào?”

Câu trả lời của Lan Gaia đánh nát một tia niềm tưởng cuối cùng trong đáy lòng Bạch Tử Thạch: “Nơi này là Bác Nhã – phía đông bộ lạc Aggreko, Maca thành.”

“Bác Nhã là... cái gì?” Bạch Tử Thạch môi run rẩy, lại hỏi.

Lan Gaia có chút kỳ quái liếc nhìn Bạch Tử Thạch một cái: “Bác Nhã là danh tự của đại lục này, Bạch, a ba, a cha người không nói qua cho người sao?”

Bạch Tử Thạch cười khổ lắc đầu, cậu từ miệng nhóm y sư biết “a ba, a cha” trong thế giới này ý nghĩa chính là ba ba, mẹ mẹ.

Lan Gaia nhìn bộ dáng Bạch Tử Thạch, có chút do dự hỏi: “Bạch, a ba, a cha của người đâu? Người còn chưa trưởng thành, sao lại bị thương nặng như vậy?”

Bạch Tử Thạch có chút gian nan nhận biết lời Lan Gaia nói, thật lâu mới hiểu rõ hẳn nói cái gì, suy tư một hồi, mới dần dần trả lời: “A ba, a cha ta đều đã mất, ta là từ một rất chỗ cao rơi xuống.”

Bạch Tử Thạch trả lời làm cho Lan Gaia thực ngoài ý muốn, trêu mếu nhìn thoáng qua Bạch Tử Thạch, Lan Gaia thân thủ sờ sờ đầu cậu: “Khả ái hài tử, chờ sau khi người tốt hơn liền ở lại bộ lạc chúng ta đi.”

Bạch Tử Thạch đối với hành động đối phương luôn đem cậu trở thành tiểu hài tử thập phần bất đắc dĩ, rất cục nhen không được nói ra điều từ lâu muốn nói: “Ta không phải hài tử, ta đã trưởng thành.”

Lan Gaia ngạc nhiên nhìn cậu: “Không có khả năng, Bạch, người quá nhỏ, hoàn toàn nhìn không ra đã trưởng thành.”

Tuy rằng so với người nơi này mà nói vóc dáng cậu một thước bảy bảy không tính là cao, nhưng không đến mức gọi là ‘quá nhỏ’ đi? Bạch Tử Thạch có chút bức mình buồn bức nói: “Ta đã 23 tuổi, đã sớm trưởng thành.”

Lan Gaia vừa nghe liền nở nụ cười: “Bạch, người mới 23 tuổi, muốn thành niên còn cần 7 năm nữa!”

Bạch Tử Thạch nhất thời kinh ngạc, chẳng lẽ người nơi này 30 tuổi mới trưởng thành sao? Khó trách những người đó nhìn bộ dáng của cậu như là đang nhìn hài tử, thì ra ở chỗ này cậu đúng là vị thành niên, phỏng chừng cậu ở trong mắt đối phương chỉ tương đương khoảng 11,12 tuổi trên địa cầu. Không được tự nhiên nháy mắt mấy cái, Bạch Tử Thạch thoát nhìn tương đối vô thức, cặp mắt đen nhánh kinh ngạc nhìn Lan Gaia làm cho đối phương nhìn không được lại nhu nhu đầu cậu: “Người còn nhỏ như vậy, không nên gấp gáp lớn lên.” Bạch Tử Thạch nhất thời quýnh, chịu đủ kích nên cậu chỉ có thể ủ rũ ủ rũ nằm xuống ngủ.

Lan Gaia nhìn Bạch Tử Thạch đã muốn nhắm mắt lại, cẩn thận dịch dịch chân cho cậu, rồi đi ra ngoài, vẫn nên chuẩn bị cho Bạch chút sách giới thiệu phong thổ của Bắc Nha đi, đứa nhỏ này cư nhiên hoàn toàn không biết kiến thức thông thường!

Lan Gaia hoàn toàn không biết hành động vừa rồi của mình đem lại cho Bạch Tử Thạch chấn động như thế nào, đáng thương Bạch trong một khoảng thời gian rất dài chịu các trình độ kích thích bất đồng—— tỷ như cậu hiểu được cái gọi là ‘#%@ [a ba, a cha]’ cũng không phải ba ba mẹ mẹ, mà là ba ba phụ thân! Lại tỷ như thế giới này cư nhiên không có nữ nhân!!! Hơn nữa thế giới này là thế giới thú nhân, nam nhân chính là cái gọi là thú nhân, thú nhân có thể biến thân thành đủ loại dã thú, bọn họ phụ trách sinh tồn của bộ lạc, thực vật đều do bọn họ đi kiếm, mà nữ nhân chính là á thú nhân không thể biến thân, bọn họ thậm chí gánh vác trách nhiệm sinh sản, mà mình ở trong mắt bọn họ lại là một cái á thú nhân vị thành niên không hơn không kém!

Bạch Tử Thạch sau khi biết được điều này, hai mắt đã muốn đại ra, cậu chỉ cảm thấy đầu óc đã muốn chết máy, hoàn toàn không thể thừa nhận nổi! Mình cư nhiên là á thú nhân?!

Á thú nhân người muội a... Sát, ta nhưng là chính chính tông tông nam nhân, nam nhân a!!! Còn nữa, vì cái gì thế giới này rau dưa cùng hoa quả lại càng thêm nguy hiểm a!!! Vì cái gì!!! Điều này làm cho người không thích thịt như ta làm sao chịu nổi a!!!

Bạch Tử Thạch sâu xa cảm thấy tình cầu này với cậu mà nói thật sự là rất nguy hiểm! Dù loại thực vật hung mãnh — động vật thì tương đương với sư tử, hổ báo trên địa cầu, rau dưa hoa quả thì tương đương với từng đám từng đám hoa ăn thịt! Đây là một cái thế giới nguy hiểm đến cỡ nào a!!!

Cứ như vậy, quá trình ngày ngày Bạch Tử Thạch không ngừng chịu kích thích rã trôi qua, thương tích trên người cậu cũng dần dần tốt lên, rất cục chờ cậu hoàn toàn thoát ly giường bệnh, Lan Gaia tuyên bố — Bạch Tử Thạch sau này là khách nhân thường trú tại nhà hẳn!

Trên thế giới này Bạch Tử Thạch chỉ còn một thân một mình không có tư cách cự tuyệt, dù sao tình cầu này với cậu mà nói có nguy hiểm hơn cũng không sao, cậu vẫn muốn sống tiếp. Lúc này Bạch Tử Thạch không ngờ rằng cuộc sống ở nhờ nhà Lan Gaia lại khiến cho cuộc sống của cậu có thêm nhiều biến chuyển cùng tuyệt vời, về đồ thạch, về phi thủy cậu yêu thích nhất.

.....

6. Chương 6: Vincent

Sau khi Bạch Tử Thạch đáp ứng gia nhập bộ lạc Aggreko, Lan Gaia ở hững trí vội vàng chạy đến Cục dân số làm cho cậu thể chứng minh thân phận, cũng biểu thị mình nguyện ý trở thành người giám hộ trước khi Bạch Tử Thạch trưởng thành. Khi hắn trở về đưa cho Bạch Tử Thạch một tấm thẻ từ, tấm thẻ này tương đương với chứng minh thư kết hợp thẻ ngân hàng trên địa cầu, mà trong thẻ còn có trợ cấp bộ lạc Aggreko cấp cho vị thành niên cô nhi á thú nhân mới ra lò — Bạch Tử Thạch.

Bạch Tử Thạch cầm trợ cấp của mình, trong lòng có một loại cảm giác vi diệu, lớn như vậy còn dựa vào chính phủ tiếp tế, thật sự rất dọa người ... Nga, không đúng, không nên nghĩ như vậy, phải nhanh thay đổi quan niệm, dùng sức nhu nhu mặt mình, Bạch Tử Thạch lần nữa nghiêm túc nhắc nhở chính mình: Người đã ở trên tinh cầu này, trước khi tìm được đường về, trừ bỏ cố gắng dung nhập cuộc sống nơi này người không có lựa chọn khác.

Cô nhi nơi này đều là cầm tiền chính phủ như vậy, bọn họ chưa bao giờ cảm thấy không đúng. Bạch Tử Thạch nỗ lực làm cho mình thêm yên tâm thoải mái một ít, nhưng tựa hồ cũng không thành công.

Quên đi, vẫn là mau chóng tìm phương pháp kiếm tiền đi, Bạch Tử Thạch suy nghĩ, cũng không biết người nơi này có thuê ‘Lao động trẻ em’ hay không? Mặc kệ thế nào, nhất định phải tìm được cơ hội hảo hảo đáp tạ một nhà Lan Gaia, cậu vừa mới biết thú nhân Bàn Bích cứu cậu chính là bạn lữ của Lan Gaia, mà thiếu niên còn lại lúc cậu vừa mới bắt đầu tỉnh lại nhìn thấy là cháu của Lan Gaia – Khoa Đặc Đặc.

Bạch Tử Thạch kiểm tra trợ cấp của mình, bên trong đại khái có 2500 điểm. Mỗi một thú nhân trưởng thành lượng cơm một ngày đại khái là 60 cân thịt, trưởng thành á thú nhân lượng cơm ăn ít hơn một chút, đại khái tầm 40 cân là đủ rồi, bình thường nhất là Qua thịt cùng Vũ Ba thú một cân là 1 điểm, mà loại ngon hơn Nha Nha thú lại là 2 điểm một cân, đắt nhất là thịt Long thú cần 10 điểm một cân... Tóm lại, Bạch Tử Thạch tính toán qua lượng cơm mình ăn, nếu như ăn thịt, một ngày cậu ăn 5 cân đều dư. Nói cách khác, cho dù cậu mua thịt Long thú đắt nhất, cũng chỉ dùng nhiều nhất là một nửa tiền. Rau dưa cùng hoa quả so với thịt đắt hơn, thứ rẻ nhất cũng phải 5 điểm một cân, hoa quả là 10 điểm một cân, bất quá, như thế Bạch Tử Thạch cũng thỏa mãn, chính phủ cấp trợ cấp cũng đủ cậu mỗi ngày ăn uống.

Lan Gaia chuẩn bị cho Bạch Tử Thạch một căn phòng sáng sủa, có một cái giường thật to, thật mềm mại, bàn học mộc mạc, một tủ quần áo tràn ngập cảm giác rừng rậm, đồ đạc cũng không nhiều, nhưng nhìn ra được là tâm tư. Bạch Tử Thạch thực thích, cậu xoay người, tự đáy lòng cùng Lan Gaia nói lời cảm tạ.

Lan Gaia sờ sờ đầu của cậu: “Bạch, hãy đem nơi này trở thành nhà của người, ta cũng không biết người thích cái gì, chỉ là đơn giản bố trí một chút, chờ lát nữa ta sẽ dẫn người đi ra phố mua các thứ, cần cái gì chính mình chọn, nhớ mang theo thẻ từ của người.”

Bạch Tử Thạch vui sướng gật gật đầu, cậu đi vào thế giới này đã muốn nửa năm, trên cơ bản đều bị giữ trong phòng bệnh, bộ dáng thế giới này, chỉ từ sách biết được một ít, có người dắt mình đi xem thật tốt quá.

Lan Gaia nhìn tiểu á thú nhân trước mắt mắt đen nhánh rạng rỡ sáng lên, thật giống như Mặc Phi tối cao, làn da trắng nõn thoát nhìn cơ hồ có thể phát ra ánh sáng xinh đẹp, toàn bộ thân hình xinh xắn, thoát nhìn như vậy khả ái, rốt cuộc nhìn không được ở trong lòng cảm thán — chờ cậu ấy trưởng thành, cũng không biết chêu trọc bao nhiêu thú nhân vì cậu ấy tranh đoạt đây.

Bạch Tử Thạch hoàn toàn không biết trong lòng Lan Gaia suy nghĩ cái gì, lúc này cậu đang đi trên đường cái phồn hoa, bản thân ở trên đường cái náo nhiệt, cậu mới thật sâu cảm thụ bản thân đang ở dị thế, đường cái hai bên là dày đặc kiến trúc, nhưng những kiến trúc này phong cách cậu đều không quen thuộc, ngã tư này là do từng khối lớn khối lớn đá màu xanh lát liền tạo thành, mặt trên như cũ không mang theo bất cứ dấu vết điêu khắc nào. Cửa hàng — thuộc nơi này, cũng không giống địa cầu có đủ loại kiểu dáng tinh xảo xinh đẹp trang hoàng, chúng cơ bản thống nhất đều là do các khối đá trắng xếp chồng lên nhau, chỉ tại đỉnh chóp hoặc cửa sổ tăng thêm chút trang sức màu sắc. Cả con đường đập vào mắt đều mang khí tức rắn chắc thô quặng, cho dù thoát nhìn ở giữa có chút nhỏ, khéo léo, tinh xảo, nhưng cũng chỉ là tương đối mà thôi.

Phương thức sinh tồn của thế giới quyết định cuộc sống con người, bản thân ở giữa dòng người, Bạch Tử Thạch cảm thấy cô đơn chưa từng thấy, cậu chưa từng như hôm nay nhận thức rõ ràng rằng — đây không phải thế giới của cậu, trong thế giới này cậu chỉ có một mình.

Trong ánh mắt đen nhánh của Bạch Tử Thạch toát ra thật sâu tịch liêu cùng mất mát, cậu đứng ở giữa ngã tư đường, hai bên là thú nhân, bán thú nhân cao lớn đi lướt qua bên cạnh, nói chuyện vô cùng náo nhiệt, chỉ có một mình cậu đứng mang theo thần sắc tịch liêu giống như ngăn cách ở một không gian khác.

Mà ở góc đường cậu không chú ý, một người thú nhân cao lớn tuấn mỹ đang yên lặng nhìn cậu, ánh mắt màu đen rất hiếm thấy ở thú nhân nhìn không chớp mắt, giống như đang nhìn một giấc mộng hư ảo, như sợ một chút rung động cũng sẽ quấy rầy đối phương.

“Vincent, người đang nhìn cái gì vậy?” Một đôi hùng chường dày bỗng nhiên chụp lên vai thú nhân, hấn lại giống như không nghe thấy, không cảm thấy gì, chỉ thẳng tắp nhìn chằm chằm á thú nhân nho nhỏ đang đứng giữa ngã tư kia.

Allan có chút ngạc nhiên nhìn tay mình đặt trên vai đối phương, hơi có chút ngạc nhiên, hôm nay như thế nào không bị chụp ngược lại ! Lão bằng hữu tựa hồ không để ý? Allan yên lặng, được một tắc lại muốn tiến một thước ý đồ ôm bả vai đối phương. Vincent rốt cục động, hấn tỳ tay bắt lấy tay Allan bẻ ra sau...

“Đau đau đau... Vincent, buông tay, buông tay !” Allan một trận kêu rên.

Vincent rốt cục rộng lượng, từ bi buông tay, lạnh lùng nhìn hấn một cái, xoay người đi. Allan nhìn bóng dáng đối phương rời đi, đứng tại chỗ như có điều suy nghĩ, Vincent đang nhìn cái gì?

Lan Gaia dẫn Bạch Tử Thạch vào cửa hàng bán quần áo, Bạch Tử Thạch lúc này đã sớm thu hồi biểu tình vừa rồi, chỉ chuyên đứng chọn lựa quần áo, quần áo Lan Gaia mang cho cậu không chỉ quá lớn, mà chất liệu còn thực thô ráp, cọ vào da cậu thật không thoải mái. Lúc trước cậu cảm thấy chính mình ăn nhờ ở đậu nên ra yêu cầu như vậy thực có chút quá phận, hiện tại cậu có tiền của mình, nếu không đem mấy loại quần áo khiến cậu mặc khó chịu này thay thế, thì thật là có lỗi với bản thân.

Bạch Tử Thạch lấy tay sờ qua từng món quần áo, chỉ cảm thấy những quần áo này sờ lên đều thực thô ráp, đành phải mở miệng hỏi cái người á thú nhân chủ cửa hàng từ đầu tới giờ đang cùng Lan Gaia tán gẫu thật sự vui vẻ : “Nơi này có quần áo mềm mại hơn một chút không?”

Chris có chút ngạc nhiên: “Đây là quần áo được làm từ lông tơ Đổ Áp thú, đã tương đối được hoan nghênh là mềm mại rồi.” Hấn đi tới, kéo cánh tay Bạch Tử Thạch, chỉ cảm thấy trong tay một mảnh trắng mịn, mềm mại không nói nên lời. Chris lại sờ sờ quần áo trên người cậu, nhìn thoáng qua Bạch Tử Thạch, nhìn không được kéo tay áo cậu lên— trên bả vai trắng nõn có một mảng da thịt bị ma sát đỏ ửng.

Chris trầm mặc trong chốc lát: “Quả thật, người không thể mặc tiếp loại quần áo này.” Lan Gaia cũng đi tới, nhìn đến trên vai Bạch Tử Thạch hồng ngân, không khỏi đau lòng trách cứ nói: “Người đứa nhỏ này, mặc không được loại quần áo này sao không chịu nói?”

Bạch Tử Thạch có chút xấu hổ đem tay áo kéo xuống, nhu nhu nói: “Mọi người đều mặc như vậy ...”

Lan Gaia lại trách cứ nhìn cậu một cái, xoay người nói với Chris: “Ta nhớ rõ nơi này có dùng tơ Thổ Ti thú phun ra làm thành quần áo.”

Chris vỗ tay một cái: “Đúng vậy ! Ta thiếu chút nữa đã quên.” Sau đó liền hấp tấp vọt vào phòng trong, Thổ Ti thú là một loại thú khá giảo hoạt, thịt ăn cũng không ngon, chỉ có tơ nó phun ra tương đối mềm mại, rất nhiều người thích dùng loại tơ tằm này làm khăn trải giường và màn trướng, đem làm thành quần áo loại này á thú nhân không mua nhiều lắm, bọn họ đều cảm thấy loại quần áo này rất nhẹ, mặc vào cùng không mặc quần áo giống nhau, làm cho người ta cảm thấy không được tự nhiên. Sau khi Chris làm ra lượng tiêu thụ không tốt nên để qua một bên, lúc này nhớ tới nhưng thật ra rất thích hợp với Bạch Tử Thạch.

Chờ hấn lấy ra, Bạch Tử Thạch sờ sờ, cảm giác có chút giống vải bông, sờ lên thực mềm, lập tức thử mặc một bộ, chỉ cảm thấy mềm nhẹ nhuyễn hoạt, thực thoải mái, vì thể hưng trí vội vàng đặt mỗi mùa làm ba bộ, về quần áo cậu hiện tại mặc, là Chris cùng Lan Gaia hai người cùng nhau đến sửa.

Bạch Tử Thạch đi theo Lan Gaia một đường đi dạo không ít cửa hàng, mua tất cả đồ dùng hàng ngày, tuy rằng rất nhiều thứ hình dáng cùng cách dùng không giống nhau, nhưng công dụng thật ra cùng địa cầu cơ bản cũng giống nhau, điều này làm cho Bạch Tử Thạch nhiều ít an tâm chút. Qua vụ quần áo, Lan Gaia mua cái gì chất lượng cũng điều chỉnh lại, hành động này làm cho Bạch Tử Thạch cảm kích lại uất ức.

Bạch Tử Thạch hiện tại cũng hằng hái đi dạo, cậu dọc theo phố đi, rất xa liền nhìn đến có một chỗ vây quanh rất nhiều người, sau khi cùng Lan Gaia nói một tiếng, Bạch Tử Thạch liền chạy qua, ý vào thân hình mình khéo léo hơn so với những người khác, liền chui qua đám người, nhưng mà thời điểm khi hết thấy hiện ra trước mắt cậu, Bạch Tử Thạch lại thật ngây ngẩn cả người.

Những tảng đá lớn nhỏ không đồng nhất, nhan sắc không đồng nhất thực quen thuộc, đặt ở bên cạnh những tảng đá là khối máy cắt lạnh như băng cùng với rải rác những khối đá trắng bong đã bị cắt mở, tối trọng yếu là cậu lại nhận ra cái loại cảm giác đã lâu không cảm thấy, thân thiết, giống như có một đám mao đoàn mềm mại nhẹ nhàng va chạm vào tâm linh.

Một đồng tảng đá kia là phỉ thúy mao liêu! Nơi này, là đang đồ thạch!

Bạch Tử Thạch có chút hoảng hốt nhìn một cái á thú nhân mang theo một đôi găng tay đen chất liệu không rõ đem ra một khối đá tròn cỡ quả bóng màu cát đặt lên giải thạch cơ (máy giải thạch), cầm bút trắng vẽ lên tảng đá hai cái, rồi bắt đầu giải thạch.

Một đám á thú nhân sớm đã vây lại, đem xung quang giải thạch cơ từ từ vây lại, cản trở tầm mắt Bạch Tử Thạch, Bạch Tử Thạch đứng không hề động, tương phản, cậu chậm rãi, chậm rãi lui lại. Bất ngờ không kịp đề phòng ở nơi này gặp phải đồ thạch, điều này làm cho cậu tâm thần đại loạn, cậu lại nghĩ tới giọng nói vừa nhẹ nhàng vừa băng lãnh của Vương Châu Ngọc, còn có cảm giác âm lãnh, không trọng lượng lúc nhảy xuống hố trong động

Bạch Tử Thạch nghiêng ngả lão đảo chạy khỏi đám người, lao vào người một thú nhân, lão đảo sắp ngã sắp xuống, đúng lúc này, một cánh tay vừa lúc đưa ra ôm bên hông cậu, hơi hơi vùng ra, Bạch Tử Thạch cả người liền bổ nhào vào trong lòng người kia.

Xúc cảm vừa nhỏ vừa nhuyễn trong lòng làm cho Vincent cơ hồ giật mình, hắn chưa bao giờ biết ôm một người á thú nhân cảm giác cứ nhiên tốt như vậy, hắn cúi đầu, nhìn tiểu á thú nhân trong ngực, vừa vặn bắt gặp cặp mắt đen nhánh phiếm sương mù kia, Vincent ngây người một chút, bỗng nhiên cảm thấy có cái gì ở thời điểm hắn không phòng bị, tiến vào trong lòng hắn.

Thoáng bị ôm đựng vào trong ***g ngực cứng rắn của thú nhân Bạch Tử Thạch nhận không được nháy mắt mấy cái trát điệu cảm xúc đau muốn rơi lệ, lại cảm thấy thú nhân ôm cậu thật lâu không hề động, nhận không được dùng sức đẩy ra.

Bị lực đạo mềm mại mà nhỏ bé trong ngực đẩy ra, Vincent chỉ cảm thấy tiểu á thú nhân trong lòng giống như Ốc Phu thú trước đây hắn nuôi, thường hay dùng thịt đệm mềm mại làm nũng đập đập lên tay và mặt hắn, thực mềm mại cùng khả ái.

Nhưng hắn không có quên ý tứ thật sự của tiểu á thú nhân này, Vincent thật sâu nhìn thoáng qua người nhỏ bé trong lòng, nhẹ nhàng buông lỏng tay ra, trống trải trước ngực làm cho tâm hắn nhận không được mát mát một chút, thanh âm trầm thấp dễ nghe nhẹ nhàng vang lên: “Về sau phải cẩn thận một chút.” Ngữ khí nhu hòa này cũng khiến chính Vincent cảm thấy ngạc nhiên.

“... Thật xin lỗi.” Bạch Tử Thạch biết là mình đụng phải người ta, vì thế ngoan ngoãn nói xin lỗi.

Trái ngược với người tinh cầu này, thanh tuyến kỳ lạ lại càng tinh tế, nhu hòa khiến người không quá thích á thú nhân nhỏ yếu như Vincent nhưng lại không chút chán ghét nào, thậm chí dâng lên ý niệm muốn nghe nhiều hơn trong đầu. Hắn mở miệng, muốn nói thêm gì đó, nhưng trong đám người vây quanh truyền ra ồn ào kinh hô làm cho hắn đánh mất chủ ý.

“Trưởng! Đại trưởng a ! Xem thế nước này, đạt đến băng loại !”

.....

7. Chương 7: Những Điều Về Đồ Thạch

Thanh âm tràn ngập hưng phấn cùng kinh thán trong lúc nhất thời hấp dẫn sự chú ý của mọi người chung quanh, bao gồm cả Vincent, đây vốn chính là mục tiêu chủ yếu nhất hẳn ra ngoài lần này.

Song, thanh âm này đối với Bạch Tử Thạch mà nói giống như là mỹ lệ độc được, có lực hấp dẫn không tưởng rồi lại làm cho trong lòng cậu run sợ, cậu nhin không được che lỗ tai, chạy đi thật nhanh. Chờ khi Vincent phục hồi tinh thần lại tìm cậu, thân ảnh nhỏ nhắn xinh xắn của Bạch Tử Thạch đã sớm biến mất trong đám người cao lớn.

Chạy về bên cạnh Lan Gaia, Bạch Tử Thạch cũng chẳng còn tâm tư gì dạo phố, bị Lan Gaia mang đến phố mua nguyên liệu nấu ăn gần đó, sau đó kéo người trở về nhà, về đến nhà cùng Lan Gaia lên tiếng chào hỏi liền trở về phòng, lão á thú nhân chỉ cảm thấy thân thể của cậu mới khỏe lại, đi dạo chắc mệt mỏi còn sẵn sóc thay cậu chuẩn bị nước tắm. Bạch Tử Thạch nói cảm ơn rồi đem mình vùi vào trong nước, mỗi lần thấy đồ thạch đầu óc cậu sẽ không tự chủ được nhớ tới ba ba trước khi qua đời, kéo tay cậu và ca ca nói — Tử Kỳ, Tử Thạch, đáp ứng ba ba, đừng đụng vào tảng đá, làm cái gì đều được, chính là đừng đụng vào tảng đá, kết cục của gia gia và ba ba sẽ là vết xe đổ của các người a. . . Đáp ứng ba ba, đừng đụng. . . Khi đó tay ba ba lạnh giống như băng tuyết thảng chạp, lạnh thấu đáy lòng người, cho đến khi hai người bọn họ trịnh trọng đáp ứng mới trút hơi thở cuối cùng.

Khi đó cậu kỳ thực vẫn còn nhỏ, bất quá khoảng mười tuổi, ba ba di ngôn đều là sau đó lớn hơn một chút ca ca giải thích cho cậu nghe mới hiểu được cái gì là tảng đá, nhưng ca ca của cậu Bạch Tử Kỳ thật ra về sau cũng giống như ba ba chạy đi buôn bán mao liêu, nhưng lúc mới tiếp xúc với đồ thạch tính cách cá cược lớn, ban đầu Bạch Tử Kỳ cũng là thật nghe lời, nghe ba ba nói, tìm một cái công ty nhỏ bắt đầu làm nhân viên, nhưng sau một lần có người bạn đã từng chơi đồ thạch với ca ca đến tìm, Bạch Tử Kỳ trẻ tuổi kiêu chể không được, lúc ban đầu quả thực buôn bán lời không ít, sau lại lỗi đảo đồ sập, nhưng bởi vì mỗi lần đều là tiểu đả tiểu nháo, Bạch Tử Kỳ cũng không thương gân động cốt, cho đến năm Bạch Tử Thạch mười sáu tuổi đánh bại đánh bại phát hiện mình đối với phi thúy có lực cảm ứng, Bạch Tử Kỳ ở Yết Dương coi trọng một khối mao liêu biểu hiện phi thường tốt, 600 vạn, giá tiền có chút cao, nhưng biểu hiện thật phi thường tốt, Bạch Tử Kỳ cần rằng cùng mấy người liên hợp mua hết, mở ra vừa nhìn, bên trong cũng có phi thúy, thể nước cũng tốt, cơ hồ có thể đạt tới Thủy Tinh Chung, màu sắc cũng thuần, nồng đậm diễm lục, đáng tiếc là, tất cả lục sắc đều bị rêu đen cắn chặt, chỉ chút, chỉ có thể miễn cưỡng đào ra chút dầu thừa đuôi theo. Cuối cùng là vốn gốc không thể lấy về, đoạn thời gian đó Bạch Tử Kỳ liên tục đồ sập, thừa nhận quá nhiều áp lực, lần này cần bản không có cách nào xoay ngược tình thế lại thêm di ngôn của ba ba vạn công sợi dây tinh thần cuối cùng của hắn, từ đó Bạch Tử Kỳ thần kinh có chút không bình thường, cả ngày niệm: ‘Ba, thật xin lỗi, ba, ta sai lầm rồi. . .’

Ánh mắt đại ra, bộ dạng hồ ngôn loạn ngữ, thỉnh thoảng ha hả cười ngây dại lúc lại đột nhiên biến chuyển thành hung ác gào rít. . . Ca ca như vậy để lại cho Bạch Tử Thạch ấn tượng khó có thể ma diệt, khi đó cậu đem hết thảy đều quy kết lên đồ thạch, cho rằng nếu không phải vì đồ thạch, trong nhà sẽ không biến thành như vậy! Cậu chán ghét đồ thạch, thậm chí chán ghét bản thân có năng lực này! Mặc dù chán ghét đồ thạch, nhưng lúc đó vẫn còn là một học sinh trung học Bạch Tử Thạch vì chiều cố ca ca nuôi gia đình chỉ có thể tìm người trước kia ba ba quen biết, vào một công ty phi thúy theo điều khắc sự học nghề, cũng theo sự phụ gặp đồ thạch mấy lần, cái trạng thái một đao nghèo một đao phú, lật tay làm mây úp tay làm mưa, lần nữa chấn động Bạch Tử Thạch, cậu liên tục gặp qua rất nhiều người ngay cả vốn cũ cũng không lấy về được, thấy những người kia gào khóc, hối hận thậm chí là thảm trạng tính mạng cũng không vấn hồi được gì, tuổi nhỏ cậu càng chán ghét đồ thạch.

Mãi đến khi theo tuổi lớn lên, ở trong ngành phi thúy một thời gian dài, Bạch Tử Thạch mới dần dần hiểu rõ, đồ thạch cũng chỉ là đồ thạch, chuyện năm đó không trách được bất luận kẻ nào, chẳng qua là bất luận kẻ nào đều có tham tính, đồ thạch có kích thích thành công lại kiếm tiền nhanh, hấp dẫn vô số người ảo tưởng một đêm phát nhanh là chuyện rất bình thường, hướng chỉ, phi thúy xinh đẹp như vậy đoán chừng cũng không có ai không thích. Mặc dù tâm tình dần dần bình thản, nhưng đối với đồ thạch Bạch Tử Thạch vẫn thủy chung không đụng. Không nghĩ tới chờ thời điểm cậu cuối cùng quyết định xuất thủ, ngay cả mao liêu cũng chưa đồ đến một khối đã bị buộc nhảy xuống giếng mổ.

Bạch Tử Thạch nhin không được lộ ra một nụ cười khổ, cậu thật đúng là đối với đồ thạch có chút tâm lý

oán hận. Từ trong bồn tắm đứng lên, Bạch Tử Thạch lau khô mình, thay quần áo vừa mua, sau đó lại đem đồ dùng hàng ngày mình vừa mua phân loại cất kỹ, rồi từ trong phòng đi ra ngoài.

Lan Gaia đang ở trong phòng bếp nấu cơm, đồ làm bếp nơi này cùng địa cầu có chút không giống, mình bạch mình sớm muộn cũng độc lập sinh hoạt Bạch Tử Thạch trực tiếp vào phòng bếp muốn Lan Gaia chỉ bảo cho, Lan Gaia cũng không keo kiệt, đem cách dùng mấy thứ chưa thấy qua đó dạy cho cậu, còn cố ý dạy cậu mấy đạo món ăn vốn riêng, mặc dù những món vốn riêng đều là cách làm thịt, nhưng Bạch Tử Thạch vẫn học rất nghiêm túc. Mặc dù thích ăn rau, nhưng thịt bổ sung cũng là cần thiết, vốn đã không thích, nếu làm khó ăn nữa sẽ thành không nuốt nổi mất.

Ăn cơm xong, Bạch Tử Thạch ở phía ngoài phòng ốc tản bộ trong chốc lát đã cảm thấy mệt mỏi, thân thể của cậu mới khỏe lại, chính là đòi hỏi thời gian nghỉ ngơi, cậu cũng không muốn miễn cưỡng, trở lại gian phòng của mình liền nằm xuống giường ngủ.

Ngày thứ hai Lan Gaia phải trở lại bệnh viện đi làm, trước khi đi hẳn vẫn chưa yên tâm Bạch Tử Thạch, vì vậy cùng cậu thương lượng một chút, muốn đưa Bạch Tử Thạch qua nhà con hẻm. Bạch Tử Thạch không muốn làm cho Lan Gaia thương tâm, nên tất nhiên là đáp ứng.

Nhà hẻm của Lan Gaia cách nhà hẻm cũng không xa, đi một cái phố là đến, Lan Gaia đến trước cửa một ngôi đại viện lớn, ấn chuông cửa, cửa rất nhanh liền mở ra, bên trong đi ra một cái á thú nhân ôn hòa có mái tóc dài xanh nhạt, nhìn thấy Lan Gaia liền cười gọi: “A cha, người đã đến rồi.”

Lan Gaia không có đi vào, kéo Bạch Tử Thạch qua cười nói: “Bích Khê, đây chính là hài tử ta đã nói, hôm nay sẽ phải phiền tới người chiếu cố cậu ấy.”

Bích Khê đánh giá Bạch Tử Thạch, ôn hòa trên mặt lộ ra kinh thán: “A cha, cậu ấy thật là nhỏ, thật xinh đẹp.”

Bạch Tử Thạch khoe miệng khe khẽ co rút, bình tĩnh hướng về á thú nhân ở phía trước đang từ ái nhìn mình cười cười, tập quán chết tiệt làm cậu tới chỗ nào cũng bị gọi là nhỏ, tới chỗ nào cũng bị gọi là đẹp, sát!

Lan Gaia lộ ra ánh mắt đặc ý, giống như được khen ngợi chính là hẻm, tiếp theo lại dặn dò mấy câu, liền vội vã đi, Bạch Tử Thạch đi theo Bích Khê vào phòng, Bích Khê lấy ra một số điểm tâm nho nhỏ, hình dáng cổ quái cho cậu, rồi bật máy hiện ảnh tương tự ti vi, sau khi chỉ cho Bạch Tử Thạch chuyển kênh thế nào, liền ra hậu viện.

Bạch Tử Thạch hướng về phía máy hiện ảnh lộ ra vẻ rất hứng thú, đồ trước mắt toàn bộ đều là màu đen, không có bất kỳ lớp vỏ nào, thoát nhìn giống như là một tấm kính màu đen, dựa theo phương pháp Bích Khê chỉ cho, cậu bật máy hiện ảnh lên, hình ảnh rất nhanh liền hiện lên, bên trong là cây cối khổng lồ cao ngoài sức tưởng tượng của Bạch Tử Thạch, chỉ có tiếng gió thổi qua lá cây, cậu chờ trong chốc lát, trong tầm nhìn đột nhiên xuất hiện một quái vật khổng lồ, nó lớn gấp mấy chục lần rắn mối khổng lồ châu Úc, tứ chi trắng kiêu, ngón chân trên chân dài bén nhọn, trong mắt xanh biếc độc ác tràn đầy hung tàn, Bạch Tử Thạch có chút ngạc nhiên nhìn, suy đoán, kênh này chẳng lẽ là ‘Thế giới động vật’ ?

Song, một giây sau, tình cảnh trên tấm hình hiện lên đã phá tan suy đoán của cậu — nơi cách rắn mối khổng lồ châu Úc không xa đột nhiên xuất hiện một thú nhân cao lớn khôi ngô, hẳn giống như gió chạy đến bên cạnh ‘rắn mối khổng lồ châu Úc’, hai tay vươn ra một phát, đã bắt được hàm răng sắc nhọn bổ nhào đến cắn của dã thú, một tay nắm hàm trên, một tay nắm hàm dưới, hai tay dùng sức, cứ như vậy cứng rắn đem dã thú xé thành hai nửa, huyết nhục đầy trời phun trên mặt đất xung quanh cùng cây cối, thậm chí có chút phun lên người thú nhân, hẳn không thềm để ý chút nào lau đi máu trên mặt, hướng về phía ống kính mỉm cười một cái, nhảy lên cây, hai ba cái bóng dáng liền biến mất.

Bạch Tử Thạch chưa từng thấy cảnh tượng đầm đìa máu me như vậy, nụ cười vốn là nhàn nhạt giờ lại cương cứng trên mặt, suýt nữa đến điều khiển từ xa đều cầm không được, sững sốt thật lâu sau, một loại cảm giác buồn nôn nhất thời dâng lên, Bạch Tử Thạch nôn khan mấy tiếng, sắc mặt trở lên khó nhìn. Vịn sofa, Bạch Tử Thạch kịch liệt thở hổn hển, giờ khắc này, tình cảnh này tính tàn khốc trần trụi bày ra ở trước mặt cậu, nó hung ác cùng không lưu đường sống.

Bạch Tử Thạch ngốc trong chốc lát, không muốn nhìn lại những hình ảnh kia, đem máy hiện ảnh tắt đi, đứng lên, hướng về hậu viện đi tới, cậu cảm giác mình cần thiết đi ra ngoài hít thở không khí trong lành.

Vừa vọt vào hậu viện, Bạch Tử Thạch liền sửng sốt một chút, cước bộ cũng không khỏi ngừng lại — cậu ở trong viện nhà Bích Khê lần nữa thấy được mao liêu quen thuộc, chỉ có năm ba khối, chúng ngổn ngang chồng chất tại góc cách đó không xa, chung quanh còn có công cụ giải thạch, bên cạnh giải thạch cơ còn rải rác mao liêu giải sụn. (giải thất bại, bên trong đá ko có j)

Bạch Tử Thạch nhìn một chút, rốt cục vẫn nhịn không được hướng phía kia đi tới, không nói đến đổ, thì cậu cũng vẫn thích nhìn xem, dù sao nơi này đã không phải là địa cầu, mao liêu nơi này có giống địa cầu hay không cậu vẫn rất hứng thú. Đi tới quanh mao liêu, Bạch Tử Thạch ngồi xổm xuống, nhìn một chút một khối mao liêu vỏ cát vàng, sau đó lấy chút nước từ thùng nước bên cạnh giội lên mao liêu, đưa tay sờ sờ vỏ mao liêu, đem mao liêu nâng lên, quan sát biểu hiện của nó.

Đang lúc cậu nhìn chăm chú, phía sau bỗng nhiên truyền tới một âm thanh ôn hòa mang theo kinh ngạc: “Bạch Tử Thạch, người thậm chí không đeo hắc văn bao tay mà có thể chạm vào mao liêu sao?”

.....

8. Chương 8:

Bạch Tử Thạch quay đầu, liếc thấy bộ mặt kinh ngạc của Bích Khê, nghe thấy Bích Khê nói, cậu cũng có chút hồ đồ: “Hắc văn bao tay? Đó là cái gì? Những mao liêu này không thể trực tiếp dùng tay đụng vào sao?”

Nhìn ra được Bạch Tử Thạch thật sự không biết hắc văn bao tay, Bích Khê như có điều suy nghĩ liếc nhìn cậu, hỏi: “Lúc người đụng vào mao liêu, không cảm thấy không thoải mái sao?”

Bạch Tử Thạch có chút kỳ quái lắc đầu: “Không có cảm giác gì đặc biệt a.”

Bích Khê mất lộ ra thần tình bình tĩnh: “Bạch Tử Thạch, người nguyên lai là cư dân của Á Thành sao?”

“Á Thành?” Tại sao lại thêm một cái Á Thành? Bạch Tử Thạch lắc đầu: “Nhà ta không ở Á Thành.”

“Kỳ quái.” Bích Khê lẩm bẩm một tiếng, sau đó nhìn Bạch Tử Thạch bộ dáng nho nhỏ đang đợi chờ giải thích nghi hoặc, nhịn không được đưa tay sờ sờ đầu cậu, cười trả lời, “Những thứ mao liêu này bên trong có một loại vật chất nếu như trực tiếp đụng chạm mà nói đối với á thú nhân chúng ta có tính tổn thương, chúng ta gọi loại vật chất này là ‘U Thấp’ . Mà hắc văn bao tay là một loại bao tay có thể ngăn cách loại vật chất này, mỗi lần chúng ta chạm vào mao liêu, giải thạch cũng đòi hỏi hắc văn bao tay trợ giúp. Về phần Á Thành, nó nằm trọn trong trung tâm đại lục Bắc Nhã, đó là nơi duy nhất sinh ra phỉ thúy trên thế giới này, hơn nữa Á Thành là thành thị á thú nhân chiếm nhân khẩu cao nhất trên thế giới này, có thể lấy được tư cách cư dân chỉ có á thú nhân, á thú nhân sau khi có bầu bạn, sẽ chuyển đến thành phụ của Á Thành, cho nên Á Thành có thể gọi là thành phố của á thú nhân, bởi vậy, Á Thành còn được gọi là ‘Mộng Ảo thành’ . Ngoài ra, á thú nhân ra đời và lớn lên ở Á Thành sẽ có chút sẽ không chịu ảnh hưởng của U Thấp, những người này có thể không cần mua hắc văn bao tay mà có thể trực tiếp đụng vào mao liêu.”

Nguyên lai trên đại lục này mao liêu còn có chỗ đặc thù như vậy, Bạch Tử Thạch nghe có chút mê mẩn, không trách được Bích Khê nói mình là cư dân của Á Thành đi: “Kia á thú nhân thì sao? Ta vừa mới nghe được đều là á thú nhân đổ thạch, chẳng lẽ á thú nhân đều không thích đổ thạch sao?”

Bích Khê lắc đầu: “Cũng không phải là bọn họ không thích, mà là bọn họ căn bản không thể đến gần mao liêu. U Thấp loại vật chất này mặc dù cũng không đối với á thú nhân tạo thành thương tổn gì lớn, nhưng mà bọn họ chán ghét U Thấp, căn bản sẽ không muốn tới gần, đây là một loại thiên tính trong bản năng của á thú nhân, vì vậy bọn họ chỉ có thể trong phạm vi chịu được đứng nhìn, đổ thạch là nghề nghiệp dành riêng cho á thú nhân chúng ta. Pháp tắc là công bằng, nó ban cho á thú nhân sức mạnh cường đại, nhưng ban cho á thú nhân chúng ta lợi khí khổng chế sự trưởng thành của bọn họ.”

“Này? Tại sao nói như vậy? Cái gì lợi khí có thể khổng chế sự trưởng thành của bọn họ?” Bạch Tử Thạch bây giờ là gương mặt chăm hỏi.

Đối với vấn đề của Bạch Tử Thạch, Bích Khê thiếu chút nữa nâng trán, mặc dù nghe Lan Gaia nói trắng ra Tử Thạch rất thiếu hụt kiến thức thông thường, nhưng hắn không nghĩ tới ngay cả điều này cậu cũng

không biết, hẳn bất khả tư nghị hỏi: “Người chẳng lẽ không biết thú nhân là dựa vào các loại bảo thạch tiến hóa hay sao?”

Bạch Tử Thạch kiên định gật đầu. Bích Khê cười khổ lại yêu thương lắc đầu: “Thật không biết a ba, a cha của người dạy người cái gì.” Nếu như trong nhà hẳn có á thú nhân khả ái, xinh đẹp lại nhỏ nhắn, xinh xắn, mềm mại thế này đã sớm đem trở thành bảo bối mà dạy bảo, nhện không được lại vuốt vuốt đầu Bạch Tử Thạch, rồi mới cẩn thận giải thích, “Thú nhân trưởng thành có sức mạnh cường đại, bọn họ có thể cùng dã thú, thực vật hung mãnh vật lộn, dùng thứ sẵn bắt làm thức ăn, bảo vệ gia viên. Giữa bọn họ cũng có mạnh có yếu, trừ sức mạnh trời sinh ra, còn lại phải nhờ vào khả năng của bảo thạch tiến hóa. Thế đạo này hung hiểm, trừ thành thị nơi nào cũng đều là địa bàn dã thú, nếu muốn sinh tồn được để nuôi sống gia đình, bọn họ nhất định phải không ngừng trở nên mạnh mẽ. Bảo thạch trở thành thứ khiến thú nhân đổ xô vào. Mà bảo thạch có thể trợ giúp bọn họ tiến hóa là Phỉ Thúy, Lam Ngọc, Vũ Hoa Thạch, Pha Pha Ly Toàn cùng với Hồng Thạch. Trong đó lấy Phỉ Thúy làm bảo thạch đứng đầu, hơn nữa năng lượng ẩn chứa thật xa cao hơn xếp vị trí thứ hai Lam Ngọc.”

Đối với phương thức tiến hóa đặc biệt của Bắc Nhã đại lục, Bạch Tử Thạch thật có chút trợn mắt há mồm, cậu có chút trì hoãn tới thời điểm đổ thạch trên đường ngày hôm đó, những thú nhân kia quả thật chỉ vây quanh nhìn, cũng không có vẻ muốn đến gần, mà ở giữa mao liêu chọn lựa đều là á thú nhân mang bao tay màu đen, khi thấy mao liêu ra lục bộ dạng hưng phấn của mấy người kia so với những người đổ thạch trên địa cầu còn sôi nổi hơn, nguyên lai là quan hệ đến vấn đề sinh tồn của bọn họ.

Bích Khê nhìn một đồng mảy khối mao liêu lại nhìn Bạch Tử Thạch, chần chờ hỏi: “Bạch Tử Thạch, người có nghĩ tới làm Đồ thạch sư không?”

Đồ thạch sư? Cái đó là cái gì? Bộ dạng ngây thơ của Bạch Tử Thạch khiến cho Bích Khê nhện không được lắc đầu: “Người đứa nhỏ này, thật sự cái gì cũng đều không hiểu mà. Đồ thạch sư, chính là á thú nhân lấy đồ thạch làm nghề nghiệp, một khi đạt được tư cách đồ thạch sư, địa vị của người trên đại lục này sẽ hoàn toàn bất đồng, sau này lúc chọn lựa bạn hữu cũng càng có tư cách.”

Đồ thạch. . . Sao? Bạch Tử Thạch thất thần nhìn đồng mao liêu kia, trầm mặc không nói, vốn khi nghe thấy đề nghị của Bích Khê cậu phản xạ có điều kiện muốn cự tuyệt, nhưng vừa nghĩ tới tình trạng bản thân bây giờ, lời cự tuyệt của Bạch Tử Thạch liền không nói ra khỏi miệng, tình trạng bây giờ của cậu chẳng lẽ còn có lựa chọn tốt hơn sao? Mặc dù người ở đây đều cho rằng cậu là một cái cô nhi vị thành niên, nên được hưởng chính phủ cấp dưỡng, nhưng chỉ có bản thân cậu biết, Bạch Tử Thạch, năm nay 23 tuổi, là một người trưởng thành có năng lực hành động độc lập, nam nhân trưởng thành! Ở chỗ này, cậu chỉ tương đương với một tiểu cô nương chừng 12 tuổi trên địa cầu, nhưng từ sâu trong nội tâm, cậu vẫn là Bạch Tử Thạch, cậu không phải tiểu hài tử, hơn nữa không phải nữ nhân! Nếu như ngay cả chính cậu cũng quên điểm này, đem mình làm một á thú nhân vị thành niên, cứ đương nhiên hưởng lấy những thứ đặc quyền này, như vậy cậu tồn tại 23 năm qua cũng giống như không tồn tại, cái Bạch Tử Thạch kia sẽ thật sự không còn một chút dấu tích. Đây là chuyện trần ngập bi ai, Bạch Tử Thạch không muốn biến thành như vậy.

Tình cầu này cùng nơi cậu sinh sống trước kia khác biệt khổng lồ như vậy, cậu ở chỗ này cô độc, nhưng cậu minh bạch một đạo lý — con người, dựa vào cái gì cũng không bằng dựa vào chính mình, thiếu cái gì cũng không muốn thiếu nợ nhân tình. Cậu đối với tất cả tình huống của tình cầu này vẫn bị vây trong tình trạng ngây ngô, cái gì cũng không biết, kỹ năng điêu khắc của cậu ở chỗ này ước chừng cũng coi là thứ vô dụng, có người nào xa xỉ đem phỉ thúy có thể thúc đẩy thú nhân tiến hóa trở thành đồ trang sức điêu khắc cơ chứ? Cậu thiếu một nhà Lan Gaia, là một mạng. Lúc cậu bị thương, là bầu bạn của Lan Gaia cứu cậu trở về, thời điểm cậu đối với tình cầu này trần đầy xa lạ sợ hãi, là Lan Gaia đem cậu kéo ra ngoài, Lan Gaia cho cậu một chỗ dựa, cho cậu một nơi có thể dung thân, trời biết khi cậu đến một thế giới hoàn toàn xa lạ là cỡ nào luống cuống cùng khủng hoảng, ngôn ngữ xa lạ, xã hội xa lạ, phương thức sinh sôi xa lạ, con người xa lạ. . .

Chuyện này, nhất định phải báo đáp. Nghĩ, nghĩ, Bạch Tử Thạch dần dần trở nên kiên định, ba ba, thật xin lỗi, ta cũng không muốn làm trái với di ngôn của người. Nhưng, ta đã không còn ở địa cầu, tới nơi này, cái thế giới này, ngài nếu ở dưới tuổi vàng có biết, nhất định sẽ thông cảm cho ta, có đúng không?

Bạch Tử Thạch ngẩng đầu nhìn trên đỉnh đầu bầu trời trong suốt xanh lam, bỗng nhiên mỉm cười, cậu quay đầu đối với Bích Khê gật đầu: “Muốn, ta muốn làm đồ thạch sư!”

Á thú nhân nhỏ nhắn xinh xắn trước mắt thoạt nhìn thật mềm mại, da tay của cậu mềm mại và trắng nõn, lúc cười lên cặp mắt cong cong, ánh mắt lộ ra một chút quang mang mỹ lệ giống như mặc sắc phi thúy, rõ ràng thoạt nhìn là bộ dạng mảnh mai như vậy lại làm cho người ta từ trong lòng cảm thấy kiên cường. Bích Khê cảm thấy Bạch Tử Thạch có gì đó không giống với lúc trước, cậu lúc đầu là bộ dạng nước chảy bèo trôi dịu ngoan giống như thuận theo nụ cười kia cùng nhau phân tán ra, giống như phi thúy được từng chút giải khai, lộ ra ánh sáng xinh đẹp rực rỡ.

Bích Khê không tự chủ được cười lên theo, hần nói: “Người có thể đi theo ta một đoạn thời gian, người nhớ kỹ đồ thạch phải nhìn nhiều mua ít, người lần đầu đồ thạch, càng phải như vậy. Đồ thạch loại này, mười lần đánh cuộc chín lần thua, nhất là bây giờ, liêu tử(<= ma=” liêu,=” nguyên=” liệu)=” tốt=” rất=” ít,=” cho=” nên=” ma=” liêu=” giá=” tiền=” cũng=” tăng=” không=” ít,=” nhưng=” một=” khi=” người=” đồ=” trưởng,=” thì=” sẽ=” kiếm=” được=” thêm=” không=” ít.=” tháng=” sắp=” tới=” là=” thời=” kỳ=” cao=” điểm,=” nếu=” như=” vận=” khí=” tốt,=” có=” thể=” bắt=” được=” liêu=” tử=” tốt,=” hơn=” nữa=” nữa=” tháng=” sau=” là=” thời=” điểm=” phi=” thúy=” của=” á=” thành=” bắt=” đầu=” phi=” giao=” dịch,=” nếu=” như=” người=” nguyện=” ý,=” có=” thể=” theo=” ta=” cùng=” đi.=” “đồ=” thạch=” còn=” có=” thời=” kỳ=” cao=” điểm=” sao?=” bạch=” tử=” thạch=” có=” chút=” kỳ=” quái.=” “có,=” =” bích=” Khê=” gạt=” đầu,=” “lúc=” trước=” kia,=” thì=” không=” có=” rõ=” ràng=” như=” bây=” giờ,=” có=” thể=” vì=” liêu=” tử=” tốt=” giảm=” bớt,=” kỳ=” đồ=” thạch=” cao=” điểm=” lại=” càng=” lúc=” càng=” rõ=” ràng.=” hai=” tháng=” sau=” là=” kỳ=” dã=” thú=” động=” dục=” trên=” đại=” lục,=” đến=” lúc=” đó=” tính=” công=” kích=” của=” lũ=” dã=” thú=” sẽ=” nhanh=” chóng=” tăng=” lên,=” nguy=” hiểm=” cũng=” càng=” lớn=” hơn,=” các=” thú=” nhân=” tự=” nhiên=” là=” hy=” vọng=” có=” thể=” có=” được=” bảo=” thạch,=” gia=” tăng=” tỷ=” lệ=” sinh=” tồn=” cùng=” với=” săn=” bắt=” của=” bản=” thân,=” thời=” gian=” này=” không=” sai=” biệt=” phải=” duy=” trì=” chừng=” một=” tháng,=” trên=” đại=” lục=” gọi=” tháng=” này=” là=” thú=” triều=” tháng.=” hơn=” nữa=” bởi=” vì=” muốn=” cho=” các=” thú=” nhân=” có=” thời=” gian=” làm=” quen=” với=” thân=” thể=” sau=” khi=” tiến=” hóa,=” cho=” nên=” từ=” tháng=” này=” bắt=” đầu,=” đồ=” thạch=” sẽ=” tiến=” vào=” kỳ=” cao=” điểm,=” liên=” tục=” kéo=” dài=” đến=” thú=” triều=” tháng=” kết=” thúc.=” trong=” lúc=” này,=” không=” chỉ=” là=” ma=” liêu,=” các=” loại=” đồ=” dùng=” hàng=” ngày=” cũng=” tăng=” giá.=” bạch=” tử=” thạch=” bình=” tĩnh=” đại=” ngộ,=” này=” nhưng=” thật=” ra=” rất=” dễ=” hiểu,=” quan=” hệ=” cung=” cầu=” cùng=” nhu=” yếu.=” bích=” Khê=” nhìn=” cậu=” đều=” hiểu=”,=” khê=” mỉm=” cười,=” bỗng=” nhiên=” nói:=” “ta=” lát=” nữa=” sẽ=” qua=” cửa=” hàng=” ma=” liêu,=” người=” theo=” ta=” cùng=” đi=” không?=” nếu=” đã=” quyết=” định,=” bạch=” tử=” thạch=” tự=” nhiên=” không=” có=” gì=” không=” đồng=” ý:=” “đến=” lúc=” nào=” đi?=” bích=” Khê=” chỉ=” vào=” ba=” bốn=” khối=” ma=” liêu=” rơi=” lả=” tả=” trên=” mặt=” đất:=” “chờ=” ta=” đem=” những=” cái=” này=” giải=” khai=” rồi=” đi.=” bạch=” tử=” thạch=” gạt=” đầu,=” liền=” ngồi=” xổm=” xuống=” nhìn=” những=” ma=” liêu=” này,=” nguyên=” bản=” lúc=” ở=” tiệm=” châu=” báu=” làm=” việc,=” cậu=” cũng=” hơi=” chút=” biết=” một=” số=” tri=” thức=” đồ=” thạch=” chẳng=” qua=” là=” không=” biết=” ở=” thể=” giới=” này=” phương=” pháp=” chọn=” ma=” liêu=” có=” giống=” trên=” địa=” cầu=” hay=” không.=” bích=” Khê=” nhìn=” bạch=” tử=” thạch=” ngồi=” chồm=” hồm=” trên=” mặt=” đất=” đỡ=” đầu=” gối=” nhìn=” những=” ma=” liêu=” này,=” bộ=” dáng=” đầy=” hiểu=” kỳ,=” bỗng=” nhiên=” nói:=” “bạch=” tử=” thạch,=” bằng=” không=” bây=” giờ=” người=” chọn=” một=” khối=” ngoạn=” ngoạn=” chút,=” đồ=” thạch,=” vận=” khí=” cũng=” là=” một=” mặt=” rất=” trọng=” yếu.=” bạch=” tử=” thạch=” có=” chút=” kinh=” ngạc=” liếc=” nhìn=” bích=” Khê,=” có=” chút=” hăng=” hái=” gạt=” đầu:=” “vậy=” cũng=”>

9. Chương 9: Lần Đầu Đồ Thạch

Dựa theo lời Bích Khê để cho cậu ở trong này chọn một tảng đá nhìn thử vận khí, đối với Bạch Tử Thạch kỳ thực cũng không phải vấn đề gì, trong đồ thạch loại vận khí này ước chừng tác dụng không lớn, hướng chỉ cậu vừa rồi đến trước mấy khối mao liêu ở đây cũng không thấy cảm giác đặc biệt gì, cậu cảm thấy trong mấy khối mao liêu này hơn phân nửa là không có phỉ thúy, đáp ứng cũng là bởi vì đề nghị của Bích Khê cậu không tiện cự tuyệt, dù sao nếu như đổi thành những người khác, nhất định cũng rất có hứng thú đi.

Coi như là giả bộ, Bạch Tử Thạch vẫn đi tới cách đó không xa, đến trước một khối ô sa (cát đen) vỏ màu đen ngồi xổm xuống, đã tới gần như vậy, cậu vẫn không có cảm giác gì đặc biệt, suy nghĩ một chút, Bạch Tử Thạch lại đem tay đặt lên mao liêu, trong nháy mắt đó, thân thể giống như có cảm giác bị cái vật nhỏ gì đó lông mềm như nhung nhẹ nhàng cọ qua cuốn lấy, rất nhẹ rất nhẹ, nhưng đúng là có tồn tại! Bạch Tử Thạch trong nháy mắt trùng lớn hai mắt! Đây là lần đầu cậu gặp phải tình huống thế này! Lúc trước khi còn trên địa cầu, cậu bình thường chỉ cần ở gần mao liêu một khoảng nhất định, là có thể cảm nhận được bên trong có phỉ thúy hay không, nếu như cả đồng mao liêu xếp cùng một chỗ, trong cảm giác của cậu liền giống như có thể thấy từng đoàn từng đoàn tiểu đông tây, chúng đụng vào cậu, lông mềm như nhung hoặc nhẹ hoặc nặng đánh vào cảm nhận của cậu. Thế nhưng, vừa rồi cậu rõ ràng cách rất gần, nhưng cái gì cũng không cảm thấy!

Bạch Tử Thạch trong lúc mơ hồ có một loại suy đoán, nhìn một chút biểu hiện của khối ô sa vỏ đen này, lớp vỏ thô ráp, ở phía sau có hai đoàn trứng muối rời rạc, không có măng đá, để khối mao liêu này xuống, Bạch Tử Thạch nhanh chóng đi tới cạnh một khối mao liêu vỏ ngoài bạch sa (cát trắng), cậu đầu tiên là đứng ở chỗ gần mao liêu, không có cảm giác gì, sau đó lại để tay lên — trong nháy mắt, cái loại cảm giác bị nhẹ nhàng va chạm lại xuất hiện, chẳng qua là lần này va chạm độ mạnh yếu lớn hơn chút.

Chẳng lẽ trên cái tinh cầu này mao liêu chỉ có thể dựa vào tiếp xúc mới có thể cảm ứng? ! Bạch Tử Thạch nghĩ tới ‘U Tháp’ trong lời Bích Khê nói, chẳng lẽ là sự tồn tại của loại vật chất này đối với lực cảm ứng của cậu tạo thành trở ngại nhất định? Thế nhưng, hôm qua trên đường lúc gặp đồ thạch cậu vẫn có thể không tốn tí công sức nào cảm nhận được sự tồn tại của những vật nhỏ kia là vì sao? Nếu nói có cái gì không giống, cũng chính là ở chỗ này mao liêu ít hơn, nơi đó là khu phổ mao liêu, mao liêu càng nhiều hơn một chút. . .

Càng nhiều hơn một chút! Chẳng lẽ là nguyên nhân này? Bạch Tử Thạch có chút kinh hoảng, suy nghĩ một hồi sau, Bạch Tử Thạch đi tới giữa hai khối còn dư lại, có một khối là vỏ ngoài màu nâu, nhìn qua biểu hiện vô cùng tốt, phía trên có hai cái măng đá phân bố rõ ràng, ở xung quanh măng đá rải rác một đoàn trứng muối dày đặc, màu đậm, Bạch Tử Thạch lần này trực tiếp đem tay đặt lên, sau đó cậu nhíu mày, trong này có phỉ thúy, lực đạo đụng chạm thậm chí còn lớn hơn, nhưng kỳ quái là, khi phỉ thúy va chạm cậu cảm thấy lực cảm giác có vẻ tràn đầy tử khí trầm trầm, không hề giống hai khối vừa rồi, giống như là hai cái tiểu đông tây nghịch ngợm nhưng tràn đầy sức sống đang đùa nhẩy nhẩy, đập một cái sau đó nhẹ nhàng văng lại, cảm giác rất tươi sáng.

Đem khối mao liêu này để qua một bên, Bạch Tử Thạch đi đến cạnh khối mao liêu cuối cùng, chính là một khối vỏ ngoài hoàng sa (cát vàng), thoát nhìn biểu hiện thông thường, phía trên chỉ có một măng đá không hiện rõ lắm, hai đoàn trứng muối thoát nhìn như chặt sít, nhưng ở phía sau khối mao liêu này có một đoàn rêu màu đen, đưa tay sờ sờ, Bạch Tử Thạch phán đoán cái này chắc là rêu sống, tổng thể mà nói, có lẽ đồ tính cũng không tệ lắm. Bạch Tử Thạch dựa theo tri thức trước kia ở trên địa cầu đầu tiên là nhìn một chút tảng đá kia, sau đó mới đem để tay lên, một lúc lâu mới lấy ra — cậu cũng không có bất kỳ cảm giác gì, tảng đá này bên trong căn bản không có bất kỳ vật gì!

Không trách được đồ thạch là một đao nghèo một đao phú, trước lúc người chưa mở ra, khối mao liêu biểu hiện cho dù tốt thì cũng tràn ngập tính chất không xác định, Bạch Tử Thạch nhớ tới có một lần nhìn thấy giám đốc phụ trách đi mua phỉ thúy, giám đốc tại giới đồ thạch cũng có chút danh tiếng Đồ Vương, quả thực vì công ty buôn bán lời không ít, nhưng có một lần công ty cấp cho 2000 vạn tài chính lại làm tổn thất sạch 1500 vạn, giám đốc thoát nhìn rất ảm đạm, tự giễu nói: “Đồ thạch cái trò chơi này, kinh nghiệm gì gì đó, cũng chẳng là gì, càng chơi cái này, ta đối với kinh nghiệm của mình lại càng không tin nhiệm. Bao nhiêu người cũng đầy kinh nghiệm đó thôi!”

Bạch Tử Thạch cảm thán, sau đó đem khối mao liêu thứ hai mà mình xem cảm lên, đặt bên cạnh Bích Khê: “Ta liền chọn khối này.”

Bích Khê nhìn một chút tảng đá Bạch Tử Thạch chọn, liền cười, chỉ vào nó nói: “Khối mao liêu này biểu hiện không phải quá tốt, lúc mua, tảng đá này là khối cho thêm, ngươi nhất định muốn khối này? Với lại chỗ này của ta có mấy khối liêu tử, biểu hiện tốt nhất là khối vỏ màu nâu bên kia.”

Bạch Tử Thạch nhún nhún vai, khẽ mỉm cười: “Dù sao cũng chỉ là thử một chút vận khí.”

Bích Khê cười một tiếng: “Được rồi, ta trước giải khai cho ngươi. Xem Tiểu Bạch của chúng ta vận khí thế nào.”

Bạch Tử Thạch: “. . . Có thể đừng gọi ta là Tiểu Bạch không?” Đám người Lan Gaia gọi ta Bạch còn chưa tính, tại sao đến nơi này còn phải thêm một từ Tiểu, hai chữ này đứng cạnh nhau cũng không phải là cái tên đẹp khi gì!

“Vậy ta cũng gọi là ngươi Bạch là được, nói thật thì, Bạch Tử Thạch cái tên này phát âm thật đúng là rất khó đọc.” Bích Khê vừa trả lời, vừa nhìn đồng hồ đeo tay, đem tảng đá lật ra một chút, đặt phía dưới giải thạch cơ, giống như chuẩn bị cắt một dao, hần thấy cái khối liêu tử này cũng không ra phải thúy gì được, cùng lắm chỉ là gạch liêu.

Dọc theo đường định trước mà giải khai, Bạch Tử Thạch cũng xích lại gần, Bích Khê tách mao liêu ra, một mặt lục nhạt màu xuất hiện dưới tầm mắt, màu sắc nhẹ nhàng không phải nồng đậm, nhưng điều hiếm thấy là thoát nhìn trong suốt, thuần khiết: “Cư nhiên là khối Phù Dung Chung, mặc dù không phải là loại đứng đầu, nhưng cũng coi như không tệ.” Bích Khê xem ra hết sức bất ngờ, hần cười rộ lên, tâm tình có vẻ không tệ, “Bạch, xem ra vận khí của ngươi thật đúng là không tệ, chờ ta đem nó giải ra đã.”

Lần này Bích Khê có vẻ cẩn thận hơn, hần cẩn thận nhìn hướng đi của lục, dọc theo mạch (đường văn trên đá) bắt đầu sát (mài), sau nửa giờ, Bích Khê lấy ra khoảng sáu bảy cân phi thúy đặt ở trên tay Bạch Tử Thạch, nét mặt có chút cảm khái mất mát, thậm chí có chút lờ mờ: “Trong đồng mao liêu ta mua, khối Phù Dung Chung này đã là cực kỳ tốt.”

Bạch Tử Thạch nhìn Bích Khê tâm tình có chút sa sút xuống, cũng không biết an ủi hần thế nào, chỉ đành nói: “Đồ thạch không phải mười lần đánh cược chín lần thua sao?”

Bích Khê lúc này mới có chút nguôi ngoai: “Cũng có thể nói thế. . . . Ta chỉ là nghĩ đến thú triều tháng hai tháng sau. . . Carlo, chính là bạn lữ của ta, ta muốn tìm cho hần một ít phi thúy thượng thừa, như vậy cũng yên tâm hơn.”

Bạch Tử Thạch nghe vậy cũng có chút buồn bã, cậu nhớ đến tiết mục vừa nãy xem, sinh tồn tàn nhẫn cứ như vậy trần trụi hiện ra trước mắt mọi người. Nếu như có thể gặp được phi thúy tốt, liền cho Bích Khê đi. Bạch Tử Thạch nghĩ như vậy, cậu đối với Bích Khê lộ ra nét mặt kiên định: “Nhất định có thể tìm được, vẫn còn thời gian.”

Bích Khê nhìn á thú nhân còn chưa trưởng thành trước mắt, vẻ mặt vốn non nớt lại làm ra vẻ thành thực, chỉ cảm thấy rất khả ái, tâm tình cũng khá hơn nhiều gật đầu: “Đương nhiên, chúng ta ít nhất còn hơn một tháng nữa.” Hần đem ba khối mao liêu khác ra cũng chuyển đến cạnh giải thạch cơ, cười nói: “Nói không chừng trong đồng này ta sẽ có thể tìm được thì sao.”

Nhìn dáng vẻ của hần, Bạch Tử Thạch có chút không biết nói gì, Bạch Tử Thạch thật ra biết rõ, khối tốt nhất chắc đã bị mình chọn lấy, nhưng mà khối vỏ màu nâu biểu hiện tốt nhất kia, cậu không xác định lắm, cảm giác, cảm thấy phi thúy bên trong có chút vấn đề.

Cậu nhìn Bích Khê đem tảng đá kia lấy ra đầu tiên, cũng không có đặt ở trên bàn máy giải thạch, mà là cầm lấy đá mài, bắt đầu dọc theo măng đái sát, nhìn bộ dáng Bích Khê đối với tảng đá kia kỳ thác hy vọng rất lớn, Bạch Tử Thạch ở một bên nhìn động tác của hần, bỗng nhiên Bích Khê ngừng lại, thanh âm rất vui mừng hô: “Trưởng! Thấy lục !” Hần giội ít nước lên, giữa một góc bị sát ra trên có lục khoảng chừng một ngón tay, tính chất nhẵn nhụi, trong trắng tựa như băng, màu sắc diễm lục thuần khiết, sáng ngời, nồng đậm, đều đặn, xinh đẹp.

“Ít nhất là Băng Chủng!” Bích Khê vươn tay vẫn đeo găng ra, cực kỳ cảm thán sờ sờ chỗ lộ ra phỉ thúy: “Bạch, có lẽ vận may của người cũng mang cho ta.”

Bạch Tử Thạch tâm tình cũng không biết đi nơi nào, cậu đang suy nghĩ vạn nhất chờ lát nữa phỉ thúy cắt ra thật sự có tật xấu, cái dạng chênh lệch này chẳng phải là càng khó chịu? Nhưng lúc này cậu cũng không thể ngăn cản người ta, chỉ có thể an ủi mình, có lẽ khối phỉ thúy này cảm giác của nó chính là tử khí trầm trầm thì sao?

Bích Khê cũng không biết Bạch Tử Thạch đang xoắn xuýt, ghì nén một chút tâm tình, lại bắt đầu sát thạch tiếp, lúc sát đến một nửa, hần bỗng nhiên ngừng, nhìn đạo vết rạn thật nhỏ kia nhú mào, đúng lúc này, hiện ra vết rạn không phải điều hay a, hy vọng vết rạn không có đi vào. Song, hy vọng càng lớn, thất vọng lại càng lớn, phỉ thúy được sát ra càng ngày càng nhiều, thì những thứ vết rạn thật nhỏ đáng giận kia chẳng những không có biến mất, ngược lại khuếch trương lớn thêm không ít, đan xen ngang dọc, phân bố dày đặc.

Thật sâu thở dài, Bích Khê đem toàn bộ phỉ thúy sát ra, Băng Chủng diễm lục, hơn nữa tính chất sắp đạt đến cao cấp Băng Chủng diễm lục! Phỉ thúy này đã có thể được xưng tụng là thượng thừa ! Nhưng cố tình, cố tình trên cả khối phỉ thúy đều hiện đầy vết rạn nứt! ! Phỉ thúy như vậy năng lượng bên trong phần lớn đều trôi mất, nói cách khác đã không có bao nhiêu tác dụng, nhiều lắm cũng chỉ là so với gạch liêu khá hơn một chút.

“Sụp rồi.” Bích Khê vuốt vuốt chân mào, Bạch Tử Thạch nhìn khối phỉ thúy vụn nát được giải ra, trong lòng cũng có chút không dễ chịu, cậu nhận thấy cái loại tử khí trầm trầm kia quả nhiên là có vấn đề, phỉ thúy như vậy có thể nói là đã ‘Chết’.

Bích Khê không nhìn vẻ mặt của Bạch Tử Thạch, cúi đầu bắt đầu giải khối ô sa vỏ đen kia, giải ra ước chừng mười mấy cân Phỉ Thúy Đậu Chủng, mà còn một khối dư lại hần dọc theo măng đá sát trong chỗ lát cũng không thấy lục, liền trực tiếp chặt ngang cắt ra, trắng bóng một mảnh, cái gì cũng không có.

Đem hắc văn bao tay tháo ra cẩn thận cất kỹ, Bích Khê sắc mặt thoát nhìn thật không tốt, hần có chút mệt mỏi cười cười: “Xem ra, Bạch, vận khí của người thật đúng là không tệ, tốt nhất ở chỗ này, ngược lại là khối Phù Dung Chủng kia.”

Bạch Tử Thạch lo lắng nhìn Bích Khê, cũng không biết nói gì, liền chuyển dời sự chú ý của hần: “Bích Khê, người không phải muốn dẫn ta đi khu phố mao liêu sao? Nói không chừng đến lúc đó vận khí tốt của ta có thể mang đến cho người một khối đỉnh cấp phỉ thúy đâu!”

Bích Khê nhìn gương mặt nhỏ nhắn xinh xắn của Bạch Tử Thạch, trong lòng ấm áp lên một chút, cũng biết cậu là lo lắng cho mình, cố vực dậy tinh thần cười: “Nói cũng đúng. Chờ ta thu dọn một chút rồi chúng ta đi luôn.”

10. Chương 10: Vincent Cùng Owen

Phỉ thúy, loại bảo thạch trân quý này lúc khai thác ra, có một tầng vỏ ngoài phong hoá bao bọc, không cách nào biết trong đó tốt hay xấu, chỉ có sau khi cắt ra mới có thể biết được. Bởi vậy cho đến nay, không có bất kỳ thiết bị nào có thể chân chính kiểm nghiệm ra bên trong nguyên thạch có phỉ thúy hay không, mọi người chỉ có thể dựa vào kinh nghiệm trải qua nhiều năm tổng kết cùng với nhãn lực cá nhân, cho nên loại giao dịch mua bán phỉ thúy nguyên thạch này tràn đầy tính chất đánh bạc, còn gọi là đổ thạch.

Mà đổ thạch loại hoạt động này ở trên Bắc Nhã đại lục còn có ý nghĩa khác. Đối với thú nhân mà nói, nó chính là hy vọng sinh tồn và cuộc sống. Trên đại lục này mỗi bộ lạc đều có đổ thạch nghiệp thịnh vượng, nơi Bích Khê mang theo Bạch Tử Thạch tới chính là phố đổ thạch phồn vinh nhất Maca thành, toàn bộ cửa hàng trên con đường đều là cửa hàng đổ thạch.

Con đường này rất rộng, đại khái chắc phải 300m, nhưng khiến cho Bạch Tử Thạch kinh ngạc là, nhìn nơi nơi đều là thú nhân, á thú nhân, trên con đường rộng như vậy cư nhiên lại thấy thật chật chội. Bích Khê đối với cảnh tượng náo nhiệt như vậy đã tập mãi thành quen, hần nắm chặt tay Bạch Tử Thạch theo dòng người đi về phía trước, người nơi này thật sự quá nhiều, hơn nữa đối với Bạch Tử Thạch mà nói, bọn họ

cũng quá cao, nên Bích Khê rất lo lắng cậu sẽ bị dòng người chen chúc lạc mất, mặc dù bị nắm rất đau, nhưng Bạch Tử Thạch vẫn nhìn xuống không nói gì.

.

Đây là một loại cảm giác rất kỳ lạ, phảng phất tựa như trong tối tăm có cảm ứng, ở giữa biển người đông đúc này, hắn tùy ý nâng mắt, liếc mắt liền thấy lại chuẩn xác nhận ra cái á thú nhân mỏng manh kia. Vincent tựa vào góc tường một cửa hàng, ánh mắt nhìn chăm chăm thân ảnh nhỏ nhắn xinh xắn như ẩn như hiện ở trong đám người, thị lực ưu tú khiến hắn nhìn rõ thấy tiểu á thú nhân trắng nõn xinh đẹp kia đang nhíu thật chặt chân mày cùng cắn chặt răng. Vincent đứng thẳng người dậy, ngược hướng dòng người nhanh chóng đi tới gần chỗ Bạch Tử Thạch. Ánh mắt của hắn thoáng cái liền tập trung ở chỗ cổ tay Bạch Tử Thạch bị Bích Khê cầm, chỗ ngón tay nắm đã có vết ứ đọng hồng tím hiện lên.

“Này, người nắm đau cậu ấy.” Thanh âm lãnh đạm trầm thấp giống như sắt đá tấu hưởng lại như trong trẻo lạnh lùng xa cách vang lên, Bích Khê sửng sốt một chút, mới phản ứng được lời này tựa hồ tựa hồ nói với hắn. Dừng bước lại, Bích Khê buông tay nắm tay tiểu á thú nhân ra, vết bầm tím hiện rõ trên da thịt trắng nõn, mềm mại thoát nhìn thật nổi bật cùng chói mắt, làm hắn không khỏi tự trách kinh hô một tiếng, kéo tay Bạch Tử Thạch luôn miệng hỏi: “Có đau không?”

Bạch Tử Thạch có chút không được tự nhiên lắc đầu, nhưng chau chặt chân mày biểu hiện rõ ràng cậu nghĩ một đằng nói một nẻo, lông mày Vincent nhíu chặt lại, trên gương mặt tuấn mỹ thâm sâu như được đeo gọt lập tức ngưng tụ một cỗ áp lực kinh người, Bích Khê trong lúc vô tình liếc qua, chỉ cảm thấy tâm thần chấn động, vội vàng dời đi tầm mắt.

Bạch Tử Thạch nhẹ nhàng rút cánh tay của mình lại, kéo tay áo hơi che đi, không muốn làm cho Bích Khê thấy càng thêm tự trách: “Không có chuyện gì, Bích Khê người cũng không phải cố ý, là bản thân ta quá yếu nhược.”

“Nếu biết mình yếu ớt, thì càng phải chú ý bảo vệ mình.” Vincent lãnh đạm nói nghe y như khiển trách, Bạch Tử Thạch sửng sốt, kinh ngạc nhìn Vincent — Người này là ai a?

Vincent tựa hồ cũng đã nhận ra bản thân lỗ lòi, nhàn nhạt rũ mắt xuống, trực tiếp kéo cổ tay Bạch Tử Thạch, sau đó từ trong túi áo lấy ra một cái bình nhỏ hình trụ, hướng về phía cổ tay của Bạch Tử Thạch nhẹ nhàng nhỏ hai giọt, cảm giác mát lạnh làm cho Bạch Tử Thạch không được tự nhiên rút tay về. Vincent giương mắt bình tĩnh nhìn cậu một cái, con ngươi màu đen sâu không đáy: “Không nên động.” Bạch Tử Thạch không biết thế nào lại thật sự ngoan ngoãn ngừng động dậy, tùy ý hắn kéo tay. Vincent tựa hồ thật hài lòng, sắc mặt lạnh như băng hiện ra một chút nhu hòa, tiếp đó bàn tay đặt lên vết ứ ngân, nhẹ nhàng xoa bóp một chút, sau đó dừng lại nhàn nhạt hỏi: “Lực đạo thế nào?”

“A? Ách. . . cũng. . . có chút mạnh.” Bị Vincent rất bình thường nhìn lướt qua, Bạch Tử Thạch lập tức đem nguyên bản muốn nói ‘Cũng ổn rồi’ đổi thành lời nói thật ‘Có chút mạnh’. Vincent một lần nữa xoa nhẹ lên, so với vừa rồi nhẹ rất nhiều, nhìn ra được là cẩn thận khống chế độ mạnh yếu. Bạch Tử Thạch có chút sửng sờ nhìn thú nhân không biết tên này bàn tay to lớn màu mật đặt trên cổ tay thật nhỏ trắng nõn của mình xoa nắn, chỉ cảm thấy nơi hai người tiếp xúc một mảnh nóng rất, dòng nhiệt lạt này một mực xoa vào tận trong da. Một lát sau, Vincent buông ra, Bạch Tử Thạch cảm thấy chỗ đau vừa rồi chỉ còn lại một mảnh ấm áp thư thích, có chút hiểu ra, cảm giác vừa rồi là được hiệu đi, cậu nhìn về phía Vincent, tự đáy lòng nói cảm ơn: “Cảm ơn người.”

“Danh tự.”

“A -?” Bạch Tử Thạch ngơ ngác ngửa đầu, nhìn cái người thú nhân lãnh đạm bất kể nhìn thế nào cũng rất anh tuấn.

“Ta nói, tên của người.” Vincent thanh tuyến rất trầm thấp, lúc nói chuyện làm cho người ta thấy rất sắc bén dứt khoát. Bạch Tử Thạch trong lúc nhất thời nghe có chút thất thần, đến lúc Vincent lần thứ ba có chút tức giận hỏi, mới phản xạ có điều kiện trả lời: “Bạch Tử Thạch.”

“Bạch Tử Thạch. . . Bạch, Tử, Thạch.” Vincent đem cái tên này ở trong miệng niệm hai lần, cúi đầu nhìn gương mặt phá lệ mềm mại của Bạch Tử Thạch, trong mắt ánh lên chút nhu hòa, phun ra một cái tên: “Vincent.”

“Vincent?” Bạch Tử Thạch có chút nghi hoặc lặp lại, trên gương mặt người thú nhân cao lớn tuần mỹ hiện lên thần sắc hài lòng, hần gật đầu, dặn dò nói: “Nhớ kỹ.”

“A?” Nhớ kỹ cái gì? Bạch Tử Thạch có chút phản ứng không kịp, nhưng lúc này cái người thú nhân cao lớn tuần mỹ kia đã rời bọn họ đi thẳng về phía trước, chỉ chốc lát liền mất dạng giữa biển người.

Bích Khê vẫn luôn ở bên cạnh trầm mặc nhìn hành động giữa hai người, cái gì cũng không nói, chỉ sau khi Vincent rời khỏi, mới đưa tay cho Bạch Tử Thạch: “Nắm lấy ta, chúng ta đi thôi.”

Bạch Tử Thạch có chút trì độn nắm lấy hần, bị Bích Khê kéo đi về phía trước đi.

Mà lúc này, Vincent đi giữa đám người thú nhân cúi đầu liếc nhìn bàn tay mình, mới vừa rồi lúc cầm cổ tay kia, cảm giác cậu ấy non mềm cùng tinh tế như vậy, giống như hơi chút dùng lực là có thể bẻ gãy, nhớ tới bộ dáng khả ái lúc Bạch Tử Thạch ngơ ngác nhìn mình, trong mắt lóe lên nụ cười — ngây ngốc, còn thật thú vị.

“Ta nhìn thấy nga ~” một giọng nói trêu trọc ngay lúc này vang lên, Vincent không cần quay đầu lại cũng biết là ai, mí mắt cũng không liếc về phía sau, trực tiếp đi vào một cửa hàng mao liêu. Allan nhìn thú nhân phía trước, lơ đãng ôm cánh tay cười nói: “Vincent, ta còn tưởng rằng người đối với á thú nhân cũng không hứng thú chứ? Không nghĩ tới lúc này cư nhiên coi trọng một cậu bé vị thành niên! Còn nói cho người ta tên của người. . . sách sách. . . Bất quá, ngẫm lại, cái tiểu á thú nhân kia thoát nhìn thật đúng là làm cho lòng người hơi ngứa ngáy, thoát nhìn nhỏ nhắn xinh xắn mềm mại bất khả tư nghị a, chớ nói chi còn là cặp mắt đen hiếm thấy, con người màu đen tựa như Mặc Thúy đẹp nhất. . . Thật khiến cho người ta nhìn không được muốn. . . Ách. . . Không có gì.”

Vincent thu hồi tầm mắt lạnh như băng, trầm giọng cảnh cáo nói: “Cách cậu ấy xa một chút!”

“Đã biết đã biết.” Allan ngượng ngùng gật đầu, Vincent quay đi không liếc hần đến một cái, Allan nghĩ mà sợ vỡ vỡ tim, rụt rụt cổ, đi theo phía sau hần không dám nói thêm gì nữa.

Bạch Tử Thạch cùng Bích Khê đi thật lâu giữa dòng người, đến trước một cửa hàng không chút nào thu hút nào mới bước đi vào, không giống với các cửa hàng sôi động trên đường tới đây, trong tiệm này chỉ có lác đác hơn mười ba á thú nhân, thú nhân càng không có người nào. Bạch Tử Thạch trong lòng cảm thấy có chút kỳ quái, đã nhìn thấy Bích Khê đi đến chỗ một người á thú nhân trung niên đang nhàn nhã ngồi, á thú nhân này thân hình cao lớn, tóc ngắn đỏ rực, thoát nhìn có vẻ nội liễm trầm ổn.

Bích Khê rất quen thuộc cùng hần chào hỏi: “Owen, gần đây có nhập thêm liêu tử không?”

Owen lộ ra một nụ cười: “Ân, sáng nay vừa tới một nhóm hàng, người tới còn không muốn. Thế nào, lần trước mang về mao liêu thế nào?”

Bích Khê lộ ra một nụ cười khổ: “Đừng nói nữa, súp rồi, một khối tốt nhất cũng là Phù Dung Chung, khối biểu hiện tốt nhất kia là gần như hảo Bằng Chung, nhưng bên trong chỉ chút đều là vết rạn!”

Owen nụ cười trên mặt thu lại, an ủi một cái: “Giao tác tảng đá, mười lần đánh cuộc chín lần thua. Vị này là. . . ?”

Bích Khê cũng là đồ thạch lão thủ, tình trạng như vậy cũng không tính là gì, đối với Owen an ủi cũng chỉ là tùy ý gật đầu, đem Bạch Tử Thạch kéo tới: “Đứa nhỏ này còn muốn đi theo con đường đồ thạch, ta dẫn cậu ấy tới xem thử.”

Owen cũng không ngoài ý muốn, đầu năm nay á thú nhân muốn làm đồ thạch sư nhiều lên, mấy năm nay á thú nhân được người mang đến nhiều nhiều không kể xiết, nhưng cuối cùng có thể thành công thì trong một trăm người có một, hai người là không tệ thôi.

Hai người hàn huyên xong, Owen liền dẫn bọn họ đi tới một cái góc nhỏ bên trong: “Mao liêu mới tới đều ở nơi này, trên kệ là bán đồ liêu tử, trên mặt đất là một nhóm biểu hiện tốt mỗi một khối mao liêu đều có yết giá, ngoài ra một nhóm là luận cân bán, một kí lô 300 điểm. Còn bên kia 1000 điểm một khối, chọn xong gọi ta là được.” Sau khi giải thích xong, Owen cũng không để ý đến bọn họ, trực tiếp rời đi.

Bích Khê là khách cũ, lập tức cũng không để ý, bởi vì dẫn theo Bạch Tử Thạch, hần không có đi xem bán đồ mao liêu, mà là đi tới một nhóm mao liêu biểu hiện tốt kia ngồi xổm xuống ngó xem.

Bạch Tử Thạch cũng nhân cơ hội hỏi ra nghi vấn của mình: “Bích Khê, nơi này. . . người sao lại ít như vậy?”

Bích Khê cười một tiếng: “Đừng xem chỗ Owen ít người, ở Maca thành hẳn là người đứng đầu khu phố đổ thạch, chẳng qua là nơi này của hắn không cho phép thú nhân đi vào, giải thạch cũng không ở chỗ này. Sau khi á thú nhân chọn được mao liêu, ra hiệu, sẽ có người giúp người đem mao liêu đã chọn vận chuyển đến tiệm đặc biệt giải thạch ở giải thạch trường, nơi đó mới là chỗ náo nhiệt.”

Bạch Tử Thạch lúc này mới chợt hiểu ra, Bích Khê lúc sau đã nhìn trúng một khối mao liêu vỏ bạch sa, hắn chỉ vào phía trên một đường màu đậm rộng cỡ hai ngón tay: “Nhìn, cái này là măng đá, là một dạng phong hoá cùng lớp biểu bì, có màu đậm hoặc nhạt, cát bán phong hoá dẫn đến trạng thái khối, vòng, dải, v.v.. hiện tượng sắp xếp mang tính quy luật, có tính phương hướng. Có măng đá hiện ra là nói lên ở đó có thể có lục, hơn nữa măng đá thông thường cũng song song với hướng đi của lục. Một đám bao quanh này mơ hồ có thể thấy được một số điểm màu sắc giống như rêu, lốm đốm, đường có trạng thái này gọi là “trứng muối”. Là để chỉ lục ban đầu ở trên phi thúy nguyên liệu, trải qua phong hoá nó mới dần dần lưu lại màu này. Căn cứ trứng muối màu sắc đậm nhạt, hình dáng, hướng đi, nhiều ít, trình độ thừa thớt hay dày đặc, có thể suy đoán mức độ lục sắc đậm nhạt bên trong, đi hướng, kích cỡ, hình dáng Chỗ có măng đá không nhất định có lục, nhất định phải có “Trứng muối” xuất hiện, mới có thể nói bên trong khả năng có lục. . .”

Bích Khê nghiêm túc giảng giải tri thức đổ thạch cho Bạch Tử Thạch, Bạch Tử Thạch cũng nghiêm túc nghe, nghiệm chứng đổ thạch trên Bắc Nhã đại lục cùng trên địa cầu có cái gì không giống nhau, nghe xong mới phát hiện thật ra cũng không có gì bất đồng, điều không giống nhất chính là ở trên địa cầu, phi thúy có màu sắc càng tiên diễm càng đáng giá, ở chỗ này, giá trị phi thúy chỉ liên quan đến màu sắc và độ đậm, bất kể là sắc thái tiên diễm sáng ngời hay là trầm muộn ám sắc, màu sắc càng đều đều nồng đậm lại càng đáng giá, bởi vì điều này đại biểu cho năng lượng bên trong phi thúy phân bố chia đều lại đầy đủ.

Nói một hồi thật lâu, Bích Khê cảm thấy nói được không sai biệt lắm, liền để cho Bạch Tử Thạch ở trong một đồng đá nơi này luyện nhân lục, còn bản thân đi đến giá để bán đổ mao liêu.

Bạch Tử Thạch tính toán bản thân mấy ngày qua mua đồ còn dư lại hai nghìn điểm, tầm mắt nhìn về phía chỗ mao liêu một khối 1000 điểm, nhiều nhất chỉ có thể mua hai khối! Suy nghĩ rồi, cậu đi về phía để đồng mao liêu kia.

11. Chương 11: Quy Củ

Phải nói, Owen chọn mao liêu thủ pháp cũng thật sự không tệ, tối thiểu trong đồng mao liêu bị tách ra, cảm ứng mạnh nhất phải kể đến kẻ để bán đổ mao liêu kia, mỗi khối toàn đổ mao liêu đều có yết giá hơi thấp hơn một chút, bên này luận khối bán, trên căn bản cũng không có phản ứng gì.

Đáng tiếc là biết rõ có liêu tử tốt, lại không có tiền mua, lần nữa quay đầu nhìn thoáng qua bên toàn đổ mao liêu, Bạch Tử Thạch tiếc nuối ngồi xổm xuống, đầu tiên nhìn khái quát lớp vỏ mấy viên đá, trên căn bản đều là lớp vỏ thô ráp, chỉ thỉnh thoảng thấy mấy cái măng đá màu sáng cùng một đoàn trứng muối rời rạc, toàn là oai qua liệt táo (hình dáng xấu xí, không tốt), thậm chí đa phần trong chúng nếu không phải đặc biệt đặt trong cửa hàng mao liêu chắc tất cả mọi người sẽ đem chúng nó trở thành tảng đá khó coi bình thường.

Bạch Tử Thạch khẽ thở dài một cái, chỉ có thể hi vọng là ở ổ gà bay ra kim phượng hoàng, trong đổ thạch thỉnh thoảng cũng có một câu nói như vậy sao — Cầu thủ địa xuất cao thúy (mấy cục đá xấu xí nhìn chả có j đặc biệt đôi khi giải ra lại đc cao cấp phi thúy). Ổn ổn tâm thần, Bạch Tử Thạch từ loại biểu hiện tốt nhất bắt đầu xem lại.

Bàn tay nhỏ bé ở trên Bắc Nhã đại lục hoàn toàn có thể được xưng tụng là trắng nõn trực tiếp vuốt ve mao liêu, một cử động này của Bạch Tử Thạch làm cho Owen thỉnh thoảng nhìn về phía bên này kinh ngạc mở to mắt, lại nhìn một chút Bạch Tử Thạch lộ ra gương mặt phá lệ nhỏ nhắn xinh xắn non nớt mỹ lệ, Owen cười cười: đây đoán chừng cũng là người có thể thành công đi? Dù sao cũng là hải tử lớn lên ở Á Thành cổ hương của nguyên thạch, cũng không biết tại sao lại đến bộ lạc Aggreko.

Bạch Tử Thạch cũng không phải không để ý đến bản thân mình làm như vậy đối với những á thú nhân khác mà nói là cử động rất đặc biệt sẽ khiến người khác sinh ra ý nghĩ khác thường nào đó, nhưng một bộ hắc văn bao tay giá tiền cũng không rẻ, cho dù là loại rẻ nhất cũng phải 5 vạn điểm mới mua được, 5 vạn điểm cũng tương đương với tiền tiết kiệm gần hai năm của một gia đình bình thường. Trong khi rất nhiều á thú nhân không có tiền, trên căn bản đều chỉ xem chứ không dám đụng đến nó. Huống chi đối với Bạch Tử Thạch mà nói, đeo bao tay ngược lại là cái trời buột.

Tay đụng vào mao liêu, Bạch Tử Thạch còn làm ra vẻ đem tảng đá lật lên nhìn, đương nhiên cứ như vậy mỗi cái tảng đá chia đều ra thì không đến một phút là xem xong. Owen vốn đang rất có hứng thú quan sát cậu, lại nhìn Bạch Tử Thạch giống như đang chơi tảng đá, cũng không khỏi mắc cười lắc đầu, rốt cuộc cũng chỉ là một hài tử, cho dù là cư dân của Á thành, cái tuổi này hiểu được đồ thạch cũng là ít lại càng ít, bất quá một cái hài tử khả ái xinh đẹp như vậy chơi thì cứ chơi đi, nhưng nhìn cậu chơi cũng thật thú vị. Owen lại nhìn một chút, rồi đem tầm mắt dời đi, bởi vì lúc này lại có một nhóm người tiến vào.

Bạch Tử Thạch tiếp tục ‘chơi’ tảng đá của cậu, song theo thời gian trôi qua, trong lòng cậu chỉ càng uể oải, chỗ này không then là luận khối bán mao liêu, sờ soạng gần 40 khối, cư nhiên đều là trắng bóng, tốt nhất cũng chính là một khối vỏ đen, nhưng phỉ thúy bên trong lực cảm ứng cơ bản nhỏ như cùng con kiến cọt xát một cái.

Ngồi cúi người thời gian dài như vậy, chân Bạch Tử Thạch cũng có chút tê, cậu nhứt chí đặt mông ngồi lên một khối mao liêu dẹt nghỉ ngơi, nhìn Bích Khê cầm lấy cường quang khí (đèn khuếch đại ánh sáng??) cùng kính phóng đại chuyên chú nhìn biểu hiện tốt của toàn đồ mao liêu, thường hay lâu lâu lại lấy ra một khối để ở bên cạnh.

Nhìn trong chốc lát, Bạch Tử Thạch cảm thấy nhàm chán, tầm mắt khẽ đảo qua, liền thấy một khối mao liêu hình tròn, nhất thời, Bạch Tử Thạch có chút ngạc nhiên trừng mắt nhìn, khối mao liêu này thật là tròn a, ước chừng bằng nắm tay của thú nhân, vỏ ngoài gồ ghề, đen vàng đan xen. Cách tầm tay cậu cũng không quá xa, Bạch Tử Thạch đưa tay với lấy khối mao liêu kia, thế nhưng sau đó cậu liền ngậy ngẩn cả người, không dám tin trừng lớn mắt nhìn khối mao liêu này, cảm giác này ——

Giống như là một tiểu động vật lông ấm áp mềm như nhung nghịch ngợm va chạm, nhún nhảy trên da tay cậu, tươi sáng mà tràn đầy sức sống, Bạch Tử Thạch trước giờ chưa từng trải qua cảm thụ mãnh liệt như vậy.

Bạch Tử Thạch thả ra rồi lại nhặt nó lên, không phải ảo giác! Cảm ứng mãnh liệt như vậy xác thực vẫn còn! Bạch Tử Thạch hưng phấn cơ hồ nhảy dựng lên, cậu ôm khối mao liêu này, cười rộ lên, cậu chắc chắn, chỉ cần một khối mao liêu này liền đủ cho cậu ăn rau vài chục năm!

Lúc này ngay cả chân cũng không tê, Bạch Tử Thạch đỡ mông ngồi trên mao liêu chuẩn bị đứng lên, song thời điểm khi tay của cậu chạm vào mao liêu, một vẻ cổ quái hiện lên trên mặt Bạch Tử Thạch. . . Không phải như vậy đi.

Một cỗ cảm xúc va chạm nho nhỏ quen thuộc xuất hiện lần nữa, mặc dù lần này cảm giác không có mãnh liệt như khối hình tròn kia, nhưng cũng không phải yếu, đại khái lực đập chỉ so với mảnh Phù Dung Chung hóm nay ở nhà Bích Khê lấy được kém một chút, đại khái là khối Đậu Chung đi? Bạch Tử Thạch suy đoán, nhưng mà Đậu Chung cũng không tồi, nhìn kích cỡ khối mao liêu, phỉ thúy bên trong mao liêu chắc không phải quá nhỏ, tối thiểu có thể tăng giá gấp mười lần.

Liên tục vớ được hai khối mao liêu có phỉ thúy, Bạch Tử Thạch lại hưng phấn lên, vì bảo hiểm, cậu trước tiên đem hai khối mao liêu này để qua một bên, sau đó lại bắt đầu kế hoạch ‘chơi’ mao liêu, bất quá lần này cậu cũng không có lần qua lộn lại nhìn mao liêu nữa, trên căn bản chính là để tay tới lại lập tức rời đi, thành thật mà nói, đem mao liêu tốt để ở một bên cậu vẫn có chút không yên lòng, song lần này vận khí tốt của cậu tựa hồ cũng dùng hết, trên căn bản đem hơn một trăm khối mao liêu xung quanh sờ qua xong, cũng không tìm được khối nào tốt hơn hai khối kia.

Bạch Tử Thạch tiếc nuối thở dài một hơi, liền chuẩn bị giao tiền hai khối mao liêu kia, song khi quay người lại nhìn thấy một màn dọa cậu kêu to một tiếng, bên cạnh chỗ mao liêu cậu chọn xong có hai cái á thú nhân ngồi cạnh, bọn họ đeo hắc văn bao tay đang xem cái khối mao liêu đẹp bị cậu coi là đem ngồi.

Bạch Tử Thạch bước nhanh tới, khẽ mấp máy môi, mở miệng: “Thật xin lỗi, đây là mao liêu ta chọn rồi.”

Á thú nhân ngồi chồm hổm trên mặt đất ngẩng đầu lên, hần lớn lên rất tuần tú, thấy Bạch Tử Thạch rõ ràng là tiểu á thú nhân vị thành niên thì nhũu mảy, chỉ vào khối mao liêu đó hỏi: “Đây thật là người chọn rồi?” Giọng nói tràn đầy không kiên nhẫn, hai người bọn họ nghiên cứu hồi lâu, cũng cảm thấy tảng đá kia mặc dù bề ngoài biểu hiện không tốt, nhưng nhìn kỹ một chút lớp vỏ phía dưới có hoa văn không rõ ràng lắm, cảm thấy có thể đồ tính rất lớn, lúc đang chuẩn bị trả tiền, cư nhiên nhảy ra một đứa bé nói đây là cậu ta chọn rồi.

Bạch Tử Thạch cũng mặc kệ đối phương thái độ thế nào, khẳng định gật đầu: “Đây là ta vừa mới chọn rồi, còn đặc biệt đặt ở một bên.” Cậu chỉ chỉ một đồng mao liêu kia, lại chỉ chỉ hai khối này.

Á thú nhân kia nhìn lại, mặc dù khoảng cách không xa, nhưng đúng là có khoảng cách, tiểu á thú nhân này nói có thể là thật sự. Nhưng. . .”Người trả tiền rồi sao?” Hần đứng lên, trên cao nhìn xuống hỏi.

Bạch Tử Thạch mấp máy môi: “Ta đang muốn đi.”

“Đó chính là còn chưa trả.” Á thú nhân khẽ mỉm cười, nhìn Bạch Tử Thạch tràn đầy khiêu khích, “Nếu chưa thì, ta đây vẫn có thể mua nó đi.”

Một cơn tức giận ở trong lòng Bạch Tử Thạch dâng lên, người này thế nào không nói lý lẽ như vậy? ! Mao liêu người khác chọn rồi cũng có thể cưỡng đoạt? Phá hư quy củ như vậy? ! Bất quá, quy củ ‘Lúc người đang xem mao liêu, những người khác không thể nhúng tay’ là trên địa cầu, ở chỗ này cũng không biết có như vậy hay không. Bạch Tử Thạch vừa nghĩ như thế, lại có chút trù trừ, cậu cắn cắn môi, hỏi ngược lại: “Nếu như mao liêu người chọn lựa xong rồi còn chưa đưa tiền, ta đây có phải hay không cũng có thể cùng lão bản nói ta muốn mua?”

Đương nhiên không được. Á thú nhân kia ở trong lòng đáp một câu, nhưng hần nhìn Bạch Tử Thạch chẳng qua là một đứa bé, chưa hiểu được nhiều như vậy, trực tiếp hùng hồn nói, “Nếu người muốn thì cứ làm như vậy.” Nói xong cũng ôm lấy khối mao liêu kia đi.

Lưu lại Bạch Tử Thạch tức không ngừng hít sâu, bất quá, cậu nhìn khối mao liêu hình tròn bị ném ở một bên, hơi thở dần dần bình phục xuống, chậm rãi nhắm lại mắt, lần nữa mở ra liền khôi phục bình tĩnh, mặc dù cách làm của người nọ làm cho người ta sinh khí, nhưng nói sao thì khối mao liêu kia bất quá là một khối Đậu Chủng, không đem khối này cũng lấy đi đã rất may mắn.

Bạch Tử Thạch ôm khối mao liêu hình tròn kia đi tới trước mặt Owen: “Owen, ta muốn khối này.”

Cậu cùng người bên kia tranh chấp, Owen nhưng thật ra đã sớm nhìn thấy, lúc Bạch Tử Thạch lấy ra mao liêu hần cũng nhìn thấy, mặc dù không rõ tại sao cuối cùng là những người khác đem mao liêu cậu lựa ra mua mất, cũng không có hiểu rõ là Bạch Tử Thạch từ bỏ hay là nguyên nhân gì khác, Owen cũng không làm khó người, quét thẻ từ xong tiền hàng liền được thanh toán.

Hần nhìn một chút khối mao liêu xấu xí Bạch Tử Thạch ôm trong ngực, do dự hỏi: “Người thật muốn khối này? Khối này. . . nói thật, biểu hiện cũng không phải là tốt lắm.” Hần nói như vậy đã là uyển chuyển, mao liêu này không phải là không tốt lắm, mà là rất không tốt!

Bạch Tử Thạch không do dự gật đầu: “Ta muốn khối này.”

Người ta kiên quyết như vậy, Owen cũng không đến mức đem tiền đẩy ra bên ngoài, lấy máy, đem tiền nhét vào, mới hỏi: “Ta xem người vừa chọn ra không chỉ một khối này, thế nào không lấy khối ban nãy kia?”

Nghe được Owen nói, Bạch Tử Thạch nét mặt lạnh xuống, cậu mấp máy môi: “Không phải ta không muốn, là cái á thú nhân kia nói ta chưa đưa tiền nên hần có thể mua, rồi ôm đi.”

Lần này ngay cả Owen sắc mặt cũng hạ xuống: “Cái gì? !” Lại có người dám ở nơi này của hần phá hư quy củ! Lúc người ta đang xem mao liêu, người khác không thể nhúng tay, đây là quy củ! Mao liêu người khác lựa ra khi chưa nói không cần nữa là không thể động vào, đó cũng là quy củ! Lại còn có người dám ở chỗ của hần phá hư quy củ này, còn khi dễ một đứa bé!

Owen nhìn khuôn mặt Bạch Tử Thạch không có biểu tình gì, an ủi nói: “Là bọn họ phá hư quy củ, mặc dù tiền hàng thanh toán xong ta không thể lấy tảng đá bán lại cho người, nhưng bọn họ phải nhận được trừng

phạt — tất cả cửa hàng đồ thạch ở Maca thành sẽ không tiếp tục buôn bán với bọn họ.”

Trùng phạt nghiêm trọng như thế sao! Bạch Tử Thạch sợ hết hồn, hai tháng này là thời gian cao điểm đồ thạch, nếu như Maca thành thương *** không buôn bán với bọn họ, vậy muốn chạy đến Tallinn gần Maca thành nhất cũng phải mất một tháng, thời gian cần bản đều hao phí trên đường, hơn nữa, chuyện xảy ra ở nơi này còn chưa hẳn sẽ không truyền đi. Phải biết rằng, trong cái ngành đồ thạch này, ai đồ trưởng, ai phá hư quy củ..., tốc độ tin tức lưu thông cũng không phải nhanh thông thường.

Nghĩ tới đây, Bạch Tử Thạch bây giờ cũng không biết có nên đồng tình với á thú nhân kia hay không.

Owen nhìn tiểu á thú nhân sắc mặt khá hơn, trên gương mặt nhỏ nhắn trắng nõn nở nụ cười ôn hòa, tâm tình cũng tốt lên: “Muốn ở chỗ này giải khai sao?”

Đó là đương nhiên! Bạch Tử Thạch gật đầu: “Ta đợi Bích Khê chọn xong rồi chúng ta cùng đi.”

Owen cười cười, sau đó giúp cậu làm kí hiệu, cho cậu một tấm bảng gỗ, lại giúp cậu đem mao liêu đặt vào xe đẩy có ký hiệu niêm phong: “Chờ một chút đi giải thạch trường, người đem tấm bảng giao cho người phụ trách nơi đó, hẳn sẽ an bài giải thạch cơ.”

Cái này tốt nha, Bạch Tử Thạch nhìn bảng gỗ trong tay, đi tìm Bích Khê .

12. Chương 12: Tầng Đá Đồ Sụp

Lúc Bạch Tử Thạch đi tới bên cạnh Bích Khê, Bích Khê đã chọn được ước chừng mười tầng đá, đều là toàn đồ mao liêu, nhìn trên kệ bên kia bán đồ mao liêu sau khi bị mở cửa sổ (cắt 1 chút) lộ ra một ít màu sắc xanh hoặc đậm hoặc nhạt, Bạch Tử Thạch hỏi: “Bích Khê, tại sao không ở bên đó chọn một khối?”

Bích Khê nhìn mao liêu bên kia, bắt đầu đi lắc đầu: “Phía trên kia quả thật có mấy khối ta vừa ý, thậm chí còn có một khối đạt đến Bằng Chủng, cao Thủy Chủng gần đạt đến Bằng Chủng cũng có mấy khối tốt, nhưng là, bây giờ tiền của ta không đủ không thể gánh được, hướng chỉ bán đồ mao liêu nếu như cắt sập liền thua lỗ lớn, thay vì như vậy, vẫn là lựa mấy khối có biểu hiện tốt thì thích hợp hơn so với bán đồ mao liêu, cho dù vạn nhất thật sự không có liêu tử tốt, ta còn có chút tiền đi mua một số minh liêu tốt cho Carlo.”

Bạch Tử Thạch thấy nét mặt Bích Khê có chút ảm đạm, biết đoạn thời gian này hẳn tựa hồ cũng không đồ trưởng được gì, tổng thể mà nói thậm chí là sập, hẳn một lòng muốn tìm cho Carlo một số phỉ thúy thượng hạng, nhưng liền tiếp thất vọng. Có nên đem phỉ thúy trong khối mao liêu hình tròn kia tặng cho Bích Khê không? Bạch Tử Thạch có chút do dự nghĩ, nhưng là, nếu như khối đồ thạch kia không bán đi, cậu sẽ không có tiền vốn tiếp tục đồ thạch.

Bích Khê không biết tiểu á thú nhân bên cạnh đang tính toán đưa cho mình một khối đại lễ, hẳn đem một tầng đá cuối cùng chọn trúng ôm đến một bên, sau đó hướng về phía một cái góc nhỏ của gian phòng kêu một tiếng. Một cái á thú nhân thân hình cao lớn lái một chiếc xe nhỏ đi tới, hẳn giúp Bích Khê đem mao liêu cân theo kg, tính toán ra tổng giá trị, rồi mang theo Bích Khê đi tìm Owen. Owen thu tiền, nhìn danh sách đồ thạch đã đánh số trong tay Bích Khê cười một tiếng: “Người lần này chọn đều không phải liêu tử rẻ a, như vậy cũng tốt, bảo hiểm một chút.”

Bích Khê cười khổ một tiếng: “Gần đây đồ sập không ít, phải cẩn thận một chút, thú triều tháng đã tới rồi.”

Owen nhớ tới lần trước, tại thú triều tháng lần trước Carlo bị trọng thương, nét mặt cũng không khỏi ngưng trọng lên: “Nếu không được nữa, phải mua minh liêu đi, chỗ này của ta cũng chứa một số nguyên liệu tốt, lúc nào muốn thì gọi một tiếng.”

Bích Khê vỗ vỗ bả vai Owen: “Được, Owen. Xong rồi, bây giờ ta qua giải thạch trường.”

“Cùng nhau đi, ta cũng đi vậy.” Owen nhìn đồng hồ, đem cái kia á thú nhân vừa rồi gọi trở lại: “A Tư Nhĩ, ta đi giải thạch trường, nơi này giao cho người.”

Cửa tiệm Owen ở phía sau giải thạch trường, từ cửa tiệm đi ra, quẹo vào hẻm nhỏ bên cạnh, đi vào trong ước chừng hơn 200m là đến nơi. Trong giải thạch trường này đặt khoảng mười bộ giải thạch, tổng cộng là

năm hàng, mỗi hàng đặt hai bộ song song, Owen nơi này làm ăn cũng không tệ, mỗi một đài giải thạch cơ phía sau đều có người xếp hàng chờ giải thạch, mỗi một đài giải thạch cơ chung quanh đều vây đầy thú nhân, này đại khái là do trong giải thạch trường công cụ giải thạch không nhiều lắm nhưng chiếm rất nhiều chỗ.

Owen dẫn Bạch Tử Thạch đi tới cửa giải thạch trường để Bạch Tử Thạch đem bài tử của mình lấy ra, một phút đồng hồ sau, xe để mao liêu mà Bạch Tử Thạch chọn được đẩy ra, xe bị thiết bị niêm phong kín, Owen ý bảo Bạch Tử Thạch đem tấm bảng gỗ đặt vào chỗ lõm trên xe, xe phát ra thanh âm ken két thanh thúy, sau đó nắp phía trên tự động trượt ra, trong xe nhỏ để chính là khối đá tròn trịa kia.

“Tìm một cái giải thạch cơ ít người đi xếp hàng đi.” Bích Khê cũng đẩy tới chiếc xe của hắn, nói với Bạch Tử Thạch.

Bạch Tử Thạch gật đầu, sau đó chung quanh ngẩng nhìn một lát, phát hiện những hàng giải thạch cơ trước mặt người có dài có ngắn, một hàng dài kia trên căn bản có hai mươi mấy chiếc xe đang chờ, ngắn cũng có ba bốn chiếc xe, cậu chỉ vào đội ngũ tương đối ngắn kia có chút không giải thích được: “Tại sao những người đó tình nguyện xếp hàng dài cũng không muốn đi sang hàng để máy khác?”

Bích Khê nhìn tiểu á thú nhân chớp chớp cặp mắt đen xinh đẹp, vẻ mặt không hiểu, không khỏi vui vẻ: “Người biết giải thạch loại trò này nhân lực kinh nghiệm cố nhiên rất trọng yếu, nhưng vận khí cũng là không thể thiếu, bởi vì người đổ thạch tin tưởng số phận, những chỗ giải thạch cơ xếp hàng rất dài hôm nay khẳng định đã giải ra không ít nguyên liệu tốt, bọn họ dùng đài giải thạch cơ này cũng là hy vọng những thứ vận mệnh này có thể kéo dài tới trên người bọn họ, coi như là một loại tâm linh kỳ thác.”

Bạch Tử Thạch gật đầu, tình huống như thế thật ra lúc trên địa cầu cũng có phát sinh, một cửa tiệm bán mao liêu nếu như đại trưởng, chủ cửa hàng sẽ đốt pháo nổ ăn mừng, khách đổ thạch sẽ nghe tin mà đến, đây chẳng qua là chứng minh trong tiệm này thật có mao liêu tốt, hơn nữa cũng bao hàm một loại ý tứ hy vọng dính dính vận khí tốt.

Bích Khê thật ra cũng có tư tưởng như vậy, chẳng qua là hôm nay a ba Carlo, Bằng Bích sẽ về nhà làm khách, cho nên Bích Khê từ bỏ việc đến xếp hàng sau đài giải thạch cơ nhân khí vượng nhất kia, lựa chọn một hàng rồi đứng vào phía sau. Bạch Tử Thạch đối với mao liêu của mình đã có lòng tin đại khái, bởi vậy xếp hạng chỗ nào cậu cũng không để ý. Dem xe của mình giao cho nhân viên làm việc chịu trách nhiệm ở đài giải thạch cơ này, cậu chạy đến phía trước vây xem, dù sao xe đang khóa, cũng không lo lắng bị mất gì gì đó.

Á thú nhân làm giống Bạch Tử Thạch cũng không phải ít, bọn họ làm thành một vòng tròn tụ tập chung quanh giải thạch cơ, thú nhân thì tại vòng bên ngoài nhìn, tại vòng ngoài thậm chí còn vì thú nhân thiết lập chỗ đặc biệt để nghỉ ngơi, có một chút đồ uống cùng thức ăn, đương nhiên những thứ này là phải trả tiền, hơn nữa còn không rẻ. Thấy những thứ này Bạch Tử Thạch thật sự là không thể không bội phục đầu óc buôn bán của Owen, những thú nhân này bình thường đều thường xuyên thủ tại chỗ này không dễ dàng rời đi, ai biết người vừa rời đi một hồi có thể có phỉ thúy tốt xuất hiện hay không, nếu bỏ lỡ thì hối hận cũng không kịp. Cho nên, Owen kiếm chính là loại tâm lý này.

Ỗ vào vóc dáng bản thân nhỏ, Bạch Tử Thạch linh hoạt tận dụng mọi khe hở giữa các á thú nhân, chỉ chốc lát sau đã chen lên phía trước, vừa nhìn liền khiến Bạch Tử Thạch kinh hãi, ánh mắt trở nên hồ hững lãnh đạm, á thú nhân đang giải thạch không phải chính là người vừa rồi đoạt mao liêu của mình sao?!

Bất quá xem chừng, hôm nay vận khí của hắn tựa hồ cũng không ra sao, chung quanh giải thạch cơ rải rác không ít khối đá, đều là trắng bóc, á thú nhân kia sắc mặt thoạt nhìn cũng không quá tốt, ánh mắt đỏ bừng, hần phiến nào ngồi xổm trên mặt đất cào tóc của mình, hít một hơi thật sâu rồi mới một lần nữa đứng lên, đi tới xe của mình chọn trong chốc lát, lấy ra một khối mao liêu kích cỡ chừng ba quả bóng.

Đó là khối vỏ hoàng thiên (vỏ giống da lươn) màu nâu, chất vỏ nhẵn nhụi, phía trên có hai cái mảng đá màu đen chạy song song, chung quanh có bảy tám đoàn trứng muối dòn chặt, dạng tảng đá như vậy thông thường đều rất già, dễ ra cao thúy (phỉ thúy phẩm chất cao), hơn nữa nhìn mao liêu này mặt ngoài mảng đá trứng muối đều không ít.

“Khối liêu tử này biểu hiện rất tốt a. . .” “Vừa nhìn đã biết chính là Cái Á Lão Khanh Chủng. . .” “Xem ra lão bản trước cần đem pháo treo tốt đi.”

Bạch Tử Thạch nghe những người xung quanh nghị luận cũng biết người xung quanh đều rất coi trọng khối mao liêu này, đương nhiên nếu chỉ nhìn ngoài mặt, cậu không thể không thừa nhận khối mao liêu này thật sự không tệ. Cả á thú nhân kia nghe chung quanh nghị luận sắc mặt cũng dần dần tốt lên, giữa lông mày mới vừa rồi có vẻ nôn nóng cũng tan đi không ít, vừa rồi thật sự đổ sập không ít liêu tử, tiếp tục sập nữa á thú nhân sợ rằng bản thân mình hôm nay cũng không có dũng khí giải thạch tiếp, vì vậy mới cố ý lấy ra khối mao liêu đắt tiền nhất cũng là bản thân cực kỳ nắm chắc đem ra giải, nếu trưởng có thể đề cao một chút lòng tin, trọng yếu hơn là có thể bù đắp tổn thất lúc trước.

Bất quá, liêu tử tốt như vậy đương nhiên không thể dùng giải thạch cơ trực tiếp cắt, tất nhiên là phải sát trước, hít sâu một hơi, á thú nhân bắt đầu dọc theo măng đá sát thạch, năm phút đồng hồ sau đi qua, phần sát ra vẫn như cũ là đá màu xám trắng, không thấy một điểm lục. Á thú nhân kia sắc mặt bắt đầu tái nhợt, ngừng một chút, hẩn ngồi ở một bên nghỉ ngơi trong chốc lát, á thú nhân đi cùng hẩn vỗ vỗ bờ vai của hẩn: “Người nghỉ một lát, ta tới.”

Á thú nhân kia không nói gì, dứt khoát lắc đầu, lại đứng lên, dáng vẻ quyết tâm — nhất định có lục, nhất định, không có lý do gì liêu tử biểu hiện tốt như vậy lại không ra lục! Hẩn đem mao liêu đổi hướng, đổi một cái măng đá khác tiếp tục sát, sau đó 5 phút đồng hồ trôi qua, vẫn như cũ là đá xám trắng, ngay cả một cái bóng tia lục cũng không trông thấy! Á thú nhân kia không dám tin mở to hai mắt nhìn, không tin kỳ quái này lại sát xuống vài cm, nhưng lại sát ra một đoàn trắng trắng giống cây bông.

“Bạch Miên! Cư nhiên là Bạch Miên!” Không đợi á thú nhân kia có phản ứng gì, chung quanh á thú nhân tinh mắt đã kêu lên, “Ai. . . Thật là một đao nghèo một đao phú, ai có thể nghĩ tới mao liêu biểu hiện tốt như vậy sát ra cư nhiên là Bạch Miên? Sụp rồi!” Không thể như vậy, Bạch Miên cái này là một loại vết lõm đốm thường gặp bên trong phi thúy, hình dáng mảnh, dạng tơ, lẫn lẫn, bán trong suốt, khoáng vật nhỏ màu trắng trong suốt, nói trắng ra chính là tạp chất bên trong phi thúy, nghiêm trọng ảnh hưởng đến chất lượng phi thúy. Nếu như giải ra Bạch Miên, khối mao liêu này trên căn bản coi như là sụp hơn phân nửa.

“Ta nói, khối mao liêu này người bán không? Ta ra 5 vạn.” Lúc này bên cạnh đã có người kêu giá, mặc dù sát ra Bạch Miên, nhưng này cũng chỉ là một phần, khối mao liêu này biểu hiện thật sự là quá tốt, 5 vạn đánh cuộc một keo vẫn là có thể.

Á thú nhân kia sau khi nghe giá tiền, khóe miệng không thể không chế run rẩy, lúc mua khối mao liêu này giá là 70 vạn, không lâu sau cũng chỉ giá trị năm vạn, hẩn cứng cổ trước khi đồng bạn mở miệng đã cãi lại: “Không bán!” Đồng bạn kia muốn nói lại thôi nhìn hẩn một cái, sau khi thấy hẩn ánh mắt đồ bưng, cũng chỉ đành thở dài một hơi, không nói gì.

Á thú nhân lúc này trực tiếp đem mao liêu đặt trên giải thạch cơ, điều chỉnh tốt một vị trí, thuận thực thao tác giải thạch cơ cắt xuống, cắt xong, hẩn khẩn cấp tách hai khối mao liêu ra, chỉ nhìn thoáng qua cả người liền giống như bị rút sạch khí lực toàn thân, co quắp ngồi dưới đất — trên mặt cắt hai khối mao liêu có thể nhìn qua tất cả đều là hình dáng giống con lươn, hình bạch miên gọn sóng!

Á thú nhân vậy xem cũng không khỏi lắc đầu, đến nước này, ai cũng không tin bên trong mao liêu này có lục, kè sát măng đá cắt mà chỉ thấy bạch miên không thấy lục còn có thể hấp dẫn sao? Á thú nhân ra giá vừa rồi cũng không lên tiếng nữa, may mắn vừa rồi người ta không bán!

Nhìn mao liêu kia chủ nhân bộ mặt đại ra, mặc dù Bạch Tử Thạch rất chán ghét hẩn, bây giờ cũng chỉ đồng tình lắc đầu, đồng bạn của hẩn đi tới vỗ vỗ bờ vai của hẩn, như muốn gọi hẩn tỉnh táo lại, thật nhanh lại đứng lên, ôm lấy một nửa mao liêu tiếp tục bắt đầu cắt, dáng vẻ như hoàn toàn chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. Ánh mắt của hẩn tràn đầy mong đợi cùng khao khát, giống như một kẻ tù tội chờ đợi phán quyết, song không ai có thể cho hẩn sự cứu chuộc, bởi vì một phiến đá được cắt xong, vẫn như cũ là một mảnh trắng bóng.

Theo thời gian trôi qua, mao liêu càng cắt càng nhỏ, tia sáng trong mắt á thú nhân kia cũng dần mất đi, cuối cùng hẩn bỏ cuộc, đứng lên bộ mặt dữ tợn hướng phía phần còn dư lại bên cạnh hung hăng đá một cước. Bạch Tử Thạch nhìn thấy khối mao liêu kia hướng về phía cạnh mình lăn tới, không khỏi theo bản năng lui về sau, mao liêu dừng ở bên chân của cậu. Thở dài một hơi, Bạch Tử Thạch ngồi xổm xuống chuẩn bị nhặt mao liêu lên, song, ngay khi cậu tiếp xúc đến khối mao liêu này trong nháy mắt, Bạch Tử Thạch ngăn cả người, nhanh chóng cúi đầu nhìn khối này so với phần liêu tử vừa cắt bên kia nhỏ hơn — tiểu

mao cầu quen thuộc va chạm làm cho Bạch Tử Thạch cảm thấy thân thiết không dứt, hơn nữa cái tiểu mao cầu này tựa hồ so với trước càng thêm nghịch ngợm.

Mua lại, nhất định phải mua lại!

Đúng lúc, có người cũng đang muốn bán, đồng bạn á thú nhân kia nhìn một chút trên mặt đất đầy đất đá vụn, giữ vững tinh thần hướng bốn phía hỏi một câu: “Còn dư lại nữa khối có vị bằng hữu nào muốn không? Chỉ cần 3000.”

Chung quanh không có một người kêu giá, đây không phải là nói nhảm sao? Nhìn bên kia trứng muối tập trung nửa bên đều là mạn mạn Bạch Miên, mặc dù ba ngàn đối với đồ thạch mà nói cũng không nhiều, nhưng ai có thể nguyện ý đem tiền ném vào trong nước?

Bạch Tử Thạch thu hồi tay đặt trên mao liêu, đứng lên: “Ta nghĩ muốn, nhưng mà không có nhiều tiền như vậy, 1000 có được không?”

Đồng bạn á thú nhân kia nhìn một chút nhỏ nhỏ Bạch Tử Thạch, rồi hỏi người xung quanh: “Còn có ai muốn không?” Không có ai đáp lời, hần thở dài một hơi, “Nếu như vậy, 1000 thì 1000 đi.”

Bạch Tử Thạch cười lên, sau đó cầm thẻ từ của mình trả tiền, rồi ôm lấy mao liêu đã thuộc về mình chuẩn bị rời đi: “Ai, vị tiểu bằng hữu này, chờ một chút.”

Nghe thanh âm là á thú nhân bán cho cậu mao liêu, Bạch Tử Thạch xoay người: “Mao liêu ta cũng giao tiền rồi.”

Á thú nhân kia cười khổ một tiếng: “Ta biết, quy củ tiền hàng thanh toán xong ta vẫn hiểu. Ta chỉ là muốn đối với người nói một tiếng xin lỗi. Chuyện ban nãy hài tử kia làm, ta thật xin lỗi.”

Nghe được lời xin lỗi, Bạch Tử Thạch đối với vị á thú nhân ôn hòa này cũng không có chán ghét nữa, 1000 điểm hần đáp ứng bán đoán chừng cũng là muốn nói xin lỗi, nghĩ tới đây cậu gật đầu với đối phương: “Không quan hệ, hần lấy của ta một khối 1000 mao liêu, ta cũng từ chỗ các người lấy đi một khối 1000 mao liêu, vừa bằng.”

Nghe cậu nói như thế, đối phương cũng ngại ngùng cả người, hần không nghĩ rằng cái tiểu á thú nhân này theo chân bọn họ có chút đụng chạm lại mua loại mao liêu trên căn bản đã chắc chắn sụp cơ nhiên là bởi vì nguyên nhân này, điều này làm cho á thú nhân này hơi có chút cảm giác dở khóc dở cười.

Bạch Tử Thạch cũng mặc kệ đối phương nghĩ như thế nào, cậu nói như vậy đơn giản chính là mượn cớ mà thôi, dù sao khối mao liêu này sau khi giải ra nhất định sẽ làm cho đám người kia thất kinh, trước mượn cớ sẽ không khiến người khác chú ý.

Bạch Tử Thạch cuối cùng hướng cái á thú nhân này gật đầu rồi cất bước đi, bởi vì cậu đã thấy bên kia Bích Khê đang giải thạch.

.....

13. Chương 13: Đại Trưởng

Bạch Tử Thạch ôm mao liêu trong ngực, thật vất vả từ trong đám người chen đến bên cạnh Bích Khê, đúng lúc Bích Khê giải thạch, đá vụn của người giải thạch trước đó đã được dọn dẹp đi, lúc này mặt đất xung quanh đều sạch sẽ, Bích Khê đang ôm một khối mao liêu vỏ nâu đỏ cẩn thận quan sát nó, nhìn xem nên hạ thủ ở chỗ nào. Nhìn thấy Bạch Tử Thạch ôm mao liêu rõ ràng đã cắt qua trở lại, vội hỏi: “Bạch, mao liêu này là. . . ?”

“Ta mua, 1000 điểm.” Bạch Tử Thạch đem mao liêu để ở một bên trên mặt đất, chỗ vết cắt tràn đầy Bạch Miên liền lộ ra, Bích Khê nhất thời cười khổ, “Bạch, người tốn 1000 điểm mua khối mao liêu không thể ra lực làm gì? Đây rõ ràng là người khác cắt sụp mà! Người nhìn trên chỗ vết cắt những đường vân này hình dáng đốm trắng, cái này gọi là Bạch Miên. Bạch miên nói trắng ra chính là tạp chất phỉ thúy, mao liêu có Bạch Miên mặc dù tỷ lệ ra phỉ thúy lớn hơn một chút, nhưng mặt khác phỉ thúy bên trong chất lượng rất xấu. Nếu như chỉ nhìn một cách đơn thuần thì tảng đá kia, trứng muối măng đá đầy đủ mọi thứ, lớp vỏ

nhấn nhui, biểu hiện có thể nói là cực kỳ tốt, tảng đá như vậy cắt ra Bạch Miên chẳng khác nào sụp rồi, huống hồ cắt ngang thấy đều là Bạch Miên chứ?”

Không chỉ Bích Khê, á thú nhân xung quanh cũng cảm thấy như vậy, trong đó một á thú nhân hơi lộ vẻ gầy yếu nói: “Tiểu oa nhi, người đừng để bị người khác lừa gạt! Tảng đá kia căn bản không ra được lục!” Sau đó người bên cạnh đều đồng tình, tiểu á thú nhân này lớn lên xinh xắn khả ái như vậy, thoát nhìn mềm mại yếu ớt, nếu nhà ai có một đứa bé như thế này, đúng là nằm mơ cũng sẽ cười, đứa bé thế này nếu thật sự bị người ta lừa, thật đúng là thất đức!

Xem ra tất cả mọi người đều không coi trọng khối mao liêu này như vậy, Bạch Tử Thạch sờ sờ mũi, có chút không được tự nhiên nói câu: “Ta chỉ là rất thích tảng đá kia.”

Bích Khê nhìn Bạch Tử Thạch, á thú nhân nho nhỏ tựa hồ là bị người ta nói ngược ngùng, xấu hổ khẽ rũ xuống ánh mắt, lông mi đen dày đậm giống như một chiếc quạt dày phủ xuống, lộ ra vẻ nhu thuận, cho dù ai nhìn cũng không nhẫn tâm đả kích hài tử khả ái này tiếp, thở dài, Bích Khê đem nửa khối mao liêu kia để qua: “Không sao, người lần đầu tiên đồ thạch, 1000 điểm, cho dù đồ sụp cũng không quan trọng. Nếu không, ta trước giúp người đem khối mao liêu này giải khai?”

Bạch Tử Thạch vội vàng nói được, khối này nhất định là có phẩm thúy, hơn nữa là phẩm thúy tốt, ít nhất tốt hơn khối Phù Dung Chung ở nhà Bích Khê giải ra được, sau khi giải ra liền cho Bích Khê, như vậy lát nữa hẳn giải thạch cũng sẽ không có áp lực lớn, Bạch Tử Thạch nghĩ đến á thú nhân lúc này giải sụp mao liêu, cái bộ dạng đồ dẫn kia liền không tự chủ rùng mình một cái.

Dạng mao liêu này ở trong mắt Bích Khê là không có giá trị cần dùng đến sát thạch, vì vậy hắn trực tiếp đem tảng đá đặt dưới giải thạch cơ, ngẩng đầu hỏi Bạch Tử Thạch: “Người muốn cắt từ chỗ nào?”

Bạch Tử Thạch suy nghĩ một chút, tiến tới, quan sát một chút vỏ ngoài, lại lấy tay sờ sờ, dựa vào cảm giác liền dùng tay vẽ một đường trên mao liêu: “Liền từ đây đi.”

Bích Khê vừa nhìn, vui vẻ, Bạch Tử Thạch chỉ hoàn toàn phù hợp, cái đường kia cách mặt cắt chỉ chừng 3,4 cm, vừa vận dọc theo măng vắn sát qua một đoàn trứng muối bên ngoài, đều nói măng theo lục mà đi, trứng muối ra lục, đây chính là chỗ có khả năng ra lục nhất: “Được, ở chỗ này cắt.” Bích Khê thuận thực kết nối giải thạch cơ, máy móc kêu ông ông, sau đó hạ xuống.

Ôm thái độ có cũng được mà không có cũng chẳng sao, Bích Khê tách ra mao liêu, tùy ý nhìn một chút, song một giây sau hắn nhất thời trờng lớn mắt, vẻ thanh đạm xanh biếc lướt qua trước mắt, vội vàng giội chút nước lên, lục sắc liền rõ ràng hơn, một chút xanh biếc nổi bật trên nền đá xám trắng tươi mát như chồi non đầu xuân, xanh đậm, sạch sẽ thông thấu, giống như mới được mưa xuân gột rửa, tinh khiết không gì hơn thế.

“... Thủy Tinh!” Bích Khê kìm nén không được kích động, thất thanh gọi ra.

Á thú nhân chung quanh nghe được là thủy tinh, lập tức vội vàng xông tới, nhìn thấy một vệt lục kia, nhất thời một vòng thất chủ bất thiết (ồn ào bàn tán, xôn xao) mở ra: “Thủy Tinh! Thật là Thủy Tinh! Đại trưởng a!” “Thật là đại trưởng a! Mặc dù lục sắc không phải đậm, nhưng khi nhìn rất đều đặn, thể nước rất tốt!”

“Ta ra 90 vạn, khối liêu tử này bán cho ta đi.” Một á thú nhân nhin không được kêu giá, điều này giống như làm cho người xung quanh bình tĩnh, tiếng ra giá liền tiếp dâng lên: “Ta ra 100 vạn!”

“110 vạn!” “120 vạn!” “135 vạn!” “170 vạn!”

“200 vạn!” Giá tiền một đường kêu lên 200 vạn thì dừng lại, đối với mao liêu chỉ sát ra một mảnh lục nhỏ mà nói, cái giá tiền này kỳ thực đã không có lợi nhuận gì. Người kêu 200 vạn nét mặt mang theo một cổ thần nhiên, nói thẳng: “Nói thật, khối mao liêu này chỉ mới tách ra lục, mặc dù tính chất thượng giai (thượng đẳng, cực tốt), nhưng có thể ra bao nhiêu phẩm thúy ai cũng không nói chính xác được, 200 vạn đã không thấp.”

Bích Khê không vội vàng trả lời người đó, chỉ hỏi Bạch Tử Thạch: “Bạch, người muốn đem mao liêu này bán ngay không? Hay là tiếp tục giải ra?” Liêu tử cho dù tốt cũng là mao liêu của tiểu á thú nhân.

Bạch Tử Thạch đáp án rất rõ ràng kiên định: “Giải ra!” Á thú nhân ra giá cao nhất nghe được chủ nhân nói cũng không có nói thêm gì nữa, chẳng qua là nét mặt nhìn có vẻ rất tiếc hận.

“Được!” Bích Khê sảng khoái đáp, cho dù mao liêu không thuộc về mình, nhưng có thể đích thân đem phỉ thúy tốt như vậy giải ra cũng là một loại may mắn. Cầm lấy cường quang khí, Bích Khê đem ánh sáng rọi lên phỉ thúy, cẩn thận quan sát, chỉ chốc lát sau, hần thả cường quang khí trong tay ra, trực tiếp cầm lấy đá mài dùng tay làm tiếp, phỉ thúy tốt như vậy, dùng máy đánh bóng bằng điện dù sát mất một mảnh cũng là tội ác cực lớn.

Cho dù chậm như vậy, nhưng không ai mất kiên nhẫn, nhìn phỉ thúy thông thấu, tinh thuần từng chút được giải ra mọi người liền cảm thấy vui vẻ thoải mái, bọn họ còn muốn xem trong một mảnh mao liêu nhỏ như thế, có thể giải ra bao nhiêu lục! Bích Khê dọc theo một mảnh lục hướng chung quanh sát, chỉ chốc lát liền lộ ra một khối lục lớn khoảng bằng bàn tay á thú nhân. Bích Khê dùng cường quang khí chiếu vào, sau đó hưng phấn ngẩng đầu: “Lục ăn vào rồi! Có thể phỉ thúy giải ra sẽ không nhỏ!” Nghe lời này, Bạch Tử Thạch cũng nhin không được lộ ra nụ cười thật tươi.

Nửa giờ sau, Bích Khê cẩn thận cẩn thận lại cẩn thận đem cả khối phỉ thúy lấy ra, thông tâm lục (từ chỉ màu sắc phỉ thúy xanh hơi vàng) phỉ thúy hình lập phương bất quy tắc, ước chừng bảy tám cân. Mặc dù chính thể nhìn qua màu sắc có đậm có nhạt, nhưng miễn cưỡng có thể coi là đều đặn, liêu tử như vậy ở tình trạng phỉ thúy bây giờ ngày càng thiếu hụt đã là thượng phẩm.

“Tiểu oa nhi, phỉ thúy này ngươi có bán không?” Nếu phỉ thúy đã giải ra, liền tự nhiên có người hỏi giá cả. Chẳng qua hỏi giá xem ra không chỉ có á thú nhân, dù sao điều những thú nhân ngồi chờ chính là lúc này.

Vừa nghe được có người hỏi giá, Bích Khê đang cầm phỉ thúy liền lộ ra vẻ luyến tiếc, hần do dự nhìn Bạch Tử Thạch, lại nhìn khối phỉ thúy làm hần yêu thích không buông tay này, cuối cùng vẫn không nói gì. Bạch Tử Thạch nhìn thấy nét mặt Bích Khê, lấy lại bình tĩnh, cậu nâng lên khuôn mặt tươi cười: “Thật xin lỗi, các vị, khối phỉ thúy này ta không bán!”

“Không bán? ! Tiểu oa nhi, ngươi có thể nghĩ lại, ta ra 350 vạn, phỉ thúy này ngươi thật không bán? !”

350 vạn. . . ! Ngộ. . . Cái giá tiền này sức hấp dẫn thật đúng là rất lớn, nhưng Bạch Tử Thạch vẫn kiên định lắc đầu, “Khối phỉ thúy này ta giữ lại dùng.”

Chung quanh nhất thời vang lên một trận thanh âm tiếc hận. Bích Khê nghe Bạch Tử Thạch nói, trong lòng cũng là vừa động, suy nghĩ có nên cùng Bạch Tử Thạch nói một chút hay không, nếu như có thể để cậu ấy đem khối phỉ thúy này cho mình mua, đương nhiên giá tiền chắc là không nhỏ. Đang lúc hần nghĩ như vậy, Bạch Tử Thạch bỗng nhiên đối với hần cười một tiếng: “Bích Khê, khối phỉ thúy này là của ngươi.”

“Ta ?!” Bích Khê lập tức bị lời nói của Bạch Tử Thạch làm cho bối rối, đang cầm phỉ thúy lại có một dáng vẻ lúng ta lúng túng. Bạch Tử Thạch xin lỗi sờ sờ mũi: “Àn, ta nghĩ Carlo bây giờ nhất định rất cần cái này. Bằng Bích đã cứu ta, Lan Gaia đã cứu ta, Khoa Đặc Đặc lúc ta dưỡng bệnh thường xuyên ở cùng ta, bây giờ một nhà các người còn chăm sóc ta, các người là ân nhân của ta. Nhưng là, ta bây giờ cũng không có gì để báo đáp các người, chỉ có khối phỉ thúy này. Thời điểm thú triều tháng, ta hy vọng Carlo có thể bình an trở lại.”

Bích Khê nghe lời này lập tức hiểu rõ ý tứ của Bạch Tử Thạch, hần vốn nghĩ có thể mua được khối phỉ thúy này đã là tốt rồi, Bạch ý tứ cư nhiên lại đưa cho mình! Hần từ trong vô cùng vui mừng tỉnh táo lại, lập tức lắc đầu: “Bạch, cái này ta không thể nhận, cứu người là Bằng Bích cùng Lan Gaia, mặc dù bọn họ là a ba a cha của Carlo, nhưng bọn họ đã tách ra sống nhiều năm. Chuyện cứu người cùng một nhà chúng ta không có quan hệ, ta không thể trắng trợn chiếm ân tình lớn như vậy của người.” Bạch Tử Thạch há mồm còn muốn nói điều gì, nhưng bị Bích Khê mỉm cười cắt đứt, “Mặc dù ta không thể nhận khối phỉ thúy này, nhưng ta muốn hướng người mua lại. Trên người ta không có nhiều tiền như vậy, ta cũng không có nhiều tiền trả người, 350 vạn, ta trả người 350 vạn.”

Bạch Tử Thạch suy nghĩ một chút, chớp chớp mắt: “Không được. Cái giá tiền này không thích hợp.” Bích Khê sững sốt, chỉ thấy Bạch Tử Thạch mỉm cười, “Ta nhiều nhất thu người một trăm vạn.” Bích Khê còn muốn nói điều gì, Bạch Tử Thạch liền giành trước ngăn chặn hần nói, “Nếu như người không chấp nhận, ta liền đem phỉ thúy cho người khác!”

Bích Khê do dự một chút, cuối cùng gật đầu đáp ứng. Bạch Tử Thạch thở phào một hơi, nhìn Bích Khê nghiêm túc nói: “Bích Khê, mặc dù ngươi khẳng khái là mình không trợ giúp ta cái gì, nhưng ngươi đã dẫn ta đến đây, hơn nữa trong tương lai ta tin là ta còn rất nhiều chỗ muốn làm phiền ngươi. Ta mặc dù còn. . . còn chưa trưởng thành, nhưng hiểu được phải tri ân đồ báo.” (ghi nhớ ân tình báo đáp lại)

Bích Khê rút cuộc có một chút tiêu tan, nhìn tiểu á thú nhân xinh đẹp cảm kích không thôi: “Cám ơn ngươi, Bạch.”

Vincent nhìn tiểu á thú nhân mang nét cười kia, ánh mắt luôn luôn lạnh lùng lóe lên nhân nhậ nhu hòa, trên gò má trắng nõn của tiểu á thú nhân có một má lúm đồng tiền nho nhỏ, lúc cười nổi lên phá lệ ấm áp, làm cho người ta nhìn thấy liền không nhịn được cũng muốn cười theo.

Bỗng nhiên, có một cái thú nhân cúi đầu lẩm bẩm một câu: “Cậu ấy thoát nhìn thật xinh xắn khả ái, nhu thuận như vậy, thật muốn đem cậu ấy ôm vào trong ngực a. . .”

Vincent ánh mắt bỗng nhiên lạnh như băng, hần liếc mắt nhìn lại, một người thú nhân cao lớn cường tráng ánh mắt đang sáng quắc nhìn chăm chăm Bạch Tử Thạch trong sân. . . Mâu quang chợt lóe, Vincent rũ xuống ánh mắt, hai ngày sau, tại đấu trường tỷ thí, một cái thú nhân xui xẻo bị đánh rớt hai cái răng cửa, gãy một xương sườn, hơn nữa thu hoạch thêm hai cái quả đấm thâm ở mắt.

Owen thật xa nghe nói giải thạch cơ số 4 giải ra phi thúy tốt, vừa phân phó người chuẩn bị pháo, vừa chạy tới bên này, sau đó liếc mắt liền nhìn thấy phi thúy trong tay Bích Khê, hần chớp mắt mấy cái, kinh ngạc nhìn Bích Khê: “Người giải ra được?”

Bích Khê cười một tiếng: “Ta giải, nhưng mao liêu không phải của ta, là Bạch, người nghĩ cũng không ra đâu, khối phi thúy này là từ một khối phế liệu người khác cắt sụn giải ra, trên mặt cắt toàn là Bạch Miên, Bạch ra 1000 điểm mua.”

Owen nghe cảm thấy thật ngoài ý muốn, nhìn Bạch Tử Thạch cảm thán: “Không nghĩ tới cư nhiên là vậy, tiểu bằng hữu hảo nhân lực!” Thật sâu cảm thấy ngoài ý muốn Owen một chút cũng không có chú ý một cái á thú nhân bên cạnh hần nghe Bích Khê nói sắc mặt nhất thời trắng bệch, thân hình kịch liệt lung lay, mãnh liệt hồi hận, không cam lòng, oán hận khiến cho khuôn mặt tuần tú của hần cũng vẩn vèo. Hần cuối cùng gắt gao nhìn Bạch Tử Thạch cùng khối phi thúy kia, tập tễnh rời đi. Ngay khi hần sắp sửa đi ra khỏi giải thạch trường, nhân viên công tác bên cạnh nhìn nhìn mặt hần, gọi hần lại: “Tiên sinh, xin chờ một chút.”

Á thú nhân nâng lên ánh mắt u ám, nặng nề nhìn hần một cái, nhân viên công tác đưa cho hần một tờ giấy: “Đây là cho ngài.”

Á thú nhân nghi ngờ cầm lên vừa nhìn, nhất thời sắc mặt đại biến, thân hình không khỏi lung lay, cơ hồ muốn ngã xuống, song hần không có, từ từ đứng thẳng lên, nắm thật chặt phần thông báo kia, từ từ đi ra ngoài.

— Đó là lệnh thông báo của khu phố mao liêu ở Maca thành, thông báo hủy bỏ tư cách đồ thạch của hần ở Maca thành.

14. Chương 14: Lam Phi

“Cái này cũng không phải là ta nhìn ra được.” Bạch Tử Thạch khoát khoát tay, lộ ra một nụ cười xấu hổ: “Thật ra ta cũng không nghĩ tới bên trong sẽ có phi thúy tốt như vậy, chẳng qua là cảm thấy mao liêu 70 vạn dùng 1000 điểm là có thể mua được rất có lợi, hơn nữa nghe người khác nói khối nguyên thạch này biểu hiện rất tốt.”

Owen nét mặt ngốc trệ một cái, tiếp đó đám người chung quanh truyền ra tiếng cười ‘Phốc’, sau đó những tiếng cười này càng lúc càng lớn, thú nhân lỗ tai tốt, thật xa cũng có thể nghe được, Vincent trong đám người nhìn tiểu đồng tây (vật nhỏ, ở trường hợp là gọi bé thụ) đứng giữa vòng người kia khoe miệng cũng không khỏi cong lên, tiểu đồng tây này. . . Thật đúng là khả ái a.

Không nghĩ tới. . . cư nhiên là lý do như vậy. . . Lắc đầu, Owen ngẫm lại lý do Bạch Tử Thạch đưa ra, cũng nhìn không được cười lên: “Bích Khê, tiểu đồng tây ngươi mang đến này thật là thú vị, ôm ý nghĩ đó mà lại mua được phỉ thúy thể nước tốt thể này, vận khí thật đúng là vô địch.”

Nghe lý do của Bạch Tử Thạch, Bích Khê cũng dở khóc dở cười, đây cũng không phải mua quần áo, được giảm giá cảm thấy có lời liền mua! Bích Khê có lòng nói cậu hai câu, nhưng nhìn đôi mắt đen lúng liếng tràn đầy vô tội của Bạch Tử Thạch, cũng chỉ đành nuốt xuống, dù sao cũng đồ trưởng, chờ sau khi trở về sẽ nói rõ lại.

Bạch Tử Thạch nghe tiếng cười thiện ý chung quanh, cũng không có phản ứng gì, dù sao ta đây cũng đồ trưởng, cho các người vui vẻ theo chút cũng được. Owen nhìn Bạch Tử Thạch cúi đầu, còn tưởng rằng mọi người cười làm cậu ngượng ngùng, hòa giải nói: “Bạch. . . Đúng không? Ta nhớ ngươi lúc này không phải còn mua một khối mao lưu sao? Không bằng thừa dịp này giải luôn đi.”

Á thú nhân vừa nghe được tiểu oa nhi vừa mới đồ trưởng còn có mao lưu muốn giải, cũng dần dần thu tiếng cười. Bạch Tử Thạch đang định đem khối mao lưu hình tròn giải ra bán, Owen đề nghị thật đúng lúc, cậu gạt đầu, dùng tấm bảng gỗ trong tay mở xe ra, đem khối mao lưu tròn tựa kia ôm ra, để ở một bên trên đất trống.

Bích Khê vẫn là lần đầu tiên thấy Bạch Tử Thạch chọn lựa mao lưu, khối mao lưu này vỏ đen vàng đan xen, không có trũng muối càng đừng nói đến măng đá, ngoại trừ tròn quá mức ra thì cái gì đặc sắc cũng không có, liền suy nghĩ một chút tác phong làm việc của Bạch Tử Thạch, hần hỏi dò: “Bạch, ngươi không phải là nhìn thấy khối mao lưu này tròn mới mua đi?”

Bạch Tử Thạch ngẩng đầu lên nhìn hần, chớp chớp mắt, nét mặt đặc biệt vô tội cùng khả ái: “Chỗ đó nhiều mao lưu như vậy, tiền của ta chỉ đủ mua hai khối giá tiền thấp nhất, cũng chỉ có khối này đáng về đặc biệt nhất!”

Được! Thật đúng là để cho hần đoán đúng! Bích Khê nhìn không được đỡ trán, hần có chút hoài nghi mình khích lệ Bạch Tử Thạch đi theo con đường đồ thạch sư có phải sai lầm hay không, chơi như vậy, bao nhiêu tiền cũng không đủ a.

“Ha ha ha. . . Thú vị, thật thú vị. . .” Owen cười lớn lên, đám người chung quanh lại càng buồn cười, hài tử còn nhỏ như vậy đồ thạch rất hiếm thấy, chọn mao lưu kiểu này lại càng hiếm thấy, đứa nhỏ này đúng là rất đáng yêu!

Nhìn xuống dục vọng sờ sờ đầu Bạch Tử Thạch, Owen một bên vui mừng, vừa nói, “Nhưng thật ra Bạch chọn thể cũng có thể hiểu được, mao lưu này là từ đồng nguyên liệu thừa lựa ra, nhìn đồng mao lưu, không phải là người có kinh nghiệm, có nhãn lực trong giới đồ thạch thì cái đồng này thật đúng là không dùng được, còn không bằng giống như Bạch nhìn khối nào thuận mắt chọn khối đó đâu!”

Bích Khê nhìn thoáng qua Bạch Tử Thạch, thở dài một hơi, đem tảng đá ôm đến giải thạch cơ: “Bạch, lần này chính ngươi tới cắt đi.” Dù sao cũng là khối nguyên liệu thừa, vừa lúc để cho Bạch luyện tay một chút.

Bạch Tử Thạch thể nhưng biết khối này có phỉ thúy, trực tiếp cắt thạch nếu đem phỉ thúy cắt thành hai nửa, vậy sẽ thua lỗ lớn, cho nên cậu ngửa đầu hỏi: “Không thể sát thạch sao?”

Người chung quanh một trận im lặng, tảng đá kia còn cần sát thạch? Lúc này mọi người coi như hoàn toàn tin, vừa rồi đồ trưởng khối mao lưu kia tất cả đều là dựa vào vận khí, tiểu oa nhi này tuyệt đối là một cái tiểu thái điều. (là tay mơ, ko có kinh nghiệm)

Bích Khê cũng không để ý, bất kể là sát hay là cắt, luyện một chút cũng không sao cả, Bạch cao hứng là tốt rồi: “Ta cảm thấy mao lưu này không cần thiết phải sát, nhưng nếu ngươi muốn sát, vậy thì sát đi.”

Bạch Tử Thạch lộ vẻ thật cao hứng: “Àn, ta thấy Bích Khê vừa này cũng sát ra phỉ thúy.” Bích Khê lúc này cũng không biết nói gì cho phải, thì ra muốn sát thạch là bởi vì cảm thấy vừa rồi phỉ thúy là được sát ra, bây giờ sát không chừng cũng có thể sát ra phỉ thúy, thật không biết Bạch lấy đâu ra nhiều ý nghĩ như vậy!

Bạch Tử Thạch cũng mặc kệ, nếu thật sự cắt một đao cậu mới hối hận a! Cảm lấy đá mài, Bạch Tử Thạch tùy tiện chọn một chỗ, đem đá mài đặt lên, thanh âm ma sát của đá mài cùng tảng đá vang lên, từng mảnh

đá vụn xám trắng rơi ra, đại khái là cảm thấy nhìn một khối mao liêu không thể nào đồ trương rất lãng phí thời gian, á thú nhân chung quanh dần dần tản mát ra, chỉ chốc lát sau vốn là chỗ vây đầy người chỉ còn lại có Bích Khê, Owen và mấy cái á thú nhân chờ giải thạch.

Bạch Tử Thạch cũng mặc kệ những người này, hết sức chăm chú cẩn thận thao tác đá mài, công cụ chà sát của Bác Nhã đại lực cậu lần đầu tiên dùng, so với địa cầu thì nặng hơn nhiều, vì vậy cậu thao tác hơi có chút phí sức, phải toàn lực nhìn chăm chăm, bỗng nhiên cậu lấy đá mài ra, cầm lấy bàn chải lông nhỏ bên cạnh, quét chỗ mảnh vụn rơi ra, lại dội chút nước lên. Một mảnh phỉ thúy cỡ chỉ bằng cái móng tay lộ ra, không phải là màu xanh biếc thường gặp, mà là một điểm lam ngập nước, màu lam kia không tính là đậm, chỉ là loáng thoáng lơ mờ, nhưng nhìn thể nước của mảnh nhỏ, thật đúng là không tẻ, mặc dù không đạt đến Băng Chung, nhưng Thủy Chung nhất định là chạy không thoát.

“Sát trương? ! Cư nhiên sát trương? !” Tiếng kinh hô của Bích Khê cũng không tính nhỏ, vốn á thú nhân đã tản ra nghe được sát trương lại phản phát xông tới, khối mao liêu này mọi người mới vừa rồi đều xem qua, ngay cả lão bản cũng thừa nhận đây là nguyên liệu thừa lại, nhưng chỉ trong chốc lát cư nhiên sát trương! Quả thực là rất bất khả tư nghị.

Thấy một mảnh nhỏ màu lam, Bích Khê nhất thời kinh dị xích tới, cẩn thận quan sát một lúc, rồi không khỏi cong lên khóe miệng, ánh mắt tỏa sáng nhìn Bạch Tử Thạch, nhìn cậu có chút kinh ngạc, nhưng là hẳn cái gì cũng chưa nói, chẳng qua là cầm lấy một bộ công cụ sát thạch khác, “Tiếp theo hay là để ta đi.”

Bạch Tử Thạch lúc này cánh tay mỗi không thôi, Bích Khê đề nghị đúng lúc hợp ý của cậu, cậu gật đầu, sau đó lui về một bên, Bích Khê bắt đầu dọc theo chỗ ra phỉ thúy cẩn thận sát, phỉ thúy sát ra càng lúc càng lớn, người vây quanh tình tự cũng từ từ lên cao, nhưng toàn bộ không có một ai nói chuyện, ánh mắt mọi người đều nhìn chăm chăm mao liêu trong tay Bích Khê, điều này cùng hoàn cảnh huyền ảo chung quanh tạo thành đối lập rõ ràng cực độ. Nguyên bản tâm tình Bạch Tử Thạch còn tương đối thả lỏng, đột nhiên cảm thấy tim mình đập dị thường nhanh, phảng phất có một lực áp bách vô hình thúc đẩy khiến cậu không thả lỏng nổi, trong lòng đã biết rõ, nhưng cái cảm giác vội vàng muốn biết đáp án này vẫn khiến cậu khẩn trương chớp mũi toát ra một tầng mồ hôi mịn.

Đại khái sát ra một cái cửa sổ cỡ bàn tay thú nhân, Bích Khê bỗng nhiên ngừng máy móc trong tay, xối chút nước lên, ở một bên quan sát, á thú nhân tinh mắt liền thấy được bên cạnh cửa sổ một lớp đậm mỏng màu trắng: “Là sương mù! Là sương trắng.” “Sương mù” của phỉ thúy là chỉ một loại Jadeite bán ô-xy hoá, hơi phong hóa trên mặt và bên trong hay còn gọi là ruột phỉ thúy, trên thực chất nó cũng là một phần phỉ thúy, màu sắc sương mù và sự tồn tại của nó có thể nói rõ bên trong phỉ thúy tạp chất bao nhiêu. Sương trắng thông thường đều nói nên Phỉ Thúy Lão Chung, còn tính chất kiên tịch.

Một á thú nhân cạnh đó ngồi xổm xuống nhìn một chút phỉ thúy sát ra, ngẩng đầu đối với Bạch Tử Thạch nói: “Mao liêu này thể nước đầy đủ, Băng Chung không dám nói, thượng phẩm Thủy Chung vẫn đạt được, hơn nữa là lam nhạt hiếm thấy. Bây giờ phỉ thúy sát ra cũng không tính nhỏ, nhưng phỉ thúy này rất cuộc ăn vào bao nhiêu, ai cũng không nói chính xác được. Như vậy, ta ra 100 vạn, mao liêu này người bán cho ta, được không?”

Một trăm vạn, cái giá tiền này đối với khối mao liêu này mà nói đã là cái giá rất phải chăng, dù sao người mua mao liêu vẫn gánh chịu rủi ro rất lớn, trong ngành này có một câu “Thà mua một đường, không bán một mảnh”, một đường là nói, khả năng phỉ thúy ăn vào lớn, an toàn một chút, nhưng mua một mảnh, đừng thấy khối này khả quan, nếu là khối chỉ có một lớp mỏng phỉ thúy lục gần kề vỏ, đó chính là thua lỗ lớn.

(lục gần kề vỏ/lục sát vỏ – : là 1 hình thức biểu hiện của màu xanh trong phỉ thúy nguyên thạch. Vì nó có đặc tính sinh trưởng ẩn tại lớp vỏ của phỉ thúy nên được gọi vậy. Có hình dạng mảng/mảnh, dải, hoặc các điểm rải rác, nhìn từ bên ngoài nguyên thạch nó gây cho người ta ảo giác nhìn thấy 1 mảnh lục rất lớn, nhưng cắt ra lại vô cùng mỏng, chỉ có 1 mảnh nhỏ không đủ để sử dụng)

Lại là một trăm vạn! Bạch Tử Thạch nhất thời cảm thấy có chút lảng lảng, ngay tại hai giờ trước, cậu chỉ là người có hơn hai ngàn điểm trong thể từ, mà bây giờ cậu lại có thể dễ dàng có được hai trăm vạn! Tương phản to lớn như vậy làm cho cậu nhất thời có chút cảm khái, không trách được biết rõ đồ thạch mười lần đánh cuộc chín lần thua mà vẫn có nhiều người nối gót nhau lao vào như thế.

Nhưng là một trăm vạn. . . Cậu nhìn khối mao liêu kia, trầm ngâm một chút, đối với á thú nhân ra giá nói:

“Thật xin lỗi, ta muốn đem giải ra.” Cảm giác, cảm thấy trong khối mao liêu này phỉ thúy cũng sẽ không nhỏ.

Tây Ân đứng lên, chưa từ bỏ ý định hỏi: “Người thật sự nghĩ kỹ chưa? Không chừng chút nữa sát, liền sụp, ta ra giá đã rất cao.” Á thú nhân chung quanh cũng không khỏi gật đầu, Tây Ân cũng nổi tiếng có con mắt độc trong giới đồ thạch Maca thành, hẳn ra giá như vậy cũng rất chuẩn, mà hôm nay giá tiền khối mao liêu này đã cao hơn giá trong lòng bọn họ, bằng không lúc Tây Ân ra giá bọn họ cũng sẽ đấu giá theo.

Bạch Tử Thạch gật đầu: “Nghĩ kỹ.”

Bích Khê chờ bọn họ nói xong, mới bắt đầu tiếp tục sát thạch, mao liêu này của Bạch, muốn bán hay là sát cũng do cậu ấy, bất quá hẳn vẫn hy vọng có thể có một khối phỉ thúy tốt ra đời từ trong tay mình, nghe được Bạch trả lời hẳn rất nhanh tiếp tục thao tác, mặc dù có chút mệt, nhưng trong lòng thỏa mãn khó nói lên lời.

Bích Khê đem tảng sương mù kia sát ra, màu lam đậm hơn trước ánh vào tầm mắt mọi người: “Trướng! Lại sát trướng! Mao liêu này cư nhiên là đại trướng! ! !”

“155, bán cho ta đi!”

“160 vạn!”

“Ta ra 170 vạn!”

“Không bán, ta muốn đem giải ra.” Bạch Tử Thạch không ngẩng đầu hô một câu như vậy, cậu nhìn phỉ thúy dần dần lộ ra dáng vẻ thật, trong lòng càng kích động, nắm tay bị cậu nắm thật chặt, đứng ở bên cạnh cẩn thận chăm chú nhìn, tuyệt không bận tâm đến đá vụn bắn lên người. Sau nửa giờ, một khối phỉ thúy hình tròn màu băng lam được lấy ra. Cỡ chừng một quả bóng rổ, thông thấu như nước, sáng bóng nhu hòa, tuyệt vời chính là, khối phỉ thúy này hình dáng giống khối mao liêu kia, tròn không giống bình thường.

Bạch Tử Thạch ôm khối phỉ thúy xinh đẹp khó nói lên lời, vốn cậu đã vô cùng yêu phỉ thúy, trong lòng cư nhiên sinh ra một cỗ xung động không nỡ bán.

“Khối phỉ thúy này, người bán không?” Đang lúc Bạch Tử Thạch do dự nên bán hay không, một giọng nam băng lãnh như sắt đá vang lên hỏi.

Bạch Tử Thạch đột nhiên ngẩng đầu, nhìn về đám thú nhân bên ngoài, cậu cơ hồ là liếc mắt liền thấy được cái thú nhân vẻ mặt lạnh lùng nhưng tướng mạo tuấn mỹ kia.

Không sai, chính là cái người thú nhân gọi là Vincent!

15. Chương 15: Đồ Thạch Chiến

Bạch Tử Thạch ôm khối phỉ thúy kia, nhìn lại nhìn, khối phỉ thúy này giống như là một thủy tinh cầu màu lam nhạt, thông thấu như nước, sáng bóng nhu hòa, tính chất Thủy Chung, nhìn thật kỹ, bên trong liền có thể thấy được chút ít “sóng gợn”, giống như nước dập dềnh xao động, có chút rung động, quả thực đẹp không sao tả xiết, cả khối phỉ thúy liền giống như tác phẩm nghệ thuật của thiên nhiên, về mỹ lệ hoàn toàn vốn có.

Nói thật, Bạch Tử Thạch đúng là không muốn bán, khối phỉ thúy này thật sự làm cậu rất động lòng, khơi dậy dự vọng cất dấu của cậu. Dù sao đối với Bạch Tử Thạch nếu đã nghiệm chứng được năng lực của mình, phỉ thúy tốt chỉ cần cố gắng tìm, sớm muộn sẽ tìm được thôi, nhưng một khối phỉ thúy cực kỳ tinh xảo như này khó có thể gặp lại.

Thế nhưng, cậu nhìn Vincent, thú nhân lạnh lùng kia đứng cách xa hơn mười thước, sau khi hỏi câu hỏi kia, cũng không có mở miệng nữa, chỉ lẳng lặng đợi câu trả lời của cậu. Bạch Tử Thạch có chút do dự, Bích Khê nói, trên tinh cầu này thú nhân là dựa vào bảo thạch tiến hóa, như vậy cái thú nhân gọi Vincent kia có phải đang rất cần phỉ thúy không?

Đang lúc Bạch Tử Thạch do dự, thì Vincent lại đột nhiên gật đầu: “Ta đã biết rồi.”

Hả? Biết cái gì? Bạch Tử Thạch mặt tràn đầy hồi hộp, cậu nhìn Vincent, đối phương lại không mở miệng nữa. Ta nói. . . Tại sao mỗi lần ta đều khó mà hiểu được người này đang nói cái gì a!

Vincent thật ra lại cảm thấy ý tứ của mình rất rõ ràng, hẳn buông tha cho ý niệm có được khối phỉ thúy này trong đầu, bởi vì đáng về Bạch Tử Thạch thoát nhìn thật sự là rất không nỡ, đúng là đáng tiếc, hẳn buông tha cho, nhưng những người khác hiển nhiên không hề dễ dàng buông tha như vậy.

Cheshire chính là một người trong số đó, hẳn là một người hành nghề đồ thạch, bạn cũ của hắn Edward là một thú nhân đã tham gia bốn lần thú triều tháng, năm nay vừa 40 tuổi, vừa trưởng thành không bao lâu, gần đây trong rừng rậm phụ cận Maca thành di chuyển tới thêm một đám Ngao Lặc thú, Ngao Lặc thú hung tàn cường đại, trên toàn bộ đại lục Bắc Nhã cũng xếp hàng đầu. Tin tức này đối với thú nhân đánh tiên phong mà nói, quả thực chính là cơn ác mộng! Cheshire cơ hồ sửng sốt tại chỗ, Edward, hẳn cần bản không cách nào tưởng tượng nếu Edward ở thú triều tháng gặp phải một đám ác ma như vậy phải làm sao, Edward là thú nhân đánh tiên phong, nói cách khác, hẳn đối mặt là lũ dã thú cuồng bạo nhất. Edward nhất định phải tiến thêm một bước! Dù cho chỉ thêm một chút cũng được! Hẳn vô luận như thế nào cũng không thể mất đi Edward! Ôm ý nghĩ như vậy, Cheshire quyết định đi đồ thạch, mà không phải đến cửa hàng bán phỉ thúy của bộ lạc mua một ít, hẳn hy vọng có thể dùng số tiền này kiếm được phỉ thúy nhiều nhất, mà hẳn đối với nhãn lực của mình vô cùng có lòng tin. Song chuyện cũng không như hắn dự liệu, hắn đã tại thị trường mao liêu loanh quanh vài ngày, hẳn đồ được phỉ thúy cũng không ít, nhưng tính chất tốt, lại không nhiều, phỉ thúy bán đi có thể huê vốn đã là tốt rồi, càng về sau phỉ thúy bán ra ngay cả tiền mao liêu cũng không đủ. Cheshire bắt đầu nóng nảy, những ngày qua hắn thậm chí rất ít ngủ, đáy mắt đã sớm biến thành một mảng xanh đen, mỗi ngày chỉ chọn mao liêu, giải thạch, không đạt được yêu cầu thì bán đi, mua mao liêu, giải thạch. . . Cho đến tận nay, hắn đã đánh cuộc không ít mao liêu, đáng tiếc chỉ có một khối tính chất đạt tới Phù Dung Chung, nhưng một khối này thế nào đủ? Nếu như hắn có thể sớm đạt được bảo thạch tốt hơn, Edward có thể sớm hấp thu, sau đó chuyển hóa, như vậy hẳn có thể ở thú triều tháng tăng thêm chút an toàn.

Thời gian, thời gian, thời gian! Thời gian nhanh không còn kịp rồi! Theo thời gian trôi qua, Cheshire càng ngày càng nôn nóng, nếu như không phải hắn tự phụ với con mắt đồ thạch của mình, nếu như không phải hắn muốn tiết kiệm một số điểm vì dự định sau này, Edward có lẽ đã sớm ở cửa hàng phỉ thúy của bộ lạc mua được phỉ thúy thích hợp, mặc dù bây giờ giá cả đang tăng sẽ rất đắt, nhưng tối thiểu như vậy rất an toàn. Mà bây giờ, tiền trên người bọn họ đã không đủ để ở cửa hàng phỉ thúy của bộ lạc mua được phỉ thúy tính chất đủ tốt, dù sao giá tiền phỉ thúy giao dịch tự do so với ở cửa hàng phỉ thúy của bộ lạc ít hơn một thành.

Vì vậy, một khối Phỉ Thúy Thủy Chung như này, còn là Lam Phỉ càng thêm dễ dàng hấp thu chuyển hóa, đối với Cheshire lực hấp dẫn này là trí mạng! Muốn mua được! Nhất định phải mua lại! Cheshire cắn răng, cho dù là bán khối Phù Dung Chung trong tay! Hắn mở miệng hướng Bạch Tử Thạch kêu giá: “Ba trăm vạn, bán cho ta đi.” Lam Phỉ lớn thế nếu như chiếm được, như vậy Edward cũng sẽ rất thật cao hứng đi.

Hắn vừa kêu giá, nhất thời khơi dậy một đám thanh âm: “330 vạn, ta ra giá này!” “340 vạn!” “380 vạn!”

Cảnh tượng khí thế ngất trời như này, Bạch Tử Thạch có chút há hốc mồm — hình như, mình còn chưa nói muốn bán a? Bọn họ nơi này kêu hăng hái làm gì a? Nghĩ tới đây, cậu vội vàng hướng về phía đám người chung quanh khoát tay: “Cái này ta không bán!”

Đám người chung quanh yên tĩnh một chút, sau đó thì có thú nhân ồn ào thuyết phục cậu thay đổi chủ ý, trong phỉ thúy lấy lục sắc và bạch sắc là hai màu thường thấy nhất, có thể nói, trong mao liêu phỉ thúy giải ra 95% đều là hai loại màu sắc này, trong đó lục sắc đặc biệt nhiều, nhưng phỉ thúy còn có những màu sắc khác, ví dụ như khối Lam Phỉ hôm nay, còn có Hồng Phỉ, Tử Phỉ (tím), Hoàng Phỉ (vàng), phấn sắc (hồng nhạt) cùng với hắc sắc (đen). Những màu sắc phỉ thúy này hình thành càng khó khăn, những thứ như thế, chúng so với lục sắc phỉ thúy có được ưu thế, đó chính là những màu sắc phỉ thúy này càng thêm dễ dàng cho thú nhân hấp thu! Năng lượng phỉ thúy ngang nhau, nhưng phỉ thúy lục sắc, bạch sắc giá tiền sẽ thấp hơn một chút, nếu như không ở thú triều tháng còn đỡ, còn đến lúc thú triều tháng, những màu sắc phỉ thúy này giá tiền có thể tăng trưởng một hai thành cũng không là vấn đề.

Trong đám người Cheshire càng kiên nhẫn: “Khối Lam Phỉ này, người bán cho ta có được không, ta ra 400 vạn. . . 410 vạn, người suy nghĩ một chút, đây chính là hơn 400 vạn a. . .”

Người này thiệt là, đã nói không bán, Bạch Tử Thạch có chút không cần nghĩ, cậu ngược mắt lên, có chút cứng rắn nói: “Khối phi thúy này ta thật sự không bán.”

Cheshire sắc mặt ảm đạm xuống, trầm mặc một hồi lâu, bỗng nhiên nhìn chằm chằm Bạch Tử Thạch: “Ta muốn yêu cầu cùng ngươi tiến hành đồ thạch chiến.”

Đồ thạch chiến? ! Đây là cái gì? — Bạch Tử Thạch mặt tràn đầy dấu hỏi.

Đồ thạch chiến! Cùng một tiểu oa nhi rõ ràng là thái điều? ! — Ánh mắt kinh dị của mọi người quét về phía Cheshire, không đồng ý, khinh thường, tiếc hận, cùng với một chút thấu hiểu.

Cách đó không xa Vincent ánh mắt lạnh lẽo, quét về phía Cheshire. Bích Khê cũng là đầy mặt sương lạnh: “Cheshire, ngươi đây là ý gì? ! Phải biết rằng Bạch chỉ là hài tử ngày đầu tiên tiếp xúc đồ thạch!”

Cheshire trên mặt hiện lên một tia mắt tự nhiên xấu hổ, nhưng hắn vẫn đứng ở đó, lưng thẳng tắp, trên gương mặt tái nhợt mang theo khí thế kiên định, cũng không để ý tới Bích Khê chất vấn, hướng về phía Bạch Tử Thạch, lại lặp lại một lần lời nói của mình: “Ta muốn yêu cầu cùng ngươi tiến hành đồ thạch chiến.”

Bích Khê nổi giận dưng dưng đi qua, hướng về phía Cheshire nói: “Cheshire, ngươi thật sự tính làm như vậy sao? !”

Cheshire không trả lời thẳng vấn đề của Bích Khê, chỉ nói thật nhỏ một câu: “Thú triều tháng sắp tới, lần này chung quanh Maca thành có một đàn Ngao Lặc thú! Edward lần này là người tiên phong của thú triều tháng!”

Bích Khê thanh âm hơi chậm lại, hắn nhìn Cheshire bộ mặt bộ dáng tiêu tụy, người trước mắt ở trong đồ thạch giới của Maca thành cũng có một chút tên tuổi, những người thường cùng nhau đồ thạch cũng biết, Cheshire là một á thú nhân xinh đẹp yêu ngăn nắp sạch sẽ cỡ nào, thậm chí hắn cũng rất ít khi tự mình giải thạch, thường thường mượn giải thạch sư nơi này, vì muốn tránh lúc giải thạch bụi đá vụn bắn ra, hắn đối với sạch sẽ chấp nhất, thậm chí hơn cả việc hắn tận mắt thấy phi thúy ra đời kích động lòng người. Mà bây giờ toàn thân hắn trên y phục cũng dính một lớp bụi thật dày, vành mắt đen sì, sắc mặt xanh vàng, một chút cũng không có phong thái như ngày thường. Hắn đứng ở nơi đó, chung quanh vây một đám người, những người này đối với cách làm như thế của hắn đều không đồng ý, còn trực tiếp lớn tiếng nói ra sự khinh bỉ đối với cách làm của hắn, Cheshire trên mặt bình tĩnh không gợn sóng, Bích Khê cảm thấy hắn tựa hồ càng giống một vệ sĩ chuẩn bị nghênh đón dã thú, bảo vệ gia viên.

Bích Khê trầm mặc một hồi, mới nghiêm túc hỏi: “Cheshire, ngươi quyết định không làm như vậy không được sao?”

Cheshire gật đầu: “Phải vì Edward lấy được đầy đủ bảo thạch, là lời thề của ta ở trong khế ước bầu bạn. Mà bây giờ, Edward sắp sửa đi vào chỗ nguy hiểm nhất, mà ta lại không có tuân thủ lời thề, không chỉ như thế, ngược lại bởi vì ta tự phụ làm cho mình lâm vào tình cảnh tiến thoái không được, vô luận như thế nào, ta phải lấy được khối Lam Phi này, Bích Khê, ta không có cách nào khác.”

Bích Khê nhìn chằm chằm Cheshire, cố gắng làm hắn thay đổi chủ ý: “Nếu thật sự làm như vậy, đối với thanh danh của ngươi đúng là một cái đả kích rất lớn, không thể dùng đồ thạch chiến ức hiếp người mới, đây mặc dù không phải là quy tắc, nhưng cũng là quy tắc ngầm! Hơn nữa, Cheshire, ta sẽ không để cho ngươi thương tổn Bạch.”

Bạch Tử Thạch thấy những người này thần sắc đều không đúng, nhất là hai người kia nói chuyện, tựa hồ cái á thú nhân này nói chuyện rất nghiêm trọng, nhưng là. . .”Cái kia, xin hỏi một chút a. . . Đồ thạch chiến, rốt cuộc là thứ gì a?”

Đang ở thời điểm hai người giằng co, bỗng nhiên một cái thanh âm nho nhỏ xông ra, Bích Khê cùng Cheshire đồng thời quay đầu, đúng lúc nhìn Bạch Tử Thạch đang ngoan ngoan gơ tay, giống như học sinh hỏi vấn đề, gương mặt đen nhánh nhìn bọn họ.

Trong lúc nhất thời, không khí ngưng trọng nhất thời bị phá hư hầu như không còn, Bích Khê lần nữa nhìn không được nâng trán, quả thật, Bạch lần đầu đồ thạch, mình cũng chưa nói qua về vấn đề đồ thạch chiến, cậu không biết là bình thường, nhưng là. . . Cái vấn đề này làm hắn nhớ tới hình ảnh vừa rồi mình còn vì

cậu ấy cùng Cheshire giằng co tranh luận, toàn thân có một loại cảm giác mãnh liệt vô lực, trong loại cảm giác vô lực này lại xen lẫn cảm giác dở khóc dở cười — bọn họ ở chỗ này không khí ngưng trọng mưa gió nổi lên, mà đương sự căn bản lại không biết chuyện gì xảy ra!

“Phốc phốc. . .” Không chỉ có Bích Khê cảm thấy cảnh tượng này vừa vô lực vừa buồn cười, trong thú nhân, á thú nhân chung quanh đã có mấy người nhin không được cười ra tiếng .

Đứa nhỏ này. . . Thật là khả ái muốn chết a.

Bích Khê thở dài một hơi: “Đổ thạch chiến, chính là mấy cách bằng năng lực đổ thạch tiến hành tranh tài, mỗi người cần lấy ra một khối phi thúy coi như tiền đánh cược, người thắng có thể lấy đi tất cả phi thúy tham gia trận đấu. . .”

“Hơn nữa, là lấy không, không cần trả bất kỳ cái giá nào.” Bích Khê nhìn Bạch Tử Thạch, “Đương nhiên, đó cũng không phải cách duy nhất của đổ thạch chiến, ngoài ra còn một cách chính là từ á thú nhân tham gia đổ thạch chiến mỗi bên mời một vị thú nhân, tiến hành quyết đấu ở đấu trường, người thắng có thể lấy đi tất cả phi thúy dự thi.”

“Bạch, người có thể cự tuyệt, dù sao người còn nhỏ, hơn nữa là lần đầu đổ thạch.”

16. Chương 16: Bất Thối Lui

Cự tuyệt? Nếu như có thể, vậy dĩ nhiên là tốt nhất. Nhưng, nếu như nhẹ nhàng như vậy, vừa rồi Bích Khê sẽ không tức giận như thế.

“Không cần trả bất kỳ cái giá nào sao?”

Bích Khê trầm mặc một chút, hiển nhiên Bạch Tử Thạch hỏi đúng điểm mấu chốt, tất nhiên là có cái giá của nó. Hắn cũng không nói rõ, chỉ nói: “Trên Bắc Nhã đại lục lấy Dũng, Chính, Bất Khuất, Bất Thối Lui làm nét đẹp.” (~ dũng cảm, chính trực, ko khuất phục, ko lùi bước)

Bạch Tử Thạch rốt cuộc hiểu rõ, từ những tính chất trên, cái này cũng giống trên địa cầu lấy quan niệm ‘Đối với tình cảm lấy trung trinh là đẹp, bắt cả hai tay tìm tiểu tam là xấu’ làm điều kiện trong một xã hội, vừa rồi bọn họ nói chuyện với nhau rõ ràng là đang nói Cheshire làm như vậy có đáng giá hay không, dựa theo cách làm vừa rồi của hắn, như vậy hắn đã vi phạm ‘Chính’. Người khác đề nghị đổ thạch chiến, Bạch Tử Thạch tất nhiên có thể cự tuyệt, nhưng một khi cự tuyệt cậu coi như là lùi bước, cũng vi phạm mỹ đức của Bắc Nhã đại lục, mặc dù cậu Bạch Tử Thạch là một ‘thái điều’ trong mắt của mọi người, cậu cũng phải đối mặt với khó khăn mà tiến lên.

Nghe thì rất không công bằng, nhưng nghiêm túc suy xét thì đây là một vấn đề của xã hội. Xã hội này yêu cầu mỗi người đem ‘Dũng, Chính, Bất Khuất, Bất Thối Lui’ khắc vào trong lòng.

Vì sinh tồn cùng sinh sôi.

Bắc Nhã đại lục là một đại lục tràn đầy nguy hiểm, trên mảnh đại lục này không có biển, 80% đất đai là cây cối, còn lại 20% là hồ cùng đồi núi hoang vu, nơi này trước kia cũng không phải là do thú nhân thống trị, mà là thiên đường của dã thú, lúc đó dã thú không đem xuể, chúng nó dã tính khó thuần, tràn đầy tính công kích. Các thú nhân trên mảnh đại lục này sinh tồn, sinh sôi khó khăn, cho đến khi họ từ từ nắm giữ sức mạnh, nắm giữ chìa khóa của tự nhiên — bọn họ có thể tiến hóa! Dần dần, trên mảnh đại lục này thú nhân cường đại lên thành lập bộ lạc, sau đó lại từ từ phát triển lớn mạnh. Thú nhân á thú nhân mới coi là có nhà, sinh tồn mới từ từ thay đổi không khó khăn như trước. Trên vai mỗi thú nhân đều chịu trách nhiệm rất lớn. Đối mặt với vận mệnh, mỗi người trên Bắc Nhã đại lục đều không khuất phục, vì sinh tồn, họ không thể khuất phục, vì yêu người của họ, họ không thể khuất phục; đối mặt với lũ dã thú tập kích, các thú nhân không lùi bước, đứng phía sau họ chính là a cha, bầu bạn cùng với hải tử của họ, lui bước chẳng khác nào cửa nát nhà tan, chết cũng không thể lui; phải dũng cảm, đối mặt với vuốt sắc của dã thú, sinh tồn áp bách, không hèn nhát, cho dù sinh tử, cũng phải chết có ý nghĩa; phải chính trực, trừ dã thú ra, trên đại lục thú nhân á thú nhân đều là huynh đệ, chúng ta gặp phải địch nhân chung, phải đoàn kết.

Bốn điều này, là từ xưa đến nay các tiền bối dùng máu tươi viết, những giọt máu cùng sinh mệnh đó thấm đượm vào mảnh đại lục mà chúng ta đang sống này, nuôi dưỡng đất đai, nuôi dưỡng tinh thần thú nhân trên toàn bộ Bắc Nhã đại lục. Có lẽ có người sẽ cảm thấy bốn điều này cũng phải nhìn tình huống mà xác định, không thể phê phán quá nặng nề. Nhưng ở dưới xã hội như vậy, đối với cả mảnh đại lục mà nói, đối với tồn vong của toàn bộ xã hội mà nói, không cần việc này! Trên phiên đại lục này đòi hỏi chính là tuyệt đối tôn sùng! Tuyệt đối tuân thủ!

Không thể nghĩ chỉ là chuyện sai trái nhỏ thì có thể làm, phải đề phòng cẩn thận, đây chính là thâm ý trong đó, mỗi người ai cũng có bất đắc dĩ, khi một người vi phạm bốn điều trọng yếu này, tất cả mọi người sẽ cho rằng về tình về lý có thể tha thứ cho người đó, như vậy có lần thứ nhất sẽ có lần thứ hai, cứ thế mãi, vị trí bốn điều này trong lòng người trên đại lục sẽ bị hạ thấp, đây chính là cái gọi là ranh giới đạo đức hạ thấp. Đây không chỉ là điều bi ai cực lớn, mà càng là một tai họa nghiêm trọng. Ai có thể bảo đảm, ở thời điểm máu chốt nhất, không có người xảy ra ‘bất đắc dĩ’ của hần?

Cho nên, cho dù địa vị của bầu bạn ở trong lòng mọi người dân Bắc Nhã đại lục là cao nhất, vì tính mệnh bạn hữu Cheshire làm như vậy tất cả mọi người có thể hiểu được, mọi người đối với thái độ của hần vẫn nhất chí nhưng bọn họ khinh thường hần. Đây chính là cái gọi là trên tình cảm có thể lý giải, nhưng không thể tha thứ.

Bạch Tử Thạch lúc này vẫn còn chưa hiểu rõ được tín điều như vậy có bao nhiêu sức mạnh, nhưng đây cũng không cản trở cậu nhảy cảm đối với một số chuyện — người địa cầu cũng biết, chỉ có con người thích ứng hoàn cảnh, không có hoàn cảnh thích ứng con người, trừ phi người đã cường đại đến mức có thể chế định quy tắc. Vì vậy cậu suy nghĩ một chút, liền sáng khoái đáp ứng, thành thật mà nói, cậu cảm thấy hôm nay bản thân kỳ thực quá nổi trội rồi, quá nổi tiếng rồi, mặc dù cậu ý vào bản thân trong mắt người ngoài là một hài tử, phát huy tiểu hài tử đầu óc vô lý che dấu năng lực bản thân, nhưng lần này cậu phải tìm cái cớ gì đây?

Bạch Tử Thạch rất buồn rầu, làm phía bị khiêu chiến, cậu có quyền lựa chọn phương thức nghênh chiến. Nhưng trước hết cậu cần nghĩ ra một cách hành động đã.

Hiển nhiên phiền não của cậu bị mọi người cho là phiền não vì tuyển chọn phương thức nghênh chiến. Đúng vậy a, ở trong mắt mọi người, Bạch Tử Thạch chỉ là một tiểu oa nhi vị thành niên, mặc dù cậu rất khả ái, rất đẹp, nhưng cũng tiếc cậu còn chưa trưởng thành. So tài đồ thạch, cậu là một cái thái điều mới vừa nghề, mặc dù vận khí rất tốt, nhưng vận khí này, ai có thể bảo đảm nó liên tục đi theo người? Luận võ, cậu là một cái tiểu á thú nhân, nghe nói còn là một cô nhi, bên người làm gì có thú nhân nào để mà nhờ vả?

“Luận võ.” Ngay lúc người chung quanh đang yên lặng đợi chờ Bạch Tử Thạch lựa chọn thì một thanh âm thanh đậm lạnh lùng giữa đám thú nhân vang lên, Bạch Tử Thạch đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn về phía đó.

Vincent từ từ xuyên qua đám người, đứng ở hàng đầu, gương mặt tuấn mỹ của hần rất bình tĩnh, biểu tình gì cũng không có, nhưng ánh mắt nhìn Bạch Tử Thạch thì rất chuyên chú, ánh mắt màu đen giống như ánh sáng lạnh lẽo của hắc điện thạch.

“Cái gì?” Bạch Tử Thạch không tự kìm hãm được hỏi.

“Ta nói, lựa chọn luận võ.”

“Nhưng là, ta không có. . .” Bạch Tử Thạch không tự chủ mở miệng,

“Không, người có.” Thanh âm Vincent bình tĩnh cắt đứt lời nói của Bạch Tử Thạch, ánh mắt mỹ lệ của hần khẽ nháy một cái, tựa hồ nhu hòa hơn, “Ta.”

Bạch Tử Thạch thoáng cái dừng lại, cậu mấp máy môi, cảm giác có chút ảo não, mỗi lần, mỗi lần, nhìn thấy cái gia hỏa gọi là Vincent này, cậu đều có một loại cảm giác nói chuyện bị khống chế, cảm giác như vậy làm cậu cảm thấy rất không tự nhiên, cậu thường xuyên theo không kịp tư duy của cái thú nhân này. Cậu từ từ ngược mắt nhìn Vincent: “Ta tại sao lại phải chọn luận võ, ta có thể lựa chọn đồ thạch.”

Vincent không có sinh khí, hần đứng ở đó, nét mặt tựa hồ nhu hòa hơn chút, ngay cả trong mắt đều có chút rất nhỏ ý cười bao dung, tựa như đang nhìn một cái hài tử cố ý giận dỗi, hần nói: “Bởi vì, đây là lựa chọn

tốt nhất của người.” Hắn lúc nói lời này rất bình tĩnh, không có bất kỳ vẻ khoe khoang nào, bất giác làm người ta cảm thấy tin phục. Vincent suy nghĩ một chút, lại cho thêm một câu, “Người có thể tin tưởng ta.”

Mặc dù cái thú nhân này chỉ mới gặp mặt hai lần, mặc dù có đôi khi hắn rất kỳ quái nói chuyện rất đơn giản, ngắn gọn đến trình độ căn bản nghe chả hiểu gì, nhưng, Bạch Tử Thạch bản năng đối với hắn có một loại hảo cảm, loại hảo cảm này giống như vào cái ngày ca ca cậu điên mất, Hàn Thực Đông xông tới che lại đôi mắt của cậu, dẫn cậu ra khỏi gian phòng tràn ngập tuyệt vọng kia, sắp xếp xong xuôi đường ra cho cậu, sắp xếp xong xuôi chuyện tình ca ca cậu, khi đó cậu đã thật sự đem Hàn Thực Đông trở thành thân nhân cùng bằng hữu cuối cùng của cậu. Nhưng, hảo cảm đối với Vincent, lại cùng cảm kích đối với Hàn Thực Đông bất đồng.

Đây càng giống như một loại trực giác.

Trực giác của cậu luôn luôn không tệ. Bạch Tử Thạch nghĩ, sau đó cậu hướng về phía Cheshire nói: “Ta lựa chọn luận võ.”

“Tốt lắm, chúng ta đi tới đấu trường đi.” Cheshire đem mao liễu của mình gọi lại ở cửa hàng Owen, sau đó ôm lấy khối Phù Dung Chung diễm lục mà mình giải ra đi ở đằng trước, hắn đã dùng bội khế báo cho Edward đến đấu trường. Cheshire nói không rõ đến tột cùng bản thân mình cảm thụ thấy gì, hắn mặc dù tiếc nuối Bạch Tử Thạch không có lựa chọn đồ thạch, lại thấy may mắn cậu ấy không có lựa chọn đồ thạch. Dù sao đối với đồ thạch mà nói, võ đấu coi như là công bằng — nếu như Bạch Tử Thạch thật sự tìm được thú nhân nguyện ý thay mặt cậu, mà chính cậu cũng chấp nhận.

Bởi vì địa vị của Owen ở giới đồ thạch Maca, công bằng của cuộc khiêu chiến này liền do hắn đảm đương: “Bạch Tử Thạch — Lam Phi Thủy Chung, thông thấu như nước, thanh âm thanh thúy, thượng phẩm Thủy Chung, tổng cộng nặng 11.8 cân, ước chừng là 430 vạn. Cheshire — Phù Dung Chung diễm lục, chất địa tính tế, sắc đậm, cực phẩm Phù Dung Chung, tổng cộng nặng 9.9 cân, định giá thị trường là 370 vạn. Bạch Tử Thạch, Cheshire, các người đối với những điều này có nghi ngờ gì không?”

“Không có.” “Không có.”

“Như vậy, vì để công bằng cho hai bên, Cheshire cần bỏ thêm 60 vạn, Cheshire, người có dị nghị gì không?”

“Không có.”

“Tốt lắm, đồ thạch chiến có thể bắt đầu.”

Vincent yên lặng đi vào đấu trường hình tròn, đồ thạch chiến ở trong thành thị này thật sự là rất thường gặp, nhưng lần nào cũng có thể hấp dẫn đến một biển người rất lớn vây xem. Edward, mọi người đối với hắn coi như cũng quen thuộc, tên tiểu tử này vừa mới trưởng thành mười năm, cũng đã tham gia bốn lần thú triều thắng, mặc dù đối với thú nhân kinh nghiệm phong phú mà nói này cũng không là gì, nhưng trong số người trẻ tuổi đây là tương đối hiếm thấy, người trẻ tuổi tiến hóa thủy chung chậm một chút, vì bảo vệ sinh lực, trong bộ lạc cũng không mong muốn những tiểu hài tử vừa trưởng thành này xông vào thú triều nguy hiểm, điều đó tương đương với chịu chết. Đương nhiên, bọn họ cũng không thể cấm. Edward có thể ở bốn lần thú triều thắng bình an trở lại, kia đã tương đối không sai rồi. Chẳng qua là lần này so ra xui xẻo hơn, hắn ghi danh tham gia thú triều thắng, lại bị chọn trúng làm tiên phong. Vincent, cái tên này đối với người Maca thành mà nói, thật sự là xa lạ, bọn họ cho tới bây giờ đều không có nghe nói qua hắn. Hơn nữa hắn nhìn qua rất trẻ tuổi, mọi người đoán hắn phỏng chừng cũng là thú nhân thành niên chưa lâu.

Vincent cũng không thêm để ý tới nghị luận của người khác, hắn khoanh tay, lặng lẽ đứng, đấu trường cự đại tản mát ra một loại khí thế hùng hồn đến cực độ, Vincent thậm chí có thể tưởng tượng ra được, nơi này có bao nhiêu thú nhân cường đại đã từng chiến đấu kịch liệt, trên mặt đất lổm lổm tang thương, trên vách tường không trọn vẹn cùng vết cắt, hắn thậm chí có thể cảm thụ được loại sức mạnh và lực va chạm, cường hãn mà trực tiếp, làm hắn nhin không được có chút nhiệt huyết sôi trào.

Edward mới từ trong nhà chạy tới, khi hắn thấy á nhân nhà mình đứng đối diện cái á thú nhân rõ ràng còn là vị thành niên trong nháy mắt đó, hắn hiểu được Cheshire đã làm gì, con người của hắn trong giây lát co rúc nhanh một cái, sau đó không nói một lời cho mình một quyền nặng nề, máu tươi từ khóe môi hắn rơi xuống, Cheshire bồi rối lau cho hắn: “Người làm gì!”

Edward cắn răng: “Là ta vô dụng, thủy chung không thể làm cho người an tâm.” Cheshire ôm chặt lấy hắn: “Thật xin lỗi, Edward, ta không phải là hoài nghi người, ta chỉ là muốn an tâm hơn một chút.”

Edward không nói gì thêm, hắn ở trên mặt Cheshire nhẹ nhàng hôn một cái: “Bảo bối, người lần này thật sự làm sai, nhưng, cuộc tỷ thí này, ta sẽ không thua.”

17. Chương 17: Cuộc Sống Chân Thực

Edward buông Cheshire ra, xoay người dưới chân dùng sức một cái, rất nhanh chạy đến giữa sân, cùng Vincent xa xa đứng đối mặt. Vincent giương mắt, đậm mặc nhìn hắn, chỉ nói: “Song phương không dùng hình dạng thú, người có dị nghị gì không?”

Edward ngẩn ra, sau đó trầm mặc gật đầu, chỉ dùng hình người, điều này đối với hắn mà nói thì có lợi hơn, thú tính của bọn họ sẽ làm lý trí giảm xuống, hung tính bộc phát, đổ máu đã là nhẹ, huống chi, hình thú của bọn họ răng nanh, móng vuốt rất dễ dàng đã thương người. Thú triều tháng sắp tới, hắn không thể để bị thương.

Vincent buông cánh tay xuống, con người màu đen bỗng nhiên sắc bén như đao, để thân thể hơi nghiêng về phía trước, cả người như cao sơn hiểm lĩnh sừng sững giữa thiên địa, một cỗ khí thế hung tàn phá đất trời lên. Con người Edward co rút lại, toàn thân da thịt căng thẳng, y phục dán tại trên nhìn cường tráng vô cùng, hắn cẩn thận tìm kiếm sơ hở của Vincent, thanh niên trẻ tuổi đã có khí thế kinh dị như vậy vì sao ở Maca thành lại chưa từng nghe nói qua.

Hai người không nhúc nhích, chỉ khoảng đất giăng co, trên khán đài đã có không ít bóng người, bầu không khí giữa sân trở nên nguy hiểm hơn, trên khán đài không khí cũng nóng lên, tiếng gào thét thật to sôi trào: “Lên! Xông lên!” “Nhanh lên! Mạnh vào! Xé nát hắn!”

Nhưng mặc cho người chung quanh cổ vũ thế nào, trong sân thi đấu hai người vẫn bất vi sở động, ánh mắt sắc bén bám chặt đối phương, không khí trong tình trạng này tựa hồ đều ngưng kết lại.

Bạch Tử Thạch đứng ở sát bên đấu trường, bị không khí đó tác động đến, cơ thể toàn thân bất tri bất giác cứng ngắc, gần như không thể động dậy, cậu mở to hai mắt nhìn, nắm tay siết chặt, trái tim giống như bị cự thạch nặng nề hung hăng đè ép, huyết dịch toàn thân kêu gào dâng trào, gương mặt trắng nõn của cậu quý dị nổi lên hai luồng đỏ ửng.

Bích Khê lập tức phát hiện cậu không đúng, nhanh chóng đưa Bạch Tử Thạch ra, có lẽ phải dùng là tha đi, đem cậu từ ven đấu trường kéo đến chỗ cao trên khán đài. Cách xa bầu không khí hung lệ kia, sắc mặt Bạch Tử Thạch mới dần dần tốt hơn, sắc đỏ quý dị trên mặt từ từ thối lui, cả người sắc mặt lại trở nên tái nhợt vô cùng, tựa vào người Bích Khê, toàn thân không khống chế được run rẩy, cảnh tượng như này cậu chưa từng trải qua, giống như tử vong ngay tại bên cạnh, rõ ràng nó cách người một khoảng nhưng thủy chung không chịu rời đi.

“Tại sao lại như vậy. . .” Bạch Tử Thạch lẩm bẩm thì thầm, hai mắt cậu gần như vô thần nhìn giữa sân, đúng vào lúc này, Edward tựa hồ đã không nhận nhìn được, hai chân đột nhiên phát lực, toàn thân giống như lợi kiếm hướng về Vincent lao tới, hai chân mỗi lần đạp lên mặt đất sẽ lưu lại dấu vết nặng nề.

” Hồng ——” Edward cả người giống như đạn pháo lao vào người Vincent, khi tất cả mọi người đều cho là Vincent sẽ bị xung kích lớn đó đánh văng ra ngoài, hắn đột nhiên lại xuất thủ rất nhanh, vầng vàng bắt được tay phải của Edward đang đánh tới, đồng thời vai trái lui về phía sau, một cái hơi lay động, đã gỡ bỏ phần lớn lực đạo va chạm của Edward, sau đó bả vai đột nhiên phát lực, thật mạnh đánh vào ***g ngực Edward.

Vincent hai chân vững vàng đáp trên mặt đất rồi bị trượt đi hơn mười thước, mới dần dần ngừng lại. Edward một kích không trúng, nhanh chóng lay động cổ tay, khéo léo thoát khỏi giam cầm của Vincent, thay đổi quyền thành chưởng, hướng về phía cổ Vincent hung hăng chém xuống, một nhát này nếu thật chém trúng, xương cổ gãy nứt cũng không phải không có khả năng.

Bạch Tử Thạch vừa vặn thấy một màn này, gần như không khống chế nổi sợ hãi mà kêu lên, may mà Vincent linh hoạt lui một bước về bên trái, sượt qua bàn tay chém xuống của hắn ta, đồng thời chân phải ngoan lệ

móc lên, đá thẳng đến gáy Edward. Cái loại khinh miêu đậm tả đạo chơi giữa sinh tử này, làm Bạch Tử Thạch thấy kinh hãi không dứt.

Đây rốt cuộc là một thế giới như thế nào!

Tay phải Bạch Tử Thạch nắm thật chặt cánh tay Bích Khê, cái thế giới trần trụi này tại lúc cậu còn chưa hiểu rõ được thì sự khác biệt cứ như thể hiện ra trước mắt cậu, đánh nát tất cả các ám thị tâm lý lúc trước cậu làm, cậu chưa từng thấu hiểu mãnh liệt nhường vậy, bản thân căn bản chưa từng tưởng tượng có thể dễ dàng dung nhập vào thế giới này, mặc dù cậu rất cố gắng học tập ngôn ngữ nơi này, tiếp thu đồ ăn nơi này, tranh phục nơi này. . . nhưng sự khác biệt này không chỉ ở trên phương diện sinh hoạt và tư tưởng, còn là sự khác biệt khắc sâu trong linh hồn.

Đồ thạch chiến, luận võ. Bạch Tử Thạch thậm chí ngay cả ý nghĩa đích thực của loại chiến đấu này cũng không hiểu rõ, cậu lớn lên trên địa cầu, ở thời đại chiến tranh đã rời xa, vận động kịch liệt nhất mà cậu có thể nghĩ đến cũng chính là quyền anh. Luận võ, từ ngữ này đối với một người Thiên triều mà nói cũng không xa lạ, nhưng ấn tượng của cậu đối với cái từ này chỉ là hai cái võ giả gặp gỡ, hai bên ôm quyền, sau đó quyền cước giao lưu, cảnh tượng này hẳn là tràn đầy anh hùng khí khái, tràn đầy tinh tinh tương tích. (những người cùng hoàn cảnh thì bảo vệ, thông cảm, chia sẻ vs nhau)

Đến tột cùng tại sao cậu phải ở chỗ này? ! Tại sao lại là cậu tới một cái tinh cầu như này? Bạch Tử Thạch sắc mặt trắng bệch, nhìn Vincent tránh thoát một cước của Edward, sau đó bỗng nhiên kéo áo Bích Khê: “Có thể dừng lại hay không? ! Có thể để bọn họ dừng lại hay không? !”

“Cái gì? !” Bích Khê đang xem rất chăm chú, bỗng nhiên nghe Bạch Tử Thạch vội vàng nói, giật mình hỏi.

“Ta nói, dừng lại! Để cho bọn họ dừng lại! Có thể hay không!” Bạch Tử Thạch gần như là hét lên.

Bích Khê mặc dù không hiểu chiến đấu đặc sắc như thế, Bạch Tử Thạch tại sao muốn dừng lại, nhưng thấy gương mặt tiểu á thú nhân trắng bệch cùng lo lắng, chỉ đành nhanh chóng nói cho cậu: “Chỉ cần một phía nhận thua, là có thể.”

Bạch Tử Thạch không nói hai lời chạy xuống khán đài, Owen đứng ngay tại hàng đầu của khán đài, Bạch Tử Thạch chưa từng bao giờ cố gắng chạy nhanh như vậy, cậu lao đảo nghiêng ngã dọc theo bậc thang chạy xuống, lúc đến bên cạnh Owen, dưới chân mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã xuống, song cậu không ngã, hơi lao đảo một cái, ổn định thân thể, hai ba bước đã đến bên cạnh Owen, lớn tiếng hô: “Owen, ta bỏ cuộc. Hãy để bọn họ dừng lại!”

Owen nghiêng thân, nhìn tiểu á thú nhân thở hồng hộc này, nhíu mày hỏi: “Người chắc chắn chứ?”

Bạch Tử Thạch gật đầu rất nhanh.

Owen nhìn cậu một chút, sau đó đứng lên, lấy ra một cái búa màu bạc, gõ mạnh một cái lên chiếc vòng tròn kim loại ở bên cạnh, nghe được tiếng vang này, Vincent cùng Edward ngừng động tác, nhưng vẫn nhìn chằm chằm đối phương, ngoan lệ trong mắt dần dần thối lui, đổi thành nghi ngờ, nghiêng người nhìn về phía Owen.

“Bạch Tử Thạch đơn phương bỏ cuộc nhận thua. Bên thắng là Cheshire.”

Lời vừa nói ra, toàn trường ồ lên, tiếng thảo luận ong ong dần dần vang lên, người trên khán đài ghé tai thì thầm với nhau, xa xa nhìn Bạch Tử Thạch chỉ chỉ trỏ trỏ, cũng không minh bạch rõ ràng Vincent không có một chút bại thế, sao Bạch Tử Thạch lại muốn bỏ cuộc nhận thua.

Vincent lông mày nhíu lại, hần nhắc chân đi về phía Bạch Tử Thạch, nhưng vào lúc này Bạch Tử Thạch lại xông ra ngoài, cậu chạy không nhanh, ở trong mắt Vincent quả thực chậm vô cùng, thậm chí còn mang theo chút cảm giác lão đảo, song cậu cứ như vậy lo lắng mà chạy đến, ở trước mặt mình đứng lại, kéo tay mình tỉ mỉ đánh giá trên dưới, liên tục lặp lại những lời hỏi thăm, nghe rất mềm mại và êm tai: “Vincent, người có bị thương không? Có không?”

Những lời nói định chất vấn cậu cứ như vậy nghẹn lại cổ họng, biến thành một tiếng thở dài nuốt xuống, Vincent kéo bàn tay đang sờ soạn của cậu, thanh âm nhu hòa trầm thấp: “Ta không sao.”

Bạch Tử Thạch theo bản năng thở dài một hơi, thân thể mới vừa chịu đả kích giờ mềm nhũn, suýt nữa ngã nhào, Vincent kinh hãi, đưa tay đỡ lấy, đem cả người cậu ôm chặt trong ngực, thân thể mềm nhũn dán lên ngực hắn trong nháy mắt đó, Vincent gần như rất ngạc nhiên — cậu thật sự là quá nhỏ, cũng quá mềm mại !

Bích Khê ở trên khán đài xa xa nhìn tiểu á thú nhân kia, khoe miệng hơi cong lên, xem ra Bạch đã có một người canh gác rất tốt.

“Ta nói tiểu oa nhi này tại sao lại bỏ cuộc, tình cảm đúng là không chịu nổi đối với người ta lo lắng a. . . Cậu bé còn nhỏ như vậy đã biết đau lòng bầu bạn của mình, Ava nhà ta, còn chả biết cái gì cơ!”

“Tiểu oa nhi không có kiến thức, này mà đã không chịu nổi, nhớ năm đó, nhà chúng ta còn bị vẽ một lỗ thủng to thế này trên bụng, ta còn chả lo cơ!”

“Nhắc mới nhớ, tiểu oa nhi nhỏ như vậy đã có người canh gác rồi sao? Không biết còn phải cho người ta đợi bao lâu. Bất quá, cậu ấy lớn lên thật đúng là khả ái a, trưởng thành nhất định rất đẹp, không trách được nhỏ như vậy đã có người canh gác rồi.”

Vincent nhìn Bạch Tử Thạch sắc mặt tái nhợt hiện lên sắc đỏ lúng túng, nhin không được khe cong khoe miệng, con mắt màu đen tạo thành một độ cung ôn nhu. Bạch Tử Thạch cơ hồ ngây ngốc một chút, lầm bầm nói: “Người này nếu đặt ở Địa cầu, không chừng tai họa bao nhiêu cô gái.”

Buông lỏng một chút lực đạo ôm Bạch Tử Thạch, Vincent đang tính cẩn thận ôm Bạch Tử Thạch ra lối ra, nhưng, phía sau có người gọi hắn lại, Vincent xoay người lại, đã nhìn thấy Edward kéo Cheshire đi qua bên này, nam nhân này tướng mạo cũng coi như tuấn lãng, mặt mày cương nghị, hắn nhìn Vincent lớn tiếng nói: “Người khác không biết, nhưng ta thật sự hiểu rõ, ta Edward không bằng người.” Nói xong cũng bất kể phản ứng của người khác, yêu thương vượt vượt tóc bạn lữ bên cạnh, kêu lên, “Cheshire. . .”

Cái á thú nhân gọi là Cheshire đi lên phía trước một bước, ánh mắt Vincent lãnh đạm xuống, Cheshire cắn cắn môi, nhìn Bạch Tử Thạch nói: “Thật xin lỗi, đưa ra yêu cầu bốc đồng như vậy. Là lỗi của ta.”

Bạch Tử Thạch bây giờ tựa hồ có chút hiểu rõ nguyên nhân Cheshire làm như vậy, cậu bây giờ cũng không nói được đối với Cheshire rốt cuộc là cảm giác gì, lúc mới bắt đầu, cậu thật sự rất tức giận, nếu như cậu không có năng lực đặc biệt, thật sự chỉ là một thái độ mới vừa vào đồ thạch giới, lẻ loi chẳng qua là bằng vào vận khí đỡ trụ một khối phi thú, cách làm như thế của Cheshire không khác gì cường thủ hào đoạt. Nhưng nhìn thấy hai người kia luận võ, Bạch Tử Thạch đã hiểu lo lắng và sốt ruột của Cheshire, đây chỉ là luận võ cũng đã hung ác cùng tàn khốc như vậy, vậy thì khi thú triều tháng, thời khắc sinh tử sẽ ra sao? Thế nhưng, hiểu là một chuyện, tán thành là một chuyện khác, nếu như chuyện này không phải phát sinh ở trên người mình, mà phát sinh trên người một á thú nhân khác cũng cần phi thú, vậy thì nên làm gì bây giờ? Nhưng nếu như không có Cheshire, cậu có thể còn đắm chìm trong những thứ mình tự cho là đúng, một cái rào cản của thế giới nào có dễ dàng bị phá vỡ như vậy?

Cuối cùng, Bạch Tử Thạch chỉ có thể nói: “Tỷ thí kết thúc, nguyện thua cuộc.” Cheshire cắn cắn môi dưới, không lên tiếng nữa, Edward thật sâu thở dài một hơi.

Vincent hướng về phía Edward gật đầu, ôm Bạch Tử Thạch đi ra khỏi đấu trường.

Bạch Tử Thạch không nói gì, chẳng qua là cúi đầu tựa hồ đắm chìm trong suy nghĩ của bản thân, Vincent cũng chỉ ôm cậu đi, thật ra cũng không có mục đích gì, chẳng qua không biết tại sao cảm thấy không muốn thả ra mà thôi.

Bỗng nhiên một giọng nói nhỏ nhỏ từ trong lòng ngực của hắn truyền tới: “Vincent, chân chính săn thú là như thế nào?”

18. Chương 18: Vincent = Hệ Chữa Trị

“Chân chính săn thú?” Vincent ngẩn ra, cúi đầu nhìn Bạch Tử Thạch, tiểu á thú nhân khuôn mặt tái nhợt rũ mắt xuống, thần sắc nhìn qua có hơi khản trương.

“Đúng.” Bạch Tử Thạch mấp máy môi, “Thú triều tháng là dạng cảnh tượng thế nào?”

Vincent nâng mắt, sắc mặt lạnh lùng không có biểu tình gì: “Cũng không có gì để nói, chúng ta phải làm chính là tiến vào rừng rậm, phát hiện con mồi, giết chết nó, sau đó mang về.”

Mặc dù hắn nói rất đơn giản, nhưng Bạch Tử Thạch từ trong đó ngửi được mùi huyết tinh nồng đậm, cậu nhớ tới hình ảnh xem qua ở nhà Bích Khê, cái thú nhân kia đưa tay nắm hàm trên dưới của con dã thú, cứ như vậy tay không tác sắt đem dã thú xé thành hai nửa, sức lực mạnh mẽ cùng tràng diện huyết tinh như vậy đã làm cả người cậu lạnh như băng, chỉ cảm giác mình đã nhận thức được sinh tồn tàn khốc của tình cầu này, song khi cậu thật sự đứng ở đấu trường, trong khoảng cách gần linh hội được khí thể thẩm liệt, lại phát hiện nhận biết của mình vẫn còn ít ỏi và không chịu nổi một kích. Đối mặt với hình ảnh xem ở nhà Bích Khê thật giống như xem phim kinh dị trên địa cầu, lúc nhìn rất sợ, nhưng sau đó sẽ không để ở trong lòng. Mà một khắc kia khi cậu thật sự nhìn thấy cảnh tượng đó, mới phát hiện bản thân mình nhỏ bé cùng nực cười như vậy, đầu óc của cậu gần như trống rỗng, trận thi đấu kia coi chuyện sinh tử không là gì, công kích hung tàn như vậy khiến cậu chấn động làm cậu hầu như không đứng thẳng nổi, cậu còn nhớ rõ cảm giác mà lực áp bách của cỗ khí thể kia đè nặng trên người mình, giống như là trong nháy mắt bị quăng vào biển sâu, áp lực nước chung quanh chợt tăng cường, khí huyết toàn thân cũng nhịn không được dâng lên, làm cho người ta hít thở không thông.

Cả thể xác và tinh thần đều bị đả kích làm trong đầu cậu chỉ có một phản ứng là ngừng cuộc chiến này lại, bất kể trận thi đấu này là như thế nào bắt đầu, tại sao lại bắt đầu, chỉ cần nhanh chóng kết thúc là tốt rồi, chỉ cần Vincent không bị thương là tốt rồi. Bạch Tử Thạch vừa nghĩ tới cậu ngay cả tỷ võ là cái dạng gì cũng không biết rõ, thế mà cứ như vậy bữa bãi trả lời Vincent, liền không nhịn được ảo não chửi mình bản thân quá mức qua loa, rõ ràng đã liên tục tự nói với bản thân mình đây là một tình cầu nguy hiểm.

“Thật xin lỗi.” Bạch Tử Thạch kéo y phục của Vincent, giữa đầu nghiêm túc hướng hắn nói lời xin lỗi, vừa này cơ thể đột nhiên cứng ngắc sau đó thì run rẩy làm cậu đến bây giờ tay vẫn không có tí sức lực nào.

Vincent mặc dù cũng không biết Bạch Tử Thạch tại sao lại muốn xin lỗi mình, nhưng hắn nhìn cái tiểu á thú nhân trong ngực luôn mang theo nụ cười nhu hòa trên mặt nhưng bây giờ tràn đầy nghiêm túc, trong cặp mắt đen nhánh tràn đầy ý chân thành xin lỗi khi mắc lỗi, cậu giữa đầu nhìn mình, giống như đã làm chuyện gì thật có lỗi với mình. Tiểu á thú nhân này rõ ràng còn chỉ là một đứa bé, rõ ràng là có thể tùy hứng một chút, rõ ràng trong trận đấu đó người chịu tổn thất là cậu. . .

Vincent chỉ cảm thấy trong lòng như bị cái gì nhẹ nhàng va chạm một chút, mấp máy môi, hắn nhẹ nhàng trả lời: “Đây không phải là lỗi của ngươi.”

Bạch Tử Thạch tâm tình hơi tốt lên một chút, cậu bây giờ đã rúc vào sừng trâu rồi, bị vây trong tình trạng tự phủ định mình, những chuyện xảy ra từ hôm qua đến hôm nay làm cậu thực sự ý thức được bản thân mình khờ khạo, rõ ràng quyết định nghiêm túc sống tiếp ở nơi này, rõ ràng quyết định dung nhập vào cái thế giới này, nhưng vẫn nhịn không được dùng tư duy trên địa cầu để đối đãi với mọi thứ ở nơi này, như vậy có phải quá ngu ngốc cũng quá đà điếu không?

Bây giờ còn bị người khác ôm vào trong ngực. . . Lại còn là ôm ngang, giống như nữ nhân. . . Không đúng, ở chỗ này mình chính là tương đương với một cái nữ nhân. . .

Nữ. . . Nhân. . .

Vincent khó hiểu nhìn tiểu á thú nhân sau khi nghe mình nói xong lộ ra sắc mặt càng thêm u ám, tiểu đồng tây này làm sao vậy? Bộ dạng giống như đưa đám.

“Vincent, ngươi nói ta có phải là rất vô dụng hay không?” Bạch Tử Thạch hữu khí vô lực hỏi.

Vô dụng? Vincent dưới chân dừng một chút, nhàn nhạt nói: “Mặc dù ngươi yếu ớt đến nỗi ngay cả một chút lực đạo của á thú nhân cũng có thể làm ngươi bị thương. . .”

Một chút lực đạo. . . Bạch Tử Thạch khóe miệng cứng ngắc lại một cái.

“Gần như là á thú nhân yếu nhất ta từng thấy. . .”

Lần nữa cứng ngắc. . .

“Không, không phải gần như, chính xác là thế.” Vincent suy nghĩ một chút sửa lại.

Bạch Tử Thạch bắt đầu cuộn mình lại.

“Không có khí lực gì. . . Thoạt nhìn cũng không có sở trường đặc biệt gì. . . Có đôi khi cũng rất kỳ quái cứ xoắn xuýt mấy chuyện không cần thiết. . . Có đôi khi thoạt nhìn ngây ngốc. . .”

Bạch Tử Thạch ngu người, cảm thấy mình tốt nhất là nên biến mất một lúc.

“Nhưng là. . . Làm một người á thú nhân thành niên, người đã làm rất tốt, lúc một cái á thú nhân trưởng thành hơn nữa có ưu thế vô cùng cao hơn người đưa ra lời khiêu chiến, người có thể dũng cảm ứng chiến, đã là rất tốt. Mặc dù ta không biết tại sao người lúc đó lại bỏ cuộc.”

Bạch Tử Thạch ngẩn ra, ngẩn đầu nhìn Vincent, thú nhân về mặt vẫn luôn lạnh lùng lúc này trong mắt lại mang theo chút nhu hòa, dáng vẻ cúi đầu nhìn mình nhìn qua rất ôn nhu. . . Bạch Tử Thạch cư nhiên quý dị cảm thấy thật ngưỡng ngừng, kiểu công nhận này mặc dù không phải lời khen ngợi quá rõ ràng, lại làm cho trong lòng cậu cảm thấy một hồi ấm áp cùng mềm mại, tối thiểu cho cậu một chút lòng tin, cậu có thể ở cái tình cầu này bắt đầu cuộc sống mới thật tốt, coi như là rời xa người quen cùng hoàn cảnh, rời xa các quy tắc xã hội quen thuộc, cậu cũng có thể dựa vào nỗ lực của bản thân để sống sót.

“Cám ơn người.” Bạch Tử Thạch tự đáy lòng nói lời cảm tạ.

... Mặc dù ta cũng không biết người rốt cuộc là khen ta hay là chê bai ta.

Về chuyện bỏ cuộc. . . Bạch Tử Thạch cảm thấy vẫn là phải nói gì đó: “Cái kia. . . Ta lúc trước không nghĩ tới các người đánh nhau cư nhiên nguy hiểm như vậy. . . Thật xin lỗi, nếu như người bị thương, kia cũng là lỗi của ta.” Hơn nữa, ta quả thật có bị dọa sợ.

Cái câu sau Bạch Tử Thạch không muốn nói ra, cậu ở trong mắt Vincent đã đủ vô dụng rồi, cũng không muốn ở trong mắt đối phương lại thêm một cái ấn tượng không tốt là nhát gan.

Vincent gật đầu, coi như là tiếp thu lời xin lỗi của cậu: “Cái loại trình độ tỷ thí đó cũng chẳng hề đáng ngại.”

Bạch Tử Thạch khóe miệng trừu rút, nói cách khác, kỳ thực cậu hoàn toàn chỉ là buồn lo vô cớ?

Vincent thấy bộ dáng cậu bị đả kích, suy nghĩ một chút, an ủi: “Người chẳng qua là xem không hiểu mà thôi.”

Bạch Tử Thạch sờ sờ đầu. . . = = cái này là xem thường đi, đúng không, đúng không?

Ngô. . . Mặc dù xem không hiểu đúng là sự thật.

Bạch Tử Thạch quyết định không nói thêm gì nữa, cho nên dọc đường đi hai người liền trầm mặc đối trầm mặc. Thật lâu sau trong mắt Vincent mới ánh lên nghi hoặc, tiểu đồng tây này. . . làm sao vậy?

Bích Khê thật xa theo sát phía sau hai người, một đường đi theo, nhìn bóng dáng của Bạch Tử Thạch cùng cái thú nhân cao lớn tuần mỹ kia, chỉ cảm thấy rất hòa hài, mặc dù Bạch còn bảy năm nữa mới trưởng thành, nhưng nếu như từ bây giờ đã bắt đầu chung đụng, đến sau này trưởng thành tình cảm sẽ tốt hơn đi.

. . .

Hai người liên tục đi vòng quanh khu vực này một tiếng, Bích Khê cũng vẫn đi theo một tiếng. Bỗng nhiên, thú nhân phía trước ngừng lại, xoay người, nhìn nhìn mình. Bích Khê xác định đối phương là đang gọi mình đến đó. Cho nên hần đi tới.

Vincent nhìn cái á thú nhân liên tục đi theo phía sau bọn họ này, nhẹ nhàng đem tiểu á thú nhân để xuống: “Thân thể của cậu ấy bây giờ đã nghỉ ngơi không sai biệt lắm, nhưng trong cơ thể phỏng chừng bị một số chấn động, sau khi trở về nhớ kỹ điều trị thật tốt cho cậu ấy.”

Bạch Tử Thạch cũng cảm giác tay chân mình tựa hồ khôi phục chút khí lực, nhưng nghe thấy Vincent nói, cậu liền kinh ngạc: “Ta bị thương?”

Vincent cùng Bích Khê bốn con mắt đồng thời nhìn chăm chú cậu, ánh mắt nhìn cậu như nhìn động vật quý hiếm.

Bích Khê cảm thấy cái loại cảm giác vô lực quen thuộc lại trở về trên người mình: “Người chẳng lẽ không cảm giác thấy gì? Vừa rồi khí thế của Vincent cùng Edward đối với người tạo thành áp lực cực lớn. Ban nãy nếu như không phải ta đem người kéo xa ra, người có lẽ đã học máu hôn mê. Bạch, thân thể của người so với trong tưởng tượng của ta còn yếu đuối hơn.”

Bạch Tử Thạch có chút im lặng dừng một chút nói: “Chẳng qua là cảm thấy ngực rất khó chịu, có một chút đau, sau đó cơ thể toàn thân cứng ngắc, rồi không có khí lực gì.” Ta nghĩ là mình bị chấn động nên cảm thấy thế là bình thường.

Vincent yên lặng nhìn cậu một hồi, mới hỏi: “Người. . . làm thế nào thành công lớn lên vậy?”

Bạch Tử Thạch quay đầu, địa cầu kỳ thực rất an toàn, có đúng không?

Không muốn bị nhìn như vậy, Bạch Tử Thạch nói sang chuyện khác: “Phỉ thúy đã cho Cheshire đi. . .”

Nói đến phỉ thúy, trên mặt Bích Khê hiện lên một tia bất đắc dĩ cùng khó hiểu: “Cho.” Hắn nhìn về phía Bạch Tử Thạch, “Bạch, Cheshire làm như vậy. . .”

Bạch Tử Thạch cắt đứt lời nói của hắn: “Thực ra ta có thể hiểu cách làm của Cheshire, có những lúc, người cho dù là biết chuyện như vậy không đúng, nhưng có lý do nhất định phải làm, hắn rất yêu Edward, hơn nữa, hắn làm như vậy cũng không phải là không có cái giá phải trả a.”

Bích Khê thở dài một hơi: “Danh tiếng của Cheshire gần như sẽ bị phá hủy, điều này đối với cuộc sống đồ thạch của hắn rất bất lợi. Sau này thời điểm hắn cùng người khác giao dịch. . . danh tiếng như vậy. . .”

Bạch Tử Thạch trầm mặc một chút: “Tại sao biết rõ sẽ có hậu quả như vậy, hắn còn muốn làm thế chứ?”

Bích Khê sờ sờ tóc Bạch Tử Thạch: “Nói tới cũng là có lý do, Cheshire hắn cũng là một cô nhi, 50 năm trước thú triều thắng, Cheshire chỉ có 11 tuổi, đến phiên a ba của hắn làm tiên phong thú triều thắng. Đó là một cái thú nhân rất ưu tú, một nhà Cheshire cũng rất hạnh phúc, nhưng lần đó a ba hắn lại không thể trở về được. A cha hắn cảm thấy là lỗi của mình, bởi vì bản thân hắn là một đồ thạch sư, lại không thể vì bạn lữ của mình tìm được nhiều phỉ thúy hơn, làm bạn lữ của hắn càng mạnh hơn, mới tạo thành kết quả như vậy. A cha hắn liên tục truyền thụ cho Cheshire ý nghĩ như vậy, phải làm một cái đồ thạch sư ưu tú, tương lai có thể đem đến đầy đủ phỉ thúy tiến hóa cho bạn lữ của mình.”

“Bởi vì mồ côi cha, a cha hắn đối với hắn rất nghiêm khắc, với lại nhân lực của Cheshire ở Maca thành cũng là xếp hàng đầu, điều này khiến Cheshire ở phương diện đồ thạch rất kiêu ngạo, thậm chí có chút tự phụ. Lần này hắn biết Edward phải làm tiên phong của thú triều thắng, chắc là cũng chịu vài kích thích, nghĩ đến tình huống của a cha hắn, liền quyết tâm tìm đầy đủ phỉ thúy cho Edward, chúng ta cũng khuyên hắn trực tiếp đi đến cửa hàng của chính phủ mua, hoặc là trực tiếp tại giải thạch trường mua minh liêu. Hắn không nghe, muốn tối đa lợi ích hóa tiền trên tay, kết quả vận khí không tốt, tiền mất hơn phân nửa, lại chỉ đồ được một khối phẩm chất bình thường. Nay đối với Cheshire mà nói là đã kích rất lớn. Hơn nữa còn lo lắng cho Edward cùng vấn đề về thời gian, tiền bạc. . . Lúc hắn thấy khối Lam Phỉ Thúy này, quả thật người đều có chút sử dụng hơi điên rồi. . . Phỏng chừng cũng là cảm thấy chuyện tình đến nước này, tìm được phỉ thúy ít như vậy, tự mình phải chịu trách nhiệm, cho nên dù liều mạng thanh danh không tốt, cũng muốn có được khối lam phỉ này, dù sao lam phỉ hấp thu cũng nhanh hơn một chút “

Vincent cau mày một cái: “Coi như có chút chịu trách nhiệm. Nhưng. . . .Đổ nguy cơ lên người khác là không đúng. Chẳng lẽ người khác phải chịu cái xui xẻo này?”

“Ai nói không phải, đi tới một bước này là điều ai cũng không muốn thấy.” Bích Khê nhắc tới sự tình của Cheshire cũng là cảm thán không thôi.

Bạch Tử Thạch nghe bọn họ nói chuyện lại có rất nhiều điều không giải thích được: “Bích Khê, Edward làm tiên phong của thú triều thắng, chẳng lẽ cái gì cũng phải tự chuẩn bị sao?” Chính phủ còn cho quân đội tiếp tế mà!

“Còn có, phỉ thúy trọng yếu như vậy, chẳng lẽ không do bộ lạc hoàn toàn khống chế trong tay sao?” Trên địa cầu, nguồn năng lượng như dầu hỏa, điện lực đều là do quốc gia khống chế mà.

19. Chương 19: Thủ Vọng Giả

(Người canh gác)

Vấn đề Bạch Tử Thạch hỏi hai người đều có chút ngơ ngác, Vincent lại càng trên dưới đánh giá Bạch Tử Thạch một cái, khó hiểu trong mắt làm cậu nhin không được sờ sờ mặt mình, có chút không rõ lắm.

“Bạch, người ngay cả điều này cũng không biết sao? Nói đi, người thật sự là người trên đại lục này sao?” Bích Khê cảm giác mình một ngày nay trải qua việc thấy Bạch Tử Thạch cái gì cũng không biết đã rất bình tĩnh rồi, nhưng khi mỗi lần cậu đưa ra một cái vấn đề, Bích Khê mới hiểu được, thật ra sự bình tĩnh của mình còn có thể tiến hóa thêm một tầng.

= = . . . Bạch Tử Thạch toàn thân cứng đờ, sau đó yên lặng quay đầu — Bích Khê, người đoán đúng rồi, lão tử là khách từ ngoài hành tinh tới.

Được rồi, kỳ thực nếu như mình thật sự lại hỏi tiếp những câu không đầu óc như thế này, không bị người ta cho là ngu ngốc, thì cũng là một dạng đáng thông cảm nào đó. Bạch Tử Thạch đưa tay sờ sờ mũi, nhớ lại các loại phim truyền hình quỷ quái gì đó và tiểu thuyết xuyên việt, sau đó ngẩng đầu, ngẩng lên khuôn mặt nhìn hai người trước mặt, trong đôi mắt đen nhánh lóe lên ánh sáng mờ mờ, khóe miệng cong xuống hàm chứa chút khổ sở: “Cái kia. . . thật ra. . . Rất nhiều chuyện trước lúc ta bị thương, ta cũng không nhớ rõ lắm. Ta ngay cả nhà ở đâu cũng không nhớ rõ, chỉ nhớ rõ người nơi đó rất ít, mọi người cũng không hay giao lưu trao đổi lắm. . .”

Vincent ngẩn ra, cảm thấy tiểu á thú nhân trước mắt luôn luôn vui vẻ bây giờ lại giống như cưỡi bả lớp áo ôn hòa bên ngoài, đôi vai mảnh khảnh có chút sụp xuống, trong đôi mắt vô cùng đen nhánh y như cực phẩm Mặc Phi ánh lên một ít buồn bã và khổ sở, mặc dù nhắc tới chuyện mất trí nhớ làm cho người ta thổn thức này nhưng vẫn cố gắng làm cho mình nhìn qua không hề bị thương, bộ dạng giả vờ kiên cường này tựa như một cái kim thật nhỏ nhẹ nhàng đâm vào lòng hấn một cái, không quá đau, nhưng cứ đâm đâm làm cho người ta không thoải mái. Hơn nữa, nghe những lời này, cuộc sống của Bạch Tử Thạch tựa hồ không hề giống như suy nghĩ của mình, Bích Khê cũng không phải a cha của cậu, cậu còn chịu qua thương tích, có thể tạo thành mất trí nhớ thì thương tích hấn cũng không nhẹ đi, chuyện gì mà lại để cho một cái á thú nhân đáng lẽ phải được bảo vệ tốt lại bị thương đây? Trước đây cậu rốt cuộc đã trải qua cuộc sống thế nào? Mặc dù cũng không muốn đem thân thể của Bạch Tử Thạch nghĩ thành thê thảm như vậy, nhưng Vincent vẫn nhin không được cảm thấy, Bạch Tử Thạch trước kia nhất định ăn rất nhiều đau khổ.

Trong lúc nhất thời giống như là nhin không được, Vincent vươn tay xoa xoa đầu cậu, khi bàn tay to tương đối thô ráp vừa tiếp xúc đến cái đầu tóc đối với Bạch Tử Thạch mà nói đã là nửa năm chưa từng cắt, tóc đã dài qua cả tai, hấn đã bị cái cảm xúc mềm mại, trơn mịn đến bất khả tư nghị này làm rung động. Tại sao có thể mềm mại và trơn mịn như vậy. . . Nắm trong tay giống như nắm một vũng nước vậy, giống như khe dùng sức là nó có thể dễ dàng chảy mất khỏi lòng bàn tay. Cảm giác tốt đẹp cùng thoải mái này, làm Vincent để mặc tay của mình đặt ở trên đầu Bạch Tử Thạch một hồi lâu.

Bạch Tử Thạch chỉ cảm thấy trên đầu hơi nặng, có một loại cảm xúc ấm áp, không giống với cảm giác Lan Gaia và Bích Khê xoa đầu cậu, cái xoa của Vincent làm cậu cảm thấy được đối đãi vô cùng cẩn thận, rất quý trọng. Mặc dù cảm giác này rất tốt, nhưng. . . đầu của nam nhân, thắt lưng của nữ nhân không được sờ a! ! ! Trước kia lúc Lan Gaia và Bích Khê làm thế, Bạch Tử Thạch cho dù trong lòng không được tự nhiên, không thích, cũng vẫn không nói gì. Song, cái dáng vẻ này của Vincent lại làm cho đáy lòng cậu đột nhiên xông lên một xung động mãnh liệt. . . Đột nhiên muốn tùy hứng một chút. Bạch Tử Thạch lập tức đưa tay phải lên muốn đem cái tay đặt trên đầu cậu lấy xuống, song sau khi gằng sức, cậu. . . ||)~~.

Một tay, thế mà không kéo được. . . Vì vậy Bạch Tử Thạch lặng lẽ đưa thêm một tay lên, hai tay cùng nhau gằng sức, bàn tay trên đầu cuối cùng cũng rời khỏi vị trí của nó, cậu ngẩng đầu nhìn Vincent, vừa chỉ chỉ đầu của mình, vừa trịnh trọng cảnh cáo: “Nơi này, không thể đụng vào!”

Vincent bị lực đạo như con mèo nhỏ của Bạch Tử Thạch kéo một cái, mặc dù không có cảm giác gì lớn, nhưng đầu gối cũng hiểu rõ ý tứ của cậu, rất nghe lời dựa theo sức kéo của cậu đem tay của mình hạ xuống. Nhìn ánh mắt căm tức của cậu nhìn mình, nghe ngữ điệu có chút cật mạnh của cậu, một chỗ nào đó trong

lòng bỗng nhiên có chút hài lòng, tiểu đồng tây này, vẫn là thời điểm tràn đầy sức sống nhìn thuận mắt hơn, vì vậy hắn cúi đầu nở nụ cười, đôi mắt hẹp dài xinh đẹp khê cong, xem ra rất vui vẻ.

Bích Khê nhìn hành động giữa Bạch Tử Thạch và Vincent, trên mặt đầu tiên là khê dừng một chút, sau lại cảm thấy một loại cảm giác vui mừng dâng lên, cho đến nay, cảm giác mà Bạch đem lại cho hắn đều rất xa cách, mặc dù cậu thật nhu thuận, chưa từng có yêu cầu bức đồng gì, đối với mình cũng rất cung kính và lễ phép, nhưng bộ dáng này của Bạch lại thiếu hụt cảm giác chân thật, giống như trong không khí có một tầng gì đó không thấy được, ngăn cách cậu khỏi thế giới này. Cho dù khi cậu có cố gắng thử dung nhập vào cuộc sống, thì loại cảm giác ngăn cách này cũng thủy chung không tản đi.

Bây giờ trên người cậu mới thật sự thêm một chút khí tức làm người ta thật sự gần gũi. Bích Khê vẫn luôn muốn có một hài tử xinh đẹp khả ái như thế nên đem khá nhiều sủng ái đặt lên một hài tử mới đến nơi này không lâu, Bạch tình cảnh của cậu rất dễ khơi dậy lòng thông cảm của á thú nhân ôn nhu này, hắn ôm rất nhiều thiện ý tới chiếu cố đứa bé này, không chỉ là bởi vì a cha giao phó, càng nhiều hơn chính là Bích Khê cũng thật sự rất thích cái hài tử lễ loi một mình nhưng vẫn tích cực sống này.

Bây giờ, Bạch có thể buông tâm đối với một người làm ra hành động tương tự làm nũng cùng bức đồng như này, thật sự là rất tốt .

Bích Khê tự mình vui mừng trong chốc lát, giương mắt nhìn sắc trời một chút, tiến đến cắt đứt hành động giữa hai người: “Sắc trời không còn sớm, Bạch, chúng ta cần phải về. Về vấn đề ngươi hỏi, có thể đợi đến lúc ăn cơm xong rồi hãy nói, vấn đề kia rất phức tạp.”

Bạch Tử Thạch nhìn thời gian một cái, cũng đứng, đã sắp sáu giờ chiều, bỗng nhiên cậu nhớ tới một việc: “A – Bích Khê, mao liêu của ngươi!”

Bích Khê ôn nhu cười cười: “Ta ở chỗ của Owen có tú chuyên dụng, hắn sẽ giúp ta cắt vào.”

Bạch Tử Thạch hiểu rõ gật đầu: “Vậy chúng ta trở về thôi.” Cậu quay đầu nhìn Vincent một cái, chần chờ một lát, trong lòng có chút muốn mời Vincent ăn một bữa cơm, dù nói thế nào, thú nhân này, đã giúp mình hai lần, thế nhưng. . . dù sao kia cũng không phải là nhà của mình.

Bích Khê tựa hồ nhìn thấu cậu đang suy nghĩ gì, cho nên lên tiếng mời: “Vincent nếu như không có chuyện gì gấp, có muốn tới nhà ta ăn một bữa cơm không? Bạch cho tới nay cũng không có bằng hữu nào, nếu như không ngại, hôm nay có thể trò chuyện nhiều hơn với cậu ấy không?”

Mặc dù chuyện bị xem như tiểu hài tử cô đơn muốn người ở cùng làm cho Bạch Tử Thạch rất không thoải mái, nhưng nếu như Vincent có thể tới ăn cơm thì cũng vẫn rất tốt. Vì vậy Bạch Tử Thạch cũng chỉ làm như mình không nghe thấy nửa câu sau, dùng ánh mắt chờ đợi nhìn Vincent.

Bị tiểu đồng tây kia dùng một đôi mắt đen nhánh ẩm ướt chờ đợi nhìn, dù Vincent là dạng người cứng rắn, tâm cũng nhịn không được nhu mềm nhũn ra, hắn gật đầu: “Vậy thì phiền toái các người.”

Bạch Tử Thạch đối với câu nói này của Vincent hết sức hài lòng, song câu nói còn mang ý cười tiếp theo của Bích Khê làm Bạch Tử Thạch thiếu chút nữa dưới chân lão đảo: “Nơi này cách nhà ta còn rất xa, Bạch thân thể cũng không tốt lắm, hôm nay còn bị thương, Vincent, nếu như ngươi không ngại, có thể. . .”

Bạch Tử Thạch dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết câu Bích Khê chưa nói xong có ý gì, ‘có thể công hay không’. . . Không, là ‘có thể ôm cậu ấy hay không’. . .

Có thể hay không. . . Đương nhiên không thể! Gia mặc dù trong mắt các người là tiểu hài tử, là á thú nhân, nhưng ở trong lòng, gia vĩnh viễn vẫn là đàn ông thuần khiết!

“Không cần, ta có thể. . . A ——” song, Bạch Tử Thạch quên, ở trước mặt Vincent, rất nhiều thời điểm và hoàn cảnh đều không phải do cậu khống chế, lời cự tuyệt còn chưa nói hết, đã bị Vincent chặn ngang ôm lên, cả người vững vàng ổn định trong ngực thú nhân, ngay cả vị trí cũng được điều chỉnh rất thoải mái.

Bạch Tử Thạch tức giận đăm đăm ***g ngực Vincent: “Uy, thả ta xuống, ta có thể đi! Ta nói, ngươi không thể không trưng cầu sự đồng ý của ta như vậy. . . Thả ta xuống!”

Vincent cúi đầu nhìn Bạch Tử Thạch sắc mặt vốn tái nhợt cuối cùng nhuộm chút đỏ ửng, đối với bộ dạng hoạt bát này hắn rất hài lòng, căn bản cũng không đáp ứng yêu cầu của cậu, trong mắt hắn, cái này giống

như một tiểu hài cự nự cật mạnh.

Thấy Vincent không để ý tới cậu, Bạch Tử Thạch tức giận hơn, tay nắm thành nắm đấm, trực tiếp đập lên. Tê —— cậu thu hồi tay bị đập đau, cau mày vầy vầy tay, thú nhân này ăn cái gì lớn lên, da thịt cứ nhiên cứng như thế! Vũ lực trần áp không được, Bạch Tử Thạch đổi một loại nhẹ nhàng hơn như: “Vincent, người thả ta xuống đi, ôm nhiều một a. . .” Mấu chốt là lão tử bị người một đường ôm thế này, nhiều người đều nhìn thấy, mất hết thể diện a a a a! ! !

Vincent thấy cậu làm đau bản thân mình vẫn còn lần qua lần lại, trực tiếp dừng bước lại, ở trên hông Bạch Tử Thạch nhẹ nhàng đánh một cái: “Không nên nháo.”

Trên hông bị đánh một cái không nặng không nhẹ khiến Bạch Tử Thạch trực tiếp hóa đá, đánh đòn. . . Thú nhân này cứ nhiên đánh hông cậu! Còn có ‘không nên nháo’ là có ý tứ gì, ý tứ – gì? ! Sát. . .

Bất quá, cứ như vậy, Bạch Tử Thạch cũng ngoan ngoãn hơn nhiều, không thể phản kháng trực tiếp cũng chỉ có thể ỉu xiu xuống. Dứt khoát nhắm mắt lại, vùi đầu vào trong ***g ngực của thú nhân, che mặt mình. . . Ngộ. . . Cái thú nhân này ***g ngực gõ thật cứng rắn, nhưng thật ra dựa vào cũng không tệ lắm.

Không có Bạch Tử Thạch bước nhỏ và thể lực kém liên lụy, Bích Khê dẫn Vincent đi không tới 20 phút thì đến nhà, Khoa Đặc Đặc hiện giờ đã tan học trở về, Carlo đi ra ngoài săn thú một ngày cũng đã về nhà, Bích Khê từ rất xa đã nghe thấy tiếng cười đùa của hai cha con.

Đẩy cửa đi vào, Bích Khê bảo Vincent cứ tự nhiên, sau đó rửa tay rồi vào phòng bếp, Bạch Tử Thạch rốt cuộc chiếm được tự do mong muốn, sau đó trừng mắt liếc Vincent, nghĩ đến tính toán ban đầu của mình, cũng nhanh tiến vào phòng bếp: “Bích Khê, ta tới giúp người.”

Vincent cùng Carlo đều bị lưu lại phòng khách mắt to nhìn mắt nhỏ, cũng không biết nói gì, Khoa Đặc Đặc cảm thấy bộ dạng mấy người lớn như vậy thật nhàm chán, cho nên liền chuồn êm như một làn khói, tìm tiểu đồng bạn của cậu chơi.

Carlo xem ra là một người đàn ông rất thật thà, thân cao chừng hai thước năm sáu, nhìn thoáng qua Vincent đang ngồi ngay ngắn ở nhà mình, cảm thấy mình làm chủ nhà thì nên nói gì đó, đưa tay sờ sờ đầu: “Cái kia. . . Người là người canh gác của tiểu tử kia?” (Người canh gác, chính là người yêu và bảo vệ á thú nhân còn vị thành niên.)

Người canh gác? Vincent ngẩn ra, cái tiểu đồng tây kia á? Ngộ. . . Nếu như là cậu ấy, tựa hồ. . . Cũng không phải là khó tiếp thu lắm. . . Vincent bắt đầu tổng kết thái độ mấy ngày qua mình đối với Bạch Tử Thạch, sau đó hậu tri hậu giác, hần phát hiện mình đối với Bạch Tử Thạch thật sự là có điểm đặc biệt.

Vincent đang rơi vào trầm tư cũng chưa trả lời là có phải hay không. Carlo phối hợp cười một cái: “Vay người còn phải đợi a, tiểu tử kia năm nay mới 23 tuổi. . . Lớn lên còn rất khả ái, phỏng chừng chờ lớn lên một chút, người coi trọng cậu ấy sẽ không ít, đến lúc đó thì người sẽ bị thiệt. . .”

Có người đoạt? Ha ha. . . Vincent nhếch nhếch khóe miệng.

20. Chương 20: Nhanh Lớn Lên

Carlo hiện tại có chút không được tự nhiên, hần vốn không phải là người am hiểu giao tiếp thế nào, Bích Khê để hần lưu lại phòng khách chiêu đãi người ta thật sự là có chút quá mức miễn cưỡng người, hơn nữa Vincent cũng không phải là một người có tính cách nhiệt tình, hần lãnh đạm chỉ dùng mấy từ ‘Àn, a’ để trả lời một cách đơn giản. Dần dần, tươi cười trên mặt Carlo cảm giác có chút chống đỡ không được, nhất là hiện tại...

Nụ cười trên mặt người thanh niên này thật đáng sợ... Carlo khô khan cười theo vài tiếng, đang lúc hần cố gắng tìm đề tài thì Bạch Tử Thạch bưng một đĩa thức ăn đi ra, trên mặt Carlo lập tức lộ ra nụ cười cảm tạ rất khoa trương: “À, xem ra cơm sắp làm xong.”

Bạch Tử Thạch cẩn thận bưng đĩa đi ra phòng khách, nói thật, đúng là có chút nặng a. Vì trên tinh cầu dụng cụ đựng đồ ăn thay vì nói là đĩa thì chẳng bằng nói là chậu, cái trên tay cậu bưng đường kính gần nửa mét, đó còn là Bích Khê cân nhắc đến thân thể cậu, mới để cậu bưng ra đĩa này. Ăn uống của thú nhân, á

thú nhân đối với Bạch Tử Thạch mà nói, đó là tương đối kinh khủng. Khi lần đầu tiên đến phòng bếp, cậu đã bị dọa sợ, không thể nào, tất cả đồ dùng trong nhà bếp nhỏ nhất cũng có đường kính 20cm, theo Bích Khê nói, đây là cái bát của Khoa Đặc Đặc lúc một tuổi... Thế nên, nhớ tới khi ở bệnh viện cái đĩa kia mà nói đối với cậu cũng khá lớn rồi, tốt xấu gì nó cũng là một cái đĩa phải không?

Từ cửa phòng bếp tới cái bàn ở phòng khách khoảng gần 100 thước, Vincent nhìn Bạch Tử Thạch hai tay cầm bên cạnh cái đĩa, bước nhỏ bước nhỏ hướng bên này đi tới, ánh mắt đen nhánh chuyên chú nhìn chăm chăm vào cái đĩa cùng dưới chân, vẻ mặt như lâm đại địch, giống như trong tay cậu thực ra không phải cái đĩa mà là vật gì đó nguy hiểm. Tuy rằng cậu đi thực vững chắc, nhưng làm cho người ta cảm thấy hơi có chút vất vả. Tình trạng này giống như trước đây hẳn ở trên đường thấy ấu tể đang chơi đùa, đó là tiểu hài tử ước chừng hai tuổi, bước đi đã rất ổn, a cha bé nhét vào trong tay bé một quả bóng tròn, ấu tể vui vẻ cầm lấy đi chậm chậm đến bên người a ba bé, sau đó đem quả bóng ném tới, cảnh tượng rất đáng yêu, cảnh ấu tể giơ chân nhỏ bước đi làm người khác nhìn không được cảm thấy dễ thương và yêu mến.

Khoảng cách một trăm thước này Bạch Tử Thạch đi mất khoảng ba bốn phút, Vincent nhìn cậu đem đĩa đặt lên mặt bàn, trên mặt lộ ra một nụ cười thoải mái, tựa như hoàn thành chuyện gì thực giỏi, nhìn không được liên bật cười, người như cậu dễ làm bùng lên yêu thương dạt dào trong lòng, làm cho hẳn hận không thể hung hăng đem người ôm vào lòng nhu nhu. Đây cơ hồ là lần đầu tiên trong ba mươi sáu năm sinh mệnh hẳn cảm thấy cảm giác mềm mại như vậy dâng trào lên.

Bạch Tử Thạch kỳ quái nhìn hẳn một cái, lại lần nữa đi vào phòng bếp, tuy rằng một lần làm nhiều đồ ăn thế này sức cậu không đủ, nhưng vẫn có thể giúp Bích Khê một số việc nhỏ. Hơn nữa, đợi cậu giúp Bích Khê xong, còn tự mình làm mấy thứ.

Tiếp sau đó, Vincent không thấy Bạch Tử Thạch từ phòng bếp đi ra nữa, mang thức ăn lên, bày dao nĩa đều là Bích Khê, thẳng đến lúc Bích Khê gọi Bạch Tử Thạch ra ăn cơm, cậu mới xuất hiện.

Bích Khê đem cậu kéo đến ngồi bên cạnh Vincent, cười vỗ vỗ bờ vai của cậu: “Bạch hôm nay còn đặc biệt xuống bếp, làm một món ăn ta chưa từng thấy qua, tên là... bánh bao? Gọi là tên này đi... Ăn cơm xong vừa vặn làm điểm tâm.”

Điểm tâm sau bữa ăn... Bạch Tử Thạch đối với quyết định này không phát biểu ý kiến gì.

Carlo đối với điều này tỏ ra rất tò mò, ngay cả Vincent cũng có chút cảm giác chờ mong, nhất là cái kiểu ngạc nhiên và tán thưởng rất khoa trương của Carlo, làm cho Bạch Tử Thạch nhất thời cảm thấy áp lực đột nhiên tăng thêm, chung quy cảm thấy đây là một loại sứ mệnh quý dị, cậu cảm thấy mình giống như trở thành tiên phong sứ giả giữa địa cầu và Bắc Nhã đại lục, vì trao đổi văn hóa giữa hai địa cầu làm nên cống hiến to lớn... Chính vì một loại đồ ăn tên là bánh bao. Còn có, Carlo đại thúc, ta cảm thấy người nên đợi đến lúc ăn xong rồi mới cái gì mà hương vị nhất định rất đặc biệt ăn thật ngon đi, còn có tuy rằng ta ở nơi này là vị thành niên, nhưng không có nghĩa là tay chân của ta tàn phế a a a, biết làm một ít cơm có đáng để người tán thưởng ta cái gì mà cần cù, nhu thuận quý quá gì đó như vậy sao?

Bạch Tử Thạch yên lặng phun tào, sau đó dùng đĩa hung hăng xiên một củ Lạc Tháp, đem nó bỏ vào trong ‘Bát nhỏ’ của mình – [Bát chuyên dùng cho Khoa Đặc Đặc một tuổi], bắt đầu quá trình nhai dài dằng dặc, một phút đồng hồ sau, một cây Lạc Tháp rốt cục bị cậu tiêu diệt trong khoang miệng. Ân, có tiến bộ, luôn ăn loại thức ăn gì đó thật dai quả nhiên là tốt cho việc rèn luyện răng lợi, cậu tổng cảm thấy gần đây răng mình tựa hồ sắc bén không ít, lần đầu ở bệnh viện ăn loại thức ăn tên là Lạc Tháp này, tuy rằng hương vị không sai, nhưng cậu mất khoảng hai phút mới gian nan đem nó cắn nát để nuốt xuống đi. Tuy rằng khi cậu vừa mới ở bệnh viện thanh tỉnh lại đồ ăn ăn được đều là những thứ rất mềm, nhưng Bạch Tử Thạch không muốn phiền toái quá mức cho một nhà Lan Gaia và Bích Khê, cậu phát hiện những thứ hợp khẩu vị của cậu đều rất đắt tiền.

Ngay tại lúc Bạch Tử Thạch gian nan ăn cơm của mình, bỗng nhiên một khối thịt ‘thật lớn’ rơi xuống trong bát của cậu, Bạch Tử Thạch ngẩng đầu liền thấy vẻ mặt đậm mặt của Vincent: “Ăn nhiều thịt mới có thể nhanh lớn lên.”

Phốc cáp... Carlo đang giơ dao nhỏ cắt thịt Á Qua thú nướng, nghe vậy vội vàng cúi đầu che giấu nụ cười đang khếch đại — ‘nhanh lớn lên, mới có thể xơi’, đây là nội dung không phúc hậu trong đầu Carlo đại thúc.

Bạch Tử Thạch nhìn khối thịt dày dày to khoảng bằng hai bàn tay mình trong đĩa, lại nhìn vẻ mặt kiên định của Vincent, rồi cậu thở dài một hơi, dùng dao nhỏ gian nan đem thịt rạch ra, cắt xuống một khối nhỏ, xiên nó bỏ vào miệng, nhai nhai, nhai nhai, nhai nhai... cuối cùng nuốt xuống. Lại cắt một khối nhỏ, bỏ vào miệng, nhai nhai, nhai nhai, nhai nhai...

Vincent nhìn không nổi, vật nhỏ này ăn một bữa cơm sao lại gian nan như vậy? Tuy rằng bộ dạng cậu cố dùng quai hàm nhai nhai không ngừng rất khả ái, nhưng nửa ngày mới ăn được một tý đồ ăn thể này cũng thực làm cho người ta sốt ruột! Dứt khoát nhận lấy cái đĩa của Bạch Tử Thạch, Vincent dứt khoát đem thịt dựa theo kích cỡ mỗi lần Bạch Tử Thạch cắt, ‘Xoát xoát xoát’ vài cái, tất cả đều cắt xong, Bạch Tử Thạch nhìn mắt đều thẳng, dao quang kiếm ảnh trong tiểu thuyết võ hiệp hôm nay xem như được kiến thức rồi, cậu trên cơ bản ngay cả bóng dao còn chưa thấy, Vincent dừng lại, thịt đã thành từng miếng nhỏ, thậm chí còn là từng miếng nhỏ rất mỏng!

Vincent vạn tuế! Tuy rằng việc bị xem như tiểu hài tử chiều cổ làm cho Bạch Tử Thạch có chút không được tự nhiên, nhưng xem tốc độ ăn cơm của mình nhanh hơn không ít, Bạch Tử Thạch cười tủm tỉm nói cảm ơn với Vincent, xiên từng miếng thịt nhỏ bỏ vào trong miệng. Ngõ... Miếng thịt mỏng tang cũng dễ nhai hơn.

“Nhanh ăn đi.” Vincent nhìn đối phương ánh mắt cười loan loan, nhin xuống xúc động sờ sờ đầu đối phương, bình tĩnh trả lời, Bạch cũng không thích người khác sờ đầu cậu.

Sau khi ăn xong, bánh bao của Bạch Tử Thạch cũng vừa lúc hấp xong, nói thực ra, dùng nguyên liệu đều tương đối địa phương hóa, Bạch Tử Thạch cũng không biết hương vị thế nào, bất quá ngửi ngửi hương vị cùng với bộ dáng Carlo đại thúc ăn rất cao hứng, Bạch Tử Thạch cảm thấy chắc là không đến nỗi tồi đi. Tuy rằng cậu cũng rất muốn ném thử, nhưng khối thịt mà Vincent gấp cho cậu đã làm bụng cậu trương lên rồi, đến nơi này sau nửa năm, lượng cơm ăn của cậu đúng là đã lớn không ít, nếu như là trước kia, một khối thịt thật dày như thế cậu tuyệt đối ăn không vô, huống chi cậu còn ăn các thứ khác.

Vincent rất không hài lòng, Bạch Tử Thạch cả bữa cơm chỉ ăn mấy củ Lạp Tháp với một miếng thịt kia, lượng cơm ăn ít thế chỉ có thể bằng ấu tể vừa mới sinh vài năm, cứ thế này sao có thể mau lớn đây? Bất quá, cái gọi là bánh bao gì đó... Hương vị thật đúng là không sai, trước đây sao lại không có ai nghĩ ra cách làm này nhỉ?

Vincent nhìn tiểu á thú nhân nhà mình, trong lòng càng lộ ra vừa lòng, nhỏ như vậy có thể làm ra thức ăn kỳ lạ mỹ vị, tiểu đồng tây này càng nên trông coi tốt hơn.

Bạch Tử Thạch đang cầm một cái chén nho nhỏ, uống chút nước ấm, sau đó chờ Vincent ăn xong, Bích Khê thoát nhìn còn phải bận rộn một lúc nữa, những vấn đề của cậu không bằng hỏi luôn Vincent có vẻ tốt hơn.

Vì thế Bạch Tử Thạch cười híp mắt vẫy tay: “Vincent, người tới.”

“Làm sao vậy?”

“Vấn đề ta hỏi hôm nay người còn chưa có trả lời ta đâu!” Bạch Tử Thạch cũng rót một chén nước cho Vincent, tiếp đãi ân cần như vậy làm tâm tình Vincent càng trở nên tốt hơn.

Hắn nghĩ nghĩ nói: “Tiên phong của thú triều tháng tuyển đều là thú nhân đã từng tham gia vài lần thú triều tháng, có kinh nghiệm, nhiệm vụ của bọn họ chính là nơi nơi kiểm tra dấu vết hoạt động của dã thú trong rừng rậm xung quanh thành trấn, sau đó làm thành một bản đồ khái quát. Bởi vì đây là nhiệm vụ bộ lạc ban bố, cho nên trong bộ lạc sẽ có trợ cấp, nước, đồ ăn, bảo thạch cùng với thuốc men phòng sẵn, mấy liên lạc linh tinh. Người biết là, bảo thạch có thể làm cho chúng ta tiến hóa bao gồm cả phỉ thúy là tổng cộng có năm loại, Phỉ Thúy, Lam Ngọc, Vũ Hoa Thạch, Pha Ly Toán cùng với Hồng Thạch. Mà bộ lạc khi mỗi lần thú triều tháng bảo thạch phân phối chính là Lam Ngọc, trừ Phỉ Thúy ra nó ẩn chứa năng lượng cao nhất. Bạn lữ của Edward sở dĩ muốn vì hắn tìm kiếm phỉ thúy chính là vì gia tăng tính an toàn cho hắn. Điều này thực ra rất bình thường, không chỉ vì an toàn, thú nhân tham gia thú triều tháng, nhất là tiên phong, kỳ thật rất dễ gặp được động vật bình thường không săn được, tìm được vật gì đó rất trân quý. Sức mạnh càng cường đại, người có thể lấy được càng nhiều. Cho nên, thú nhân, á thú nhân trước lúc thú triều tháng liều mạng tìm kiếm phỉ thúy nhiều vô số kể.”

“Về người hỏi vì sao phỉ thúy không phải do bộ lạc khống chế. Ta chỉ có thể nói phương diện này có nhân tố lịch sử rất phức tạp, còn có đặc tính tạo thành của bản thân phỉ thúy. Phỉ thúy là một loại bảo thạch

rất đặc thù, hơn nữa cho đến tận nay, trên cả đại lục mở phỉ thúy được phát hiện ra chỉ có Á Thành có. Số lượng phỉ thúy so với các loại bảo thạch khác, tương đối thưa thớt. Trừ bỏ phỉ thúy ra, các loại bảo thạch khác các bộ lạc đều có thể tìm được nguồn tài nguyên khoáng sản phong phú, thu thập cũng không khó khăn, cho nên những tài nguyên này là do bộ lạc khống chế. Nhưng phỉ thúy thì không, nó thuộc về Á Thành, thuộc về á thú nhân. Á Thành là trung tâm toàn bộ đại lục, nòng xuất khẩu phỉ thúy nguyên thạch cho đại lục, đối với Á Thành mà nói, không quản bộ lạc hay chỉ một cá nhân, chỉ cần có người đến mua, liền bán. Tuy rằng đại bộ phận nguyên thạch vẫn là các bộ lạc mua, nhưng giao dịch nguyên thạch cá nhân vẫn có tồn tại.”

“Bộ lạc vì sao không hủy bỏ loại giao dịch cá nhân này?”

“Không phải bộ lạc không hủy bỏ, mà là không có cách nào hủy bỏ được. Mao liên thuộc về á thú nhân, chỉ có á thú nhân mới có thể giải khai mao liên lấy ra phỉ thúy bên trong. Đừng nhìn địa vị của á thú nhân ở trên đại lục rất cao, điều này không phải ngay từ đầu đã là như vậy. Có thể nói sự tồn tại của phỉ thúy nguyên thạch đã thay đổi địa vị xã hội của á thú nhân, cũng thay đổi toàn bộ xã hội thú nhân.”

21. Chương 21: Lần Đầu Tiên Hôn

“Lịch sử thú nhân trên toàn bộ Bắc Nhã đại lục qua nghiên cứu cho thấy có khoảng hơn hai nghìn ba trăm năm, bước vào thời kỳ bộ lạc cũng có khoảng chừng hai nghìn năm, bởi vì khi đó thú nhân cũng không cường đại như hiện tại, bọn họ thường xuyên gặp phải vấn đề sinh tồn, tỉ lệ tử vong rất cao. Bởi vì các thú nhân ngày thường phần lớn thời gian đều đi săn cùng với vật lộn với dã thú để bảo vệ gia viên, thế nên quá trình xã hội của đại lục rất chậm chạp. Mà á thú nhân bởi vì trời sinh yếu nhược, sức chiến đấu thấp, nên lúc đó địa vị rất thấp, bọn họ là tài sản của bộ lạc, người mạnh là vua thế giới thú nhân sẽ đem á thú nhân trở thành chiến lợi phẩm. Trong một khoảng thời gian rất dài loại tình huống này đều không thể thay đổi.” Vincent thanh âm trầm thấp mà ôn hòa, chậm rãi đem xã hội ngàn năm trước tái hiện trước mặt Bạch Tử Thạch.

Đối với cách nói của hắc Bạch Tử Thạch rất kinh ngạc, mặc dù đối với xã hội này không hiểu nhiều, nhưng địa vị á thú nhân ở trong xã hội cậu vẫn nhìn ra được, bình thường trong một nhà đương gia làm chủ thường đều là á thú nhân, hơn nữa á thú nhân trong bộ máy tổ chức của bộ lạc nhiệm chức tương đối nhiều, mặc dù ở nơi này lấy gia đình làm chính, đối với xã hội mà nói mỗi tiểu gia đình tương đối độc lập, chính phủ bộ lạc cũng không có quyền phát biểu mạnh mẽ như trên địa cầu, điều này tương đối không đơn giản. Dùng cách nói trên địa cầu mà nói, Bạch Tử Thạch cảm thấy Bắc Nhã đại lục là một xã hội mẫu hệ thị tộc.

Nguyên lai nơi này cũng đã từng là xã hội phụ hệ thị tộc (xã hội nam quyền). Bạch Tử Thạch tưởng tượng một chút tình huống xã hội hai nghìn năm trước, đại khái cũng có phần hiểu rõ, giống như là xã hội Trung Quốc phong kiến cổ đại, bất quá tình trạng nơi này hẳn là tốt hơn, khi đó thú nhân đối với mức sống yêu cầu không cao, xã hội kết cấu đơn giản, đối với bọn họ mà nói, á thú nhân trừ việc sinh sôi con cái ra thì chính là gánh nặng của cả bộ lạc đi.

“Tỷ lệ sinh sản của á thú nhân vẫn luôn thấp hơn nhiều so với thú nhân, nhưng bởi vì tỉ lệ tử vong của thú nhân thật sự là rất cao, ngược lại số lượng á thú nhân tương đối nhiều, vì vậy ở thời xưa, một thú nhân cường đại thường có thể có nhiều á thú nhân. Á thú nhân cũng là vật vứt đi khi cần thiết, khi thức ăn không đủ, khi mùa đông tới, vì tiết kiệm tài nguyên để cho bộ lạc kéo dài tiếp, tuổi già, không thể sinh dục và á thú nhân còn nhỏ sẽ bị vứt bỏ. Rất nhiều á thú nhân chết vì bị thú nhân bộ lạc vứt bỏ.”

Bạch Tử Thạch tưởng tượng thấy những á thú nhân kia gương mặt dần dần bị bộ lạc vứt bỏ, sau đó từ từ chết đi, có lẽ là chết đói, có lẽ là chết rét, hoặc là bị dã thú giết chết thậm chí ăn tươi, cậu rung mình một cái.

Vincent nhảy cảm nhận ra, hắc dờ đi đề tài, bắt đầu nói đến phỉ thúy: “Phỉ thúy ra đời thay đổi hết thảy những điều này. Toàn bộ Bắc Nhã đại lục từ bộ lạc nguyên thủy tiến hóa đến xã hội bây giờ chỉ dùng 812 năm. Các nhà sử học đem cái ngày đầu tiên phát hiện ra phỉ thúy liệt vào sự kiện quan trọng của đại lục. Phát hiện ra phỉ thúy nguyên thạch là một á thú nhân gọi là Oliver David, không ai biết sao hắc lại phát hiện ra phỉ thúy cùng với tác dụng thần kỳ của phỉ thúy, trong ghi chép nhỏ nhất còn sót lại nói là, cái ngày đó Oliver David mất tích một ngày, ngày hôm sau lúc hắc trở lại, trong tay cầm một khối Mặc Phỉ, đem

nó giao cho a cha mình, những ngày sau đó, những thú nhân khác phát hiện sức lực a cha của hắn càng lúc càng lớn, tốc độ cũng càng lúc càng nhanh, a cha của hắn thậm chí có thể thấy rõ dã thú ở chỗ vô cùng xa. Lịch sử thú nhân chính là từ lúc này bị thay đổi.”

“Bởi vì trong phỉ thúy nguyên thạch chứa loại vật chất U Tháp, thú nhân không thể tới gần, vì vậy khai thác nguyên thạch chỉ có thể do á thú nhân làm, gần như tất cả á thú nhân của bộ lạc đều bị phái đi khai thác phỉ thúy nguyên thạch. Khi đó còn chưa có kỹ thuật tân tiến thế này, toàn bộ dựa vào nhân lực. Á thú nhân đã có thói quen bị áp bức lúc đó còn bị áp bức càng thêm nghiêm trọng, bọn họ mỗi ngày không ngừng nghỉ đào mỏ, khai giải nguyên thạch, thế nhưng những phỉ thúy đào được vẫn không thể thỏa mãn được nhu cầu của thú nhân, rất nhiều á thú nhân cũng chết vì mệt mỏi quá độ. Tính ăn mòn của U Tháp đối với da á thú nhân làm rất nhiều á thú nhân hai tay vô lực, nứt nẻ, thậm chí đến cuối cùng ngay cả đồ vật cũng không thể cầm được. Bọn họ làm việc dưới cường độ cao, còn phải gánh vác trọng trách sinh sản. Dưới tình huống như vậy, cho dù là á thú nhân luôn luôn bị giáo dục phải lấy bộ lạc làm hàng đầu cũng không chịu được.

Oliver David lãnh đạo á thú nhân lần đầu tiên khởi nghĩa. Bọn họ dùng thời gian dài đến hai năm, thu thập thức ăn đồng thời lợi dụng U Tháp trong khu mỏ phỉ thúy nguyên thạch xây lên tường rào thô sơ. Thú nhân không có cách nào đến gần khu mỏ, bọn họ không chiếm được phỉ thúy, cũng mất đi phần lớn á thú nhân, sinh sôi trở thành một vấn đề khó khăn lớn. Tình trạng này giằng co liên tục kiên trì hai năm, hai bên chết mất rất nhiều người, bất kể là á thú nhân hay thú nhân, nội bộ hai phe nổi lên tranh cãi rất lớn về vấn đề có tiếp tục khởi nghĩa hay không, hoặc có muốn áp dụng phương pháp ôn hòa là để á thú nhân trở về hay không. Oliver trấn áp các tiếng nói bất hòa trong nội bộ á thú nhân, á thú nhân kiên trì chịu đựng, nhưng các thú nhân đã hưởng qua lợi ích của phỉ thúy không chịu nổi, sau khi lưỡng bại câu thương, các thú nhân bắt đầu thỏa hiệp, bọn họ thành lập điều lệ bảo đảm cho sinh tồn và cuộc sống của á thú nhân, hơn nữa thừa nhận sự độc lập của khu mỏ phỉ thúy. Á thú nhân bắt đầu dần dần trở về bộ lạc của bọn họ.

Oliver chiếm được thắng lợi, nhưng hắn không để ý đến sự trấn an của thú nhân, không trở lại thú nhân bộ lạc nữa, mà cùng rất nhiều á thú nhân không muốn trở về ở khu mỏ thành lập bộ lạc thuộc về á thú nhân, bắt đầu buôn bán phỉ thúy với các thú nhân bộ lạc. Khu mỏ của bộ lạc, nó chính là tiền thân của Á Thành. Bọn họ đem phỉ thúy nguyên thạch bán cho các bộ lạc, bộ lạc dùng các loại nhu yếu phẩm sinh sống trao đổi. Loại phương pháp giao dịch này kéo dài rất lâu vẫn không có thay đổi, phỉ thúy cũng liên tục do bộ lạc điều khiển, thi hành chế độ phân phối.

Đổ thạch, ban đầu là một loại trò chơi của Á Thành. Bởi vì trong nguyên thạch có phỉ thúy hay không, chủng loại phỉ thúy, địa, thể nước như thế nào đều không biết. Á thú nhân bắt đầu chọn lựa nguyên thạch, ganh đua so sánh ánh mắt ai tốt hơn, sau lại dần dần tăng thêm một số tặng vật.

Bởi vì khu mỏ bộ lạc tọa lạc tại vị trí trung tâm các bộ lạc, thế nên các phương hướng đều có thị trường giao dịch, người phụ trách mỗi thị trường giao dịch ánh mắt chọn lựa nguyên thạch không giống nhau, nguyên thạch bộ lạc mang về giải ra được chất lượng phỉ thúy cũng nhiều ít không giống nhau, như vậy, bộ lạc đến chỗ bọn họ mua nguyên thạch dần dần nhiều ít không cùng lúc. Cho nên đổ thạch ở khu mỏ bộ lạc từ từ thịnh hành lên.

Á thú nhân ở khu mỏ bộ lạc địa vị xã hội dần dần cao lên, đạt đến địa vị mà lúc ấy á thú nhân không dám tưởng tượng đến, những á thú nhân trở lại trong bộ lạc mình cũng hy vọng nhận được địa vị như thế. Trong bọn họ có rất nhiều á thú nhân là người có công trong khởi nghĩa, Oliver cho bọn họ quyền lợi chọn mua ở khu mỏ, điều này làm các bộ lạc hàng năm có hạn ngạch số lượng mua vui mừng khôn xiết. Bởi vì khoáng thạch mà á thú nhân chọn mua sẽ không tính trong phạm vi hạn ngạch. Lúc đó á thú nhân chọn mua và bộ lạc trải qua một đoạn thời gian hợp tác, dần dần, giao dịch cá nhân bắt đầu tồn tại, đổ thạch cũng mượn lúc này truyền bá đi.

570 năm trước, công hội đổ thạch sư đầu tiên ở Á Thành thành lập, thiết lập chế độ đổ thạch sư. Đổ thạch sư chọn lựa nguyên thạch, tiết kiệm thời gian, nâng cao tỷ lệ sản xuất phỉ thúy, gia tốc quá trình tiến hóa của thú nhân, từ đó, uy hiếp sinh tồn giảm xuống xã hội bắt đầu có tinh lực phát triển những phương diện khác. Địa vị đổ thạch sư trong lịch sử trở nên không thể dao động.

Cho tới bây giờ, giao dịch cá nhân của phỉ thúy nguyên thạch đã trải qua truyền thừa lâu đời, cho nên, hủy bỏ là không thể, bởi vì điều này chẳng khác nào là đang khiêu chiến với địa vị của á thú nhân trên toàn bộ

đại lục.”

Vincent kết thúc giảng giải của hắn. Bạch Tử Thạch thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh, cậu đối với á thú nhân gọi là Oliver David kia có một loại cảm giác không rõ, không chỉ là kính nể, còn có một chút cảm giác khác lạ, ý nghĩ kia ngay ở trong đầu, nhưng thủy chung làm cậu không nắm bắt được. Bất quá, một người như vậy ở năm đó nhất định là phong thái xuất sắc, khí độ siêu nhân, có thể chịu đựng những điều người khác không thể chịu đựng.

Vincent nhìn bộ dạng tiểu đồng tây trước mắt vẻ mặt ngẩn ngơ cùng mơ ước, cũng biết cậu đang suy nghĩ gì, điều này rất đơn giản, mỗi á thú nhân nghe qua đoạn lịch sử này đều sẽ đối với vị kia sinh ra mơ ước to lớn. Thậm chí trong thú nhân cũng ít có người không kính nể hắn, có thể nói Oliver David cho thú nhân trên Bắc Nhã đại lục một sinh mệnh mới! Trên nét mặt Vincent mang chút thần sắc kiêu ngạo, Oliver David đáng để mọi người kính ngưỡng!

Nhưng là. . . Vincent không biết nghĩ tới điều gì, trong mắt dần dần hiện lên một tia ảm đạm cùng bất đắc dĩ. Hắn ngẩng đầu nhìn sắc trời, đứng lên: “Ta phải đi.”

Bạch Tử Thạch từ trong ngẩn ngơ hoàn hồn, kinh ngạc nói: “Người phải đi rồi sao? Nhanh như vậy!”

Lời nói tiểu á thú nhân thốt ra làm Vincent cảm thấy vui vẻ, xem ra tiểu đồng tây của hắn rất là không nỡ cùng mình tách ra a. Vincent vươn tay, dừng một chút rồi đặt lên vai Bạch Tử Thạch, vỗ vỗ nhẹ nhẹ: “Thời gian đã rất muộn rồi.”

Bạch Tử Thạch lúc này mới phát giác sắc trời bên ngoài đã tối xuống, cậu gật đầu: “Vậy người sớm một chút nghỉ ngơi đi.” Ngừng một chút cậu lại hỏi, “Ta sau này còn có thể gặp người không?” Vincent cũng có thể coi là một bằng hữu đầu tiên của cậu, mặc dù thỉnh thoảng sẽ đem cậu trở thành tiểu hài tử mà chăm sóc, nhưng lúc nói chuyện với nhau cho cậu một loại cảm giác rất ngang hàng, cậu rất thích cái thú nhân thoạt nhìn lạnh lùng này.

Vincent mỉm cười: “Chỉ cần người muốn.” Thanh âm của hắn trầm thấp mà ôn hòa, giống như một loại cảm dỗ hoa lệ, Bạch Tử Thạch ngây ngốc một chút, không biết sao hai gò má lại đỏ lên.

Vincent thu hồi tầm mắt đang nhìn chăm chú tiểu á thú nhân, thản nhiên nói: “Mấy ngày này ta sẽ ở giải thạch trường của Owen. Người có thể đến đó tìm ta.”

Bạch Tử Thạch đem cái gì đó không đúng lắm vừa rồi vứt khỏi đầu, cao hứng nói: “Tốt lắm, ngày mai ta đi tìm người.”

Niềm vui mừng của cậu thắng thần không hề che dấu, đôi mắt đen mỹ lệ vừa hoàn thành đường cong rất đẹp, gương mặt xinh xắn trắng nõn kỳ diệu, ánh đèn trong phòng chiếu vào làm phát ra ánh sáng nhu hòa ôn nhuận, trong lòng Vincent dâng lên một loại xung động cơ hồ không thể ức chế được, hắn muốn đem Bạch Tử Thạch hung hăng ôm vào trong ngực, một mực ôm che chở, không để người khác thấy cậu dù chỉ một chút.

Bây giờ còn chưa được, cậu còn quá nhỏ! Vincent nắm chặt nắm tay, nhắm lại mắt, lúc mở ra đã là một mảnh ảm đạm: “Ngày mai gặp.”

“Ân, ngày mai gặp.” Bạch Tử Thạch tiễn Vincent đến cửa, đứng ở nơi đó chờ hắn đi xa.

Vincent cảm giác được ánh mắt sau lưng, bỗng nhiên có cảm giác hạnh phúc vì được chờ đợi chậm rãi dịu dàng tiến vào tâm linh của hắn, thư thái như vậy, bỗng nhiên hắn đứng lại, xoay người lại từ từ quay lại, Bạch Tử Thạch vẫn chưa đi vào, nhìn thấy hắn trở lại kinh ngạc mở to mắt: “Người quên gì sao?”

“Ân, đã quên một việc.” Vincent thần sắc lạnh nhạt, lạnh lùng trong mắt trong sắc trời ám tối nhu hòa không ít, Bạch Tử Thạch nghiêng đầu đang suy nghĩ hắn quên cái gì. Bỗng nhiên, trên trán có thứ gì đó ầm ập chạm lên, một chút rồi rời đi, khi Bạch Tử Thạch ý thức được đây là cái gì, nhất thời giật mình tại chỗ. Cậu không thể tránh khỏi đại ra nhìn Vincent, trong lòng bối rối, hỗn loạn.

“Ngủ ngon.” Vincent nét mặt trước sau như một bình tĩnh, giống như cái xúc cảm vừa rồi kia chẳng qua là một cái mộng cảnh hư ảo của Bạch Tử Thạch.

“ . . . Ngủ ngon.” Bạch Tử Thạch hơi giật mình trả lời. Ánh mắt Vincent dừng lại một chút ở trên môi của cậu, tựa hồ có chút tiếc nuối, sau đó hắn xoay người, dứt khoát lưu loát đi, không quay đầu lại nữa.

Bạch Tử Thạch ở cửa đứng một hồi, sau đó rút cuộc cũng phản ứng, thiếu chút nữa giơ chân. Sát. . . Ánh mắt tiếc nuối của tên kia nhìn môi gia, là ý tứ gì? ý tứ – khi – gì?! Chẳng lẽ còn muốn bắt gia đáp lại người một cái hôn chúc ngủ ngon sao? Hồn đảo!

Ngô. . . Kỳ thực Bác Nhã đại lục cũng có thói quen hôn chúc ngủ ngon, đúng không, ngô. . . Nhất định đúng thế.

Bạch Tử Thạch nghĩ như vậy, sau đó lung la lung lay trở về phòng.

22. Chương 22: Cậu Ấy Là Của Ta

Hôn chúc ngủ ngon, kỳ thực là một loại lễ tiết rất bình thường đi, đúng không. . .

Đúng cái rắm! Bạch Tử Thạch nhìn trên mặt Lan Gaia nghi hoặc rõ ràng, cười gượng: “Không có gì, cũng không có ai. . .”

“Bạch, sao lại đột nhiên hỏi loại lễ nghi hôn trán này? Thật sự không có ai làm hành động này với người chứ?” Lan Gaia đối với phủ nhận của Bạch Tử Thạch tràn đầy nghi ngờ, hôn trán là một loại lễ nghi biểu đạt sự ân cần giữa người thân hoặc là giữa người yêu vô cùng thân thiết. Nếu là người nào khác hỏi thì không tính, nhưng nếu người khuyết thiếu kiến thức thông thường như Bạch hỏi, nhất định là đã thấy hoặc chắc chắn tự bản thân đã thể nghiệm qua.

Lan Gaia từng bước tới gần làm Bạch Tử Thạch có chút bối rối gật đầu lên xuống: “Thật không có, thật không có. . . Chẳng qua là thấy Bích Khê hôn Khoa Đặc Đặc mà thôi.”

“Như vậy a. . .” Lan Gaia cười lên, nhắc tới tiểu tôn tử của mình, hắn cũng rất thích, “Khoa Đặc Đặc mới mười bảy tuổi, tiểu hài tử khó tránh khỏi có chút dính người.”

Mới. . . Mười bảy tuổi. Bạch Tử Thạch hơi một tý, sau đó tự động thử chuyển đổi số tuổi, ngô, nơi này 30 tuổi = 18 tuổi, như vậy 17 tuổi cũng chính là chưa tới 11 tuổi. . . Như vậy trên thực tế bản thân cậu ở chỗ này cũng chính là một cái hài tử khoảng 13 tuổi.

Bạch Tử Thạch dừng một chút, yên lặng đem Vincent từ vị trí sắc lang kéo xuống, nhớ tới bộ dạng Vincent giống như chiếu cố tiểu hài tử mà chiếu cố mình — người ta thật ra chẳng qua là biểu đạt trân trọng đối với tiểu bối đi. . . Đúng không, đúng không, bằng không trừ luyện đồng phích ra, một người trưởng thành sẽ có tâm tư gì không nên có với một hài tử 13 tuổi chứ? Ngô. . . Mặc dù chuyện bị xem như tiểu bối vẫn cảm thấy có chút .

Bạch Tử Thạch nghĩ thông suốt hết thảy, nhất thời tâm tình thật tốt, coi như là đi tới một thế giới toàn dân giáo cơ (gay) đi, cũng không có nghĩa cậu phải cùng giáo cơ theo chứ. Dù sao hiện tại cậu không có loại khuynh hướng này, những thú nhân cao cao, to to, cường tráng, quá mức rắn chắc thoát nhìn làm sao cũng không bằng phụ nữ dễ thương, hương hươu, mềm mềm, xinh xắn.

Về vấn đề có trở về được hay không. . . trong nhất thời Bạch Tử Thạch có chút ảm đạm, nếu như cậu thật sự không trở về được, thế thì ở chỗ này tiếp tục sống quãng đời còn lại, chỉ cần sớm chuẩn bị tốt những đồ dưỡng lão, cho dù không có bầu bạn, không có hài tử cũng có thể trải qua rất tốt phải không? Bạch Tử Thạch không cảm thấy chỉ bị xem như á thú nhân liền thật sự có thể sinh dục như á thú nhân. Nhưng, nếu như cậu thật sự bị loại thể giới toàn dân giáo cơ này đồng hóa. . . Như vậy, lão ba, xin lỗi, con của người khiến người tuyệt hậu rồi.

Lan Gaia nhìn tiểu á thú nhân tâm tình có chút u ám, cũng không hỏi cậu làm sao, chẳng qua là ôn nhu đẩy cậu đi ăn cơm: “Lát nữa ta đưa người qua nhà Bích Khê được không? Ta phải đến bệnh viện, Bàn Bích cũng cần tu sửa vài thứ sẽ không ở nhà.”

Bàn Bích ở bên cạnh cười híp mắt gật đầu: “Bích Khê là bầu bạn rất tốt, Carlo con ta là một người có phúc khí. Hắn sẽ chiếu cố người thật tốt.”

“Ta biết.” Bạch hướng về phía thú nhân thoát nhìn hiền lành này cười cười, “Bất quá hôm nay ta cùng người khác hẹn gặp tại giải thạch trường của Owen.”

“Kết giao bạn mới sao?” Lan Gaia nghe được câu này thực vì Bạch Tử Thạch cao hứng, tiểu á thú nhân bọn họ cứu về chỗ nào cũng tốt, chỉ là người có chút hướng nội, không thích cùng người khác gặp gỡ, “Để Bàng Bích đưa ngươi đi đi, trạm dừng đầu tiên của hắc vừa vặn ở gần đó.”

Bạch biết hắc có chút không yên lòng mình, trong lòng âm áp, liền gật đầu.

Đến bên ngoài cửa hàng mao liêu của Owen, Bạch Tử Thạch nhìn bên trong từng đồng mao liêu xếp đối nhau, nhìn xuống dục vọng đi vào chọn vài khối, cậu hôm qua đã đỡ trưởng hai khối mao liêu, hơn nữa đều là đại trưởng những khối giá thấp nên danh tiếng đã truyền ra không ít. Năng lực của cậu không thể để cho bất luận kẻ nào biết, trong cái thế giới này, năng lực của cậu nếu để cho bất luận kẻ nào biết được đều là chuyện vô cùng nguy hiểm, Bạch Tử Thạch không có quên lịch sử á thú nhân bị bóc lột mà Vincent giảng giải.

Trước cứ nơi nơi học tập đi, tối thiểu để cho tất cả mọi người biết ta đang học tập khắp nơi. Bạch Tử Thạch lấy lại bình tĩnh, rẽ vào con đường nhỏ bên cạnh đi đến giải thạch trường.

Hôm nay giải thạch trường vẫn tràn đầy người, Bạch Tử Thạch bất giác tìm kiếm thân ảnh Vincent trong đám người thú nhân, bỗng nhiên bị người phía sau thành linh gọi tên, cái loại thanh âm trầm thấp quen thuộc lạnh như băng này, trên mặt Bạch Tử Thạch mang theo nụ cười xoay người lại: “Vincent, sớm.”

Thanh âm nhẹ nhàng mà vô cùng thân thiết này làm Allan lấy làm kinh hãi, thú nhân tóc nâu len lén nhìn về phía đồng bạn người vẫn luôn lãnh đạm với các á thú nhân, nhưng kinh hãi phát hiện ra thú nhân nào đó nét mặt luôn lạnh như băng bỗng nhiên nhu hòa hơn: “Sớm.”

Bạch Tử Thạch có chút kỳ quái nhìn thú nhân đi bên cạnh Vincent, sao lại dùng loại vẻ mặt kính ngưỡng nhìn mình, mình làm chuyện gì ghê gớm lắm sao? Bạch Tử Thạch sờ sờ mặt mình, có vẻ rất là nghi hoặc. Nhìn hành động của Bạch, Vincent khẽ nghiêng người, ở chỗ Bạch Tử Thạch không nhìn thấy bình thần liếc nhìn Allan một cái.

Thân thể Allan cứng đờ, nhưng ngay sau đó nở nụ cười sáng láng cùng Bạch Tử Thạch chào hỏi: “Này, người hảo, ta là Allan, bằng hữu vô cùng vô cùng tốt của Vincent. Nếu có chuyện gì về Vincent muốn hỏi, cả ngày bất cứ lúc nào cũng hoan nghênh ngươi đến tìm ta.” Kể cả hắc thích mặc tiểu nội nội (nội khổ, đồ lót) dạng gì ta cũng sẽ nói cho ngươi biết. Ka ka, nếu để Aijiaer, Sylvester, Betty đám á thú nhân bọn họ biết Vincent cư nhiên ở Maca thành xa xôi coi trọng một tiểu đồng tây còn chưa trưởng thành, biểu tình trên khuôn mặt cao ngạo của bọn họ nhất định rất thú vị.

“Người hảo, ta là Bạch Tử Thạch.” Bạch Tử Thạch đối với người thú nhân nhiệt tình thoát nhìn giống như mặt trời này rất có hảo cảm, hắc cười lên cảm giác rất giống đại ca.

Allan là một người thân thiện, chỉ chốc lát đã trở nên quen thuộc với Bạch Tử Thạch, tiểu á thú nhân này điểm nào lớn lên cũng nhỏ nhỏ xinh xinh, nhìn làm cho người ta rất thoải mái, cũng không có nửa phần như cái dạng tiểu á thú nhân nhõng nhẽo khó lấy lòng, cùng cậu ở chung cảm thấy rất tùy ý, Allan có chút hiểu tại sao Vincent lại coi trọng cậu, mặc dù thân thể của cậu còn chưa phát triển, có lúc ngay cả một số kiến thức thông thường cũng không rõ ràng, nhưng khí chất nói năng của cậu rất thành thực, không hề giống tiểu á thú nhân bình thường. Mấu chốt chính là. . . cậu lớn lên thật đúng là xinh xắn khả ái a. . . Cảm giác muốn nhét vào túi mang đi, khả ái đến mức người ta hận không thể ôm vào trong ngực nhéo một cái. Khiến người ta chú ý nhất chính là làn da mềm mại kia, Allan dám đánh cược cho dù là Gia Đức khoe khoang mình có làn da đẹp nhất cũng không đẹp được bằng làn da của cậu, thật không biết ở đâu lại nuôi được tiểu á thú nhân non mềm thể này, ngộ. . . Tóm lại, Vincent thật có phúc, làn da mềm mại như vậy bất kể là sờ hay < beep=”” ——=””>, nhất định thoải mái vô cùng.

Bạch Tử Thạch không biết mình đã bị tên thú nhân trước mắt thoát nhìn nhiệt tình, sáng sủa, chính trực này ý *** từ đầu đến chân một lần, còn hâm mộ điểm phúc của bằng hữu.

Vincent mắt lạnh nhìn Allan cùng Bạch Tử Thạch một đường nói chuyện với nhau, cũng không có nét mặt không vui gì, điều này làm Allan một bên thỉnh thoảng nhìn lên, gan càng ngày càng lớn, đến cuối cùng

thậm chí dám kéo kéo tóc Bạch Tử Thạch, bề ngoài thì thể hiện đứng đắn trên thực tế lại không biết nên khen hần hèn mọi đến thế nào.

Bạch Tử Thạch cùng Allan hàn huyên một hồi liền đến chỗ xung quanh giải thạch cơ, cậu còn không quên mục đích mình tới nơi này, đứng ở một bên xem người ta giải thạch, có đôi khi còn có thể xin người chủ đồng ý sau đó nhìn một hồi biểu hiện mao lưu của người ta, nhìn dáng vẻ Bạch Tử Thạch, mọi người đều biết đây là một người mới đang học tập, nhưng là người mới có vận khí không gì sánh bằng. Tin tức cậu ta hôm qua liên tục đổ trướng hai khối phi thúy tốt, hôm nay đã sớm truyền khắp giải thạch trường, người chủ cũng vui vẻ để phi thúy của mình dính chút vận khí tốt của Bạch Tử Thạch.

Tầm mắt Vincent nhìn chăm chú vào Bạch Tử Thạch một hồi lâu, mới bình tĩnh quay ra nhìn Allan: “Allan Nordisk, chúng ta đã lâu không có tỷ đấu qua, ta rất nhớ những trận đấu hồi còn nhỏ.”

Allan nhớ tới lần tỷ đấu gần đây cùng Vincent mình bị đánh thành đầu heo, sờ sờ quay đầu, lệ chảy đầy mặt: “Vincent, ta chỉ cùng cậu ấy nói mấy câu mà thôi, ngươi cần gì phải hẹp hòi như vậy a! ! !”

Vincent nhìn Bạch Tử Thạch, chuyên chú ôn hòa, thanh âm vững vàng: “Cậu ấy là của ta.”

Allan thở dài một hơi: “Vincent, ngươi không quên chúng ta tới Maca thành chẳng qua là tạm thời đi, đến lúc đó ngươi muốn cậu ấy phải làm sao đây?”

23. Chương 23: Kế Hoạch Dự Dã

“Cậu ấy là của ta.” Vincent giống như không nghe thấy câu hỏi của Allan, chỉ lặp lại câu nói kia.

“Được được được, ta biết cậu ấy là của ngươi.” Allan hết sức bất đắc dĩ, “Nhưng, tiểu đồng tây này rõ ràng còn chưa trưởng thành, nhà của cậu ấy ở chỗ này, ngươi đi ra ngoài cũng là có việc phải làm, chẳng lẽ ngươi còn có thể mang theo cậu ấy cùng đi khắp nơi được sao?”

Vincent khó có được bố thí cho Allan một cái đáp án: “Ta không cần mang theo cậu ấy đi khắp nơi.”

“Không mang theo cậu ấy đi khắp nơi. . . Không mang theo cậu ấy đi khắp nơi, nhiệm vụ của ngươi. . . Ha? Ngươi không phải, không phải là như ta nghĩ đó chứ?” Allan không đầu không đuôi kêu được phân nửa thì đem âm thanh đè thấp xuống: “Ta nói, ngươi sẽ không phải muốn trực tiếp mang Bạch Tử Thạch về Á Thành chứ?”

“Uy, Vincent, ngươi chẳng lẽ cam nguyện bại bởi Sousa? Trước không nói đến tên hỗn đản kia suốt ngày tìm người gây sự, nhưng nhiệm vụ lần này liên quan đến những thứ kia, ngươi cũng phải thận trọng a, không tìm được người mà cứ như vậy trở về, cũng chính là ngươi trắng thẩn vứt bỏ quyền thừa kế những thứ kia?” Allan thật có chút đỡ trán, hẳn thật không hiểu Vincent ngày thường bình tĩnh tự chế giống như thánh nhân, sao đến thời điểm mấu chốt này cư nhiên biến thành loại người vì tình này.

“Người ta đã tìm được rồi.” Allan lo lắng cho mình, Vincent cũng không phải là không biết, hẳn nhìn tiểu á thú nhân giữa đám người chịu khó học hỏi người khác, nghiêm túc nói.

“Tìm được rồi? Ngươi tìm được người. . . Chờ một chút. . .” Allan kích động nói năng lộn xộn đột nhiên dừng lại, hẳn cũng quay đầu, nhìn về phía tiểu á thú nhân đang chỉ vào giữa một khối mao lưu nói gì đó, “Ngươi nói người, sẽ không phải là. . .” Ngón tay của hắn chỉ vào tiểu á thú nhân đang đứng bên trong.

Vincent ánh mắt bình tĩnh gạt đầu. Allan trong nháy mắt gục đầu xuống, hữu khí vô lực nói: “Vincent. . . Ngươi không có quên Bạch Tử Thạch cậu ấy chỉ là một tiểu thái điều vừa mới vào nghề đổ thạch đi. Ngươi chọn cậu ấy thì coi như lần này chọn người không phải rõ ràng nhận thua hay sao?”

“Kết quả ra sao, còn khó mà đoán được.” Vincent một chút cũng không có cảm giác mình chọn Bạch Tử Thạch có điểm gì không đúng, nhưng nhìn bộ dạng Allan nửa chết nửa sống, khó có được tốt bụng giải thích một chút, “Người mà tổ a yêu muốn chúng ta tìm chính là người trên phương diện đổ thạch có điểm đặc biệt, cũng không có nói là người đổ thạch có ánh mắt tinh chuẩn. Bạch cậu ấy mặc dù là thái điều vừa mới nhập môn, nhưng vận khí của cậu ấy vô cùng tốt, có lẽ ngươi không biết, ngày hôm qua cậu ấy tổng cộng nhìn trúng ba khối mao lưu, trong đó hai khối đều là gạch liệu Owen đã chọn qua, đặt ở trong cửa hàng chỉ thuần túy để cho những người ngoài nghề yêu thích đổ thạch được thử nghiệm qua, có thể ở đó tìm ra phi

thúy đều là ngàn dặm mới tìm được một. Khối lam phỉ hôm qua chính là từ trong gạch liêu giải ra được. Một khối mao liêu còn lại bị người ta mua mất giải ra được khoảng hai mươi mấy cân Phỉ Thúy Đậu Chủng, thể nước mặc dù không tốt lắm, nhưng là màu dương lục. Càng quý dị hơn là, cậu ấy mua một khối phế liệu đã bị cắt qua, mặt cắt đều là Bạch Miên, khối phế liệu này một nửa khác bị cắt thành mảnh nhỏ cũng không có thấy một điểm lục, nhưng cậu ấy cắt ra một khối Thủy Tinh địa. Ta xem trọng, chính là loại vận khí này của Bạch.”

Nghe hắn nói thế, nét mặt Allan cũng nghiêm túc lên, hắn suy nghĩ một chút, vẫn không đồng ý: “Vincent, mặc dù ngươi nói rất có lý, nhưng loại số phận này nhìn không thấy sờ không được, làm sao ngươi bảo đảm loại số phận này sẽ luôn luôn đi theo cậu ấy? Ta cảm thấy còn không bằng tìm đồ thạch sư danh tiếng. Kỳ thực ta vẫn luôn không hiểu tại sao ngươi không trực tiếp ở Á Thành tìm người, mà hết lần này tới lần khác muốn tới bộ lạc sát biên giới thành thị.”

“Ta đã quyết định.” nét mặt Vincent một chút cũng không vì lời nói của Allan mà dao động. Tại sao không ở Á Thành tìm kiếm, Vincent rũ xuống tầm mắt, hắn vẫn nhớ lời tổ a yêu nói với hắn lúc gần đi — Đi nơi nào xa một chút, nói không chừng sẽ có thu hoạch lớn hơn.

Bạch Tử Thạch ở giải thạch trường ngâm cả ngày, lúc á thú nhân phát hiện cậu luôn không dùng hắc văn bao tay đều hoài nghi cậu là cư dân Á Thành, Bạch Tử Thạch giải thích mấy lần, nhìn mọi người tựa hồ cũng không tin nên cũng chẳng giải thích lại nữa, dù sao nếu tất cả mọi người cho là như vậy đối với cậu cũng rất tốt. Tối thiểu, mọi người đối với sự may mắn làm người khác hâm mộ của cậu hôm qua có giải đáp tốt hơn — người ta đúng là từ Mộng Áo Thành tới.

Vincent luôn quan sát Bạch Tử Thạch, lúc cậu chuyên chú việc gì, trên mặt luôn không tự chủ lộ ra chút biểu tình, giống như bây giờ, Bạch đang sờ khối mao liêu kia. Nghe mọi người nói biểu hiện và v.v... đều rất tốt, đáng tiếc duy nhất chính là, mặt ngoài có một vết nứt chừng một ngón tay, từ trong vết nứt có thể loáng thoáng nhìn thấy một mảnh màu lục nhàn nhạt, quan điểm của người mua là mặc dù có nứt, nhưng vết nứt hẳn sẽ không chạy dọc theo vào bên trong, cũng không tạo thành hư hỏng lớn với bề mặt phỉ thúy bên trong. Một đám á thú nhân đi lên dùng cường quang khí quan sát xong thì quan điểm mọi người cũng không sai biệt lắm. Bạch cũng đi xem thử, cậu mặc dù cười nói mình không hiểu lắm, nói không rõ được, nhưng trong ánh mắt lại toát ra vẻ tiếc nuối.

Bộ dáng cậu như vậy, có lẽ là không xem trọng mao liêu này đi. Vincent suy đoán.

Bạch Tử Thạch nhìn á thú nhân mới quen cao hứng bừng bừng đem bánh răng kê sát bên cạnh ke nứt sát thạch, trong lòng nhịn không được một trận thổ dài, hắn bây giờ nhìn cao hứng như vậy, nhưng lát nữa, niềm vui này sẽ tiêu thất vô tung. phỉ thúy trong khối mao liêu này giống với khối phỉ thúy cậu từng cảm nhận qua lúc ở nhà Bích Khê, tử khí trầm trầm, vết nứt kia nhìn tựa hồ không chạy dọc vào, nhưng thực tế nó đã đem cả khối phỉ thúy phá hủy, năng lượng bên trong đại khái cũng đều xói mòn không sai biệt lắm.

Bạch Tử Thạch trầm mặc một hồi, sau đó từ trong đám người lui ra. Vincent gọi cậu một tiếng, Bạch Tử Thạch hoàn hồn chạy tới chỗ hắn, đưa cho cậu một chén nước Lan Chi, Bạch Tử Thạch nói cảm ơn nhận lấy rồi một hơi uống cạn.

Vincent vỗ vỗ bờ vai của cậu: “Một mỗi sao?”

“Có chút.”

“Bên này.” Vincent dắt Bạch Tử Thạch tới cửa hàng phục vụ ngoài trời ở ven giải thạch trường, sau đó cho Bạch Tử Thạch gọi một ly kem bơ, cái này giống kem ly trên địa cầu ăn vào có cảm giác giòn giòn, mùi vị nhẹ nhàng khoan khoái, Bạch Tử Thạch ăn một miếng liền thích, điểm không hoàn mỹ chính là, cái thìa này thật sự có chút lớn !!!

Vincent nhìn tiểu á thú nhân trước mắt cầm cái thìa nho nhỏ bào từng tí từng tí đá bỏ vào miệng, lúc ăn thật thích thú thì đôi mắt còn vô thức híp lại, bộ dạng khả ái lúc nào cũng làm hắn nhịn không được muốn sờ sờ đầu cậu, niết niết mặt cậu, thậm chí ôm vào trong lòng hảo hảo hôn một cái.

Cậu ấy là của ta. Vincent tại đáy lòng tự nói với mình, từ trước đến nay hắn chưa bao giờ hoài nghi mình có thể có được tiểu đồng tây trước mắt này, chỉ có bấy năm thôi, hắn chờ được. Nhưng việc cấp bách là phải đem Bạch mang đi.

Tính toán một chút, Vincent bỗng nhiên bình tĩnh mở miệng: “Ta phải đi.”

Đi? ! Bạch Tử Thạch sửng sốt, ngược mắt nhìn Vincent, kem sữa còn dính trên khóe miệng cậu làm dáng vẻ Bạch Tử Thạch thoát nhìn ngơ ngác, cậu mấp máy môi hỏi: “Người muốn đi đâu?”

“Về Á Thành.” Vincent vươn tay, dùng ngón cái mềm nhẹ lướt qua cánh môi Bạch Tử Thạch, cảm giác mềm mại giống như cơn gió thổi qua làn da làm Vincent trong nháy mắt thất thần, nhìn ánh mắt của tiểu đồng tây đối diện trong nháy mắt không được tự nhiên dao động, hần bình tĩnh mở miệng, “Ồ đó, dính kem.”

Bạch Tử Thạch không được tự nhiên nhẹ ho hai tiếng, sau đó vươn cánh tay hung hăng chà xát miệng, trong lòng thì khinh bỉ mình nổi lên ý niệm xấu xa trong đầu, đã nói người ở nơi này chỉ là một hài tử mười ba tuổi, còn luôn cảm thấy người ta đang chiếm tiện nghi của người! ! Cậu lựa chọn không để mắt đến rung động mắt tự nhiên tuôn trào trong lòng khi một khắc kia ngón tay thô ráp của đối phương chạm đến.

Bạch Tử Thạch lấy lại bình tĩnh, hỏi: “Khi nào thì đi?”

“Năm ngày sau.”

“Nhanh như vậy? !” Bạch Tử Thạch bật thốt lên câu hỏi làm Vincent tâm tình vui vẻ, tiểu đồng tây của hắn không nỡ để hắn đi. Bạch Tử Thạch cũng có chút hối hận mình nhanh mồm nhanh miệng, hỏi như thế chẳng hóa ra mình quá gì đó gì đó với Vincent. Nói thật thì, đối với phản ứng của mình, Bạch Tử Thạch cũng cảm thấy có chút quá mức. Hai người rõ ràng mới quen biết được một ngày, nhưng cậu cảm thấy như hai người đã quen biết thật lâu, khi cùng đối phương ở chung rất tự nhiên thoải mái, nghe thấy đối phương phải đi, một loại cảm giác không muốn tự nhiên dâng trào, phi thường kỳ quái.

Có lẽ bởi vì hai người bọn họ đều có cặp mắt đen hiếm thấy ở nơi này? Bạch Tử Thạch nghĩ tới một khả năng.

“Trong nhà có một số việc.” Vincent nhàn nhạt giải thích.

Mỗi người đều có chuyện riêng phải làm, Bạch Tử Thạch nhanh chóng bình ổn tâm trí mình, cậu dùng thìa khuấy một ít kem đã tan mím cười nói: “Ta bây giờ mới biết nhà của người tại Á Thành, nơi đó như thế nào?”

Vincent suy nghĩ một chút: ” So sánh với Maca thành thì, Á thành vô cùng. . . văn minh, vô cùng xa hoa “

Xa hoa rất dễ hiểu, nhưng văn minh? Đây là ví dụ kiểu gì? Bạch Tử Thạch kỳ quái nhìn Vincent một cái.

Vincent cũng không giải thích: “Người tận mắt nhìn sẽ hiểu.”

Bạch Tử Thạch lắc đầu: “Thôi quên đi, nơi này giao thông bất tiện, ta cũng không biết đến lúc nào mới có thể đến Á Thành xem một chút.”

Vincent trong mắt lóe lên một đạo quang mang, hần cúi đầu uống một hớp nước đá, hỏi: “Bạch, người muốn đến Á Thành học tập không?”

Học tập? Bạch Tử Thạch ngẩn ra, cái từ này cách cậu đã rất xa, nhưng bây giờ mới nhớ ra, cậu tựa hồ tựa hồ thật sự phải đi học, hiểu biết của cậu đối với đại lục này cùng với đứa trẻ con mới hiểu chuyện không khác biệt là mấy.

Nhưng, đến Á Thành ư?

24. Chương 24: Đây Tuyệt Đối Không Phải Tổ Tình

“Maca thành không có trường học sao?” Mặc dù Bạch Tử Thạch rất muốn đi xem Á Thành, thành trì được thế giới này gọi là Mộng Ảo Thành, nhưng, cậu vẫn lưỡng lự, từ khi cậu tỉnh lại đến bây giờ vẫn luôn ở trong Maca thành, thật vất vả mới ở trong thế giới xa lạ này có một nơi hơi quen thuộc, nói thật, cậu đối với việc rời đi nơi này vẫn có chút sợ hãi con đường tương lai không biết sẽ thế nào.

“Có.” Vincent rũ mắt xuống, “Nhưng, ta trường học ta giới thiệu cho người là một trường học rất đặc thù — học viện Oliver.”

“Oliver?” Bạch Tử Thạch nghĩ đến người á thú nhân thành lập lên Á thành, “Trường học chẳng lẽ là Oliver David thành lập?”

“Đúng, lúc hần về già thì thành lập trường này. Sau khi hần qua đời, hậu nhân của Oliver mở chương trình học về đồ thạch trong trường học. Đến bây giờ, giữa học viện Oliver và công hội đồ thạch sư quan hệ rất tốt, hàng năm có thể đề cử mười người tốt nghiệp vào công hội. Đồ thạch sư là nghề nghiệp phi thường tôn quý trên thế giới này, mỗi á thú nhân đạt được danh hiệu đồ thạch sư không chỉ trên phương diện đồ thạch có ánh mắt tinh chuẩn, mà còn phải là người có phẩm đức cao thượng. Đồ thạch sư ở trong công hội đồ thạch sư có được quyền ưu tiên mua mao liêu, khi người vì công hội cống hiến đầy đủ, thì thậm chí có thể vào khu mỏ chọn lựa, thậm chí là giảm giá mua. Không chỉ có những điều này, thân phận đồ thạch sư mang lại cho á thú nhân rất nhiều lợi ích tiềm ẩn. Thế nên, học viện Oliver trên căn bản là học viện mỗi người á thú nhân khát khao bước vào.”

“Nó là trường học chuyên dạy đồ thạch sao?” Bạch Tử Thạch thật sự kinh ngạc.

“Không, không chỉ vậy, học viện Oliver rất lớn, sở hữu mười phân viện, đồ thạch học viện là một viện trong đó, ngoài ra còn có quản lý viện, cơ giới viện, xây cất viện, kinh tế viện, y học viện, văn học viện, biểu diễn viện, giáo dục viện, ôn lãng viện. Học viện Oliver là trường tổng hợp có thực lực mạnh nhất trong các học viện cao cấp trên đại lục.”

Ngoài đồ thạch viện ra các học viện khác cũng tốt, nhưng. . . “Ôn lãng viện là dạy cái gì?” Bạch Tử Thạch có chút tò mò.

Vincent liếc cậu một cái, bình tĩnh giải thích: “Ôn lãng viện còn gọi là bầu bạn học viện, bên trong giảng dạy rất linh tinh, nhưng mục đích chỉ có một, chính là làm cho á thú nhân trong học viện trở thành bầu bạn mà á thú nhân bình thường tha thiết mơ ước.”

Ha. . . ? Lại còn có phân viện như vậy? ! Bạch Tử Thạch có chút bị sặc.

Vincent nhìn đôi mắt đen lúng liếng tròn tròn của Bạch Tử Thạch bộ dạng giống như giật mình không thôi, tâm tình sung sướng nhếch lên khoe miệng, đùa giỡn nói: “Bạch có muốn vào ôn lãng viện không?”

Vào bầu bạn học viện? Không muốn, tuyệt đối không muốn! Bạch Tử Thạch dùng sức lắc đầu: “Ta mới không cần vào cái gì bầu bạn học viện!” Cậu chính là đàn ông! Tinh khiết đàn ông!

“Ha hã. . .” Vincent bị phản ứng của cậu làm cho khẽ bật cười, tiếng cười thuần nam tính trầm thấp từ trong ***g ngực vang lên làm Bạch Tử Thạch không hiểu sao cảm thấy khuôn mặt có chút nóng.

“Cái kia. . . học viện Oliver nếu nổi danh như vậy, người như ta căn bản là không thể nào bước vào. Ta ngay cả sơ đẳng học viện, trung đẳng học viện cũng chưa học qua, làm sao có thể trực tiếp vào học viện Oliver! Không thể nào.”

“Ta nếu đã giới thiệu cho người, người chỉ cần suy nghĩ có muốn hay không là được rồi.” Vincent ánh mắt nhu hòa nhìn Bạch Tử Thạch, “Ta hy vọng người có thể trong năm ngày này hảo hảo cân nhắc một chút, Bạch. . . Ta muốn người cùng đi với ta.”

Cái này. . . Rốt cuộc là ý tứ quỷ quái gì? Tổ tình? Nha nha nha. . . Phi phi phi. . . Không thể nào là tổ tình, Bạch Tử Thạch, đừng quên tuổi tác của người trong lòng người ta! Còn có a, đừng tưởng rằng đi vào một cái thế giới toàn dân giáo cơ, người khác nói cái gì cũng bị người hiểu thành cơ tình dạt dào! Bạch Tử Thạch ở trong lòng hung hăng cảnh báo mình một phen, tuyệt không biết vành tai của cậu lặng lẽ đỏ lên.

Tầm mắt của Vincent không tự chủ được nhìn chăm chăm cái tai hồng phấn của Bạch Tử Thạch, ngoài mặt nhìn qua hần vẫn cứ bình tĩnh như cũ, nhưng chỉ có tự Vincent mới biết hiện tại hần có bao nhiêu muốn đem tiểu á thú nhân đối diện kéo qua, ôm chặt lấy cả cậu ấy, sau đó ngậm cái tai xinh xắn trắng nõn vô cùng kia tùy ý trên đùa, lúc đó, trên mặt Bạch nhất định tràn đầy đỏ ửng nhàn nhạt, nói không chừng còn có chống cự nho nhỏ giống như gãi ngứa, cậu ấy sẽ phát ra thanh âm yếu ớt, giống như cầu xin. . .

Ừng ực. . . Vincent hầu kết hoạt động một chút, sau đó bắt buộc tầm mắt của bản thân dời đi, tiểu đồng tây đối diện sắc mặt càng ngày càng đỏ.

Bạch Tử Thạch chỉ cảm thấy ánh mắt thú nhân đối diện quá mức thâm trầm, lúc nhìn mình, ám sắc trong mắt khiến người ta một chút cũng nhìn không thấu, một tầng sâu nguy hiểm làm cậu không khỏi lên tiếng đánh vỡ bầu không khí càng ngày càng có chút quỷ dị này: “Cái kia. . . Vincent, ta rất cảm ơn người vì ta suy nghĩ nhiều như vậy. Nhưng, ta không thể đến học viện Oliver được. Ta tìm không thấy lý do để mình tiếp thu quà tặng trân quý thế từ người.” Huống chi, một học viện như vậy, người có thể để người khác không cần thi qua mà có thể vào học ngay, là người có thân phận thế nào ở Á Thành thậm chí trên đại lục này, Bạch Tử Thạch mặc dù cũng không rõ ràng cụ thể, nhưng biết nhất định là không tầm thường. Vincent, ta đối với người cơ hồ không biết gì cả, mà người ngay từ đầu liền ôm thiện cảm thật lớn đối với ta, thiện cảm này từ đâu mà đến ta cũng không biết. Người như này, làm trong lòng ta vừa cảm kích lại vừa cảm thấy dễ phòng.

Vincent tựa hồ xem thấu bất an của cậu, thú nhân rũ mắt xuống, dùng một cánh tay chống đầu của mình, ánh mắt thâm thúy chăm chú nhìn chằm chằm Bạch Tử Thạch: “Bạch, người không cần nghĩ nhiều như vậy, bởi vì, ta cũng không phải là hoàn toàn không có yêu cầu.”

Có yêu cầu? Bạch Tử Thạch kinh ngạc nhìn Vincent, ở nơi này cậu ngoài cảm ứng lực chỉ có bản thân cậu biết ra, còn có sở trường gì có ích cho người khác sao ?

“Bạch, ta hy vọng ba năm sau người có thể tham gia một cuộc tỷ thí. Tỷ thí về phi thúy nguyên thạch.” Vincent nói tiếp.

Bạch Tử Thạch trong lòng cả kinh: “Tại sao là ta? Ta chỉ là một thái điều mới nhập môn!” Tại sao Vincent chọn mình, chẳng lẽ hắn đã biết cảm ứng lực của mình đối với phi thúy? Không thể nào a, chỉ mới một ngày mà thôi, thời gian dài như vậy á thú nhân may mắn lần đầu tiên đổ thạch liền đổ trường cũng không phải chỉ có riêng mình. Rốt cuộc là cái gì đây?

“Bạch, mặc dù người chỉ là một người mới vừa nhập môn, nhưng người có ưu thế rất nhiều người không có.” Vincent giương mắt nhìn về phía giải thạch cơ mà lúc này Bạch Tử Thạch ngốc bên cạnh, bên kia tiếng ồn ào xen lẫn tiếng tiếc hận cùng truyền tới: “Ai ~~ không nghĩ tới lại là vết nứt xấu, cư nhiên một đường đem cả khối phi thúy xuyên qua , khối phi thúy này chúng đều gần đạt tới Thủy Tinh Chung , thật là đáng tiếc. . . Những vết nứt này!”

Vincent khé môi cong lên, hắn còn nhớ rõ nét đáng tiếc lóe lên trong mắt Bạch: “Bạch, nói cho ta, tại sao người không đánh giá cao khối mao liêu kia?”

Khối kia? Khối kia? ! Bạch theo tầm mắt Vincent nhìn sang, cậu lập tức ý thức được là cái khối mao liêu bề ngoài có vết nứt kia, trong lòng cậu cả kinh, không nghĩ tới cư nhiên là một ánh mắt liền bị người khác nhìn thấu, nhưng Vincent là nghĩ như thế nào? Còn nữa, sao lại trùng hợp như thế bị Vincent thấy được. . . Chẳng lẽ hắn vẫn luôn. . .

Bạch Tử Thạch cân nhắc một chút ngữ khí, nói: “Ta cũng không nói rõ được, chẳng qua là cảm thấy nếu như là ta, ta chắc chắn sẽ không mua.”

Vincent mỉm cười: “Đây chính là nguyên nhân ta chọn người. Bạch, đổ thạch sư cũng tin tưởng trên thế giới này có vận mệnh. Ta cho rằng người là người có được loại vận may này. Nhân lực kinh nghiệm về đổ thạch những thứ này cũng có thể từ từ gia tăng, chỉ riêng loại vận may này nhìn không thấy sờ không được, hoàn toàn do trời sinh.”

Vincent nói thế, ngược lại làm Bạch Tử Thạch thở dài một hơi, nguyên lai hắn đem hết thấy đều quy kết cho vận may: “Nhưng Vincent, người cũng biết thứ vận mệnh này thấy được sờ không được, nếu như ta ở lúc tỷ thí, đúng lúc không có vận khí thì làm sao?”

“Tổng phải thử một chút.” Vincent bình tĩnh nói, “Nếu quả thật là như vậy, thì ta cũng sẽ không chỉ làm mỗi phương thức tính toán này.”

Uy uy uy, còn không bằng người ngay từ đầu liền dùng phương pháp dự tính khác kia! Bạch Tử Thạch vẫn cảm thấy bản thân nhân vi lực bạc (khả năng của bản thân ít, ko đủ): “Tỷ thí này đối với người mà nói hẳn là rất trọng yếu đi, ta sợ rằng làm không tốt, ta vẫn cảm thấy không thể đáp ứng.” Cậu lắc đầu, thủy chung cảm giác mình vẫn nên lão lão thật thật ngồi ở trong Maca thành thì có lợi hơn.

Vincent trong mắt lộ ra vẻ bất đắc dĩ cùng thở dài, tiểu á thú nhân này thật đúng là đặc biệt, nếu như là người khác, nghe có thể tiến vào học viện Oliver học tập, nhất định sẽ vội vàng đồng ý, dù sao chẳng qua chỉ cần tham gia một trận tỷ thí không quan hệ đến mình mà thôi. Nhưng chính bởi vì thế, Bạch mới là Bạch, ở trước hấp dẫn cực lớn vẫn có thể giữ được tâm của bản thân, tự mình chọn lựa cuộc sống mà mình muốn.

Đáng tiếc là, Bạch, ta không thể để người cách ta càng ngày càng xa. Vincent đưa tay cầm lấy tay Bạch Tử Thạch, vẻ mặt của hắn trở nên nhu hòa, pha lẫn tình cảm nhân nhật cùng hơi tiếc nuối: “Bạch, lý do như vậy vẫn không thể khiến người đi theo ta đến Á Thành sao?”

Bạch Tử Thạch rất khó xử, thành thật mà nói, sức hấp dẫn của Á Thành cũng không phải lớn bình thường, có thể tới tình cầu này, Bạch Tử Thạch sao lại không muốn thấy hết cảnh sắc của tình cầu này, hướng chỉ vào đồ thạch viện Oliver còn có thể che dấu lực cảm ứng của cậu đối với phi thúy, đây là việc cậu để ý nhất cũng sợ người khác biết nhất. Thế nhưng, tình cầu này đối với cậu mà nói thật sự là quá mức xa lạ cũng quá mức nguy hiểm, thế cho nên cậu cảm thấy cứ sống ở một chỗ mới là an toàn và thoải mái nhất. Còn lời đề nghị từ Vincent, bất an xao động và tương lai không rõ khiến Bạch Tử Thạch không dám tiến lên, cảm giác, cảm thấy một khi đáp ứng, tương lai sẽ phát sinh điều gì đó cải biến cực lớn.

“Nếu như nói, trừ tỷ thí ra, chính ta cũng không muốn cùng người xa nhau, ta muốn lúc nào cũng có thể nhìn thấy người, như vậy người có thể cân nhắc đến việc đi theo ta không?”

Thanh âm Vincent trầm thấp mà nhiều từ tính, Bạch Tử Thạch trong nháy mắt sững sờ tại chỗ —

Vincent, điều này là có ý tứ – quý – quái – gì? ! Đây không phải là tỏ tình, không phải tỏ tình, không phải tỏ tình, tuyệt đối không phải tỏ tình a a a a ! !

25. Chương 25: Cạm Bẫy Của Vincent

Có lẽ là do quá mức kinh ngạc, Bạch Tử Thạch cả bộ mặt bày ra vẻ ngây dại ngốc trệ, song nội tâm của cậu lại giống như ngựa gào rít người hại lão tử: Bạch Tử Thạch, đây không phải là tỏ tình, không phải tỏ tình, tuyệt đối không phải tỏ tình, người nha người cảm thấy người sẽ đối với một cái hài tử có ý niệm quý quái gì trong đầu sao sao sao sao? Còn nữa a, Vincent, người không cảm thấy đối với một đứa bé nói những thứ này có chút, không, không phải có chút, là thập phần cực kỳ bất thường không phúc hậu lại không đạo đức lại không tiêu chuẩn lại không chính nhân quân tử sao? ! ! ! Quấy rối xuân tâm thiếu nữ (?) cái khi gì, cái loại cầu huyết này nhanh chọc mù mắt chó của người khác, điều này tuyệt đối không thể tồn tại, tác giả người nha nhanh chóng đem cái câu nói phía trên kia xóa bỏ xóa bỏ xóa bỏ a a a a ! !

Bạch Tử Thạch hỗn loạn trên cơ bản không biết mình đang gào thét cái gì, tóm lại cái này giống như tán tỉnh. . . Không, cảnh đùa giỡn này làm cậu chịu kích thích không nhỏ, làm thần kinh cậu trong ngắn ngủi vài giây xoay chuyển N cái suy nghĩ, có phần vượt quá trọng tải hoạt động.

Một hồi lâu, Bạch Tử Thạch cuối cùng tìm về thanh âm của mình, nghe có vẻ rất tỉnh táo, Bạch Tử Thạch hài lòng ở trong lòng gật đầu: “. . . Chẳng lẽ người cho là nói như vậy, ta sẽ đáp ứng sao?”

Cặp mắt đen xinh đẹp của Vincent chuyên chú nhìn cậu thật lâu, chứa chút thâm thúy, Bạch Tử Thạch nhìn không hiểu nhưng bản năng có chút sợ, bỗng nhiên thú nhân đối diện khoe miệng cong lên một độ cong nhè nhẹ: “Xem ra mị lực của ta không đủ lớn, phương pháp Allan nói cho ta hoàn toàn không dùng được.”

... = =, Vincent, cái mị lực nam tính hùng hậu của người có thể chờ sau này lúc đối diện với một đám á thú nhân MM thì thử lại nha nha nha... Làm hại tim gan gia phác thông phác thông phác thông nhảy như múa samba, nói lại, gia vừa rồi không có đổ mặt đi? Nhất định không có đổ mặt.

Bạch Tử Thạch nội tâm thở phào một hơi, thuận tiện khinh bỉ bản thân không bình tĩnh, không phải là bị tỏ tình hư hư thực thực đùa giỡn sao? Mặc dù ngồi trước mặt là một tên trăm phần trăm cong nam, nhưng đam mê gì đó ở Thiên Triều, mấy muội muội từng người từng người không chùn bước nhảy vào hủ vực là chuyện mọi người đều biết, thỉnh thoảng cũng có thể ở khu bình luận của Thiên Nhai QD thấy một đám hủ muội gào thét — cái đám xú nam lớp chúng ta, cả ngày ở trước mặt chúng ta bán hủ, máu mũi lão tử đều không đủ dùng a *gào thét*!

Từ đó có thể hiểu, Bạch Tử Thạch, giữa loại ham mê này của tiểu quần chúng tại Thiên Triều, bầu không khí đam mê dày đặc, thì khi người đi tới một cái tỉnh cầu toàn dân giáo cơ, điểm này chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ, chỉ là chuyện nhỏ.

Vincent nhìn tiểu á thú nhân đối diện khôi phục lại vẻ bề ngoài bình tĩnh, cặp mắt đen nhánh sa sầm, xem ra thăm dò vừa rồi làm tiểu đông tây chịu kích thích lớn, bằng không không đến nỗi đến bây giờ còn đang xoắn xuýt.

Trải qua hồi lâu điều chỉnh tâm lý, Bạch Tử Thạch cuối cùng có thể chân chính bình tĩnh: “. . . Sau này, có thể không cần nói những lời như thế không, rất dễ làm cho người ta hiểu lầm.”

Vincent từ chối cho ý kiến: “Nếu như người không thích, đương nhiên có thể.”

“... Cảm ơn.” Bạch Tử Thạch khẽ khẽ cau mày, Vincent rõ ràng trực tiếp đáp ứng yêu cầu của mình, nhưng vì sao cậu có một loại cảm giác rất vi diệu, hình như là ở đâu đó thấy qua loại cảnh tượng tương tự —
Nam: Chúng ta thật sự chỉ mới một giờ không gặp sao? Ta sao lại cảm thấy giống như đã qua cả một thế kỷ, thân ái, vĩnh viễn dừng rời xa ta. Nữ: Đáng ghét, ai cho người nói những lời này ? ! Thật là mắc cỡ.
Nam: Người không thích? Vậy sau này ta sẽ không nói.

Bạch Tử Thạch yên lặng quay đầu, run rẩy cả người nổi da gà, khẽ cau mày tự hỏi bản thân có cái gì không đúng, tại sao lời nói của Vincent luôn làm cho mình thấy kỳ lạ, xoay một vòng luôn trở nên chứa đầy cơ tình chứ? Bạch Tử Thạch, mặc dù đi tới một thế giới toàn dân giáo cơ, nhưng hãy nhớ kỷ tuổi của mình, đừng cảnh giác quá mức, thuần khiết một chút cho ta a a a!!!

(cơ tình : tình cảm đồng tính)

“Bạch, những điều ta vừa nói, xin người cẩn thận cân nhắc một chút.” Vincent đem trọng tâm câu chuyện rẽ trở về, “Nói thật, người muốn ở lại Maca thành, ta có thể hiểu, dù sao người mất đi rất nhiều trí nhớ, ngay cả nhà mình cũng không nhớ rõ lắm, nên đối với Maca thành có rất sâu quyền luyến. Nhưng, Bạch, người chẳng lẽ không muốn nhìn một chút thế giới này sao? Không muốn dùng ánh mắt cùng lỗ tai lần nữa nhận biết thế giới này? Thứ cho ta nói thẳng, Maca thành quá xa xôi, nơi này dân phong thuần phác, bảo lưu lại rất nhiều phong tục trước đây, dấu vết văn minh cũng chẳng thấy nhiều, làm chỗ tĩnh dưỡng tuổi già thì không tệ, nhưng Bạch, người còn trẻ, chẳng lẽ không muốn ra bên ngoài xem thử sao?”

“Ta nhìn ra được, người đối với đồ thạch đầy cảm giác hứng thú. Trong Maca thành không có công hội đồ thạch sư, công hội đồ thạch sư gần nhất cũng cách Maca thành hai tháng lộ trình. Nếu như người muốn trở thành một đồ thạch sư chân chính, nhất định phải ở công hội đồ thạch sư tiến hành từng bước từng bước khảo thí, cũng nhất định phải đến Á Thành tiến hành kỳ sát hạch cuối cùng. Còn một điều nữa, Bạch, quả thật Maca thành mặc dù dân phong thuần phác, nhưng tập tục xưa cũng bị bảo lưu lại, trong những thứ tập tục xưa này không ít điều đối với á thú nhân rất bất lợi. Tỷ như nếu khi á thú nhân 50 tuổi còn chưa lựa chọn bầu bạn, như vậy bộ lạc có quyền cưỡng chế hẳn cùng một thú nhân kết làm bầu bạn, nhất là vị thành niên được bộ lạc nuôi dưỡng như người. Giống như đồ thạch chiến lúc trước, đó cũng là một trong các tập tục xưa, hiện tại đồ thạch chiến đã không phải như thế, nếu như ở chỗ khác, ngày đó người có thể trực tiếp cự tuyệt hẳn, không có người lên án, nhưng Maca thành không giống vậy, nơi này dân phong vẫn nghiêm khắc thi hành bốn điều ‘Dũng, Chính, Bất Khuất, Bất Thối Lui’. Mặc dù dân phong thuần phác, nhưng từ một phương diện khác mà nói, một khi chạm đến điểm mấu chốt ở nơi này, bọn họ cũng sẽ trở nên càng cố chấp và nghiêm khắc.”

Bạch Tử Thạch có chút sợ ngấy người, những thứ này cậu chưa từng nghĩ tới, cậu cho là những nơi khác trên Bắc Nhã đại lục chắc là cũng giống Maca thành. Lại không nghĩ rằng nơi này cứ nhiên chẳng qua là vùng xa xôi của đại lục, đúng rồi, đơn giản như Thiên Triều cũng có các khu vực khác biệt, vùng duyên hải phát triển và vùng núi hẻo lánh tạo thành đối lập rõ ràng, có nhiều chỗ còn bảo lưu tập tục cướp cô dâu. . . Maca thành so với toàn bộ Bắc Nhã đại lục cũng chính là đạo lý tương tự như thế.

Bất quá, 50 tuổi cưỡng chế hôn nhân? Bạch Tử Thạch có chút cười khổ, lúc cậu 50 tuổi hẳn cũng đã già rồi, hơn nữa thú nhân trên Bắc Nhã đại lục độ tuổi trung bình đạt đến 150 tuổi — 200 tuổi, thời gian cậu có thể sống chỉ bằng khoảng phân nửa thú nhân mà thôi.

Tập tục xưa của Maca thành, kỳ sát hạch của công hội đồ thạch sư . . . Việc này đều là những thứ Bạch Tử Thạch không biết, nếu thực sự như vậy. . .

“Vincent, ta nghĩ ta có chút động tâm, nhưng ngươi cần để ta suy nghĩ kỹ càng đã, việc này dù sao cũng không phải chuyện nhỏ. Nếu như có thể, ta hy vọng chúng ta có thể chọn lựa phương thức nào đó để cho hai bên đều có thể duy trì quyền lợi của bản thân.” Bạch Tử Thạch nhìn ánh mắt Vincent, thành thực mà nói, bất kể kết quả thế nào, tiên lễ hậu binh luôn luôn không có gì sai lầm. (tiên lễ hậu binh : trước thuyết phục, sau mới dùng áp lực, đe dọa)

“Về cái này, ta hy vọng có thể trở thành người canh gác của ngươi.”

Người canh gác? Danh từ này Bạch Tử Thạch cũng không phải là lần đầu nghe thấy, nhưng hàm nghĩa cụ thể cậu cũng không hiểu lắm: “Người canh gác. . . là gì?”

“Người canh gác là người ái mộ của á thú nhân. Một á thú nhân có thể có rất nhiều người canh gác, hấn đối với người canh gác cũng không có nghĩa vụ gì. Nhưng thú nhân một khi trở thành người canh gác của á thú nhân nào thì phải được á thú nhân thừa nhận rồi hai người dưới pháp tắc chứng nhận hình thành một khế ước, trong khế ước thú nhân nhất định phải bảo vệ á thú nhân, á thú nhân thì tặng cho thú nhân yêu mến mình thứ gì đó hấn muốn tặng, cho đến khi á thú nhân tìm được bầu bạn hoặc là hai bên ở dưới pháp tắc chứng kiến giải trừ khế ước này, trong khi khế ước, hai bên thú nhân và á thú nhân phải trung thành. Nếu như thú nhân khiến á thú nhân chịu thương tổn ác ý từ thú nhân, thì nó sẽ thành vết nhơ không xóa sạch được trên ghi chép của hấn, ảnh hưởng suốt đời, bất luận là tìm kiếm bầu bạn hay là bất kỳ thứ gì khác.” Vincent giải thích tương đối rõ ràng, Bạch Tử Thạch thoáng cái liền hiểu, người bảo vệ chính là người thăm mến, điểm khác là, người canh gác nhận được thừa nhận sẽ được á thú nhân thăng cấp thành nam nữ. . . nam nam bằng hữu, cho đến khi hai người chia tay. Không giống trên địa cầu, nơi này đối với lợi ích của á thú nhân có quyền bảo vệ hơn, nếu như ngươi dám lăng nhăng hoặc đánh bạn trai, vậy thì chờ cả đời tìm không được vợ, hoặc trong quan hệ công việc bị người khác khinh bỉ đi.

Nếu như khế ước ‘người canh gác ‘ này thật sự có bảo đảm như vậy, cũng là rất được đi.

“Nhất là, Bạch ngươi còn chưa trưởng thành, người canh gác ở một số lúc còn có thể làm người giám hộ cho ngươi, thí dụ như khi đi học, hoặc là khi xử lý một số việc tranh cãi.”

Bạch Tử Thạch coi như là đã hiểu, ý của Vincent chính là khi hấn trở thành người bảo hộ của mình, chỗ tốt là cực kỳ nhiều, vừa bảo đảm lại vừa thuận tiện.

Nghe, quả thật rất khiến người ta tâm động. . .

Nhưng, người canh gác. . . Đây chính là bạn trai! ! ! o ()o. . . Đây chính là trần trụi cơ tình. . .

Vincent nhìn tiểu đông tây đối diện vẻ mặt xoắn xuýt do dự, trong mắt lóe lên ý cười mềm mại, hấn vươn ra ba ngón tay: “Ba năm, ta làm người canh gác của ngươi ba năm, cho đến khi tỷ thí kết thúc, trong thời gian đó ta sẽ không miễn cưỡng ngươi làm điều gì ngươi không muốn làm.”

“Nếu ngươi đã nói như vậy. Ta đây còn có gì không thể đáp ứng đây?” Bạch Tử Thạch cuối cùng gật đầu đáp ứng.

Trên mặt Vincent mang nét nhu hòa, hấn đi theo bên cạnh tiểu á thú nhân, cùng cậu cả ngày, lúc chàng vạng, Bạch Tử Thạch nói tạm biệt với hấn, Vincent lưu lại một nụ hôn nhẹ nhàng trên trán Bạch Tử Thạch, nhìn tiểu á thú nhân khuôn mặt có chút hồng hồng mỉm cười: “Ngày mai ở nhà Bích Khê chờ ta, ta đến tìm ngươi.”

Nhìn tiểu á thú nhân vào cửa nhà, Vincent mới xoay người trở về khách sạn mà mình ở, Allan đang ở trong phòng nhàm chán chơi đùa mấy chơi game, thấy Vincent trở lại, đem đồ trên tay ném sang một bên, sắp qua bát quái: “Thế nào? Giải quyết xong tiểu khả ái chưa?”

Vincent liếc hấn nhìn một cái, trong mắt nổi lên nụ cười âm áp: “Cậu ấy đáp ứng ta để ta trở thành người canh gác của cậu ấy ba năm.”

Ai? Ba năm? Vincent xuất thủ, cư nhiên chỉ có ba năm? Allan có chút khó tin, lần này ông bạn già của mình sao lại hào phóng thế? Allan vắt óc suy nghĩ, một hồi lâu hấn bỗng nhiên kêu to: “Vincent, người

thật sự là quá giao hoạt rồi! ! ! Người canh gác ba năm, người là nói muốn ở trong vòng ba năm này khiến tiểu khả ái trở thành bạn lữ của người sao? ! ! !”

26. Chương 26: Ly Khai

Bạch Tử Thạch đem quyết định của mình nói cho Lan Gaia, Lan Gaia kinh ngạc rồi kéo Bạch Tử Thạch ngồi lên tràng kỷ: “Học viện Oliver, nếu như là thật, vậy cũng thật là chuyện không sai. Ta rất ủng hộ người đi. Cái thú nhân gọi là Vincent kia, nếu người đồng ý để hắn trở thành người canh gác của người, như vậy ta có thể tin tưởng hắn đối với người không có gì ác ý. Nhưng, ta hy vọng người có thể cẩn thận bảo vệ mình, thân thể của người so với á thú nhân bình thường yếu hơn rất rất nhiều, điểm này người nhất định phải hiểu rõ. Kỳ thực, ta cũng vẫn do dự có nên khích lệ người đi đến địa phương nào lớn hơn không, Maca thành mặc dù rất tốt, nhưng điều kiện nơi này quả thật kém hơn những địa phương khác. Người lại là thứ cần được nâng niu chiều chuộng. Hiện tại, ta không cần phải do dự nữa rồi.”

Bây giờ Bạch Tử Thạch mới biết suy nghĩ của Lan Gaia, cậu vừa kinh ngạc vừa cảm động, cậu có thể ở lúc vừa mới xuyên qua gặp được người hiền hòa lại quan ái như này, là may mắn lớn nhất trong cuộc đời của cậu.

Bạch Tử Thạch không tự chủ được cho Lan Gaia một cái ôm thật chặt: “Lan Gaia, người yên tâm, ta sẽ cẩn thận bảo vệ mình, sẽ không chịu thương tổn gì. Chờ ta hoàn thành việc học tập, ta sẽ trở lại gặp người.”

“Ta chờ người trở lại.” Lan Gaia sờ sờ đầu Bạch Tử Thạch, mỉm cười nói.

Ngày hôm sau, Lan Gaia xin y viện nghỉ một ngày, làm nhân chứng, tham gia nghi thức kết nối khế ước của Bạch Tử Thạch và Vincent.

Thủ bạn xử là nơi đặc biệt chịu trách nhiệm kết nối khế ước người canh gác, đồng thời bọn họ cũng chịu trách nhiệm bảo vệ quyền lợi của á thú nhân trong khi khế ước. Bạch Tử Thạch cầm thẻ từ của mình cùng Vincent đứng ở trên một cái đài tương tự như đàn tề, giải quyết thủ tục cho bọn họ là một á thú nhân nhìn qua có vẻ không thân cận lắm. Hắn đem thẻ từ của hai người chồng lên nhau đặt vào chỗ lõm xuống trên một cái hộp, sau đó ấn mấy cái nút, lúc cái hộp phát ra hai tiếng ‘Đô đô’ xong thì đem thẻ từ lấy ra, trả lại cho hai người Bạch Tử Thạch, nghiêm túc cảnh cáo Vincent: “Hiện tại, quan hệ khế ước của hai người đã ghi lại trong thẻ từ của người, nếu như không muốn mang theo vết nhơ cả đời tìm không được bầu bạn hoặc là phải vào chỗ cấm giới, thì phải đối đãi thật tốt với cậu ấy.” (cấm giới tra toàn thấy là những điều cấm trong kinh phạt, nhưng chỗ này chắc là chỉ nơi trừng phạt, giam cầm gì đó @@ !)

Vincent cầm lấy thẻ từ của mình, nét mặt luôn luôn lạnh lùng lúc này cũng thay đổi thành ôn nhu, hắn cúi đầu nhìn Bạch Tử Thạch, nhẹ giọng đáp: “Ta sẽ.”

Bạch Tử Thạch không hiểu sao, lại có loại cảm giác đứng ở trong giáo đường hướng về phía cha xứ nói ‘Ta nguyện ý’, ngộ. . . Tâm tình có chút vi diệu.

Bởi vì Vincent vẫn còn lưu lại Maca thành mấy ngày, nên Bạch Tử Thạch bị hai người Bích Khê và Lan Gaia mang đi mua không ít đồ, bởi vì cũng không có kinh nghiệm đi xa, Bạch Tử Thạch quyết định đem hết thấy mọi việc đều giao cho hai người Bích Khê và Lan Gaia, đương nhiên, dùng chất liệu gì vẫn phải cần cậu đến chỉ định.

Cho đến lúc này, hai người Bích Khê và Lan Gaia mới biết được Bạch Tử Thạch đến tột cùng có bao nhiêu mềm mại. Giao thông của Maca thành cũng không phát triển lắm, từ nơi này tới thành phố lớn hơn ở phía đông Aggreko phải gần hai cái nửa tháng, phương tiện giao thông cũng không cần Bạch Tử Thạch quan tâm, nhưng cậu cần chuẩn bị đồ dùng rửa mặt của mình, chăn chiếu, quần áo, mặc dù nói thức ăn cũng có thể giao cho Vincent, nhưng Bạch Tử Thạch nghĩ đến từng đồng thịt nướng, nên vẫn quyết định tự mình làm. Dù sao chặng đường lần này rất xa, Bạch Tử Thạch không muốn làm khó bản thân.

Chăn mềm hết thấy đều hoàn toàn mới may, dùng tơ Thổ Ti thú phun ra làm thành, kể cả y phục của cậu cũng vậy. Bởi vì trước đó đã nhìn thấy chiếc xe khổng lồ kia, có chút tương tự với phòng xe (xe có phòng nhỏ bên trong ở dc luôn), Bạch Tử Thạch rất rõ trình độ cứng của chỗ ngồi phía trên, vì vậy cậu lại mua bổ sung thêm mấy cái đệm lông Đỗ Áp thú, dùng vải tơ Thổ Ti thú đem mấy miếng đệm kia làm thành một

cái, lại dùng phương thức tương tự làm cái gối đầu. Bộ đồ ăn cũng là trực tiếp đến cửa hàng đặt làm theo yêu cầu, Bạch Tử Thạch vui mừng phát hiện, nơi này lại có dưa tồn tại! Lựa chọn một đôi dưa ngắn ngắn nhụy, nhẹ nhàng, rồi cẩn thận kiểm tra độ trơn nhẵn của dưa ăn cùng thìa, chọn thật lâu mới chọn đến hơi chút hài lòng — đối với bọn Lan Gaia mà nói, dao nĩa này cầm chẳng những nhỏ còn không thuận tay, hơn nữa rất dễ dàng trơn tay. Còn có mấy cái chén nhỏ và đĩa nhỏ, nồi nhỏ, xẽng nhỏ các loại, những đồ này đối với á thú nhân mà nói đều là mấy ấu tể mới dùng, thậm chí nồi nhỏ và xẽng nhỏ còn là đồ chơi cho ấu tể tiểu á thú nhân. Nhưng tưởng tượng đến sức ăn của Bạch Tử Thạch so với một số ấu tể thú nhân còn không bằng, Bích Khê và Lan Gaia cũng chỉ có thể cười khổ nhìn nhau: bọn họ cho là đã đem tiểu á thú nhân chiều cổ rất tốt, lại không nghĩ tới Bạch Tử Thạch vẫn luôn không quen mà lại chịu đựng không nói ra.

Khiến bọn họ giật mình là thức ăn mà Bạch Tử Thạch chuẩn bị cho mình, có một trăm vạn kia làm chống đỡ, lúc này Bạch Tử Thạch không chút kiêng kỵ lựa chọn dùng những thứ mình thích ăn nhất. Cát Cát Thái là một loại rau tương đối quý, trên Bắc Nhã đại lục rau, trái cây không độc so với loài ăn thịt còn khó bắt, chúng đều sinh trưởng trong lòng rừng rậm nguyên thủy, cũng có sức chiến đấu cường đại và năng lực sinh tồn, chỉ có thực vật như vậy mới không cần dựa vào độc để bảo vệ mình, mới có thể có tư cách sinh sôi. Cát Cát Thái chính là một loại trong đó, rễ cây là vũ khí của chúng, cực kỳ cứng rắn, lá cây thì lại rất mềm mại nhẹ nhàng ngon miệng, thông thường lá cây của chúng đều bị rễ cây lớn bao bọc lại, chỉ có hoàn toàn giết chết nó mới có thể lấy được. Một phiến lá rau Cát Cát dày chừng 2 cm, kích cỡ gần 50 cm², một mảnh đó mà cần 500 điểm. Ngoài Cát Cát Thái ra, Bạch Tử Thạch còn chọn vài loại rau khác, có một loại Thúy Bổng Thái cần giòn giòn lại không cần tốn sức để ăn, ăn vào có mùi vị hơi cay cay, còn có một loại nấm cần xuống rất mềm mại. . . . Còn có một chút trái cây, mà rằng cậu có thể dễ dàng cắn. Chỉ riêng những thứ này đã tốn không sai biệt lắm gần bảy vạn điểm. Mặc dù đắt, nhưng khiến Bạch Tử Thạch hài lòng là thời gian cất giữ những thứ rau dưa, trái cây này, nếu để ngoài trời cũng có thể bảo đảm chất lượng trong khoảng bốn tháng.

Bạch thông qua lần mua sắm này liền ném ra ngoài không sai biệt lắm mười vạn điểm. Điều này làm cho Lan Gaia và Bích Khê một trận chặc lưỡi, này phải là dạng gia đình gì mới nuôi được cái tiểu đông tây thế này? Lan Gaia cũng càng vứt bỏ mấy do dự cuối cùng đối với việc Bạch Tử Thạch rời đi Maca thành, thân là thầy thuốc, hẳn biết rõ thân thể Bạch Tử Thạch, dạ dày cậu chức năng cũng không quá tốt, hàm răng cũng không cứng rắn, vốn cho là trong nhà chuẩn bị đã rất tốt, thẳng đến bây giờ mới biết Bạch vẫn luôn nhẫn nại mà thôi. Chỉ có trong các thành phố lớn bên ngoài mới có đồ ăn tinh xảo mềm mại hơn, Bạch Tử Thạch liên tục ăn thức ăn không thích hợp, liền không hấp thu được dinh dưỡng, đối với trưởng thành của cậu ấy rất bất lợi.

Vì thế, hẳn cố ý đem bệnh trạng của Bạch Tử Thạch đi tìm Vincent nói chuyện thật lâu, kết thúc cuộc nói chuyện nét mặt Vincent rất ngưng trọng. Nếu như thân thể Bạch vẫn yếu ớt như vậy tiếp, thế thì việc < beep= ” ” ——= ” ” ” > sau này của bọn họ tất nhiên sẽ rất khó khăn, Bạch cậu ấy thừa nhận được mình sao? Hơn nữa thú nhân ở phương diện này lúc đối mặt với bầu bạn tính tự chủ thật sự có hạn, sau này hẳn có thể làm Bạch bị thương hay không?

Vừa nghĩ tới bộ dạng tiểu á thú nhân vẻ mặt tái nhợt nằm trên giường, Vincent trong mắt lóe lên vẻ lo lắng khác thường — nhất định phải thật sớm làm chuẩn bị!

Ngày thứ năm, Bạch Tử Thạch lưu luyến không rời cáo biệt một nhà Lan Gaia, Bích Khê tới đưa tiễn. Bạch Tử Thạch vẫn cho là đã trải qua rất nhiều ly biệt nhưng giờ vẫn thập phần khó chịu, cậu thậm chí ôm Lan Gaia đỏ cả vành mắt, ngay cả chính cậu cũng không biết từ lúc nào mình đã trở nên nhạy cảm như vậy, có lẽ là bị xem như hải tử được chăm sóc đã lâu, có đôi khi Bạch Tử Thạch cũng cảm giác mình có phải trở nên ấu trĩ hay không.

Lan Gaia đối với tiểu á thú nhân nhu thuận mà tự tay mình chăm sóc hơn nửa năm này cũng là không nỡ, hẳn yêu thương vượt ve tóc Bạch Tử Thạch, trịnh trọng đem tay cậu giao cho Vincent đang đứng bên cạnh: “Hãy hảo hảo quý trọng cậu ấy.”

Bàn tay ấm áp dày rộng của Vincent nhẹ nhàng bao lấy tay Bạch Tử Thạch, trên khuôn mặt nghiêm túc trịnh trọng vô cùng: “Ta hướng pháp tắc thể, ta sẽ trọn đời mình, trân trọng cậu ấy, bảo vệ cậu ấy.”

Bạch Tử Thạch toàn thân chấn động, ngẩng đầu nhìn Vincent: cái thú nhân này, diễn kịch có phải quá thật

rồi không?

Lan Gaia nhưng đối với lời nói của Vincent rất hài lòng, hắn nhìn Bạch Tử Thạch lên xe, bóng dáng xe chậm chậm rồi đi làm hắn thở dài một hơi: “Từ đầu lúc Bằng Bích nhật cậu ấy về, ta liền biết, Bạch sẽ không ở chỗ này ngốc lâu đâu, cậu ấy không phải hài tử thuộc về Maca thành.”

Bích Khê lo lắng đi tới kéo tay của hắn, Lan Gaia cũng cầm lấy tay của hắn vỗ vỗ: “Ta không sao, chẳng qua là không nở mà thôi. Ta chỉ có một đứa con là Carlo, các người cũng chỉ có Khoa Đặc Đặc, đều là thú nhân, khó được có tiểu á thú nhân đáng yêu như thế. Nhưng Bạch chung quy cũng không phải người nhà chúng ta.”

Bích Khê chỉ có thể cầm tay Lan Gaia: “Cậu ấy tìm được người canh gác của mình, chúng ta phải vì cậu ấy cao hứng mới đúng. Người canh gác cường đại như vậy, Bạch là một hài tử may mắn, cậu ấy sẽ rất tốt.”

“Àn.” Nói đến điều này, Lan Gaia cũng cao hứng trở lại, “Vincent kia thoát nhìn mặc dù là người lạnh lùng, nhưng ta nhìn ra được hắn một khi nhận định người nào, đó chính là chuyện cả đời. Hắn sẽ chiếu cố Bạch thật tốt.”

Bích Khê cũng nhớ tới chuyện lần đó hắn nắm đau tay Bạch tay, lúc Vincent bôi thuốc cho Bạch rất cẩn thận nhẹ nhàng, chẳng qua là. . .” Vincent thoát nhìn rất bá đạo, cũng không biết Bạch có chịu nổi hắn hay không.”

Lan Gaia nghe cái này, cười lên: “Ta đem mức yếu ớt của Bạch tăng thêm ba phần nói cho hắn biết, trước lúc thân thể Bạch chưa tốt, hắn chính là phải nhịn.”

Bích Khê nhớ tới mức cường đại của thú nhân ở phương diện nào đó, không tự chủ được cười lên: “Vậy hắn sẽ thâm rồi.”

Lan Gaia đắc ý vung lên khoe miệng: “Mặc dù ta rất hy vọng Bạch có thể sống tốt hơn, nhưng mà, ta cũng không phải không để ý chuyện hắn vừa đến liền bắt cóc Bạch khả ái của ta.”

Tóm lại, Vincent, mọi người phải vì ngũ chỉ cô nương của người mặc niệm. ~ (^ ^) ~ đây tuyệt đối không phải là cười trên nỗi đau của người khác đâu.

27. Chương 27: Ôn Nhu Của Vincent

Lần đầu tiên đi ra ngoài trên Bác Nhã đại lục, Bạch Tử Thạch đối với phong cảnh xung quanh tỏ vẻ hứng thú thật lớn, những thứ cây cối kia đối với cậu mà nói thật cao lớn khó có thể tưởng tượng ra, hơn nữa hình dáng của chúng thiên hình vạn trạng làm Bạch Tử Thạch nhìn không rời mắt, không giống như xem những thứ này trên sách hoặc là từ máy hiện ảnh chỉ như phim giả tưởng của Hollywood, chúng là chân thật tồn tại, Bạch Tử Thạch thậm chí còn chứng kiến một cái cây hình tròn toàn thân màu xanh biếc đem từng con giống như con sói đi qua bên cạnh nó thoáng cái bao lại, sau đó cái cây tròn kia chậm rãi bành trướng rồi co rút, thoát nhìn giống như đang tiêu hóa thức ăn.

Khi Bạch Tử Thạch lần đầu thấy loại cảnh tượng này, còn sững sờ trong chốc lát, song những ngày sau đó, sau khi nhìn nhiều những cảnh tượng như vậy, cũng không thấy ngạc nhiên như lúc đầu nữa. Đây mới là xích quả quả (xích lôa, trần trụi nguyên sơ) sinh tồn, chuỗi thức ăn nguyên thủy nhất. Phòng xe chạy trên con đường quanh co, xóc nảy có chút lợi hại. Lúc Bạch Tử Thạch còn đem hứng thú đặt ở cảnh sắc chung quanh, cũng không cảm thấy quá khó chịu, nhưng khi cậu nhìn chán màu xanh suốt một đường đi, loại lắc lư này liền tương đối khó nhịn. Cậu bắt đầu tốn hầu hết thời gian nằm trên giường, như vậy mới có thể làm cho cậu dễ chịu một chút.

Vincent đã nhận ra biến hóa của cậu, vốn là tiểu á thú nhân rất hoạt bát mấy ngày qua bắt đầu trở nên trầm mặc, cậu không quá thích từ trạng thái nằm mà phải đứng lên, cũng không quá nguyện ý nói chuyện. Bạch ủ oải như vậy, Vincent rất không thích. May mà hắn rất nhanh hiểu được tình trạng của Bạch, dạng xóc nảy này đối với hắn cùng Allan mà nói giống như không tồn tại, nhưng đối với Bạch mà nói chắc là tương đối khó chịu đi.

Nhảy cảm của tiểu á thú nhân đối với hoàn cảnh khiến Vincent rất phiền não, Bạch gần đây ngay cả cơm cũng ăn rất ít, vốn cậu đã ăn rất ít rồi! Rất nhanh, Vincent liền nghĩ đến phương pháp, hắn thừa dịp thời gian xe dừng lại nghỉ ngơi và hồi phục, vào rừng rậm bên cạnh, chờ lúc trở lại, trên tay đã ôm một đồng lớn cỡ nhỏ mềm mại dày dầy, hắn đem đồng cỡ này trải đều lên giường và chỗ ngồi của Bạch, làm chỗ đó càng trở nên êm hơn, giảm bớt biên độ xóc nảy. Sau đó thay đổi trầm mặc của ngày thường, bắt đầu cùng Bạch nói chuyện phiếm, hắn tốn rất nhiều thời gian đem một số kiến thức thông thường của Bác Nhã đại lục từng chút từng chút giao cho Bạch, vì cậu giải đáp thắc mắc, ngay cả Allan cũng thành lão sư của Bạch.

Hắn chỉ vào cây cối hai bên đường, và dã thú ngẫu nhiên nhìn thấy nói cho Bạch đó là gì, tập tính và nhược điểm của bọn chúng, nói cho Bạch điểm đặc biệt và phân bố của Á Thành. Chủ thành Á Sa của Á Thành là nơi chỉ có á thú nhân mới được ở, thành phụ mới là nơi có á thú nhân và bạn hữu của bọn họ cư trú. Á Thành nằm ở trung tâm mỏ phỉ thúy, các thể hệ trưởng quản Á Thành tốn rất nhiều tâm tư, mới xây dựng được thiết bị phòng ngự cách ly U Tháp, để cư dân trong Á Thành có thể không cần rời xa gia đình tìm kiếm bầu bạn.

Bạch nghe thấy hứng thú, khó chịu xóc nảy đem lại cũng giảm bớt rất nhiều. Cậu nhìn thú nhân tuần mỹ lái xe phía trước, trong lòng một trận ám áp, người này đã làm được lời thề của hắn, hắn đang rất cẩn thận chiếu cố mình. Lại qua vài ngày sau, Bạch dần dần thích ứng loại lác lư này, cậu không cả ngày ở trên giường nữa, càng muốn ngồi sau ghế lái.

Hai người Vincent và Allan là thay phiên lái xe, khi Vincent lái xe, Bạch sẽ lộ ra phía trước, cùng Vincent nói chuyện, tầm mắt của bọn họ có lúc lơ đãng nhìn nhau qua kính chiếu hậu, mặc dù không có cách nói gì, nhưng lại có một loại ẩn ý khó nói lên lời ở bên trong, Bạch Tử Thạch rất hưởng thụ cảm giác này, cậu cảm thấy Vincent giống như là một người bằng hữu thậm chí là ca ca tuy không nói nhiều lắm nhưng có thể tin tưởng, làm cậu thả lỏng, bao dung sự vô tri và nhỏ yếu của cậu. Lúc Allan lái xe, Vincent sẽ ngồi ở cạnh Bạch, bọn họ đối diện nhau, Vincent giảng giải cho Bạch phân bố bộ lạc của thế giới này.

Tổng kích cỡ Bác Nhã đại lục tương đương hai phần ba địa cầu, không có đại dương, sông hồ, nước ngầm, nước mưa tạo thành một hệ thống tuần hoàn nước hoàn chỉnh. Trên phiến thổ địa rộng lớn này tổng cộng có mười bộ lạc, tương đương với mười quốc gia trên địa cầu, bọn họ lấy Á Thành làm trung tâm, hướng xung quanh phóng xạ. Mười bộ lạc đại khái chiếm cứ một nửa đất đai trên Bác Nhã đại lục, tổng dân số khoảng hai mươi mốt ức (2,1 tỷ), tỷ lệ á thú nhân và thú nhân khoảng 1 :4. Vũ khí chủ yếu là lấy vũ khí lạnh làm chủ, vũ khí nóng cũng không phải là không xuất hiện, chẳng qua là uy lực cũng không mạnh, đương nhiên đây chỉ là nói tương đối, bởi vì mỗi người có giá trị sức mạnh cực cao cùng với dã thú trên đại lục có sức phòng ngự cao, nên địa vị vũ khí nóng rất khó xử, chỉ có một số á thú nhân lấy vũ khí nóng xem như công cụ phòng lang. Nghề dịch vụ rất lạc hậu, điều này cùng hoàn cảnh của đại lục lấy tiểu gia đình làm chủ xã hội và tình trạng sinh tồn phải đối mặt có liên quan rất lớn. Các thú nhân có thiên tính hiếu chiến, việc bọn họ thích làm là đi vào trong rừng rậm săn thú sau đó bán cho bộ lạc kiếm lấy điểm số, đương nhiên ở trong rừng rậm có thể lấy được không chỉ thức ăn, còn có nguyên liệu dược vật, những thứ xa xỉ phẩm xinh đẹp mà á thú nhân yêu thích, nguyên liệu xây dựng v.v..., có thể nói, cả cuộc sống của xã hội thú nhân tất cả đều dựa vào rừng rậm. Á thú nhân thì một phần tiến vào nội bộ tổ chức bộ lạc làm việc, vì sự vận động của xã hội mà phụng sự, như là y viện, trường học, cơ quan chính phủ các loại. Có khi là mở cửa tiệm, mua bán các loại nhu yếu phẩm, thế giới này dịch vụ ẩm thực cũng không phát triển, tình trạng các tiểu gia đình đều là bọn họ đều muốn về nhà tự làm hoặc là ăn đồ bạn hữu làm cho, phần lớn là bởi vì nguyên liệu nấu ăn tự kiếm được, không cần thiết phải tốn điểm. Còn một bộ phận lấy đồ thạch làm nghề nghiệp, á thú nhân có thể lâu dài theo nghề đồ thạch cũng không nhiều lắm, đây là một nghề cần vốn lớn và nhân lực tinh chuẩn, một lần đồ sụp là có thể kéo sụp một á thú nhân, cho đến khi bọn họ lần nữa tích lũy đầy đủ tiền bạc.

Mười bộ lạc cũng thành lập hệ thống quản lý của riêng mình, hiệu quả lớn nhất là hai trăm năm trước xây dựng lên một thứ tương tự như mạng lưới internet, mỗi người đều có thể từ dành riêng cho mình, bên trong có tất cả ghi chép từ khi người sinh ra đến khi chết, đi học, chữa bệnh, từng lần chi tiêu, nghề nghiệp của người, bầu bạn. . . Nói một câu: thẻ từ trong tay, đi tới chỗ nào cũng không sợ. Loại hệ thống này làm Bạch Tử Thạch rất kinh ngạc cũng cảm thán, này nếu là đặt tại địa cầu, căn bản cũng không thể xuất hiện, ai mà không muốn có chút tư ẩn a, còn có những thu nhập ngầm. . .

Đại lục này tập quán xã hội đặc biệt làm Bạch Tử Thạch có chút say mê, cậu say sưa nghe Vincent nói rất lâu. Đương nhiên có một điểm làm Bạch Tử Thạch rất không thích ứng — trên đại lục này á thú nhân

mặc dù không có hiểu biết như thú nhân, thế nhưng đối với các dạng quyết đấu rất thích thú, đấu trường là nơi bọn họ thường xuyên đi qua chơi nhất, dẫn theo nghề đánh bạc cũng rất phát triển. Trên máy hiện ảnh tiết mục được người xem hoan nghênh nhất là các loại các dạng tài liệu ghi hình thú nhân săn bắt và quyết đấu, Á Thành hằng năm vẫn tổ chức đại hội thi đấu. Bác Nhã đại lục cũng có các loại tiết mục tương tự như điện ảnh, nhưng không phát triển như trên địa cầu.

Những thứ này mở rộng tầm nhìn cho Bạch Tử Thạch, cậu bắt đầu tự giác tìm hiểu thế giới này, khát vọng đạt được nhiều tri thức về đại lục này hơn, loại hấp thu cội nguồn này làm cậu thấy sợ hãi không quen, Vincent tựa hồ đã nhận ra Bạch Tử Thạch có loại sợ hãi khó hiểu, cậu thậm chí theo chân một đôi bầu bạn trên đường từ nơi nào đó mua được rất nhiều loại sách tương tự như trên địa cầu ‘Mười vạn điều vì sao’ ‘Bản đồ địa lý’.

Sau đó Bạch Tử Thạch phát hiện một chuyện bi kịch — thông dụng ngữ của đại lục cậu đã nói được rất lưu loát, chữ thường dùng tất cả đều nhìn hiểu, nhưng cậu vẫn có rất nhiều chữ không nhận ra, thậm chí còn thảm hại hơn chính là, phần lớn chữ cậu đều không biết viết!

MỪU CHỮ! Hai chữ to dùng không chút lưu tình đè lên đầu Bạch Tử Thạch, đem tiểu á thú nhân đè đến không ngóc đầu lên được. Cho nên chức trách của Vincent và Allan ở trên đường nhiều thêm một chuyện. Bạch Tử Thạch đối với việc tăng thêm gánh nặng cho hai người thế này rất áy náy, cuối cùng đến ngày thứ mười một bọn họ đi, Bạch Tử Thạch mặc cho Vincent phản đối, kiên trì là thân thể mình không có gì đáng ngại làm cho mọi người một bữa cơm, dùng ‘Nồi nhỏ xẻng nhỏ đồ chơi’ (theo cách gọi của Allan) mà mình đặc biệt mua được.

Mặc dù nguyên liệu và đồ gia vị cùng địa cầu có chút khác, nhưng Bạch Tử Thạch vẫn mò mẫm làm ra một bàn thức ăn Trung Quốc dị giới. Biết thú nhân đều không quá thích ăn rau, Bạch Tử Thạch còn nghĩ hết biện pháp đem rau làm ra vị thịt, điều này làm cho Vincent và Allan vốn đối với trù nghệ của cậu căn bản không ôm hy vọng rất là ngạc nhiên cùng yêu thích.

Vincent nhìn tiểu á thú nhân bởi vì lượng thức ăn của bọn họ mà nấu cơm thật vất vả, ăn món ăn mùi vị mới lạ đối phương làm ra, tia nhu hòa trong mắt xém chột mù mắt thú thái kim của Allan, thừa dịp lúc Bạch Tử Thạch chuẩn bị những món khác, Allan cẩn thận nghiêng lợi sắp lại gần Vincent, ghen tị vô cùng: “Ta nói người cái tên này, thế nào từ nhỏ đến lớn vận khí đều tốt hơn ta? Tiểu đồng tây này khả ái xinh đẹp lớn lên khẳng định thành một á thú nhân mê đảo một đám người không nói, cậu ấy lại còn biết làm cơm có hương vị đặc biệt! Còn có thể đem rau ta ghét nhất làm thành mùi vị giống thịt, quá thần kỳ. Á thú nhân vừa đáng yêu vừa biết nấu cơm thế này sao lại không để ta gặp được trước chứ!”

Vincent nhàn nhạt liếc hắt một cái: “Bởi vì cậu ấy nhất định là của ta.”

Khẩu khí khiến Allan thiếu chút nữa cắn nát một ngụm răng thú, cái ánh mắt kia tuyệt đối là đắc ý! Tuyệt đối là thế! Mặc dù có chút hâm mộ, ghen tị, oán hận Vincent, nhưng Allan không thừa nhận cũng không được, phần ôn nhu, cẩn thận mà Vincent đối với Bạch Tử Thạch là điều hẳn không làm được. Rõ ràng nếu là thú hình bay một tuần lễ lộ trình là có thể đến nơi, nhưng vì chiều cố Bạch Tử Thạch, lại muốn đi bốn cái nửa tháng, đồ trong xe phần lớn đều là vì Bạch Tử Thạch chuẩn bị, thậm chí ngay cả uống đồ tiểu á thú nhân thích uống cũng chuẩn bị một đồng lớn. Ở trên phòng xe còn gắn máy nước nóng, để cho tiểu đồng tây có thể tắm nước nóng liền ở trong rừng rậm tìm kiếm nguồn nước, nước trong máy nước nóng mỗi ngày đều đầy ắp. Sẽ ở rạng sáng khi Bạch Tử Thạch còn nghỉ ngơi, sớm đem dã thú hung mãnh hai bên cưỡng chế đuổi đi, sau đó mới trở lại, chỉ vì sợ dọa đến tiểu đồng tây. Vincent trên căn bản chưa bao giờ từng nấu cơm cho ngoại nhân cư nhiên mỗi ngày lại nấu cơm, thậm chí cố ý học cách làm rau, còn giúp Bạch Tử Thạch đem trái cây gọt vỏ, cắt thành miếng nhỏ. . .

Vincent ôn nhu cẩn thận như vậy khiến Allan cảm thấy kinh khủng, hẳn khó có thể tưởng tượng một đám á thú nhân ở Á Thành kia nếu như biết được mọi thứ Vincent làm vì Bạch Tử Thạch, sẽ lộ ra hung tướng thế nào. Thế nhưng hẳn lại rất hâm mộ Vincent như vậy, đối mặt với Bạch Tử Thạch, hẳn giống như thoáng cái trở nên giống thú nhân hơn, trước kia Vincent thật sự là quá cách xa người đến cả ngàn dặm. Hẳn lạnh lùng rất ít nói chuyện, cũng không ai có thể đoán được hẳn đang suy nghĩ gì, ngay cả mình cũng là từ nhỏ đến lớn quần quít chặt lấy mới được hẳn xem như bằng hữu.

Chẳng lẽ sau khi có bầu bạn, người ta sẽ trở nên khác thường? Allan sờ sờ cằm, suy nghĩ có nên tìm một

cái á thú nhân thuận mắt một chút thử gặp gỡ hay không.

Khi hành trình của bọn họ đi tới ngày thứ mười ba, thì bên cạnh con đường rộng lớn cuối cùng cũng thấy được một dãy nhà cửa, Bạch Tử Thạch từ xa xa liền thấy một đồng đá bên cạnh con đường kia, đó là mao liêu!

28. Chương 28: Quặng Sơ Đại Lão Khanh

(quặng sơ đại là kiểu quặng nguyên sơ, ban đầu; còn “lão khanh” tức là ‘hổ cũ’ hình thành lâu rồi, hiểu nôm na như ‘1 mỏ hình thành lâu ấy. Một loại khác là Tân Khanh: hổ mới, mỏ mới hình thành, ko lâu năm = lão khanh)

Xe từ từ đi qua, Bạch Tử Thạch ghé vào kính lái đầu ra nhìn một đồng mao liêu, trong lòng khê động, dựa theo trình độ tiêu pha của mình, số tiền cậu đổ thạch kiếm được kia phỏng chừng cũng không dùng được bao lâu. Kể từ khi biết, cầm chi phí nuôi dưỡng của bộ lạc thì hôn nhân sau này có thể bị can thiệp, nên trước khi rời đi Bạch đã cự tuyệt cung cấp nuôi dưỡng của bộ lạc Aggreko, bây giờ trong thẻ từ của cậu còn dư lại không sai biệt lắm 84 vạn điểm. Vincent đã nói với Bạch Á Thành là nơi xa hoa nhất trên toàn bộ đại lục, mức độ tiêu phí của Á Thành cũng đứng đầu trên toàn bộ đại lục. Như vậy, trước khi đến Á Thành, cậu cần tiền nhiều hơn. Trước kia khi còn ở Maca thành, sợ bị người khác nhìn ra manh mối gì, nên trừ lần đầu ra, Bạch không mua thêm bất kỳ một khối mao liêu nào nữa, chỉ chuyên tâm học tập ở giải thạch trường. Nhưng hiện tại trên con đường mà bọn họ đi có rất ít người, nếu như cậu ở chỗ này đổ trường cũng sẽ không có bao nhiêu người biết.

Lúc cậu đang tính toán như vậy, thì xe cứ nhiên từ từ ngừng lại. Bạch kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về vị trí lái, Vincent cũng đang quay đầu lại nhìn chăm chú vào cậu, bên cạnh là Allan hô to gọi nhỏ: “Ai? Vincent, sao người dừng xe ? Chưa đến giờ ăn cơm a?”

Thú nhân không để ý đến bằng hữu bên cạnh, trong cặp mắt đen ánh lên ánh sáng nhu hòa nhàn nhạt: “Đi thôi.”

Bạch Tử Thạch sửng sốt, nhưng ngay sau đó trên mặt hiện ra nụ cười ảm áp, nguyên lai Vincent chú ý tới ánh mắt của mình, cậu mở cửa xe đi xuống, Vincent đi theo phía sau cậu, đi qua chỗ đặt mao liêu, đi vào trong.

Đây là một gian phòng rất lớn, bên trong dựng mấy cái giá cao to, phía trên để một số đồ dùng nhà bếp cùng với các loại đồ dùng dã ngoại như lều bạt, gối, chăn nệm, một cái kệ khác bày biện một số đồ gia vị, đồ uống, thịt khô, thịt sấy cùng với thức ăn chín, ngoài ra còn có một số sách và mấy món đồ chơi nhỏ, nơi này tựa hồ là một tiệm tạp hóa.

Khi Bạch đang đánh giá xung quanh, từ cửa sau của tiệm tạp hóa chạy vào một cái thú nhân, hần vóc dáng không cao, không sai biệt lắm hai thước một, hai thước hai, nhìn thấy Bạch và Vincent, trên khuôn mặt cũng có vẻ thanh tú lộ ra một nụ cười ảm áp: “Khách nhân, muốn mua gì?”

Bạch Tử Thạch có chút do dự: “Ta muốn mua một số mao liêu. . .”

“Mua mao liêu, chờ một chút.” Thú nhân kia không chút đắn đo, hướng về phía sau hô: “Kỳ Á, Kỳ Á, có người muốn chọn mao liêu! Mau ra đây. . .”

“Ai nha ~ tới đây, tới đây ~” một lát sau từ cửa sau truyền tới một thanh âm biếng nhác, giọng điệu kéo dài chầm chậm, mang theo một chút âm mũi, nghe mà làm người ta có cảm giác ngứa ngáy. Đại khái qua hai phút, một người á thú nhân y phục làm từ Thỏ Ti thú từ bên trong đi ra, mái tóc dài đỏ rực mềm mại phủ trên lưng của hắn, tinh tế hợp vóc người, mắt phượng hẹp dài, môi mỏng khiêu gợi, mũi cao. . . Nhìn thế nào cũng là một cực phẩm mỹ nhân.

Bạch hơi há hốc mồm. . . Tổng cảm thấy cái á thú nhân này có một loại cảm giác phong tình vạn chủng, nhưng lại không làm người khác cảm thấy khó chịu, cái loại cảm giác lười biếng trên người lại càng làm người ta cảm thấy cảnh đẹp ý vui.

Lúc Kỳ Á thấy Bạch, ánh mắt sáng lên: “Nha. . . Hài tử thật là đáng yêu a. . .” Nói xong liền đi tới vươn tay nhéo má Bạch một cái, hô, “Thật mềm, thật non a.” Bạch Tử Thạch chỉ cảm thấy trên mặt một trận đau đớn, còn chưa kịp phản ứng, đã nghe thấy ‘Ba’ một tiếng, cái tay đang nhéo trên mặt đã rời đi. Hoàn hồn lại, trước mắt đã là gương mặt tuấn tú của Vincent. Thú nhân trước mắt đang nâng cằm của cậu, cẩn thận kiểm tra mặt cậu, hơi thở ấm áp của đối phương phun lên da cậu, làm cho Bạch Tử Thạch một trận không được tự nhiên, nhưng biết đối phương là đang nhìn vết thương của cậu, vì vậy cũng không có giấy dũa, chỉ rừ xuống mi mắt, không nhìn đối phương.

May là chỉ bị nhéo đỏ một mảng, Vincent thở dài một hơi, hắn còn nhớ rõ khi lần thứ hai nhìn thấy Bạch lúc cậu bị Bích Khê kéo đi, trên cổ tay chưa gì đã bị nắm đến tím một vòng, làn da của cậu mềm mại như vậy cần bản không chịu được lực đạo hơi lớn một chút. Biết cậu không có gì đáng ngại, vốn nên thả Bạch ra nhưng Vincent lại có chút luyến tiếc, tiểu á thú nhân trước mắt đang ngẩng mặt lên, có lẽ là cảm thấy thẹn thùng, trên gương mặt trắng nõn hiện lên chút đỏ ửng hồng phấn, đôi mắt khép nửa, lông mi dày như hai trăm chiếc quạt nhỏ hơi hơi rung động, tựa như đang ngưỡng chừng môi hôn. Vincent nhất thời thất thần một lúc.

“Ừ, các người hôn hay không hôn a?” Đúng lúc này, một thanh âm lười biếng chậm rãi hỏi.

Vincent rũ mắt xuống, buông lỏng tay ra, tầm mắt lạnh lùng nhìn về phía á thú nhân bên cạnh: “Không được động thủ động cước với cậu ấy nữa.”

Kỳ Á bĩu môi: “Không phải là nhéo một cái thôi sao? Cũng không phải là đồ dễ vỡ.” Song khi hắn thấy trên mặt Bạch Tử Thạch một mảng hồng, cũng nhận không được kinh hô một tiếng, “Di? Sao lại đỏ? Ta không dùng mấy phần khí lực a!”

Bạch nhẹ nhàng vuốt vuốt khuôn mặt, có chút oán niệm, rõ ràng chính là các người khí lực quá lớn! Lớn lên da mềm mại hơn người ở thế giới thú nhân không phải lỗi của ta!

Kỳ Á thấy Bạch không để ý tới hắn, trong lòng cũng có chút áy náy, lại có chút mất mặt liền xin lỗi, lẩm bẩm nói: “Ta cũng không biết sẽ như vậy, ai bảo lớn lên đáng yêu như thế. . .”

Bạch Tử Thạch cảm tức nhìn hắn, lớn lên đáng yêu, lớn lên đáng yêu. . . Ta rõ ràng là một người đàn ông bình thường, đến đây liền biến thành dạng đáng yêu là lỗi của ta sao? !

Kỳ Á chịu nộ khí của Bạch Tử Thạch, ánh mắt xoay chuyển: “Như vậy đi, người không phải muốn mua mao liêu sao? Ta tính người rẻ một chút liền xem như lời xin lỗi.”

Đối phương đã nhận lỗi, Bạch Tử Thạch cũng không nói gì nữa, bất quá nếu như lão bản chủ động giảm giá, không thể không lấy: “Cứ quyết định như vậy đi.”

Kỳ Á liền dẫn Bạch đi ra ngoài, Vincent đứng ở cửa phòng nhìn.

“Tất cả mao liêu đều ở chỗ này. Người từ từ chọn đi. Nói trước, nơi này mỗi khối mao liêu đều có giá tiền, chỗ này của ta không luận cân bán.”

Bạch Tử Thạch gật đầu, những mao liêu này có khoảng bốn mươi năm mươi khối, phần lớn là lớp vỏ bạch sa, hoàng sa và ô sa, to to nhỏ nhỏ không đồng nhất. Nhỏ nhất chỉ bằng hai bàn tay Bạch Tử Thạch, khối lớn cũng chỉ hơn hai trăm cân. Nhưng càng xem Bạch Tử Thạch càng giật mình, cậu phát hiện đồng mao liêu này chất lượng bề ngoài thật là không phải tốt bình thường, bất kể khối nào bên trên đều có rải rác một ít trứng muối, đại đa số còn có mảng đái, hơn nữa là, từ vỏ ngoài còn trực tiếp thấy sương mù trắng hoặc vàng — phải biết rằng, sương mù là tương đương với tạp chất của phỉ thúy, vả lại bất luận phẩm chất phỉ thúy tốt hay xấu, mao liêu có sương mù bên trong có khả năng ra lục là tương đối lớn. Nhất là có sương trắng, sương trắng nói lên là chủng lão, mao liêu như vậy một khi ra lục, phỉ thúy bên trong thông thường đều là tính chất sạch sẽ, thể nước không kém đến nỗi nào.

Những mao liêu này sợ rằng khối nào cũng không rẻ. Bạch Tử Thạch thần sắc ngưng trọng, phỉ thúy bề ngoài tốt như này thế mà lại xếp đồng ở đây, phía trên ngay cả cấp bạc cũng không viết.

Bất kể thế nào, vẫn là trước nhìn kỹ rồi nói. Lần này đến đây Bạch Tử Thạch cũng không mang công cụ gì, cứ như vậy trực tiếp bắt đầu nhìn. Ban đầu cậu chọn một khối mao liêu lộ ra sương trắng bằng khoảng cỡ bàn tay, khối mao liêu này chừng ba bốn mươi cân, phía trên phân bố bốn năm đoàn trứng muối màu đen,

hiện rất rõ ràng trên lớp vỏ màu vàng, không rời rạc mà cũng không được gọi là chặt chẽ, nhưng măng vẫn lại rất rõ ràng, từ vỏ ngoài có thể nhìn thấy các sợi lục đậm, hơn nữa hướng ăn vào vô cùng rõ ràng. Khối này tất nhiên sẽ không rẻ. Bạch Tử Thạch nghĩ vậy, liền đem tay đặt lên.

Kỳ Á có chút ngoài ý muốn nhìn tay Bạch Tử Thạch không mang gì, nhú mào, cũng không có nói thêm gì.

Cảm giác từng đoàn từng đoàn vật nhỏ mao nhưng nhưng trong nháy mắt liền lao tới, nghịch ngợm nhảy lên chạm vào cậu, cảm giác thân thiết này làm Bạch Tử Thạch cơ hồ ngốc tại chỗ, cái cảm giác này quả thực tốt đẹp quá mức, làm cậu một hồi lâu sau mới thoát ra khỏi cảm giác tuyệt vời này, cậu ngẩng đầu cơ hồ là khẩn cấp hỏi: “Khối mao liêu này bao nhiêu tiền?”

Kỳ Á đi tới, tùy ý lật lật vài cái: “Khối này bề ngoài tương đối khá, gần như là một trong những khối tốt nhất ở chỗ này của ta, 310 vạn.”

“310 vạn!” Bạch Tử Thạch có chút giật mình, “Khối mao liêu này cũng không lớn, 310 vạn có phải hơi đắt hay không?”

Kỳ Á tùy ý khoát tay áo: “Người nhìn một chút đây là chỗ nào, 310 vạn tuyệt không nhiều. Ta đã tính rẻ cho người rồi, nếu là người khác khối mao liêu này ít hơn 340 vạn ta tuyệt đối không bán!”

Bạch Tử Thạch cẩn cẩn môi, lại nhìn một chút khối mao liêu kia, không nói gì, trực tiếp lách đi qua, cậu mua không nổi.

Liên tiếp nhìn mấy khối mao liêu có sương mù, bên trong trên căn bản đều có phỉ thúy, chẳng qua là phẩm chất phỉ thúy tốt xấu khác biệt, chỉ cần là cảm thấy cảm ứng lực mạnh, Bạch Tử Thạch đều nhất nhất hỏi giá tiền, mà những khối rõ ràng còn không bằng khối Phù Dung Chung giải ra được ở nhà Bích Khê, cậu đều không để ý đến, nhưng thật đáng tiếc là, những khối phẩm chất tốt, hiển nhiên giá đều không phải giá mà cậu chịu nổi. Hơn nữa, Bạch Tử Thạch phát hiện, trừ một khối vỏ ô sa, phẩm chất phỉ thúy bên trong giá tiền không cao như một khối vỏ bạch sa khác ra, Kỳ Á đem giá tiền mao liêu sắp xếp từ cao xuống thấp, căn bản cũng chính là thứ tự phẩm chất phỉ thúy cao thấp mà cậu cảm ứng được. Phần nhân lực này, thật là tinh chuẩn!

Bạch Tử Thạch nhìn thoáng qua Kỳ Á, sâu sắc cảm giác mình khó mà ở nơi này dưới mắt người ta kiếm trác được gì. Kỳ thực khi Bạch Tử Thạch kinh ngạc vì ánh mắt tinh chuẩn của Kỳ Á, thì Kỳ Á sao lại không ngạc nhiên vì cậu? Kỳ Á năm nay 58 tuổi, năm ngoái mới tại tổng công hội đồ thạch sư thông qua khảo nghiệm của công hội đồ thạch sư, từ đồ thạch sư học đồ cấp mười tấn thăng thành đồ thạch sư cấp một, phần tư chất này ở Á Thành cũng là hiếm có. Lần này xuất hiện ở chỗ này cũng bởi vì người bạn thuở nhỏ gả cho một thú nhân ở Maca thành nên đến thăm một chút, thú nhân bày quầy bên đường chính là bạn lữ của bằng hữu hần, hần nhất thời cao hứng, chọn lấy ít mao liêu bán ở chỗ này, không nghĩ tới ở nơi này cư nhiên gặp phải một tên nhóc có ánh mắt tinh chuẩn. Tên tiểu tử này nhìn đều là mao liêu có bề ngoài tốt nhất ở nơi này, đây vốn cũng không có gì, những người hơi hiểu đồ thạch cũng nhìn ra được, đáng lẽ Kỳ Á cũng không có để ý, song, chỉ chốc lát sau hần liền phát hiện mấy khối mao liêu mà tiểu á thú nhân kia hỏi giá trên căn bản đều là mấy khối hần đoán có thể ra lục ! Mà mấy khối vẻ ngoài tốt nhưng khó ra lục, chỉ xem qua liền để xuống. Đây chẳng lẽ là một cao thủ tàng ẩn? !

Kỳ Á thu hồi vẻ thờ ơ lúc mới đầu, cẩn thận quan sát tiểu á thú nhân này, lúc chạm đến mao liêu cũng không mang hắc văn bao tay, thông thường người như vậy có hai loại tình huống: một loại là không bị U Thập xâm hại, một loại còn lại là người mới không thường xuyên đồ thạch, cảm thấy một hai lần tổn hại của U Thập cũng không nghiêm trọng lắm. Nhưng không biết cậu ta là loại nào? Mà thời điểm cậu ta xem xét mao liêu cũng không cần công cụ gì, kính lúp, cường quang khí không nói, ngay cả nước cũng chưa từng vẩy qua! Cùng lắm cũng chỉ lấy tay lật mao liêu nhìn một hồi rồi để xuống. Kỳ Á có chút mơ hồ, có dạng cao thủ như này sao? Ngay cả mấy cái đại sư trong công hội đồ thạch sư cũng không thể cứ lật lật nhìn nhìn như thế liền xác định bên trong có phỉ thúy hay không a!

Bạch Tử Thạch cũng không biết suy nghĩ trong đầu á thú nhân bên cạnh đã vòng vo mấy vòng, cậu nghĩ một lát, ngẩng đầu hỏi: “Nơi này có mao liêu 80 vạn trở xuống không?”

“Có.” Nguyên lai là tài chính không đủ. Kỳ Á đi tới, trong đồng mao liêu chọn chọn lựa lựa, móc ra mười ba khối mao liêu, mỗi khối cũng không lớn, trong đó nhỏ nhất là một khối vỏ ô sa, “Những mao liêu này

thấp nhất là 5 vạn, cao nhất là 80 vạn.”

Bạch Tử Thạch lần này không nhìn từ phẩm chất tốt nữa, trực tiếp chọn một khối mao liêu màu nâu bên trên không hiện trứng muối cầm lên, mao liêu không có bất kỳ phản ứng nào làm cậu có chút thất vọng để xuống. Lại tiếp tục chiến đấu với một khối khác, chỉ một lát sau, lại để xuống, xem qua khoảng năm sáu khối, phát hiện có một khối lực cảm ứng không sai biệt lắm là phẩm chất Đậu Chủng, còn có một khối so với Đậu Chủng mạnh hơn không ít, nhưng lại yếu hơn Phù Dung Chủng, những khối khác đều là trắng bóng một mảnh. Thả xuống một khối không có gì trong tay, Bạch Tử Thạch cầm lên khối vỏ ô sa nhỏ nhất.

Khối vỏ ô sa này chính là khối mà Kỳ Á nói giá tiền thấp nhất, là sau khi hắn chọn mao liêu, lão bản cho kèm theo, không chỉ nhỏ nhỏ, mà biểu hiện cũng không tốt, chỉ có một đoàn trứng muối rời rạc không nhìn kỹ là nhìn không ra, măng văn hoàn toàn không có, thậm chí ngay cả rêu hoặc vết nứt để mạo hiểm đổ cũng không trông thấy một móng, thứ duy nhất được cho là ưu điểm, chính là theo lão bản nói, đây là tổ tiên nhiều đời truyền lại, mao liêu được sản xuất ra từ mỏ sơ đại. Lúc đầu tổ tiên lão bản cũng bởi vì nghĩ đây dầu gì cũng là lấy từ mỏ sơ đại lão khanh, mấy lần có người coi trọng cũng không chịu bán tháo đi, mới lưu lạc trở thành kết cục vật tặng kèm thế này, bất quá nguyên nhân cũng vì Kỳ Á là khách hàng lớn.

Ban đầu Kỳ Á cũng cảm thấy có chút hứng thú, nhưng sau khi nhìn kỹ, tuy kết luận nó xác thực giống liêu tử lão khanh sơ đại nhưng ngoài điểm đó ra, cũng không nhìn ra một điểm có thể ra lộc, cũng không biết suy nghĩ thế nào, lại định giá năm vạn để đó. Năm vạn điểm với mao liêu biểu hiện như vậy mà nói thật ra cũng coi là giá rất cao.

Mà bây giờ, Bạch Tử Thạch lại cả người ngốc trệ, một khối mao liêu cỡ hai bàn tay đang được cậu cầm. Cậu cứ như vậy cảm giác đang đặt mình trong cơn mưa ẩm áp, những tiểu mao cầu mịn màng đang rơi khắp toàn thân cậu, nghịch ngợm đụng chạm vào tâm linh của cậu, nhiều như vậy, ẩm áp và thân thiện như vậy. Hai tay cậu nắm chặt khối mao liêu này, gắt gao kiềm chế về mặt kích động của bản thân, đem khối mao liêu này đặt sang một bên, tiếp tục xem năm khối còn lại.

Mặc dù là đang xem, nhưng thật ra cậu đã không còn tâm tư gì, toàn bộ tâm thần đều đang nghĩ tới đó là một khối phi thủy như thế nào? Mà lại có thể làm cậu sinh ra cảm giác như thế, gần như còn mạnh hơn so với tất cả Phi Thủy cậu đã cảm ứng được cộng lại. Cuối cùng trong hơn mười mấy khối mao liêu còn lại cậu chọn ra cái khối mao liêu so với Đậu Chủng mạnh hơn, so với Phù Dung Chủng yếu hơn để sang một bên: “Ta muốn hai khối này, bao nhiêu tiền.”

Kỳ Á thấy Bạch đem khối ô sa quặng sơ đại lão khanh chuyển ra, lông mày hơi nhướn lên, chỉ vào khối vỏ hoàng sa hơi lớn hơn chút ở bên cạnh: “Đây khối phải 33 vạn, khối nhỏ này, 5 vạn, tổng cộng 38 vạn.”

Bạch Tử Thạch gật đầu, lấy ra thẻ từ của mình, đưa cho Kỳ Á, Kỳ Á nhận lấy, rồi dẫn Bạch vào trong cửa hàng, hai người thanh toán xong mới đi ra, Kỳ Á nhìn hai khối mao liêu trên mặt đất: “Chỗ này của ta có công cụ giải thạch, dùng một lần 100 điểm, bất quá nhìn người đáng yêu như thế, ta sẽ không thu người tiền giải thạch.”

Bạch Tử Thạch cũng khẩn trương muốn biết phi thủy như thế nào mà đem lại cho cậu cảm giác như thế, hướng chỉ còn có Vincent và Allan là hai thú nhân, cậu không thể mang theo hai khối nguyên thạch lên đường, cũng không suy nghĩ nhiều liền gật đầu.

“Cần giúp một tay không?” Kỳ Á hảo tâm hỏi, ánh mắt nhìn chăm chăm vào khối vỏ ô sa kia, thành thật mà nói bây giờ hắn đối với khối mao liêu này lại thấy hứng thú, tại sao trong nhiều mao liêu biểu hiện tốt hơn lại không quá đắt tiền thế kia, mà tiểu á thú nhân khiến người ta nhìn không thấu này lại xem trọng khối này chứ ?

Bạch Tử Thạch vốn cũng không am hiểu giải thạch lắm, đã có người hỗ trợ vậy cậu cũng vui vẻ bằng lòng, đem khối vỏ hoàng sa đưa tới, rồi chỉ vào khối vỏ ô sa trên mặt đất nói: “Khối biểu hiện tốt này liền phiên lão bản, còn khối còn lại ta làm, chúng ta mỗi người một khối, như vậy sẽ nhanh hơn.”

Kỳ Á. . . Kỳ thực, ta muốn giải chính là khối biểu hiện không tốt kia nha. . . Hắn nhìn thoáng qua Bạch Tử Thạch, cuối cùng cũng không nói gì, trực tiếp đem khối mao liêu này đặt dưới máy cắt thạch, mao liêu thể này không cần sát, trực tiếp cắt cũng được. Nhìn một chút trứng muối và măng đá, độ nông sâu, hình dáng, hướng đi, nhiều ít, mật độ, sau đó liền kéo xuống tay cầm của máy cắt thạch, một đao hạ xuống, vẩy

lên ít nước, liền nhìn thấy một vệt lục nhỏ nhỏ, cũng không phải thanh thúy, mà lộ ra có chút trầm muộn. Kỳ Á cũng không thấy bất ngờ, liền đem mao liêu xoay hướng khác, rồi cắt mấy đao, mỗi lần đều là hai ba đao là thấy lục, riêng phần công lực này thôi cũng khiến Bạch Tử Thạch xúc động.

Kỳ Á bên này tiến triển rất nhanh, Bạch Tử Thạch cũng không hàm hồ, lựa chọn sử dụng đá mài thủ công, bắt đầu sát từ một điểm trên vỏ ngoài, cậu cũng không biết phi thúy bên trong đến tột cùng lớn bao nhiêu, nằm ở đâu, nhưng chỉ cần sát cẩn thận từng chút một, thì chắc chắn sẽ không tổn hại đến nó.

Kỳ Á tình cờ ngẩng đầu, nhìn thấy loại động tác cẩn thận này của Bạch Tử Thạch, trong lòng vừa cảm thấy buồn cười, vừa có chút ngưng trọng không rõ ràng. Dứt khoát ngừng công việc trong tay lại để nhìn đối phương sát thạch, lần này từ động tác của Bạch Tử Thạch, Kỳ Á nhìn ra Bạch Tử Thạch thật sự là người mới giải thạch, tay không ổn định, phương hướng, độ mạnh yếu sát thạch cũng không chú trọng, nhưng duy nhất một điểm chính là rất cẩn thận. Bất quá khi nhìn đá vụn rơi xuống mặt đất ngày càng nhiều, mao liêu lại vẫn như cũ một mảnh trắng bóng, Kỳ Á liền không còn chút kiên nhẫn nào.

Quả nhiên chẳng qua là một khối gạch liêu a. Hắn không khỏi cười thầm bản thân, nhìn bộ dạng giải thạch và tuổi tác của đối phương, cũng biết chỉ là cái thái độ mới nhập môn, nếu là cao thủ, trên người chẳng lẽ chỉ có 80 vạn thôi sao? Thế mà lại cảm thấy tiểu á thú nhân này là một cao thủ thâm tàng bất lộ!

Bạch cũng mặc kệ Kỳ Á đánh giá động tác của cậu thế nào, dù sao phi thúy bên trong cũng không được phép chịu một tý tổn hại nào, nhưng mà thể tích khối mao liêu trong tay cũng đã ngâm nước hơn một nửa mà vẫn không thấy bóng dáng phi thúy, lúc này Bạch Tử Thạch cũng lẩm bẩm trong lòng, chẳng lẽ cảm ứng lực lại sai lầm? Nhưng mà không thể a, đến tận bây giờ cậu vẫn có thể cảm giác được loại va chạm giống như bị cơn mưa to ầm ập dội vào này.

Nhất định có, Bạch Tử Thạch nhẫn nại sát thạch, Kỳ Á bên cạnh đã sớm đem khối phi thúy còn lại giải ra để ở một bên, là khối Du Thanh Chung, độ thông thấu cùng sáng bóng làm nhìn qua có cảm giác bóng nhẫy, là loại thường gặp, nhưng cũng may khối này lục sắc nồng đậm, mặc dù rõ ràng không tinh khiết, có thành phần màu xám, màu lam, nhưng cũng coi như trong thượng phẩm Du Thanh.

Hắn dựa vào vách tường cửa hàng, nhàn nhã nhìn tiểu á thú nhân kia ngồi lặp lại những động tác nhàm chán, khối mao liêu kia chỉ còn lại bằng hai nắm tay của tiểu á thú nhân, một chút dấu hiệu ra lục cũng không có, cũng không biết tại sao cậu vẫn chưa bỏ cuộc.

Kỳ Á nhìn một hồi cảm thấy chán, quay đầu quan sát thú nhân có tướng mạo tuấn mỹ bên trong cửa hàng mà lúc này tới, cũng không biết tại sao, hắn tổng cảm thấy đã thấy qua người thú nhân này ở đâu đó.

Ánh mắt của hắn cũng không gây bất kỳ ảnh hưởng nào đến Vincent, tầm mắt của Vincent nháy cũng không nháy chuyên chú đặt trên người tiểu á thú nhân đang không chút dấu hiệu bỏ cuộc kia.

Kỳ Á chép miệng: “Kêu cậu ta bỏ cuộc đi, đã đến mức độ này, cậu ta cho dù có đem cả khối mao liêu sát ra cũng không có gì đâu, chỉ uống phí sức lực thôi.”

Vincent giống như không nghe thấy gì, ngay cả một ánh mắt cũng không cho Kỳ Á, Kỳ Á không khỏi có chút buồn bực, chẳng lẽ mị lực của hắn giảm xuống? Bản thân luôn kiêu ngạo vì là á thú nhân được hoan nghênh làm Kỳ Á không nói tiếp nữa, chỉ cúi đầu tùy ý nghiêng mắt nhìn cảnh sắc chung quanh.

Đột nhiên một tiếng kinh hô ngăn ngửi của Bạch Tử Thạch hấp dẫn sự chú ý của hắn, trong thanh âm kia tràn đầy kinh hãi cùng kinh ngạc.

Kỳ Á tò mò nhìn sang, khi tầm mắt của hắn chạm đến mảnh mao liêu tiểu á thú nhân cầm trong tay, con người nhất thời trợn tròn, trong nháy mắt động tác từ đứng dựa biến thành chạy vọt qua, hai ba bước liền qua, gần như là đoạt lấy, đem khối mao liêu trong tay Bạch Tử Thạch cầm lấy: “Tiếp theo để ta giải.”

Bạch Tử Thạch cũng không thêm để ý đến sự mạo phạm của hắn, ngược lại cậu phi thường hiểu tâm tình của Kỳ Á, cậu buông mao liêu, ngồi xuống sát Kỳ Á, hai má đỏ ửng tràn đầy kích động nhìn chằm chằm động tác đối phương, tuyệt không để ý vụn đá bắn ra rơi đầy lên tóc cùng người cậu.

Vincent đứng ở cửa, nhìn hai mắt tiểu á thú nhân phát sáng kinh người, môi cong lên khẽ cười.

29. Chương 29: Cầu Hôn

Vincent tuyệt không thấy lạ vì kích động của hai người, cho dù đứng xa như vậy, nhưng hẳn cũng có thể thấy được dáng vẻ tuyệt thế của khối phi thúy đang dần dần lộ ra trong tay Kỳ Á, đó là sắc đỏ tươi kinh tâm động phách, dưới ánh mặt trời tỏa ra hào quang chói mắt, giống như một dòng máu tươi, thuần khiết, mê hoặc con người.

Đó là Huyết Phỉ, đỉnh đỉnh cực phẩm Hồng Phỉ Thúy tồn tại trong truyền thuyết. Trong Hồng Phỉ, chủng tốt, thủy tốt, độ trong suốt cao, hơn nữa loại màu đỏ nồng đậm tựa như mặt trời mọc lên ở phía đông, chính là cực phẩm trong Hồng Phỉ, mà Huyết Phỉ lại là truyền thuyết vượt trên cả cực phẩm Hồng Phỉ, khối Huyết Phỉ này toàn thân sắc đỏ tươi đều đặn, cực phẩm Thủy Tinh, thông thấu thuần tịnh tựa như máu chảy trong Thủy Tinh Chủng. Một khối Huyết Phỉ bằng khoảng nắm tay của ấu tể, chỉ cần thú nhân có được, nhiều nhất chỉ cần mấy tiếng, là có thể đem năng lượng khổng lồ ẩn chứa bên trong hấp thu, không cần chuyển hóa, thậm chí không cần làm quen, giống như là hô hấp bình thường rất tự nhiên. Có thể nói trừ cực phẩm Mặc Phỉ ra thì Huyết Phỉ, Thủy Tinh Chủng Đế Vương Lục, cực phẩm Kê Du Hoàng, Tử Nhân Tinh là những loại phi thúy được thú nhân coi trọng nhất. Những loại phi thúy này mỗi lần xuất hiện đều gây lên một trận điên cuồng.

Hết thủy điều này Bạch Tử Thạch vẫn chưa rõ ràng lắm, ngoại trừ biết năng lượng của bảo thạch có thể làm cho thú nhân tiến hóa ra, cậu đối với loại phương thức tiến hóa đặc biệt trên Bắc Nhã đại lục này trên căn bản là chả biết tý gì.

Một khối nho nhỏ Huyết Phỉ này ước chừng hao tổn một tiếng của Kỳ Á mới hoàn toàn đem nó giải ra, lúc sát chỉ sợ sát hư mất dù chỉ một điểm. Dùng nước sạch cẩn thận rửa sạch bụi bẩn bám trên mặt Huyết Phỉ, Kỳ Á mê muội nâng niu khối Huyết Phỉ nhỏ này: “Không nghĩ tới ta cũng sẽ có một ngày tự mình giải ra Huyết Phỉ. Quả nhiên giống như trong truyền thuyết, cả khối trong suốt, nhan sắc đỏ tươi như máu, thuần khiết đều đặn, thật sự là rất đẹp. . . Một khối Huyết Phỉ nhỏ thế này cũng có thể khiến một cái thú nhân cấp một tiến hóa thành thú nhân cấp sáu. . .”

Trong mắt Bạch Tử Thạch cũng tỏa ra thần sắc si mê, cực phẩm Hồng Phỉ thể này ngay cả ở đời trước cậu cũng không có cơ hội tận mắt nhìn thấy, tối đa cũng chỉ thấy hình chụp, khi đó cậu cũng cảm thấy phi thúy trong ảnh diễm lệ vô song bức nhân tâm phách (gần giống làm hồn bay phách lạc), tới tận bây giờ cũng không nghĩ rằng có một ngày có thể chân chính nhìn thấy Huyết Phỉ, cũng chỉ có thấy qua mới có thể thấu hiểu sự mỹ lệ của Huyết Phỉ không chỉ một tấm hình mỏng manh có thể diễn tả được, Huyết Phỉ còn chưa mài qua, chỉ đơn giản nằm trong bàn tay người mà như đem toàn bộ tay chiếu đỏ bừng, giống như áng mây đỏ đang cháy rừng rực nơi chân trời, đẹp đến thiêu cháy tâm linh con người.

Kỳ Á thường thức một lúc, mới lưu luyến không rời đem Huyết Phỉ đưa cho Bạch Tử Thạch, cũng trình trọng dặn dò: “Nhất định phải đem nó cất kỹ, một khối Huyết Phỉ thể này có thể khiến thú nhân liên tiếp tiến hóa được mấy cấp, cũng đủ để khiến bất kỳ kẻ nào làm trái với lương tâm đến cướp đoạt.”

Mặc dù không rõ lắm chuyện tiến hóa được mấy cấp là có ý gì, nhưng hoài bích có tội đạo lý này Bạch Tử Thạch tất nhiên minh bạch, Vincent từng nói với cậu, từ khi thú nhân trên Bắc Nhã đại lục không ngừng tiến hóa trở nên mạnh mẽ, áp lực sinh tồn giảm xuống, địa vị bốn quy tắc thép ‘Dũng, Chính, Bất Khuất, Bất Thối Lui’ trên đại lục cũng dần dần giảm xuống, việc trước kia bị mọi người kinh bỉ, đến bây giờ thậm chí đã trở thành một việc phổ biến. Chuyện cướp bóc cũng không phải là chuyện gì hiếm, dù sao so với việc mạo hiểm tính mạng săn thú, không làm mà hưởng thật sự là lợi hơn rất nhiều.

Hơn nữa ở chỗ này cậu chỉ là một á thú nhân, nói thẳng ra chính là á thú nhân nhỏ yếu nhất trên tinh cầu, cầm khối Huyết Phỉ này, nghĩ thế nào thì hệ số an toàn cũng rất thấp. Bạch Tử Thạch suy nghĩ một chút, cuối cùng đem tầm mắt hướng về Vincent.

Cái thú nhân kia đang đứng ở cạnh cửa nhìn cậu, màu đen trong mắt cơ hồ không có một tia gợn sóng, gương mặt tuấn mỹ nhìn không ra thần sắc gì, lạnh lùng đứng ở nơi đó lại làm Bạch Tử Thạch có cảm giác an lòng đến kỳ lạ. Lấy lại bình tĩnh, Bạch Tử Thạch cầm Huyết Phỉ đi về phía Vincent, đưa bàn tay cầm Hồng Phỉ đến trước mặt Vincent: “Người muốn không?”

Một tia kinh ngạc rất cực cũng lóe lên trong mắt Vincent, hẳn cúi đầu, nhìn khối Hồng Phỉ tiên diễm mỹ

lệ lộ ra trong lòng bàn tay trắng nõn của tiểu á thú nhân, mấy phút sau, hần chậm rãi nở nụ cười, không giống với nụ cười yếu ớt trước kia, lần này thú nhân cười rất rực rỡ, cả người giống như mùa đông lạnh lẽo băng tan xuân hoa đua nở, hần đưa tay nhận lấy khối Hồng Phỉ kia: “Đương nhiên.”

Kỳ Á ở bên cạnh có cảm giác được mở rộng tầm mắt, cứ dễ dàng như vậy. . . cứ dễ dàng như vậy! Liên đem hiềm thế trần bảo như vậy đưa đi? ! ! !” Hai người các ngươi là bầu bạn?” Chỉ có khả năng là bầu bạn mới sẵn sàng đem đồ đưa cho một thú nhân khác như thế, nhưng mà tiểu đồng tây này rõ ràng chính là vị thành niên, chẳng lẽ bây giờ á thú nhân vị thành niên cũng có thể khế ước sao?

Vincent rốt cuộc cũng đành liếc Kỳ Á một cái, mặc dù không nói chuyện, nhưng ý tứ trong mắt phi thường rõ ràng — Người hỏi thật thừa lời.

Bạch Tử Thạch vẫn còn không biết trả lời thế nào, tình huống hiện tại của hai người rất giống như kiểu tình huống ‘Hợp đồng tình nhân’ thường hay xuất hiện trong tiểu thuyết ngôn tình ở địa cầu? Phản bác không đúng, đồng ý lại càng không đúng, dứt khoát đừng nói cho xong. Đương nhiên, điều này cũng đơn giản liền khiến Kỳ Á cho rằng hần đoán không sai. Bằng không ai lại đem một khối cực phẩm phỉ thúy như vậy đưa cho một tên thú nhân chứ? Cho dù cái thú nhân kia là người canh gác đã khế ước với á thú nhân thì thế nào. Một ngày nào đó người canh gác sẽ giải trừ khế ước, vạn nhất đến lúc đó hai người không còn ở cùng nhau, đây chẳng phải là thua thiệt lớn.

Kỳ thật đem khối Hồng Phỉ này đưa cho Vincent, Bạch Tử Thạch cũng có suy tính của riêng mình, thứ nhất là sau khi hiểu rõ cái thế giới này trần trụi tàn khốc, Bạch Tử Thạch càng thấu hiểu rằng phỉ thúy đối với thế giới này có ý nghĩa như thế nào, cậu mặc dù có năng lực cảm ứng phỉ thúy, nhưng tuyệt đối không có năng lực bảo vệ những khối phỉ thúy này, lấy được cực phẩm phỉ thúy, đường ra duy nhất chính là đem bán đi. Thành thật mà nói, bán đi một khối Huyết Phỉ thế này Bạch Tử Thạch thật không nỡ, cậu rất muốn đem giấu nó đi, sau đó bất kể tốn bao nhiêu thời gian đi nữa đem nó đi điêu khắc, bày ra vẻ mỹ lệ nhất của Huyết Phỉ. Nhưng ở trên mảnh đất này cậu không có căn nhà của riêng mình, không có chỗ để cậu giấu phỉ thúy. Thứ hai, phỉ thúy này đối với thú nhân mà nói thật sự là quá mức trân quý, hơn nữa phỉ thúy đối với mảnh đại lục này mà nói, trở thành năng lượng tiến hóa của thú nhân mới là thiên mệnh của chúng, đem một khối Hồng phỉ như vậy cất xó, trói buộc giá trị của nó, đối với phỉ thúy mà nói chỉ sợ cũng không công bằng. Ba là, nếu bản thân không thể lưu lại Huyết Phỉ, thế thì tất nhiên là cho người thân cận mình nhất. Từ khi ra khỏi Maca thành, Bạch Tử Thạch cũng biết, trên mảnh đại lục xa lạ này, trước khi cậu có thể độc lập sống tốt thì người mà cậu có thể dựa vào chỉ có mỗi thú nhân này thôi, Á Thành là nơi thế nào, học viện Oliver đến tốt cùng là học viện thế nào, cậu tới đây có thể sẽ gặp phải phiền toái gì. . . Những điều này đều là nguy cơ không thể dự liệu trước được. Cậu hi vọng làm vài chuyện để tăng thêm quan hệ giữa cậu và Vincent.

Bạch Tử Thạch cũng không cảm giác mình làm thế là quá mức con buôn và mưu mô, hành động này của cậu cũng tuyệt đối không đơn thuần là từ suy tính đến vận mạng của bản thân, mà còn có một mặt là từ tình bạn đối với Vincent, mặc dù bọn họ chỉ mới quen biết không tới một tháng, nhưng cái thú nhân lạnh lùng này trầm ổn cùng chân thành như vậy, lại đem lại cho cậu một loại cảm giác giống như tri kỷ, khiến cậu ở giữa cái thế giới xa lạ này có dũng khí tiến bước, không hề lùi bước hay trốn tránh cuộc sống nữa. Cậu quý trọng tất cả các cảm thụ mà Vincent đem lại, những cảm xúc ấm áp thậm chí cả những cảm xúc ái muội.

Đương nhiên, Huyết Phỉ không thể cho không như thế.

“Ta không biết Huyết Phỉ giá trị là bao nhiêu, ta cũng không quan tâm. Nhưng, Vincent, cho ngươi cái này, ngươi phải chịu trách nhiệm sinh hoạt của ta ở Á Thành, cho đến khi ta có thể độc lập.” Bạch Tử Thạch trịnh trọng nhìn thú nhân trước mắt, nói, cái này vốn là sinh hoạt phí và học phí của cậu mà!

Vincent ngẩn ra, sau đó nụ cười lại tươi thêm vài phần, khiến cho hần thoát nhìn càng thêm chói mắt cùng tuần mỹ, ánh mắt ôn nhu của hần nhìn vào đôi mắt đen nhánh của Bạch Tử Thạch, nhẹ giọng nói: “Ta sẽ.” Không biết có phải là ảo giác của cậu không, tổng cảm thấy ánh mắt của Vincent quá nhu hòa, khiến cậu cảm thấy rất ngượng ngùng.

Kỳ Á nhìn cái tiểu á thú nhân xinh xinh mềm mềm kia trên khuôn mặt phấn nộn đỏ ửng, liếc mắt, thầm nghĩ: Hai người kia cư nhiên ngay trước mặt á thú nhân độc thân trình diễn ân ái, thật là không thể tha thứ. Hơn nữa, cư nhiên lại để á thú nhân cầu hôn, tên thú nhân này thật sự là quá đầu gồ! Ngô. . . Nhưng

thật ra cũng không thể trách tên thú nhân này, phải nói là cái tiểu á thú nhân kia quá không nhận được đi, bản thân còn chưa trưởng thành, thế mà đã vội vàng muốn đem người trời chết.

Vincent nắm chặt Huyết Phỉ trong tay, tâm tình sung sướng vươn tay vuốt vuốt mái tóc mềm mại của Bạch Tử Thạch: “Chúng ta trở về đi thôi.”

“Àn.” Bạch Tử Thạch không được tự nhiên né tránh một chút. Liền theo Vincent về phòng xe, trên xe sớm đã không thấy tăm hơi bóng dáng Allan, cũng không biết đã chạy đi đâu.

Vincent nhìn xung quanh, bỗng nhiên hướng về một hướng huyết một tiếng chói tai, một phút sau, một thân ảnh liền đột nhiên chui ra từ trong rừng cây, dừng ở bên cạnh phòng xe, làm Bạch Tử Thạch giật cả mình.

Trong tay Allan túm một viên cầu lông mao nhung nhung nhỏ, vẻ mặt hưng phấn: “Vincent, nhìn xem, ta tìm được cái gì này? Miêu Ô thú, còn là ấu thú. Đến Á Thành nhất định có thể bán được giá tốt, người nói đám kia. . .” Song hắn vừa nói được một nửa, thì tia thấy trong tay Vincent lộ ra một mảnh hồng nhỏ, bỗng nhiên thay đổi giọng điệu, “Chờ một chút, trong tay người cầm cái gì?”

Vincent xòe lòng bàn tay ra, khối Huyết Phỉ điểm lệ an tĩnh nằm đó, giống như một tuyệt thế á thú nhân, ánh mắt Allan nhất thời thẳng, hắn chỉ vào Huyết Phỉ lắp bắp: “Cái. . . cái này sẽ không phải. . . không phải là tiểu đông tây đồ thạch có được chứ? !”

Vincent gạt đầu một cái, nụ cười trên mặt còn chưa tắt đi, Allan một lúc lâu sau mới bình tĩnh trở lại, thế nhưng cặp mắt đao là từng đao từng đao hướng người Vincent chém tới, hoàn toàn là trần trụi hăm dọa, ghen tỵ, oán hận, nếu như vừa rồi hắn không ra ngoài đi dạo, khối Huyết Phỉ này chưa biết là của ai đâu.

“Người tốn bao nhiêu điểm? Điểm trong thẻ từ đủ không?”

Nghe vậy, Vincent tâm tình càng tốt hơn, khoe miệng hắn nhếch lên: “Tặng không. Cậu ấy nói muốn ta nuôi cậu ấy.”

“Cái gì? !” Thanh âm Allan lại đột nhiên cất cao lên vài phần, Vincent trừng mắt liếc hắn, Allan thanh âm đề thấp xuống, trộm nhìn tiểu á thú nhân đang ngồi ở phía sau cùng Miêu Ô thú chơi đùa, “Cậu ấy chủ động ?”

Vincent gạt đầu, trong lòng Allan lại bất bình, tại sao lúc ở Á Thành, tên nhãi này đã được hoan nghênh hơn mình, bây giờ lại còn có một tiểu á thú nhân đáng yêu, mềm mại lại thêm vận khí rất tốt như thế chủ động cầu hôn! ! !

Thế nhưng, chỉ một lát sau, Allan cảm thấy không được bình thường, dựa theo tình trạng mấy ngày qua mà xem xét, Bạch Tử Thạch cái tiểu á thú nhân này căn bản còn chưa thông suốt, là Vincent đơn phương nhiệt tình, sao trong không đến hai giờ khi hắn đi ra ngoài, tiểu á thú nhân này lại lớn mật trực tiếp cầu hôn được?

Nhớ đến chuyện khuyết thiếu kiến thức của Bạch, Allan có một cái suy đoán: Bạch, không phải là căn bản cũng không biết loại hành động này đại biểu cho ý nghĩa gì đi. . .

Ách. . . Không thể nào. . . đúng không. . .

30. Chương 30: Thú Hình Của Vincent

Trên đường mấy lần Allan định thử hỏi Bạch Tử Thạch, nhưng lần nào cũng mở miệng chưa kịp hỏi đã bị Vincent trấn áp, sau vài lần, Allan cũng không hỏi nữa, đáp án đã rất rõ ràng — nếu như Bạch Tử Thạch biết, thì Vincent cái tên thú nhân nhỏ mọn lại có tính chiếm hữu mạnh mẽ này sao lại cần hắn, đã sớm hận không thể để Bạch Tử Thạch công bố cho mọi người rồi.

Nghĩ tới đây, Allan liền không kìm được khinh bỉ Vincent, Bạch Tử Thạch không biết, người chẳng lẽ không biết sao? Tập tục này chính là do lão tổ tông nhà các người khởi xướng! Trong tập tục nếu như á thú nhân tặng phỉ thúy cho thú nhân, đồng thời nói ra rằng sau này hy vọng thú nhân nuôi mình, đó chính là cầu hôn, thú nhân nếu như đồng ý, sẽ nhận lấy phỉ thúy, và đáp ứng nuôi á thú nhân đó. Mà thú nhân cầu hôn lại

là hướng á thú nhân xin một khối phỉ thúy, đồng thời hứa hẹn đem lại cuộc sống sung túc cho á thú nhân, nếu như á thú nhân đồng ý, thì hẳn sẽ tặng cho đối phương một khối phỉ thúy, biểu thị mình đáp ứng.

Bất quá chưa từng thấy qua á thú nhân nào khi cầu hôn lại dùng Huyết Phỉ, lại nói gia đình giàu có dùng Thủy Chung, Băng Chung, Thủy Tinh Chung phẩm chất trung thượng đã là cực kỳ quý rồi, gia đình không giàu có tặng các loại như Đậu Chung tương đối nhiều. Mấy trăm năm trở lại đây, tuy nói không bắt buộc phải dùng phỉ thúy, các loại bảo thạch làm thú nhân tiến hóa trên căn bản cũng có thể dùng, bất quá vẫn là phỉ thúy chiếm chủ yếu.

Huyết Phỉ, đây chính là Huyết Phỉ!!! Bạch Tử Thạch, người cái tiểu ngu ngốc này, không chỉ đem Huyết Phỉ tặng đi, mà ngay cả bản thân cũng đem tặng luôn *gào rít* ! ! !

Allan nhìn tiểu á thú nhân đang ngồi ở ghế ngồi phía sau ôm Miêu Ô thú cầm sách đọc, trong lòng không khỏi bị phần, cái màn cầu hôn kia sao mình lại bỏ lỡ mất chứ, để bây giờ tên nhãi Vincent đắc ý như vậy. Nhìn khỏe miệng, đuôi lông mày hơn hở kia, lại nhìn ánh mắt ôn nhu tới bấm ra nước của Bạch Tử Thạch. . . Allan khinh thường bĩu môi, cắn răng, rõ ràng đắc ý đến như vậy, còn trương ra gương mặt lạnh cho ai nhìn a! Đương nhiên, đắc ý gì gì đó chỉ có Allan người cùng Vincent lớn lên, xem như bạn thanh mai nổi khổ mới nhìn ra được, tên thú nhân Vincent này ở một mức độ nào đó cũng là một kẻ mặt than bằng sơn.

Dù sao thì Bạch Tử Thạch một chút cũng không phát hiện ra, chỉ cảm thấy đối phương tâm tình gần đây rất tốt, đối đãi với mình càng thêm cẩn thận, điều này làm cho cậu hơi có chút không được tự nhiên, cũng may mấy ngày qua đã khá hơn một chút, làm cậu thở phào nhẹ nhõm. Đương nhiên, hết thấy điều này đều bị Bạch Tử Thạch quy cho công lao của khối Hồng Phỉ. Thế nên cậu một chút cũng không biết các loại xoắn xuýt cộng thêm các kiểu hâm mộ, ghen tỵ, oán hận trong lòng Allan. Lúc này cậu đang bề bộn học tập. Lần trước Vincent đi ngang qua cửa hàng mua được vài cuốn sách, mặc dù là sách vở dành cho trẻ con, nhưng không thể không nói rằng rất thích hợp cho tình trạng hiện tại của cậu, Vincent cũng nắm chặt thời gian dạy cậu viết chữ và học chữ.

Văn tự của thế giới thú nhân thuộc loại chữ tượng hình, truyền thừa 1500 năm, từ mấy chữ ban đầu phát triển ra thành gần 1 vạn chữ hiện tại, cũng bị biến đổi ra thành vài loại hình thái, cho đến 132 năm trước nhà học gia văn tự Severn Cartel tổng kết biên soạn văn tự « Thú nhân văn tự đại biên », hình thái văn tự rất cuộc mới được cố định và tiếp tục sử dụng đến nay.

Khi Bạch Tử Thạch học tập cũng không cảm thấy quá khó khăn, mặc dù đây là một loại hệ thống chữ viết hoàn toàn khác với ngôn ngữ của mình, cậu giống như có được năng lực đọc qua là nhớ. Lúc mới bắt đầu cậu cũng sợ hết hồn, nhớ lại thì lúc đám người Lan Gaia bắt đầu dạy cậu nói chuyện, biểu hiện của cậu vẫn còn có chút ngốc nghếch, mà bây giờ loại năng lực học tập cường hãn này lại làm Vincent và Allan khen ngợi không dứt. Chính cậu cũng len lén thí nghiệm một chút, song đọc qua một thiên văn chương rồi khép lại cậu cũng không đọc lại lưu loát được, tối đa cũng chỉ cảm thấy trí nhớ khá hơn một chút.

Vuốt vuốt lông mềm như nhung của Miêu Ô thú, Bạch Tử Thạch để sách xuống, cầm lấy « Thú nhân văn tự đại biên », lật đến trang lần trước học, mặc dù có nhiều chữ trong này cả đời cũng chẳng dùng nhiều lắm, nhưng đối với Bạch Tử Thạch đem đây trở thành một môn ngoại ngữ mà nói, những chữ thường dùng hay những chữ không thường dùng cũng đều giống nhau.

Vừa mới giờ được hai trang sách, xe đã chậm rãi ngừng lại.

“Đến lúc ăn cơm rồi.” Vincent nói, Bạch Tử Thạch đem sách trong tay để xuống, bẻ Miêu Ô thú đang ngoan ngoãn nằm trên đùi cậu lên, thú con đã quen với giờ ăn cơm, cái đuôi ngắn ngủn dong đưa qua lại trong lòng bàn tay Bạch Tử Thạch, cọ cọ lòng bàn tay cậu làm nũng, sau đó tiểu thân thể tròn vo nhanh nhẹn nhảy lên ngực cậu, tóm y phục của cậu luồn một mạch lên bả vai, rồi nhảy một cái, liền ngồi trên đầu Bạch Tử Thạch mới cảm thấy mỹ mãn nằm xuống.

Vật nhỏ này thật đúng là tương đối thích tót của mình a. . . Bạch Tử Thạch bất đắc dĩ dùng ngón tay chọc chọc cái con vật nho nhỏ kia, Miêu Ô thú vô tội khê kêu một tiếng: “Meo ô”, nghe có chút đáng thương cùng vô tội. Lần đầu nghe thấy tiếng kêu của vật nhỏ này, Bạch Tử Thạch cực kỳ kinh ngạc, thật sự rất giống tiếng mèo kêu trên địa cầu, mềm mại ngọt ngào, luôn mang theo một chút cảm giác nũng nịu, làm cậu nhớ tới trước đây ca ca vì lấy lòng cậu mà ôm về một con mèo Ba Tư trắng muốt. Có lẽ bởi vậy nên Bạch Tử Thạch đối với vật nhỏ này luôn phá lệ sủng nịch, kể cả chuyện nó bò lên đầu cậu đều có chút dung

túng. Về sau Vincent mới nói cho Bạch Tử Thạch biết, Miêu Ô thú loại thú nhỏ này là bán sinh thú của Cuồng Nguyên Hùng hung mãnh, vô cùng thích những thứ mềm mại, dùng các loại đồ mềm mại làm ổ, cả đời theo đuổi chính là xây được một cái ổ thoải mái nhất, đây là bản năng của nó.

Lúc hắn nói điều này, trong mắt mang theo ý cười nhẹ nhàng, còn lấy tay xoa tóc cậu, loại cảm giác ấm áp và thương yêu này dường như đến tận bây giờ vẫn còn có thể cảm nhận được. Bạch Tử Thạch cảm thấy có chút không xong, cậu cảm thấy mình hình như quá để ý đến hành động của Vincent. Cái thú nhân này luôn có thể trong lúc lơ đãng làm ra một số cử chỉ khiến cậu cảm thấy hơi mập mờ, nhưng lại ở trong lúc cậu miên man suy nghĩ kéo lại khoảng cách. Bạch Tử Thạch thật sự là không đoán được chủ ý của Vincent, nhưng người này đối tốt với cậu, xác thực là thật tâm thật ý.

Tựa như bây giờ, Vincent đang nấu cơm, nấu cơm cho cậu ăn. Hắn và Allan đều thích ăn thịt cứng một chút, thông thường đều trực tiếp vào rừng rậm săn thú rồi chiên hoặc nướng. Trước kia là bọn họ thay phiên săn thú, rồi người kia chịu trách nhiệm nấu cơm, Bạch Tử Thạch bởi vì khí lực quá nhỏ, vinh dự trở thành kẻ chờ ăn, lần trước nòi nhỏ xẻo nhỏ làm một bữa cơm mà gián đoạn đến hai ba tiếng, bị Bạch Tử Thạch tự động vứt bỏ. Bất quá, không biết tại sao, kể từ ngày xe bọn họ rời khỏi thương trường ***, liền biến thành mỗi lần đều là Allan đi săn thú, Vincent nấu cơm.

Bất quá như vậy cũng tốt, tối thiểu lúc Vincent nấu cơm sẽ để cậu làm chuyện gì đó vừa khả năng, không giống Allan, mỗi lần cậu muốn giúp đỡ, đều kêu lên như cậu làm chuyện gì tội ác tày trời không bằng.

... . Kỳ thực, Allan đồng học tương đối vô tội, hắn mặc dù không muốn làm tiểu á thú nhân mệt, nhưng cũng không hoàn toàn cấm cậu hỗ trợ, chẳng qua là mỗi lần Bạch tiểu bằng hữu muốn giúp hắn, ánh mắt lạnh lùng của Vincent sẽ làm cho Allan cảm thấy kinh hồn táng đảm, cái tên nhỏ mọn đó căn bản là độc chiếm dục phát tác. Mỗi lần Vincent nấu cơm, tiểu á thú nhân sẽ giúp hắn chuyển chuyển đồ vật, canh thời gian và mức độ lửa, hoặc là cùng nhau thưởng lượng một chút xem ăn cái gì. . . Allan dám dùng Mặc Phi đánh cuộc, Vincent căn bản là không muốn thấy Bạch cũng làm vậy với mình!

Sau nửa giờ, Allan khiêng con mồi đã được xử lý xong trở về, Vincent thuần thực quét gia vị lên con mồi, sau đó đem gác trên đồng lửa. Bạch Tử Thạch thì bưng ‘chén nhỏ’ của cậu ăn, thỉnh thoảng lấy miếng thịt cho Miêu Ô thú.

“Ăn nhiều một chút, chiều tối nay chúng ta sẽ chạy không ngừng, như vậy khoảng chín giờ tối nay mới kịp tiến vào Tây Dã thành trước khi cổng thành đóng. “

Muốn vào thành? Bạch Tử Thạch vui mừng nhìn Vincent, bọn họ ở trên đường đã qua hơn hai tháng, hôm nay cuối cùng đã thấy thành thị!

Trên mặt tiểu á thú nhân mang theo kinh hỉ cùng nụ cười sáng lạn, làm Vincent cũng không khỏi mỉm cười, đi xe thời gian dài thế này, đối với hắn mà nói cũng là lần đầu tiên, trước đây bất luận là chỗ nào, bọn họ đều bay qua bay lại bằng thú hình. Nói đến thú hình. . .

Vincent nhìn Bạch Tử Thạch, đột nhiên hỏi: “Bạch, muốn bay đến đó không?”

Bay? Bạch Tử Thạch sửng sốt: “Bay như thế nào?”

Allan nghe thấy đề nghị của Vincent, thân thể dừng lại, bưng bát xoay người, nhìn không nổi, thật sự là nhìn không nổi, trước kia sao lại không phát hiện ra Vincent âm hiểm như vậy chứ! Phỏng chừng toàn bộ Bác Nhã đại lục trừ Bạch cái tiểu ngu ngốc này không biết ra, thì ai cũng biết lưng thú nhân chỉ có bầu bạn mới được leo lên. Allan ai oán thở dài, để một người thú nhân chính trực như hắn nhìn một tiểu á thú nhân khả ái ngày ngày lưu lạc hồ khẩu, đây thật là một chuyện quá tàn nhẫn. . . Tàn nhẫn nhất là, tiểu á thú nhân này lại không gặp được hắn trước ! ! ! = . . .

Ở một góc độ khó thấy tường mắt liếc Allan đang trốn mắt nhìn hắn, Vincent mỉm cười: “Người còn chưa thấy qua thú hình của ta, ta biến thân mang người đi, người bằng lòng không?”

Thú hình, Bạch Tử Thạch tay nắm chặt đĩa ăn, hơi có chút khẩn trương cùng mong đợi, đây là lần đầu tiên cậu thấy thú hình của thú nhân, thú hình của Vincent sẽ là dạng thể nào đây?

“Được.” Cậu nghe thấy bản thân mình nói vậy.

Vincent nhẹ nhàng thở ra một hơi trong lòng, làm như không có chuyện gì xảy ra buông cái đĩa nắm chặt trong tay, khi nhìn thấy mấy dấu tay thô to ở mép đĩa, thì không dấu vết đổi một cái bát khác, lúc Bạch Tử Thạch cúi đầu ăn cơm, đem cái đĩa kim loại kia bóp vo viên, sụu một tiếng ném vào rừng rậm, nói: “Nhanh ăn đi, lát nữa chúng ta sẽ đi.”

“Ngô.” Bạch Tử Thạch xiên một cái Tạt Tạt Thái bỏ vào miệng nhai, bay lên sao? Nghe thật là một chuyện không tệ.

Chờ ba người đều ăn cơm xong, Bạch Tử Thạch khăng khăng rửa sạch bát đĩa, đem mọi thứ thu dọn xong, mới đứng ở bãi đất trống bên cạnh chờ Vincent.

“Xe giao cho người đẩy, Allan.” Vincent nhìn bằng hữu của mình, Allan khoanh tay, người đã nói thế, ta còn có thể nói không sao?

Vincent lấy từ trên xe xuống một cái tương tự áo choàng, cẩn thận buộc chặt cho Bạch, lại lấy ra một cái tương tự mắt kính đeo cho Bạch Tử Thạch, từ đầu đến chân, vô trang đủ cho cậu, nhìn một chút, gật đầu: “Nắm chặt ta.”

Bạch Tử Thạch bị bộ dạng nghiêm túc đến kỳ lạ như vậy làm cho có chút khẩn trương, hơi cứng ngắc gật đầu.

“Cảm giác bay rất tốt, không cần phải sợ.” Vincent an ủi cậu, sau đó đi tới bãi đất trống bên cạnh. Vài giây đồng hồ sau, Vincent biến mất, trên đất trống xuất hiện một con dã thú khổng lồ, lớn lên giống tuyết lang, nhưng miệng lại càng thêm sắc nhọn một chút, đuôi rất dài, lông trên đó thoát nhìn bông xù, rất giống đuôi hồ ly. Toàn thân lông màu đen, dưới ánh mặt trời dường như tỏa ra một chút ánh sáng. Nó ngồi xổm trên mặt đất, cặp mắt kim sắc lóe lên quang mang lạnh lùng, thoát nhìn vô cùng thần bí cao quý.

31. Chương 31: Endymi

Bạch Tử Thạch kinh ngạc nhìn con thú khổng lồ và mỹ lệ không gì sánh kịp kia, cảm thấy nó vừa xa lạ vừa quen thuộc, không có một điểm sợ hãi nào như trong tưởng tượng của cậu, ngược lại trong nhất thời lại có chút say mê, trong cặp mắt đen nhánh lộ ra vẻ si mê hiển nhiên làm Vincent rất sung sướng. Trong cặp mắt kim sắc của hắn ánh lên ý cười: “Nhìn ngây người sao?”

Bạch Tử Thạch ngượng ngùng chuyển tầm mắt, thấp giọng nói: “Ta không nghĩ tới Vincent thú hình của người cư nhiên tuyệt đẹp như vậy. Bất quá, tại sao đôi mắt thú hình của người lại là kim sắc?”

“A ba ta mắt là kim sắc, a cha ta mắt mới là hắc sắc. Ta di truyền hai người bọn họ, lúc hình người mắt là hắc sắc, thú hình chính là kim sắc. Thật kỳ quái sao?”

“Không, rất đẹp, nhìn qua rất tôn quý.” Bạch Tử Thạch tự đáy lòng cảm thán, hắc kim vĩnh viễn là sự phối hợp kinh điển.

Ánh mắt Vincent càng thêm nhu hòa, hắn hạ thấp người xuống nói: “Lên đây đi.”

Bạch Tử Thạch vịn lên lưng Vincent, hai tay khê dùng sức, đỡ thân thể nhảy lên trên ngồi.

“Ngồi vững nhá.” Cảm giác được hai tay Bạch Tử Thạch nắm thật chặt lông của mình, Vincent đứng dậy, chạy nhanh về phía trước, tứ chi cường tráng chạy băng băng nhưng không cảm thấy một điểm xóc nảy. Bạch Tử Thạch nhìn mặt đất theo bước chạy của Vincent càng ngày càng cách xa bọn họ một cách thần kỳ. Được cái đuôi của Vincent bảo vệ, nên không có cành lá của các cây đại thụ đụng phải cậu dù chỉ một chút, Bạch Tử Thạch chỉ cảm thấy tầm nhìn trở nên cực rộng, toàn bộ những cây cối che mất ánh sáng đều không còn, bầu trời ngay trên đỉnh đầu, thật giống như có thể chạm tay đến. Cậu cúi đầu nhìn xuống dưới, là rừng rậm rộng lớn bao trùm, đập vào mắt là màu xanh biếc tràn ngập, liên tục lan tràn thật xa thật xa đến tận chân trời.

Ngay phía dưới là từng tầng cây cối nhấp nhô, Bạch Tử Thạch cảm thấy bọn họ như đang chạy trên đầu ngọn cây, cảm thấy có chút mộng ảo không chân thực. Gió thổi đập vào mặt có chút lạnh, nhưng Bạch Tử Thạch bị bao bọc lại rất chặt chẽ nên cũng không còn cảm thấy lạnh lắm. Cậu nằm sấp trên người Vincent, lưng cong thành hình cung, vừa nhìn cảnh sắc xung quanh, vừa nắm chặt lông hắn.

Phảng phất như có thể nghe thấy tiếng gió thổi qua bên tai, cũng có thể thấy vài con chim bay qua bên cạnh. . . Cảm giác rất mới lạ, giống như trong nháy mắt tất cả trọng lượng đè trên người đều biến mất, chỉ còn bầu trời nắng ấm mênh mông, màu xanh thăm bát ngát vô biên không bị bất luận thứ gì che khuất.

Bạch Tử Thạch đắm chìm trong cảm giác thanh tịch tựa như vừa được gột rửa từ trong ra ngoài này, cũng không biết đã qua bao lâu, Vincent bắt đầu từ từ chạy xuống, bọn họ sẽ trở lại trên mặt đất. Ngồi ở trên người Vincent thêm mấy phút, Bạch Tử Thạch thậm chí có thể thấy được vách tường vàng xám ở xa xa, con thú dưới người cậu chậm chậm hạ xuống.

“Chúng ta tới đây thôi, rồi đi bộ vào.” Vincent nói, sau đó thấp người.

Bạch Tử Thạch buông tay nắm lông mao của hắn ra, cố gắng leo xuống, vừa mới động, chỉ cảm thấy cánh tay cùng chân đều có chút cứng ngắc, mất thăng bằng, thiếu chút nữa từ trên người Vincent té xuống, một cái đuôi màu đen quấn quanh hông cậu, nhẹ nhàng đem cậu đặt xuống.

Bạch Tử Thạch nhìn cái đuôi thật dài thoát nhìn mềm như nhung kia thu về, trong lòng có cảm giác thất bại bùng lên, ấp úng nói: “Cảm ơn.”

Vincent biến trở về hình người, y phục trên người vẫn là bộ lúc này, điều này làm Bạch Tử Thạch cảm thấy có chút thần kỳ, lúc hắn biến thân, chẳng lẽ những y phục này cũng biến đổi theo sao?

Trong mắt Vincent lóe lên một chút ý cười, hắn nhìn ra được tiểu á thú nhân của hắn đang thắc mắc cái gì. Giúp cậu cởi ra đồ trang bị trên người, lại thấy được một Bạch Tử Thạch gọn gàng khoan khoái, Vincent xoa nhẹ tóc cậu, dắt tay cậu: “Chúng ta đi.” Nắm bàn tay nho nhỏ mềm mại đến khó tin trong tay là cảm giác tuyệt vời thế này sao, trong lòng Vincent bỗng nhiên dâng lên xung động muốn nắm tay cậu thế này mãi.

Bạch Tử Thạch cũng có chút không được tự nhiên kéo tay ra, lại bị Vincent nắm thật chặt: “Mặc dù đã đến ngoài Tây Dã thành, nhưng nơi này ngẫu nhiên cũng sẽ có dã thú tập kích á thú nhân nhỏ yếu, ta nắm tay người sẽ an toàn hơn.”

Bạch Tử Thạch bất động, chỉ có thể mặc cho thú nhân nắm tay cậu, bàn tay to dày rộng có chút thô ráp gần như đem cả bàn tay cậu bao bọc lại. Bàn tay như vậy có lẽ sẽ đem lại cho á thú nhân cảm giác rất an toàn đi, được cầm tay vô cùng cẩn thận như thế này, sẽ có cảm giác được người ta phụng trong lòng bàn tay.

Vincent là một người rất ôn nhu mà. Bạch Tử Thạch ngẩng đầu nhìn thú nhân tuấn mỹ, Vincent phát hiện ra tầm mắt của cậu: “Làm sao vậy?”

Bạch Tử Thạch nhẹ nhàng lắc đầu: “Chẳng qua chỉ cảm thấy á thú nhân sau này trở thành bạn lữ của người nhất định sẽ rất hạnh phúc.”

Ánh mắt Vincent tối sầm lại, sau đó nghiêm túc nhìn chằm chằm Bạch Tử Thạch nói: “Ta nghĩ, hắn cũng sẽ cảm thấy như vậy.” Bạch Tử Thạch một chút cũng không nghe ra ám chỉ trong đó, tâm tình có chút giảm xuống, bởi vì cậu nghĩ đến Vincent trước sau gì cũng sẽ có bạn lữ của riêng mình, đến lúc đó, loại ôn nhu này cũng sẽ không dành cho mình nữa.

Ý thức được mình đang suy nghĩ gì Bạch Tử Thạch bị độc chiếm dự mơ hồ dâng lên của mình làm cho耿耿, chỉ một lát sau, cậu tự nhủ trong lòng: Đừng có ngu ngốc, Bạch Tử Thạch, cho dù hắn có bầu bạn, các người vẫn là bằng hữu, bằng hữu cả đời.

Cả đời, nghĩ tới từ này lại làm cho người ta có một loại cảm giác an tâm. Cho nên Bạch Tử Thạch tâm tình cũng khá hơn một chút, cậu đi theo Vincent vào cửa thành cao lớn, một chút cũng không chú ý tới vào trong thành rồi mà Vincent cũng không buông tay cậu ra, một đường bị Vincent nắm tay, Bạch Tử Thạch không cần nhìn đường, chỉ chuyên chú nhìn ngó bốn phía.

Nơi này có vẻ đẹp hơn Maca thành, bốn phía kiến trúc cũng cao hơn một chút, hầu hết chúng đều không phải là gạch đá trắng xanh trơ trụi, trên tường quét nước sơn màu xám hoặc đậm vàng xám, nhưng những nước sơn kia nhìn qua cũng không thập phần nhẵn nhụi, bằng phẳng nhìn qua có vẻ hơi gồ ghề, bất quá cũng không phải khó coi. Các cửa hàng phía trên cũng có một số đồ trang trí đơn giản hoặc phức tạp, trên kính dán một vài lời quảng cáo.

Đi chưa được mấy bước, Bạch Tử Thạch đã nghe thấy thanh âm ồn ào quen thuộc, đó là thanh âm mao liêu ma sát với giải thạch cơ sinh ra. Cậu nhìn một con phố chỉ cách cổng thành mấy trăm mét, không có gì bất ngờ khi thấy được tấm biển quen thuộc: Khu phố đồ thạch. Cậu hơi hưng phấn, nhìn những á thú nhân đi vào và những thú nhân, á thú nhân từ trong đi ra vẻ mặt chán nản hoặc vui sướng, trong lòng sinh ra xung động muốn đi vào xem thử.

Vincent chú ý tới tầm mắt của cậu, thấp giọng nói: “Nếu như người muốn, ngày mai chúng ta trở lại, chờ Allan tới, chúng ta còn nán lại Tây Dã hai ngày cơ.”

Bạch Tử Thạch gật đầu, bắt buộc mình thu hồi tầm mắt. Đồ thạch cái thứ này thật đúng là sẽ nghiện a. . . Ý thức được tâm tình của mình, Bạch Tử Thạch không khỏi cười khổ lắc đầu, sau đó cùng Vincent đi thẳng về phía trước, vừa vặn đi lướt qua một đám á thú nhân, thú nhân vây quanh một người á thú nhân.

Bạch Tử Thạch không khỏi quay đầu lại nhìn, đó là một á thú nhân rất đẹp, tướng mạo xinh đẹp rất thuận mắt, hẳn bị nhiều người như vậy vây vào giữa, bị mọi người thất chủ bất thiết hỏi các vấn đề, thế mà lại không có một điểm bức mình, khéo môi nhếch lên mỉm cười nhàn nhạt, thỉnh thoảng đáp lại mấy câu, á thú nhân xung quanh thì lộ ra vẻ mặt bình tĩnh đại ngộ.

Á thú nhân này vừa nhìn đã khiến người ta thấy thiện cảm a. Bạch Tử Thạch cảm thán một câu.

Vincent theo tầm mắt của cậu nhìn lại, ánh mắt rơi vào trên người á thú nhân ở giữa, nét mặt nhất thời trở nên có chút vi diệu, song một giây sau hẳn liền thu hồi ánh mắt, vuốt vuốt tóc Bạch Tử Thạch: “Chúng ta đi thôi, đi trước tìm một chỗ ở đã. Tắm rửa qua một cái, sau đó đi ăn cơm. Buổi tối còn phải đi đón Allan.”

“Ừ.” Bạch Tử Thạch gật đầu, tăng nhanh bước chân của mình, đi theo thú nhân rẽ vào một con phố khác.

Bọn họ ai cũng không chú ý tới trong nháy mắt khi Vincent mở miệng nói chuyện, cái á thú nhân bị mọi người vây quanh ở giữa kia hơi sững sốt một chút, sau đó bỗng nhiên quay đầu đẩy mọi người ra, vội vàng nhìn khắp bốn phía, giống như đang tìm kiếm gì đó. Nhưng hẳn không tìm được gì, khuôn mặt tinh xảo ảm đạm đi, chọc cho thú nhân xung quanh nhìn không được muốn đem hẳn ôm vào lòng hảo hảo yêu thương.

“Nhã Gia Endymi, ngài đang tìm gì vậy?” Một á thú nhân tò mò hỏi.

Endymi lắc đầu: “Không có gì. Chúng ta đi thôi.” Nhã Gia, là cách gọi kính trọng đối với á thú nhân có địa vị cao quý. Endymi là một người đồ thạch sư học đồ cấp sáu đến từ Á Thành, không chỉ vậy hẳn còn là học sinh tốt nghiệp năm nay của đồ thạch viện ở học viện Oliver, lúc gia nhập công hội đồ thạch sư vẫn chỉ là học sinh mới của đồ thạch viện Oliver, chỉ có 31 tuổi, trải qua năm năm ngắn ngủn, hẳn liền trở thành một đồ thạch sư học đồ cấp sáu, tốc độ thăng cấp này là rất nhanh, trong lớp thanh niên ở Bắc Nhã đại lục cũng tương đối nổi danh. Hơn nữa dung mạo Endymi tinh xảo xinh đẹp, tính cách ôn nhu nho nhã lễ độ, rất nhiều đài truyền hình rồi rít tìm tới hẳn làm một số tiết mục về đồ thạch, sau khi phát xong, Endymi được thú nhân rất hoan nghênh, ngay cả á thú nhân cũng rất thích tính cách không giấu giếm mà truyền dạy một số kiến thức về đồ thạch phú thúy của hẳn. Ở Bắc Nhã đại lục, Endymi là tương đương với các kiểu thần tượng, minh tinh tồn tại trên địa cầu.

Lần này Endymi đi tới Tây Dã thành, thú nhân trong thành cũng cực kỳ hưng phấn, mặc dù liên tục có lời đồn đại rằng hẳn tới là để tìm người thú nhân mà hẳn thích, nhưng thú nhân vẫn háng hái mặc kệ những thứ này, phải biết rằng Tây Dã thành so với Á Thành mà nói, đây là địa phương tương đối hẻo lánh, đại nhân đồ thạch sư tôn quý đều không bao giờ đến thăm, Nhã Gia Endymi có thể tới khiến cho thần kinh mọi người đều hưng phấn mấy phần. Hơn nữa, dù sao Nhã Gia Endymi bây giờ vẫn còn độc thân, bọn họ vẫn còn cơ hội, cho dù là đơn phương trở thành người canh gác của hẳn cũng rất không tệ, nếu như có thể nhận được sự đồng ý của Nhã Gia Endymi trở thành người canh gác kẻ ước của hẳn vậy thì càng tốt.

“Nhã Gia, ngài ngày mai còn đến khu phố đồ thạch không?”

Endymi thu hồi suy nghĩ có chút tán loạn của bản thân, mỉm cười gật đầu: “Có a.”

“Vậy thì tốt quá, ta còn có một số điều muốn xin ngài chỉ bảo.”

32. Chương 32: Mao Liêu Không Xác Định

Vincent tìm được một khách sạn đơn giản sạch sẽ, bên trong không có đồ trang trí phức tạp, ưu điểm lớn nhất chính là có vẻ sạch sẽ vệ sinh. Khiến Bạch Tử Thạch khi nhìn thấy gian phòng sạch sẽ bỗng nhiên lại cảm thấy muốn tắm rửa. Vincent nhìn thoáng qua gian phòng: “Người muốn tắm sao?”

Bạch Tử Thạch gật đầu, Vincent liền đi ra ngoài. Cậu cũng không chú ý là Vincent cầm đi chìa khóa phòng, đi vào phòng tắm, đem cả người ngâm trong dòng nước ấm áp, Bạch Tử Thạch thật sâu thở ra một hơi, lộ ra một nụ cười thoải mái. Đã lâu không được ngâm nước nóng thế này rồi.

Một mực ở bên trong đem da ngâm đến mức nhả nhịu lại, cậu mới lưu luyến đi ra, nhìn quần áo bẩn trên mặt đất cùng quần áo khách sạn chuẩn bị sẵn, Bạch Tử Thạch thực phát sầu, quần áo cậu mua vẫn còn để trên phòng xe, quần áo bẩn không thể mặc nữa, quần áo khách sạn mặc vào lại không thoải mái. Ngay lúc cậu đang buồn rầu, một tiếng gõ cửa từ bên ngoài truyền đến.

“Ai?!” Bạch Tử Thạch cảnh giác quát lên.

“Là ta.” Nam âm trong trẻo lại lạnh lùng từ bên ngoài truyền đến, là Vincent, “Ta đem quần áo của người đến.”

Bạch Tử Thạch lộ ra một nụ cười vừa bất ngờ vừa kinh hãi, cậu trần truồng, núp sau cửa, đem cửa phòng tắm mở ra một khe hở nhỏ, vươn một cánh tay ra, quần áo mềm mại liền chạm tới tay cậu, Bạch Tử Thạch nhận lấy, đóng cửa lại: “Cảm ơn người, Vincent.”

Vincent có chút thất thần nhìn cánh tay trắng nõn tinh tế mà mềm mại kia biến mất ở sau cửa, qua một lúc lâu mới hoàn hồn lại: “. . . Không có gì.”

Cúi đầu, Vincent tuyệt không bất ngờ khi cái chỗ nào đó đang trướng lên, hẩn nhẩn mảy, thoát nhìn đáng vẻ rất khổ não. Làm sao bây giờ, Bạch năm nay mới 23 tuổi, đợi cậu ấy trưởng thành, còn cần bảy năm. . . bảy năm, điều này mọi khi đối với Vincent mà nói cũng không phải thời gian quá dài, nhưng bây giờ lại khiến hẩn ảo não thiếu chút nữa phát điên.

Bảy năm, phải cứng rắn nhẫn nại đến bảy năm sao? ! Không hiểu sao, Vincent bỗng nhiên cảm thấy bầu trời trở nên ảm đạm tối tăm. Vincent nhanh chóng rời khỏi căn phòng, chỉ cần đứng ở chỗ này, tưởng tượng thấy phía sau cửa thân thể Bạch trắng nõn nà xích lõa, duỗi cánh tay dài đem áo mặc vào như thế nào, cúi sống lưng xinh xắn xuống mặc quần vào như thế nào, sẽ khiến hẩn cảm thấy không chịu đựng nổi.

Đứng ở trên ban công, Vincent nhắm mắt lại, hít vào thật sâu, thở ra, một hồi lâu mới đem xao động cuồng nhiệt trong cơ thể bình ổn lại. Song đúng lúc này, Bạch Tử Thạch đẩy cửa đi ra, mang theo vẻ tươi mát khi vừa tắm xong, cơ thể vốn trắng nõn bị ngâm nước nóng lộ ra sắc hồng phấn nhàn nhạt, cả người thoát nhìn cực kỳ ngon miệng.

Vincent không thể không ép mình ngừng hô hấp, sau đó bị ai phát hiện xao động vừa mới bình ổn xuống lại dễ dàng cứ như vậy bị khơi dậy, Bạch rõ ràng cũng không có làm gì!

“Vincent, chúng ta đi ra ngoài đi dạo một chút đi.” Bạch Tử Thạch tinh thần rất tốt nói. Vincent rất muốn nói mình không đi, nhưng cuối cùng vẫn không yên lòng, chỉ có thể bất đắc dĩ chịu đựng loại hành hạ ngọt ngào này.

Khi Allan lái xe đến nơi, hàn ý trên mặt Vincent càng nhiều hơn trước đây ba phần, ban đầu hẩn sợ hết hồn, nhưng sau lại chú ý tới vẻ mặt nhẩn nhện dục cầu bất mãn của tên thú nhân nào đó, loại kinh sợ lo lắng này liền biến thành vui sướng trên nỗi đau của người khác một cách lộ liễu. Bị ánh mắt lạnh như băng của Vincent trừng cũng không dừng lại niềm sướng khoái ngấm trong lòng.

Buổi tối Bạch Tử Thạch ngủ trên đệm mà Vincent cố ý chuẩn bị đem tới, không có xóc nảy trên xe, một đêm vô mộng cho đến tận sáng. Ở khách sạn ăn điểm tâm xong, Bạch Tử Thạch liền theo hai người đi ra phố. Tây Dã mặc dù hẻo lánh, nhưng cũng đã có trường xe tốc độ rất nhanh, bọn họ trước tiên phải đem phòng xe trả lại cho thương gia cho thuê, bên cho thuê nhận lại xe thì sẽ trả lại cho đối phương tiền thế chấp, sau đó mua vé trường xe đến thủ đô của bộ lạc Aggreko, loại xe này giống như tàu hỏa, nó ở Bắc Nhã

đại lục rất phổ biến. Tiếp đó cần chuẩn bị một số đồ ăn chín, ở trên trường xe hai mươi ngày sẽ không có cách nào nổi lửa nấu cơm, thức ăn trên trường xe Bạch nhất định sẽ không ăn nổi.

Bạch nhàm chán nhìn Vincent và Allan cùng lão bản cho thuê xe thương lượng, thỉnh thoảng nhìn xung quanh, Vincent suy nghĩ một chút, đi tới bên cạnh cậu: “Bạch, nơi này cách khu phố đồ thạch không xa, người có muốn đi đến đó trước xem một chút không? Việc này rất vụn vặt, còn cần tốn một khoảng thời gian nữa, đến buổi trưa ta đi tìm người, được không?”

Bạch Tử Thạch rất nhanh gật đầu, Vincent đi cùng đưa cậu đến cửa khu phố đồ thạch, nhìn Bạch đi vào mới vòng trở lại.

Bất kể là Maca thành hay Tây Dã thành, khu phố đồ thạch vẫn đều náo nhiệt như vậy. Bạch Tử Thạch nhìn khu phố ồn ào, cảm thán. Sau đó cậu tùy ý chọn một cửa tiệm đi vào, đây là một cửa hàng có mặt tiền rất lớn, chia làm hai phần, phần phía trước tới gần cửa là chỗ đặt giải thạch cơ, phía sau là chỗ để mao liêu.

Mao liêu được chia thành mấy đồng, từng đồng ngổn ngang nằm trên mặt đất, góc phía trên là ghi chú có màu sắc tươi sáng ghi giá tiền và số hiệu mao liêu. Có bán đồ cũng có toàn đồ, bán đồ phần lớn đều là mở cửa sổ, bất kể có lục hay không đều đặt trên giá riêng biệt, ghi rõ giá tiền, khác nhau chính là mao liêu bên trong có lục thì giá trên trời, còn lại thì giá thấp.

Bạch Tử Thạch tìm tìm, ở bên cạnh tìm thấy một đồng mao liêu loại gạch liêu. Cậu hiện tại trong thẻ từ chỉ còn lại có bốn mươi mấy vạn, khối Huyết Phỉ đã đưa cho Vincent, Du Thanh Chung vẫn chưa bán ra, nên tương đối thiếu tiền. Xuất phát từ suy nghĩ tối đa hóa lợi ích, cậu vẫn nên hạ thủ với những khối gạch liêu đi.

Những khối gạch liêu bị tùy ý ném ở một bên này phía trên một tí trứng muối măng vẫn đều không thấy, lớp vỏ thô ráp, các hạt tinh thể phía trên kết cấu rời rạc lại còn thô to. Bạch Tử Thạch cũng không bắt ngờ, hơi có chút trứng muối măng vẫn đều bị chủ tiệm lựa đi rồi. Cậu cũng không để ý, nếu như không phải như vậy, cậu làm sao có thể kiếm lời được từ những sai sót chứ? Bất quá, lần này vận khí của Bạch Tử Thạch cũng không tốt lắm. Tổng cộng tất cả 56 khối mao liêu lớn nhỏ, tốt nhất cũng chỉ hơi có phản ứng, cho dù ra lục, đoán chừng cũng chỉ là Cầu Thi địa, dù sao cũng là loại rất kém.

Hiện tại Bạch Tử Thạch vẫn chưa cảm ứng được đầy đủ về phỉ thúy, cũng không thể đoán chính xác phẩm chất phỉ thúy, xác định năng lượng cao hay thấp, chỉ đại khái phỏng đoán một chút. Cậu đang có ý định xây dựng hệ thống cho riêng mình, dù sao thì cảm ứng được cũng không có nghĩa là nhìn thấy được. Bất quá, Bạch Tử Thạch cảm thấy như vậy so với nhìn thấy càng tốt hơn. Sự thần bí của đồ thạch cũng là một trong những nguyên nhân nó hấp dẫn nhiều người, nếu như cái gì cũng quá rõ ràng, thế thì mị lực của nó hoặc nhiều hoặc ít cũng sẽ bị ảnh hưởng, mà mình có thể cảm ứng được phỉ thúy, thì có thể ở trong mức mạo hiểm cực thấp, hưởng thụ loại kích thích mỏng lung này.

Ở trong đồng gạch liêu không tìm được phỉ thúy gì, Bạch Tử Thạch chỉ có thể đổi sang một đồng toàn đồ mao liêu khác, cậu cẩn thận xem xét toàn đồ mao liêu trong những liêu tử giá tiền tương đối thấp. Thấy bốn mươi vạn trở xuống sẽ ngồi xổm xuống nhìn, đầu tiên là nhìn về bề ngoài lớp vỏ, tự làm một cái phán đoán cơ bản trước, rồi mới đưa tay đặt lên, mở ra lục cảm ứng của mình.

Không biết hôm nay vận khí của Bạch Tử Thạch thật sự là không tốt, hay là thế nào, mà liên tiếp xem mấy khối không phải là không có phỉ thúy, thì là phỉ thúy bên trong lục cảm ứng thấp, mua lại chắc cũng chỉ lời được một chút. Bạch Tử Thạch có chút thất vọng lắc đầu, thở dài nói tên lão bản này thủ pháp chọn mao liêu cũng quá tàn nhẫn đi.

Trong đồng mao liêu giá thấp không tìm được gì khiến mình vừa lòng, Bạch Tử Thạch dứt khoát nhìn xung quanh, thấy mao liêu nào thuận mắt sẽ đi tới dò xét một tí. Không ngờ rằng kiểu hành động này của cậu lại bị người khác để ý, lại là một cái tiểu á thú nhân cảm thấy tò mò về đồ thạch. Nào có ai xem đồ thạch mà công cụ gì cũng không mang theo, lại chỉ nhìn một hồi sờ sờ rồi đi ?

Để xuống một khối mao liêu vỏ hồng sa hơn 10 kg, Bạch Tử Thạch lộ ra vẻ hơi tiếc nuối, khối phỉ thúy này vỏ nhẵn nhụi, măng vẫn tương đối rõ ràng, một đoàn trứng muối cuộn lấy măng vẫn, biểu hiện tương đối không tệ, hơn nữa không chỉ như vậy, phỉ thúy bên trong cảm ứng lục cũng không yếu, phỏng chừng là

Thủy Chung. Nhưng đáng tiếc, khối mao liêu này yết giá là 43 vạn. Hơn nữa kích cỡ phỉ thúy bên trong Bạch Tử Thạch cũng không biết, 43 vạn này đối với cậu mà nói đã là lực bất tòng tâm.

Để xuống khối mao liêu này, Bạch Tử Thạch bị một trận tiếng người nói hấp dẫn chủ ý. Tò mò xoay người đi qua, Bạch Tử Thạch liếc mắt liền thấy cái á thú nhân đã gặp ngày hôm qua, hôm nay hẳn cũng bị rất nhiều người vây quanh, nụ cười trên mặt vẫn rất ôn hòa. Bọn họ tựa hồ đang xem một khối đồ thạch.

Bạch Tử Thạch suy nghĩ một chút, liền chen vào. Tiếng thảo luận sôi nổi truyền vào tai Bạch Tử Thạch.

“Ta cảm thấy khối mao liêu này đồ tính có vẻ tương đối lớn. Mặc dù bên cạnh có vết nứt nhỏ, nhưng từ tình trạng lực lộ ra mà nhận xét, một chút cũng không thương tổn đến phỉ thúy.” Người á thú nhân đang nói lấy ra cường quang khí của mình, rọi vào cái khe nứt trên mao liêu, “Hơn nữa, nhìn màu sắc này, lực khẳng định ăn vào trong.”

Đó là một khối mao liêu đại khái 60, 70 kg, cả khối cơ bản là hình hộp chữ nhật, dựng trên một khoảng đất trống, trên lớp vỏ nâu đỏ có một mảng rêu đậm, bên cạnh đám rêu còn cuộn lấy ba bốn đoàn trứng muối, cách đó không xa còn có một vết nứt rộng khoảng một ngón tay, mơ hồ thấy có lực sắc lộ ra. Lực ý dụ dằng thực khiến người yêu thích, lực lộ ra nhàn nhạt tựa hồ có tính chất mềm mại, nếu như lực thật sự ăn vào, phẩm chất phỉ thúy ở trong mao liêu có khả năng lớn đạt đến Băng Chung thậm chí gần đến cao Băng Chung. Nhìn như vậy, nó thực sự là một khối mao liêu biểu hiện thượng giai (cấp cao, loại cực kỳ tốt), nhưng điểm phá hư là, xung quanh vết nứt kia còn lác đác phân bố vài vết “Lữu” (kiểu như đường gân, vết rạn. Bị tách ra thì gọi là ‘nứt’, còn vết nứt đã khép lại hoặc được đổ đầy vật chất bên trong gọi là ‘lữu’- theo baidu ; có nên đổi luôn thành ‘rạn’ cho dễ đọc, dễ hiểu ko ? =.= ??), nó khiến cho các khối mao liêu trở nên không xác định được, trong ngành đồ thạch còn có một câu thuật ngữ. Gọi là “Không sợ đại nứt chỉ sợ tiểu lữu” .

Vết rạn nứt là nguy hại cực lớn đối với phỉ thúy, vết nứt lớn rất dễ quan sát được, dễ thấy rõ mức độ ảnh hưởng của nó đối với phỉ thúy, mà lữu bởi vì quá nhỏ hơn nữa rất dễ phát sinh biến hóa, hoặc lớn hoặc nhỏ, hoặc sâu hoặc cạn, khiến người ta khó có thể nắm bắt, bởi vì lữu có tính ẩn nấp và tính biến hóa, làm người ta khó có thể nắm chắc, thế nên mới có câu nói “Không sợ đại nứt chỉ sợ tiểu lữu” này.

Bất quá đi kèm với nguy hiểm, thường thường cũng có kỳ ngộ, phỉ thúy nguyên thạch biến hóa liên tục, mao liêu có lữu mặc dù nguy hiểm rất lớn, kết cấu ngọc thạch bên trong rất có thể cũng sẽ bị những vết lữu nhỏ này phá hỏng, nhưng cũng có thể những thứ này đều là rạn nứt hậu sinh, cái gọi là rạn nứt hậu sinh, là chỉ sau khi phỉ thúy sinh ra, nó mới hình thành, rạn nứt như vậy, sẽ không ảnh hưởng đến phỉ thúy bên trong, hơn nữa tỷ lệ ra cực phẩm cực cao.

Mọi người cũng không xác định được chính xác, ở chỗ này tranh luận không ngừng, bất quá xu hướng nói chủ yếu vẫn là có thể đánh cược được. Bạch Tử Thạch chú ý tới á thú nhân kia vẫn không nói gì, chỉ chuyên chú nhìn những vết lữu nhỏ.

Nhất thời tò mò, Bạch Tử Thạch đi vào sờ soạng một cái, sau đó cậu liền lộ ra nét mặt đáng tiếc, lui lại, phỉ thúy ở bên trong tử khí trầm trầm, cậu biết, những vết lữu này nhất định đã đem cả khối phỉ thúy phá hỏng rồi.

Tại lúc mọi người ở đây tranh luận không ngừng, á thú nhân kia cuối cùng cũng mở miệng, xác thực hướng về phía Bạch Tử Thạch nói: “Cậu bạn nhỏ này, ta vừa mới thấy người đi đến xem khối mao liêu này, ý của người thế nào?”

Endymi xem rất lâu cũng cảm thấy khối mao liêu này có thể đặt cược được, vừa định nói ra kết luận của mình, thì thấy tiểu á thú nhân này tò mò đi tới sờ một cái, rồi lại lui về, nhìn qua rất là khả ái. Vừa đúng lúc, vậy thì lấy câu trả lời của cậu ấy làm lời dẫn đi.

33. Chương 33: Bài Viết Đầu Tiên Hôm Nay

Sao chỉ xem cuộc vui thôi cũng bị dính vào a. . . Bạch Tử Thạch bắt đầu dĩ giạt giạt khoe miệng, còn trên gương mặt tinh xảo của á thú nhân đối diện lại là nụ cười ôn hòa, làm cho người ta vừa nhìn là cảm thấy

có thiện cảm, những người khác cũng đang đợi đáp án của cậu, Bạch Tử Thạch đưa tay sờ sờ mũi, chậm chước nói: “Khối mao liêu này ta cũng nói không chính xác được. . .”

Endymi mâu quang chợt lóe, bình thường nếu như một người nói một khối mao liêu ‘nói không chính xác được’ tức là có vài loại tình huống, một loại là thật sự nói không chính xác; một loại khác là mao liêu mà mình không coi trọng, đây là quy tắc ngầm trong giới, mao liêu không coi trọng thì trừ bạn bè đi cùng hoặc người thân cận ra, đối với người ngoài đều sẽ nói là ‘nói không chính xác, khó mà nói được’ các kiểu tương tự; một loại cuối cùng là coi trọng, nhưng sợ những người khác nghe phong phanh được, không muốn để cho người khác biết ý định thật sự của mình cũng sẽ dùng lý do như vậy. Cái tiểu á thú nhân này là loại nào đây?

“Người không cần băn khoăn gì đâu, coi trọng hay không coi trọng đều có thể nói ra. Khối mao liêu này ta đã mua rồi, mọi người vây quanh ở chỗ này cũng chỉ là muốn thảo luận trao đổi một chút trước thôi.”

Endymi giải thích làm cho Bạch Tử Thạch thấy bất đắc dĩ, hắn hình như là cảm thấy mình đang bận tâm về quy tắc trong giới, người chung quanh lúc này cũng phụ họa theo khiến Bạch Tử Thạch có chút cảm giác cười hổ rồi thì khó mà xuống.

“Đúng nha, khối mao liêu này là Nhã Gia mua để mọi người dùng trao đổi học tập. Cái đồng quy tắc kia bây giờ tạm thời dẹp qua một bên đi, cơ hội tốt như này đừng bỏ qua a. . .”

Không nói cũng không được. . . Bạch Tử Thạch khẽ nhíu mày, cậu không muốn nói là bởi vì nơi này ý kiến chủ yếu đều là đồ trưởng, vị Nhã Gia khiến ta tôn kính này mua tảng đá kia chắc chắn không chỉ là vì cái gọi là trao đổi học tập, hành động ‘mua rồi’ này cũng biểu hiện thái độ của hắn đối với khối mao liêu này, nếu bây giờ mình nói phỉ thúy bên trong bị vết rạn nứt phá hỏng, cơ bản chính là đối nghịch với hi vọng của người xung quanh, nhưng nếu nói cảm thấy có thể đồ trưởng, vậy cũng quá trái lương tâm.

Suy tư một chút, Bạch Tử Thạch chỉ vào vết nứt kia nói: “Ta cảm thấy không ổn lắm, khối mao liêu này vừa có nứt vừa có lữu, ta thấy đồ trưởng hơi khó.” Nói vậy kỳ thực có chút gượng ép, dù sao đồ trưởng cũng không phải là dựa vào những điều đại khái đó để phán đoán, đều phải xem tình huống cụ thể của mao liêu. Bạch Tử Thạch nói như vậy, cũng là một loại che giấu, cho dù cuối cùng thật sự bị cậu nói chuẩn, cũng sẽ không làm người khác chú ý tý gì.

“Nói vậy cũng có chút đạo lý, đồ nứt vốn là phương pháp đồ có mạo hiểm cực cao, hơn nữa bên cạnh vết nứt này là lữu, cũng thật sự khiến người khác trong lòng bất an.” Endymi cười nói, Bạch Tử Thạch cũng biết hắn đang hòa giải thêm cho mình, dù sao mao liêu có cả nứt và lữu cũng không ít, đồ trưởng cũng không hiếm thấy. Hắn nói vậy làm ẩn tượng của Bạch Tử Thạch đối với hắn càng tốt hơn một chút, thoát nhìn thật là một người ôn nhu.

Endymi hướng về phía Bạch Tử Thạch cười cười, sau đó tiến lại gần mao liêu, một tay bật lên cường quang khí, một tay chỉ vào chỗ rạn nứt: “Bất quá, mạo hiểm lớn cũng đi kèm với kỳ ngộ lớn. Nhìn khối mao liêu này, lục ý thông thấu trong suốt, bên trong tinh tế, nếu ra lục thì chủng tốt, thể nước đủ. Nhìn lại vết nứt này, căn cứ trứng muối và măng văn ở đây, ta đoán vị trí ra lục có thể là ở chỗ này. . .” Endymi chỉ vào chỗ dưới một đoàn trứng muối, người xung quanh vừa gật đầu, vừa vây quanh nhìn, á thú nhân cười cười, “Về phần kích cỡ phỉ thúy, ta cũng không nói rõ được, có lẽ là khoảng hơn 10 cân đi. Mà hướng đi của vết nứt lại là hướng về phía kia, vả lại đến phía dưới mơ hồ có dấu hiệu biến mất. Vì vậy vết nứt này đối với phỉ thúy sẽ không có ảnh hưởng quá lớn. Lại nhìn vết lữu này, nó không nối liền cùng vết nứt, mà là ở bên cạnh vết nứt, nhìn kỹ một chút bốn phía gốc vết lữu này, cùng mặt trong mao liêu có hơi khác biệt, ta đoán nó hắn là hình thành sau khi phỉ thúy hình thành, cũng chính là rạn nứt hậu sinh. Vì vậy ta cảm thấy khối mao liêu này đồ tính vẫn rất mạnh.”

Endymi trên mặt mang mỉm cười tự tin, đem tất cả suy nghĩ của hắn đối với khối nguyên thạch này đều nói ra, một chút cũng không giấu giếm, hơn nữa có lý có căn cứ, Bạch Tử Thạch nghe xong cũng không ngừng gật đầu theo. Sau khi hắn nói xong, xung quanh nhất thời vang lên một trận vỗ tay, tiếng hưởng ứng vang lên không dứt bên tai.

“Mặc dù ta cũng cảm thấy có thể đồ trưởng, nhưng chẳng qua là cảm thấy mà thôi, nghe Nhã Gia nói như thế, thật đúng là hiểu ra a.”

“Thật không hổ là người còn trẻ như vậy đã trở thành đồ thạch sư học đồ cấp sáu a”

Nghe những tiếng ca tụng này, Bạch Tử Thạch có chút cảm thán nhìn á thú nhân đang bị vây ở giữa, nếu như không phải mình có lực cảm ứng đối với phi thúy, sợ rằng bây giờ cũng giống như á thú nhân xung quanh tin tưởng rằng khối mao liêu này có thể đổ xuống đi.

Đáng tiếc. . . Mặc dù nói rất có đạo lý, nhưng đồ thạch cái loại này có một câu — ‘Trên đồ thạch trường, không có gì không thể phát sinh’, đây rốt cuộc vẫn là khối liêu tử phải đổ sụp.

“Không bằng giải ra đi, để chúng ta xem thử đây là khối liêu thử như thế nào!” Trong tiếng tán dương xung quanh, bỗng nhiên có một cái á thú nhân hơi béo lớn tiếng đề nghị, hắn vừa nói đã giành được tán thành của nhiều người.

“Đúng nha, đúng nha, Nhà Gia giải ra đi, để chúng ta xem thử phi thúy bên trong là dạng gì!”

“Thật là rất mong đợi a. . .”

Endymi khẽ mỉm cười, đeo hắc văn bao tay vào, tay giơ cao lên, đám người xung quanh nhất thời an tĩnh lại: “Được nha, chúng ta đi đến phía trước đi.” Bởi vì lời nói mới rồi của Bạch Tử Thạch, nên Endymi cũng gọi cậu, “Cậu bạn nhỏ này cũng cùng đi chứ?”

Bạch Tử Thạch gật đầu, thành thật mà nói cậu cũng rất tò mò phi thúy bên trong là dạng gì, Endymi suy đoán phi thường có đạo lý, thế thì phi thúy đến tốt cùng là có vấn đề ở chỗ nào nhỉ?

Đi theo một đám người, Bạch Tử Thạch đi tới cửa khu giải thạch. Lão bản vừa nhìn thấy là Endymi tới, lập tức quảng luôn một người khách nhân khác đang giải thạch chạy đến tiếp đón: “Endymi, thế nào? Chuẩn bị giải khối có vết nứt này?”

“Đúng vậy, a bá.” Endymi cười nói.

Nguyên lai lão bản nơi này là thân huynh đệ của a cha á thú nhân này, Bạch Tử Thạch im lặng nghĩ.

“Đến, bên này, bên này. . .” Lão bản dẫn Endymi tới bên cạnh một máy cắt thạch nhìn qua có vẻ hoàn toàn mới toanh, đây là một máy giải thạch tốt nhất, có thể xác định vị trí sẵn chi tiết hơn, giá tiền đắt, thông thường chỉ khi có mao liêu có khả năng lớn ra phi thúy có thể nước tốt mới dùng. Nhìn hành động này của hắn, vị lão bản này đối với cháu của mình cũng là lòng tin mười phần.

Endymi cũng không có từ chối, nhóm người đem mao liêu đặt ở phía dưới máy cắt thạch, hắn nhìn một lát, điều chỉnh vị trí mao liêu một chút, bật máy cắt thạch, lưu loát cắt xuống. Đẩy mặt cắt của mao liêu ra, hai mặt đều trắng bóng một mảnh, những vết nứt rất nhỏ tuy vẫn tồn tại, nhưng tất cả mọi người nhìn ra được, những đường nứt nhỏ này xem ra đã rất mảnh, không chạy vào bên trong được bao lâu. Endymi khẽ mỉm cười, lại ở trên mao liêu cắt mấy đao, vẫn không thấy lực.

Xung quanh có người đã bất an, song Endymi vẫn mỉm cười tuyệt không lo lắng. Bạch Tử Thạch ở bên cạnh nhìn, không khỏi đối với cái người Endymi này có vài phần kính trọng, hắn cắt mấy đao này không phải là để cắt ra lực, mà là muốn đem lớp vỏ dày phía ngoài mao liêu cắt đi, thuận tiện nhìn hướng đi của vết rạn nứt. Với lại hắn cắt mấy đao này đúng là dựa theo phán đoán ban đầu của hắn. Quả nhiên không có cắt phải một tí phi thúy nào.

Hất những phần vỏ không có phi thúy ra, Endymi nhìn kỹ một chút nguyên thạch, chờ một chút, lại kéo máy cắt thạch tới chỗ có vết nứt bổ xuống một đao, một mảnh lực ý xanh nhạt nháy mắt đập vào tâm mắt, ánh lên vẻ sáng bóng nhu hòa, thoát nhìn thật hài lòng.

Nhất thời tiếng hoan hô xung quanh dậy lên, song chân mày Endymi lại lặng lẽ nhíu lại, mấy cái á thú nhân đứng gần đó tất cả đều không lên tiếng nữa. Hắn đem khối mao liêu đã giảm hơn một nửa thể tích lấy xuống khỏi giải thạch cơ, bật cường quang khí soi lên trên phi thúy, sau đó chân mày nhíu lại càng chặt hơn .

Bạch Tử Thạch đứng ở bên cạnh mao liêu thấy rất rõ ràng, chỗ vết rạn nứt rất nhỏ vốn đáng lẽ phải biến mất lại quỷ dị biến thành một đường cong lớn, lượn vòng sang phía phi thúy, hơn nữa có dấu hiệu càng lúc càng lớn. Mà vị trí này, ở dưới cường quang khí có thể thấy ánh sáng rực rỡ ónh lực của phi thúy lộ ra,

điều này nói rõ trong khối mao liêu này đúng là có lục, hơn nữa nhìn lục ý lộ ra, loại nước đều tốt, nhưng muốn chết là, vết rạn nứt này cách vị trí phỉ thúy vô cùng vô cùng gần!

Lão bản lúc này cũng nhìn thấy, hần tiếc hận vỗ vỗ bả vai Endymi: “Sát thạch đi. . . Nói không chừng không bị phá hỏng đâu.”

Á thú nhân bốn phía cũng thu liễm vui sướng vừa rồi, bọn họ đã từ những người đứng gần hơn biết được vết nứt kia không hề biến mất, mà là tại lúc sắp biến mất, lại từ một chỗ quỷ dị dài ra ăn vào trong!

Endymi trầm mặc gật đầu, trên gương mặt luôn lộ vẻ mỉm cười giờ lại biến thành nặng nề, dọc theo chỗ ra lục dùng đá mài cẩn thận mài, lão bản cũng lấy ra một khối đá mài cùng làm với hần, một số á thú nhân bắt đầu tản đi, một số khác vẫn ở tại chỗ nhìn. Mười mấy phút sau, một khối phỉ thúy khoảng hai mươi mấy cân được giải ra, phía trên còn dính một ít đá vụn và bụi, màu sắc là màu chính dương lục vô cùng thuần khiết, phần gần trung tâm phỉ thúy đã có thể đạt tới Bằng Chứng, đáng tiếc là, một đường rạn nứt ở chính giữa đem cả khối phỉ thúy này phân thành hai nửa, lại chạy dọc theo hai bên, giống như một cái cây nhỏ đang vươn cành ra, theo con mắt trên địa cầu mà nhìn, bên trong thật ra vẫn có một ít phỉ thúy có thể dùng làm vài món trang sức nhỏ, nhưng đối với Bác Nhã đại lục mà nói, phỉ thúy vỡ vụn thành cái dạng này, đối với tiến hóa của thú nhân thành niên một điểm tác dụng cũng không có, tới đa cũng chỉ có thể để lại ở trường học dùng làm bảo thạch cho ấu tể vừa mới hiểu chuyện hấp thu.

Thanh âm tiếc hận nhất thời vang lên: “Tại sao có thể như vậy, rõ ràng vết rạn nứt kia mắt thấy sẽ biến mất.”

Endymi trầm mặc đứng ở một bên, không nói gì thêm, rõ ràng vừa ở trước mặt mọi người nói nhiều như vậy, kết quả lại thế này, tương phản này làm hần khó chịu. Lão bản thở dài một hơi: “Endymi, người là một người đồ thạch sư rất giỏi, những mao liêu trong tiệm của ta tất cả đều là người phân loại cho, cho đến tận nay, cũng không có gì sai lệch lớn. Trên đồ thạch trường tình huống gì cũng có thể xảy ra. A bá đã thấy nhiều rồi.”

Endymi gật đầu: “Không có chuyện gì, a bá, ta hiểu.”

Nguyên lai mao liêu ở chỗ này đều là hần phân loại! Xác suất trúng thật sự rất cao! Tối thiểu ở mao liêu giá bốn mươi vạn trở xuống chia rất chuẩn. Bạch Tử Thạch nghe bọn họ nói chuyện, không khỏi kinh ngạc.

Cậu nhìn khối phỉ thúy trên cơ bản đã bị vứt đi kia, trong lòng không khỏi có chút lung lay, phỉ thúy như này đối với bọn họ mà nói, chắc là vô dụng đi, vậy thì cậu có thể mua lại đúng không? Lâu không chạm đến công cụ điêu khắc, bây giờ nhìn thấy phỉ thúy đẹp thật là có chút ngứa tay.

Ngay tại lúc cậu chuẩn bị hỏi giá, ngoài cửa truyền đến tiếng gọi của Vincent: “Bạch. . .”

Lúc Bạch Tử Thạch đang chuẩn bị đáp lại, một giọng nói đã đoạt trước cậu: “Bác Gia Garcia! Ngài thật sự ở chỗ này sao?!”

34. Chương 34: Ái Mộ Của Endymi

Thanh âm của Endymi hơi cao lại tràn đầy ngạc nhiên, dường như còn mang theo một chút cảm giác ngượng ngùng. Hần gọi một người thú nhân tên ‘Garcia’ là Bác Gia, đây là một loại tôn xưng đối với thú nhân. Thú nhân mà được một người Nhã Gia như Endymi gọi là Bác Gia nhất định là một thú nhân rất tài giỏi.

Bạch Tử Thạch mang theo tò mò nhìn về phía Endymi, cái á thú nhân này sau khi kinh hô một tiếng, liền cất bước đi về một hướng, nhìn theo, Bạch Tử Thạch nhìn thấy. . . Vincent. (o). . . Đây là tình huống quỷ quái gì?

Người xung quanh cũng rất hiếu kỳ với tình huống này, cúi đầu bắt đầu trao đổi: “Nghe nói Nhã Gia Endymi là vì tìm kiếm một người nên mới đến Tây Dã. . . Chẳng lẽ ——?”

“Ta cũng nghe nói, hình như chính là người trong lòng của Nhã Gia. . .”

“Người này nói không chừng chính là. . .”

“Có lẽ. . . Thật không biết hần là dạng nhân vật thể nào, mà lại khiến Nhã Gia ái mộ.”

“Bắt quá hẳn thoát nhìn rất lạnh lùng a. . .”

Thú nhân tuần mỹ hướng về phía á thú nhân đang đi về phía mình thoáng gật đầu một cái, hoàn toàn không thấy các loại ánh mắt hâm mộ, kinh ngạc, nghi hoặc của đám người xung quanh.

“Bác Gia Garcia, thật sự không nghĩ tới có thể gặp ngài ở chỗ này. Ngài gần đây hết thấy có khỏe không? Đến khi nào thì về Á Thành?” Endymi dừng lại cách Vincent hai ba thước, gương mặt của hắn nhiễm chút đỏ ửng, hai mắt sáng lên, mắt không chớp chăm chú nhìn vào Vincent, người sáng suốt liếc mắt một cái là có thể nhìn ra được ái mộ bên trong.

Bạch Tử Thạch đột nhiên cảm thấy trong lòng có chút phiền muộn, cậu nhìn Vincent, thầm nghĩ: được người xinh đẹp như vậy toàn tâm toàn ý ái mộ, cảm giác nhất định rất tuyệt đi?

“Ân.” Vincent không trả lời ý tứ của hắn, chỉ hơi nhìn lướt qua á thú nhân không ngừng nói chuyện này, hắn nhớ á thú nhân này hình như là đệ tử của đại a tỷ, bởi tướng mạo cùng tính cách, nên đại a tỷ rất thích hắn, bắt quá. . . Hẳn tên là gì nhỉ?

Endymi tựa hồ cũng nhận thấy mình có chút thất thố. Hắn tựa như che đậy mà sờ sờ tóc mình, chợt nhớ tới nếu như Bác Gia ở chỗ này, thế thì tình huống đổ sập vừa nãy cũng bị ngài ấy nhìn thấy đi?! Vừa nghĩ thế, trong mắt của hắn không giấu được ảo não, tình huống dọa người như thế cứ nhiên bị ngài ấy nhìn thấy! Trong lòng hơi hoảng loạn, nên lúc hắn nói chuyện cũng có chút lộn xộn: “Ân. . . Lần này là ngoài ý muốn, bình thường ta đồ trưởng rất nhiều. Thật sự. . .”

Càng nói Endymi cũng càng cảm thấy mình không đáng tin cậy, cuối cùng hắn lại ảo não ngừng lại, hỏi: “Bác Gia, ngài là đến mua phẩm thú sao?”

Vincent trả lời hắn: “Không phải.” Sau đó hắn không để ý đến câu hỏi tiếp của Endymi, nhìn chăm chú vào Bạch Tử Thạch, gọi: “Bạch, chúng ta cần phải trở về.”

Thanh âm nhu hòa, vừa nghe liền lộ rõ những lời nói vừa rồi y như chỉ có lẽ vậy, sắc mặt Endymi trắng nhợt, theo tầm mắt Vincent liền thấy được người hắn gọi — là tiểu á thú nhân khả ái kia! Endymi cảm thấy có chút yên lòng, nhưng lại có một loại bất an không nói nên lời. Bác Gia Garcia ngoại trừ cư xử với người nhà và bạn bè của hắn Bác Nhã Allan Taylor ra, cho tới bây giờ vẫn đều lạnh lùng như thế, nhưng hôm nay hắn đối với cái á thú nhân này thực sự dịu dàng, mà đó chỉ là một vị thành niên a! Ngay cả Sylvester – Bra người đẹp như vậy Bác Gia cũng không tỏ thái độ gì chắc sẽ không coi trọng cái dạng vị thành niên này đi. . . Mặc dù cậu ta thoát nhìn nhỏ nhắn xinh xắn chọc người thương yêu như vậy.

Bạch Tử Thạch dưới ánh mắt của mọi người cùng nỗi bất an của Endymi từ từ đi qua, lướt qua Endymi ngửa đầu nhìn về phía Vincent: “Đã xong việc rồi sao?”

“Ân, không sai biệt lắm, còn lại giao cho Allan là được rồi.” Vincent nhìn trên người tiểu á thú nhân bị dính vào đá vụn, bụi bẩn, đưa tay nhẹ nhàng phỉ phỉ cho cậu, “Đi thôi, đi về trước tắm qua một chút, rồi chúng ta đi ăn cơm. Người chắc cũng đói bụng rồi.”

Sắc mặt Endymi đã không thể dùng tái nhợt để hình dung, hắn quả thực không thể tin được người thú nhân trước mắt tuy nét mặt lạnh lùng nhưng ánh mắt ôn nhu vô hạn này chính là người lạnh như băng trong lòng mình, lúc ở Á Thành, bao nhiêu người thân phận cao quý theo đuổi rất nhiều á thú nhân bày tỏ tình cảm mến mộ với ngài đều bị Bác Gia cự tuyệt, khi đó hắn liền nghĩ rằng nếu như Bác Gia có người yêu, vậy ôn nhu của ngài ấy nhất định có thể say chết người. Mà bây giờ ôn nhu mà hắn tha thiết ước mơ đang ở trước mắt, hơn nữa cũng đúng như hắn đoán nó làm say lòng người, nhưng ôn nhu này lại không phải dành cho hắn!

Endymi hung hăng nhắm mắt lại, mình ngay cả đến gần ngài ấy mấy bước cũng không dám, cũng không được phép, mà tiểu á thú nhân này lại có thể, vậy thì bọn họ đến tột cùng là quan hệ như thế nào? !

Cẩn rằng, Endymi dừng cảm nhìn thẳng vào mắt Vincent: “Bác Gia, ta có thể hỏi người một chuyện không?”

Vincent biết á thú nhân trước mắt muốn hỏi cái gì, ban đầu lúc ở Á Thành, mặc dù hắn không tặng phẩm thú cho mình, nhưng tình cảm của hắn đối với mình là vô cùng rõ rệt. Nếu là lúc trước, Vincent nhất định sẽ không để ý tới hắn, nhưng bây giờ, hắn tình nguyện nói cho mọi người quan hệ giữa hắn và Bạch, cho nên hắn gật đầu.

Endymi mấp máy môi, có chút run rẩy hỏi: “Ngài, cùng cậu ta. . . là quan hệ như thế nào?!”

Vincent kéo tay Bạch Tử Thạch, nắm trong lòng bàn tay, hào phóng trả lời: “Ta là người canh gác khế ước của cậu ấy.”

Sắc mặt Endymi thoáng cái trở nên trắng bệch, người canh gác! Cư nhiên là người canh gác! Hẳn căn bản không nghĩ tới Bác Gia cư nhiên sẽ cam tâm làm người canh gác của một á thú nhân vị thành niên!

Endymi bị đả kích lớn cổ lấy chút dũng khí cuối cùng, ôm một tia hy vọng cuối cùng nhìn vào mắt Vincent: “Ngài có biết ta ái mộ ngài không?” Trên gương mặt tinh xảo của hắn mang vẻ đập nổi dìm thuyền, lấy ánh mắt ngưỡng mộ cùng tuyệt vọng chuyên chú nhìn Vincent, một màn này vẻ xinh đẹp của hắn cũng đủ để đảo lộn nhân tâm mọi người, cũng đủ làm rung động trái tim những kẻ lòng dạ sắt đá.

Ánh mắt thú nhân vây quanh nhìn Vincent, y như hắn là kẻ tội ác tày trời, và mang theo hàm mộ cùng ghen tị mãnh liệt.

“Biết. Nhưng, vậy thì thế nào?” Song thanh âm lạnh lùng như thường của Vincent đã đánh nát vọng tưởng cuối cùng của Endymi, cũng làm cho người xung quanh mở rộng tầm mắt, lúc này trong bọn họ đang có rất nhiều người đoán xem cái thú nhân này sẽ lựa chọn Nhã Gia Endymi hay không, mặc dù cái tiểu á thú nhân kia nhỏ nhắn xinh xắn khả ái cũng rất xinh đẹp, nhưng Nhã Gia Endymi không chỉ là mỹ nhân còn là một người đồ thạch sư học đồ phi thường có danh vọng!

“Đúng, điều này cũng không là gì.” Endymi cười thắm một tiếng, a bá của hắn lo lắng đi tới đỡ lấy hắn, “Endymi, người sẽ có bầu bạn tốt hơn.”

“Àn.” Endymi hữu khí vô lực đáp lại, nhưng vẻ mặt của hắn hiển nhiên cũng không làm cho người khác lạc quan, bộ dạng ủ rũ làm hắn thoát nhìn phá lệ điềm đạm đáng yêu. Ánh mắt một số thú nhân ái mộ hắn nhìn Vincent gần như có thể bốc ra lửa, đặc biệt là một tên trong đó thoát nhìn còn muốn ăn tươi Vincent.

Bạch Tử Thạch nhìn Endymi sắc mặt trắng bệch, mặc dù có chút đồng tình với hắn, nhưng trong lòng lại giữ ổn định lại, bàn tay dày rộng của thú nhân tuần mỹ bên cạnh nắm lấy tay cậu, độ ấm này truyền thẳng tới tận đáy lòng, xua tan bất an cùng đôi chút sợ hãi vừa mới dâng lên của cậu. Nhưng lại khiến cho cậu dâng lên một loại hoảng sợ khác, đối với hoảng sợ của bản thân, cậu bỗng nhiên ý thức được mình trong khoảnh khắc đó đang sợ hãi, cậu đang sợ hãi Vincent đáp ứng Endymi, bởi vì ngay cả cậu mà nói cũng vô cùng tán thưởng cái á thú nhân này. Cậu rất sợ Vincent cứ như vậy lựa chọn đối phương. Cái này cái này rất không hợp lý, cậu chỉ là một người bạn và một người hiệp ước với Vincent thôi, cậu tại sao phải sợ Vincent có một người bầu bạn chân chính chứ?

Endymi cuối cùng nhịn không được rơi lệ, giọt nước mắt kia rơi xuống liền như đốt lên một mối lửa, một cái thú nhân nhịn không được nữa nhảy ra: “Người! Ta muốn khiêu chiến với người! Người cư nhiên dám tổn thương Nhã Gia Endymi! Ta tuyệt đối không cho phép loại tình huống này phát sinh!”

Quyết đấu?! Bạch Tử Thạch nhớ tới trận quyết đấu ở Maca thành, không đợi Vincent trả lời, đã quát lên: “Không được, ta không đồng ý.”

Quát xong liền cảm thấy có chút không đúng, cậu làm như vậy liệu Vincent có bị người khác chỉ trích là trốn tránh không? Nhưng cậu đã quá lo lắng rồi, nếu như Vincent không ứng chiến, ở chỗ này quả thật có thể bị chỉ trích là trốn tránh, nhưng thân là người khế ước của Vincent, Bạch Tử Thạch có quyền ngăn cản người canh gác của cậu vì những á thú nhân khác mà tiến hành quyết đấu. Vì vậy cái thú nhân kia mặc dù vẻ mặt không cam lòng, nghe cậu nói xong vẫn lui về. Bạch Tử Thạch không rõ nguyên do trong đó nên có chút kỳ quái, cậu ngẩng đầu nhìn Vincent, vừa vận chạm phải ánh mắt nhu hòa tràn ngập ý cười của đối phương, hình như có vẻ rất hài lòng?

Hài lòng, Vincent đương nhiên hài lòng, cách làm này của Bạch đồng nghĩa với công khai tuyên bố — Người không được vì á thú nhân khác quyết đấu, ta ghen tị. Mặc dù bản thân cậu không phải nghĩ như thế, nhưng ở trong mắt mọi người, đây chính là sự thật.

Bạch Tử Thạch đang trong trạng thái mơ hồ, bất quá chuyện phát triển như cậu muốn, nên cũng không nghĩ nhiều nữa.

Lúc này Endymi cũng khôi phục một chút, hần buông a bá đỡ hần ra, nhìn Vincent, thanh âm mặc dù run rẩy nhưng đã khá hơn trước nhiều: “Bác Gia, ngài mặc dù cự tuyệt ta, nhưng trước khi ngài có bầu bạn, ta vẫn có quyền ái mộ ngài.”

Vincent không nói gì, Endymi cũng không để bụng, hần đã quen Vincent lạnh lùng như vậy. Mà Bạch Tử Thạch cũng rất mâu thuẫn, cậu vừa vì sự kiên cường của Endymi cảm thấy tán thưởng, vừa cảm thấy trong lòng rầu rĩ, ý thức được tâm tình của mình, lại bắt đầu xoắn xuýt với tâm tư quỷ dị của mình.

A a a a. . . Đau cả đầu! Bạch Tử Thạch thật muốn liều mạng giật tóc mình, người nói người sinh ra cái loại tâm tư ghen tị bất an này là có ý gì! Là độc chiếm dục đối với một người bạn hay là. . . thích Vincent?

Phiền muộn trừng mắt một cái tên thú nhân chọc người phiền lòng, Bạch Tử Thạch biểu thị áp lực lớn như núi — Cậu thật sự không muốn giao cơ a!

Thế nhưng, Vincent lại rất hưởng thụ ánh nhìn chăm chăm của Bạch Tử Thạch, đây không phải là đại biểu, Bạch đã bắt đầu để ý hần sao? Mặc dù chuyện có một chút phiền toái, nhưng tổng thể kết quả làm Vincent tỏ vẻ rất hài lòng.

35. Chương 35: Quyết Định Của Bạch

Vincent kéo tay cậu trở về khách sạn bọn họ ở, Bạch Tử Thạch đối với tâm tư của bản thân rất xoắn xuýt nên cũng không cố đi mua những phỉ thúy vỡ kia nữa. Cậu tổng cảm thấy, Endymi vừa mới trải qua thất tình, nếu như mình đi qua nói muốn mua phỉ thúy của người ta, không chỉ không phân trường hợp, không có mắt, hơn nữa còn hơi có vẻ khiêu khích, dù sao ở mặt ngoài, Bạch Tử Thạch là người khế ước của Vincent.

Cậu cũng không có cố gắng đi an ủi Endymi, mặc dù cậu rất muốn, nhưng xuất phát từ lập trường này, Bạch Tử Thạch cảm thấy mình tốt nhất là trầm mặc đứng. Cậu không cho rằng Endymi sẽ rộng rãi đến mức tiếp thu an ủi của ‘tình địch’.

Về phần mình đến tột cùng có đúng là ‘tình địch’ của đối phương hay không, loại chuyện này, Bạch Tử Thạch cảm thấy hơi mờ mịt, cậu căn bản không xác định được là mình có thích Vincent hay không, kiểu như tình yêu vậy. Nhưng cậu rất khẳng định, cậu đối với Vincent bắt đầu có một loại dục vọng chiếm hữu và cảm giác ỷ lại, điều này kỳ thật rất không thích hợp, Lan Gaia chiếu cố cậu hơn nửa năm, cậu đối hần cũng chỉ là cảm kích và thân thiết, đối với người đến một tình cầu xa lạ như cậu mà nói, thiện ý này là vô cùng trân quý, đáng để cả đời khắc ghi cùng cảm tạ. Có thể nói Lan Gaia đối với mình là nhịp cầu nối giữa hai thế giới, dẫn mình từng chút tiến vào cái thế giới này, giống như là lão sư đầu tiên của đời người, khiến cậu tôn kính, song tình cảm đó cũng không làm cậu sinh ra cảm giác ỷ lại. Cậu trong tâm linh chính là một người khách dị giới lưu lạc tha hương không thể về nhà, cẩn thận cùng người xung quanh duy trì một khoảng cách, càng hiểu rõ cái thế giới này, lại càng vì nơi này cùng mình bất đồng mà cảm thấy cô độc.

Thế nhưng Vincent lại bất đồng, thời gian bọn họ ở chung thậm chí tính đi tính lại cũng chưa đầy ba tháng, cậu đã nhận thấy mình ỷ lại vào hần, loại ỷ lại này không phải bắt nguồn từ vật chất, mà tới từ tâm linh, càng giống như một loại nhu cầu và hấp thu trên mặt tình cảm. Trong cuộc đời con người luôn luôn có một hoặc một vài người đối với bạn là không thể thiếu, các bạn ở cùng một chỗ, không có vương mắc lợi ích nào, cho dù có rời xa nhau, qua một thời gian lại về cùng một chỗ tâm sự, cho dù không có gì để nói, thì nhìn nhau, cùng nhau lặng lẽ ngồi, chỉ cần cảm thấy đối phương liền giống như có được một chút sức mạnh nào đó, sự tồn tại của một vài người nào đó có thể mang đến cho bạn cảm giác an toàn. Những người này có thể là bạn bè của bạn, có thể là người nhà của bạn, cũng có thể là người yêu của bạn.

Vincent đối với Bạch Tử Thạch hiện tại mà nói, đã trở thành một sự tồn tại như vậy. Hần là người bạn đầu tiên của cậu ở trên Bắc Nhã đại lục, nói chính xác hơn, ở trong lòng cậu, Vincent là người đầu tiên chủ động tiến vào lòng cậu, ngay cả Lan Gaia cũng không phải. Trong tâm linh của cậu là một mảnh hư vô, xung quanh là người dị giới tới tấp lui lui vô cùng náo nhiệt, thậm chí Lan Gaia cũng đã nói với cậu, chính cậu cũng đã nhìn, đã chạm vào những thứ ở dị giới, hết thấy những điều này đều nói cho cậu đây là cuộc sống chân thực của cậu, nhưng trong tâm linh lại nói đây là dối trá, thủy chung cảm thấy một loại khoảng cách rất xa cách. Sau đó Vincent tới, hần ở giữa nhiều người như vậy, hướng về mình đi tới, bàn tay dày

rộng cầm lấy cổ tay mình. Sau đó lại xảy ra rất nhiều chuyện, mà người thú nhân này lại thủy chung kiên định hướng lại gần mình, loại kiên trì khó hiểu này khiến Bạch Tử Thạch cũng ngượng ngùng ngây ngốc tại chỗ, thế nên cậu bắt đầu cùng hắn kết giao bằng hữu, dần dần sau đó tăng nhanh tốc độ mình dung nhập vào cái thế giới này.

Người là sinh vật quần cư, không chỉ để sinh hoạt dễ dàng hơn, mà trên hết còn vì chúng ta càng cần làm giàu có hơn tinh thần. Tình cảm của Vincent đối với Bạch Tử Thạch mà nói, là một loại tài sản vô giá.

Bạch Tử Thạch chưa từng đàm qua luyện ái nên đối với tình yêu thật sự là rất mơ hồ, đương nhiên đó cũng không đại biểu cậu là thiên nhiên ngốc hay là tri độn (chậm hiểu), chẳng qua bởi vì không hiểu cho nên mới phá lệ cẩn thận, cái thứ tình cảm này có đôi khi không phải người cảm thấy nó là dạng gì thì nó phải là dạng đó. Thật sự vì quý trọng, cho nên mới càng thêm cẩn cẩn thận thận, mới lo được lo mất, mới không dám tùy tiện đưa ra kết luận.

Bạch Tử Thạch hiểu kỳ thực trong tình trạng thế này rất dễ lẫn lộn một số cảm xúc với nhau, ở nơi dị giới này, cậu là một người nhỏ yếu, bất kể thân thể hay là tâm linh, đột nhiên trải qua biến đổi cuộc đời to lớn đến nghiêng trời lệch đất như vậy, tâm linh đột nhiên trở nên cô độc của cậu sẽ khiến cậu cấp bách nắm bắt lấy thứ có thể lấp đầy tâm linh mình, tương tự như trường hợp chim non. Cậu cũng biết cho dù dưới tình huống bình thường, bạn bè thân thiết cũng sẽ đối với bạn thân bên cạnh mình nảy sinh ra độc chiếm dục, không hy vọng hẳn có bạn bè tốt hơn mình, thậm chí không hy vọng hẳn kết hôn, thay đổi mất trọng tâm sinh hoạt, có người tới chia xẻ tình cảm của đối phương. Đặc biệt là khi người bạn này đối với bạn khác biệt so với những người khác.

Vì vậy nó khiến cho cậu càng không hiểu cậu đối với Vincent là loại cảm giác nào.

Nhưng lúc này, bàn tay Vincent cầm lấy tay cậu, khí trời còn chưa tính là mát mẻ, tay của hắn rất nóng, nắm cùng một chỗ chỉ một lát sau liền xuất hiện một tầng mồ hôi mỏng, loại cảm giác dính dính này Bạch Tử Thạch vẫn luôn không thích, nhưng lúc này lại đem đến cho cậu an tâm cùng ấm áp. Bất kể như thế nào, cứ lặng lẽ ở bên cạnh hắn đi, một ngày nào đó sẽ hiểu rõ thôi.

”Làm sao vậy?” Có lẽ là thời gian Bạch Tử Thạch nhìn có chút dài, Vincent rất tự nhiên nghiêng đầu hỏi cậu.

Bạch Tử Thạch lắc đầu, bỗng nhiên mỉm cười: “Không có gì, chẳng qua là cảm thấy Vincent rất anh tuấn.”

Thú nhân dừng một chút, dùng tay kia nhẹ nhàng vuốt vuốt tóc Bạch Tử Thạch, khoe miệng khe khẽ: “Đúng vậy a, cho nên người sau này sẽ rất khổ cực.”

Bạch Tử Thạch chớp chớp mắt, tốn mấy phần công phu mới hiểu được ý của thú nhân, cậu nhất thời tròn mắt, người này cư nhiên cũng biết đùa giỡn như vậy! Ngô. . . Không, kỳ thực cũng không tính là vui đùa, dựa vào tướng mạo của Vincent mà nói, hoa đào gì gì đó khẳng định không thiếu, tôn kính của Endymi đối với hắn cũng chứng tỏ Vincent không phải là một thú nhân bình thường. Endymi dạng thần tượng quần chúng như vậy cũng có thể từ Á Thành đuổi theo đến tận chỗ này, thế thì ở Á Thành, Vincent đến tột cùng có bao nhiêu cái đào hoa chết tiệt đang chờ?!

“Uy. . . Ta bây giờ trả hàng có được không. . .” Bạch Tử Thạch thì thào nói.

Vincent nghiêng đầu nhìn Bạch Tử Thạch một hồi, con ngươi đen sáng chói như sao đem đến một chút cảm giác áp bách không thể xem thường, Bạch Tử Thạch cúi đầu nhận mệnh: “Được rồi, được rồi, ta sẽ làm lá chắn cho người, giúp người làm rụng mấy cái thói hoa đào người không thích. Nhưng mà, Vincent. . .”

Bạch Tử Thạch dừng bước lại, ánh mắt nghiêm túc nhìn chằm chằm thú nhân: “Nếu như trong ba năm này, người gặp được người mong muốn, thì người phải nói cho ta, ta sẽ đi giải trừ khế ước giữa chúng ta.”

Thú nhân trầm mặc một hồi, bỗng nhiên đưa tay bịt kín ánh mắt cậu, thanh âm băng lạnh như sắt đá trầm thấp: “Không cần nghĩ quá nhiều.” Suy nghĩ một chút, hắn lại thêm một câu, “Ta rất thích tình trạng hiện giờ.”

Tâm hơi rung động một chút, Bạch Tử Thạch nở một nụ cười, không trả lời, chỉ kéo tay hắn xuống, oán giận nói: “Làm gì mà bịt mắt ta?”

Ta sợ mình nhện không được hôn người. Vincent ở trong lòng nói, lúc Bạch Tử Thạch nói giải trừ khế ước cặp mắt đen nhánh kia quá mức nghiêm túc, cũng quá mức mê lương, làm trong lòng hắn dấy lên một loại cảm giác nói không nên lời, có chút đau lòng, càng nhiều hơn chính là tức giận. Tiếp tục bị ánh mắt đó nhìn chăm chăm, hắn sợ mình nhện không được đi tàn sát bữa bãi môi đối phương, nhưng không được, này sẽ hù đến cậu ấy.

Thời điểm trở lại quán trọ, Allan đang chờ, vừa nhìn thấy hai người, liền bắt đầu gào thét: “Ta sắp chết đói rồi! Vincent, người đi cũng quá lâu đi! Có phải hay không. . .” Hắn dùng khuỷu tay thụi bằng hữu, nháy mắt ngó ngó Bạch Tử Thạch, nghiêm trang khuyên bảo, “Thú nhân, phải học được nhẫn nại, một người thú nhân thành thực có đủ lực khắc chế mới đáng để dựa vào nga!”

Vincent lấy một cú thụi bằng khuỷu tay gọn gàng trả lời hắn, Allan ôm ***g ngực bị đánh trúng, kêu đau: “Vincent, người quá tàn nhẫn, quá vô tình, quá cố tình gây sự! Ta chẳng qua là cho người một cái đề nghị phi thường cụ thể thôi mà!”

Bạch Tử Thạch cũng nhện không được ‘phốc’ một tiếng bật cười, Allan thật đúng là một kẻ dở hơi, lời nói vừa rồi làm cậu nhất thời nhớ tới cảnh tượng trong bộ « Tình sâu đậm, mưa lất phất» nổi tiếng một thời. Cái đoạn thảo luận về rốt cuộc là ai vô tình, ai tàn khốc, ai cố tình gây sự. Quỳnh Y nài nài thật sự là rất có khả năng kết hợp số lượng từ.

Bạch Tử Thạch nhìn gương mặt ai oán của Allan, nghĩ đến các loại lời kịch cường đại của QY nài nài, tiếng cười càng không thể khống chế.

Vincent cùng Allan liếc mắt nhìn nhau, cũng không biết xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn tiểu á thú nhân cười vui vẻ như vậy, trên gương mặt nho nhỏ tràn đầy vui sướng rõ ràng, sắc mặt Vincent cũng nhu hòa theo.

Về phần Allan, nhìn bạn tốt toàn thân lãnh lùng giống như đều không tồn tại, mặc dù không biết câu nói kia của mình có gì vui vẻ mãnh liệt như vậy, nhưng có thể giúp tiêu khiển cho một tiểu á thú nhân khả ái thế này, cũng không tồi.

Cho nên hắn nhún nhún vai: “Ta thật sự muốn trước đi ăn cơm đã nga ~~ “

.....

Tác giả có lời muốn nói: về đoạn thảo luận vô tình, tàn nhẫn, cố tình gây sự, sẽ không chiếm số lượng từ phía trên, đỉnh tại chỗ này để các đại gia vui vẻ một chút, mỗi lần nhìn đều cảm thấy vẫn có hỉ cảm:

Nam: Người vô tình, người tàn khốc, người cố tình gây sự!

Nữ: Vậy người thì không vô tình!? Không tàn khốc!? Không cố tình gây sự!?

Nam: Ta có chỗ nào vô tình!? Chỗ nào tàn khốc!? Chỗ nào cố tình gây sự!?

Nữ: Người có chỗ nào không vô tình!? Chỗ nào không tàn khốc!? Chỗ nào không cố tình gây sự!?

Nam: Ta dù có thế nào vô tình, dù thế nào tàn khốc, dù thế nào cố tình gây sự cũng không vô tình, tàn khốc, cố tình gây sự hơn người!

Nữ: Ta mà vô tình hơn người!? Tàn khốc hơn người!? Cố tình gây sự hơn người! ? Người mới là người vô tình nhất, tàn khốc nhất, cố tình gây sự nhất ta từng thấy!

Nam: Hừ, ta tuyệt đối không vô tình bằng người, không tàn khốc bằng người, không cố tình gây sự bằng người!

Nữ: Hảo, nếu người nói ta vô tình, ta tàn khốc, ta cố tình gây sự, ta liền vô tình cho người xem, tàn khốc cho người xem, cố tình gây sự cho người xem!

Nam: Xem đi còn nói người không vô tình, không tàn khốc, không cố tình gây sự, bây giờ hoàn toàn bày ra một mặt người vô tình, tàn khốc, cố tình gây sự đi!

36. Chương 36: Nhập Học

“Bạch, thật xin lỗi, ta có việc không thể đi cùng ngươi, hôm nay để Allan dẫn ngươi đi học viện Oliver báo danh đi.” Vincent hơi khẽ cau mày, hiển nhiên đối với việc mình không thể đi cùng Bạch báo danh rất bất mãn, hắn tự tay lấy ra một tấm thẻ từ đưa cho Bạch Tử Thạch, “Hiện tại ta đang nuôi ngươi, để ngươi tiện dùng tiền, tấm thẻ từ này ngươi cầm lấy.”

” Không sao.” Nhận lấy thẻ từ, Bạch Tử Thạch tuyệt không đòi co, đây là cậu nên được, cười với Vincent một cái, Bạch Tử Thạch rất hiểu đối phương vừa trở về nên có nhiều việc, ” Ngươi đi làm việc trước đi.”

“Vây được, ta sẽ sớm làm xong việc rồi tới tìm ngươi. Lát nữa để Allan cùng ngươi đi mua một cái máy truyền tin.” Vincent nhìn về phía Allan, thú nhân tóc nâu sang sảng cười lên đầy chính khí nhiệt tình, “Yên tâm giao cho ta đi.”

Vincent gật đầu, đưa tay lên đầu Bạch Tử Thạch nhẹ nhàng xoa nhẹ hai cái mới xoay người rời đi. Bạch Tử Thạch vén lại đầu tóc mình một chút, hơi bất đắc dĩ, tên Vincent này không biết từ lúc nào bắt đầu lại không cố kỵ gì mà xoa tóc của mình, bất quá, quên đi, dù sao cũng không phải là lần một lần hai, cậu kéo kéo mái tóc đen đã ngang vai, âm thầm suy tư có nên tìm một chỗ cắt tóc hay không? Dài quá có chút không quen.

Hôm nay là ngày 20 tháng 8 trên Bắc Nhã đại lục, bọn họ tổn mất bốn tháng từ Maca thành của Aggreko đi tới Á Thành, sau khi Vincent thu xếp trong nhà xong, nói rằng hôm nay muốn cùng Bạch Tử Thạch đi tới trường học báo danh, nhưng sáng sớm, Vincent lại tạm thời có việc.

Bạch Tử Thạch cùng Allan đi trên con đường tới trường, nhà Vincent cách học viện cũng không xa, bọn họ cũng không ngồi xe. Bạch Tử Thạch ôm Miêu Ô thú, tỉ mỉ nhìn thành phố này, nơi này là Á Lưu Tái một trong số thành phụ của Á Thành, là thành phụ gần Á Thành nhất, học viện Oliver xây ở vùng ngoại ô thành phố này gần sát tường thành của chủ thành Á Thành. So với Maca thành và Tây Dã thành, nơi này tất cả mọi thứ đều lộ ra vẻ tinh xảo mà phức tạp, nơi này làm Bạch Tử Thạch cảm thấy giống vài thành thị lớn trên địa cầu, đương nhiên nhất định phải bỏ qua những thứ khổng lồ, thể tích to không chỉ gấp hai, gấp ba lần. Đường nơi này chia làm đường cho xe chạy, đường cho thú nhân đi, đường cho á thú nhân đi, thậm chí ở trên bầu trời cũng có một số đường trên không. Trên đường cho thú nhân đi thường xuyên có thể thấy đủ loại thú hình chạy qua, nhanh như một trận gió, những thú nhân kia trên lưng thỉnh thoảng sẽ có á thú nhân ngồi. Người ngừng đầu nhìn bầu trời một chút, cũng sẽ phát hiện trên đỉnh đầu thỉnh thoảng lại có thú hình của thú nhân bay qua.

Trang phục ở Á Thành cũng càng thêm đa dạng, á thú nhân hình như thích mặc y phục giống như trường bào Hy Lạp thoải mái mà phiêu dật, đương nhiên, màu sắc và hoa văn ở trên đó là các kiểu khác nhau, cũng có người mặc gần giống quần áo sơ mi trên địa cầu, còn có một số tương tự với trang phục cung đình ở địa cầu, mà thú nhân thì thống nhất hơn, đều là quần trang tiện cho hành động, thỉnh thoảng cũng có phong cách nhẹ nhàng một chút T-shirt và quần dài, bất quá, cho đến tận giờ vẫn chưa nhìn thấy y phục nào tương tự với âu phục trên địa cầu.

Dọc đường đi Bạch Tử Thạch trái nhìn một tý phải nhìn một tý, cũng không đến mức nhàm chán. Mà Allan cũng là một người hướng dẫn viên du lịch xứng đáng với chức vụ, khi đi qua chỗ nào, cũng sẽ giới thiệu một chút chỗ này là để làm gì làm gì, chỗ kia có thể làm gì, Bạch Tử Thạch cũng nghe rất chăm chú, dù sao đây là nơi mình sẽ phải sống một đoạn thời gian.

Dọc đường đi cũng có rất nhiều thú nhân, á thú nhân cùng Allan chào hỏi, các thú nhân có khi là cung kính chào hỏi một tiếng, mà những người gọi tên Allan, không chút khách khí cho hắn một quyền là những người cùng Allan quan hệ thân hơn chút. Á thú nhân thì hàm súc hơn, thông thường đều là đứng cách Allan hai ba bước, gọi hắn ‘Bác Gia Taylor’, một số vừa nhìn là biết đối với Allan có ý tứ, nhưng nhiều hơn là xa xa thấy Allan, tốp năm tốp ba châu đầu ghé tai chỉ chỉ trỏ trỏ. Song bất kể là thú nhân hay á thú nhân, Allan đều không hề đề cập tới thân phận của Bạch Tử Thạch, gặp phải thú nhân cảm thấy hứng thú đối với Bạch cũng là hai ba câu lơ qua, hắn không đề cập tới, Bạch Tử Thạch cũng phối hợp thường thức đáng vẻ của Á Lưu Tái.

Thật vất vả vào chỗ ghi danh, Allan mới thở dài một hơi, các bằng hữu nhiệt tình như vậy thật đúng là làm

cho người ta bắt đắ dĩ mà, may là an toàn đem người đưa đến, nếu nói ra là người khế ước của Vincent, đám người kia bảo đảm đem cái tiểu ngu ngốc này xơi tái rồi.

Nhưng hấn không biết là, cho dù Vincent không tới, thì tin tức hấn mang theo một tiểu á thú nhân tinh xảo khả ái cũng sắp nhanh chóng truyền đến tai những người khác, phải biết rằng, mặc dù Vincent tướng mạo tuấn mỹ thực lực hùng hậu gia thế vô địch, nhưng bản thân hấn cũng không kém, so với Vincent cao không thể chạm đến, á thú nhân có can đảm bày tỏ tình yêu với người thân thiết nhiệt tình như Allan càng nhiều. Cho nên từ phương diện nào đó mà nói, Bạch Tử Thạch coi như lần đầu xuất hiện, thì ít nhất rất nhiều người đều đang hỏi thăm chuyện á thú nhân được Bác Gia Taylor mang đến. Nhất là vài cái á thú nhân muốn bày tỏ với Allan nhưng chưa được hỏi đáp càng mài dao soàn soạt .

Lúc này Bạch Tử Thạch một chút cũng không biết những điều đó, cậu bị Allan dẫn tới một gian phòng, trong căn phòng rộng lớn dựng hơn mười mấy cái giá, phía trên để chật kín những bộ sách và giấy tờ. Một người á thú nhân tóc trắng phau đang nằm sấp trên bàn sách viết gì đó, Allan gõ cửa, á thú nhân sau bàn sách ngẩng đầu lên, kinh ngạc cười nói: “Nha. . . không phải Allan đây sao? Sao hôm nay lại nhớ đến thăm lão Sigma này?”

Allan rất cung kính đem nắm tay đưa lên ngực đập nhẹ xuống ba cái (->động tác chào): “Nhã Gia Sigma, lâu rồi không gặp, thấy ngài vẫn khỏe mạnh ta thật cao hứng. Hôm nay, ta dẫn cậu nhóc này tới báo danh. Đây là thư đề cử của Vincent.”

Bạch Tử Thạch khê tiến lên một bước: “Nhã Gia Sigma, ngài hảo, ta là Bạch Tử Thạch.”

Sigma tỉ mỉ quan sát Bạch Tử Thạch đứng bên cạnh, bỗng nhiên mỉm cười nói: “Là một đứa trẻ rất tốt, nếu là thư đề cử của Vincent, vậy muốn vào học viện nào a?”

“Tất nhiên là đồ thạch viện.” Allan mỉm cười, mang theo một chút tính trẻ con làm nũng. Lão Sigma hiển nhiên đã quen với cái dạng này của hấn, không khỏi lắc đầu: “Mấy tên nhóc có thư đề cử này toàn chọn trúng học viện tốt.” Ông lấy ra một tấm thủy tinh, mở ra: “Tới, làm một cái đăng ký thông tin, đưa thẻ từ của người cho ta.”

Bạch Tử Thạch vội vàng đem thẻ từ của mình đưa qua, Sigma đem thẻ từ đặt vào chỗ lõm trên tấm thủy tinh, trên tấm thủy tinh lập tức xuất hiện một số chữ màu đen: “Nha. . . Có. Bạch Tử Thạch, 23 tuổi, tới từ Maca thành phía đông Aggreko. . . Phụ mẫu. . . Ân? Bằng cấp. . . Ân?”

Sigma ngẩng đầu nhìn Bạch Tử Thạch: “Người không có bất kỳ kinh nghiệm học tập nào?”

“Trên thực tế trước đây không lâu ta bị thương nên mất ký ức, rất nhiều chuyện đã qua cũng không nhớ rõ.” Bạch Tử Thạch giải thích, “Bất quá ta có cùng bọn Vincent học đọc viết.”

“Đúng vậy a, tiểu Bạch rất thông minh, tối thiểu bây giờ đọc viết là không có vấn đề. Cậu ấy tại phương diện đồ thạch rất có thiên phú, ít nhất thì vận khí rất tốt.” Allan nhìn Sigma tựa hồ có vẻ hơi mất hứng, vội vàng giải thích.

Bị thương mất trí nhớ đó cũng là chuyện không có biện pháp, nói đến đồ thạch học viện, cũng không cần phải ở phương diện này trách móc quá nặng nề. Hơn nữa đề cử là tên tiểu tử Vincent kia, tên tiểu tử kia người nó không để vào mắt thì tuyệt đối sẽ không để ý tới, chứ đừng nói đến vận dụng tư cách tiến cử.

Thế thì, Sigma gật đầu: “Như vậy, người trợ ở trường sao?”

Điều này Bạch Tử Thạch còn chưa kịp trả lời, đã bị Allan giành trước : “Không cần, Bạch cậu ấy không trợ lại trường.” Bạch Tử Thạch nhất thời nghi hoặc nhìn hấn, đi học không trợ lại trường thì ở chỗ nào?

Allan không nhìn mắt Bạch Tử Thạch, nói giỡn, nếu thật sự để Bạch ở lại trường, Vincent trở về nhất định sẽ ân cần giao lưu trao đổi với mình ở đấu trường. Tư chất tên nhãi kia thật biến thái, bị hấn bắt làm bồi luyện, cái được không bù đắp nổi cái mất, cái được không bù đắp nổi cái mất.

“Địa chỉ ở chỗ nào?”

“Đường Phó Á số XOOX.”

“Di?” Sigma lần nữa ngẩng đầu, nhìn Allan, “Đứa nhỏ này ở tại nhà Vincent?”

Allan gật đầu, trịnh trọng nói: “Vincent là người canh gác khế ước của cậu ấy.”

Sigma lần này thật sự có chút kinh hoàng, ông quay đầu, nheo mắt cẩn thận nhìn lại tiểu á thú nhân trước mắt, cư nhiên là con người đen thuần tịc giống Vincent! Mới rồi không chú ý còn tưởng là màu mắt nâu đậm gần giống màu đen, vóc dáng nho nhỏ, ngũ quan tinh xảo khéo léo, da trắng nõn, sách ~ chất da thật là mịn màng, dường như một điểm lỗ chân lông cũng không có. Khung xương cũng nho nhỏ, vốn thoát nhìn chẳng qua là bộ dạng nhu thuận, nhìn kỹ lại vẻ mặt rất bình thản, đứng ở nơi đó toàn thân liền có một loại khí chất rất an tĩnh, không kiêu không nóng nảy, cũng không luống cuống, có một chút cá tính.

Lão á thú nhân cười híp mắt: “Quả nhiên là đứa nhỏ tốt, ánh mắt Vincent luôn luôn không tệ.” Ông hướng Bạch Tử Thạch ngoắc ngoắc tay, “Hài tử, lại đây.”

Bạch Tử Thạch theo lời tiến lên, Sigma kéo tay của cậu: “Làn da này quả nhiên là đẹp a. Allan nói người tại phương diện đồ thạch có một chút thiên phú, vận đạo tốt?”

Bạch Tử Thạch qua loa nói: “Đồ trưởng được mấy lần.” Nhớ tới khối Huyết Phỉ kia, Allan khoe miệng giật giật, quyết định không phát biểu ý kiến gì.

Sigma cũng đoán được vận đạo tốt theo lời nói của Allan không phải chỉ đơn giản như cậu nói, nhưng ông cũng không hỏi thêm nữa, chỉ rút ra một viên cầu xanh lục đậm được dùng dây thừng đen để cột: “Lại nói tiếp, ta cũng là tổ ma ma của Vincent, tổ a ma của hắn là a tỷ của ta. Đến, cái này cho người, cứ xem như là lễ vật.” Bạch Tử Thạch kinh ngạc nhìn Sigma, không nghĩ tới ông cùng Vincent còn có một tầng quan hệ như vậy, suy nghĩ một chút Bạch Tử Thạch cũng không từ chối, nhận lấy, rồi trực tiếp đeo lên trên tay, “Cám ơn Nhã Gia Sigma.” Viên châu màu xanh lục đậm dán trên cổ tay trắng nõn của Bạch Tử Thạch, có một loại mỹ cảm tiên diễm, Bạch Tử Thạch không khỏi lấy tay sờ sờ, cũng không biết hạt châu này là cái gì, nhìn qua giống như là làm bằng gỗ, sờ lại có một loại ngọc thạch ôn nhuận lạnh như băng.

Sigma cười híp mắt gật đầu, tiếp đó liền làm xong thủ tục nhập học cho cậu: “Ngày 25 tháng 8 ba giờ chiều, đến đại sảnh đồ thạch học viện để tiến hành nghi thức chia lớp. Không được muộn nha.”

“Àn, ta nhớ rồi, cám ơn Nhã Gia Sigma.” Bạch Tử Thạch nhận lấy thẻ báo cáo của mình, nghiêm túc bày tỏ mình đã nhớ kỹ.

Sigma phát phát tay, chờ Bạch Tử Thạch và Allan đi xa, ông nhìn thông tin của Bạch Tử Thạch trên tấm thủy tinh: “Ngô. . . Lần này nghi thức chia lớp liền so. . . vận đạo đi.”

“Còn có a. . . Vincent đứa nhỏ này, cuối cùng cũng thông suốt, chính là cậu nhóc nó thích cũng khó đối phó a. . .”

37. Chương 37: Đá May Mắn

Đến báo danh xong, Allan liền dẫn Bạch Tử Thạch ra phố chọn lựa một cái máy truyền tin, tấm thủy tinh màu đen có vỏ ngoài là kim loại màu vàng, thoát nhìn là một cái đầy tôn quý, sau đó dạy cậu sử dụng thế nào, Bạch Tử Thạch loay hoay, cuối cùng cảm thấy cái này tương tự với công năng của điện thoại di động trên địa cầu, bất quá dường như chỉ có thể lưu trữ chữ viết, hình ảnh và gọi điện thoại, thế giới này internet cũng không phát triển lắm, bởi vì chi phí lắp đặt và duy trì đài thông tin rất cao, bình thường cũng chỉ có chính phủ hành chính mới cần dùng network phạm vi lớn, còn mạng lưới trong một phạm vi thành thị nhỏ, mạng lưới trên điện thoại gì đó là một cái tưởng tượng xa vời. Hơn nữa ở thế giới này tiết mục giải trí trên mạng cũng tương đối ít, dùng máy hiện ảnh và máy ghi phát hình nhiều hơn, máy hiện ảnh thì tương đương với TV, mà máy ghi phát hình lại là DVD, bởi vì giá thành thủy tinh để ghi chép thấp hơn nhiều. Trên mạng đều là các thứ na ná diễn đàn, trao đổi về tri thức săn thú, trao đổi tin tức phi thú các kiểu.

Lúc đầu khi biết đến tất cả những thứ này, thành thật mà nói Bạch Tử Thạch thật sự lấy làm kinh hãi, bởi vì nói thực là, các loại thiết bị nơi này ngoại trừ chứa đậm phong cách thú nhân ra, thật sự rất giống địa cầu! Khiến cậu luôn có một loại suy nghĩ rất vi diệu, cái Bắc Nhã đại lục này có phải căn bản là huynh đệ tỷ muội gì đó với địa cầu hay không.

Đương nhiên, đây là đoán mò.

Allan thành công hoàn thành nhiệm vụ Vincent giao phó, đem người dẫn về xong, là chuồn về nhà mình. Vincent ở tại phố Phố Á, đây là một vùng khu dân cư đặc thù, không chỉ gần Á Thành, mà mỗi căn nhà cũng chiếm diện tích rất lớn, ở Á Lưu Tái tắc đất tắc vàng, không thể không nói người sống ở chỗ này cực kỳ có tiền! Nhà Allan ngay tại bên phải nhà Vincent.

Lúc Bạch Tử Thạch trở về, Vincent đã về nhà. Trông thấy Bạch trở lại, hắn rất tự nhiên ngẩng đầu: “Đã về?”

Bạch hơi giật mình, sau đó gật đầu mấy cái: “Àn, đã về.”

“Đã gặp tổ ma ma sao?” Vincent hỏi tiếp.

“Àn, Nhà Gia Sigma là người rất hiền lành.” Bạch Tử Thạch mỉm cười, “Nga, đúng rồi, ông ấy cho ta cái này!”

Bạch Tử Thạch giơ cổ tay mình lên, lộ ra một hạt châu đeo trên cổ tay tuyết trắng. Trên mặt Vincent lộ ra vẻ kinh ngạc, hắn kéo tay Bạch qua, nhẹ nhàng chạm lên bề mặt hạt châu màu xanh lục đậm kia: “Đây là đá may mắn.”

“Đá may mắn?” Bạch Tử Thạch nghi hoặc.

Vincent gật đầu: “Tương truyền đá may mắn là đá có thể mang lại vận may cho người đeo nó. Nói là đá, nhưng kỳ thật ai cũng không biết nó rốt cuộc là làm bằng vật liệu gì. Đá này vô cùng hiếm thấy, cũng không ai biết nó đến từ đâu, tất cả những người cố đi tìm đều không thu hoạch được gì. Chỉ biết một ngàn năm trước, thú nhân đeo viên đá này đã sống sót qua rất nhiều lần cuộc chiến không còn đường sống, mỗi lần đều vì nguyên nhân cực kỳ may mắn. Hơn nữa á thú nhân đeo viên đá đó đổ thạch cũng thường thường có thể đại tướng ngoài dự đoán của mọi người. Trong kể lại, đá may mắn còn có thể đeo để thân thể khỏe mạnh. Đá may mắn còn truyền lại đến nay không vượt quá 30 viên.”

Bạch Tử Thạch giật mình khiếp sợ: “Viên đá này quá quý giá rồi. Ta phải trả lại cho Nhà Gia Sigma!” Viên đá truyền kỳ này làm cậu nhớ đến viên xá lợi trên địa cầu, đều chứa sắc thái thần bí.

(xá lợi/xá lợi : là viên đá đc tìm thấy sau khi hỏa táng thân cốt của các vị cao tăng phật giáo đã qua đời –Wiki)

Vincent kéo cậu lại: “Không cần phải vậy, đồ vật tổ ma ma tặng đi chưa bao giờ nhận lại. Người trả lại, ông ấy sẽ rất không vui.”

Vừa nói vậy, Bạch Tử Thạch lại do dự: “Nhưng mà. . . Nhưng mà cái này thật sự quá quý giá.”

Vincent đứng lên, nhàn nhạt nói: “Tổ ma ma rất thích người. Ở trong lòng ông, không có gì đáng giá hơn người ông nhìn thuận mắt.” Đưa tay đem tay Bạch Tử Thạch nắm trong lòng bàn tay, Vincent đi ra ngoài cửa, “Bây giờ, chúng ta cần đi mua một vài đồ dùng hằng ngày cho người.”

Bạch Tử Thạch bị hắn đẩy lên một chiếc xe khổng lồ, tay cậu vuốt hạt châu trên cổ tay, trong lòng biết đây là được dính hào quang của Vincent, vốn cho đây chỉ là một món quà gặp mặt bình thường của một trưởng bối hiền lành đối với tiểu bối lần đầu tiên gặp mặt, không nghĩ tới lại là đại lễ thể này, Allan một tí thông tin cũng không tiết lộ a. Bất quá, cái đá may mắn này đối với cậu mà nói thật sự chính là thứ trợ giúp rất lớn, tối thiểu phán đoán tình chuẩn của cậu đối với phỉ thúy mao miêu coi như đã có một cái cố chính thức.

Ngày 25 tháng 8, Bạch Tử Thạch dứt khoát tự mình đi đến trường học, Miêu Ô thú được Vincent mua lại từ chỗ Allan, tặng cho Bạch Tử Thạch coi như sủng vật, con thú nhỏ khá ái lại vừa khôn ngoan rất được Bạch Tử Thạch yêu thích, một đám lông cầu nho nhỏ cũng không chiếm diện tích lắm, nên được Bạch Tử Thạch đặt trong túi áo mang theo.

Lúc 2h50 phút, Bạch Tử Thạch tiến vào đại sảnh đồ thạch viện, trong đại sảnh không có đồ trang trí dư thừa, trên bốn cây cột thô to, cao lớn điêu khắc đồ án cầu kỳ, thoát nhìn vừa thần bí lại vừa tuyệt đẹp, hai bên trên vách tường mỗi bên đều có cửa sổ sát đất lớn, tấm rèm đỏ sậm được vén sang hai bên, toàn bộ đại sảnh có một loại hơi thở thanh tịnh. Trong đại sảnh đã tụ tập không ít người, nhìn sơ qua có chừng ba bốn trăm người. Tụm năm tụm ba trò chuyện với nhau, thỉnh thoảng phát ra tiếng cười trầm thấp.

“Thật không biết lần này nghi thức chia lớp phải thi cái gì, lần trước là thi viết về kiến thức phi thúy, trước đó nữa là thi tỷ thí về tri thức đồ thạch. . . Lần này không biết là đề mục gì.”

“Nói cũng đúng. Nghe nói lần này Nhã Gia Sigma sẽ chọn ra một lớp để làm đạo sư, nếu như có thể vào lớp của Nhã Gia dạy, thì thật tốt.”

“Ta cũng muốn vậy a, đồ thạch viện có tất cả 9 lớp học, Mặc, Lục, Hồng, Lam, Hoàng, Tử, Phấn, Bạch, Vô Sắc Phi, không biết ta sẽ vào lớp nào a.”

Bạch Tử Thạch đứng ở một bên, an tĩnh nghe người khác thảo luận, nhưng một điểm cũng không biết mình cũng thành chủ đề trong miệng người khác.

“Ai ai. . . Người nhìn bên kia, cái á thú nhân kia có phải chính là người mà Bác Gia Taylor dẫn đến báo danh không?”

“Màu tóc đen, màu mắt đen. . . người có mắt đen rất ít, chắc là đúng đó.”

“Lớn lên thật sự rất tinh xảo khả ái nhỉ. . . Nghe nói, Bác Gia Taylor đối với cậu ta rất thân mật, người nói cậu ta có phải là bầu bạn của Bác Gia hay không a?”

“Sao có thể? ! Cậu ta còn chưa trưởng thành mà! Không chừng là có người nào đó nhờ cậy Bác Gia Taylor thôi. Bất quá, Pyle rất thích Bác Gia Taylor, tính cách của hắn có hơi táo bạo, người nói tiểu á thú nhân này có thể bị chinh hay không a?”

“Cái này. . . chắc là không đâu. Nhưng nếu như Pyle thật sự nhìn cậu ta không vừa mắt, vậy thì rất gay go, Pyle chính là một trong những học sinh quản lý ở đồ thạch viện a.”

... . .

Ba giờ chiều rất nhanh đã đến, ngay khi kim đồng hồ chỉ đến ba giờ, tiếng kim loại vang dội lập tức vang lên, tiếng nói chuyện, cười đùa của á thú nhân tất cả đều ngừng lại tại thời khắc này. Trên đài cao, Sigma đã đi tới: “Hoan nghênh các vị tiến vào đồ thạch viện Oliver, ta là viện trưởng của các ngươi Sigma Karen.”

“Ta đem toàn bộ các ngươi 369 học sinh tụ tập ở chỗ này là muốn tiến hành nghi thức chia lớp. Đề mục lần này có chút đặc biệt, chúng ta kiểm tra — vận đạo!” (vận mệnh, vận may)

“Vận đạo? Thi thế nào?” “Cư nhiên là thi vận đạo, đây không phải có chút. . .” “Cái gì nha, vậy những tư liệu ta học thuộc lòng đều phí công a. . .”

Sigma vừa mới nói xong, bên dưới đã có người nhỏ giọng thảo luận. Sigma vẻ mặt tươi cười chờ một lát, mới gơ tay: “Yên lặng!” Xung quanh lập tức yên tĩnh trở lại, ông hài lòng cười cười, chỉ vào một góc nhỏ trong đại sảnh, chỗ đó có một cái cửa hông nhỏ nhỏ: “Ở đó, đặt mấy ngàn khối mao liêu đồ thạch, kích cỡ và biểu hiện của chúng cũng không sai biệt lắm, điểm này không cần hoài nghi, đây là do các đồ thạch sư chọn ra. Việc các ngươi phải làm, chính là đi qua đó, trong vòng ba mươi phút, mỗi người chọn một khối đồ thạch. Sau nửa giờ, trực tiếp giải thạch luôn. Mà chúng ta sẽ căn cứ vào kết quả, để chia các ngươi thành chín lớp học.”

“Bây giờ, không được bàn tán, yên lặng đi vào phòng.”

369 á thú nhân nghe lời xếp thành một hàng đi vào gian phòng. Trong phòng trên mặt đất quả nhiên để rất nhiều mao liêu, chúng được để tách ra từng khối từng khối, mỗi khối khoảng chừng 30, 40 kg, phần lớn đều là hình chữ nhật.

Chờ tất cả học sinh đều đi vào phòng, Sigma cùng mấy vị á thú nhân trung niên đứng ở một bên, một người trong số đó có tóc màu xanh lục đứng dậy: “30 phút sau, đưa tay đặt lên mao liêu các ngươi đã chọn, ta sẽ ghi chép lại. Bây giờ, các ngươi bắt đầu đi.”

Trong nháy mắt, các học sinh rảo bước nhanh đến chỗ đồng mao liêu.

38. Chương 38: Thủy Tinh Chủng

Bạch Tử Thạch cùng các học sinh đi vào chỗ đồng mao liêu, gần nghìn khối mao liêu mà chỉ cho nửa giờ. Thời gian quá ngắn, quả thực là thời gian cho mỗi khối mao liêu chỉ đủ nhìn vài lần hoặc sờ một chút. Nhưng, nhưng đây đối với Bạch Tử Thạch mà nói, thật đúng là không có một điểm khó khăn, cuộc thi này nói ra thật giống như được tạo ra vì cậu.

Vì tiết kiệm thời gian, các học sinh phần lớn đều bắt đầu xem từ mao liêu gần mình, phần lớn mọi người hình như đều đeo hắc văn bao tay, cầm cường quang khí và kính phóng đại, khi chọn trúng khối nào, thì liền ngồi xổm xuống cầm lấy cường quang khí và kính phóng đại bắt đầu xem xét. Bạch Tử Thạch không muốn cùng bọn họ chen chúc một chỗ, nên đi thẳng đến chỗ phía sau. Cũng có mười mấy người có ý định giống cậu, Sigma nhìn thân ảnh dần dần đi xa, hơi khẽ gật đầu một cái.

Đi tới chỗ đặt nhóm mao liêu cuối cùng, Bạch Tử Thạch ngồi xổm xuống, khối mao liêu trước mắt có vỏ hoàng sa, gần giống hình vuông, biểu hiện bình thường, kết cấu tinh thể không rời rạc cũng không chặt chẽ, cũng có mấy cái măng văn mờ mờ. Chỉ dựa vào bề ngoài như vậy thật khó đoán, mao liêu thể này có rất nhiều, không phải là kém, nhưng thật là bình thường.

Bàn tay trắng nhỏ trực tiếp đặt lên, cảm giác bên trong là một mảnh hư vô, không có cái gì! Cũng không đứng lên, Bạch Tử Thạch ngồi dịch sang bên cạnh một bước, khối mao liêu này cũng là khối vỏ hoàng sa, tính chất lớp vỏ cũng giống khối vừa rồi, hình dáng cũng giống, bề ngoài cũng gần giống hình vuông, cũng lác đác vài cái măng văn mờ nhạt. Bạch Tử Thạch có chút kinh ngạc, hai khối mao liêu này nếu như không phải đều được bày trước mặt cậu, mà để cậu qua một lúc mới nhìn lại, không chừng liền nghĩ là một khối. Tay thò tới, chừng mấy giây rồi rời đi, vẫn như cũ không có cái gì.

Liên tiếp nhìn mười mấy khối mao liêu, đều có hình dáng gần giống với hai khối trước. Trong gần hai mươi khối mao liêu này chỉ có một khối có cảm ứng hơi yếu, có lẽ chính là một khối Kiền Bạch Chủng.

Chẳng lẽ ở chỗ này mao liêu đều có biểu hiện như vậy? Bạch Tử Thạch âm thầm suy tư, cậu ngẩng đầu nhìn lại, đập vào mắt đều là vỏ hoàng sa, kích cỡ hình dạng gì đó đều không nói rồi, hình hộp chữ nhật bất quy tắc, toàn bộ đều không thoát khỏi phạm vi các khối hình đa diện.

Nhưng đây đúng là một việc tổn kém, đừng thấy những mao liêu này rất thường gặp, nhưng nếu như phải tìm mao liêu vỏ hoàng sa biểu hiện thể này, kích cỡ, hình dáng khác biệt không lớn, công sức bỏ ra thật sự là không nhỏ, thật không hổ là học viện đứng đầu trên đại lục.

Nhìn đám đồng học kia vẫn đang cầm cường quang khí, kính phóng đại cẩn thận quan sát từng khối mao liêu, Bạch Tử Thạch khẽ lắc đầu, học viện đã có thể hao hết công phu tìm nhiều mao liêu biểu hiện tương tự nhau thể này, sao có thể để cho người dùng mấy đồ này nhìn ra bên trong có phi thúy hay không? Đã nói là so vận đạo, thì soi kỹ đồ thạch, còn không bằng tìm một khối thuận mắt!

Nghĩ tới đây, Bạch Tử Thạch cũng không lãng phí thời gian quan sát những tảng đá này nữa, trực tiếp vươn tay, mỗi khối mao liêu vài giây đồng hồ, có hay không có phi thúy, phi thúy tốt hay xấu liền trực tiếp lộ ra. Nửa giờ, cho dù phương pháp làm của Bạch Tử Thạch có giống như dạo chơi, cũng vẫn vô cùng khẩn trương.

Sigma luôn chú ý đến Bạch Tử Thạch cũng đối với cách làm này của cậu có chút tò mò. Nhìn Bạch Tử Thạch đưa tay lướt nhẹ qua từng khối mao liêu, vẻ mặt cực kỳ chăm chú, nhưng có biến đổi hay không, cũng nhìn không ra được. Nhóm mao liêu này được lấy ra từ cùng một nhóm, tốn công sức của mấy trăm người mất mấy ngày mới tìm được toàn bộ, cho dù người của công hội đồ thạch sư tới đây nếu muốn trong vòng nửa giờ chọn ra một khối tốt, cũng là chuyện không có khả năng.

Theo đánh giá của Sigma những học sinh này đại khái có người cầm công cụ cố gắng trong vòng ba mươi phút trong mấy khối xung quanh chọn ra được một khối, cũng có người đi loay quanh giữa đồng mao liêu, đến giờ thì tùy tiện chọn một khối, thế nên cũng có người từ lúc bắt đầu, trực tiếp chọn một khối rồi không di chuyển nữa. Dạng như Bạch Tử Thạch, mỗi một khối đều sờ lướt qua một cái thật đúng là chưa thấy qua.

Không chỉ Sigma, trong học sinh cũng có người chú ý tới cách làm kỳ quái này của Bạch Tử Thạch, mặc dù

rất nhiều người đều loạn đi lại giữa đồng mao liêu, bắt quá người ta đều vọt đến một chỗ, ngồi xổm xuống cẩn thận quan sát một khối nào đó, hoặc là chỉ nhìn chứ không sờ. Hoàn toàn không có ai như cậu theo thứ tự đem mao liêu lần lượt sờ qua thể này.

Thật là người kỳ quái. . . Đây là ý nghĩ của rất nhiều người ở đây.

Lừa bịp thiên hạ. . . Đây là ý nghĩ của một số người.

Mà Kenaf Toronto người sớm cùng Bạch Tử Thạch đi thẳng đến chỗ phía sau đang nhìn cậu trong mắt lóe lên hứng thú nồng đậm và một chút nghiến齿 — Nghe nói đây chính là người Allan thích? Kiểu sờ từng khối này có thể sờ ra cái gì sao? Nhẹ nhàng vỗ vỗ mao liêu để dưới móng, Kenaf tỏ ra có chút nhàm chán, mái tóc ngắn màu lam tím làm hắn có vài phần nhanh nhẹn, dáng vẻ tùy ý ngồi có chút thoải mái và mặc mạc. Hắn ngay từ lúc vừa mới bắt đầu liền chọn trúng một khối, chẳng hề xem xét gì, chỉ tùy ý đi tới phía sau, sờ một khối rồi trực tiếp ngồi lên. Lúc Bạch Tử Thạch đi qua bên cạnh hắn, còn lễ phép đi qua.

Lúc này học sinh xung quanh nhận xét thế nào, Bạch Tử Thạch cũng không quản, cậu đang không ngừng tay cảm ứng những mao liêu này, chưa từng nỗ lực cảm ứng nhiều mao liêu trong thời gian ngắn như thế này, qua lần này làm cậu cảm thấy có chút mệt mỏi, hơn nữa liên tiếp sờ qua hơn ba trăm khối, không có khối nào khiến cậu hài lòng, một khối tốt nhất cũng là Đậu Chủng. Điều này làm cho người có khẩu vị đã được nuôi đến kén chọn như Bạch Tử Thạch thật có chút nhìn không vừa mắt.

Động tác này làm Bạch Tử Thạch có chút chết lặng, cậu lại đem tay đặt lên một lần nữa, sau đó thân thể đột nhiên hơi dừng lại, đành chỉ phản xạ có điều kiện muốn rút tay về. Những tiểu mao cầu dày đặc chỉ chút trong nháy mắt tràn đầy trong cảm giác của cậu, nghịch ngợm đáng yêu nhún nhảy, như muốn chơi phao hơi, đụng vào cảm giác của cậu rồi lại bị bắn ra, loại cảm giác bị mao nhung nhung nhẹ nhàng va chạm vào làm Bạch Tử Thạch nhắm mắt hưởng thụ. Cảm giác nồng đậm thế này. . . tuyệt đối là khối cao Bằng Chủng thậm chí là Thủy Tinh Chủng!

Nhìn mao liêu còn lại vẫn chưa bị đụng đến, Bạch Tử Thạch quyết định không đi tiếp nữa. Phỉ Thúy Thủy Tinh Chủng hiếm thấy là khối phải nói, cho dù trong các mao liêu biểu hiện tốt tỷ lệ xuất hiện cũng không cao. Chứ nói chỉ trong đám mao liêu biểu hiện bình thường. Dựa vào khối mao liêu này ở trong nghi thức chia lớp cậu cũng có thể lấy được một thành tích tốt rồi. Với lại bây giờ cách kết thúc chỉ còn không đến năm phút đồng hồ, mà cậu đã đi từ chỗ đằng sau tới đằng trước, bên cạnh đại đa số mao liêu đã có người đứng, nếu như không lấy khối này mà cố gắng đánh cược vào việc tìm một khối tốt hơn trong số mao liêu còn lại, vạn nhất khi quay lại khối mao liêu này bị lấy mất, vậy đúng là cái được không bù nổi cái mất.

Thế nên khi cách thời gian kết thúc còn bốn phút, Bạch Tử Thạch dứt khoát ngồi xuống kê móng lên mao liêu mình đã chọn, tỏ vẻ không động thủ nữa.

Kenaf nhướn mày hơi hứng thú, thành thật mà nói trong phòng này trừ mình và cậu ta ra thì chẳng có ai kê móng ngồi lên mao liêu. Vì để lưu lại cho lão sư ấn tượng ổn trọng hoặc dáng vẻ tốt đẹp, nên mọi người chọn xong đều dựa theo lời giám khảo nói, đưa tay đặt lên phía trên. Còn cái kiểu ‘bắt nhả’ trực tiếp ngồi trên là muốn bị khinh bỉ. Tự biết từ khi mình ngồi lên mao liêu đến giờ đã thu được không ít ánh mắt khinh thường, Kenaf sờ sờ mũi, xem ra người trong lòng Allan thật không giống đám ‘nhân sĩ thượng lưu’ Á Thành kia bộ dạng khoe khoang, trang trọng, ưu nhã trên thực tế là một đám không biết lý lẽ. Nay phải làm sao bây giờ? Đối với một tiểu đồng tây tình địch tướng mạo dễ thương thế này, thật sự là không chán ghét nổi. . .

Bạch Tử Thạch cũng không biết ở phía sau cậu có một á thú nhân cũng ngồi trên mao liêu giống cậu đang tỉ mỉ quan sát cậu, hơn nữa đã đem cậu trở thành ‘tình địch’. Hắn bây giờ đang chán đến chết chờ hết giờ, bốn phút không dài, thời gian rảnh rang chỉ một lát đã trôi qua. Khi giám khảo đứng lên nói đã đến giờ, không ít học sinh chưa có chủ định chắc chắn đều bối rối tùy tiện đứng cạnh một khối mao liêu chưa ai chọn, đưa tay đặt lên.

Khi giám khảo đem bảng số nhập học của thí sinh và số hiệu của mao liêu ghi chép lại xong, một lão sư khác liền dẫn bọn họ theo cửa sau của gian phòng ra ngoài, qua hành lang rẽ mấy cái, liền đến một mảnh sân rộng ngoài trời, trên sân trực tiếp bày gần tám mươi bộ công cụ giải thạch.

Sau khi các học sinh đứng ổn định, lão sư bắt đầu đọc số hiệu của học sinh cũng chính là dãy số trên tấm

thẻ Sigma cho cậu, học sinh được đọc số hiệu sẽ đứng ở sau một bàn giải thạch cơ, từ hàng thứ nhất bắt đầu hiện lên hình dạng chữ ‘S’. Số hiệu của Bạch Tử Thạch ở gần cuối, nên cùng một đám người đứng chờ.

Đám học sinh xếp hàng gần cậu buồn chán bắt đầu nhỏ giọng trò chuyện giết thời gian, Bạch Tử Thạch không gia nhập với bọn họ, chỉ lẳng lặng nghe bọn họ thảo luận ở Á Thành chỗ nào chỗ nào chơi vui, chỗ nào có trang sức và đồ trang trí đẹp các loại.

Đúng lúc này, bỗng nhiên có một người quay sang hỏi cậu: “Này, người tên là gì?”

Là một á thú nhân mắt màu nâu đỏ, dáng vẻ rất bình thường, nhưng đôi mắt ngập nước, rất động lòng người. Khẽ mỉm cười, Bạch Tử Thạch nói: “Bạch Tử Thạch.”

“Bạch – Tử Thạch?” Á thú nhân kia lập lại một lần, khẽ nhíu mày, “Ngô. . . Tên này thật khó đọc ~”

“Đúng là có chút khó đọc.” Bạch Tử Thạch không hề để ý đến cách nói của hắn, đối với người trên Bắc Nhã đại lục mà nói, tên của cậu là thuộc loại kỳ lạ.

“Ta là Bala, Bala Toff. Đá may mắn người đeo trên tay mua ở chỗ nào vậy? Hàng nhái tốt như vậy, lần đầu tiên ta nhìn thấy đó.”

Hả? Đá may mắn? Hàng nhái? Bạch Tử Thạch cúi đầu nhìn hạt châu màu xanh lục đậm trên cổ tay mình, hơi có chút dở khóc dở cười, cư nhiên bị xem thành hàng giả. Bất quá cậu cũng không muốn chủ động nói với đối phương ‘Cái này của ta là hàng thật.’ vì vậy tránh nặng tìm nhẹ: “Ta cũng không biết mua ở chỗ nào, là người khác tặng cho.” Hơi dừng lại, cậu lại ngạc nhiên hỏi, “Đá may mắn làm nhái rất nhiều sao?”

“Rất nhiều nha, tương truyền là đá may mắn có thể đem đến may mắn cho người đeo, nhưng đá may mắn đâu dễ có được. Hơn nữa nó rất đẹp, tất cả mọi người rất thích, cũng hy vọng có thể dính chút ít may mắn. Hôm nay người đeo cũng không ít đâu. Ta cũng có một cái, người xem.” Bala giơ cổ tay của mình lên, phía trên quả thật có một hạt châu màu xanh lục đậm, sáng óng ánh, trong suốt.

“Rất đẹp a.” Bạch Tử Thạch gật đầu khen, nói vậy thì cậu cũng không ngại đeo đá may mắn dễ thấy này.

Bala nghe được khích lệ nhất thời mặt mày vui mừng, hắn là một người rất thích nói chuyện, giống á thú nhân bình thường đều thích một số đồ xinh đẹp đáng yêu, cũng thích cùng người khác bàn luận những thứ này, nhất thời liền mở máy. Bạch Tử Thạch mặc dù đối với những thứ này không có hứng thú, nhưng vì lễ phép cậu vẫn chăm chú nghe. Bala thấy Bạch Tử Thạch không nói gì hứng thú hơi giảm đi, bất quá một lúc sau một người bên cạnh đến nói chuyện cùng hắn, liền cao hứng trở lại.

Bạch Tử Thạch khẽ thở dài một hơi, bỗng nhiên tay cậu bị kéo lên, Bạch Tử Thạch kinh ngạc nghiêng người, một người á thú nhân dáng dấp anh tuấn mái tóc lam tím đang nâng tay cậu quan sát đá may mắn ở trên, nhìn một hồi, khiêu mi mỉm cười: “Hàng nhái?” Trong giọng nói thoáng chút trêu chọc.

Bạch Tử Thạch đầu tiên là có chút kinh ngạc, nhưng ánh mắt á thú nhân trước mắt trong veo, trong mắt mang theo ý cười, hơi thiêu mi mang chút tiêu sái, không có chút ác ý, cư xử như hai người thân quen trêu chọc nhau. Bạch Tử Thạch không nhận thấy hắn có gì ác ý, ấn tượng đầu tiên của cậu đối với hắn ngược lại lại vô cùng tốt.

Vì vậy cậu nghiêm túc gật đầu: “A, hàng giả.”

Á thú nhân nhất thời cười ha ha lên, trong trẻo, không giả tạo: “Người thật là thú vị, thật không hổ là trong truyền thuyết người trong lòng của Allan.”

Ách. . . Thật xin lỗi. . . Gió có hơi lớn, ta có nghe nhầm không vậy?

39. Chương 39: Bài Viết Ngày 1 Tháng 7

“... Cái lời đồn này người nghe được từ đâu?” Bạch Tử Thạch cảm giác mình cần yên tĩnh một chút.

Lời đồn? Kenaf nhếch lên khóe miệng, ánh mắt nhìn chằm chằm Bạch Tử Thạch, giống như hơi có chút trêu chọc: “Ngô. . . Ta nghĩ. . .” Hắn dừng một chút, mới nói, “Là từ chỗ rất rất nhiều người truyền tới.”

Bạch Tử Thạch nhin không được hơi hắc tuyến một hồi, cậu đã nhìn ra, cái á thú nhân này rất thích trêu chọc cậu, bây giờ khẳng định đang chờ cậu hỏi là đồn đại cái gì. Kỳ thực, cậu cũng không muốn biết mấy thứ đó. Sờ sờ mũi, Bạch Tử Thạch khẽ gật đầu một cái: “Nha.”

Lần này đổi lại là Kenaf nhin không được: “Này này, người không tò mò bọn họ nói cái gì sao?”

Bạch Tử Thạch đầu cũng không chuyển, nhìn chăm chăm giữa sân, 81 đồng học bị gọi đầu tiên đã lấy được mao liêu mình chọn, động tác nhanh chóng đã bắt đầu giải thạch: “Nếu lời đồn đại lan rộng như thế, sớm muộn cũng sẽ nghe được thôi. Giả không phải là thật, thật vĩnh viễn không thể giả.”

“Được rồi.” Kenaf nhún nhún vai, cái ‘tình địch’ này thật đúng là quá bình tĩnh, “Dù sao sớm muộn cũng nghe được, hay là ta cho người biết luôn đi. Tất cả mọi người đều đồn rằng người là bầu bạn của Allan Taylor, hoặc là người hân thích.”

“ . . Kỳ quái thật, là do hôm trước Allan đưa ta đến học viện báo danh sao?” Bạch Tử Thạch cảm thấy lời đồn đại này thật sự vô cùng quái dị.

“Người gọi tên của hân, trách không được bị người khác hiểu lầm. Allan Taylor, Vincent Karen Garcia tuổi còn trẻ đã là thợ săn có tiếng, gia thế cũng tốt, ở Á Thành hết sức được hoan nghênh. Bất quá hai vị này đều nổi tiếng không thích á thú nhân, chưa từng có á thú nhân nào có thể thành công đến gần hai vị ấy. Đừng xem Allan Taylor là người nhiệt tình cởi mở, ngoại trừ á thú nhân cùng hân quen biết từ nhỏ hoặc là á thú nhân bạn bè, ruột thịt có thể cùng hân hơi hơi gần gũi ra, thì đều giữ khoảng cách rất rõ ràng với á thú nhân khác, làm cho tất cả mọi người không dám gọi thẳng tên của hân. Á thú nhân ở Á Thành lớn lên có ý tứ với Allan đều nắm rõ á thú nhân bên người hân, một người lạ hoặc như người, cứ thế xông vào, nghe nói hôm trước Allan đối với người rất thân cận. Cho nên, tất cả mọi người mới suy đoán như vậy.”

Là vì thế sao? Bạch Tử Thạch đang có chút nhin không được đỡ trán.

Phỏng chừng Kenaf cũng cảm thấy chỉ bởi vì một lần dẫn đường mà bị hiểu lầm cũng có chút không đáng tin lắm, hân ho nhẹ một tiếng, trêu chọc: “Ai bảo Allan không thân cận á thú nhân còn nhiệt tình như vậy, tất cả mọi người cảm thấy có thể ôm hi vọng đối với hân. Nếu là Bác Gia Garcia dẫn người đến, bảo đảm không có ai hiểu lầm.”

“ . . Vincent? Tại sao hân dẫn đến thì không có lời đồn đại?” Bạch Tử Thạch thừa nhận mình tò mò.

Song một câu cậu hỏi ra, Kenaf lại ngây ngẩn cả người, Vincent! Cậu ta cư nhiên gọi Bác Gia Garcia là ‘Vincent’ ah! Kenaf đột nhiên có một ý nghĩ hoang đường, trái nhìn một cái, phải nhìn một cái, hân thấp giọng hỏi: “ . . Người đã gặp qua Bác Gia Garcia?”

Bộ dạng Kenaf cẩn thận như vậy khiến cho Bạch Tử Thạch cũng nhận thấy được có cái gì không đúng: “ . . Uh.”

Kenaf cắn miệng, liều mạng ngăn cản thanh âm cất cao của mình: “ . . Hân cho phép người gọi tên của hân?”

Có lẽ do nét mặt đối phương quá mức quái dị, Bạch Tử Thạch cũng không khỏi hạ thấp thanh âm: “Àn.” Ngừng một chút, hỏi, “Tên của hân không thể gọi sao?”

Kenaf trong lòng điên cuồng rối loạn không thể tin, mất một lúc lâu, mới khiến bản thân mình bình tĩnh lại, hân chậm rãi lắc đầu, nét mặt quái dị nhìn chăm chăm Bạch Tử Thạch một hồi lâu, bỗng nhiên vươn một tay ra chọc chọc khuôn mặt của cậu: “Người thật đúng là cái gì cũng không biết mà. . .” Di? Mềm mại quá vậy. . . Lại chọc một phát nữa.

Bạch Tử Thạch kéo ngón tay đối phương đang chà đạp mặt cậu xuống: “Không biết cái gì?”

“Vincent Karen Garcia trên người có chảy dòng máu của Oliver David. Đại a tỷ của hân là thành chủ của Á Thành, đối với toàn bộ Bác Nha đại lục đều có lực ảnh hưởng không thể xem thường. Vincent Karen Garcia ở trong nhà Karen căn bản là người được sủng ái nhất, bởi vì hậu nhân của Oliver hầu như các đời đều là á thú nhân, thật vất vả đến đời này mới có hai người thú nhân là Vincent Karen Garcia và Sousa Karen Garcia, mà Vincent Karen Garcia tuổi lại nhỏ hơn. Ngoại trừ những điều này, bản thân Bác Gia cũng không thể xem thường, từ khi sinh ra tính miễn cảm với săn giết của hân khiến cho lão sư trong trường

kinh ngạc, năng lực hấp thu của hắn đối với bảo thạch cũng mạnh, nhất là phi thúy. Vì vậy Bác Gia tiến hóa rất nhanh, lúc hắn 20 tuổi, đã trở thành thợ săn cấp 3 đồng thời còn cùng thú nhân trưởng thành tiến hành săn thú. Lúc 23 tuổi đã làm tiên phong của thú triều tháng, cầm về bản đồ phân bố cận kề nhất từ trước tới nay. Bác Gia năm nay 36 tuổi, nghe nói đã là thợ săn cấp 6. Hắn không chỉ là đối tượng mà thú nhân ở Á Thành sùng bái, càng là tình nhân trong mộng của á thú nhân.” Kenaf thở hổn hển một hơi, lại nói tiếp, “Nhưng mà, Bác Gia bản tính lạnh lùng, khí thế càng kinh người, ở trong mắt hắn, mọi người gần như đều giống nhau, không có gì đặc biệt. Điều này làm cho hắn càng trở nên giống như một mộng tưởng xa không thể chạm đến, mặc dù rất nhiều người đều mến mộ hắn, nhưng trên căn bản không ai dám đến gần hắn. Mà bản thân Bác Gia càng chưa từng đối với người á thú nhân nào lộ ra dù chỉ một chút hứng thú.”

Bạch Tử Thạch có chút giật mình, mặc dù vẫn luôn biết rõ Vincent không phải là một người đơn giản, nhưng Bạch Tử Thạch cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ rằng hắn ở trong mắt người khác lại là một nhân vật cao quý đến mức không thể leo tới. Hình tượng này so với người thú nhân mà cậu biết mặc dù lạnh lùng nhưng trên thực tế rất ôn nhu thật sự khác quá xa!

Mình đối với hắn mà nói. . . là đặc biệt sao? Mặc dù nghĩ như vậy cảm giác có hơi mất dè, nhưng Bạch Tử Thạch vẫn không kìm nổi suy nghĩ của mình, nghĩ đến trên đường đi Vincent trầm mặc nhưng quan tâm săn sóc tỉ mỉ, một loại cảm giác tựa như lần đầu tiên được ăn viên kẹo mà mình muốn lan ra trong lòng, không chỉ ngọt, còn có cảm giác được thỏa mãn đầy niềm mong muốn.

Vincent. . . Bạch Tử Thạch trong lòng vừa buồn phiền vừa thỏa mãn nhớ tới tên của hắn.

Kenaf quan sát nét mặt của Bạch Tử Thạch, nhìn xuống dục vọng muốn liều mạng cắn ngón tay — muốn chết muốn chết, chẳng lẽ cứ nhiên lại đoán đúng, cái tiểu á thú nhân này căn bản chính là bầu bạn hoặc là người yêu của Bác Gia Garcia sao? Cứ nhiên là Bác Gia Vincent Karen Garcia!!! Bác Gia Garcia ahhhhh!!!! Tin tức này vừa truyền ra, tuyệt đối là nổ lớn! Chỉ sợ toàn bộ á thú nhân đến tuổi thành hôn ở Á Thành đều đứng ngồi không yên.

Thế nhưng. . . như vậy mới thú vị không phải sao? Kenaf bỗng nhiên mỉm cười, hắn cúi đầu kề sát vào Bạch Tử Thạch: “Tự giới thiệu mình một chút, ta là Kenaf Toronto, người có thể gọi ta bằng Kenaf, Bạch.”

“ . . . Nha.” Là một người tự đến làm quen. Bạch Tử Thạch nhìn người á thú nhân không làm người ta chán ghét nổi trước mắt rồi phán cho hắn một cái định nghĩa.

Kenaf cười một tiếng: “Ta còn một thân phận khác, là người theo đuổi Allan.”

“ . . . Di ——? !” Về mặt của Bạch Tử Thạch rất hợp để Kenaf tiêu khiển, hắn ha ha cười lớn, “Thật bất ngờ phải không?”

Là có chút ngoài ý muốn. Bạch Tử Thạch thành thật gật đầu, có lời đồn đại mà còn thân mật như vậy, không giống như cách làm của ‘tình địch’.

Kenaf nhún nhún vai: “Người rất đáng yêu, ta chán ghét không nổi.” Khẩu khí của hắn mang theo chút ít tùy hứng, nhưng làm cho người ta cảm thấy thẳng thắn đến đáng yêu, Bạch Tử Thạch mỉm cười, xem ra mình đã quen được với người bạn đầu tiên ở học viện.

“Trưởng! Trưởng! Ta cá là trưởng!” Khi bọn họ đang nói chuyện phiếm, rốt cuộc đã có người đầu tiên đổ trưởng, bọn Bạch Tử Thạch ăn ý ngừng nói chuyện, nhìn về phía giữa sân, đó là một cái á thú nhân tóc màu cam, mao liêu của hắn đã được cắt chỉ còn lại khoảng một phần sáu, ngay lúc còn dư lại một khối nhỏ, một vệt xanh biếc nhàn nhạt cứ thế đập vào tầm mắt, màu cổ xanh lục, thể nước cảm giác có chút thô ráp.

Mắt Kenaf tốt hơn Bạch Tử Thạch, thấp giọng nói: “Là khối Kiềm Bạch Chúng xanh nhạt.” Lại qua mấy phút đồng hồ, nam hài kia đã đem toàn bộ khối phi thúy giải ra, giám khảo đi tới, tiến hành ghi chép: “Số 028, Kiềm Bạch Chúng, xanh nhạt, sáu cân bốn lượng. Năng lượng hạ phẩm, độ hấp thu hạ phẩm.”

Việc hắn đổ trưởng có thể đã kích thích tới đồng học bây giờ vẫn chưa thấy lực, mọi người đều không hèn mà cùng nhanh tay hơn. Ước chừng mười phút sau, lại một tiếng thanh âm vui mừng reo lên: “Trưởng! Ta sát trưởng! Thủy Chúng! Là Thủy Chúng!” Khi kêu lên Thủy Chúng, thanh âm của hắn gần như đều thay đổi.

Một tiếng Thủy Chung này của hắn làm cho tất cả mọi người đều hưng phấn lên, có thể ở trong đồng mao liêu biến hiện như vậy giải ra được Phỉ Thúy Thủy Chung, đó đã là ghê gớm lắm rồi.

Đồng học kia tay kích động đến hơn run lên, gần như là run run rẩy rẩy cần lấy máy sát thạch tiếp tục công việc. Song may mắn cũng không chiều cổ đến hắn, sau khi sát xuống một cm vỏ ngoài, một lần nữa tảng đá lại trắng bóc, người đồng học kia liền ngậy người tại chỗ — là một khối phỉ thúy lục gần kề vỏ, chỉ có một mảnh Thủy Chung nhỏ gần sát vỏ ngoài.

“Ai. . .” Tiếng tiếc hận xung quanh nhất thời vang lên, đồng học kia mắt nhắm nhắm nhìn mao liêu của mình, gất gao cắn chặt môi, không nói một lời đứng lên.

Sau nửa giờ, nhóm đầu tiên 81 học sinh cuối cùng tất cả đã giải khai mao liêu của mình — 60 khối bên trong không có phỉ thúy, còn lại 21 khối phỉ thúy trong đó tốt nhất là một khối Đậu Chung hoàng dương lục nặng đến 19.8 cân.

Bất quá trong loại mao liêu thể này, xác suất trong 81 có 21 đã là không thấp rồi. Một nhóm kế tiếp cũng không có vận khí tốt như vậy, đến cuối cùng chỉ giải ra được sáu khối phỉ thúy, bất quá, phẩm chất hơi khá hơn, bên trong còn có một khối Thủy Nhu Chung điểm lục, khối lượng cũng không nhỏ, chừng 16, 17 cân. Đây là một khối phỉ thúy tốt nhất được giải ra từ đầu tới giờ.

Tính chất phỉ thúy giải ra càng tốt, những người chưa đến lượt càng lo lắng, bọn họ cũng mong mỗi trong mao liêu của mình có thể ra phỉ thúy tốt hơn thế, chờ thế này, nhìn người khác giải thạch, cũng thực khiến lòng người sốt ruột.

Bởi vì đã biết tính chất phỉ thúy bên trong mao liêu của mình, Bạch Tử Thạch cũng không tỏ ra quá sốt ruột, điều này làm cho người tự cho tinh thần mình luôn tốt mà nay cũng có chút lo lắng như Kenaf phải nhìn cậu bằng con mắt khác, thật là người vô cùng kiên định. Sigma trong giám khảo cũng âm thầm gật đầu, người Vincent coi trọng thật đúng là có tính cách rất ổn trọng.

Thời gian từ từ trôi qua, giữa sân khi thì truyền đến tiếng hô vui mừng khi thì tiếng thở dài ử rử, thậm chí mơ hồ có chút tiếng khóc, đây đã là nhóm đồng học thứ tư giải thạch. Mà Bạch Tử Thạch bởi vì lọt vào danh sách đề cử, nên số hiệu của cậu là tên cuối cùng, số 369, là nhóm giải thạch cuối cùng.

“Đồng học số 325 đến số 369, mời đứng sau một bàn giải thạch.” Thanh âm của giám khảo rất cuộc đã truyền tới.

Đến rồi! Bạch Tử Thạch tâm cũng không khỏi khẩn trương, sau đó cất bước đi tới giữa sân. Kenaf cũng ở bên cạnh cậu đi về phía giữa sân, mà đúng lúc này, một cái á thú nhân tóc màu tím bỗng nhiên xô mạnh cậu một cái.

“A ——” một trận đau đớn kịch liệt, Bạch Tử Thạch bất ngờ không đề phòng suýt chút nữa té ngã xuống đất, may mà Kenaf nhanh tay nhanh mắt đỡ lấy cậu.

Cái người học sinh đụng phải cậu thờ ơ liếc mắt nhìn cậu, vẻ khinh thường trong mắt ai cũng thấy rõ, hắn kéo dài giọng điệu: “Đúng là —— không —— phải nha.”

Không đợi Bạch Tử Thạch lên tiếng, đã bước nhanh đi trước, loáng thoáng còn có thể nghe được một câu — Hừ. . . thứ gì vậy, quá nhỏ yếu đi. . .

Một cơn tức giận đột nhiên dâng lên trong lòng Bạch Tử Thạch, cậu đỡ lấy bả vai mình, nhìn chằm chằm bóng lưng á thú nhân kia một hồi, bỗng nhiên cong lên khóe miệng, khẽ mỉm cười ——

40. Chương 40: Lần Đây Là Thật Sự Giải Khai

“Không sao chứ?” Kenaf lo lắng hỏi.

Bạch Tử Thạch nhẹ nhàng xoa một chút chỗ bị va phải, một trận đau đớn kịch liệt khiến cậu nhin không được hung hăng nhịu mày, nhin đau hoạt động một cái, còn may, xương không có vấn đề gì, nhẹ nhàng lắc đầu: “Không có chuyện gì. Kenaf, người biết hắn là ai không?”

Kenaf nhìn thoáng qua á thú nhân tóc tím kia, đối phương cũng đang nhìn sang phía này, ý tứ trong mắt tuyệt không thân thiện, hần: “Bethe Turande, có người nói a tỷ nhà hần thích Allan.”

Phải không vậy? Bị giận chó đánh mèo? Tới chỗ nào cũng có tình trạng thế này. Bạch Tử Thạch vừa đi về phía trong sân, vừa tự hỏi, chuyện lần này không thể cứ thế kết thúc, không chỉ tức giận vì vô tội mà bị liên lụy, trọng yếu hơn là, nếu như lần này mình không làm gì, thế thì chuyện tiếp theo xảy ra phỏng chừng cũng giống thế này, dù sao thì một kẻ bị bắt nạt cũng không phản kháng sẽ chỉ dẫn tới bị càng nhiều người bắt nạt hơn. Trước khi chuyện Allan được giải quyết, cậu nhất định phải bảo vệ mình! Không phải là không thể để Allan đến giải quyết, thế nhưng đoạn thời gian dài đi trên đường Bạch Tử Thạch đã hiểu rõ một vài quy tắc của đại lục này, hàm ý hơi hơi có phần thực lực cá nhân là tối thượng. Nghĩ đến cuộc sống trên mảnh đại lục này, cậu cũng không thể để mọi chuyện đều dựa vào người khác giúp đỡ.

Nghĩ như vậy, Bạch Tử Thạch liền trực tiếp đi về phía Bethe Turande, đối phương xem ra có chút ngoài ý muốn, bắt quả ngay sau đó lại nhếch môi cười khinh thường.

Bethe Turande đối với hành động của Bạch Tử Thạch một chút cũng không thêm để ý, a tỷ đã tra được, tên á thú nhân này gọi là Bạch – Tử Thạch, chỉ là một kẻ cha mẹ đều mất, một tên quê mùa đến từ một chỗ thâm sơn cùng cốc nghe cũng chưa nghe qua, không biết đã sử dụng thủ đoạn gì, cứ nhiên bám dính lấy Bác Gia Taylor! Nhà Turande đã đi theo hậu duệ của Đại Nhã Gia á thú nhân Oliver David, còn không thể chỉnh được một tên á thú nhân như này sao?

Trực tiếp đi tới cạnh Bethe Turande, Bạch Tử Thạch liếc nhìn một á thú nhân tóc nâu ở bên cạnh hần, chỉ vào một cái giải thạch cơ phía chéo sau bọn họ, nhẹ giọng hỏi: “Có thể đổi vị trí với người một chút không?” Từ lúc này đã thấy cái á thú nhân này cùng đi với Bethe Turande.

Hiển nhiên đối phương không nghĩ tới Bạch Tử Thạch sẽ đưa ra một yêu cầu như thế, hần nhìn Bethe Turande một chút. Bethe Turande ở trong lòng cười lạnh một tiếng, thử xem người muốn giở cái trò gì cũng được. Hần vỗ vỗ bả vai á thú nhân bên cạnh: “AY, đổi với cậu ta đi.” Á thú nhân kia gật đầu, cho Bạch Tử Thạch một cái ánh mắt thương hại rồi xoay người đi về phía Bạch Tử Thạch chỉ.

Bạch Tử Thạch vừa đứng ổn, giám khảo đã đẩy xe mao liêu tới: “Ở đây mỗi ô đều tương ứng với một số hiệu, nhìn kỹ rồi cầm lấy mao liêu của các người, đừng cầm nhầm.” Bạch Tử Thạch đi qua, xe tổng cộng phân ra ba tầng, mỗi một tầng lại phân ra ba hàng, mỗi hàng có chín ô vuông, bên cạnh có gắn thẻ đánh số, Bạch Tử Thạch vừa nhìn liền thấy mao liêu của mình, và cả khối của Bethe Turande số 350. Cậu làm bộ lơ đãng đưa tay lướt qua mao liêu số 350, sau đó cầm lấy mao liêu của mình. Trong mao liêu số 350 đúng là có phi thủy, hơn nữa lực cảm ứng cũng rất mạnh, đáng tiếc là, nó nhiều nhất là khối Băng Chung.

Nếu đã thế, vậy thì, ta sẽ không khách khí, kẻ kiêu ngạo thế này, gặp phải người mà bản thân mình chán ghét và khinh thường, sẽ không biết nhẫn nhịn phải không? Bạch Tử Thạch mỉm cười, trong cặp mắt đen cong lên thoáng hiện ra một tia lạnh lùng. Kenaf ở phía bên phải đằng sau cậu luôn chú ý đến phía bên này, nhạy cảm thấy được ánh mắt Bạch Tử Thạch, sừng sốt, rồi khoanh tay nghiêng ngẫm, xem ra tiểu khá ái này cũng không dễ chọc.

Sigma vẫn luôn chú ý đến Bạch Tử Thạch đương nhiên cũng nhìn thấy một màn Bethe Turande cố ý đụng vào Bạch Tử Thạch, lập tức sắc mặt của ông trầm xuống, bắt quả đang ở trong cuộc thi ông cũng không tiện nói gì, ngẫm lại, xem á thú nhân được Vincent coi trọng phản ứng thế nào cũng không tồi. Bạch Tử Thạch sau khi bị vô cớ gây khó dễ, vẫn bình tĩnh khắc chế, điều này làm cho ông rất hài lòng, khi cậu đi về phía Bethe Turande, ông cũng hơi ngạc nhiên Bạch Tử Thạch muốn làm gì nhỉ.

Làm gì? Bạch Tử Thạch lộ ra một nụ cười ôn hòa: “Vừa rồi, người là cố ý đi?”

Bethe Turande hừ một tiếng, dùng khoeo mắt liếc cậu một cái: “Đúng thì thế nào? Người có thể làm gì?”

“Đúng là được rồi.” Bạch Tử Thạch khoát khoát tay, phong khinh vân đạm, “Vậy ta đứng cạnh người là không sai rồi.”

(phong khinh vân đạm : nhẹ nhàng, đạm nhiên)

Mặc dù khinh thường, nhưng Bethe Turande vẫn nhịn không được hỏi: “Tại sao phải đứng ở bên cạnh ta?”

“Không đứng ở bên cạnh người, làm sao có thể nhìn thấy người bày ra bộ mặt thất bại và ghen tị khi thấy phỉ thúy của mình giải ra không bằng ta chứ?” Á thú nhân tướng mạo khéo léo tinh xảo cong lên cặp mắt đen xinh đẹp, cười híp mắt rất đáng yêu, nhưng nói ra lời nói khiến người bên cạnh suýt nữa tức điên.

“Mao liêu ta chọn ra không bằng người?” Trong giọng điệu của Bethe Turande tràn đầy tức giận và nực cười, nếu ở trường hợp khác, thì việc này cần phải suy nghĩ kỹ lại một chút, nhưng lần này không giống. Sau khi trong nhà nghe nói Nhã Gia Sigma muốn dẫn dắt một lớp, tốn rất nhiều công sức nghe ngóng tin tức, trong những mao liêu này thật ra có một khối là do phía học viện đặc biệt mời đồ thạch sư cấp 7 Justin Locke từ công hội đồ thạch sư chọn, mà mã số khối mao liêu đó sớm đã bị mình lấy được! Từ lúc bắt đầu hẳn đã biết, mình sẽ là người đứng đầu trong đám học sinh này! Dù sao năm xưa Nhã Gia Locke đã tuyên bố, mao liêu dưới mức Bảng Chung không chọn! Mặc dù cũng có lúc nhầm lẫn, nhưng vẫn là xác suất khủng bố 7/10.

Đây chính là Bảng Chung a, trong một đồng mao liêu biểu hiện bình thường, có thể ra Bảng Chung đã là cực siêu rồi, hơn nữa hơn ba trăm khối mao liêu vừa rồi tốt nhất cũng là một khối Thủy Nhu Chung, mình là Bảng Chung trở nên, vị trí đứng đầu tuyệt đối chạy không được.

Nghĩ tới đây, Bethe Turande bỗng nhiên lóe ra một ý tưởng, hân ha ha cười: “Nếu người có lòng tin với mao liêu của mình như thế, vậy không bằng đánh cược đi?”

Đánh cược? Bạch Tử Thạch cười lạnh, đây chính là người nói trước đó. Nghĩ vậy, nhưng cậu lại nhú mày: “Đánh cược? Nếu người bị thua sẽ mất mặt đó a!” Bethe Turande vừa nhìn thấy dáng vẻ này của cậu, cho là cậu sợ, trong lòng nóng vội, lên tiếng nói khích: “Là người sợ thua đi? Không phải muốn xem khuôn mặt thất bại ghen tị của ta sao? Nguyên lai chỉ là nói xông.”

Bạch Tử Thạch nét mặt lạnh lẽo, bày ra bộ dáng chịu kích thích: “Cược thì cược, nếu người thua, phải tại chỗ này trước mặt toàn bộ lão sư và học sinh, xin lỗi ta, đồng thời sau này nhìn thấy ta đều phải đi đường vòng!”

Bethe Turande rất sáng khoái đáp ứng, sau đó đưa ra điều kiện đã sớm nghĩ kỹ: “Nếu người thua, vậy thì vĩnh viễn đừng quần quít lấy Bác Gia Taylor!”

“Được!” Bạch Tử Thạch cũng rất sáng khoái, dù sao căn bản cậu đâu có quần quít lấy Allan, Allan chỉ là bằng hữu mà thôi.

“Vậy ta tới làm người làm chứng đi.” Thanh âm Kenaf cười tủm tỉm từ phía sau truyền đến, Bethe Turande nhìn thấy là hắn, khẽ nhú mày rồi thôi, Kenaf Toronto? Có nhà Toronto thì càng tốt, không sợ tên quê mùa này quỵt nợ: “Được.”

Bạch Tử Thạch và Bethe Turande đập bàn tay hai cái, sau đó nắm tay đập lên trước ngực mình, đây xem như nghi thức tiến hành đánh cược, tuyên bố giao ước hai bên đã định, sẽ không đổi ý.

Tiếng đập tay thanh thúy đã hấp dẫn một vài tầm mắt của người xung quanh, khi người xung quanh đã vui đầu giải thạch, ba người bên cạnh đứng yên không động rất dễ thu hút chú ý, bây giờ còn có tiếng đập tay tuyên thệ quyết định đánh cược vang lên, càng khiến cho không ít người ghé mắt. Á thú nhân đã giải súp cảm thấy không có hi vọng còn dứt khoát quăng luôn mao liêu của mình, đi sang bên này dự định xem náo nhiệt.

Sau khi hoàn thành nghi thức, Bethe Turande nheo mắt lại cho Bạch Tử Thạch một cái hừ lạnh, rồi lập tức ngồi xổm xuống, quan sát mao liêu của mình, thân là á thú nhân trời sinh miễn dịch với U Tháp, Bethe Turande ở nhà nhận được không ít giáo dục về đồ thạch giải thạch, bộ dạng quan sát mao liêu lúc này thật chuyên chú nghiêm túc, xem ra thật đúng là có chuyện như vậy.

Bạch Tử Thạch cũng ngồi xổm xuống, một tay nâng cầm cũng không vội vã động thủ, thứ nhất, trong mao liêu này mặc dù rất chắc chắn có Phỉ Thúy Thủy Tinh Chung, nhưng mà phỉ thúy này ở vị trí nào thì không xác định a. Thứ hai, cậu muốn chờ cái tên Bethe Turande kia giải ra xong mới động thủ.

Suy nghĩ một chút, Bạch Tử Thạch quyết định ở những chỗ khác nhau trên mao liêu cảm ứng một chút, cảm ứng mao liêu cũng cần có thời gian, khoảng thời gian sai biệt chắc là biểu hiện đại khái vị trí của phỉ thúy đi, nghĩ là làm ngay. Bạch Tử Thạch tới tới lui lui đem mao liêu lăn qua lăn lại một hồi, cuối cùng

cảm ứng được thời gian khác biệt một chút, chỗ thời gian cảm ứng dài vô ngoài đương nhiên sẽ dày, cậu liền quyết định từ chỗ này cắt từng ít từng ít một.

Cậu kéo máy cắt thạch xuống, đặt ở chỗ đường mình kẻ sẵn cắt xuống đao đầu tiên, đương nhiên chả có cái gì, Bạch Tử Thạch không hề để ý. Ngay tại lúc cậu định cắt xuống đao thứ hai, bên cạnh bỗng nhiên truyền đến một tiếng hô.

“Ra lục! Ra lục!” Cậu ngẩng đầu nhìn lại, nguyên lai không biết từ lúc nào, xung quanh bọn họ đã làm thành một vòng á thú nhân, lúc này bên Bethe Turande đang truyền đến tiếng hô đồ trưởng, á thú nhân tụ tập bên cạnh cậu hô nhau toàn bộ xung quanh chạy đến.

Suy nghĩ một chút, Bạch Tử Thạch dứt khoát để mao liêu của mình xuống, cũng chen chúc len sang bên cạnh, có lẽ là chuyện hai người đánh cược lần này đã truyền đi, nên mọi người vừa nhìn thấy Bạch Tử Thạch, là tự động tránh ra để chỗ cho cậu đi vào.

Bạch Tử Thạch cũng không khách khí, trực tiếp đi qua đứng cạnh Bethe Turande nhìn mao liêu đã bị cắt thành hai nửa, trong đó có một nửa mặt cắt, Bạch Tử Thạch thật dễ dàng nhìn thấy dấu hiệu đồ trưởng, đúng là ra lục, hơn nữa thể nước cũng không tệ lắm, đại khái có thể đạt tới Thủy Nhu Chung, một mảnh nhỏ long lanh, xanh mơn mớn vừa nhìn đã làm rung động lòng người. Bình thường phỉ thúy mao liêu, càng đến gần phần tâm khối đá, chủng và sắc của phỉ thúy càng tốt, đương nhiên, tình huống ngoại lệ cũng rất nhiều. Nhưng khối này Bạch Tử Thạch biết, bên trong chắc sẽ đã đạt đến Băng Chung, nếu như vận khí tốt cao Băng Chung cũng không biết chừng.

Trên mặt Bethe mang hưng phấn phơn phớt đỏ, hắn cầm lấy bình nước dội chút nước lên, làm cho một mảnh lục kia càng thêm kiều diễm ướt át, nhìn không được vươn tay tới sờ mấy cái, ngẩng đầu miệt thị hướng về phía Bạch Tử Thạch nói: “Người thua chắc rồi!” Không chỉ hắn, người xung quanh đều nghĩ như vậy, chỉ riêng lớp ngoài cùng đã là Thủy Nhu Chung rồi, hơn nữa lục sắc cũng là chính dương lục khá đậm, nhìn hướng đi của lục, mơ hồ có dấu hiệu chạy vào phía trong, nhìn thể nào thì tính chất phỉ thúy bên trong cũng sẽ không kém. Lúc này đã có người dùng vẽ mặt tội nghiệp nhìn Bạch Tử Thạch, tiền đánh cược bọn họ đều biết, Bác Gia Taylor a, đó chính là Bác Gia Taylor!

Bạch Tử Thạch một chút ủ rũ cũng không có, nhún nhún vai: “Trước giải ra đã rồi hãy nói.”

Không biết tại sao, nhìn dáng vẻ của Bạch Tử Thạch, Bethe Turande bỗng nhiên có một dự cảm rất bất an, hắn vứt bỏ loại cảm giác khó hiểu này, hừ lạnh nói: “Người trước cứ cố chống đỡ đi, chờ lát nữa hăng khốc.” Sau khi nói xong, cũng không để ý đến Bạch Tử Thạch, cầm lấy máy mài bắt đầu dọc theo phương hướng của lục cẩn thận mài.

Học viện chọn mao liêu kích cỡ cũng không lớn, không tới 20 phút, cả khối phỉ thúy đã được giải ra, khoảng chừng tám chín cân, sáng bóng thượng giai, phần chính giữa phỉ thúy lộ ra trạng thái trong suốt, trong trẻo như băng, là Băng Chung phẩm chất cao, nhìn lại màu sắc trong suốt, nồng đậm. Bethe Turande hưng phấn cần cần dục dục nâng niu khối phỉ thúy này, hô hấp cũng không khỏi trở nên dồn dập, khối phỉ thúy này so với trong tưởng tượng của hắn còn tốt hơn! Phỉ thúy phẩm chất cao như vậy cũng khiến cho giám khảo ở gần đó ngồi không yên, rồi rút đi xuống.

“Không tệ không tệ, cư nhiên có thể có năm sáu cân cao Băng Chung, đây chính là khối phỉ thúy tốt nhất từ đầu tới giờ!”

“Ân, độ sáng bóng mượt, màu sắc thuần khiết, là liêu tử tốt. Số 350, tốt, ghi lại đi. Vận khí không tệ a.”

Lời khen ngợi của giám khảo càng làm cho Bethe Turande phiêu phiêu dục tiên, hắn đem phỉ thúy cẩn thận đưa cho giám khảo, sau đó xoay người đối mặt với Bạch Tử Thạch, rất có cảm giác từ trên cao nhìn xuống, lên tiếng châm chọc nói: “Phỉ thúy của người đâu? Không phải là không có gì chứ. . .”

(phiêu phiêu dục tiên: lâng lâng vui sướng)

Bạch Tử Thạch tuyệt không để ý đến khiêu khích của đối phương, phong kinh vân đạm nói: “Muốn nhìn, đến đây đi.”

Cậu xuyên qua đám người, đi tới bên cạnh mao liêu của mình, bật máy cắt thạch, cắt đao thứ hai, lớp vỏ rộng khoảng hai ngón tay rơi xuống, bên trong vẫn là một mảnh trắng bóng, Bethe Turande trào phúng

cười một tiếng. Bạch Tử Thạch mắt diếc tai ngơ, tiếp tục cắt xuống đao thứ ba, vẫn như cũ không có cái gì. Lúc này trong đám người vây xem đã có âm thanh tiếc hận.

Sigma cũng đi đến, đứng ở cạnh Bạch Tử Thạch, cẩn thận nhìn cái tiểu á thú nhân được Vincent chọn trúng, lần này Bạch Tử Thạch đã cắt xuống đao thứ năm, mao liêu đã bị cắt đi một phần nhỏ, vẫn như cũ không có gì. Tiếng nói ‘sụp rồi, sụp rồi’ không dứt bên tai, ngay cả Sigma cũng cảm thấy khả năng có thể ra phi thúy tốt hơn Băng Chung là rất nhỏ, nhưng đây hết thấy một chút cũng không ảnh hưởng đến Bạch Tử Thạch, một tay chạm lên mao liêu, bỗng nhiên trong lòng khẽ động, máy cắt thạch cắt đi ba phần độ rộng lớp vỏ.

Sigma luôn quan sát mao liêu đến giờ con người đột nhiên co rút lại, đột nhiên quát lên: “Ngừng!”

Bạch Tử Thạch có chút hoảng sợ, vội vàng nâng máy cắt thạch lên.

Sigma ngồi xổm xuống, cẩn thận quan sát mặt cắt của mao liêu, nói: “Ra sương mù! Hơn nữa bên trong hình như có lục. . . Ừm, là có lục, khối mao liêu này, trưởng!” Trong sương mù có lục, bên trong có phi thúy gần như là chuyện vãn đã đóng thuyền.

Nhã Gia Sigma đã nói thì ai cũng không hoài nghi, nhất thời tiếng kêu đổ trưởng dậy lên. Sắc mặt Bethe Turande thoáng cái cứng ngắc lại: “Ra lục thì sao? Ra không được Thủy Tinh Chung, cũng là vô dụng.”

Bạch Tử Thạch ngay cả liếc mắt cũng không thềm, bỏ máy cắt thạch đi, bật máy mài bắt đầu không ngừng mài phần lớp vỏ nguyên thạch màu vàng bên cạnh, cậu không phải nhắm vào một chỗ để mài, mà muốn đem tất cả lớp vỏ màu vàng bên cạnh cửa sổ ra lục mài đi. Khối liêu tử còn lại cũng không lớn, sau mười mấy phút, tầng vỏ đá màu vàng, đã bị mài đi toàn bộ, lộ ra một chút kết tinh màu xám hơi trắng.

Bạch Tử Thạch lúc này mới dọc theo lục sắc mờ mờ để sát thạch, sau khi sát vào 3,4 cm, một tầng hơi mỏng tinh thể dạng ‘sương mù’ lại xuất hiện lần nữa, lần này cậu không đổi vị trí nữa, mà trực tiếp dùng đá mài tiếp tục mài vào trong, đại khái sau khi gạt bỏ 1 cm tinh thể, một mảnh lục ý nồng đậm trong treo chợt xuất hiện, một mảnh xanh đậm tinh chất trong treo như băng ánh vào trong mắt mọi người. Trong sân hoàn toàn yên tĩnh, một phút đồng hồ sau, một giọng nói nho nhỏ mới khe khẽ vang lên:

“ . . . Băng Chung. . . ”

Giống như ném một hòn đá lớn vào mặt hồ yên ả, tiếng thảo luận liên tiếp: “Cư nhiên là Băng Chung! Ở lớp ngoài cùng chính là Băng Chung a! Vậy nếu lục ăn vào, bên trong phải là tinh chất gì a!!!”

“Phải là Thủy Tinh Chung đi! Nhất định là Thủy Tinh Chung!”

“Nha, xem ra núi cao còn có núi cao hơn, ta còn tưởng rằng tiểu á thú nhân này nhất định phải thua rồi!”

Bạch Tử Thạch nghe xung quanh thảo luận, trên mặt mang theo một chút mỉm cười, Bethe Turande cả người ngơ ngác đứng ở nơi đó, gắt gao nhìn chằm chằm mảnh lục sắc kia, mặt tràn đầy không thể tin, lẩm bẩm thì thầm: “Tinh chất bên trong nhất định không như phía ngoài, đúng, nhất định không giống!”

Sigma đứng ở bên cạnh, quan sát hướng đi của sương mù và hướng đi của lục, bỗng nhiên hướng Bạch Tử Thạch gật đầu: “Tiếp theo, ta thay người giải được không?”

“Đương nhiên ạ.” Bạch Tử Thạch vội vàng đem máy mài đưa tới, thành thật mà nói, máy móc nơi này đối với cậu mà nói sử dụng vẫn rất tốn sức, kỹ thuật giải thạch của cậu cũng không tốt lắm, Sigma nói muốn thay cậu, cậu cầu còn không được nữa là.

Người giám khảo có mái tóc xanh lục nhìn Sigma tiếp nhận công việc giải thạch, đầu tiên là kính hãi, sau đó hưng phấn nói: “Có thể khiến cho Nhã Gia tự mình giải thạch, khối mao liêu này không đơn giản a!”

Bethe Turande vừa nghe nói thế, nhất thời giống như bị sét đánh, ngây người như phỗng.

41. Chương 41

CHƯƠNG 41

Sau khi Sigma nhìn một chút hướng đi của lục sắc và hình dạng của sương mù, không hạ thủ từ chỗ đã sát ra, mà điều chỉnh một chút phương hướng của mao liêu, từ cửa sổ mặt bên bắt đầu sát. Sigma không hổ là lão nhân chơi đồ thạch gần một thế kỷ, tay ông cầm máy cắt thạch cỡ nhỏ vô cùng vững, một tý lung lay cũng không có, cũng không giống Bạch Tử Thạch cái dạng không chắc vị trí phỉ thúy nên cẩn cẩn dực dực, máy trong tay lúc động lúc dừng, hai ba đao công phu, khối đá màu hoa râm đã rơi xuống, gọn gàng lưu loát, cứ thế hai phát đã thấy được kết tinh dạng sương mù ở mặt bên, nâng cường quang khí lên, lúc sắc bên trong lộ rõ sáng ngời, hiện ra trước mắt người.

“Ân, xem ra kích cỡ phỉ thúy bên trong không nhỏ đâu.” Sigma ôm mao liêu nhìn một lát, hài lòng gật đầu. Bạch Tử Thạch đứng ở bên cạnh, nhìn Sigma, trong ánh mắt tràn đầy bội phục và kinh thán, chỉ hai ba đao như thế còn chưa đầy một phút, liền cắt đến lục! Nhớ tới mình tốn gần nửa giờ, cẩn thận từng tí cắt đến sáu lần mới cắt ra sương mù, Bạch Tử Thạch không thể không khâm phục kinh nghiệm già dặn của Sigma và ánh mắt tinh chuẩn của ông.

Quan sát xong, Sigma liền không dài dòng nữa, lại đem mao liêu thay đổi một phương hướng khác, vẫn chỉ hai ba đao gọn gàng lưu loát, gặp lục! Cứ như vậy chưa đầy năm phút đồng hồ, lớp vỏ cứng bao bọc bên ngoài cả khối phỉ thúy đã không còn, chỉ còn một tầng tinh thể dạng sương mù rất mỏng bao bọc bên ngoài, hình dáng phỉ thúy có thể thấy được rõ ràng, đại khái hiện ra hình dáng bất quy tắc, 12, 13 cân, nhưng vì chưa tiến hành bước đánh bóng cuối cùng, nên tầng ‘sương mù’ kia vẫn khiến cho cả khối phỉ thúy bị che phủ một lớp vải mỏng, mờ mờ lung lung làm cho người ta không thấy rõ lắm hình dáng của phỉ thúy, nên khiến người ta nôn nóng.

Sigma không gấp gáp đem toàn bộ phỉ thúy giải ra, ông trước tiên xối nước lên toàn bộ phỉ thúy, sau đó một tay nâng phỉ thúy, tay kia bật cường quang khí chiếu vào phía trên, trong nháy mắt, ánh xanh mờ mờ lung lung mãnh liệt phản chiếu ra, ánh lên xung quanh một mảnh xanh biếc, từ đây liền thấy được, màu sắc khối phỉ thúy này, xanh lục thuần khiết, nồng đậm.

Thưởng thức đủ xong, Sigma mới cầm lấy giấy ráp mịn tinh tế chà đi lớp ‘sương mù’ hơi mỏng phía ngoài, hình dáng cả khối phỉ thúy mới từng chút bại lộ trong mắt mọi người, giống như một tuyệt thế mỹ nhân mang khăn che mặt đang chậm rãi vén lên khăn che. Giờ khắc này, rất nhiều người cũng không nhận được hô hấp chậm lại, ngậm chặt miệng, ánh mắt đăm đăm nhìn chằm chằm phỉ thúy trong tay Sigma.

Sigma làm rất cẩn thận, chờ suốt 20 phút, ông mới đem giấy ráp mịn để sang một bên, dùng nước rửa đi vụn tinh thể màu hoa râm dính trên phỉ thúy, lúc này, cả khối phỉ thúy cuối cùng cũng hiện ra phong thái tuyệt vời của nó ——

Phía ngoài khoảng hai ba cân Bằng Chủng, thông thấu như băng, mơ hồ có vài đường sóng gọn lăn tăn rất nhỏ trong đó. Phần còn lại, tất cả không thể nghi ngờ đều là Thủy Tinh Chủng, không sai biệt lắm có khoảng mười cân phỉ thúy, tính chất mịn màng trơn nhẵn, thông thấu trong suốt, long lanh dày dặn, lượng bích hài hòa (bích: màu xanh, như trong từ ngọc bích), giống như ánh sáng của thủy tinh vậy tinh thuần thông thấu, nhẵn nhụi tinh thuần không tỳ vết, màu sắc thuần khiết đều đặn, đậm mà không nhạt, như cây sồi xanh sau cơn mưa, cả khối màu anh vũ lục, không có bất kỳ biến hóa nhấp nhô nào. Quả nhiên là “Tiểu” “Chính” “Hòa” “Dương” !

(“Tiểu”: trong suốt, ánh xanh hài hòa, “Chính”: vô tạp sắc, “Hòa”: màu xanh đều đặn, “Dương”: tiên diễm sáng ngời)

Khối phỉ thúy bây giờ đang được Sigma nâng trên tay, ánh mặt trời đang chiếu vào sắc lục khiến người yêu thích, đem tay của lão nhân cũng ánh lên sắc lục trong suốt.

“Thủy Tinh Chủng! Thủy Tinh Chủng lớn như vậy!”

“Thế nước đầy đặn như vậy, hiếm có a. . .”

“Rất đẹp. . . Thật sự là rất đẹp, phỉ thúy phẩm chất thế này đủ cho sức mạnh của một thợ săn cấp 6 tiến thêm một bước lớn đi!”

Tiếng trầm trồ liên tục không ngớt dùng một loại phương thức trực quan nhất đem Bethe Turande vẫn đang đứng ngốc bên cạnh đẩy vào vực sâu, vừa nghĩ đến một lúc nữa mình sẽ phải ở trước mặt nhiều người như vậy xin lỗi cái tên què mùa kia, lại còn sau này đụng mặt hẳn phải đi đường vòng, về mặt Bethe Turande

liền lúc xanh lúc đỏ, chỉ nghĩ thôi đã làm hấn khó chịu muốn chết. Song đánh cược chính là đánh cược, không cho phép hấn có bất kỳ đổi ý gì, huống chi, hấn Bethe Turande cũng không phải là người không chịu thừa nhận thất bại của mình!

Á thú nhân tóc màu tím thân thể cứng ngắc đứng ở nơi đó, trầm mặc chờ đợi thời hạn thi hành án.

Sau khi giám khảo hoàn thành ghi chép cuối cùng về phi thúy, Bạch Tử Thạch vừa quay đầu đã nhìn thấy sắc mặt cứng ngắc của Bethe Turande: “Bây giờ, hãy thực hiện đánh cược giữa chúng ta đi.”

Bethe Turande toàn thân run lên, hung hăng cắn răng, hít mạnh mấy hơi, nhắm mắt lại lớn tiếng nhanh chóng nói ra: “Ta Bethe Turande, hướng người nhận lỗi.” Một câu nói xong, sắc mặt hấn đã là một mảnh tro tàn, hấn họ Turande, từ khi sinh ra đến giờ hấn vẫn luôn vì dòng họ của mình mà kiêu ngạo, thân là á thú nhân, hấn luôn là người được sủng ái trong nhà, cho tới bây giờ đều chỉ có hấn kiêu ngạo nhìn xuống người khác, chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày, hấn sẽ ở trước mặt đồng học và lão sư tương lai, thậm chí cả Nhã Gia Sigma, nói xin lỗi với một kẻ nhà quê không biết từ đâu chui ra, hơn nữa cái tên nhà quê này còn được đồn là bạn của Bác Gia Allan. Hấn thậm chí có thể cảm thấy những đồng học tương lai kia nhìn hấn chỉ chỉ trỏ trỏ, hấn đoán rằng bọn họ nhất định là đang cười nhạo hấn, trào phúng hấn. Loại nhỏ giọng thảo luận không ngớt này càng làm hấn khó chịu.

Bộ dạng á thú nhân bị đả kích lớn khiến trong lòng Bạch Tử Thạch cũng hơi hơi dao động, song, cậu không thể để một cái kết cục đầu voi đuôi chuột được: “Đánh cược của chúng ta còn có. . .”

Mở mắt ra, Bethe Turande cắn răng, gian nan nói: “Sau này ta sẽ không tìm người phiền toái, khi không cần thiết, ta sẽ tránh người đi. Vậy được chưa?”

Bạch Tử Thạch gật đầu. Bethe Turande lập tức xoay người rời đi, hấn đã chịu không nổi nữa, nán lại nơi này một giây đối với hấn mà nói đều là dày vò, nhục nhã người khác không được ngược lại bị người ta làm nhục nhã, hơn nữa còn cúi đầu trước một tên nhà quê, nhất là cúi đầu trước tên nhà quê bị nghi ngờ là tình địch của a tỷ, đây là sỉ nhục lớn nhất từ lúc hấn chào đời tới giờ!

Sigma nhìn theo bóng lưng đi xa của hấn, khẽ thở dài một hơi, chịu đả kích như vậy cũng thật tốt, người trẻ tuổi ở Á Thành đã càng ngày càng kiêu ngạo và nông nổi, đó không phải là điều những lão gia hỏa này muốn nhìn đến. Dù sao, tương lai của Á Thành còn cần bọn họ chèo chống, bọn họ cần phải lấy thực lực chèo chống của mình làm kiêu ngạo, chứ không phải lấy chèo chống của gia tộc làm kiêu ngạo.

Sigma cất giọng đem tất cả học sinh đều tập trung lại, chờ nhóm người yên tĩnh hết, ông đảo mắt nhìn toàn bộ một vòng, trầm giọng nói: “946 khối mao liêu này đã được chúng ta tỉ mỉ chọn lựa, chúng được lấy ra từ cùng một xưởng hầm mỏ, bất kể là hình dáng, kích cỡ hay biểu hiện, đều cực kỳ tương tự. Song, các người cũng nhìn thấy rõ ràng, những mao liêu các người chọn ra, tốt nhất có thể đạt tới Thủy Tinh Chung, kém thì bên trong không có cái gì. Đây chính là bài học đầu tiên chúng ta muốn dạy cho các người — không nên xem thường bất kỳ một khối mao liêu nào! Kinh nghiệm đồ thạch cũng không đại biểu cho tất cả.”

Bạch Tử Thạch đi chậm rãi trên con đường về nhà, cậu chỉ cảm thấy cả người mỗi mọt, bây giờ đã là gần tám giờ tối, sắc trời bắt đầu tối, từ rất xa đã thấy ánh đèn sáng ngời trong nhà Vincent, màu sắc ấm áp khiến Bạch Tử Thạch không khỏi cất bước nhanh hơn.

Ngay khi sắp đến gần cửa, bước chân của cậu đột nhiên hơi dừng một chút —

Một thân ảnh thon dài cao lớn đang dựa nghiêng vào bức tường cạnh cửa, dưới ánh đèn ở cửa, bóng của hấn bị kéo rất dài, một tay tùy ý đút trong túi, ánh mắt nhàn nhạt nhìn thẳng phía trước, có một loại nhàn hạ ưu nhã.

Hình như là nghe thấy tiếng bước chân, người nọ tùy ý nghiêng đầu, cặp mắt đen dường như trong phút chốc nhìn thấy mình mà trở nên nhu hòa, tựa như ánh sao rực rỡ trong màn đêm, mỹ lệ mà mê người: “Bạch, người đã về.”

Trong khoảnh khắc đó, Bạch Tử Thạch cảm giác cả người mình như bị một loại cảm giác khó nói lên lời đánh trúng, có thanh âm ‘thình thịch thình thịch’ nào đó vang lên mạnh mẽ bên tai, nhìn đôi mắt kia, cậu như bị pháp thuật gì đó sai khiến, khẽ động cũng không động được.

Hai vai của Vincent dựa vào vách tường khẽ dùng lực, nhẹ nhàng đứng thẳng người dậy, đi về phía người hẳn chờ: “Đói bụng không? Chúng ta đi về ăn cơm đi.”

Bóng dáng hắn cất bước đường như đã phá vỡ chú ngữ nào đó, Bạch Tử Thạch từ trong trạng thái kia giấy dựa thoát ra, cổ ý hắng giọng một cái, dùng một giọng điệu hơi khoa trương nói: “Uh! Ta đói bụng đến mức có thể ăn cả một chậu thịt!”

Vincent nhìn dáng vẻ tiểu á thú nhân đầy sức sống, không khỏi khẽ cười: “Nếu người thật sự có thể ăn một chậu thịt thì tốt rồi.”

“Chỉ là một ví dụ mà thôi, ví dụ!” Bạch Tử Thạch nghiêng đầu, làm bộ như không đồng ý.

Bọn họ vào nhà, trên chiếc bàn rộng trải khăn trải bàn đơn giản mà trang nhã, phía trên bày sẵn mấy cái đĩa, mùi thơm thoang thoảng làm cho Bạch Tử Thạch nhất thời cảm thấy trong bụng trống rỗng, cảm giác đói bụng khiến cậu khẩn cấp bỏ nhào vào phòng tắm, đem mình qua loa tắm rửa sạch sẽ, rồi lại bỏ nhào về bàn ăn.

Vincent bưng một khay đựng gì đó giống bánh bao đi tới, mỗi cái bằng khoảng nắm tay thú nhân: “Ném thử một viên bánh bột này đi, ta cảm thấy người sẽ thích.”

Bạch Tử Thạch không khách khí cầm một cái, cắn một miếng, một loại hương vị giống như bánh bao làm cậu cảm động gấp đôi, trên bàn phần lớn là đồ ăn cậu thích, bất kể là rau hay là loại thịt non mềm, cộng thêm món ăn mới thân quen. Một bữa ăn này ăn không nguyên ba viên bánh bột cộng thêm một bát rau và thịt. Sau khi ăn xong, ngay cả bản thân cũng hơi giật mình, từ khi nào cậu có thể ăn như thế, ba cái viên bánh bột, nó tương đương với bảy tám cái bánh bao trên địa cầu, lại còn một đồng rau và thịt. . .

Nhìn cái bát trống không trước mắt, Bạch Tử Thạch tỏ ra như có điều suy nghĩ — sức ăn của cậu hình như luôn gia tăng a...

“Nghĩ gì thế?” Một cánh tay dịu dàng khoác lên vai cậu, đột nhiên đau đớn kịch liệt làm cho Bạch Tử Thạch nhin không được kêu lên: “A —— “

Vincent ánh mắt hơi ngưng lại, cánh tay nhanh chóng rời khỏi bả vai cậu: “Làm sao vậy?”

Bạch Tử Thạch có chút không được tự nhiên chỉ chỉ bả vai: “Chỗ này không cần thận bị đụng phải một chút.”

“Cho ta xem!” Thanh âm thú nhân có chút lo lắng và ần ần đau lòng.

Bạch Tử Thạch do dự một chút, vươn tay bắt đầu cởi khuy áo sơ mi, đầu tiên là cổ áo, sau đó là trước ngực. . .

Tay Vincent trong nháy mắt dơ tại chỗ, ánh mắt của hắn không thể khống chế mà dõi theo bàn tay trắng nõn xinh xắn của tiểu á thú nhân, sau đó chậm rãi tham tiến đến chỗ cổ áo hơi hơi lộ ra, xương quai xanh khéo léo với độ cong tuyệt đẹp cong lên một độ cong bí ẩn mà khiêu gợi, lộ ra một chút da thịt trắng nõn trong nháy mắt hình thành một loại mê hoặc khó diễn tả. Khuy áo cởi đến nút thứ tư, Bạch Tử Thạch vươn tay đem áo trên vai kéo xuống, trượt đến chỗ khuỷu tay.

Hầu kết của thú nhân không thể khống chế mà trượt lên xuống, tầm mắt của hắn nhiệt liệt và đầy tinh thần tìm tòi, nhưng, nhiệt liệt này khi chạm đến mảng sưng tấy xanh tím trên vai Bạch Tử Thạch thì tắt lị trở nên băng lãnh không gì sánh được.

42. Chương 42: Chỗ Đó . . . Vốn Liếng Hùng Vĩ

Bạch Tử Thạch cả bả vai đều lộ ra tình trạng xanh tím, thậm chí hơi sưng lên, chỉ nhìn thôi cũng khiến người ta cảm thấy đau.

Vincent nhìn vết thương này, không nhin được đau lòng, không ai hiểu rõ hơn hắn làn da của tiểu á thú nhân rốt cuộc có bao nhiêu mềm mại, vết thương này đối với cậu, nhất định là rất đau. Hắn đứng dậy, cơ hồ là trong một giây biến mất vào trong phòng hắn, nhanh đến mức chỉ như thời gian Bạch Tử Thạch chớp mắt mấy cái, đã lại xuất hiện ở trong phòng khách. Mà lúc này trên tay của hắn có thêm một cái lọ hình

trụ tròn, mở nắp ra, Vincent nhẹ giọng nói: “Ta muốn bôi thuốc cho người, có thể sẽ hơi đau, người chịu đựng chút.”

Mặc dù bả vai vẫn rất đau, nhưng quan tâm của Vincent lại làm cho Bạch Tử Thạch mỉm cười: “Ân.”

Con người đen của thú nhân rũ xuống, khom nửa người, nhẹ nhàng phun nước thuốc màu lam tím lên vai Bạch Tử Thạch, sau đó dùng một tay giữ lấy cánh tay Bạch Tử Thạch, tay kia vươn ra cố gắng nhẹ hết mức xoa bóp vết thương cho Bạch Tử Thạch, như vậy mới có thể làm cho nước thuốc hấp thu nhanh hơn một chút.

Mặc dù Vincent đã vô cùng nhẹ nhàng, nhưng chỗ đó vốn chỉ vừa động đến đã đau đớn kịch liệt, bị xoa như thế đương nhiên không thể nào thoải mái nổi, Bạch Tử Thạch đau đến chân mày cũng nhíu chặt lại, nhưng cậu cũng không muốn làm Vincent thêm lo lắng, nên chỉ cắn răng liềm mạng nhịn xuống tiếng ‘tê’ sắp vọt ra khỏi miệng, ngay cả trên trán cũng ngấm ra mồ hôi.

Xoa bóp như thế ước chừng kéo dài khoảng mười phút đồng hồ, làm khi Vincent rút tay về, Bạch Tử Thạch nhịn không được thở ra một ngụm khí lớn, lúc được chữa trị, mỗi một phút đều gian nan như một thế kỷ. Bất quá, lúc Vincent buông tay, Bạch Tử Thạch cũng thật sự cảm thấy vết thương dễ chịu hơn, cũng không đau như trước nữa.

“Thế nào? Khá hơn một chút chưa?” Thu hồi lọ thuốc, Vincent quan tâm hỏi.

Bạch Tử Thạch cử động bả vai một chút, ngẩng đầu lên, cảm kích nhìn Vincent: “Ân, đã khá hơn, Vincent cảm ơn người.”

“... Không, không có gì.” Thời điểm Bạch Tử Thạch ngẩng đầu lên Vincent có một khắc nào đó hoảng hốt, Bạch nhất định không biết cậu bây giờ trong mắt ngập một tầng nước đáng vẻ cảm kích nhìn người khác có bao nhiêu mời gọi, cặp mắt đen được nước gột rửa qua càng thêm trong veo thấy đáy, ánh mắt kia, vừa cảm kích vừa đáng thương, mặc dù Vincent rất rõ ràng đó bất quá là nước mắt sinh lý do đau đớn mà trào lên, nhưng vẫn dễ dàng đảo loạn tâm thần hắn. Càng gay go hơn là, đồng huyễn tượng nguyên bản do thấy vết thương của Bạch Tử Thạch nên bị đè ép xuống, sau khi miệng vết thương được xử lý xong lại lần nữa vô cùng không kiên định mà dâng lên. Nhất là bây giờ, bởi vị trí hắn từ trên cao nhìn xuống, có thể cực dễ dàng nhìn thấy cái cổ tuyết trắng khi tiểu á thú nhân khẽ ngẩng đầu, bộ dạng kia tinh tế cùng ưu mỹ, cổ họng điểm trí mạng cũng cứ thế không chút phòng bị lộ ra trước mắt mình, điều này biểu lộ cử chỉ tín nhiệm, khiến cho thú nhân càng xoắn xuýt. Bởi vì bây giờ toàn bộ suy nghĩ trong đầu hắn đều là làm thế nào để đem thiêu rụi toàn bộ một nửa áo còn lại trên người tiểu á thú nhân trước mắt, sau đó lột bỏ tất cả các thứ che đậy trên người cậu, đem cậu từng tắc từng tắc ăn sạch, hắn có thể tưởng tượng ra cảnh tượng tiểu á thú nhân dưới hành động mãnh liệt của hắn sẽ khóc nức nở cầu xin tha thứ, khi đó cậu ấy nhất định càng thêm đáng yêu lại đáng thương. . .

Thú nhân đã nhận thấy bộ phận nào đó của mình đang rực rạch, đối mặt với ánh mắt cảm kích tinh thuần của tiểu á thú nhân, khiến hắn thấy, áp lực như núi! Lúc này Vincent không thể không nghĩ đến thời gian dài đằng đặc trong tương lai, hắn sẽ vài lần phải đối mặt với tình trạng nhìn thấy mà phải liềm mạng áp chế bản thân mình này?

Ngô, thú nhân đã từng tín nhiệm 100% lực khắc chế của mình, giờ lại do dự, khốn đốn, hoài nghi — ban đầu sao mình lại ung dung nghĩ rằng ‘Bất quá là bảy năm, chờ được thôi’ như vậy chứ?

Cái tình trạng vừa ngọt ngào vừa giày vò này a~ ~

~Đối với biến hóa của bộ vị nào đó của Vincent, Bạch Tử Thạch ngồi ở trên ghế tất nhiên không phải không hề phát hiện tý gì, dù sao Vincent bây giờ đang đứng ở trước mặt cậu, mà lấy thú nhân và thư thể ngồi nói chuyện của cậu mà nói, kỳ thực nếu như tầm mắt của cậu nhìn thẳng, sẽ vừa vặn thấy cái chỗ phi thường phi thường xấu hổ, quần áo của Vincent cũng không phải là cái loại phi thường rộng thùng thình, nên loại phản ứng này tất nhiên có thể nhìn thấy được.

Sau đó cậu hậu tri hậu giác nghĩ tới — lấy thân phận á thú nhân của mình ở chỗ này tương đương với ‘nữ nhân’, Vincent là một ‘nam nhân’ tốt ‘phát dục’ bình thường, mình lại ở trước mặt hắn cởi áo tháo thắt lưng bằng với một ‘nữ nhân’ bán *** trên trước mặt một ‘nam nhân’. . .

TAT. . . Kỳ thực cũng không thể trách người ta ha? Đây kỳ thực chỉ là phản ứng bình thường. . . Ha? Thân là nam nhân, cậu cũng hiểu được, ngô, đại khái đi. . . Bất quá, lại nói, Vincent cái chỗ đó thật đúng là rất có vốn liếng a.

Ý thức được suy nghĩ của mình chạy đến chỗ không nên chạy, Bạch Tử Thạch mất tự nhiên nhẹ ho khan vài tiếng, sau đó làm bộ như rất tự nhiên kéo áo mình lên.

Ngô. . . Vincent có hiểu lắm không nhỉ? Dù sao loại động tác tùy tiện cởi áo ở nơi này là thành động không quá. . . đi. Với lại, ánh mắt tiếc nuối vừa rồi của Vincent là có ý tứ gì?

Nhận thấy hành động của tiểu á thú nhân, trong mắt thú nhân lơ đãng lóe lên một chút ý cười, tay hẩn nhẹ nhàng lướt qua mái tóc đen của tiểu á thú nhân: “Ồ trước mặt ta, thì không sao.”

“Hà?” Bạch Tử Thạch có chút nghi hoặc, chỉ chốc lát sau cậu mới hiểu rõ ý tứ trong lời nói của Vincent — Ở trước mặt ta cởi, thì không sao. Bạch Tử Thạch bị ghen một cái, sau đó nghe thấy thú nhân phán một câu.

“Nhưng, không được để cho những người khác thấy tí gì.”

... .. Người cái này là ý tứ gì? Ý tứ gì? Ý tứ gì a a a a ! ! ! Đây không phải dục vọng chiếm hữu, không phải dục vọng chiếm hữu, tuyệt đối, tuyệt đối không phải dục vọng chiếm hữu ——!!!!

Vincent nhìn tiểu á thú nhân trước mặt bộ mặt ngớ ra, trong con ngươi đen lạnh lùng thoáng hiện ý cười ôn nhu, nhẹ nhàng đặt lên trên trán Bạch Tử Thạch một nụ hôn: “Bạch, ngươi mệt mỏi cả ngày rồi, sớm nghỉ ngơi một chút đi.”

“. . . Gì kia. . . Ta đi a. . . Ha, ha ha. . . Vincent, ngươi cũng sớm nghỉ ngơi một chút a.” Nói xong câu đó, Bạch Tử Thạch đứng lên, nhanh chân đi về phòng mình, bóng lưng nhìn qua có chút giống như chạy chối chết.

Vincent nhìn bóng lưng cậu biến mất sau cánh cửa mới thu hồi ánh mắt — hẩn biết rõ, bây giờ vẫn chưa phải lúc chính thức ngã bài, tình cảm của Bạch đối với mình còn chưa rõ ràng, nếu như tiến độ quá nhanh sẽ chỉ làm cậu rụt về. Đối với Bạch loại này, chỉ có chờ cậu tự mình tiến tới, mới xem như nắm chắc.

Bây giờ. . . cứ xử lý ‘chút vấn đề nào đó’ đi. . . Vincent bắt đầu đưa tay vỗ tiểu huynh đệ một cái, tin tưởng trong tương lai rất dài, tay của hẩn cùng huynh đệ của hẩn sẽ là một đôi chiến hữu khăng khít.

Ngày mùng 1 tháng 9, Bạch Tử Thạch chính thức trở thành một thành viên mới của đồ thạch viện ở học viện Oliver, bởi vì thành tích xuất sắc trong cuộc thi nhập học, cậu đương nhiên được phân đến lớp Mặc Phi do Sigma tự mình dạy bảo. Cùng với thể học sinh được phân phát của cậu còn có một tấm thẻ, đây là thẻ cơm và thẻ tích phân của cậu ở đồ thạch học viện, cũng có thể gọi là thẻ sát hạch.

Đồ thạch viện khác các viện khác, một học kỳ của bọn họ là một năm học, mỗi học kỳ chia làm khoảng hai nửa kỳ, giữa nửa kỳ sẽ có hai tháng nghỉ ngơi, giữa mỗi năm học lại có ba tháng nghỉ ngơi. Phương thức thi cũng không phải là ở cuối mỗi học kỳ, có thể nói bọn họ thi xuyên suốt cả năm học.

Mỗi lớp học sẽ tiến hành kiểm tra đồ thạch không định kỳ, đồ trưởng sẽ tăng thêm một học phần trên thẻ sát hạch, giải thạch đủ tốt cũng có thể đạt được một cái tích phân, ngược lại, đồ sụp sẽ trừ đi một cái tích phân, giải sụp cũng sẽ trừ đi một cái tích phân. Cứ thế đến cuối kỳ, tiến hành tổng kết, đến lúc đó sẽ do lão sư căn cứ vào trình độ thi năm đó quyết định nhân số lưu ban. Đương nhiên tích phân đạt được cũng không phải chỉ qua kiểm tra định kỳ, còn một loại là tỷ đấu đoạt tích phân giữa các học sinh, cùng niên cấp, hai người có tích phân chênh lệch không quá 10 phân trở lên có thể hướng học viện xin tiến hành đồ thạch chiến, trong phạm vi đồ thạch nhà trường quy định sẵn, chọn ra một khối mao liên bản thân cho là tốt nhất, phẩm chất phẩm thúy cao, chiến thắng, có thể nhận được một cái tích phân của học sinh tham gia thi đấu kia.

Nghe nói đây là phỏng theo chế độ lên cấp của công hội đồ thạch sư để thành lập. Bạch Tử Thạch đối với chế độ kiểm tra này vô cùng tán thưởng, lúc trước cậu cũng không rõ lắm đồ thạch loại chuyện này thì kiểm tra thế nào, dù sao trong một khoảng thời gian gần có những người vận khí tốt, ánh mắt không tốt lắm cũng có thể đồ trưởng, mà có vài người ánh mắt rất tốt nhưng xui xẻo, thể thì cấp bậc đồ thạch sư chẳng phải sẽ rối loạn sao?

Bây giờ nhìn tới, xem ra cũng công bằng, quy định một cái thời gian để tiến hành tổng kết, đạt tới cấp bậc tích phân thì lên cấp, ở công hội sẽ hưởng thụ đãi ngộ cao hơn một chút. Nếu như lần tổng kết tiếp theo, tích phân không lên cao ngược lại thấp xuống, thì bảo lưu cấp bậc một lần, nếu như lần tổng kết tích phân sau vẫn không tăng thêm, vậy thì sẽ tụt một bậc, đãi ngộ được hưởng thụ ở công hội đổ thạch sư cũng sẽ kém một chút.

Hơn nữa, sau khi học tập một cách hệ thống, Bạch Tử Thạch mới biết hiện tại phỉ thúy đã được chia làm nhiều cấp bậc, chỗ như Maca thành cái dạng vẫn dùng nhân lực thời xưa để bình xét giá trị phỉ thúy đã rất ít. Giống như là Mặc Phỉ, dạng phỉ thúy này, là đặc cấp (cấp bậc đặc biệt) trong truyền thuyết, lực hấp thu đặc đẳng (cấp đặc biệt), cấp bậc năng lượng cũng là đặc đẳng, Huyết Phỉ, Thủy Tinh Chủng Đế Vương Lục, Kê Du Hoàng, Tử Nhân Tinh, Huyền Lam, những cái này là cấp một, năng lượng cấp một, lực hấp thu cũng cấp một, còn lại còn có tám cấp bậc, tổng cộng là chín cấp, cấp chín là yếu nhất, trên căn bản là để cho ấu tể mới sinh dùng.

Càng học tập, Bạch Tử Thạch càng cảm thấy tri thức phỉ thúy nơi này rộng lớn và thâm thúy, đối với thế giới này Bạch Tử Thạch hiểu vẫn không sâu, bây giờ chỗ thích chạy đến nhất chính là cái thư viện rất nhiều sách ở đổ thạch viện.

Về phần cái lời đồn đại trước khi khai giảng kia, vì Allan đã lâu không có lác lư xuất hiện, đã càng ngày càng nhạt, dần dần bị chuyện khai giảng làm lu mờ nên các đồng học cũng quên mất tiêu. Dù sao đối với bọn họ mà nói Bác Gia Taylor cũng là một cái tồn tại rất xa xôi. Bất quá, chuyện này đối với Bạch Tử Thạch mà nói, thu hoạch lớn nhất chính là kết giao được với người bạn á thú nhân cùng tầm tuổi đầu tiên trên thế giới này — Kenaf Toronto.

Cùng hắn trở thành bằng hữu, không chỉ vì tính cách của Kenaf cởi mở phóng khoáng, còn có một điều Bạch Tử Thạch cảm thấy rất có ý tứ — hắn thích Allan, hơn nữa từ nội dung bọn họ nói chuyện phiếm cũng nhìn ra, hắn và Allan cũng rất quen thuộc, hình như là anh em của một người bạn thân của Allan, Allan đối với hắn xem ra cũng chiều cổ.

Bạch Tử Thạch cảm thấy Kenaf kỳ thực rất xứng với Allan.

Mà lúc này Allan không biết Bạch Tử Thạch có lòng tác hợp hắn với một á thú nhân, hô to gọi nhỏ xông ào vào nhà Vincent: “Vincent, Vincent. . . Người tuyệt đối không nghĩ ra ta nghe thấy tin tức gì đâu, thật là chết cười!!!” Thú nhân vẻ mặt chế nhạo lấy cùi chỏ chọc chọc đồng bạn mình, gương mặt cười xấu xa, “Hôm nay lại có người uyển chuyển hỏi ta, Bạch có phải là bầu bạn của ta hay không đó? Người thấy có phải rất thú vị hay không?”

43. Chương 43: Kiểm Cờ

Thú vị? Vincent ngẩng đầu, nhìn Allan nhẹ nói: “Đúng là thật thú vị.” Cặp mắt đen của hắn hơi híp lại, thêm vào một loại cảm giác nguy hiểm vô hình.

Ách. . . Ta hình như đã làm một chuyện ngu xuẩn. . . Nhìn Vincent như vậy, Allan bỗng nhiên hậu tri hậu giác nghĩ.

Sao mình lại thốt ra cái câu — ‘có người uyển chuyển hỏi ta, Bạch có phải là bầu bạn của ta hay không đó’. Allan khóe miệng co rút, bỗng nhiên muốn tát cho mình một phát—— thử nghĩ xem, nếu là người bình thường nghe được một câu như thế, ấn tượng đầu tiên sẽ là gì đây?

— Người làm cái quái gì để người khác nghĩ như vậy?

“Nha nha nha! ! Chờ một chút, chờ một chút, đừng đi đâu trường vội!” Allan nhảy dựng lên, mau chóng giải thích, “Ta không làm gì cả, ta cũng không biết tại sao lại có lời đồn đó! Ta hướng pháp tắc thề!” Tuyệt đối không thể để cho Vincent cái tên quỷ heterochromia hời hợt này hiểu lầm! %_%. . .

Vincent khẽ gật đầu: “Ta biết.” Allan là một đồng bạn tốt, hắn biết cái gì nên làm cái gì không nên làm. Hơn nữa. . . hắn cũng không có lá gan làm thế.

Nghe Vincent nói như vậy, Allan mới thở phào một hơi, hần thò tay huých huých bạn tốt: “Ta hỏi này, Bạch trở về cũng không nói gì sao?”

Vincent nhú mồm: “Không có.” Có lẽ, Bạch không nghe được chuyện này đâu? Hoặc là cậu ấy đã nghe được, nhưng không phát sinh chuyện gì, cảm thấy không cần phải nói? Hoặc tiến thêm một bước mà nói, đã xảy ra chuyện gì đó, nhưng cậu ấy không muốn tự nói với mình. . .

Bất kể như thế nào, Vincent cực kỳ không hi vọng là loại cuối cùng, bởi vì điều này không chỉ biểu thị trong lúc hần không biết, tiểu á thú nhân vẫn luôn được mình che chở bảo vệ đã bị một vài thương tổn, nói chính xác hơn là còn chưa thử tiếp nhận mình, cậu ấy cự tuyệt tiếp nhận nhiều sự trợ giúp. Nghĩ đến vết thương trên người Bạch vài ngày trước, Vincent càng nhú mồm chặt hơn. Bạch nói là không cần thận bị đụng, hần nhìn qua đó đúng là bị đụng phải, nhưng có phải không cần thận hay không. . . thì không chắc.

Nghĩ tới đây, Vincent đứng lên, đi ra ngoài.

“Ê, Vincent, người đi đâu a? Ta nhớ là buổi chiều người và Wisla đã hẹn đi vào rừng săn thú ban đêm a!!” Allan ở phía sau hô.

“Nói với hần, hôm khác!”

Allan nhún vai, đi thẳng vào phòng bếp mở tủ chứa đồ ra, tìm mãi, lại chỉ có một tý thịt khô linh tinh để ăn lót dạ, mà cư nhiên tất cả đều là khẩu vị của Bạch thích, những thứ mềm oặt, thanh thanh đậm đậm. Bĩu môi, Allan chọn lấy một viên Khiêu Khiêu Quả cắn một cái — Vincent, thật không ngờ người cũng có thể hiền dịu hơn một chút!

Vincent đi tới bên ngoài phòng làm việc của Sigma gõ cửa một cái, chờ bên trong truyền đến thanh âm quen thuộc, hần mới đẩy cửa đi vào, lão Sigma ngẩng đầu nhìn thấy Vincent nhất thời hơi có chút ngạc nhiên: “Ồ ~ tiểu Vicent của ta cư nhiên cũng biết đến thăm cái lão già này a?!”

Đối với câu nói giống như có ý trêu chọc này, Vincent luôn coi như không nghe thấy, đi đến trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: “Tổ ma ma, ta muốn hỏi ngài chút chuyện.”

Sigma lập tức hiểu mục đích Vincent tới — trừ chuyện tiểu á thú nhân của nó ra hình như cũng chả có chuyện gì khác. Vincent tên tiểu tử này tựa hồ trời sinh đã mang theo băng lãnh, từ lúc còn rất nhỏ, ngoài trừ kỹ xảo săn giết ra cũng rất ít cảm thấy hứng thú với thứ gì khác, lớn lên chẳng những không cải thiện gì, so với trước lại càng trở nên nghiêm trọng. Lần này thế mà lại vì một tiểu á thú nhân chủ động tới học viện, kể từ lúc mình muốn nó chỉ bảo kỹ xảo ám sát cho đám thú nhân kia, tên nhóc này gần như đều tránh né học viện!

Mặc dù đến một chuyến cũng vì có mục đích riêng, nhưng cái dạng này của Vincent vẫn làm Sigma cảm thấy khả ái, làm cho người ta không khỏi muốn trêu chọc hần. Đương nhiên, Sigma không làm chuyện dư thừa, tên nhóc này then quá thành giận sẽ dễ chạy mất.

“Hỏi đi.”

“Gần đây, á thú nhân Bạch Tử Thạch khế ước với ta, có bị làm khó không?”

“Có a.” Sigma rất sảng khoái cho đáp án.

Vincent ánh mắt híp lại, trong thân hình cao lớn tràn ra một loại hơi thở nguy hiểm: “Tổ ma ma có thể nói cụ thể cho ta là chuyện gì xảy ra không?”

Sigma đem sự tình cuộc thi nhập học ngày hôm đó nói ra, mặc dù chuyện cụ thể ông cũng không quá rõ ràng, nhưng là một lão nhân sống hơn một thế kỷ, một vài lời đồn đại, đủ để ông từ đó suy đoán ít sự thật.

“Bethe Turande đúng không? Lão nhị nhà Turande.” Trên gương mặt lạnh lùng của Vincent cũng không ai biết đang suy nghĩ gì, nhưng cái này cũng không làm trở ngại việc Sigma dạy bảo.

“Vicent, chuyện này đã qua.” Về mặt lão nhân thần nhiên mà nghiêm túc, Vincent nhìn ông cũng không nói tiếp, Sigma biết tiểu tử này là đang đợi mình nói thêm ý kiến, “Chúng ta trước tiên đem mấy thứ liên quan đến chính trị đặt sang một bên, chỉ nói về bảo bối của người. Tên nhóc kia đã ở trước mặt mọi người bảo vệ lợi ích của cậu ấy, cậu ấy cũng không phải là người bị khi dễ chỉ biết trốn tránh, hay là người không có

năng lực. Cậu ấy đã khiến đối phương phải nhận lấy giáo huấn, từ việc cậu ấy không nói cho người biết, liền chứng minh đã không cần người làm gì nữa. Người nếu như làm tiếp, chính là thừa thãi, chưa chắc đã làm tiểu bảo bối của người thấy tốt.” Vincent rũ mắt xuống, hẳn sao lại không hiểu điều này, nhưng hiểu là một chuyện, còn làm lại là một chuyện khác, vừa nghĩ tới vết thương trên người cậu, hẳn liền có chút không không chế được mình.

“Ta biết người nghĩ gì, đơn giản là tiểu tử kia bị ủy khuất mà không kể khổ với người, người cảm thấy mình không được tín nhiệm, không được ý lại, người cảm thấy thương tâm khó chịu. . . Rồi lại cảm thấy thân là người canh gác, không làm được lời hứa trong thề ước, lòng tự trọng bị tổn thương, có phải không?”

“TỔ MA MA!” Vincent cau mày, mặc dù có một phần sự thật, nhưng nói kiểu gì như mình là ấu tể vậy?

“Được rồi.” Sigma lộ ra một nụ cười, “Người cái tiểu tử này a, chúng ta á thú nhân có lẽ không đối phó đã thú được, nhưng cũng đừng đem người ta trở thành cái gì mãnh mai quá. Không cần biết cái gì mà thú nhân với chả á thú nhân, người sống cả đời, cuối cùng vẫn phải dựa vào chính mình mới bảo đảm nhất. Cậu nhóc nhà người, không sai! Ngược lại là người, người từ nhỏ đối với thứ gì mình nhận định đều rất bá đạo, mặc dù bảo vệ á thú nhân khế ước với mình là không sai, nhưng đừng có bảo hộ quá chặt, không chỉ khiến cho người ta thấy không được tự do, hơn nữa nếu như vạn nhất phát sinh chút chuyện gì ngoài ý muốn, được bảo hộ quá tốt ngược lại sẽ hại người ta.”

Lão nhân nói đều là lời vàng ngọc, Vincent cũng nghe lọt, nhưng có vài thứ, một chốc lát phảng phất không sửa đổi được, nhất là người kia nhà hắn, thân thể so với người bình thường yếu hơn rất nhiều.

“Ta biết.” Vincent gật đầu, sau đó lại hỏi, “Ta nhớ là trước đây ngài muốn ta chỉ bảo cho học sinh kỹ xảo săn giết.”

“Này? Bây giờ người đồng ý sao?” Sigma cũng ngoài ý muốn.

Vincent gật đầu: “Buổi chiều ta rảnh, ngài an bài đi, bất quá, ta chỉ dạy một lần.”

Một lần cũng được, cái đám thú nhân trong trường học kia đối với Vincent cái tên thú nhân sáng tạo ra kỷ lục này lại rất sùng bái mà: “Hai giờ rưỡi đến sáu giờ rưỡi chiều.”

“Sáu giờ rưỡi không được, nhiều nhất đến năm giờ rưỡi, ta còn phải nấu cơm.” Vincent nghĩ nghĩ đến thời gian Bạch lên lớp, lập tức cự tuyệt, chiều nay Bạch chỉ có chương trình học thực tế, bốn giờ đã tan lớp, thông thường sẽ ở thư viện đến chừng sáu giờ.

Nấu cơm ——? Bây giờ Sigma tuyệt không che dấu kinh ngạc của mình, Vincent biết nấu cơm, thú nhân mỗi ngày đều ở bên ngoài săn thú ai lại không biết chút tay nghề? Nhưng vấn đề là —— trừ luân phiên nấu lúc săn thú, nó chưa bao giờ nấu cơm cho người khác! Xem ra, ông vẫn đánh giá thấp trình độ Vicent coi trọng tiểu á thú nhân kia.

Có nên nói với a ba a cha của Vicen một tiếng không? Còn có đại a tỷ của nó. Ngô. . . Bất quá bây giờ vẫn không nên nói, đứa nhỏ này dù sao vẫn là lần đầu tiên coi trọng người nào đó, sau này sẽ thế nào còn chưa biết, đợi thêm một đoạn thời gian nữa đi.

“Được, năm giờ rưỡi thì năm giờ rưỡi.” Sigma cũng không làm khó hắn, “Đúng rồi, còn có một việc. Ngày kia là ngày khai giảng thứ bảy, dựa theo lệ cũ, trong học viện có một buổi vũ hội, chào đón học sinh mới. Có thể dẫn theo bạn.”

Tin tức này thật sự khiến Vincent bất ngờ, bất quá, như vậy cũng tốt, trong cặp mắt đen của hắn như lóe lên chút suy nghĩ.

“Nghe chưa? Nghe chưa? Bác Gia Garcia chiều nay sẽ giảng cho đám thú nhân kia kỹ xảo săn giết đó ah!”

“Có thật không? Có thật không? Thật là Bác Gia Garcia? Tốt quá! Chiều nay nhất định phải đi! Cúp tiết cũng phải đi!”

“Ta cũng vậy, ta cũng vậy.”

“Bác Gia Garcia? Cái gì Bác Gia Garcia?” —— Đây là người từ nơi khác tới.

“Cái gì a! Bác Gia Garcia người cũng không biết! Ta nói với người a, Bác Gia Garcia đó chính là có huyết thống của Đại Nhã Gia Oliver David! Là thú nhân anh em ruột thịt với thành chủ Á Thành! Hơn nữa Bác Gia Garcia 20 tuổi đã là thợ săn cấp 3, tham gia săn thú! Lúc 23 tuổi liền làm tiên phong của thú triều tháng, cầm về một bản đồ phân bố căn kễ nhất từ trước tới nay. Bác Gia năm nay 36 tuổi, nghe nói đã là thợ săn cấp 6. Nghe nói Bác Gia Garcia một mình đơn độc chém ba con Cự Long Thú, ba con đấy! Cự Long Thú xếp hạng thứ tám trong các dã thú hung mãnh nhất đó! Hẳn còn trẻ như vậy! Mấu chốt nhất là, Bác Gia Garcia rất tuấn mỹ nha. . .” Á thú nhân chịu trách nhiệm giải thích lúc này đã biến thành một vẻ khao khát . . .

“Oa. . . Vậy đúng là rất giỏi a, ta cũng đi.”

Bạch Tử Thạch cúi đầu lặng lẽ đi qua bên cạnh, thành thật mà nói, đối với chuyện thế giới này sùng bái bạo lực như vậy, cậu vẫn có chút không thể thích ứng. Thở dài một hơi, Bạch Tử Thạch đi tới chỗ ngồi của mình ngồi xuống, cậu cũng không thể tiếp tục thế này, văn hóa chủ lưu của thế giới này chính là nó, cậu không thể cả đời không ăn khớp với người khác. Bất quá, lần này, hay là không đi đi.

Vincent đứng ở trên đài giác đấu, quanh một vòng phía dưới, thú nhân, á thú nhân tới không ít, toàn bộ đấu trường bị vây đến đầy ắp, song hẳn lại không nhìn thấy người mình muốn thấy, mặc dù có chút thất vọng, nhưng cũng không cảm thấy quá ngoài ý muốn.

Thời gian đã đến, hẳn giờ một tay lên, đám người huyền não lập tức yên tĩnh trở lại. Thanh âm trong trẻo lạnh lùng của Vincent vang vọng trong sân: “Ta cần một người lên phối hợp với giảng giải của ta.”

Đây chính là cơ hội tốt a! Gần như tất cả thú nhân đều lớn tiếng hô ‘ta muốn’. Vincent tìm trong đám người một hồi, sau đó chỉ một cái thú nhân: “Người tới.”

Taiya Skeet vẻ mặt ngạc nhiên chỉ mình, sau đó trong lúc mọi người hâm mộ thì nhanh chóng lên đài. Trong mắt Vincent tựa hồ lóe lên một tia sáng, nhanh đến nỗi khiến người ta nhìn không rõ. Trong một buổi trưa, đủ để Vincent làm một vài việc.

Bethe Turande lúc này cũng là vẻ mặt ngạc nhiên, đó là Bác Gia Garcia a, không nghĩ rằng Taiya lại có thể trực tiếp được Bác Gia Garcia chỉ dạy! Bạn bè bên cạnh hẳn biết Taiya và Bethe là quan hệ người canh gác khế ước, luôn miệng chúc mừng hẳn, hâm mộ và hưng phấn trong lời nói khiến cho Bethe Turande đắc ý không thôi.

Nhưng Sigma thiếu chút nữa từ trên ghế nhảy dựng lên — Tên tiểu tử thối này, ta còn tưởng rằng nó có lòng tốt chỉ bảo cho học sinh chứ!

44. Chương 44: Hôn

Tên Taiya Skeet này là người canh gác của Bethe Turande, đều đã khế ước với nhau!

Vincent bảo Taiya Skeet đứng đối diện với mình: “Trong săn giết, sức mạnh rất trọng yếu, nhưng cũng không phải là tuyệt đối. Vận dụng kỹ xảo có đôi khi sẽ khiến người có được thu hoạch không tưởng.”

“Người biết đặc điểm của công kích sét đánh không?” Câu này là hỏi Taiya Skeet.

“Biết!” Taiya lập tức lớn tiếng nói.

“Bây giờ bắt chước sét đánh từ sau lưng ta phát động công kích.” Vincent thần nhiên nói, hẳn xoay người. Vài giây sau, hẳn bỗng nhiên lẹ về phía bên phải một bước nhanh như chớp, hai tay đồng thời vươn ra tóm lấy, một phát vững vàng chop lấy cánh tay trái và khớp xương vai của Taiya, cổ tay có kỹ xảo lay động một cái, sau đó rất linh hoạt bẻ về phía sau lưng Taiya, đồng thời chân phải đá vào thắt lưng hẳn cũng là chỗ dùng lực của cơ thể, nên cả người Taiya đều có xu thế bay lên ngã về phía trước, vươn tay rất nhanh có kỹ xảo túm lấy hai đầu gối của Taiya, hơi vận một phát.

‘Phanh’ một tiếng, một cái thân hình to lớn từ giữa không trung hung hăng rơi xuống trên đài, sau đó một tiếng kêu rên đau đớn vô cùng nhện không được mà bật ra, cả sân đều có thể nghe rõ, ngay tại một giây hẳn rơi xuống, cả người Vincent đã tỏa ra sát khí sắc bén mãnh liệt ẩn trong thân hẳn, cái loại cảm giác cực độ nguy hiểm này khiến cho Taiya đang nằm dưới đất cả người thít chặt, lông tơ dựng thẳng, con người

lập tức khuếch đại, song toàn bộ các bắp thịt có thể làm hấn đứng dậy được trong lúc giao thủ ban này, đã bị Vincent đánh trúng, đang bị vây trong giai đoạn tê liệt không thể động dậy.

— Xong đời! Loại cảm giác nguy hiểm đến tuyệt vọng vẫn là lần đầu tiên Taiya cảm giác thấy, giờ khắc này giác quan của hấn trở nên vô cùng nhạy cảm, hấn thậm chí có thể cảm nhận được luồng khí quanh thân Vincent có quỹ đạo gì.

Kinh phong sắc bén xẹt qua bên tai Taiya, làm tóc bên tai hấn thổi đến lay động mãnh liệt, Taiya nhắm chặt hai mắt, liều chết mím môi, trên mặt một mảnh trắng bệch, nhưng trừ tiếng kêu rên vừa rồi không nhận được bật ra thì hấn vẫn không phát ra một chút âm thanh nào.

Vincent thu hồi nắm đấm của mình, nhìn Taiya nằm trên đất, có một chút tán thưởng hiếm thấy, thủ pháp vừa rồi của hấn, mặc dù sẽ không tạo thành thương tổn cực lớn gì đối với tên này, nhưng đau thực đánh thực, có thể nhận được, coi như là một thú nhân kiên cường.

“Đứng lên!” Thanh âm lạnh lùng truyền đến bên tai Taiya, hấn đột nhiên mở hai mắt, bỗng nhiên chợt hiểu ra — Bọn họ chẳng qua là đang làm diễn luyện mà thôi! Taiya sống sót sau tai nạn xem ra càng sùng bái Vincent vạn phần, mặc dù bên dưới một đồng tiếng than thở, nhưng hấn tự thân thể nghiệm càng có thể cảm thấy được cường đại của Vincent, sức mạnh tuyệt đối cùng kỹ xảo, cùng với tư thái điều luyện, mấu chốt nhất là, loại khí thế mãnh liệt khiến người ta tuyệt vọng!

Thần tượng lên tiếng, mặc dù trên người còn rất đau, nhưng năng lực hành động đã khôi phục một chút, vì vậy Taiya vẫn nhẫn đau liều mạng đứng dậy, một giọt mồ hôi đau đớn nhỏ xuống từ trán hấn. Vincent hướng hấn gật đầu, bắt đầu giải thích, hoàn toàn không để ý đến Taiya đã đắm chìm trong hưng phấn bởi ý nghĩ ‘Thần tượng hướng ta gật đầu vì hấn đang tán thưởng ta sao?’.

Vừa nghe Vincent giảng giải, vừa dùng tay không bị thương xoa bóp cơ thể một chút, dần dần cũng cảm thấy khá hơn.

Nhìn vẻ mặt tái nhợt của người khế ước với mình dần dần khôi phục như cũ, trái tim thất chặt cũng Bethe cũng dần dần thả lỏng, lúc tất cả mọi người hoan hô Bác Gia Garcia, thì hấn lại nhìn Taiya bị nháy mắt đánh bại trên đất thật sự lo lắng không thôi, lúc này nhìn Taiya khá hơn, cũng yên lòng.

Vincent đem kỹ xảo vừa rồi giảng giải xong, xoay người nhìn Taiya: “Khá hơn một chút chưa?”

Mặc dù vẫn có chút đau, nhưng thấy thần tượng quan tâm mình, trên mặt thú nhân cường tráng lộ ra một nụ cười sáng lạn, còn cố ý vỗ vỗ bờ vai của mình: “Đã tốt lắm!”

“Vậy thì tốt, chúng ta tiếp tục.”

“A ——? !”

“Người không muốn?” Vincent nhướn mày.

“Không không, ta muốn.” Taiya lập tức lắc đầu, cơ hội có thể gần gũi tiếp thu chỉ bảo thế này sao có thể tặng cho người khác chứ? Mặc dù. . . Mặc dù. . . thêm lần này hấn có thể sẽ vài ngày không nhúc nhích được. Nhưng mà, đáng giá!

Sigma ở trên đài chủ tịch quả thực cũng không đành lòng xem tiếp, tên Taiya này vừa nhìn đã biết là một người thẳng thắn, cứ thế bị Vincent lần lượt ngược. . . Thật sự là quá thê thảm, ngó ngó lão nhị nhà Turande, móng tay cũng sắp nắm gãy! Nhưng, Sigma suy nghĩ một chút rồi vẫn không ngăn cản Vincent lại.

Mặc dù mục đích chủ yếu nhất Vincent tới lần này là khiến cho lão nhị nhà Turande cũng ném thử cảm giác người mình quan tâm bị tổn thương, nhưng hấn tuyệt đối sẽ không thật sự làm Taiya kia bị thương gì nghiêm trọng, nhiều lắm chỉ là đau. Mà Taiya trải qua lần này cũng sẽ được lợi rất nhiều, hấn mới là người hiểu hầu hết các kỹ xảo Vincent giảng giải! Còn một điều nữa, Vincent đem tức giận phát ra không sai biệt lắm, thì sẽ không liên lụy đến những nhân tố khác phức tạp hơn, thế cục bây giờ không thể gặp phải bất kỳ nhân tố xấu nào.

Trận giảng giải này duy trì liên tục đến khoảng năm giờ chiều, trong khoảng thời gian đó, Taiya đã không nhớ rõ mình bị ngã mấy lần, đau! Toàn thân đều đau! Đây chính là toàn bộ cảm giác của hấn. Song Taiya

cũng vui vẻ, hần dám cam đoan mình là một trong những học sinh thu hoạch nhiều nhất !

Nhìn đồng hồ, Vincent quyết định kết thúc giảng giải.

“Bác Gia, có thể hỏi ngài một chuyện không?” Ngay lúc Vincent chuẩn bị rời đi, một cái á thú nhân lớn tiếng hô.

Vincent không định để ý tới hần, đi thẳng về phía Sigma, song cái câu hỏi kiên nhẫn không thôi kia khiến hần phải dừng bước: “Xin hỏi ngài có bầu bạn hoặc người khế ước không?”

Hần xoay người, dùng thanh âm lạnh lùng mà rõ ràng nói: “Có.”

Toàn trường cứ thế tĩnh lặng vài giây đồng hồ, sau đó làn sóng thảo luận siêu lớn cấp tốc dâng lên, Bác Gia Garcia lạnh lùng có tiếng tầm lừng lẩy khắp cả Á Thành. Cái á thú nhân kia cũng không ngờ tới đáp án lại bất ngờ như thế, hần sững sốt một chút, hô tiếp: “Hần là ai vậy?”

Lần này Vincent không trả lời nữa, hần hướng về phía Sigma hành lễ một cái, sau đó nhảy lên xuống vài cái, rồi tiêu thất bóng dáng giữa đám học sinh.

Bạch Tử Thạch đang cầm một quyển sách về đồ nút xem đến mê muội, bỗng nhiên một cái bóng to lớn bên cạnh che mất ánh sáng của cậu, cậu ngẩng đầu, lập tức nở ra một nụ cười: “Vincent, tiết của người đã xong rồi sao?”

“Uh.” Vincent đưa tay sửa lại mái tóc có hơi tán loạn của tiểu á thú nhân, “Chúng ta về nhà thôi.” Bên cạnh truyền đến từng đợt hít không khí mạnh đến mức cả Bạch Tử Thạch cũng nghe thấy rõ ràng, điều này làm Bạch Tử Thạch nhớ ra danh vọng vĩ đại của Vincent ở Á Thành. Bạch chịu tư tưởng giáo dục bình thường của Thiên triều thật sâu nên có chút do dự.

Hành động này ở trong mắt người Bác Nhã có tính cách rất đường hoàng, quả thực là ghét bỏ một cách lộ liễu! Vincent nhủ mảy. Bạch Tử Thạch hiển nhiên nhìn thấy, cậu dùng tay cọ cọ quyển sách, nghĩ một lát, đem sách khép lại: “Vây ta đem quyển sách này mượn về xem.” Vincent lộ ra một cái mỉm cười, tuần mỹ tựa như trong mùa đông bỗng chốc xuân hoa rực rỡ vậy, lại thêm tiếng hít khí thật lớn.

Bạch Tử Thạch ngẩng đầu là có thể nhìn thấy không ít á thú nhân mắt đầy trái tim hồng nhìn về phía Vincent, trong lòng nhất thời khó chịu, đem sách giao cho Vincent, Bạch Tử Thạch không chút khách khí: “Cầm lấy!”

Trong mắt Vincent nhuộm lên một chút tiểu ý, chịu mắng chịu trách cầm lấy, thuận tiện còn đem những thứ khác trong tay tiểu á thú nhân cầm lấy luôn — Đáng vẻ Bạch tỏ rõ quyền chiếm hữu thật là khả ái a.

Bạch Tử Thạch tay trống không ở trong thư viện dưới các loại ánh mắt ước ao, hâm mộ, ghen tỵ, oán hận của đám á thú nhân mà đi ra ngoài, sau đó dọc đường đi ra cửa trường học không hề bất ngờ thu hoạch được vô số ánh mắt không dám tin, ngạc nhiên, sững sốt, tìm tòi nghiên cứu, hâm mộ.

Tin Vincent ở đấu trường tuyên bố là mình đã có bầu bạn hoặc người khế ước sớm đã lan truyền khắp toàn bộ trường học, bây giờ tận mắt nhìn thấy hần đi lại gần gũi bí mật với một tiểu á thú nhân, hần thậm chí còn vì đồng học tiểu á thú nhân kia cầm đồ đạc, lập tức liền nghĩ đến cái người bạn lữ Vincent nói — hần chính là người này rồi!

“Cái gì? ! Garcia chính miệng nói? ! Không thể nào! Tuyệt đối không thể nào!” Người nói lời này chính là một á thú nhân tướng mạo cực kỳ tuấn tú, hần mặc trường bào thiết kế trang nhã, cả người lộ ra vẻ vô cùng lịch sự tao nhã, song vẻ vắn vẹo trên mặt hần lại cứng rắn đem khí tức lịch sự tao nhã trên người hần phá hủy hết sạch.

Lời giống vậy ở những chỗ khác được những người khác rống lên, nhưng bất luận bọn họ điều tra thế nào, đều nhận được kết luận giống nhau.

Bạch Tử Thạch một điểm cũng không biết thân phận mình hay gì đó đều bị đám người có thể lực thâm căn cố đế ở Á Thành tra xét ra, cậu đang ở trong phòng bếp cùng Vincent nấu cơm, mặc dù cầm cái muôi lớn còn khua không nổi, nhưng tốt xấu gì cũng có thể làm những việc khác.

“Ta nghe nói ngày kia là vũ hội cho học sinh mới ở trường các người.” Vincent nhìn thoáng qua Bạch Tử Thạch đang rửa rau, thản nhiên nói.

“Đúng là có chuyện đó.” Bạch Tử Thạch nghĩ nghĩ đến buổi chiều Kenaf báo cho, nhớ tới ý định của mình, buông công việc trong tay xuống, xoay người hỏi, “Người tới ngày kia có rảnh không?”

Đưa lưng về phía Bạch Tử Thạch sắp thức ăn, Vincent lộ ra một nụ cười: “Có. Bất quá, ta cứ nghĩ người không thích làm người khác chú ý lắm.”

Bạch Tử Thạch nhún nhún vai: “Ta vốn muốn hỏi người có thú nhân bằng hữu nào không quá gây chú ý để cùng ta đi cơ. Nhưng mà chiều nay. . . Người cũng biết.”

Thanh âm sắp thức ăn nhất thời dừng lại, cảm giác áp bách mãnh liệt từ phía sau truyền đến, hai cánh tay mạnh mẽ chống lên bàn, đem Bạch Tử Thạch giam trong một vòng nhỏ, Bạch Tử Thạch có chút kinh ngạc xoay người, giữa đầu nhìn Vincent, có chút nghi hoặc: “Làm sao vậy. . . Ngô. . .” Lời kế tiếp đã hoàn toàn bị thú nhân cao lớn nuốt mất.

45. Chương 45: Xác Định Quan Hệ

Bạch Tử Thạch đứng tại chỗ hoàn toàn không biết nên phản ứng thế nào — cậu chưa từng bị cường hôn bao giờ, thậm chí bất kể nam hay nữ, đây là nụ hôn đầu tiên của cậu. Nhưng, xúc cảm chân thật trên môi, hơi thở ấm áp của đối phương phả trên mặt, thậm chí còn có thể ngửi thấy mùi vị rừng rậm của riêng Vincent.

Nụ hôn mang theo một chút tức giận, có chút quá phận mà tàn sát lung tung bữa bãi trên đôi môi mềm mại của tiểu á thú nhân. Cho dù Vincent đã tận lực ôn nhu, nhưng đối với Bạch Tử Thạch mà nói, nó vẫn cứ là thô bạo. Nhưng, cho dù thế, cậu vẫn có thể dễ dàng cảm nhận được thú nhân cơ hồ đã cẩn thận ôn nhu theo bản năng. Loại ôn nhu trong lơ đãng này khiến cho Bạch Tử Thạch nhận không được rơi vào tay giặc.

Cậu nhắm mắt lại, bàn tay chống cự đặt trên ngực Vincent dần dần chuyển thành nắm lấy y phục hần. Vincent nhạy cảm nhận thấy cử động hơi khác này, hần thu hồi cánh tay chống trên bàn, sau đó vòng lấy thắt lưng tiểu á thú nhân, một cái cánh tay là có thể vòng lấy thắt lưng khiến cho trong lòng Vincent dâng lên một chút thương tiếc về tình tế, mềm mại này.

Bị thú nhân giam trọn trong ngực, Bạch Tử Thạch dựa vào ***g ngực Vincent, giữa đầu, chớp mũi kích động dồn dập, trong nụ hôn nóng bỏng cậu cố gắng hấp thu thêm dưỡng khí, song tim đập nhanh hơn cùng với khí tức hùng hậu của thú nhân quấn quanh toàn thân làm cho cậu cảm thấy mê muội, ngay cả khớp xương tay nắm lấy y phục Vincent cũng trở nên trắng bệch. Nhưng cậu cũng không chán ghét cảm giác này, cùng hơi thở của Vincent giao triền, tương cứu lẫn nhau trong lúc hoạn nạn, môi lưỡi dây dưa đụng chạm, ấm áp mà mềm mại. Loại cử chỉ đại biểu cho thân mật và yêu mến này làm cho cậu không nỡ kết thúc nhanh như vậy.

Nhưng, Vincent nhạy bén cảm giác được tình trạng thân thể cậu, hần chậm rãi rời khỏi cánh môi mềm mại. Bạch Tử Thạch nắm y phục của hần, hai má đỏ bừng thở hổn hển, trong cặp mắt đen nhánh hiện lên một tầng sương mù sinh lý, đôi môi bị chà đạp sưng đỏ, ướt át, diễm lệ đến mức làm người ta không chống cự nổi, tôn lên nước da trắng nõn của cậu, tạo thành một loại cảm thụ thị giác đẹp mắt.

Vincent nhận không được cúi đầu hôn nhẹ lên môi cậu mấy cái: “Khá hơn chút nào không?”

Bạch Tử Thạch gạt đầu, sau đó buông lỏng bàn tay đang nắm y phục Vincent ra, đồng thời dùng ánh mắt ý bảo Vincent buông cậu ra, thú nhân làm bộ như hoàn toàn không hiểu, còn đem cậu kéo vào trong lòng. Bạch Tử Thạch trong lòng buồn cười, cố ý nghiêm mặt: khế quát: “Buông ta ra!”

Trong mắt Vincent thoáng hiện lên một tia bối rối hiếm thấy, nhưng tay của hần vẫn ngoan cố không chịu buông ra.

Bạch Tử Thạch ở trong lòng thở dài một hơi, hai tay níu lấy y phục trên vai thú nhân đem hần kéo thấp xuống, Vincent lúc này đang hoảng hốt, Bạch Tử Thạch muốn làm gì thì làm, vô cùng phối hợp. Một cái hôn mang theo hàm ý trấn an cứ thế rơi lên môi hần, mặc dù chỉ là ngửi ngửi khẽ chạm, nhưng cũng đủ để

làm Vincent vui mừng. Cặp mắt đen xinh đẹp của hắn chớp cũng không chớp chuyên chú nhìn tiểu á thú nhân, Bạch Tử Thạch tức giận cho hắn một quyền: “Buông ta ra, thịt sắp rán cháy rồi!”

Vincent sững sốt, sau đó trên mặt hắn hiện lên vẻ ảo não hiếm thấy, hắn nhanh chóng buông Bạch Tử Thạch ra, trở lại trước chảo rán, thuần thục đem thịt lật sang mặt khác, sau đó bóng hai tay tung bay, gần như là một giây, đã đem tất cả đồ gia vị đều bỏ vào, rồi chờ mấy phút, tắt lửa, gấp ra đĩa.

Làm xong tất cả, Vincent một tay bưng đĩa, một tay dắt Bạch Tử Thạch đi ra khỏi phòng bếp. Đem đĩa đặt lên bàn ăn, rồi hai tay Vincent lại lần nữa giam lấy eo Bạch Tử Thạch, đem người ôm thật chặt vào ngực, ngồi lên ghế sofa cũng không thả ra.

Bạch Tử Thạch bị thú nhân ôm, bị buộc nghiêng người ngồi ở trên đùi Vincent, điều này làm cậu cảm thấy vô cùng không được tự nhiên. Cậu thử đẩy ra, song, lúc cậu cố gắng muốn ra, thì Vincent – Vô Lại – Garcia càng đem cậu ôm chặt vào trong ngực.

Bạch Tử Thạch cuối cùng cũng bỏ cuộc — nếu như cậu không muốn bị < beep=”” ——=””> chết. Chỉ cần ngồi thôi, Bạch Tử Thạch cũng có thể dễ dàng cảm nhận được nhiệt lượng và độ cứng của cái thứ nào đó kia.

Vincent tựa hồ đã nhận ra nguyên nhân tiểu đồng tây bồng nhiên không nhúc nhích nữa, ánh mắt hắn chợt hiện lên ý cười, thanh âm khàn khàn: “Bạch, ta thích người.”

Bạch Tử Thạch trầm mặc một hồi, mới nói thật nhỏ: “Ta biết.” Vincent có chút thất vọng, hắn không có được đáp án hắn mong muốn nhất.

Mặc dù không biểu lộ ra, nhưng Bạch Tử Thạch vẫn có thể dễ dàng nhìn ra nỗi thất vọng của thú nhân, cậu nghiêm túc đưa mắt nhìn vào mắt Vincent: “Vincent, người đối với ta mà nói, là đặc biệt. Bởi vì một số chuyện, sự xuất hiện của người, người chủ động tiến vào, cho ta dũng khí, để ta bước ra khỏi thế giới của mình. Người là người bạn đầu tiên của ta, là người ta quý trọng. Ta thích người, điểm này không thể nghi ngờ. Nhưng ta cũng không hiểu đây rốt cuộc là dạng cảm tình gì. Ta quá lệ thuộc vào người, Vincent, ta không muốn đáp lại cho người một tình yêu không thuần khiết. Đó đối với người mà nói là không công bằng. Nói như vậy, người có thể hiểu không?”

Càng đến gần, lại càng nhìn không rõ; càng quý trọng, lại càng cẩn cẩn thận thận, lo được lo mất.

Đối mặt với người yêu nghiêm túc đến rúc vào sừng trâu như thế, Vincent còn có thể nói gì đây? Hắn gật đầu: “Ta chờ người.” Dù sao, cuối cùng, kết quả cũng sẽ chỉ có một, cũng chỉ có thể là một! Trước lúc đó, để có thể làm cho Bạch bỏ qua vướng mắc, thì chờ đợi có tính là gì?

Bạch Tử Thạch lộ ra một nụ cười, kéo cổ áo của Vincent đem đầu hắn kéo xuống, sau đó hôn lên. Bất kể là Bạch Tử Thạch hay là Vincent, hai người đều không có kinh nghiệm hôn gì, hai bên cảm giác đều rất ngây ngô, Bạch Tử Thạch nhớ lại lý luận kinh nghiệm trong đầu, vươn đầu lưỡi đẩy cánh môi Vincent ra, tham nhập vào trong miệng đối phương, chạm vào đầu lưỡi đối phương, còn tò mò dùng đầu lưỡi khiêu khích đối phương một cái.

Vincent toàn thân chấn động, cánh tay ôm Bạch Tử Thạch xiết chặt, cơ hồ muốn đem hông của cậu bẻ gãy, Bạch Tử Thạch kêu một tiếng khe khẽ, liền bị nuốt mất. Đầu lưỡi dày của Vincent quấn lấy cậu, dây dưa, mút mát, đối khách làm chủ tiến vào trong miệng Bạch Tử Thạch. Tựa lưỡi thô ráp tinh tế đem cả khoang miệng cậu liếm qua, không có kỹ xảo gì đáng nói, nhưng như vậy ngược lại lại khiến cho Bạch Tử Thạch cảm thấy thoải mái.

(tựa lưỡi : cái lớp nhỏ nhỏ, mịn mịn trên đầu lưỡi ý @@ wiki gọi là chồi cảm giác =.=)

Cảm giác đó rất kỳ diệu, giống như hai bên hòa làm một thể. Thật lâu sau, hai người mới buông nhau ra, Bạch Tử Thạch ồ ồ thở hỗn hển, ghen tỵ nhìn Vincent chỉ có một chút hơi thở bất ổn. Thể chất thật tốt a.

Giữa ánh mắt thiêu đốt, hai người lại tới gần nhau, đợi đến lúc thực sự ăn cơm, thức ăn đã hoàn toàn nguội lạnh. Vincent đành chịu khó hâm nóng lại một lần.

Sáng hôm sau, Bạch Tử Thạch vẫn phải đi học. Đi trong sân trường, cậu cảm nhận rõ các ánh mắt lưu trên người mình chợt tăng lên không ít. Hâm mộ, ghen tỵ, thiện ý, thậm chí cả ác ý. . . Những ánh mắt này đan

xen vào nhau, giống như kim châm.

Làm như không thấy gì hết, Bạch Tử Thạch từ xa đã thấy Kenaf đi tới, lộ ra một nụ cười nho nhỏ, cậu bước nhanh đi qua: “Kenaf!”

“Ồ, Bạch.” Kenaf thuận thực ôm lấy bả vai Bạch Tử Thạch, chọc một cái lên mặt cậu, cười xấu xa nói: “Nghe gì chưa? Chiều hôm qua Bác Gia Garcia thừa nhận hẳn có bầu bạn, hơn nữa bạn lữ của hẳn còn là người ở học viện của chúng ta đấy! Vị thành niên. . . nhỏ nhắn. . . tướng mạo tinh xảo. . . da mịn màng trắng nõn. . .”

Bắt lấy cái tay muốn tiếp tục tác quái của hẳn, Bạch Tử Thạch thẳng thắn gạt đầu: “Là ta.”

“Ta đã nói mà. . . Ai nha nha. . . Nhìn sắc mặt hồng nhuận này xem.” Kenaf vươn một ma trảo khác ra cọt nhả néo mặt Bạch Tử Thạch một cái, “Xúc cảm này, Bác Gia Garcia có phúc nha.”

Đối với tên bạn suốt ngày niết qua niết lại mình, Bạch Tử Thạch đã thành thói quen, thuận thực túm xuống: “Nhanh một chút đi, còn phải lên khóa.”

Kenaf ‘nga’ một tiếng, rồi sấn bước đi cùng Bạch Tử Thạch, đối mặt với đông đảo tầm mắt có ý định không rõ ràng, tâm tình đùa giỡn của Kenaf cũng phai nhạt dần, nhất là sau khi nhìn thấy mấy khuôn mặt quen thuộc, hẳn tới gần Bạch Tử Thạch, thấp giọng nói: “Bạch, không ít người có lòng mến mộ Bác Gia Garcia, những người khác người đều có thể không cần để ý tới, nhưng có mấy người người phải chú ý.”

“Aijiaer Vertu, Sylvester Bra, Betty Cale, ba người này bằng tuổi Vincent, có thể nói là cùng nhau lớn lên. Tổ tông họ là á thú nhân đi theo Oliver David cùng thành lập Á Thành, ba nhà này ở Á Thành, suốt từ khi thành lập đến bây giờ, đều là trợ thủ của thành chủ. Rất nhiều gia tộc trước kia đều xuống dốc hoặc bị lật đổ, chỉ có ba nhà này giữ vững truyền thừa, hơn nữa thế lực càng ngày càng lớn mạnh. Thế nên tất cả mọi người đều cho rằng bầu bạn của Bác Gia Garcia là một trong ba người bọn họ. Thậm chí chính bọn họ cũng nghĩ như vậy. Bây giờ một người như người từ trên trời rơi xuống. . .”

Đương nhiên sẽ bị xem như cái gai trong thịt. Bạch Tử Thạch hiểu rất rõ, nhưng, cậu cũng không quá lo lắng — cậu tin tưởng Vincent có thể bảo vệ an toàn cho cuộc sống của cậu, cũng tin tưởng năng lực của mình trên phương diện đồ thạch sẽ làm cho cậu đứng trên đỉnh cao nhất của kim tự tháp, càng tin tưởng nhân phẩm của Vincent, hẳn sẽ không làm loại chuyện tùy tiện đùa bỡn tình cảm.

“Cám ơn người, Kenaf.” Ý tốt của người bạn á thú nhân đầu tiên đối với mình, Bạch Tử Thạch cũng khá cảm kích. Tối thiểu khi đối phương xuất chiêu với cậu, cậu cũng biết tại sao.

“Nói những thứ này làm gì?” Kenaf cười một tiếng sang sảng, “Ta còn chờ đến vũ hội nhìn khuôn mặt vạn vẻ của ba người kia mà!”

“Người ghét bọn họ?” Bạch Tử Thạch ngạc nhiên hỏi. Kenaf vuốt vuốt tóc, buồn rầu nói: “Cũng không phải, dù sao cũng cùng nhau lớn lên. Chỉ ghét bọn họ lúc nào cũng giả bộ cao cao tại thượng. Làm như mình là đồ cổ ý, muốn làm gì cũng không dám làm, chả có tý thú vị gì!”

Bạch Tử Thạch có chút hiểu, Kenaf có lẽ là cảm thấy ai kỳ bất hạnh nộ kỳ bất tranh (cảm thấy buồn vì bất hạnh của ai đó, cảm thấy tức giận vì ai đó ko chịu đấu tranh), cùng nhau lớn lên tình cảm luôn luôn không ít: “Chúng quy cũng là lựa chọn của bản thân bọn họ.”

Kenaf cúi đầu lẩm bẩm một câu: “Cũng đúng.” Trong giọng nói có phần cụt hứng.

Bởi vì vũ hội chỉ để chào mừng tân sinh, nên Bạch Tử Thạch cũng không phí công đi chuẩn bị mấy loại lễ phục gì đó, chỉ chọn lấy một cái áo sơmi chiết eo, phía dưới là quần dài hơi bó sát người, chỉnh sơ qua một chút liền đi ra ngoài.

Vincent chờ ở trong phòng khách, cũng không có ý mặc lễ phục gì. Đồng dạng là quần áo sơmi, hai người đứng chung một chỗ, lại có một loại cảm giác phù hợp đến kỳ lạ.

Đối với điều này, Vincent rất hài lòng: “Đi thôi.”

“Ân.”

46. Chương 46: Vũ Hội

Lễ hội chào đón tân sinh, mục đích chủ yếu của việc cử hành vũ hội này là để thúc đẩy giao lưu giữa các học sinh mới và giữa các học sinh mới với học sinh cũ. Đây là cách nói mặt ngoài, còn mọi người vẫn lên gọi vũ hội tân sinh là vũ hội tình yêu, sau mỗi lần lễ hội giao lưu tân sinh, thì có rất nhiều thú nhân và á thú nhân gặp gỡ lẫn nhau, sau đó nếu như ở chung thấy tốt, sẽ xác định quan hệ người khế ước và người canh gác.

Bất quá bình thường hội giao lưu tân sinh những năm trước á thú nhân khóa trên rất ít tới, thường đều là các thú nhân khóa trên vì nhắm vào tân sinh nên đến nhiều hơn, bởi vì so với thú nhân tân sinh chưa có danh tiếng gì, thì trong bọn họ có vài thú nhân đã có chút danh tiếng nên trên phương diện kết giao với á thú nhân sẽ có ưu thế hơn.

Thế nhưng, yến hội tối nay dường như lại là một ngoại lệ. Bây giờ mới là bảy giờ tối, nhóm á thú nhân trước đây luôn luôn thích đến rất muộn, hôm nay lại đến hội trường sớm một cách lạ thường. Hơn nữa, một lễ hội chào đón vô cùng bình thường, rất nhiều người lại mặc lễ phục dã hội hoa lệ khác nhau, từ đầu đến chân, chỗ nào cũng là dấu vết đã qua tạo hình trau chuốt. Làm cho đám thú nhân có thói quen đến sớm nhìn cũng nhìn không hết, ai cũng hô to đã nghiền. Hơn nữa theo thời gian trôi qua, á thú nhân vẫn nổi gót không ngừng đi tới, từng người từng người xuất hiện với trang sức và y phục càng thêm tinh xảo.

Những khác thường rõ rệt như thế làm cho một thú nhân đã từng tham gia bốn lần lễ hội chào đón tân sinh cảm thấy rất ngạc nhiên. Hắn dùng khuỷu tay huých huých bả vai đồng bạn: “Này, hôm nay á thú nhân làm sao vậy? Sao lại tới nhiều như thế này!”

Đồng bạn của hắn cũng vẽ mặt kinh ngạc: “Còn chưa dừng lại! Người xem, ngay cả Aijiaer Vertu cũng tới! Hắn là ‘tân nương’ học viện á thú nhân ưu tú nhất! Học viện bọn họ thường xuyên mở một vài vũ hội tiệc trà xã giao, người tham gia đều phải qua tuyển chọn kỹ càng, nghe nói người được mời tới đó thấp nhất cũng là thợ săn cấp bốn đó. Không nghĩ tới một cái vũ hội tân sinh nho nhỏ, mà ngay cả hắn cũng tới!”

“A! Người xem, còn có Sylvester Bra! Nghe nói Sylvester ở đổ thạch viện tích phân chỉ còn thiếu mười phân nữa là có thể thành người tốt nghiệp, hắn thật là nhanh a, mỗi niên cấp chưa từng dừng lại quá hai năm! Lớn lên thật là xinh đẹp a.”

“Aijiaer Vertu và Sylvester Bra đều tới, thế Betty Cale đâu? Hắn có tới không? Á thú nhân của ba nhà Á Thành tới hai rồi, còn thiếu một. . .”

“Ồ đó! Betty Cale, hắn cũng tới!”

“Trời ạ, hôm nay rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Buổi vũ hội này không phải là yến hội của nhân sĩ thượng tầng ở Á Thành chứ?!”

“Không phải.” Một người anh em thú nhân đi trước bọn họ một bước đã trở về, mang về cho bọn họ tin tức muốn biết, “Bọn họ đều nói, buổi lễ hội chào đón này, Bác Gia Garcia sẽ đến!”

“Bác Gia Garcia?” Mấy thú nhân hai mặt nhìn nhau, người đứng nghe ở bên cạnh như có điều suy nghĩ, “Nghe nói, Bác Gia Garcia đã từng thừa nhận là mình đã có bầu bạn, hơn nữa là tân sinh của đổ thạch viện trường chúng ta, hình như còn chưa trưởng thành.”

“Vị thành niên? Tân sinh?” Mọi người lại một hồi hai mặt nhìn nhau, một lúc lâu sau mới có người thở dài nói, “Cũng không biết tiểu á thú nhân bắt Bác Gia Garcia làm tù binh bộ dạng thế nào.”

Bên này tất cả mọi người đối với thân phận của Bạch suy đoán không ngừng, ở đây chỉ có vài người mới hoàn toàn biết rõ thân phận của Bạch Tử Thạch chỉ là cô nhi từ Maca thành xa xôi tới, cũng chính vì vậy, nên đây cũng là nguyên nhân khiến cho vài người ở đây dù biết hai người đã ở chung một chỗ, cũng không muốn từ bỏ.

Ba nhà á thú nhân ở Á Thành ngày thường bởi vì quan hệ tình địch, nên rất ít khi chủ động tụ họp cùng một chỗ, mà bây giờ, bọn họ tựa hồ có cùng chung chiến tuyến, đứng chung một chỗ mỉm cười, người ngoài nhìn thì thấy trò chuyện vô cùng vui vẻ. Nhưng có ai biết rằng bọn họ chỉ là theo thói quen đeo lên lớp mặt nạ mà thôi.

“Bác Gia Garcia nhất định chỉ là nhất thời tham mới mẽ mà thôi. Hắn căn bản chưa từng gặp qua á thú nhân như vậy, vừa là vị thành niên, vừa là cô nhi, đáng thương biết bao a, hơn nữa lớn lên cũng không tệ, khéo léo lại tinh xảo. Dạng á thú nhân như vậy hầu hết đều có thể khơi dậy ý muốn bảo hộ của thú nhân. Nhưng ta tin tưởng Bác Gia Garcia cuối cùng sẽ hiểu rõ cái gì mới thích hợp nhất với hắn!” Aijiaer Vertu trên mặt lộ ra nụ cười đúng mực, giơ lên một ly rượu đỏ gập đầu với một thú nhân, trong mắt một mảnh hàn quang.

“Ta cũng vậy cảm thấy như vậy. Nhưng vấn đề là Bác Gia Garcia bây giờ thực sự cùng cái tên Bạch gì đó ở cùng nhau, ta không muốn lãng phí thời gian chờ đợi nữa.” Betty có chút bốc đồng mím môi, song hành động này lại làm cho cả người hắn thoát nhìn lộ ra vẻ ngây thơ vô cùng.

“Kỳ thực ta cảm thấy, chúng ta không cần phải gấp.” Ở đây có một người duy nhất vẫn chưa lên tiếng là Sylvester Bra, hắn khẽ nhấp một ngụm rượu, thần nhiên nói, chờ hai người đều bị lời hắn nói hấp dẫn sự chú ý, hắn mới chậm rãi nói, “Bác Gia Garcia là dạng nhân vật thế nào? Nói là thiên chi kiêu tử cũng không quá. Hắn ưu tú đến mức đủ để phần lớn mọi người khiếp sợ, cũng không phải ai cũng thừa nhận nổi áp lực đứng bên cạnh hắn. Đừng nói là một đứa cô nhi, ngay cả chúng ta. . . Các người có thể bảo chứng mình có thể xứng đôi với Bác Gia Garcia không? Thậm chí có thể làm tốt một cái ‘Karen’ không? (Karen là họ của bạn lữ Oliver David, con của bọn họ là một á thú nhân, về sau cháu chất phần nhiều cũng là á thú nhân, để tưởng nhớ đến huyết mạch của Oliver, con cái do bạn lữ và á thú nhân con cháu của bọn họ sinh ra đều lấy tên đệm là Karen, còn Garcia là họ a ba của Vincent)”

Hai người kia đều trầm mặc, nghĩ một lát, hai người hai mắt cũng sáng lên. Sylvester nở một nụ cười thanh nhàn: “Đúng trọng yếu hơn là, tên nhóc Bạch gì đó, chỉ là một cô nhi ở nông thôn mà thôi, cậu ta thì thấy qua bao nhiêu mặt của xã hội? Đối mặt với chênh lệch cuộc sống lớn như vậy, cậu ta có thể kiên trì bao lâu?”

“Cho nên, chúng ta kỳ thực cái gì cũng không cần làm, chỉ cần nhìn là được. Bằng không sẽ làm hạ thấp giá trị bản thân, làm không tốt còn có thể chọc giận Bác Gia Garcia.” Betty như có điều suy nghĩ.

“Không, ” Aijiaer chậm rãi lắc đầu, cong lên một nụ cười diêm lệ, “Không cần thiết phải làm chuyện gì khiến người ta nhàn thoải, nhưng chúng ta có thể thúc đẩy một chút quá trình đó, nói thí dụ như, mời cậu ta đến vũ hội của ta chẳng hạn?”

“Aijiaer, người quá xấu xa rồi! Vũ hội của người ai chả biết chính là được chọn lựa kỹ càng, tham gia vào không phải là tuần kiệt thì cũng là con cái nhân sĩ thượng lưu, người mời cậu ta đi, vậy là đã kích lộ liễu a!”

Aijiaer mỉm cười nghiêng đầu: “Sao lại nói ta như vậy? Ta chỉ là có ý tốt thôi mà.” Kế tiếp lại là một phen cười nhạo của Betty.

Cuộc tranh luận không ngừng này Bạch Tử Thạch không biết tý gì, cậu lúc này đang cùng đi với Vincent trong trường học, trên gương mặt thú nhân đi bên cạnh là một mảnh hồ hững, trên gương mặt tuần mỹ mang theo vẻ lạnh lùng thấu xương, khiến cho người ta khiếp sợ.

Bấy giờ rưỡi, hai người âm thầm đi vào hội trường của lễ hội. Tiếc rằng, gương mặt Vincent thật sự quá mức nổi bật, bọn họ rõ ràng chả làm hành động gì khiến người khác chú ý, nhưng Bạch Tử Thạch vẫn thường nghe thấy những tiếng khê hô đầy khao khát của á thú nhân và thú nhân, và cảm thấy được những ánh mắt tò mò, nghi hoặc, nghiên cứu rơi trên người mình.

Thật là khuôn mặt phiền toái a. Nhìn đám người chung quanh có khuynh hướng quay lại, Bạch Tử Thạch không khỏi liếc nhìn Vincent một cái, trong mắt thú nhân nổi lên ý cười, ôn nhu vuốt vuốt tóc Bạch Tử Thạch, sau đó nhàn nhạt liếc nhìn bốn phía một cái, nhất thời đám người chuẩn bị vây quanh bỗng dừng lại tại chỗ, không dám nhích tới gần nữa.

Aijiaer cách đó không xa nhìn Vincent, mặt tràn đầy ái mộ cùng phức tạp, một hồi sau mới chậm rãi thở dài: “Quả là Bác Gia Garcia, chỉ cần đứng ở một chỗ, không cần làm gì, dù chỉ một ánh mắt, cũng có thể làm cho người ta thần phục. Thú nhân như vậy. . .” Ta cũng muốn Bác Gia dùng ánh mắt ôn nhu như vậy nhìn ta, ôn nhu như vậy xoa tóc ta!

Ngay cả Bạch Tử Thạch cũng ngược đầu, thành thực dùng một loại ánh mắt mơ ước nhìn Vincent, này thật là có khí thế! Chỉ cần một ánh mắt thôi! Đồng thời, trong lòng cậu cũng dâng lên một chút khát vọng, khát

vọng trở thành nhân trung long (rồng trong loài người, người tài giỏi)! Làm một nam nhân, ai lại không có dã tâm? Ai lại không hy vọng mình được người khác kính ngưỡng?!

Một ngày nào đó, ta tin rằng mình cũng có thể làm được, không phải dựa vào cái danh bạn lữ của Vincent Karen Garcia, mà tự ta, Bạch Tử Thạch cái tên này, một ngày nào đó sẽ được tất cả mọi người biết đến. Không có ai sẽ cho rằng Vincent lựa chọn sai lầm! Bạch lập lời thề ở trong lòng.

Có lẽ là do ánh mắt của tiểu á thú nhân quá mức sáng ngời, có lẽ là do quanh người cậu tràn đầy ý chí chiến đấu và lòng tin làm cho cả người cậu thoát nhìn hoạt bát cùng chói mắt hơn bất kỳ lúc nào trước đây, thú nhân nhìn không được lộ ra một nụ cười sủng nịch. Điều này làm cho tất cả mọi người nhìn không được nín thở, giống như đang chứng kiến một kỳ tích.

Một người cường đại thú nhân cho tới bây giờ đều đậm mạc giống như không ăn khói lửa nhân gian (siêu phàm thoát tục, ko nhiễm bụi trần...), ánh mắt nhu hòa chăm chú nhìn một tiểu á thú nhân tinh xảo khả ái, hần quá mức chuyên chú, giống như trong cả thiên địa chỉ có một mình tiểu á thú nhân mà thôi, ý cười ôn nhu cùng sủng ái nơi khóe miệng hần, làm cho người ta nhìn không được mà suy nghĩ xem người được hần thích có bao nhiêu hạnh phúc. Nụ cười đó tựa như khiến cho hần trong nháy mắt từ thần đàn ngã xuống nhân gian, vì một người mà truy lạc, niềm yêu mến như thế, phá lệ động lòng người.

Bạch Tử Thạch thích hần mỉm cười như vậy, nó làm cho trong lòng cậu ấm áp thư thích, đáp lại Vincent một nụ cười thật tươi, ăn ý và tình cảm của hai người khiến người xung quanh phải ghé mắt. Cũng làm cho ba kẻ có dụng tâm kín đáo ảm đảm không thôi, ghen ghét dữ dội.

Vũ hội tân sinh kỳ thực cũng không có gì thú vị, Bạch Tử Thạch quan sát một hồi, sâu sắc cảm thấy cái vũ hội này kỳ thực chính là cung cấp một cái nơi để vui chơi nhảy múa mà thôi. Đối với mấy cái này cậu tuyệt không cảm thấy hứng thú, càng miễn bàn đến các loại ánh mắt đan xen trong vũ hội tạo thành cảm giác quỷ dị.

Quả nhiên vẫn là. . . chuẩn thôi. Bạch Tử Thạch ăn hết một khối bánh quy nhỏ, quả quyết ra quyết định — Vincent nói, lúc rời đi có thể mang cậu bay.

Sớm chuẩn, còn có thể chơi thêm một lúc. Thú hình của Vincent thật sự là cực kỳ đẹp mà.

47. Chương 47

CHƯƠNG 47

Bạch Tử Thạch kéo y phục của Vincent, thú nhân khế nghiêng đầu, Bạch Tử Thạch đành phải nghiêng người ghé vào bên cạnh tai hần, nhẹ giọng nói: “Chỉ cần lộ mặt là được, chúng ta trở về thôi, chỗ này thật nhàm chán.”

Vincent cũng nghĩ như vậy, Bạch đã nói ra, hần tự nhiên cũng sẵn lòng: “Được.”

Bên kia ba người đang hạ quyết tâm, hạ quyết tâm cho dù Bác Gia Garcia không để ý tới bọn họ cũng muốn đi qua nói mấy câu, thật không ngờ rằng bọn họ vừa mới chuẩn bị hành động, hai người lại đứng lên đi ra ngoài.

Đây là. . . muốn đi? Vũ hội mới bắt đầu không bao lâu mà? Ba người cước bộ dừng một chút, hơi chần chờ một tý, Aijiaer cắn răng một cái, bước nhanh chạy ra phía ngoài, Betty liếc nhìn sắc mặt thần nhiên không có biểu tình gì của Sylvester Bra, suy nghĩ một chút, cũng bước nhanh chạy ra phía ngoài.

Sylvester đứng nguyên tại chỗ một lát, rũ xuống tầm mắt, ngăn ngừa nhìn chằm chằm chén rượu trong tay một hồi, một hồi lâu sau mới thở dài một hơi, thần sắc thoát nhìn có chút buồn bã, sau đó xoay người đi lên phòng nghỉ ở lầu hai, hần cũng không để ý tới thú nhân đến bắt chuyện bên cạnh, đây cũng không phù hợp với giáo dục mà hần được dạy dỗ, nhưng giờ phút này, á thú nhân có dụng mạo lịch sự tao nhã này cũng không muốn tuân thủ cái lễ nghi chết tiệt nào hết.

Dáng vẻ ôn nhu sẵn sàng của Bác Gia Garcia đối với tiểu á thú nhân kia khắc sâu ở trong lòng của hần. Mặc dù hần cho rằng suy đoán của mình không sai, cái tiểu á thú nhân kia cuối cùng sẽ không chịu nổi áp lực cực lớn khi ở bên cạnh Bác Gia Garcia, sự chênh lệch giữa bọn họ thật sự là quá rõ ràng. Nhưng, cho dù

cuối cùng hai người bọn họ không trở thành bạn lữ khế ước chân chính được, thì tình cảm chân thành tha thiết này cũng không phải giả. Hắn đứng ở trên ban công lầu hai, xa xa nhìn thấy hai người đứng ở bãi cỏ trước đại sảnh, cũng thấy bóng dáng Aijiaer và Betty đuổi theo. Đối với hai người á thú nhân là bạn chơi cùng thuở nhỏ còn khi lớn lên thì lại là bạn mà cũng không phải là bạn này, Sylvester cũng không nhin được thở dài, lúc này chạy theo thì có ý nghĩa gì cơ chứ? Trước khi hai người bọn họ chưa cách xa nhau, làm càng nhiều, càng lộ nhiều sai sót.

Aijiaer là người đầu tiên chạy ra bên ngoài đại sảnh, há miệng muốn hô, muốn gọi Vincent lại, song, hành động của Vincent lại làm cho thanh âm của hắn kẹt lại trong cổ họng, hắn trở mắt nhìn Bác Gia Garcia trong nháy mắt biến hóa thành thú hình, thân thể khổng lồ lại ưu nhã, tràn đầy sức mạnh cùng mỹ lệ, dưới bầu trời sao, bộ lông toàn thân đen nhánh giống như đang lấp lánh ánh sao, con người kim sắc hẹp dài nhếch lên mang vẻ lười biếng, quanh thân tràn ngập khí thế thần bí cao quý.

Đó là thú hình chưa từng có ai nhìn thấy qua của Bác Gia Garcia; cũng là hình dáng mà hắn tha thiết mơ ước muốn nhìn thấy. Mà bây giờ, hắn chỉ có thể đứng từ xa nhìn cự thú kia đem cái đuôi của mình vẽ thành một đường cung ưu nhã giữa không trung, dừng lại ở trước mặt á thú nhân kia, tựa như một người thân sĩ đang mời khiêu vũ. Người tiểu á thú nhân gọi là Bạch Tử Thạch kia trên mặt mang nụ cười sáng lạn, nhấc chân giẫm lên, sau đó cái đuôi to lớn kia chậm rãi nâng lên, cho đến khi cái á thú nhân kia bước lên lưng hắn, ngồi vững vàng xong mới thu đuôi lại. Cự thú kia từ từ chạy một chút, giống như đang đánh giá xem á thú nhân trên lưng đã chuẩn bị tốt chưa, rồi hắn mới nhảy một cái lao lên không trung, bầu trời giống như có một con đường, mặc cho thú nhân như chạy trên đất bằng vậy chạy băng băng vững vàng trên bầu trời, tư thái lưu loát, phóng khoáng mà mỹ lệ.

Betty chạy tới ngay sau Aijiaer, nhìn gần như ngây dại. Thú hình của thú nhân có thể bay lên trời vốn không có nhiều lắm, càng không nói đến loại thú hình không dựa vào cánh để bay. Mọi động tác của Bác Gia Garcia đều nhẹ nhàng thoải mái, tựa như một bức họa thông thuận trôi chảy.

Thế nhưng, trên lưng thú nhân kia lại ngồi một người á thú nhân. Điều này khiến cho bọn họ phải khiếp sợ và không dám tin, ở trên Bác Nha đại lục lưng thú hình của thú nhân là vị trí thần thánh nhất. Nếu như một á thú nhân và thú nhân có một hài tử, bọn họ vẫn có khả năng không phải là bạn lữ khế ước, nhưng lưng thú nhân chỉ có bạn lữ khế ước của bọn họ mới có khả năng ngồi lên!

“Điều này không có khả năng! Tuyệt đối không có khả năng! Chẳng lẽ bọn họ đã trở thành bạn lữ khế ước?” Aijiaer mặt tràn đầy khiếp sợ, cũng bất chấp hình tượng của mình, không ngừng lắc đầu.

Betty cũng toàn thân cứng ngắc, hắn ngửa đầu, liều mạng không để cho nước mắt của mình rơi xuống, kiên định nói: “Không, sẽ không! Cái tên Bạch kia căn bản còn chưa trưởng thành mà! Bọn họ làm sao có thể trở thành bạn lữ khế ước?! Bọn họ chắc chắn không phải.”

Sylvester đứng ở trên ban công, bên chân của hắn nằm một cái ly thủy tinh vỡ nát, chất lỏng đỏ sẫm chậm rãi chảy lan ra trên mặt đất, thấm ướt đôi giày màu trắng của hắn, mà người luôn chú trọng dáng vẻ như hắn lại hoàn toàn không phát giác ra, hai tay gắt gao bầu lấy tay vịn sân thượng, nhìn chằm chằm bầu trời tối đen, mặt tràn đầy khiếp sợ cùng tuyệt vọng.

Thật lâu sau, hắn mới thất hồn lạc phách lui về trong phòng, ngơ ngác ngồi trên ghế salon, yên lặng rơi lệ. Nếu như nói lúc trước hắn chỉ là ử rữ, thì bây giờ thật sự là hoàn toàn tuyệt vọng.

Vincent Garcia lớn hơn hắn hai tuổi, lúc nhỏ thân thể hắn không tốt, chỉ thỉnh thoảng mới được ra ngoài vài lần, đôi khi cũng sẽ ở phủ thành chủ nhìn thấy Vincent Garcia. Khi đó Vincent cũng chỉ là một ấu tể, nhưng khí chất lạnh lùng đã bộc lộ rõ ràng, thú nhân ấu tể khác chỉ lo tranh đoạt các đồ vật, tùy hứng làm nũng, đem cả người làm bần hê hê, chỉ có hắn nghiêm túc huấn luyện kỹ xảo, tướng mạo lại xinh đẹp tuấn mỹ, khí chất lại càng đặc biệt. Ấn tượng của Sylvester đối với hắn khắc rất sâu, hắn cảm thấy Vincent sau này nhất định sẽ trở thành một thú nhân thật tài giỏi.

Vincent quả thực đúng như vậy, từ lúc hắn 20 tuổi đã đạt được tư cách thợ săn cấp 3, Sylvester liền thường xuyên nghe được các sự tích về Vincent, sau đó cũng có thể thỉnh thoảng nhìn thấy, thậm chí nói chuyện vài câu. Ở trong lòng hắn, Vincent là người cường đại và tuấn mỹ, là ước mơ của hắn. Khi a cha nói mình có tư cách trở thành bạn lữ của Vincent, thì hắn lại càng thêm quan tâm đến Vincent. Quan tâm đến từng chuyện của hắn, quan tâm đến hắn thích hay không thích, thậm chí quan tâm đến cả ánh mắt của hắn.

Cũng chính bởi vì quan tâm như vậy, hắn mới càng hiểu rõ Vincent Garcia hơn Betty và Aijiaer. Bất kể bọn họ có chân chính trở thành bạn lữ khế ước hay không, nếu Bác Gia Garcia không hề để ý tí gì để cho Bạch Tử Thạch ở trước mặt mọi người ngồi lên lưng thú hình của hắn, vậy thì Bạch Tử Thạch kia chính là bạn lữ khế ước mà hắn nhận định, cho dù cuối cùng bọn họ không đến được với nhau, vị trí kia cũng không thể là của người khác! Huống chi, đối với Bác Gia Garcia mà nói, loại khả năng này cũng không tồn tại, hắn sẽ đem cái tiểu á thú nhân kia che chở chu toàn. Đối với năng lực của Vincent, Sylvester tuyệt đối không hoài nghi.

Chẳng lẽ cứ bỏ cuộc thế này sao? Sylvester tự hỏi mình. Nhưng, không cam tâm a, thật sự không cam tâm. Hắn biết rõ, mình ở trong mắt Bác Gia Garcia cũng chỉ là ‘á thú nhân có biết’ mà thôi, ngay cả quen thuộc cũng chưa được tính nữa là. Tình cảm thâm mến này gần như mọi người đều biết, căn bản còn chưa bắt đầu hành động, đã cứ như vậy kết thúc?

Không chỉ có thương tâm, càng nhiều hơn chính là một loại đè nén và ủy khuất vô hình. Sylvester đứng lên, chậm rãi đi hai bước, làm ra một quyết định. Tại lúc hắn không biết, Aijiaer và Betty cũng bắt đầu hành động.

Bạch Tử Thạch thật sự cũng không biết hành động của mình đã hung hăng kích thích ba người một phen. Sau vũ hội, tân sinh có hai ngày nghỉ ngơi, Bạch Tử Thạch không xem sách về phương diện đồ thạch, mà lôi ra một đồng thủy tinh ghi chép (giống đĩa DVD thì phải) tường thuật lại cảnh chiến đấu của thú nhân, chuẩn bị đủ tâm lý, rồi đem thủy tinh ghi chép kết nối với máy hiện ảnh, bắt đầu quan sát. Cậu nhất định phải làm cho mình thích ứng với loại cuộc sống có chứa huyết tinh và giết chóc này. Thứ nhất, là muốn dung nhập vào thế giới này, thứ hai, hiện tại cậu và Vincent đang ở trong một loại quan hệ rất rất ái muội, mặc dù rất mê mang với tình cảm của mình, nhưng Bạch Tử Thạch xác định mình đối với Vincent có thiện cảm, cũng chuẩn bị tích cực vì tương lai của hai người mà cố gắng, tiếp thu cuộc sống của đối phương chính là bước đầu tiên cậu làm.

Bởi vì biết đây là thật, sau mấy giờ Bạch Tử Thạch xem phim phóng sự, trên mặt đều có chút tái nhợt, nhưng càng về sau thì dần dần khá hơn một chút. Mặc dù cũng không thích huyết tinh lộ liễu trong đó, nhưng Bạch Tử Thạch vẫn không thể tránh khỏi bị sức mạnh tuyệt đối và kỹ xảo cường đại được thú nhân phô bày ra hấp dẫn. Thân là một người nam nhân, ai khi còn trẻ lại không ảo tưởng mình trở thành một võ lâm cao thủ, tiên y nộ mã (mỹ phục + tráng mã), trường kiếm hành tẩu, có được tuyệt thế võ công, được mọi người ngưỡng mộ mến phục? Mặc dù những việc đã trải qua trong cuộc sống khiến cậu khó tránh khỏi phải đè nén tâm tính thiếu niên của mình, nhưng rốt cuộc cậu vẫn chỉ là một thanh niên 23 tuổi. Nhìn những thú nhân kia chiến đấu với mãnh thú hung ác, ở trong nghịch cảnh và nguy hiểm vĩnh viễn không bỏ cuộc, bình tĩnh tính toán, ra tay mạnh mẽ, tàn bạo và quyết đoán. Cậu cũng không khỏi có chút nhiệt huyết sôi trào. Tư tưởng tiến công trong xương cốt nam nhân, cậu tuyệt không kém!

Chạng vạng tối Vincent trở về, trên người hắn còn mang theo một vài vết máu nâu, lại gần một chút, liền ngửi thấy một cỗ mùi máu tanh nồng đậm, đúng lúc Bạch Tử Thạch vừa thấy một thú nhân dùng hòn đá nhỏ bắn trúng mắt dã thú, cứng rắn đem mắt nó đập nát bét, ngửi thấy mùi máu tươi trên người của hắn, sắc mặt liền không khỏi trắng nhợt.

Vincent nhìn thấy sắc mặt tiểu á thú nhân liền nhú mày, hắn tắt máy hiện ảnh đi: “Nếu như không thích, thì không nên xem.” Hắn biết Bạch có chút không chịu được loại hình ảnh săn giết này.

Cũng đã xem cả ngày, nên Bạch Tử Thạch không ngăn cản hắn, chỉ nói: “Ta không thể cứ luôn như vậy, ta cũng muốn hiểu rõ cuộc sống của người.”

Trong lòng Vincent vì một câu nói này mà nóng lên, hắn mỉm cười, sau đó bằng tốc độ nhanh nhất tắm rửa sạch sẽ, trở lại phòng khách đem tiểu á thú nhân ôm vào trong ngực: “Ta thích người như thế này.”

Bạch Tử Thạch hôn một cái lên gương mặt của hắn: “Lúc nào mang ta đi đấu trường đi.”

Hai ngày nghỉ trôi qua rất nhanh, Bạch Tử Thạch lại trở về cuộc sống học sinh. Vì buổi vũ hội kia, nên thời điểm gặp Kenaf có không ít đề tài nói chuyện, thậm chí lần nữa bị hắn nhắc nhở về chuyện á thú nhân ba nhà kia. Bạch Tử Thạch mỉm cười trả lời, đang định trêu ghẹo chuyện Kenaf thâm mến Allan. Kenaf bỗng nhiên thu hồi nụ cười trên mặt, sắc mặt trở nên nghiêm túc không thôi, Bạch Tử Thạch nghi ngờ ngẩng đầu, đã thấy một người á thú nhân dáng dấp tuấn tú, khí chất tao nhã đứng trước mặt mình.

“Bạch Tử Thạch, xin chào. Ta là Sylvester Bra.”

48. Chương 48: Khiêu Chiến

Sylvester Bra!

Một trong á thú nhân của ba nhà mà Kenaf nói! Bạch Tử Thạch đứng lên: “Xin chào, có chuyện gì không?”

“Chúng ta đổi chỗ khác đi.” Sylvester nhìn chung quanh, hẳn tại chỗ thạch viện cũng coi là nhân vật phong vân, một năm thăng một niên cấp, thành tích như vậy xưa nay vốn không thể coi thường, huống chi ái mộ của hắn đối với Bác Gia Garcia rất nhiều người đều biết. Mà Bạch Tử Thạch, mặc dù cậu là một tân sinh mới nhập học, nhưng thân là người đứng đầu kỳ thi nhập học năm nay, hơn nữa thân phận của cậu còn là bạn lữ của Bác Gia Garcia, cũng là chuyện mọi người đều biết rõ. Thân phận tình địch, làm cho mọi người càng chú ý đến động tĩnh của hai người bọn họ.

Bạch Tử Thạch cũng cảm thấy những bạn học xung quanh lén lén lút lút, liếc mắt nhìn trộm chỗ này. Không khí trong lớp một mảnh quỷ dị, mới vừa rồi còn náo nhiệt thoảng cái đã trầm xuống, chỉ còn lại vài tiếng thở thì khe khẽ, chỉ trỏ.

“Được.” Chỗ này quả thật không thích hợp để nói chuyện.

“Ta cũng đi.” Kenaf cũng lo lắng cho Bạch Tử Thạch, nên đi theo, Sylvester không có ý kiến gì, trực tiếp xoay người đi ra ngoài.

Đây là một căn phòng trống, trừ vài cái ghế ra đều không có gì. Sylvester đóng cửa lại: “Ngồi đi.” Hắn tự chọn một cái trước rồi ngồi xuống.

Bạch Tử Thạch rất bình tĩnh ngồi đối diện với hắn, cũng không mở miệng. Sylvester tựa hồ cũng không nóng vội, hắn tỉ mỉ quan sát Bạch Tử Thạch một phen, một lúc lâu sau mới nói: “Dáng vẻ quả nhiên nhỏ nhắn xinh xắn tinh xảo, Bác Gia thích kiểu người như người sao?”

“Có lẽ.” Bạch Tử Thạch nhàn nhạt trả lời một câu.

“Sylvester, ngươi tới tìm Bạch, rốt cuộc vì chuyện gì?” Nét mặt Kenaf rất là cảnh giác, Sylvester từ nhỏ đã là một người có suy nghĩ chu toàn nhất, thông minh nhất trong số bọn họ.

“Kenaf, ngươi không cần lo lắng quá mức.” Sylvester đối mặt với người bạn thân thuở nhỏ, “Ta sẽ không làm hại cậu ta.”

“Thế thì, ngươi muốn làm gì?” Bạch Tử Thạch tiếp lời.

“Ta muốn cùng ngươi tiến hành đồ thạch chiến.” Sylvester bình bình đạm đạm ném ra một câu, lại bổ sung thêm một câu, “Năm ngày sau, Sigma sẽ tổ chức đợt kiểm tra đồ thạch đầu tiên cho toàn bộ viện, đến lúc đó ta sẽ khiêu chiến với ngươi.” Ý này chính là tại trước mặt thầy trò toàn viện tiến hành khiêu chiến.

“Điều này căn bản không thể được.” Kenaf cười nhạo một tiếng, “Sylvester, ngươi đã là học sinh năm thứ năm của đồ thạch viện, tích phân ít nhất cũng có 40 phân, thêm một năm nữa là ngươi có thể tốt nghiệp đồ thạch viện. Mà Bạch mới vừa vào học viện, chỉ có một tích phân lúc thi nhập học mà thôi, chênh lệch tích phân giữa các người quá xa, dựa theo quy tắc của học viện, ngươi không thể khiêu chiến cậu ấy. Cho dù là để Bạch vượt cấp khiêu chiến, cũng tối đa chỉ được hơn một niên cấp thôi, tính thế nào thì các người cũng không thể.”

“Nếu như trong vòng năm ngày ta tẩy trắng tích phân của mình, đến lúc đó, ta liền có thể khiêu chiến cậu ta rồi.” Giọng nói của Sylvester rất thờ ơ nhẹ nhàng, nhưng ý tứ lộ ra trong lời nói lại làm cho người ta giật mình!

“Ngươi điên rồi sao?! Tẩy trắng tích phân của mình, đến cuối năm xem xét, ngươi sẽ bị giảm niên cấp, làm không tốt một cái sẽ bị giảm thành năm thứ hai thậm chí là năm nhất!” Kenaf nhìn chằm chằm người trước mắt, cứ như nhìn thấy người ngoài hành tinh kinh dị, ngay cả Bạch Tử Thạch cũng cảm thấy rất khó tin.

“Ta không để ý đến việc ở trong học viện ngọc thêm mấy năm.” Đối phương không có một chút ý tứ dao động.

“Điều này đối với người căn bản không có bất kỳ lợi ích gì, Sylvester!” Kenaf đột nhiên đứng lên, đi tới trước mặt hắn, vịn bờ vai của hắn, lớn tiếng hỏi, “Người rốt cuộc đang nghĩ cái gì hả?! Người năm thứ năm, về mặt đồ thạch có thiên phú siêu nhiên, khiêu chiến một cái tân sinh năm nhất, bất kể thắng hay thua, đối với thanh danh của người cũng không có lợi, mà Bạch cơ bản sẽ không bị ảnh hưởng gì. Chủ yếu nhất là, Bác Gia Garcia đã là người canh gác khế ước của Bạch, mà người, chỉ là một á thú nhân gặp qua vài lần. Người làm như thế, trừ chán ghét ra, sẽ không đạt được cái gì, làm không tốt còn có thể rước họa vào thân!”

“Ta biết.” Sylvester nhìn Kenaf, vẻ mặt tuần tú hiện ra một chút mỉm cười, “Kenaf, người vẫn giống như trước kia, một điểm cũng không thay đổi. Người lo lắng cho ta, ta thật cao hứng.”

“Cao hứng cái rắm!” Kenaf nhin không được bật ra lời thô tục.

“Ha ha. . .” Ánh mắt Sylvester nhìn Kenaf rất bình tĩnh, “Người không thay đổi, mà ta lại thay đổi rất nhiều. Ta đã biến thành loại người trước kia ta ghét nhất, một đầu gỗ chỉ biết tuân theo quy củ.”

Kenaf cả người chấn động, hắn nhìn Sylvester, tựa hồ có chút hiểu ý nghĩ của Sylvester: “Người. . .”

Sylvester tự động nói: “Ngày đó, ta lần đầu tiên thấy thú hình của Bác Gia Garcia, mà Bạch Tử Thạch lại ngồi ở trên. Khi đó ta liền biết, đã không còn hi vọng.” Ánh mắt Kenaf chợt lóe lên vẻ khiếp sợ, hắn quay đầu nhìn Bạch, đối phương lại một bộ ngây thơ.

“Nhưng, ta rất không cam tâm.” Sylvester mỉm cười nhìn Kenaf, “Người cũng biết, ta từ nhỏ đã hiểu thắng. Bây giờ, ta chưa làm được gì, cũng đã không làm được gì nữa. Hắn có lẽ ngay cả tên của ta cũng không nhớ được. Chẳng lẽ ta không bằng cái tiểu á thú nhân này sao? Tướng mạo, gia thế, năng lực, danh tiếng. . . Ta đều không thiếu. Ta thật sự không cam tâm, không chỉ vì Bác Gia Garcia, cũng là vì chính mình. Tối thiểu ta muốn chứng minh với bản thân mình, ta rất tốt, ta rất mạnh, ta đáng giá được tốt hơn. Ta khiêu chiến với cậu ta, cũng không phải là nhằm vào cậu ta, người thấy đó, bất kể kết quả thế nào, cậu ta cũng sẽ không bị tổn hại gì. Ta chỉ muốn làm một cái cáo biệt quá khứ. Nếu như thua, ta có thể thuyết phục mình về tài năng tối thiểu là mình kém cậu ta, ta sẽ thoải mái một chút. Nếu như ta thắng, ta có thể tự nói với mình, ta mạnh hơn cậu ta! Coi thường ta, là tổn thất của hắn! Trước kia, ta cố gắng làm một á thú nhân tiêu biểu của xã hội thượng lưu, hy vọng có thể làm thật tốt, xứng đôi với dòng họ ‘Karen’, nhưng bây giờ, ta không muốn bị nó trói buộc nữa, ta muốn quay lại làm chính mình!”

Lúc này trong mắt Sylvester mặc dù có lệ quang bi thương, nhưng nụ cười của hắn lại rất sáng lạn, loại tức giận bùng nổ này, Kenaf đã rất lâu chưa từng thấy qua trong mắt Sylvester. Hắn còn nhớ rõ lúc nhỏ, hắn và Sylvester là bằng hữu tốt nhất, bọn họ cùng nhau chơi đùa, cùng nhau nghịch ngợm, từ trước đến giờ ghét nhất là mấy kẻ gọi là nhân sĩ thượng lưu bộ dạng đường hoàng, sau lưng lại dối trá. Mà không biết bắt đầu từ khi nào, Sylvester cũng dần dần biến thành loại người này. Hai người bọn họ càng lúc càng xa, Sylvester lại cùng Betty, Aijiaer tạo thành một nhóm kỳ quái giống như bạn bè mà không phải bạn bè.

“Chúc mừng người.” Kenaf tự đáy lòng nói, Sylvester gật đầu, sau đó trịnh trọng hỏi Bạch: “Người nguyện ý tiếp nhận khiêu chiến của ta chứ?”

Bạch Tử Thạch rất thưởng thức tính cách ‘Quân túc vô tình ngã tiện hưu’ (nếu người đã vô tình ta chỉ đành tiếc nuối buông tay) của Sylvester, hơn nữa, cũng không sai biệt lắm tạo ra được chút danh tiếng. Vincent đã đi đủ xa, bước đầu tiên của cậu cứ bắt đầu từ đây đi!

“Ta tiếp nhận.”

Sau khi đạt được mục đích, Sylvester xoay người rời khỏi gian phòng, chỉ còn có năm ngày, hắn bây giờ có 46 tích phân, nếu muốn trong vòng năm ngày làm thành 10 phân, chỉ có thể tiến hành đồ thạch chiến thôi. Tặng tích phân, chẳng ai lại không muốn đi?

Ngày hôm sau, hai người quả nhiên nghe được tin tức về Sylvester, hắn liền tiếp không ngừng bị khiêu chiến, mà không ngoại lệ tất cả đều là hắn thua cuộc. Điều này đối với danh tiếng ở đồ thạch viện của hắn là một đả kích lớn, nhưng mấy ngày tiếp theo, bất luận đối thủ là ai, chiến tích toàn bại cũng làm cho mọi người biết là hắn cố ý. Có người tính toán qua, hắn không sai biệt lắm đưa ra ngoài gần 40 phân, bỏ ra phân bút

tích lớn này thật sự khiến người ta lú lờ, phải biết rằng, một niên cấp phải lấy được 10 tích phân mới được lên cấp, mà độ khó của đồ thạch lại từng năm tăng lên, muốn lấy được 10 tích phân cũng không dễ dàng, dù sao tích phân không chỉ gia tăng, còn có thể giảm bớt, mà kiểm tra đồ thạch cũng có số lần hạn chế. Hành động này của hắn thật sự đã khơi dậy tất cả lòng hiếu kỳ của mọi người, nhận lấy một đồng suy đoán về điều hắn làm ừ ừ kéo đến.

Các loại bát quái trong học viện cũng không duy trì quá lâu, tự Sylvester đã mở ra đáp án trong kỳ kiểm tra đồ thạch của toàn viện — hắn tẩy trắng tích phân của mình, chỉ vì khiêu chiến một tân sinh năm nhất!

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người khiếp sợ không thôi, đại đa số mọi người đều phản ứng giống Kenaf, cho rằng Sylvester điên rồi. Nhất là sau khi bọn họ biết Bạch Tử Thạch là người khế ước của Bác Gia Garcia, rất nhiều người cũng tự cho là đúng lộ ra vẻ mặt ‘Ta đã hiểu’. Cuộc khiêu chiến này vừa được đề xuất, thì gần như toàn bộ đồ thạch viện sôi trào, cũng lan sang các học viện khác. Thanh thế to lớn đến mức ảnh hưởng cả tới cuộc kiểm tra đồ thạch.

Sigma rất bất đắc dĩ nhìn á thú nhân vốn rất quý củ đang đứng trên sân, trông dáng vẻ này, thật là khiến cho người ta bất đắc dĩ. Học sinh đồ thạch viện bên dưới ồn ào thảo luận chuyện này, Sigma dứt khoát tuyên bố, kiểm tra hoãn lại sau, trước tiến hành đấu đồ thạch của hai người đã. Mao liêu rất sẵn, cứ chọn trong mao liêu chuẩn bị cho đợt kiểm tra này.

“Cho các người ba giờ. Ba giờ sau, mỗi người chọn ra năm khối mao liêu, rồi đi đến sân thi đấu đồ thạch số 1. Nhớ kỹ, quá trình các người chọn lựa sẽ bị ghi hình lại.” Thế nên, không cần cố gắng giở trò. Sigma đơn giản lập ra quy tắc đồ thạch chiến, sau đó sai người dắt hai người đến chỗ để mao liêu. Tự mình đi sắp xếp.

Các người gây chuyện còn bắt lão nhân gia ta đi thu dọn. Sigma lắc đầu, quay đầu phân phó một lão sư bên cạnh: “Gần đây tài chính có chút eo hẹp. Báo cho Úc, sân thi đấu đồ thạch số 1, thu mỗi người 20 điểm phí vào sân.”

“Vâng!”

“Nga, đúng rồi, lập một sông bạc. Về tỷ suất, để Úc xem rồi lo liệu. Lấy danh nghĩa của ta đặt một vạn điểm Bạch Tử Thạch thắng.”

... . . = =, Nhã Gia, đây là trường học.

Đối với xoắn xuýt của vị lão sư này, Sigma cũng mặc kệ, loại chuyện này, Úc sẽ giải quyết hoàn mỹ. Mà chính hắn —

“Vicen, ta là tổ ma ma đây. Có một việc người sẽ cảm thấy rất hứng thú. . .”

Đối với hai người hoàn toàn không biết mình đã trở thành công cụ vơ vét tài sản của học viện, vừa tiến vào khu mao liêu, liền giành giật từng giây bắt đầu chọn lựa mao liêu, ba giờ, chọn năm khối liêu tử, thời gian có chút eo hẹp.

Nhóm thú nhân, á thú nhân đầu tiên biết được tin tức liền chạy tới sân thi đấu đồ thạch số 1 của học viện, nối đuôi không ngừng. Cư nhiên ngăn ngụt trong vòng nửa giờ, đã ngồi kín một nửa sân thi đấu lớn nhất trong học viện, mà rất nhiều người ở học viện phụ cận cũng nghe được tin tức, rồi rít chạy tới nơi này.

Tất cả mọi người đang nghị luận ầm ĩ.

“Nghe gì chưa? Một người trong đó là người khế ước với Bác Gia Garcia đấy!”

“Đúng vậy, đúng vậy. Thật không biết là người có tài năng thế nào mới được Bác Gia Garcia nhìn trúng, nhất định là một người kiểu như thiên tài.”

“Ngay cả Sylvester Bra vì khiêu chiến cậu ta, cũng cam nguyện tẩy trắng tích phân của mình mà! Cậu ta ở phương diện đồ thạch nhất định rất mạnh!”

“Rất mạnh? Ta cảm thấy không phải, cậu ta mới bao nhiêu a? Tân sinh, còn chưa trưởng thành. Sylvester Bra đã là học sinh năm thứ năm, nghe nói ở trong học viện cũng có danh thiên tài!”

“Bọn họ rốt cuộc ai có thể thắng?”

“Sylvester!” “Sylvester!” “Sylvester!” “Sylvester!” Đây là suy nghĩ của đại bộ phận, tuổi và niên cấp của Bạch Tử Thạch đều quá thấp.

Bất kể người bên ngoài có nghĩ thế nào, Bạch Tử Thạch lúc này đã tìm được khối hài lòng đầu tiên.

49. Chương 49: Đồ Thạch Chiến (1)

Tảng đá này rộng hai thước, dày nửa thước, có hình bầu dục bất quy tắc, khoảng chừng 70, 80 kg, lớp vỏ nâu xám, sờ lên lớp vỏ thấy nhẵn nhụi. Một mặt ngửa lên có hai dải măng đá màu xanh lục rộng bằng bàn tay, ở giữa rời rạc vài đốm nhỏ hoa văn màu xám trắng, xung quanh măng đá có đoàn trứng muối tính chất dòn chặt, màu sắc trầm đậm, một mảng dày đặc. Cả khối mao liêu biểu hiện cực kỳ xuất sắc. Bạch Tử Thạch tỉ mỉ đem vỏ ngoài nhìn một lần, trừ một mặt giáp với mặt đất không có cách nào thấy được, thì những chỗ khác không có nứt cũng không có rêu.

Bạch Tử Thạch gần như không cần chạm vào cũng biết khả năng khối này ra lực đạt tới 90%, chính là không biết phi thúy bên trong là cái dạng gì. Cậu vươn tay tới, tiểu mao cầu quen thuộc trong nháy mắt vây quanh cảm quan của cậu, những mao cầu này từng viên từng viên, dày đặc đem cậu vây quanh, va đập vào.

Bạch Tử Thạch căn cứ vào kinh nghiệm trước đây của mình mà phán đoán, đây cũng là một khối liêu tử xen lẫn Thủy Chủng và Băng Chủng ở trong. Trong mao liêu lớn thế này, tính chất phi thúy chắc chắn sẽ không đồng đều thống nhất, bên trong chắc là vừa có Băng Chủng, vừa có Thủy Chủng. Chẳng qua là không biết có thể ra bao nhiêu liêu tử, nhưng bất kể như thế nào, phi thúy Băng Chủng đã là thượng phẩm hiếm thấy rồi, đủ để liệt nó làm khối thứ nhất trong năm khối mao liêu. Nói thật thì, có thể dễ dàng như vậy tìm được một khối mao liêu phẩm chất thượng giai, chính cậu cũng rất kinh ngạc. Quả nhiên không hổ là học viện Oliver, phẩm chất mao liêu dùng để kiểm tra trong trường học thật sự là không tệ.

Mao liêu lớn thế này cậu cũng mang không nổi, Bạch Tử Thạch liền dùng bút đánh dấu ký hiệu lên trên một cái dấu, biểu thị khối mao liêu này cậu đã nhìn trúng. Lão sư luôn đi theo cậu từ lúc đầu, tùy ý gọi nhân viên công tác lái tới một chiếc xe vận chuyển, đem khối mao liêu này chuyển lên xe mao liêu.

“Xem ra vận khí của ngươi không tệ.” Khi Sylvester ngẩng đầu đúng lúc nhìn thấy cậu đánh dấu lên tảng đá, nên đi tới bên cạnh, sau khi quan sát tảng đá kia xong, hần hướng về phía Bạch Tử Thạch gật đầu.

“Tạm được đi.” Bạch Tử Thạch trả lời một câu, bổ sung, “Vận khí của ta vẫn luôn không tệ.”

Tầm mắt Sylvester trong lúc vô tình đã rơi lên trên cánh tay Bạch Tử Thạch đeo ‘đá may mắn’. Ánh mắt chợt lóe, hần khẽ đi một tiếng, nhìn kỹ một lát, thì thào nói: “Trách không được. . .” Sau đó, hần liếc nhìn Bạch Tử Thạch, không nói gì nữa, đi thẳng đến chỗ cách xa Bạch Tử Thạch một chút, ngồi xổm xuống cẩn thận tìm kiếm.

Bạch Tử Thạch trong lòng biết hần đã nhìn ra ‘đá may mắn’ trên cổ tay mình là hàng thật. Đây cũng là tính toán của cậu, cậu bây giờ mặc dù cần danh tiếng, nhưng cũng không thể khiến người khác cảm thấy quá mức kinh ngạc. Đùn đẩy nói rằng thiên phú tốt, cũng có thể là một cách nói. Nhưng thiên phú của đồ thạch, đại khái cũng là các loại mắt nhanh cảm giác nhạy, đầu óc thông minh, lực hấp thu mạnh, hiểu một suy ra ba, tối đa cũng chỉ là có một loại trực giác huyền diệu khó giải thích, cũng có thể coi là thiên phú. Không thể so với săn giết, thiên phú đối với thành tựu của thú nhân mà nói là điều vô cùng trọng yếu. Cậu tại đồ thạch kinh nghiệm ở ngành này thực sự còn quá hạn hẹp, thiên phú có tốt hơn nữa, cũng quá nghịch thiên đúng không? Vì vậy, trước lúc thanh danh của cậu từng chút được nâng lên, đá may mắn kỳ thực chính là cái cơ vô cùng tốt.

Cũng không biết có phải là đá may mắn thật sự nổi lên tác dụng hay không, mà trong một giờ tiếp theo, Bạch Tử Thạch lại lục tục tìm được hai khối mao liêu biểu hiện vô cùng tốt. Một khối trong đó căn cứ vào kinh nghiệm của cậu mà đoán là một khối Thủy Nhu Chủng, chủng loại mặc dù chỉ miễn cưỡng tính là thượng phẩm, nhưng phi thúy bên trong sức sống phi thường mạnh, căn cứ vào tổng kết của cậu trong những ngày qua, khối phi thúy này màu sắc chắc sẽ tương đối đậm.

Màu sắc phỉ thúy đậm năng lượng ẩn chứa sẽ nhiều hơn một ít, sức sống cũng mãnh liệt hơn. Mà những mao cầu chính là năng lượng ẩn chứa của phỉ thúy, chúng tương tự như quan hệ giữa tế bào và cơ thể, tồn tại bên trong phỉ thúy tạo thành năng lượng của phỉ thúy. Trong khối này, thể tích mao cầu lớn hơn thể tích mao cầu của khối Băng Chứng đầu tiên, bởi vì đoàn năng lượng càng lớn càng khó hấp thu, thể nên, khối Thủy Nhu Chứng này độ hấp thu sẽ kém hơn so với khối Băng Chứng kia.

Thời gian không sai biệt lắm đã trôi qua gần một nửa, trong xe đẩy của Bạch Tử Thạch đã thả hai khối mao liêu. Mà Sylvester tìm thấy khối mao liêu thứ hai của hắn. Bạch Tử Thạch liếc nhìn về phía hắn một cái, rồi ngay sau đó lại tiếp tục tìm kiếm trong đồng mao liêu.

Muốn đem tất cả mao liêu ở chỗ này kiểm tra hết, việc này thật sự là quá lãng phí thời gian. Bạch Tử Thạch bây giờ nhìn mao liêu trước hết là nhìn biểu hiện, biểu hiện tốt, liền tiếp tục thêm một bước dò xét. Mặc dù biết biểu hiện không có nghĩa là tất cả, nhưng bây giờ thời gian không đủ, cũng chỉ có thể như vậy.

Nhưng dù như thế, cũng tương đối không dễ dàng. Dù sao bên trong đồ thạch cái gì cũng có thể phát sinh, cho dù mao liêu biểu hiện phi thường tốt thì bên trong cũng có thể không có cái gì, hoặc là nhìn từ bề ngoài biểu hiện phi thường tốt, nhưng kỳ thật bên trong có huyền cơ.

Bạch Tử Thạch bây giờ đang gặp phải một khối mao liêu cực kỳ giảo hoạt. Đây là một khối mao liêu vỏ hoàng sa có chất vỏ nhẵn nhụi, sờ thử một cái còn có cát mịn rơi xuống. Kích cỡ cũng không lớn, chừng 20, 30kg, nhưng gần như một nửa mao liêu đều là màu xanh lục đậm, trứng muối rõ ràng dồn chặt, nhìn liền thấy rất khả quan.

Bạch Tử Thạch vui vẻ, nhanh chóng ngồi xổm xuống, đem tay đặt lên, song khiến cho cậu giật mình là, mao cầu bên trong không ít, nhưng chúng đều tử khí trầm trầm, không có sức sống gì. Phỉ thúy bên trong đã bị phá hư hết! Dựa theo kinh nghiệm trước đây mà nhìn, chắc là có nứt, hơn nữa còn là rạn nứt nghiêm trọng.

Mao liêu biểu hiện tốt như vậy, tại sao lại thế chứ? Thực là khiến người ta không ngờ. Bạch Tử Thạch thấp giọng lầm bầm một câu kỳ quái, sau đó tỉ mỉ tìm kiếm trên khối đá, nứt như vậy, hẳn sẽ có biểu hiện ở trên vỏ ngoài.

Năm phút sau, cậu kinh ngạc nhướn mày, nhìn một đường vân mảnh cực kỳ nhỏ bên dưới đoàn trứng muối sẫm màu, thầm thở dài nói: cư nhiên ở phía dưới trứng muối, trứng muối này màu sắc đậm, vết nứt mảnh thể này, không tìm kỹ, thật sự khó mà nhìn ra.

Buông khối mao liêu này ra, cậu tiếp tục đi về phía trước. Sigma ở trên đài chủ tịch nhìn Bạch Tử Thạch trong máy hiện ảnh không chút do dự bỏ qua khối liêu tử kia, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc cùng tán thưởng, ông khẽ mỉm cười, quay sang Vincent ở bên cạnh nói: “Xem ra, ta vẫn còn coi thường tiểu bảo bối này của ngươi. Khối liêu tử kia, thực ra còn đánh lừa cả Úc. Đúng rồi, ngươi còn chưa biết đi, Úc năm nay đã chính thức trở thành đồ thạch sư.”

“Vận khí của Bạch vẫn luôn rất tốt.” Ánh mắt Vincent nhu hòa nhìn tiểu á thú nhân trong màn hình, nét mặt kia làm cho Sigma vừa ngoài ý muốn vừa vui mừng. Vicen cuối cùng cũng có một chút đáng về bình thường của thú nhân, cho tới bây giờ chỉ đối với kỹ xảo săn giết có hứng thú, làm cho những người chúng ta phải lo lắng ưu phiền.

Sờ sờ cằm, Sigma hăng hái bừng bừng nói: “Ngươi nói xem, ta đem bảo bối của ngươi thu làm đồ đệ thì thế nào?”

Vincent cuối cùng cũng chịu đem tầm mắt chuyển lên người Sigma: “Cám ơn tổ ma ma, Bạch nhất định sẽ rất cao hứng.”

=A=... Kỳ thật ta chỉ suy nghĩ mà thôi, không phải thật sự muốn thu a, Vicen. Sigma yên lặng quay đầu — còn nữa, ai tới nói cho ta, đây rốt cục có phải Vincent hay không?!!! Người kiêu ngạo như Vincent, thể mà nó cư nhiên lại chơi xấu, chơi xấu a!!! Có quỷ mới tin nó nghe không hiểu là mình căn bản đang tìm đề tài trêu chọc nó.

Thu hồi khiếp sợ của mình, Sigma chặc lưỡi than: “Không nghĩ tới a, tổ ma ma ta thật sự không nghĩ tới a, tiểu Vicen của ta cư nhiên sẽ vì một tiểu á thú nhân làm chuyện như vậy.” Nói vậy, coi như là vì tiểu Vicen,

nhận cậu bé cũng không hẳn là không thể. Hướng chỉ vận khí của cậu bé có vẻ như cũng không tệ.

Đối với trêu chọc của Sigma, Vincent quyết định mắt diếc tai ngơ, tiếp tục nhìn hành động của Bạch Tử Thạch, về phần Sylvester trên một máy hiện ảnh khác, hẳn ngay cả một cái liếc mắt cũng không liếc.

Bạch Tử Thạch bên này gặp phải một chút phiền toái, từ sau khi tìm được khối thứ ba, liền khó tìm được khối nào hợp ý nữa. Mặc dù mao liêu có biểu hiện đủ tốt để lọt vào mắt cũng lác đác thấy được vài khối, nhưng bên trong hoặc là không có phi thúy, hoặc là có phi thúy nhưng không đạt được yêu cầu của Bạch Tử Thạch. Thực lực của Sylvester, Bạch Tử Thạch cũng không rõ ràng lắm, nghĩ tới nghĩ lui, cậu cảm thấy trong mao liêu chọn ra thấp nhất cũng phải là Thủy Nhu Chung. Cuối cùng khi còn dư lại nửa giờ, tìm được thêm một khối vỏ bạch sa.

Khối vỏ bạch sa này biểu hiện cũng không tốt bằng các khối tìm được trước, nhưng lúc Bạch Tử Thạch đem tay đặt lên, lại cảm thấy chỉ chút những mao cầu nhỏ bé nghịch ngợm va chạm vào cậu, những mao cầu này đem lại cho cậu cảm giác rất nhỏ, thậm chí so với lần Thủy Tinh Chung còn nhỏ hơn, và sức sống cũng không bằng, tựa hồ có chút điềm đạm nho nhã. Cảm giác này làm Bạch Tử Thạch lập tức nghĩ tới khối lam phi kia, khối lam phi kia mao cầu bên trong cũng nhỏ nhắn, gần giống với cảm giác của Thủy Tinh, nhưng trên thực tế chỉ là một khối Thủy Chung thượng phẩm. Dựa theo độ hấp thu mà nói, trong phẩm chất ngang nhau, màu xanh lục và màu trắng hấp thu khó nhất. Màu đen là tốt nhất, tiếp theo là những màu phần hồng, lam, và vàng.

Mà khối này, sức sống của mao cầu bên trong so ra kém khối Lam Phi lần trước, nhưng độ hấp thu tốt hơn so với Lam Phi Thúy. Chẳng lẽ bên trong là một khối phi thúy màu sắc khác? Có lẽ, hơn nữa khối phi thúy này tính chất chắc là trên Thủy Chung, màu sắc thì nhẹ nhàng.

Bạch Tử Thạch dùng bút đánh dấu ký hiệu lên trên mao liêu, thở dài một hơi, nếu như là người có kinh nghiệm trong giới đồ thạch ở chỗ này, nói không chừng có thể đoán ra kích cỡ và màu sắc cụ thể của phi thúy bên trong, mình vẫn còn cần phải học thêm nhiều.

Bốn khối. Bốn khối mao liêu phẩm chất thấp nhất là Thủy Nhu Chung, Bạch Tử Thạch quyết định không chọn thêm khối thứ năm nữa, theo cậu, bốn khối mao liêu đã quá nhiều, nếu như không phải trường học vì bảo đảm tỷ số lên lớp nhất định, và phẩm chất mao liêu cũng không tệ, thì cậu nhiều nhất chỉ lấy ra hai khối thôi. Lần này vì bảo hiểm, lấy ra bốn khối, gây chú ý cũng mặc kệ. Dù sao, đây là bước đi đầu tiên của cậu.

Khối mao liêu thứ năm, trong mấy khối mao liêu biểu hiện không tệ mà Bạch Tử Thạch xem lúc trước, nhưng trên thực tế bên trong không có gì, chọn ra một khối biểu hiện có vẻ tốt nhất bỏ vào. Khi thời gian trôi qua 2h 50ph, Bạch Tử Thạch đã chọn xong toàn bộ năm khối mao liêu.

Cơ hồ là cùng thời khắc đó, Sylvester cũng tỏ ra mình đã chọn xong. Lúc này thời gian cũng không còn nhiều lắm, lão sư luôn đi theo hai người chia ra đưa bọn họ ngồi lên xe chuyên vận chuyển mao liêu, lái thẳng đến sân thi đấu số 1.

50. Chương 50: Đồ Thạch Chiến (2)

Lúc xe mới từ hai bên lối đi xuất hiện, Bạch Tử Thạch chỉ cảm thấy tầm mắt vừa được mở rộng đã bị tiếng hò hét cự đại đột nhiên vang dội làm giật bắn mình. Nhìn khắp bốn phía, hiện ra sân đấu thú La Mã cổ, trên nửa vòng tròn khán đài, hơn phân nửa bộ phận đều ngồi đầy người, đầu người nhón nháo, thanh âm ầm ỉ. Xoay người nhìn lại, hai cái màn ảnh khổng lồ treo ở phía trên lối đi phía sau cậu, hình ảnh đang dừng trên mao liêu ở trong xe.

Tràng diện này có phải là hơi lớn quá không? Không chỉ Bạch Tử Thạch có chút ngẩn người, ngay cả Sylvester cũng không nghĩ tới một trận khiêu chiến của hắn, lại bị biến thành dạng oanh động như thế này.

Trên đài Sigma tươi cười sáng lạn, tràng diện này lớn sao? Một chút cũng không lớn. Bằng danh vọng của tiểu Vicen ở Á Thành mà nói, chút người này coi như là ít rồi. Dạng người như Vincent Karen Garcia chưa từng có bất kỳ tai tiếng nào, y như thánh nhân, đột nhiên tuôn ra chuyện có hai á thú nhân vì hắn mà quyết đấu, hơn nữa một người trong đó chính là bạn lữ do Vincent tự nhận định, còn chuyện gì hấp dẫn

ánh mắt người xem hơn chuyện này chứ? Bất kể là người hâm mộ, hay người ái mộ của Vincent, thậm chí chỉ đơn giản là hiếu kỳ, cũng đủ để khiến mọi người thi đua nhau chạy tới sân thi đấu. Nếu như không phải thời gian quá ngắn, sức tuyên truyền chưa đủ, toàn bộ sân thi đấu tuyệt đối không phải chỉ ngồi đầy gần hết. Tuyệt đối là một vé khó cầu!

Sao lại không nghĩ ra sớm nhỉ? Cư nhiên vội vã đem thời gian định vào ngày hôm nay, nếu như tuyên truyền một thời gian, có lẽ còn vượt qua cả tràng diện tỷ đấu của đồ thạch sư có danh tiếng! Sigma nghĩ tới điều này liền có chút ảo não, bất quá, chuyện xấu của tiểu Vicen còn có rất nhiều người chú ý đi. . . Nhìn sang Vincent đang nhìn Bạch Tử Thạch, Sigma tính toán xem có thể dùng điều này để làm thử vài chuyện không?

“Tổ ma ma, chỉ một lần này thôi.” Vincent không quay đầu lại, nhàn nhạt nói. Sigma nhất thời chết đứng — = =, Vincent, người có thể không cần thông minh như vậy không!

Bạch Tử Thạch đi xuống từ xe dành cho thi đấu, dựa theo chỉ thị của lão sư đứng ở trước giải thạch cơ hơi gần cậu một chút, nhân viên công tác chuyển từng khối mao lưu tới, đặt ở phía sau cậu. Phía bên Sylvester cũng làm theo như thế.

Hai người đứng cách nhau ba thước đều quay ra nhìn nhau, ánh mắt giao nhau, phát hiện trong mắt đối phương đều là ngưng trọng và bất đắc dĩ. Đặc biệt là Sylvester, áp lực tâm lý lớn hơn rất nhiều so với Bạch Tử Thạch. Mặc dù hấn một chút cũng không hoài nghi việc mình sẽ dành được thắng lợi cuối cùng, nhưng nghĩ đến đá may mắn Bạch Tử Thạch đeo trên cổ tay, điều này bao phủ lên sự tự tin của hấn một tầng bóng ma.

Nhưng, bất kể như thế nào, hiện tại hấn đã không còn đường lui. Tràng diện long trọng này cũng tốt, sẽ để hấn vì kết thúc mối tình đầu làm một buổi lễ vĩnh biệt long trọng, cũng là vĩnh biệt những bản khoản thái quá và gánh nặng của hấn trong quá khứ! Ánh mắt của hấn trở nên kiên định, trận này hấn nhất định sẽ thắng!

Sau khi nhân viên hai bên đều đứng ngay ngắn trên sân, một á thú nhân anh tuấn vẻ mặt tràn đầy tươi cười đi lên trên đài: “Bây giờ, như các vị đã thấy. Hai vị á thú nhân xinh đẹp tiến hành thi đấu đồ thạch đã chuẩn bị sẵn sàng. Chúng ta cũng không nói nhiều lời thêm nữa, bây giờ, chúng ta sẽ hỏi thăm một chút, Sylvester Bra, Bạch Tử Thạch, hai vị lựa chọn tự mình giải thạch, hay là mời sư phụ giải thạch tới?”

Thủ pháp giải thạch của mình thật sự chả ra gì, điểm này Bạch Tử Thạch hiểu rõ. Đề phòng mình đem phi thúy giải sụp, cậu sớm bày tỏ: “Mời sư phụ giải thạch tới.”

“Tự mình giải.” Sylvester cũng nói ra quyết định sớm dự tính. Đây không chỉ là hấn đối với thủ pháp giải thạch của mình rất có lòng tin, mà trọng yếu hơn là, cuộc tranh tài này hấn muốn tự mình thực hiện.

Người chủ trì gật đầu, chờ sư phụ giải thạch mà Bạch Tử Thạch yêu cầu đi đến, hấn mỉm cười nói: “Vây là tốt rồi, trước đã nói qua quy tắc, bây giờ ta tuyên bố, giải thạch chính thức bắt đầu!”

Sư phụ giải thạch đi tới bên cạnh Bạch Tử Thạch, đây là một lão á thú nhân nhìn qua có chút tuổi tác, trên tay ông đeo hắc văn bao tay, nhìn qua rất nghiêm túc: “Muốn giải khối nào trước?”

Thoáng suy tư một chút, Bạch Tử Thạch chỉ vào khối mao lưu biểu hiện không tệ, nhưng bên trong không có gì nói: “Liên bắt đầu từ khối này đi.”

Sư phụ giải thạch gật đầu: “Trước sát hay là trực tiếp cắt? Nếu cắt, thì cắt từ chỗ nào?” Lão sư phụ hỏi phi thường rõ ràng, đây cũng không phải là mao lưu của họ, theo lẽ thường, sư phụ giải thạch sẽ tôn trọng ý kiến của chủ nhân mao lưu.

Bên trong chả có cái gì, thì sát gì? Bạch Tử Thạch âm thầm lẩm bẩm một câu, nói: “Trực tiếp cắt.” Sau đó cậu cầm một viên phấn, tránh trúng muối măng đắng, vẽ một đường ở gần phần trung tâm mao lưu, “Cắt dọc theo đường này.”

Lão sư phụ hơi kinh ngạc, ông nhìn qua khối mao lưu này, biểu hiện cũng không tệ lắm, người bình thường đều lựa chọn sát trước một chút, sát không ra lực, mới lựa chọn cắt. Người này cư nhiên trực tiếp cắt, hơn nữa còn là từ trung tâm cắt một đao, mặc dù tránh trúng muối và măng đắng, nhưng nếu thật có thể ra lực, hướng đi của lực ở bên trong cũng rất khó nói, cắt một đao như thế rất dễ đem phi thúy cắt hỏng!

Nhưng bất kể như thế nào, khối mao liêu này cũng là của người khác, lão sư phụ không nhiều lời, trực tiếp đem khối mao liêu khoảng chừng 30 kg dễ dàng ôm lấy đặt lên trên máy cắt thạch.

Trên màn hình lớn đặc tả khối mao liêu này một chút, mặc dù không có âm thanh, nhưng từ cử động của họ cũng không khó đoán ra ý tứ. Ở Á Thành quê hương của đồ thạch này, á thú nhân thậm chí ngay cả á thú nhân cũng ít nhiều hiểu một chút về đồ thạch. Mọi người đối với việc Bạch Tử Thạch lựa chọn trực tiếp cắt cũng rất nghi ngờ. Trong lòng một số người vì tín nhiệm con mắt của Vincent mà mua Bạch Tử Thạch thắng đã bắt đầu bồn chồn lo lắng, dù sao đi nữa, cậu bé này cũng chỉ là một á thú nhân năm nhất còn chưa trưởng thành! Mà người mua Sylvester thắng thì lại há miệng bắt đầu cười, giống như thấy điểm số (\$ ở thế giới này) đang vẩy tay với mình.

Người ngồi xem phía trên đang nghị luận âm ỉ về hai khối mao liêu đang giải, thì Sylvester lại không bị ảnh hưởng gì bắt đầu sát thạch, khối mao liêu đầu tiên hắn chọn để giải cũng là khối hắn coi trọng nhất. Mặc dù không phải quặng sơ đại, cũng không phải là mao liêu Cái Á Lão Khanh, nhưng vẫn là mao liêu được khai thác khá sớm của khu mỏ Tala, vẫn còn các điểm điển hình của nguyên liệu Tala, vỏ ngoài nâu đen, chất vỏ đều đặn nhẵn nhụi, măng dài dài nhỏ, trứng muối lớn mà đậm màu. Trải qua mấy trăm năm, nguyên liệu Tala có tiếng là dễ ra phi thủy có màu sắc đậm, chủng loại có thể nước đẹp, cũng là một loại liêu tử được các đồ thạch sư yêu thích.

Nhìn hình dáng và hướng đi cùng với mật độ của trứng muối một lúc, Sylvester chọn một chỗ bắt đầu hạ thủ, tay của hắn rất vững, theo đó đá vụn vỡ ra từ lớp vỏ không ngừng bị mài xuống, mười phút sau, hắn đột nhiên thu hồi đá mài, dùng bàn chải nhỏ quét sạch sẽ đá vụn và bụi bặm trên cửa sổ vừa được sát ra, dội chút nước lên. Một mặt lực sắc sâu thắm xuất hiện ở chỗ cửa sổ, nhờ nước thanh tẩy qua, hiện lên một sắc xanh thông thấu nồng đậm, trong suốt chọc người yêu thích.

“Ra lực! Là Thủy Nhu Chung!” Trên đài lập tức vang lên một trận hoan hô kinh thiên. Trên gương mặt tuần tú của Sylvester cũng không nhịn được lộ ra một nụ cười vui sướng, hy vọng đồ trưởng cũng không làm hôn mê đầu óc của hắn, Sylvester mở cường quang khí ra, chiếu vào chỗ ra lực, cẩn thận dò xét, không chỉ nhìn xem lực này có ăn vào hay không, mà trọng yếu hơn là nhìn hướng đi và độ sâu của lực.

Chỉ một lát sau, hắn để cường quang khí xuống, sắc mặt vui mừng khó kiềm chế, đổi một đá mài chính xác hơn, bắt đầu làm việc.

Những điều này đều được màn hình lớn ghi hình lại, người phía dưới mua Sylvester thắng, mặt đầy tươi cười: “Nhìn kìa, hắn đổi đá mài nhỏ! Lực bên trong nhất định không nhỏ!”

Sylvester không hề bị thanh âm bên ngoài ảnh hưởng, hắn cẩn thận sử dụng đá mài nhỏ, không nhanh chóng lưu loát như vừa rồi, bây giờ hắn không nhanh không chậm thường dừng lại dội nước lên quan sát, sợ đem phi thủy sát hỏng. Dù sao chỉ đồ trưởng thôi vẫn chưa đủ, nếu giải sụp, thì cũng tương đương với thất bại.

Đối với việc Sylvester thuận lợi sát trưởng, Bạch Tử Thạch bên này lại thua kém nhiều hơn, không lãng phí thời gian như Sylvester sát thạch, bên này cậu trực tiếp cắt cũng nhanh hơn nhiều, vì hành động chậm hơn so với Sylvester, nên khi lão sư phụ đặt xong vị trí cho mao liêu, nối nguồn năng lượng cho máy cắt thạch, cắt xuống, thì tiếng đồ trưởng bên kia đã vang lên.

Lão sư phụ làm như không nghe thấy, vẫn kéo chuỗi tay cầm của máy cắt thạch xuống, gọn gàng dứt khoát. Sau khi mao liêu bị cắt thành hai nửa, ông đem mao liêu tách ra, một mảnh xám trắng, hai mặt cắt đều không có một tỳ lực nào.

Sụp rồi! Lão sư phụ thầm nói trong lòng, ông nhìn về phía Bạch Tử Thạch. Sắc mặt tiểu á thú nhân nặng nề mà nghiêm túc, nhưng không có chán nản hay không chịu nổi gì lớn.

Tổ chất bên trong coi như không tệ.”Khối mao liêu này vẫn tiếp tục cắt sao?” Lão sư phụ hỏi một câu.

Bạch Tử Thạch đi qua cẩn thận nhìn hai mặt cắt một chút, trầm ngâm một lát: “Cắt một đao nữa đi, khối mao liêu này biểu hiện thật sự là không tệ.”

Lão sư phụ không nói gì, đem một khối trong đó đặt xong, dọc theo chỗ Bạch Tử Thạch nói cắt thêm một đao, vẫn như cũ không có gì.

Lúc này không đợi lão sư phụ hỏi, Bạch Tử Thạch đã chủ động mở miệng: “Không cần cắt nữa, sụp rồi.” Nói xong sắc mặt cậu lại khôi phục bình tĩnh, thật khiến lão sư phụ có chút ngoài ý muốn, nhìn tiểu á thú nhân này còn chưa trưởng thành, vóc dáng cũng nhỏ nhắn, ông nhin không được an ủi một câu: “Không sao, đổ sụp là chuyện bình thường. Còn bốn khối nữa mà.”

Bạch Tử Thạch gạt đầu, lộ ra một nụ cười thân thiện: “Ta biết, không sao đâu.”

“Khởi đầu bất lợi a.” Sigma nhìn thoáng qua Vincent, sau đó đầy tiếc nuối vì không phát hiện ra bất kỳ tâm tình dao động nào trên nét mặt hắn. Mà không hề biết rằng, tiểu Vicen của ông đến lúc Bạch Tử Thạch lộ ra nụ cười, mới buông nắm tay siết chặt ra.

Bạch Tử Thạch bắt đầu chọn khối mao liêu thứ hai, tiên ước hậu dương (trước hạ thấp sau đó đề cao để làm nổi bật sự vật), lần này cậu chọn khối mao liêu có màu sắc còn không rõ kia, vỏ bạch sa, khoảng 50 kg. Lão sư phụ vừa mới đem khối mao liêu này chuyển tới, đã nghe thấy tiếng reo hò của khán giả trên sân: “Đại trưởng! Đại trưởng! Băng Chung! Băng Chung xanh lục đậm a!”

Bạch Tử Thạch ngẩng đầu nhìn qua, đúng lúc thấy được cửa sổ được Sylvester sát ra, đó là một khối cửa sổ dài chừng 30 cm, bên trong lộ ra ánh xanh đậm nồng đậm, phần ở mép ngoài, một phần nhỏ phỉ thúy tính chất nhẵn nhụi sáng bóng, hiện ra vẻ trong suốt, không có một tia tạp chất, trong suốt óng ánh, giống như ánh sáng mặt trời lưu chuyển giữa lưng chừng núi, đẹp đến chói mắt, một phần này đã đạt đến Băng Chung!

Tuyệt đối là đại trưởng! Trên gò má Sylvester cũng nhiễm lên một tầng đỏ ửng hưng phấn. Nhất là khi so sánh đối lập giữa hai người, ánh mắt của hắn càng sáng kinh người.

Bạch Tử Thạch bình tĩnh thu hồi tầm mắt, đưa tay đặt lên mao liêu, nghiên cứu một lát, cầm lấy bút vẽ một đường lên trên, đường lần này ở chỗ xa hơn, lão sư phụ quan sát một cái, kinh ngạc phát hiện nếu như lựa chọn cắt, đường thứ nhất phỏng chừng chính ông cũng sẽ vẽ tại khu vực này, bất quá ông sẽ vẽ gần trung tâm thêm một chút. Lão sư phụ nào biết rằng, đây là Bạch Tử Thạch thông qua các phương hướng cảm ứng phỉ thúy, lợi dụng khoảng thời gian sai lệch tính toán ra cự ly?

Nhìn thoáng qua Bạch Tử Thạch, lão sư phụ điều chỉnh xong vị trí mao liêu, hạ tay cầm của máy cắt thạch xuống.

51. Chương 51: Đồ Thạch Chiến (3)

Máy cắt thạch sắc bén đem mao liêu cắt làm hai, lão sư phụ thả tay cầm máy cắt thạch, tách hai nửa mao liêu ra, nhìn trên mặt cắt vẫn như cũ không có một tia lục, nhưng trên mặt cắt của nửa lớn hơn loáng thoáng hiện lên vài đường vân màu trắng khiến lão sư phụ phải dừng tay một chút. Ông đứng dậy tránh ra, để Bạch Tử Thạch có thể nhìn rõ tình trạng của mao liêu hơn.

Màn ảnh rộng đặc tả khối mao liêu đã mở ra này, mặt đá xám trắng và Phỉ Thúy Băng Chung xanh lục đậm dần dần được giải ra ở màn hình lớn bên kia đối lập rõ ràng. Tiếng hoan hô và tiếng than thở như đưa đám nhất thời vang lên, một số ít người mua Bạch Tử Thạch thắng bây giờ đã thấy hối hận, sao lại tham cái tỷ suất một ăn năm, ôm mong muốn gặp may mua năm nhất thắng chứ?!

Mà người chủ trì từ lúc bắt đầu đều chưa hề nói chuyện giờ cũng lên tiếng: “Sylvester đồng học khởi đầu tốt đẹp, hơn nữa còn cực kỳ may mắn! Từ màn hình trực tiếp thấy, khối phỉ thúy này đại khái khoảng 10kg, có khoảng 4kg Băng Chung, hơn nữa là Băng Chung xanh thẫm! Không cần nhân viên giám định chuyên nghiệp tới, ta liền có thể kết luận nó ít nhất là một khối phỉ thúy cấp 3! Phỉ thúy cấp 3 a! Mọi người có lẽ không biết rằng, tỷ lệ giải ra phỉ thúy cấp 3 chỉ khoảng một phần ba vạn, hôm nay có thể nhìn thấy một khối phỉ thúy cấp 3 ra đời, thật đúng là hiếm thấy! ”

Thanh âm người chủ trì trở nên cao vút, giải thích của hắn lại đem tới một trận hoan hô. Nhưng một giây sau hắn lại lập tức đổi đề tài: “Nhưng đây đối với Bạch Tử Thạch đồng học mà nói có thể không phải là một tin tức tốt. Dù sao cùng là khối thứ nhất, cậu ấy lại đổ sụp. Bây giờ, Bạch Tử Thạch đồng học đang giải khối mao liêu thứ hai. Ta phát hiện, so với tướng mạo khéo léo tinh xảo của cậu, Bạch Tử Thạch đồng học lại rất thích ‘Cắt’ một phương thức phóng khoáng vừa trực tiếp vừa thống khoái. Chẳng qua. . . tựa

hồ khối mao liêu thứ hai này cũng không quá thuận lợi, vẫn chưa một đao cắt ra phỉ thúy. Bất quá, mọi người cũng đừng vội cho rằng Bạch Tử Thạch đồng học đồ sộ, bây giờ nói khối mao liêu này sộ, có vẻ còn hơi sớm. Từ mặt cắt nhìn ra, khối mao liêu này vẫn còn có đồ tính. A, Bạch Tử Thạch đồng học lựa chọn sát thạch!”

Người chủ trì yên tĩnh trở lại, thời gian họ giải thích cũng đều có quy định, thời điểm hai bên đang giải thạch, thông thường sẽ không mở miệng, chỉ khi người dự thi dừng lại thảo luận hoặc là sắp giải xong, người chủ trì sẽ tạm dừng để nói vài câu.

Lão sư phụ và Bạch Tử Thạch thảo luận vị trí sát thạch, lão sư phụ giải thạch hơn nửa đời người, mặc dù khối mao liêu này hiện giờ còn chưa nhìn ra cái gì, nhưng lấy nhãn lực của lão sư phụ có thể khẳng định, mấy cái đường vân mảnh màu trắng không rõ ràng còn đứt quãng này tuyệt đối là bạch miên! Đối với phương diện này Bạch Tử Thạch kinh nghiệm thật sự quá ít, đứt khoát chỉ một vị trí đại khái rồi đem quyền quyết định sát thạch giao cho lão sư phụ.

Lão sư phụ cũng không khách khí, nhận lấy đá mài rồi nhanh chóng mài, từng mảnh đá vụn rơi xuống, tiếp tục mài vào bên trong ba bốn cm, lão sư phụ bỗng nhiên dừng đá mài trong tay, quét bỏ đá vụn trên cửa sổ mới sát mở, xối nước lên, nhất thời, một màu tím nhạt chỉ nhỏ khoảng hai cái móng tay xuất hiện ở trước mặt lão sư phụ.

Lão sư phụ thoáng dừng lại, ngẩng đầu nhìn Bạch Tử Thạch cao hứng nói: “Trưởng! Còn là Tử Phỉ Thúy hiếm thấy! Thế nước cũng tốt.” Bạch Tử Thạch nghe thấy cũng đầy hưng phấn, này chứng minh cậu suy đoán không sai, với lại đây là lần đầu tiên cậu nhìn thấy Tử Phỉ Thúy vẫn còn được vỏ đá bao bọc. Lão sư phụ tránh sang một chút, để Bạch Tử Thạch tiến lên phía trước, nó chỉ nhỏ nhỏ khoảng chừng hai cái móng tay màu tím nhẹ nhàng uyển chuyển, màu sắc nhàn nhạt, dễ dàng lấp đầy toàn bộ tầm mắt con người, xinh đẹp giống như mộng ảo vậy.

“Trưởng! Cứ nhiên là Tử Phỉ Thúy! Nhìn thế nước, nhẹ nhàng thấu triệt, hảo thủy a!” Thanh âm hưng phấn ở dưới vang lên không ngớt, cho dù là người mua Sylvester thắng cũng nhịn không được thấp giọng thảo luận, những năm gần đây phỉ thúy có màu sắc khác xuất hiện càng lúc càng ít, hơn nữa đa số đều là Hồng Phỉ Thúy, Hoàng Phỉ Thúy, còn Lam Phỉ Thúy, Tử Phỉ Thúy, Phấn Sắc Phỉ Thúy ba loại này rất hiếm thấy, bây giờ có thể nhìn thấy Tử Phỉ Thúy thế nước tốt như vậy, dựa vào việc này, cho dù đặt nhầm người cũng không uổng công một chuyến!

Lão sư phụ nhìn về phía Bạch Tử Thạch trưng cầu ý kiến, cậu mỉm cười: “Sư phụ, ta là người mới, làm được một bước này đã là ngoài dự liệu của mình, ngài kinh nghiệm phong phú, kế tiếp có lẽ toàn bộ dựa vào ngài, bất kể kết quả thế nào, cũng xem như thiên mệnh.”

Lão sư phụ nghe câu nói cung kính lại khiêm nhường này, trong lòng cũng thoải mái, cười nói: “Vậy ta cũng không từ chối.” Nói xong cũng không lên tiếng nữa, trực tiếp ở bên cạnh khối mao liêu, cẩn thận tính toán, mặc dù ở học viện Oliver, giải ra không ít phỉ thúy tốt, nhưng phỉ thúy tử sắc này, ông cũng nhiều năm chưa nhìn thấy, lúc này cũng phá lệ thận trọng. Mấy phút sau, lão sư phụ đã xác định được sơ bộ kế hoạch giải thạch, liền bắt đầu.

Sylvester cầm khối phỉ thúy đã giải xong nhìn một lát rồi giao nó cho lão sư đặt lên bàn trên đài chủ tịch. Kể từ khi nghe được tiếng đổ trưởng bên kia, trên gương mặt đồ ửng hưng phấn của hắn lại có thần sắc ngưng trọng. Bạch Tử Thạch trận đầu giải sộ làm hắn có lòng tin rất lớn, quan trọng nhất là, khối mao liêu đầu tiên đã giải ra một khối phỉ thúy ít nhất là cấp 3, đối với hắn mà nói đã là ngoài dự tính. Song hắn chưa cao hứng được bao lâu, khối mao liêu thứ hai của Bạch Tử Thạch liền truyền ra đồ trưởng, hơn nữa là Tử Phỉ Thúy hiếm thấy. . .

Không sao, Sylvester, dù cậu ta đổ ra Tử Phỉ Thúy, nhưng bây giờ thời gian còn sớm, phỉ thúy bên trong là dạng gì còn chưa rõ, có lẽ chỉ là lục gần kề vỏ, có lẽ tính chất bên trong cũng không tốt như biểu hiện bên ngoài. Hắn ở trong lòng an ủi mình, nhưng không hiểu sao, cái viên hạt châu màu xanh đậm trên tay Bạch Tử Thạch cứ quanh quẩn trong đầu hắn.

Hắn đưa tầm mắt hướng về phía mao liêu của mình, một khối mao liêu thứ ba từ trái đếm sang vỏ hoàng sa kích cỡ rất nhỏ, do dự một chút, rồi đi qua ôm lấy khối mao liêu. Nếu nói về biểu hiện tốt, khối mao liêu đầu tiên biểu hiện cũng không bằng khối ở trên tay này. Khối vỏ hoàng sa này là điển hình của Cái

Á Lão Khanh, trứng muối nhiều, màu sắc đậm lại rõ ràng, dồn chặt, nhìn bề ngoài, thật sự là nguyên liệu tốt hiếm có, nhưng chính vì biểu hiện của nó thật sự quá tốt, tốt đến mức làm cho hần cảm thấy không ổn, theo lý thuyết mao liêu tốt thế này tuyệt đối sẽ không lưu lại tới đây làm mao liêu kiểm tra cho học sinh, thế nhưng nó lại cố tình xuất hiện. Lúc ấy hần do dự một hồi lâu, nhưng vẫn đem khối mao liêu này làm một trong năm khối mao liêu, đồ thạch đồ thạch, không có mạo hiểm sao gọi là đồ thạch?

Bây giờ hần cần chính là tăng thêm kết quả thi đấu, mà tảng đá này nói không chừng sẽ cho hần kinh hỉ rất lớn, Sylvester cầm đá mài lên.

Nhưng, hần định trước sẽ phải thất vọng. Bởi vì khối mao liêu này chính là khối vô hoàng sa ban này Bạch Tử Thạch vừa nhìn đã coi trọng, nhưng cuối cùng phát hiện bên trên có vết rạn nứt rất nhỏ!

Bạch Tử Thạch vô tình liếc qua màn hình lớn cũng phát hiện ra điểm này, lúc thấy khối mao liêu đó liền sửng sốt. Mà bây giờ Sylvester đã bắt đầu sát thạch, cậu dời tầm mắt không nhìn nữa, chỉ chuyên chú nhìn khối mao liêu lão sư phụ đang giải.

Lão sư phụ thuần thực nắm chắc đá mài, nên khối phỉ thúy tử sắc đã dần dần hiện ra dáng vẻ của nó. Tính chất nhẵn nhụi, trong như nước lại sáng bóng nhu hòa, bên trong loáng thoáng vài đường vân như sóng nước gợn lặn tẩn, làm nổi bật lên màu tím nhàn nhạt, lộ ra vẻ phá lệ mỹ lệ. Đây là một khối Tử Phỉ Thúy bằng khoảng hai bàn tay Bạch Tử Thạch, dày chừng 4 cm, màu sắc khá đều đặn, chỉ ở phần trung tâm có một mảnh nhỏ hơi tím thẫm, những phần khác đều nhàn nhạt hòa hợp lẫn nhau.

“Thủy Chung Tử La Lan! Là Thủy Chung Tử La Lan! Bạch Tử Thạch đồng học đồ trưởng một khối phỉ thúy Tử La Lan hiếm thấy! Mặc dù màu sắc không đậm, nhưng mọi người đều biết, độ hấp thu của Tử La Lan rất tốt, một khối cỡ thế này đã được tính là phỉ thúy cấp 4! Bây giờ, Sylvester Bra đồng học và Bạch Tử Thạch đồng học mỗi người đồ trưởng một khối phỉ thúy. Tranh tài càng ngày càng đặc sắc, bọn họ không hổ là tinh anh của học viện đồ thạch Oliver! Bây giờ, Sylvester Bra đồng học hơi chiếm thượng phong, Bạch Tử Thạch đồng học có thể vượt lên dẫn trước không đây? Chúng ta hãy chờ xem.” Người chủ trì thừa dịp Sylvester quan sát mao liêu, tận dụng cơ hội để thuyết minh. Thỉnh thoảng làm cho khán giả traten hoan hô cùng than thở, bây giờ người mua Bạch Tử Thạch thắng đã dẹp bỏ thần sắc đưa tang ban này, tất cả đều cao hứng trở lại.

“Bạn lữ của Bác Gia Garcia, quả nhiên không tầm thường!”

“Đúng nha, đúng nha, phỉ thúy Tử La Lan, bao nhiêu năm rồi đều chưa nghe thấy có ai giải ra được! Hôm nay thật không uống công tới một chuyện.”

Mà rất nhiều đang siết chặt giấy chứng nhận đặt cược trong tay, khẩn trương nhìn chằm chằm Sylvester trên màn hình lớn vừa cầm đá mài lên.

Sigma mang nụ cười trên mặt ngồi trên đài chủ tịch, trước mặt ông để hai cái màn hình hơi nhỏ, tất cả động tác và thanh âm của hai người Bạch Tử Thạch và Sylvester ở nơi này đều nghe thấy rõ. Khi ông thấy Sylvester cầm lấy khối vô hoàng sa kia, thần sắc nhàn nhạt: “Khối mao liêu kia là khối đá nguy hiểm. Phía trên có vết rạn nứt nhỏ, hơn nữa giấu rất kỹ, ở trên trứng muối, khả năng phỉ thúy bị phá hư rất lớn.”

Vincent không có phản ứng gì, Sigma mỉm cười: “Ban đầu tiểu bảo bối của ngươi vây quanh khối mao liêu này nhìn một lúc lâu, cuối cùng lại từ bỏ.” Đây là khích lệ, Vincent hiểu ra, ánh mắt của hần lơ đãng nhu hòa đi một chút.

“Nói thật, cậu ấy có thể chọn ra Tử La Lan cũng ngoài dự liệu của ta.” Sigma trầm ngâm trong chốc lát, “Cậu ấy ở phương diện đồ thạch có thể có cảm giác rất nhạy bén. Có thể nhận thấy tảng đá kia nguy hiểm, cấp lưu dừng thôi (có dừng cảm thôi lui/ từ bỏ thứ gì đó khi mình đang có lợi thế), thật hiếm thấy. Vận khí cũng rất tốt. . .” Nói đến cuối, ông gần như tự nói với mình. Vincent trong lòng khẽ động, quay đầu nhìn về phía Sigma. Tổ ma ma bây giờ đang thật sự cân nhắc nhận Bạch làm đồ đệ rồi. Tuy vừa rồi hần lợi dụng lời nói trên đùa của tổ ma ma khiến tổ ma ma nhận Bạch làm đồ đệ, nhưng một đệ tử ký danh cũng là đệ tử, đâu so được với tổ ma ma thật lòng muốn bồi dưỡng.

Sigma nhìn Vincent mỉm cười: “Vicen, nếu cậu ấy có thể tiến thêm một bước hướng ta chứng minh đó không phải là may mắn nhất thời, vậy thì, ta sẽ nhận cậu bé ấy làm đệ tử quan môn (đệ tử đóng cửa, đệ tử cuối cùng) của ta. 129 tuổi, ta cũng nên nghỉ ngơi chút rồi.”

Vincent một trận chân động, tổ ma ma thân là đồ thạch sư cấp 8, cách đồ thạch sư cấp 9 cấp cao nhất chỉ còn một bước ngắn, trước kia tổ ma ma cũng từng thu một số đệ tử, nhưng lúc đó thành tựu của tổ ma ma còn chưa cao như bây giờ. Nói cách khác bây giờ ông thu đồ đệ có thể truyền thừa tất cả tri thức và kinh nghiệm của ông.

“Cám ơn người, tổ ma ma.” Lần này nói cám ơn, là chân thật nhất xuất phát từ nội tâm Vincent. Hắn biết tổ ma ma nhận lời không chỉ vì coi trọng thiên phú của Bạch tại đồ thạch, mà mình cũng là nhân vật sắc sảo vai rất trọng yếu ở trong đó.

Sigma cười nhạo: “Bây giờ muốn cảm ơn, còn quá sớm.”

Vincent vẫn khẽ mỉm cười: “Ta tin Bạch sẽ không làm cho ngài thất vọng.”

Hiếm khi thấy vẻ mặt nhu hòa của Vincent, Sigma cười to: “Ha ha. . . Có lòng tin vậy sao a.”

Vincent gật đầu, rồi lại nhìn về phía Bạch trong màn hình lớn. Hiện cậu đã chọn ra khối mao liêu thứ ba muốn giải.

52. Chương 52: Đồ Thạch Chiến (4)

Đây cũng là một khối liêu tử biểu hiện rất tốt, chừng 30, 40 kg. Lớp vỏ nâu đỏ, chất vỏ cũng coi như nhẵn nhụi. Trứng muỗi, măng đá đều đầy đủ, hơn nữa ở ven trứng muỗi còn có một chút rêu màu xanh lục đậm.

Lão sư phụ và Bạch Tử Thạch cũng xem như là hợp tác vui vẻ. Vẫn như cũ do Bạch Tử Thạch mở đầu, nếu người chủ trì đã nói mình có phong cách phóng khoáng, cậu muốn dứt khoát phóng khoáng đến cùng. Tỉ mỉ dò xét một chút, cầm lấy phần lưu loát vẽ hai đường lên trên mao liêu, chỉ vào một đường trong đó: “Trước bắt đầu cắt từ chỗ này.”

Lão sư phụ lúc này đối với năng lực của Bạch Tử Thạch coi như có một chút hiểu biết, biết người này cũng không phải vẽ vớ vẩn, nên không do dự, liền chuyển mao liêu đến dưới máy cắt thạch. Ngay lúc lão sư phụ chuẩn bị bật nguồn điện của máy cắt thạch, tiếng của người chủ trì đột nhiên vang lên: “Ra lực! Ra lực! Sau khi Bạch Tử Thạch đồng học cắt ra Tử La Lan, Sylvester đồng học lại một lần nữa sát trường!”

Bạch Tử Thạch ngẩng đầu nhìn về phía màn hình lớn, trên đó thấy rõ được khối mà Sylvester sát chỗ cửa sổ lộ ra một mảnh lục ý thanh nhã, màu sắc tiên diễm, tựa như lá xanh mới lớn đầu hạ, sức sống mạnh mẽ, nhìn màu sắc, chính là màu dương lục tiêu biểu.

Về mặt Sylvester lộ ra nụ cười vui sướng, ngay cả chính hắn cũng không ngờ rằng, hôm nay có thể một phát đồ trường hai khối mao liêu phẩm chất thượng giai, hơn nữa nhìn thể nước, tối thiểu cũng phải là phi thúy Nhu Chúng, hơn nữa màu sắc tuy không tinh là đậm, nhưng cũng là thứ hiếm có. Nguy cơ khối Tử Phi Thúy vừa rồi đem đến tựa hồ đã cách xa hắn. Hắn có thể nghe thấy mọi người trên khán đài đang hò reo vì hắn, thanh âm này làm cho hắn phần chấn lên.

Hít sâu một hơi, Sylvester đánh giá hướng đi của trứng muỗi trên mao liêu, tiếp đó bắt đầu sát thạch, tay của hắn rất ổn định, trên mặt cũng mang đầy lòng tin. Bạch Tử Thạch không nhìn nữa, vẻ mặt rất bình tĩnh, quay đầu nói với lão sư phụ: “Chúng ta tiếp tục đi.”

Tư thái không quan tâm hơn thua không chỉ khiến cho lão sư phụ nhìn với cặp mắt khác xưa, ngay cả Sigma cũng càng nhìn càng hài lòng, kể từ lúc chân chính cân nhắc muốn đem Bạch Tử Thạch thu làm đồ đệ, ông không chỉ nhìn thiên phú của Bạch Tử Thạch về phương diện đồ thạch, mà tâm tính cùng với tính cách, đều là trọng điểm cần quan sát.

Kéo xuống tay cầm máy cắt thạch, theo tiếng lưỡi cắt kim loại ma sát với khối đá, mao liêu bị cắt thành ba phần, nhìn cũng không nhìn, Bạch Tử Thạch đẩy hai phần mao liêu nhỏ sang một bên. Chỉ lưu lại một khối có thể tích lớn ở chính giữa, trên tinh thể màu xám trắng vẫn không nhìn thấy bất cứ lực gì. Kết quả này Bạch Tử Thạch một chút cũng không bất ngờ, cậu chỉ có thể cảm giác mơ hồ thấy chỗ của phi thúy trong mao liêu, vì đề phòng mình đem phi thúy cắt hỏng, nên từ lúc bắt đầu đã vẽ rất thận trọng, với lại như vậy, có thể tiết kiệm rất nhiều thời gian sát thạch.

“Từ chỗ này sát một chút.” Bạch Tử Thạch nhìn một lúc, chỉ vào một chỗ nói. Lão sư phụ gật đầu, cầm lấy đá mài, hướng về chỗ đó nhanh chóng mài xuống. Nhưng chỉ mới mài vào bên trong 3, 4 cm, chỗ vỏ đá đó đã bị lão sư phụ phui đi. Chỗ cửa sổ được mài ra có một mảnh màu trắng khác hẳn lớp vỏ xung quanh, Bạch Tử Thạch ngồi xổm xuống, cẩn thận xem xét. Phỉ thúy bạch sắc cũng là một loại vô cùng phổ biến, thậm chí còn thường gặp hơn cả lục sắc, và cấp bậc của phỉ thúy bạch sắc được phân chia càng đơn giản, dựa theo tính chất của phỉ thúy là được.

Khối phỉ thúy này thoát nhìn nhẹ nhàng sáng loáng, màu sắc no đủ mà lưu chuyển, còn lộ ra chút ánh băng trong suốt. Tối thiểu nhìn từ thể nước đã không tệ.

“Trưởng, lại trưởng!” Từ trên màn hình lớn khán giả đã nhìn thấy rõ, trong tiếng hô này không chỉ có hưng phấn, mà còn có cả ngạc nhiên. Hai người từ đầu đến giờ giải năm khối mao liêu, trừ khối Bạch Tử Thạch lấy ra đầu tiên hoàn toàn giải súp, thì bốn khối tiếp sau cư nhiên toàn bộ đều trưởng, hơn nữa có thể coi là đại trưởng. Xác suất này rất ít có được.

Ồn ào náo động xung quanh không hề ảnh hưởng đến người trong sân, xác suất này không thấp, nhưng những mao liêu này cũng có thể coi là do lão sư trong học viện chọn lựa kỹ càng. Khả năng bên trong ra lục so với mao liêu trong cửa hàng cao hơn nhiều.

“Tiếp tục mài đi.” Bạch Tử Thạch ngẩng đầu cười một cái với lão sư phụ, “Tính chất cũng không tệ lắm, Nhu Chủng là có.” Chẳng qua là. . . cũng không hẳn chỉ là Nhu Chủng.

Lão sư phụ là một người lạnh lẽ, lập tức cầm lấy đá mài rồi hì hục làm việc, mao liêu bị cắt hai lần nên độ dày lớp vỏ đá ở phía ngoài đã giảm đi rất nhiều, mài cũng nhanh hơn nhiều, theo động tác của lão sư phụ, càng ngày càng nhiều thịt phỉ thúy lộ ra, bây giờ đã có thể thấy rõ trên mặt phỉ thúy bạch sắc có những chấm màu xanh tiên điểm, bạch lục rõ ràng, thập phần xinh đẹp bắt mắt, có một chút điểm lục, chính là phỉ thúy Bạch Đế Thanh phẩm chất thượng giai.

Lúc Bạch Tử Thạch đang nhìn động tác của lão sư phụ bỗng nhiên khẽ ‘Di’ một tiếng, nguyên lai mao liêu dần dần được sát ra phỉ thúy cư nhiên là phỉ thúy biến chủng, phần trung tâm của cả khối mao liêu, ở chính giữa có một lớp vỏ đem phỉ thúy chia thành hai phần, phần bên trái tương đối lớn chính là Bạch Đế Thanh phẩm chất đạt tới Nhu Chủng, mà phần cạnh phần bên trái lộ ra phỉ thúy nhìn qua là bạch sắc, dùng cường quang khí chiếu vào lại trong suốt như băng, lộ ra vẻ sáng bóng như thủy tinh. Đây là biểu hiện điển hình của phỉ thúy Băng Chủng, khối phỉ thúy này chẳng lẽ là Băng Chủng vô sắc?

Có phải hay không, trước sát ra rồi nói sau. Bạch Tử Thạch ý bảo lão sư phụ tiếp tục sát. Phỉ thúy bên này cũng không lớn, cỡ bằng một nắm tay của Bạch Tử Thạch, sau khi sát ra toàn bộ, trên khối phỉ thúy vô sắc được điểm tuyết lên không ít sắc lục nhẹ nhàng rải rác mà đều đặn. Có cái là hình chấm, có cái lại là dạng tơ mảnh, như đang tô điểm lên mặt nước trong suốt của phỉ thúy vô sắc, lộ ra vẻ phiêu dật.

Băng Chủng phiêu lục. Đây là một khối Phỉ Thúy Băng Chủng phiêu lục điển hình. Hơn nữa lục sắc mặc dù thanh đậm, nhưng hiện lên rực rỡ và tràn đầy sinh khí, nếu đặt ở trên địa cầu, một khối Băng Chủng phiêu lục như thế này tuyệt đối là thứ tốt khiến người người mạnh mẽ tranh giành, nhưng ở nơi này, theo thứ tự cấp bậc vẫn không bằng một khối Thủy Chủng mãn lục.

Trách không được lúc thăm dò mình lại cảm thấy đây là một khối Thủy Nhu Chủng. Loại tình huống biến chủng này thật sự là rất hay thường gặp, đương nhiên tình trạng trong một khối mao liêu có hai khối phỉ thúy phẩm chất bất đồng cũng thường xuất hiện. . . Nó vượt ra ngoài thăm dò của mình, nhưng thật là một chuyện thú vị. Bạch Tử Thạch mỉm cười, càng như vậy, cậu càng thấy đồ thạch thần kỳ, huyền cơ bên trong quả thực là rất nhiều, dù cậu có năng lực kỳ lạ này cũng vẫn cảm thấy mình rất nhỏ bé. Tri thức, kinh nghiệm, cùng với thực tiễn nhiều hơn, đây là những điều cậu cần.

Tại lúc Bạch Tử Thạch lâm vào suy tư, bỗng nhiên tiếng ồn lớn làm cậu bừng tỉnh, cậu nghe thấy vô số người thở dài, đầy tiếc hận, thất vọng, không dám tin. Là Sylvester bên kia xảy ra vấn đề? Người chủ trì trả lời nghi vấn của cậu ——

“Trời ạ, ta nhìn thấy gì đây?! Cư nhiên là vết nứt! Một khối mao liêu biểu hiện tốt như vậy thể mà lại xuất hiện vết nứt!”

Bạch Tử Thạch ngẩng đầu, trên màn hình lớn chính là khuôn mặt tuần tú của Sylvester, nét vui vẻ vốn có trên mặt hắn tiêu thất vô tung, trong cặp mắt tròng lớn tràn đầy kinh ngạc và không thể tin, kế tiếp ông kính lại quay sang khối mao liêu vô hoàng sa kia. Trên khối mao liêu đã bị sát mở ra một cửa sổ 10×10 cm, từ cửa sổ đó có thể thấy rất rõ phỉ thúy hoàng dương lục, tính chất sơ bộ có lẽ là Thủy Chung, màu sắc cũng rất tốt, lớp vỏ cũng không dày, có thể đoán ra kích cỡ phỉ thúy bên trong cũng không quá nhỏ.

Theo lý thuyết đây hẳn là một lần đại trưởng nữa. Song khiến người ta đáng tiếc chính là, trên Thủy Chung hoàng dương lục cạnh mép cửa sổ sát ra mơ hồ lộ ra một vết nứt, lúc này Sylvester đang cầm cường quang khí cẩn thận chiếu vào, dưới ánh sáng mạnh, thấy được vết nứt nhỏ vô cùng rõ ràng, hơn nữa nhìn hình dáng tựa hồ có khuynh hướng đi vào trong.

Sylvester đặt cường quang khí xuống, sắc mặt ngưng trọng, ổn định lại tay mình cầm đá mài lên, bất kể như thế nào, giải thạch vẫn phải tiếp tục, huống chi bây giờ còn chưa đem phỉ thúy giải ra toàn bộ, vết nứt kia nói không chừng đến phía dưới sẽ biến mất thì sao? Đá mài lại bắt đầu chuyển động, tính toán của hắn mọi người đều biết, không ít người cũng nghĩ giống hắn, ai cũng không muốn chấp nhận chuyện một khối mao liêu biểu hiện cực tốt lại vỡ nứt như thế.

Khi tất cả mọi người đều khẩn trương nhìn chằm chằm màn hình lớn bên kia, Bạch Tử Thạch lại thu hồi tầm mắt, kết quả cậu đã biết, vết nứt kia tuyệt đối sẽ không biến mất như mọi người kỳ vọng, ngược lại sẽ ăn vào càng sâu, tuy rằng không rõ có phủ đầy cả khối phỉ thúy hay không, nhưng năng lượng bên trong đã trôi mất không ít.

“Lão sư phụ, ngài có muốn nghỉ một chút hay không?” Đây đã là khối mao liêu thứ ba lão sư phụ giải liên tục, lượng công việc này thật không nhẹ.

Quan tâm của Bạch Tử Thạch hiển nhiên làm cho tâm tình của lão sư phụ không tệ, ông lắc đầu, hơi có chút không đồng ý: “Làm tý việc này đã là gì?”

Bạch Tử Thạch bây giờ mới chợt nhớ ra trên tinh cầu này không chỉ thú nhân có sức mạnh lớn giống như cái tên siêu nhân mặc quần lót ra ngoài, mà khí lực của á thú nhân cũng rất lợi hại. Quả nhiên hoàn cảnh nuôi dưỡng nên con người, ngay cả mình tới nơi này cũng cảm thấy khí lực lớn thêm không ít, tối thiểu lúc trước mình mang không nổi mao liêu 40, 50kg, bây giờ lại mang được.

Nếu lão nhân gia không mệt, Bạch Tử Thạch chỉ vào khối mao liêu cậu chọn đầu tiên: “Tốt lắm, nếu đã vậy, chúng ta nắm chặt chút thời gian, đem hai khối còn lại giải ra đi.”

“Được!” Lão sư phụ rất sảng khoái, chờ Bạch Tử Thạch nghiên cứu xong, dùng phần trắng vẽ đường cắt lên trên, thì ông đi thẳng qua, hai tay ôm lên, có vẻ dễ dàng ôm lấy khối mao liêu nặng 79, 80kg đặt lên máy cắt thạch, Bạch Tử Thạch nhìn mà hâm mộ.

Khi lão sư phụ chuẩn bị cắt thạch, trên khán đài bỗng nhiên dậy lên một làn sóng âm thanh: “Sụp rồi! Sụp rồi! Thật là đáng tiếc, vết nứt kia ăn vào.”

Nói đến chính là Sylvester, hắn đã giải ra toàn bộ mao liêu vô hoàng sa, phỉ thúy bên trong mao liêu vốn không lớn bị vết nứt cắt ngang qua, từ đầu đến cuối, hơn nữa bên cạnh vết nứt chính còn xuất hiện vài phân nhánh nhỏ, phỉ thúy bị vết nứt này phá hỏng hết, một miếng lớn nhất hoàn chỉnh nhất chỉ cỡ một quả trứng gà. Phỉ thúy như này tối đa cũng chỉ là một khối cấp 9, loại đưa cho ấu tể đặt nền móng.

53. Chương 53: Đồ Thạch Chiến (hoàn)

“Thật đáng tiếc, khối mao liêu này của Sylvester Bra đồng học lại sụp mất, không thể thấy một chút dấu vết nào của nứt, mọi người ai cũng không ngờ tới. Hy vọng khối mao liêu tiếp theo cậu ấy sẽ có thành tích tốt hơn.” Giọng nói của người chủ trì tràn đầy tiếc nuối, làm khán giả phía trên cũng cảm thán không thôi.

“Liêu tử tốt như thế, mắt thấy sát ra lục tới nơi, nháy mắt một cái đã sụp mất!”

“Đúng nha, đúng nha, đúng là thốn ngọc thần tiên cũng khó đoán a, một đao nghèo một đao phú một đao xuyên quần đùi.”

Mặc dù sụp, nhưng Sylvester vẫn đem tất cả phỉ thúy giải ra, đặt ở trên bàn của hắn. Trước khi lựa chọn khối mao liêu thứ ba mà mình muốn giải, Sylvester vô thức nhìn thoáng qua Bạch Tử Thạch, á thú nhân vị thành niên kia ngồi xồm bên cạnh máy cắt thạch chăm chú chờ, thần sắc của cậu ta dường như không khác gì lúc trước khi bắt đầu thi đấu, bất kể là đổ sụp hay đổ trưởng, cũng không thấy giao động, tâm thật là bát phong bất động. (bát phong: 8 loại cảnh giới mà con người gặp phải, ý nói tâm ổn định, gặp chuyện j cũng vững vàng)

Nhìn đối phương như vậy, tâm tình của Sylvester tựa hồ cũng bình tĩnh hơn, hít sâu một hơi, ánh mắt của hắn bình tĩnh mà kiên nghị: Sylvester, lần này đổ sụp, còn có lần sau, không sao cả. Không hề quan tâm đến tình hình của đối phương nữa, Sylvester bắt đầu chuyên chú vào mao liêu của mình, dựa theo thứ tự đem một khối mao liêu cách mình gần nhất di chuyển qua, nghiêm túc quan sát.

Thanh âm bén nhọn của máy cắt thạch ngừng lại, lão sư phụ đem máy cắt thạch nâng lên, nhường vị trí cho Bạch Tử Thạch, Bạch Tử Thạch đi qua, tách hai nửa mao liêu ra, đây là một khối mao liêu tương đối lớn, lớp vỏ đá rất dày, mở lớp vỏ đá ra, bên trong hiện ra một màu nâu xám giống lớp vỏ ngoài. Không ngoài dự liệu, đối với Bạch Tử Thạch mà nói, chỉ cần không đem phỉ thúy cắt hỏng là được. Ở nơi này không giống trên địa cầu, một dao cắt phỉ thúy thành hai nửa, cắt hợp lý thì vẫn không ảnh hưởng tới giá trị của phỉ thúy, vì dù sao cuối cùng những phỉ thúy này cũng cắt ra làm thành các loại trang sức, vòng tay, vật trang trí các loại, còn nơi này nếu đem phỉ thúy cắt thành hai nửa, năng lượng bên trong sẽ từ từ trôi mất, giá trị lập tức giảm mạnh, phỉ thúy cũng lập tức trở thành vô dụng. Cho nên ở nơi này, lúc cậu phác họa, luôn hết sức cẩn thận dè dặt.

Lão sư phụ nhìn mao liêu một chút, cũng nhin không được nói một câu: “Người trẻ tuổi lúc vẽ không đủ mạnh dạn a.”

Bạch Tử Thạch cười một tiếng: “Ta mới vào nghề, cầu ổn thỏa là tốt rồi, phiền toái sư phụ cắt một dao, vị trí hạ dao tự ngài xem rồi xử lý, được không?”

“Vậy thì có cái gì không được.” Lão sư phụ đổ thạch không được, nhưng giải thạch vẫn là tay già đời, cầm lấy bút lưu loát vẽ một đường lên trên, cực kỳ sát với vị trí và hướng đi của măng đá màu xanh. Máy cắt thạch mở lên lần nữa, lão sư phụ lưu loát kéo tay cầm máy cắt thạch xuống.

Mười mấy phút sau, máy cắt thạch dừng lại, lần này Bạch Tử Thạch tự mình đi tới nâng máy cắt thạch lên, mao liêu an tĩnh nằm đó, một vết cắt rõ rệt cắt ngang mao liêu. Phỉ thúy bên trong là dạng gì đây? Gặp qua phỉ thúy biến chủng lần trước làm Bạch Tử Thạch tràn ngập tò mò đối với phỉ thúy trong khối mao liêu này, mãn lực? Hay là phiêu lực? Hay là loại nào khác?

Khán giả phía trên cũng yên lặng, tất cả mọi người nín thở chờ Bạch Tử Thạch kéo lớp vỏ đá ra.

Bạch Tử Thạch dùng một gậy sắt đầu dẹt tách hai khối mao liêu ra, một khối nhỏ ‘ba’ một tiếng rơi trên mặt đất, cắt mặt xuất hiện rất rõ ràng trên màn hình lớn, một mảng ngọc thịt lớn lập tức xuất hiện trước mắt mọi người. Bên ngoài là bạch sắc Băng Nhu Chứng tính chất khá nhẵn mịn, lờ mờ khó nhận ra, sau đó dần dần chuyển sang màu xanh cỏ non, vẫn là tính chất Nhu Chứng, nhưng tính chất nhẵn mịn hơn phần màu trắng một chút, làm cho người ta thấy lạ mắt, yêu thích vô cùng. Song khiến cho Bạch Tử Thạch kinh ngạc là, đi vào trung tâm phỉ thúy thêm một chút, màu xanh cỏ non chậm rãi biến thành màu xanh lam, tới chính giữa khối phỉ thúy đã là một mảng phỉ thúy lam sắc rõ ràng, thập phần chói mắt. Không chỉ vậy, tính chất toàn bộ khối Lam Phỉ Thúy thông thấu như băng, trong ánh sáng chiếu vào như có một tầng sương, tựa như dòng nước tinh khiết đóng băng, ngưng trệ, chính là Băng Chứng phẩm chất tuyệt vời, so với phẩm chất Lam Phỉ Thúy mà Bạch Tử Thạch lần đầu đổ được còn cao hơn.

“Trời a! Lại đổ trưởng! Cậu ta cứ nhiên lại đổ trưởng! Hơn nữa, lần này lại đổ được Băng Chứng Lam Phỉ Thúy! Chẳng lẽ hôm nay may mắn liên tục đi theo cậu ta sao?” Bạch Tử Thạch liên tục đổ trưởng ba lần khiến người ngồi xem cũng cảm thấy khiếp sợ, một lần có thể nói là bình thường, học sinh đổ thạch viện mà; hai lần cũng không có gì, người Bác Gia Garcia coi trọng mà; ba lần. . . đây không phải là chuyện người bình thường có thể làm được a! Nhất là phỉ thúy của ba lần đổ trưởng này, một khối Tử Phỉ Thúy khó gặp, một khối Lam Phỉ Thúy biến chủng đạt đến Băng Chứng, hơn nữa kém nhất cũng không thấp hơn Nhu Chứng. Đây là dạng xác suất gì? !

Thần kỳ! Chỉ có hai chữ này có thể hình dung.

Toàn sân tại thời khắc lớp vỏ được tách ra tĩnh lặng mất mấy giây, rồi sau đó tiếng hoan hô, tiếng than sợ tràn ngập toàn bộ hội trường, thậm chí có người bắt đầu hô lên tên của Bạch Tử Thạch, vào giờ khắc này, bất kể là mua Bạch Tử Thạch thắng hay là Sylvester thắng, mọi người đều bị chuyện gần như kỳ tích này làm cho kinh sợ.

Bốn khối mao liêu đại tướng ba khối, bất kể là ai cũng không thể hoàn toàn phủ nhận năng lực của Bạch Tử Thạch. Cái gì? Vận khí tốt. . . Chờ lúc người vận khí tốt, người chọn bốn khối mao liêu đại tướng ba khối thử xem nào!

Lúc này đám người mua Bạch Tử Thạch thắng đã tươi cười đầy mặt, ngẩng đầu ưỡn ngực, chỉ cảm thấy tin Bác Gia Garcia, chuẩn không sai, cũng có hối hận, hối hận mình tại sao lại nhất gan không mua nhiều thêm chứ?! Một ăn năm a! Đặt 1000 điểm đảo mắt 5000 điểm đã trở về.

Bạch Tử Thạch ngẩng đầu nhìn đầu người nhón nháo phía trên, tiếng hô tên mình càng lúc càng lớn, trong lòng kích động, giờ này khắc này cậu chỉ cảm thấy sáng khoái. Mạnh mẽ kìm nén kích động của mình, cậu lộ ra một nụ cười tự tin.

Vincent ở đằng xa trên đài chủ tịch nhìn người yêu được vạn nhân chú mục, cũng không kìm được lộ ra nụ cười sung nịch.

Mà lúc này tâm tình Sylvester lại phi thường vi diệu, trong trận đấu này, tất cả những người xem đang hoan hô đối thủ của hắn. Mà hắn hình như đã bị quên lãng ở một cái góc nhỏ, loại tư vị này tuyệt đối không dễ chịu, nhưng hắn hiểu rõ, bốn khối mao liêu đồ tướng ba khối, thành tựu này tuyệt đối đáng được hoan hô.

Nhìn vào cửa sổ được mài ra chỉ có một mảnh trắng xám, ánh mắt Sylvester tối sầm lại. Tâm tình kích động của mọi người cũng dần dần hồi phục. Khi thấy Sylvester đem mao liêu đặt dưới máy cắt thạch, khán giả lập tức hồi hộp, bây giờ hai người tổng cộng đã giải ra sáu khối mao liêu, đồ tướng bốn khối. Sylvester một khối, Bạch Tử Thạch ba khối. Tỷ lệ đồ tướng cao như vậy tại bất kỳ sân thi đấu nào cũng là hiếm thấy.

Mà bây giờ, Sylvester sắp cắt, là khối mao liêu thứ ba của hắn. Mọi người mong chờ, tựa như muốn chứng kiến một màn kỳ tích khác, nếu khối mao liêu này lại đồ tướng, vậy thì không có trận thi đấu nào có tỷ lệ đồ tướng cao hơn trận thi đấu tại sân số 1 này!

Thế nhưng, đã khiến mọi người thất vọng rồi. Sylvester dọc theo hướng đi của măng đá trên mao liêu cắt đao đầu tiên, mở mặt cắt ngang ra, vừa nhìn thấy tinh thể xám trắng là hiểu ngay, không có phi thúy gì.

Tiếng thở dài đồng thanh vang lên. Sylvester vuốt mao liêu tay run run. Song hắn chỉ cắn răng, rồi lấy khối thứ tư ra.

Bạch Tử Thạch cũng thấy được cảnh này trên màn hình, trong lòng cậu không có gì buồn hay vui. Đồ thạch chiến, đồ thạch chiến, nếu đã là chiến đấu, thì tất nhiên có thua có thắng, mà kết cục, từ lúc bắt đầu dường như đã định sẵn rồi. Năng lực trời sinh của cậu, tại đồ thạch chẳng khác nào là bàn tay vàng.

Tiếp theo chính là khối mao liêu thứ năm. Liên tiếp cắt ra ba khối phi thúy tốt, lão sư phụ cũng rất hưng phấn, mặc dù ông biết những mao liêu này là do những đồ thạch sư của đồ thạch viện chọn lựa ra nhưng cũng không cần nổi cảm giác thành tựu này. Giải thạch sư (người chuyên giải thạch) mong ước giải ra phi thúy tốt cũng mãnh liệt như đồ thạch sư muốn đồ ra phi thúy tốt.

Không đợi Bạch Tử Thạch nói, lão sư phụ liền trực tiếp đem khối mao liêu thứ năm ôm qua, đây là khối mao liêu nhỏ nhất mà Bạch Tử Thạch chọn, lão sư phụ một tay đã cầm lên được, đại khái chỉ có 4, 5 kg. Võ hoàng sa, một đường măng đá màu xanh rõ ràng, dùng cường quang khí chiếu vào, dường như có thể nhìn thấy chút lực sắc mờ trên vỏ đá.

Tuy nhỏ, nhưng thực sự là một khối cực tốt. Lần này căn bản không cần hỏi, một mao liêu chỉ cỡ bàn tay, hơn nữa biểu hiện tốt như vậy, lão sư phụ cầm lấy đá mài rồi bắt đầu trực tiếp mài.

Ngay khi lão sư phụ sát thạch, Sylvester cũng đem khối thứ tư của hắn giải ra, lần này hắn không chọn sát thạch, mà trực tiếp cắt, đao đầu tiên hạ xuống liền ra lục, bất quá thể nước của lục khô cạn, cũng không đủ mượt mà, giải hết ra cũng chỉ là một khối Đậu Chủng phiêu lục phẩm chất không tốt lắm.

Khi hấn đụng phải khối mao liêu này, tất cả mọi người đều biết, trận tỷ đấu này, Sylvester Bra thua, mặc dù hai người bọn họ đều chưa giải khối mao liêu thứ năm ra.

Sylvester cúi đầu đem khối Đậu Chủng này đặt lên cái bàn của mình, sắc mặt không kìm được ảm đạm xuống, hấn trầm mặc đi về vị trí của mình, sau đó bắt đầu giải khối thứ năm của mình. Bất kể như thế nào, trong bốn khối mao liêu, ba khối có phỉ thúy, dù một khối bị rạn nứt, thì thành tích này đã đủ giải rồi.

Không sao, Sylvester, dù kém đối phương, nhưng người đã lấy ra hết trình độ của mình, ai có thể bảo đảm bản thân trong năm khối chọn trúng ba khối chứ?

Khi mọi người nhìn thấy màu xanh thẫm từ cửa sổ được sát ra trên khối mao liêu thứ năm của Bạch Tử Thạch, phản ứng duy nhất chính là cảm lạnh, vừa cảm thấy bất khả tư nghị, vừa cảm thấy đương nhiên, cảm xúc phức tạp này cuối cùng hợp thành tiếng hoan hô cuồng nhiệt, cái tên Bạch Tử Thạch lại lần nữa được mọi người vui sướng hô lên, mãi không ngừng.

Bọn họ chứng kiến một kỳ tích, kỳ tích thật sự! Năm lần đổ thạch, đại trưởng bốn lần! Tử Phỉ Thúy, Lam Phỉ Thúy, Nhu Chủng kém nhất, và mãn lục Băng Chủng!

“Băng Chủng gần Thủy Tinh Chủng! Còn là mãn lục, xanh thẫm! Đã rất lâu chưa thấy qua phỉ thúy phẩm chất tốt như vậy rồi!”

“Bạch Tử Thạch, cậu ấy thật quá tuyệt vời! Bốn trong năm lần!!! Đây là xác suất điên cuồng như thế nào!!!”

“Thật không hổ là bạn lữ của Bác Gia Garcia a ~”

Tại thời khắc này, tựa hồ không ai còn quan tâm đến khối mao liêu thứ năm của Sylvester, tất cả mọi người đều vì kỳ tích này mà reo hò thán phục.

Bạch Tử Thạch mỉm cười rực rỡ, mặc dù cậu đã dò xét qua, nhưng khi những phỉ thúy xinh đẹp này hiện ra trước mắt cậu, loại rung động này vẫn khiến cậu khó mà miêu tả, giống như một chi phiếu trăm vạn khác với một trăm vạn tiền mặt bày ra trước mặt.

Lúc này, cậu thấy Sylvester, đối phương đang cẩn thận quan sát khối mao liêu thứ năm của hấn, trên mặt là vẻ bình tĩnh. Cậu nhớ tới lời nói của Sylvester: “Bất kể kết quả như thế nào, ta muốn cuộc tranh tài này.”

Bạch Tử Thạch thu hồi nụ cười, nhìn thân ảnh chuyên chú của Sylvester, cậu đi tới, sân đấu bắt đầu an tĩnh lại, khán giả nhìn hành động của Bạch Tử Thạch. Thân phận tình địch của hai người họ, cùng với nguyên nhân tại sao có cuộc so tài này, quay về trong cái đầu đang bị kỳ tích to lớn chiếm cứ của mọi người.

Khiến lòng hiếu kỳ của tất cả mọi người đều treo lên, gương to mắt nhìn Bạch Tử Thạch đi tới bên cạnh Sylvester.

Sylvester ngẩng đầu, nhìn thấy Bạch Tử Thạch, nhất thời ngẩn ra, sau đó thấy Bạch Tử Thạch ngồi xổm xuống, nhìn mao liêu trên tay mình, bình tĩnh nói: “Cuộc tranh tài này vẫn chưa kết thúc, ta ở đây chờ kết quả.”

Sylvester lại sửng sốt, nhìn ra sự công nhận nghiêm túc trong mắt tiểu á thú nhân, hấn mỉm cười: “Àn, kết cục chưa chắc đã như mọi người nghĩ.”

Song, kết cục cũng không như hy vọng trong lời của Sylvester, trong khối mao liêu cuối cùng của hấn không có gì cả.

Nhìn mao liêu bị cắt thành hai nửa, Sylvester nhắm mắt lại, thở ra một hơi thật sâu — kết thúc, vậy là kết thúc rồi!

Một bàn tay vươn ra trước mặt hấn, Sylvester sửng sốt, liền nhìn thấy khuôn mặt Bạch Tử Thạch phía trên cánh tay, đối phương mỉm cười: “Ngồi xổm không mệt sao?”

Suy nghĩ một chút, Sylvester cầm lấy tay cậu, dùng sức một chút đứng lên, trên mặt cũng mỉm cười như trút được gánh nặng: “Bạch Tử Thạch, ta thừa nhận cuộc tranh tài này ta thua, đây cũng đại biểu rằng ta không bằng người. Hơn nữa. . .” Hấn nghiêng đầu đánh giá Bạch Tử Thạch, “Mặc dù người không đáng ghét, nhưng đừng hy vọng ta thích người.”

Bạch Tử Thạch mỉm cười: “Ta cũng vậy.” Tình địch mà. . . ai lại thích?

Sigma nhìn hai hài tử trên sân, vẻ mặt tươi cười, hài tử của đồ thạch viện vẫn luôn khả ái, không phải sao?

“Bây giờ, ta cần đi ra rồi.” Ông sửa sang y phục, rồi đứng lên.

54. Chương 54: Được Thu Làm Đồ Đồ

Đài chủ tịch ở phía dưới hai màn hình lớn, được một thứ giống như bình phong thời xưa của Trung Quốc che lại. Nền khi Sigma từ sau tấm bình phong đi ra, tất cả mọi người dừng lại vài giây đồng hồ, sau đó chính là lớn tiếng hoan hô: “Nhã Gia Sigma! Nhã Gia Sigma!” Tiếng hét gần như lật ngược cả sân thi đấu, thân là một trong số ít đồ thạch sư cấp 8 trên thế giới, Sigma ở Á Thành thậm chí toàn bộ Bắc Nhã đại lục đều là nhân vật thanh danh hiển hách, nhân vật như thế không phải lúc nào muốn thấy là thấy được.

Mọi người từ đầu đã không thấy Sigma nên căn bản không nghĩ tới Sigma lại xuất hiện ở chỗ này, dù sao đây chỉ là đồ thạch chiến giữa học sinh trong học viện, một đồ thạch sư cấp 8 đến xem cũng hơi có chút. . . Lấy một so sánh khác, giống như Michael Jordan xem học sinh trung học của Trung Quốc thi đấu bóng rổ vậy.

Vậy mà, ông lại xuất hiện. Người mua vé vào cửa nhất thời cảm thấy tốn 20 điểm này thật TMD (con mẹ nó) đáng giá!

Nhưng, ngạc nhiên vẫn chưa hết. Ở phía sau Sigma, lại có thân ảnh Vincent đi ra. Trên khuôn mặt tuấn mỹ của thú nhân cao lớn hiện lên vẻ lạnh lùng, tựa như thần tuyết, có một loại khí tràng tự nhiên, khiến cho người khác nhìn thấy mà kính sợ.

Lúc này xem như châm ngòi nổ, vừa rồi Sigma xuất hiện, tiếng hoan hô của á thú nhân đã cực đại rồi, bây giờ Vincent thần tượng của các thú nhân vừa xuất hiện, gần như mọi thú nhân đều dồn hết sức lực, dùng sức gào thét tên hắn: “Bác Gia Garcia! Bác Gia Garcia!”

Cuồng nhiệt sùng bái đó đập thẳng vào cái nhìn trực quan của Bạch Tử Thạch, thần tượng của thế hệ trẻ, cậu lần đầu tiên cảm thụ được ý nghĩa của cái danh này. Cậu vẫn nhìn khán đài, khuôn mặt ghen hồng của những thú nhân kia, bộ dạng kích động, cực kỳ giống những kẻ điên cuồng chạy theo ngôi sao trên địa cầu.

Sigma giơ tay phải của mình lên, ý bảo sân đấu an tĩnh, lập tức, trong mười mấy giây ngắn ngủi trên sân im lặng như tờ. Đẳng cấp hiệu triệu cường đại này Bạch Tử Thạch nhìn đã quen, làm một người có danh vọng đạt tới trình độ như Sigma, thì cả đời này coi như đã đạt đến đỉnh điểm, bầu không khí này thật quá kích động, Bạch Tử Thạch nắm chặt nắm đấm của mình, gắt gao đè nén kích động của bản thân. Một ngày nào đó, cậu sẽ tiến xa hơn cả Sigma! Nhìn Sigma được vạn người chú mục, làm đã tâm của một người nam nhân như Bạch Tử Thạch vào giờ khắc này bị triệt để dập tắt.

Trước kia bị bức bách đến cùng đường tuyệt lộ thậm chí đến mức phải chết, cái loại cảm giác thống khổ tuyệt vọng bị đè nén này khó có thể dùng lời mà diễn tả, không có thể lực, không có tiền bạc, không có nhân mạch. . . Cái loại cảm giác tùy thời có thể bị chặt đứt đường sống này, khó chịu đến cực điểm. Mà bây giờ, gần giống như cậu trọng sinh lại, nên không muốn trải qua cuộc sống như thế nữa!

Lúc Bạch Tử Thạch vừa mới xuyên qua điều cấp thiết nhất chính là phải sống sót, cậu bị văn hóa của thế giới khác làm chấn động nên căn bản ngay cả quá khứ cũng không muốn hồi tưởng, trải qua mấy ngày nay dần dần thích ứng, thỏa mãn với nhu cầu cuộc sống, cậu muốn theo đuổi chất lượng cuộc sống cao hơn.

Cậu nhìn Vincent đang đi ra. Huống chi, bên cạnh còn có một tên gia hỏa như vậy, cậu không cố gắng một chút, sẽ hoàn toàn biến thành ‘bạn lữ của Vincent’, ngay cả tên cũng thành thứ lệ thuộc vào Vincent, đây tuyệt đối không phải điều cậu muốn. Nếu như hai người thật sự ở cùng một chỗ, nhất định là phải địa vị ngang hàng. Cũng không phải nói danh vọng hoặc tiền bạc của hai bên bầu bạn không tương đương thì nhất định sẽ không bình đẳng, nhưng chênh lệch quá lớn có thể dẫn đến một số chênh lệch trong lòng, chênh lệch đó có thể sẽ ảnh hưởng đến quan hệ giữa hai người, hơn nữa thân là một bên yếu thế trong mắt quần chúng, sẽ phải chịu nhiều chỉ trích hơn.

Đuổi theo Vincent, cùng sánh vai với hắn, Bạch Tử Thạch cảm thấy đây là điều kiện tiên quyết để hai người có thể an tâm ở chung với nhau, bởi vì Vincent còn có một cái gia thế hiển hách hơn cả năng lực của hắn. Có danh tiếng rồi, Bạch Tử Thạch cảm thấy mình có chút nắm chắc hơn. Không nên trách cậu con buồn so đo tính toán, mặc dù Vincent nhất định sẽ không ghét bỏ cậu, nhưng gia tộc của hắn thì chưa chắc, khi mâu thuẫn còn chưa tới, Bạch Tử Thạch tình nguyện làm một kẻ tiểu nhân, nghĩ đến những mặt xấu nhất của sự việc.

Cậu suy tư quá mức nhập thần, thế nên khi Vincent đi tới trước mặt cậu cũng không phản ứng, đến khi Vincent xoa nhẹ tóc cậu, Bạch Tử Thạch mới đột nhiên hoàn hồn.

“Đang nghĩ gì vậy?” trong thanh âm trong trẻo lạnh lùng của thú nhân lộ ra vẻ ôn nhu. Bạch Tử Thạch không che dấu tâm tư của mình: “Ta đang nghĩ, đến lúc nào thì ta mới có thể giống như Sigma.” Cậu nhìn về phía những đám người trên khán đài.

“Sẽ có một ngày như thế.” Vincent nhàn nhạt nói.

“Ta biết.” Bạch Tử Thạch ngữ khí nhàn nhạt, nhưng tràn đầy tự tin. Vincent nhìn trong cặp mắt đen của tiểu á thú nhân lóe lên ánh sáng sáng ngời, trong nháy mắt, Bạch vẫn luôn yếu đuối tựa hồ tại giây phút này đã trở nên mạnh mẽ hơn, không còn cảm giác yếu ớt chọc người yêu thương như trước. Nhưng, hắn thích Bạch như vậy, thoát nhìn tràn đầy sức sống và ý chí chiến đấu, làm cho người ta thấy hoạt bát vô cùng.

“... Ta rất vui khi được xem một cuộc tranh tài như thế này. Giữa bọn họ đã có một cuộc cạnh tranh công bằng, ta hy vọng mỗi học sinh ở đồ thạch viện cũng sẽ có tinh thần hỗ trợ lẫn nhau, mục đích tồn tại của trận đấu này là để các người có đầy đủ ý chí chiến đấu, mỗi đồ thạch sư đều phải có tố chất tâm lý cực tốt cùng với phẩm chất đạo đức tốt đẹp. Trong cuộc tranh tài này, ta đã thấy được thứ mà ta muốn các người có.” Diễn thuyết của Sigma không chỉ làm cho học sinh của đồ thạch viện phải suy nghĩ, mà rất nhiều những đồng học của học viện khác cũng lâm vào suy tư.

Nụ cười của lão á thú nhân rất hiền lành, ông nhìn những hải tử trong sân: “Đây tuyệt đối là một cuộc tranh tài đặc sắc, ngay cả ta cũng không nghĩ tới một học sinh vừa mới vào học năm nhất có thể ở trong năm khối mao liêu giải ra bốn khối phi thúy phẩm chất thượng giai. So với chiến tích cơ hồ là thần kỳ của đồng học này, thành tích của đồng học kia mặc dù có chút kém hơn, nhưng hắn tuyệt đối cũng là một học sinh ưu tú của đồ thạch viện, năm khối mao liêu, đồ trưởng hai khối, chiến tích đó cũng rất huy hoàng! Các người đều là niềm kiêu ngạo của đồ thạch viện.”

Nghe được khen ngợi của Sigma, Sylvester vốn bởi vì thua trận thi đấu mà sắc mặt có chút ảm đạm cũng cao hứng trở lại, dưới sân vang lên tiếng vỗ tay khiến hắn cảm thấy trên hai gò má nhuộm lên sắc đỏ ửng hồng nhạt, tâm tình cũng có chút hưng phấn lên. Nhà Gia Sigma tán dương làm cho á thú nhân từ nhỏ đến lớn đã nghe các truyện truyền kỳ về Nhà Gia kích động không thôi.

Có được tán dương của tổ ma ma Vincent, Bạch Tử Thạch cũng rất vui mừng, cậu và Vincent không khỏi cùng nhìn nhau tươi cười.

Sigma tạm ngừng nói, ông hướng Bạch Tử Thạch vẫy vẫy tay: “Bạch Tử Thạch, người tới đây.”

Có chút nghi ngờ Bạch Tử Thạch nhắc chân đi về phía Sigma, những người ngồi trên khán đài cũng có chút khó hiểu về yêu cầu của Sigma.

“Ta để ý thấy, khi người chọn mao liêu, đều chọn vỏ ngoài có biểu hiện tốt, nhưng giữa chừng cũng bỏ qua vài khối, có thể nói cho ta biết tại sao không?” Sigma hỏi Bạch Tử Thạch đang đứng trước mặt ông như thế.

“... Một loại cảm giác. Ta cũng không biết nói thế nào, chính là cảm thấy mấy khối đó phi thúy không tốt lắm.” Bạch Tử Thạch trả lời là thật mà cũng là giả, bạn không thể nói cậu ấy nói dối, nhưng đây cũng không phải là toàn bộ.

Sigma mỉm cười: “Người đúng là một hải tử có cảm giác nhạy bén với đồ thạch.” Ông đã cho người lựa mấy khối mao liêu kia ra, sau khi giải, kết quả làm người khác khiếp sợ, không có ngoại lệ nào, bên trong tất cả những mao liêu kia đều không có phi thúy! Loại cảm giác này đã không thể dùng hai chữ nhạy cảm để hình dung. Ông dừng một chút, mỉm cười, “Vậy, Bạch Tử Thạch, người có nguyện ý làm đệ tử của ta không?”

Người có nguyện ý làm đệ tử của ta không?

Một câu nói nhẹ nhàng lại y như một khối thiên thạch lao xuống mặt biển yên ả, lập tức khơi dậy hàng ngàn cơn sóng. Không chỉ có Bạch Tử Thạch nhất thời sững sờ tại chỗ, tất cả mọi người cũng ngây người tại chỗ. Chẳng ai ngờ rằng Nhã Gia Sigma, một đồ thạch sư cấp 8, sẽ thu một cái thái điều nằm nhất vừa vào nghề làm đồ đệ! Phải biết rằng có nhiều á thú nhân đã là đồ thạch sư chính thức vẫn khao khát trở thành đệ tử của Nhã Gia, những người đó kinh nghiệm địa vị thậm chí thiên phú đều chưa chắc đã kém điểm nào, mà Nhã Gia đã 30 năm chưa thu đồ đệ lại bỏ qua những người có thanh danh không nhỏ đó đi thu một thái điều! Đây tuyệt đối sẽ khiến cho giới đồ thạch oanh tạc lớn!

Nhưng, mọi người nghĩ lại, thái điều có biểu hiện nghịch thiên như vậy được Nhã Gia nhìn trúng cũng là chuyện có thể tiếp nhận, nhất là trước khi thu đồ đệ, Nhã Gia đã từng hỏi Bạch Tử Thạch một vấn đề, trong đó nhất định sẽ có huyền cơ. Nếu không thì tại sao ngay trước lúc thu đồ đệ loại việc quan trọng thế này lại hỏi chứ?

Cuộc thi đồ thạch có những diễn biến bất ngờ làm cho người xem cực kỳ đã nghiền, tin rằng những chuyện đã phát sinh hôm nay chắc chắn sẽ làm cho nhiều người cả đời khó quên.

Nín thở, tất cả mọi người đang yên lặng chờ đáp án của Bạch Tử Thạch, mà Bạch Tử Thạch bị một cái bánh nhân thịt đập cho choáng váng lúc này mới lấy lại tinh thần, cơ hội tốt thế này mở ra trước mặt cậu, cậu có lý do gì cự tuyệt chứ?! Bạch Tử Thạch kích động gật đầu liên tục, còn giọng nói của cậu phải cố lắm mới giữ được bình ổn: “Có thể được ngài chỉ bảo, là chuyện ta tha thiết mơ ước!”

“Vậy thì, hài tử, sau này gọi ta là sư phụ đi.” Thu đồ đệ, Sigma cũng rất cao hứng, nhưng có mấy lời vẫn phải nói trước, “Sau này cuộc sống của ngươi sẽ rất vất vả, ngươi phải có chuẩn bị.”

“Àn, ta sẽ cố gắng.” bây giờ Bạch Tử Thạch ngoài trừ gật đầu thì chẳng biết làm gì hơn, ý tứ trong lời nói của Sigma cậu hiểu rõ, một thái điều chẳng có gì, nhưng lại chiếm được thứ mà rất nhiều đồ thạch sư cấp sao đều mong muốn, nếu như biểu hiện của cậu kém cỏi, không chỉ bản thân sẽ bị coi thường, mà ngay cả Sigma cũng sẽ bị người khác chỉ trích.

Ánh mắt đen nhánh của tiểu á thú nhân tràn đầy ý chí chiến đấu, kết hợp với gò má phần nộn cùng làn da trắng nõn, làm cho Sigma nhìn không được sờ sờ đầu cậu.

“Nếu vậy thì, cuộc tranh tài này đến đây là kết thúc!” Sigma lên tiếng kết thúc, người trong sân thi đấu bắt đầu đứng lên, đi về phía lối ra.

“Vậy, tổ ma ma, chúng ta cũng về trước đây.” Vincent cung kính nói. Sigma khoát khoát tay: “Đi đi, đi đi.”

Vincent đi tới bên cạnh Bạch Tử Thạch, không chút cố kỵ nào biến về thú hình ngay giữa sân thi đấu, cái đuôi để bằng ở trước mặt Bạch Tử Thạch. Những khán giả còn chưa đi ra kêu lên và hò hét không ngừng, ngay cả Sigma cũng kinh ngạc không thôi.

Thế này có phải không quá lễ phép không? Bạch Tử Thạch do dự nhìn về phía Sigma. Lão nhân lúc này đã khôi phục bình tĩnh, ông gật đầu với Bạch Tử Thạch: “Đi đi.”

Bạch Tử Thạch lúc này mới hành lễ với Sigma, rồi cất bước đi qua, chờ cậu ngồi vững vàng, Vincent mới hướng về phía Sigma gật đầu, sau đó phi lên bầu trời, không hề bị ảnh hưởng chút nào từ âm thanh của những người phía dưới.

“Ta đã nói tiểu tử này sao lại an tĩnh như vậy mà. . .” Sigma nhìn thân ảnh hắc sắc trên bầu trời lắc đầu một hồi, “Không nghĩ tới lại ở đây giờ thủ đoạn này.” Đợi ngày mai chắc toàn bộ Á Thành đều biết chuyện hẳn có bạn lữ nhận định, trong nhà. . .

55. Chương 55: Tỉnh Ngộ

Bạch Tử Thạch ngồi trên lưng Vincent, những tiếng kinh hô liên tiếp bên dưới bị bọn họ bỏ càng lúc càng xa, dựa vào lớp lông mềm mại của thú nhân, nghỉ hoặc trong lòng Bạch Tử Thạch càng lúc càng lớn, thú hình hình như có ý nghĩa không tầm thường gì đó? Mỗi khi thấy mình ngồi ở trên lưng thú hình của Vincent, hình như phản ứng của mọi người đều phá lệ kịch liệt.

Trường học cách nhà cũng không xa, với tốc độ của Vincent chỉ chừng hai, ba phút là đến. Một trận đấu từ lúc bắt đầu đến giờ gần như mất cả ngày, bây giờ đã là 6 giờ chiều.

Trở về phòng, Bạch Tử Thạch trước tiên là chui vào phòng tắm, tắm thật kỹ một cái, ngâm người ở cạnh giải thạch cơ hơn nửa ngày trời, đá vụn với bụi đá của mao liên dính đầy người, khó chịu muốn chết. Chờ lúc cậu đi ra, Vincent đã bận bịu trong phòng bếp rồi, vì vậy vội vàng đi vào hỗ trợ. Nói đến cái chuyện nấu cơm này Bạch Tử Thạch cảm thấy rất xấu hổ, mỗi lần đều để cho Vincent động thủ, còn cậu gần như là một kẻ chờ ăn.

Chỉ vì, mấy thứ dụng cụ nấu nướng trong phòng bếp thật sự là quá nặng. Cũng không có biện pháp, cầm thì cầm được, nhưng nếu muốn vung vẩy lâu thì rất khó, hơn nữa sức ăn của Vincent cần rất nhiều, nên khối lượng nấu cũng rất nhiều. Vì vậy mỗi lần cậu chỉ có thể ở trong phòng bếp làm trợ thủ, giúp chút ít việc, hay thường là đề xuất vài cái thực đơn. Bất quá hôm nay cậu tắm rửa xong, vừa vào phòng bếp đã bị Vincent đẩy ra.

Không tranh được Bạch Tử Thạch đành ngồi ở phòng khách quay đầu lại nhìn bóng lưng bận rộn của Vincent, lúc trước chỉ cảm thấy là hình ảnh bình thường, nhưng hôm nay sau khi thấy tràng cảnh kia, đột nhiên cảm thấy có chút tội lỗi, có chút khinh nhờn Vincent. Vốn là thiên chi kiêu tử lại vì mình mà nấu cơm, chênh lệch này làm Bạch Tử Thạch có chút ít nhiều không thích ứng được, đương nhiên cũng đồng thời dâng lên một loại cảm giác cực kỳ ngọt ngào và hư vinh.

Bạch Tử Thạch đáng lẽ cầm sách xem, nhưng giờ lại hoàn toàn không chú ý rằng bản thân cư nhiên cứ như vậy nhìn bóng lưng Vincent đến thất thần. Vincent bưng thức ăn đi ra, liếc thấy cặp mắt đen nhánh của tiểu á thú nhân đang nhìn mình chăm chú, tràn đầy nhu hòa. Đem thức ăn đặt lên bàn, thú nhân cong lên khóe miệng cười: “Làm sao vậy? Sao lại nhìn ta như thế?”

Bạch Tử Thạch lúc này mới nhận ra mình cư nhiên vẫn nhìn Vincent, hoàn hồn buông quyển sách vẫn cầm trong tay mà chưa hề xem xuống, đi tới trước bàn ăn cười nói: “Không có gì, chỉ nghĩ tới người hôm nay được vạn người chú mục như thế, có chút cảm giác không thật. . . Người vì ta nấu cơm, cảm thấy áp lực thật lớn. . .”

Đây vốn là nói nửa đùa nửa thật, không ngờ rằng Vincent lại dừng lại, ngẩng đầu nhìn Bạch Tử Thạch, giọng nói thanh lãnh kiên định giống như sắt đá: “Cho dù vậy, ta cũng sẽ không buông tay.” Trước đây lúc hắn mang theo Bạch trở về liền nghĩ đến điểm này, hắn đã nghĩ khi trở về Á Thành, danh tiếng hiện tại của hắn sẽ khiến cho Bạch sinh ra khoảng cách với mình, thế nhưng, khi tiểu á thú nhân đem khối Huyết Phỉ kia đưa cho hắn, thì từ đó trở đi hắn không hề muốn buông tay nữa.

Bạch Tử Thạch ngây ngẩn cả người, phản ứng có phải hơi mạnh không? Bầu không khí trong phòng khách dần dần trở nên trầm mặc, Bạch Tử Thạch nhìn cặp mắt đen sắc bén như dao của Vincent, chỉ cảm thấy mình như con mồi bị thợ săn nhìn chăm chăm, nhớ tới chuyện hai người họ cùng nhau đi tới đây, Bạch Tử Thạch bỗng nhiên hiểu ra, cậu bần khoản hỏi: “Vincent, quý ước ba năm. . . có phải cho tới tận giờ người đều không có ý định thực hiện?”

Thú nhân bị câu hỏi bất ngờ làm cho có chút trở tay không kịp, nhưng đến bây giờ, cũng không có gì cần giấu diếm nữa: “Cũng không phải, ba năm sau ta muốn trở thành bạn lữ chính thức của người, đến lúc đó kẻ ước người canh gác của chúng ta dĩ nhiên sẽ giải trừ.” Thay vào đó chính là kẻ ước bầu bạn.

Bạch Tử Thạch nhất thời có chút tức giận, cậu không ngờ Vincent căn bản là cố ý dụ dỗ, quý ước ba năm gì chứ! Ba năm sau hắn căn bản không hề muốn giải trừ kẻ ước với mình!

“Quý ước ba năm kia căn bản chỉ dùng để dụ người đúng không?” á thú nhân không tính bỏ qua cho hắn, hỏi tiếp. Thú nhân lắc đầu: “Không, quý ước ba năm là thực. Ta thực sự coi trọng vận đạo của người, hơn nữa, trừ người ra, ta còn định tìm thêm những người khác. Nhưng sau khi đi cùng người, ta càng xác định người có thể chính là người ta cần tìm.”

Thế còn đỡ. Ít nhất thì không phải bị lừa gạt, hơn nữa hiện giờ nếu đã quyết định thử ở chung với Vincent, truy cứu lại chuyện lúc trước cũng chẳng có ý nghĩa gì. Bạch Tử Thạch hừ hừ hai câu ‘Gian trá’ rồi coi như cho qua chuyện này.

Nhưng. . . nghĩ tới dự định ban đầu của mình, Bạch Tử Thạch có chút rối rắm, cậu vốn không có quyết tâm như Vincent, chỉ muốn cố gắng vì tương lai của hai người thôi, còn nếu như thực sự không thể cùng một chỗ với nhau, cậu cũng không muốn cưỡng cầu, nhưng hình như Vincent không nghĩ như vậy. Vậy mình, có phải suy nghĩ quá tiêu cực rồi không?

Nhìn ra do dự của Bạch Tử Thạch, trong mắt Vincent thoáng hiện lên chút u ám: “Bạch, có phải người. . . không muốn trở thành bạn lữ với ta không? Có phải nghĩ rằng sau khi quy ước ba năm chấm dứt, giải trừ quan hệ khế ước với ta không?”

Ách. . . Hỏi cái vấn đề này Bạch Tử Thạch cũng hơi khó trả lời, bất quá nếu hai người đã nói tới chuyện này, thế thì cứ dứt khoát thẳng thắn nói rõ cho xong.

“Cũng không phải vậy.” Bạch Tử Thạch suy nghĩ một chút, “Trở thành bạn lữ ta quả thật còn chưa nghĩ tới, cảm thấy, cảm thấy còn rất xa xôi. Dù sao, tương lai còn quá nhiều thứ chưa xác định, sau này như thế nào ai cũng không biết trước được, có thể một ngày kia chúng ta nước chảy thành sông, cũng có thể có một ngày sẽ hữu duyên vô phận. Những ngày qua ta đã nghĩ rất nhiều, ta chắc là thật sự thích người, cho nên muốn cố gắng để chúng ta có thể sống chung lâu dài với nhau. Nhưng, Vincent, thật sự xin lỗi, ta vẫn chưa quyết tâm được như người.”

Chính xác mà nói, cậu vẫn chưa chuẩn bị tâm lý để lập gia đình với một người nam nhân và sắm vai nữ giới trong cái gia đình đó. Bởi vì chuyện cậu trở thành bạn lữ của Vincent là chuyện không có hy vọng. Tình trạng của bọn họ khác với GAY trên địa cầu, GAY trên địa cầu không ai cần gánh vác trọng trách sinh dục, nhưng ở nơi này, một việc tối thiểu cậu cũng không có cách nào làm được, cậu không có công năng của nữ giới, vô pháp để có một đứa trẻ, cậu cũng không tiếp thu nổi mình là nam giới lại mang thai một sinh mệnh. Cho dù ở đây tất cả mọi người đều cho rằng cậu là á thú nhân, nhưng chính bản thân cậu biết. Cậu gọi là Bạch Tử Thạch, là một nam nhân tới từ địa cầu.

Mà còn một điểm mấu chốt — ở Bắc Nhã đại lục tuổi thọ bình quân đạt đến 150, á thú nhân khỏe mạnh thậm chí có thể sống đến 190 tuổi, tuổi thọ của cậu chỉ bằng một nửa của người khác. Mọi người trên Bắc Nhã đại lục đến 100 tuổi mới dần dần già đi, còn cậu chỉ cần đến 50 tuổi là sẽ xuất hiện dấu hiệu lão hóa, mà 50 tuổi mới là thời kỳ thanh niên của một á thú nhân.

Chênh lệch đến thế bảo cậu phải nghĩ sao về tương lai? Có đôi khi cậu nghĩ rằng, từ đầu có lẽ không nên để cho Vincent hy vọng hay không. Thế nhưng, đối mặt với tình yêu của Vincent và sự ỷ lại của mình đối với Vincent, cậu không nói nổi lời cự tuyệt. Bởi vì không cự tuyệt, những vấn đề này có lẽ sẽ có biện pháp giải quyết, nhưng một khi cự tuyệt thật sự một điểm hy vọng cũng sẽ không có.

‘Để chúng ta có thể sống chung lâu dài với nhau’ những lời này không phải nói chơi. Bạch Tử Thạch đã nhận ra biến hóa của mình, xương cốt vốn đã thành hình nay lại bắt đầu trở mã, ngay cả sức lực cũng biến lớn, hàm răng chắc chắn hơn, thậm chí có chút bén nhọn, tóc mọc chậm hơn, tới nơi này gần một năm, cũng chỉ dài gần đến vành tai. Cậu cảm thấy mình đang bị thể giới này đồng hóa, thân thể hình như cũng trở nên nhẹ nhàng, loại cảm giác giống như bị gì đó đè ép khi mới tới nơi này cũng dần dần biến mất. Năm năm trước, cậu bị Bích Khê kéo đi da cũng bị nắm đến bầm tím, nhưng lần bị Bethe Turande đụng mạnh như vậy mà xương cũng không có vấn đề gì, chỉ bị đụng sưng lên. Cậu thậm chí hoài nghi lúc đầu học tập vốn rất cật lực về sau ‘thông minh lên’ đều là kết quả của đồng hóa.

Cũng chính vì những biến hóa này mới đem lại cho Bạch Tử Thạch một chút lòng tin. Cậu thấy trong tiểu thuyết ở địa cầu, nhân vật chính xuyên qua dị giới, thường sẽ nhắc tới vấn đề đồng hóa này, đây đều là những điều để Bạch Tử Thạch tham khảo, trong đó nhắc tới một số phương pháp giải quyết, phổ biến nhất chính là tu luyện và thiên linh địa bảo (báu vật của trời đất, kỳ trân dị bảo). Tu luyện thì không phù hợp với tình hình thực tế, còn lại chính là thiên linh địa bảo. . . Thiên linh địa bảo không chỉ cần tiền, mà trọng yếu hơn chính là cầu mong nhưng chưa chắc đã gặp được.

Thế nên, cậu chỉ có thể cố gắng, mà không thể hứa hẹn gì thêm với Vincent.

Vincent nghe Bạch Tử Thạch nói, trầm mặc một hồi, vươn tay đem người ôm vào trong lòng, khóa lại thật chặt: “Chưa nghĩ. Vậy thì bắt đầu từ bây giờ nghĩ. Chưa quyết tâm, vậy thì ta sẽ giúp người hạ quyết tâm. Dù sao, đợi ngày mai, tất cả mọi người đều sẽ biết người là bạn lữ của ta, cho dù chúng ta chưa lập khế ước bầu bạn thực sự.”

“... Có ý gì?” Bạch Tử Thạch khẽ nhú mày, hình như có chỗ nào không đúng.

Vincent sung sướng mỉm cười: “Ta mời người ngồi lên lưng ta, người không hề cự tuyệt.” Có đôi khi hẳn rất phiền não vì Bạch Tử Thạch không hiểu các kiến thức thông thường, mà có đôi khi hẳn lại thấy rất may mắn.

Tiểu á thú nhân có dự cảm không hay lắm: “... Nó có ý nghĩa đặc thù gì sao?”

“Chỉ có bạn lữ của thú nhân mới có thể ngồi lên lưng của thú nhân, một khắc kia khi người ngồi lên, là đã thừa nhận thân phận bạn lữ của ta.”

“... Ta không biết điều này.” Bạch Tử Thạch yên lặng quay đầu, nhưng cậu biết, dù có nói thế cũng vô dụng, vũ hội ngày đó, trên sân thi đấu hôm nay, không biết có bao nhiêu người nhìn thấy, chẳng lẽ cậu còn có thể hướng mọi người giải thích, huống chi hai người bọn họ còn là người yêu thật.

Nghĩ thông suốt Bạch Tử Thạch cắn răng: (#) ... Vincent, người quá gian trá!

Vincent cọ cọ má cậu, mỉm cười: “Bạch, là người hướng ta cầu hôn trước.”

Cái gì?!!!”Không thể nào!” Ba chữ này thốt ra rất chắc chắn, kiên quyết phi thường.

“Người khẳng định?” thú nhân thản nhiên hỏi ngược lại.

“... Không, không khẳng định.” Bạch Tử Thạch uể oải, ngay cả chuyện lưng của thú nhân chỉ có bạn lữ của thú nhân mới có thể ngồi cậu còn không biết, chẳng lẽ thật sự trong lúc vô tình mình đã làm hành động cầu hôn? Nhưng mà, cậu không nhớ được mình đã làm chuyện gì đặc biệt a? Ngoại trừ tặng một khối Huyết Phỉ làm sinh. . . hoạt. . . phí. . .

Tặng Huyết Phỉ! Bạch Tử Thạch chấn động, ngẩng đầu: “Khối Huyết Phỉ kia?”

“Nghĩ ra rồi?” Vincent mỉm cười, “Tay nâng phỉ thúy, hướng thú nhân yêu cầu nuôi mình, đây chính là cách cầu hôn của á thú nhân.”

TAT. . . Bạch Tử Thạch bi phẫn, còn có việc gì ngu hơn việc lơ tơ mơ đem mình tặng ra ngoài chứ?! Thảo nào lúc ấy về mặt Vincent kỳ lạ thế. Ai bảo người tiện tay! Ai bảo người tiện tay!

Mặc kệ việc thế nào, chuyện đã rồi, không thể đổi ý.

“Vậy thì, trong nhà người. . . không có vấn đề gì sao?” Đây là một vấn đề cuối cùng.

56. Chương 56: 56 Tuổi Thọ

“Ta đã trưởng thành, lựa chọn bạn lữ là chuyện của ta.” Câu trả lời của Vincent khiến cho Bạch Tử Thạch sửng sốt, rất nhanh sau đó cậu đã kịp phản ứng. Bác Nhã đại lục khác với Thiên triều, ở Thiên triều cha mẹ sẽ luôn quan tâm, chỉ bảo cho con cái lối sống và giáo dục chúng, kết hôn là quá trình rất trọng yếu trong cuộc sống của đứa trẻ, những đứa trẻ ở Thiên triều ắt phải trưng cầu ý kiến của cha mẹ, thậm chí ý kiến của cha mẹ có thể chi phối con cái. Nhưng Bác Nhã đại lục lại không giống vậy, sau khi thú nhân và á thú nhân trưởng thành, cha mẹ không còn gánh vác trách nhiệm trong cuộc sống của họ nữa, hai bên tôn trọng lựa chọn của nhau, đương nhiên cũng sẽ cho một số đề nghị, nhưng chuyện cưỡng chế tuân theo vẫn rất ít phát sinh.

Thế nên, Vincent mới không thềm để ý gì trực tiếp tuyên bố bạn lữ cho mọi người.

“...” Căn bản không có đường lui sao? Sắc mặt Bạch Tử Thạch trở nên trĩu nặng: “Có thể. . . giải trừ khế ước bầu bạn không?”

Bên hông đột nhiên siết chặt, Bạch Tử Thạch đau nhین không được hô một tiếng, Vincent quá dùng sức rồi: “Buông ra!”

Cầm bị một bàn tay kẹp chặt lấy, sau đó bị buộc ngẩng lên, trên gương mặt tuần mỹ của Vincent hiện lên đầy sương lạnh, con ngươi đen nhánh của hắn hết như dã thú hung tàn nhìn thẳng chằm chằm vào Bạch Tử Thạch: “Người thật sự chán ghét trở thành bạn lữ của ta như vậy sao?!”

Bạch Tử Thạch buông hạ tầm mắt, trầm mặc thật lâu, bỗng nhiên mở miệng: “Có lẽ ta sống không được bao lâu.”

Vincent nhất thời ngây người tại chỗ, hần nhìn tiểu á thú nhân trong ngực, trong nhất thời không thể hiểu được lời của cậu: “. . . Có ý. . . gì?”

Bạch Tử Thạch kéo bàn tay của hắn ở trên cằm mình xuống, rồi rời khỏi ôm ấp của Vincent, bình tĩnh nói: “Ý trên mặt chữ.”

“Tại sao nói như vậy?! Mặc dù thân thể của người yếu đến mức có thể coi như suy nhược, nhưng. . . sống không được bao lâu? Rốt cuộc là vì cái gì lại khiến người nói như vậy?!”

“Người bộ tộc chúng ta ở ẩn đã rất lâu rồi, hơn nữa không biết vì sao sinh mệnh chỉ có không đầy 100 năm. Từ xưa đến nay, đều như thế. Có lẽ khi ta 50, 60 tuổi sẽ già đi. Vincent, cho dù chúng ta ở chung một chỗ cũng sẽ không được lâu dài, thế nên, người. . . người có muốn buông ... tay ...hay không?” Nói ra những lời này Bạch Tử Thạch mới biết có bao nhiêu khó khăn mới nói ra được, nghĩ đến Vincent có thể sẽ bỏ mình, cậu lại cảm thấy khó thở, một phần trong ngực bị đè nén, trái tim cũng rối như tơ vò. Cậu thậm chí không thể không nói dối để che giấu mình, thân phận người từ hành tinh khác tới là bí mật to lớn nhất của cậu, cho dù năng lực cảm nhận được phỉ thúy bị phát hiện, thì chuyện này cũng không thể bị phát hiện được, dù thân mật như Vincent, cậu cũng tuyệt đối không để lộ tí gì. Cậu đã nghe đủ câu chuyện ‘không phải tộc ta, nhất định sẽ không cùng lòng’.

Nét mặt khổ sở của tiểu á thú nhân, mà Vincent quả thực cũng khó có thể hình dung tâm trạng lúc này của mình, không dám tin? Bị thương? Dù không đủ để hình dung một phần vạn trong đó. Thích cũng đã thích, biết chuyện này thì sao chứ? Vincent gắt gao nắm chặt nắm tay, rồi kéo Bạch Tử Thạch vào lòng: “Ta sẽ tìm được biện pháp! Nhất định có thể!”

“Ta. . .” Còn không có cách nào cho người một hài tử! Nhìn khuôn mặt bị thương của thú nhân, những lời này quanh quẩn trong miệng nửa ngày, cuối cùng cũng bị nuốt xuống, vả lại cậu cũng không có cách nào giải thích được tại sao mình không thể có con được? Thiên tính của tộc đàn? Không thể sinh con thì đào đâu ra tộc đàn.

“Người chớ suy nghĩ nhiều quá. Ta tin chúng ta rồi sẽ tìm được biện pháp! Cho dù. . . Cho dù cuối cùng thật sự không tìm được, thì sao chứ?! Cùng người đi tới cuối cùng thì có là gì!” Vincent vuốt vuốt tóc Bạch Tử Thạch, khẽ cong lên khoe miệng cười nói.

“... Uhm!” Nơi trái tim được sưởi ấm vô cùng dễ chịu, trong cuộc đời này, ngoại trừ niềm vui về thời thơ ấu vùi mình trong lòng mẫu thân làm nũng ăn vạ, cười trên cổ phụ thân chơi đùa, Bạch Tử Thạch cảm thấy mình đã thật lâu chưa từng cảm thấy an tâm và thư thích như thế này.

Kim không được kéo đầu Vincent xuống, cho hắn một cái hôn, Bạch Tử Thạch nhớ tới vấn đề đồng hóa, nhớ tới những thứ thiên linh địa bảo, cố tỏ ra nhẹ nhõm nói: “Kỳ thực có lẽ không xấu đến mức đó. . . thân thể của ta đã khá hơn trước nhiều.”

Cho là cậu đang an ủi mình thú nhân dùng một chút, hôn lên môi Bạch Tử Thạch một cái: “. . . Uh. Ăn cơm đi.”

Có lẽ do nhắc tới chủ đề quá mức nặng nề, không khí cơm tối có chút ngưng trọng, hai người đều cố gắng để đối phương dễ chịu hơn một chút, nhưng đều thất bại. Vẫn là Bạch Tử Thạch không chịu được đâm một phát lên tay Vincent: “Chỉ nói là có khả năng lớn, cũng không phải là ta thật sự sẽ chết ?”

Vincent nhìn cậu một hồi lâu, bỗng nhiên cúi đầu gắt gao ngăn chặn môi cậu, đầu lưỡi luồn vào miệng cậu kịch liệt khuấy động hấp duyệt, cuồng liệt giống như muốn đem cả người cậu nuốt vào, cho đến khi Bạch Tử Thạch hô hấp không thông đẩy hắn ra, thú nhân mới ngẩng đầu lên, cực kỳ nghiêm túc nói: “Người sẽ sống thật lâu thật lâu. Nhất định sẽ sống thật lâu thật lâu!”

Thấy hắn như vậy, trong lòng Bạch Tử Thạch một mảnh chua xót, cậu dùng sức gặt đầu: “Đúng, ta sẽ sống thật lâu thật lâu, cùng với người.”

Vincent gặt đầu: “Buổi tối, cùng ta ngủ chung đi.”

“Hả?” Tâm tình bi thống của Bạch Tử Thạch lập tức ngừng lại, trợn tròn mắt nhìn Vincent.

“Tóm lại, buổi tối cho ta ngủ cùng.” thú nhân bá đạo trực tiếp ra quyết định, hần xem thời gian, 8h15ph. Ân, nên ngủ rồi. Vincent trực tiếp ôm lấy tiểu á thú nhân, ôm cậu thẳng một mạch vào phòng mình, để xuống, sau đó nhanh nhẹn đem tất cả gối đầu, sàng đan, vỏ chăn gì gì đó trong phòng đổi hết thành những đồ bông vải mềm mại nhất, không tổn thương đến da Bạch Tử Thạch. Thừa dịp Bạch Tử Thạch còn chưa kịp hồi thần đem người nhét vào trong chăn.

“Sau này, buổi tối ngủ cùng nhau đi.” thú nhân đưa ra tổng kết cuối cùng. Nếu như kết quả cuối cùng thật sự không như ý, vậy thì bây giờ hần phải nắm chặt lấy từng giây từng phút.

Bạch Tử Thạch tựa hồ cũng hiểu rõ suy nghĩ của Vincent, trong lòng dâng lên cảm giác vừa chua xót vừa dở khóc dở cười, có đôi khi cái thú nhân cao lớn thành thực này cũng sẽ tùy hứng y như trẻ con vậy.

“Được được, buổi tối sẽ ngủ cùng nhau.” Liếc mắt, Bạch Tử Thạch vén chăn lên, “Người cũng phải để ta thay đồ ngủ đã chứ?”

“Ở chỗ này thay đi!”

“ . . . ” Đây là đang nhân cơ hội chiếm tiện nghi đi? Đúng không? Đúng không? Ném cho Vincent một cái liếc mắt xem thường, Bạch Tử Thạch xuống giường về phòng mình thay đồ ngủ, sau đó ôm gối đầu của mình, cầm lấy sách muốn xem, sau khi quay lại thì nghe thấy tiếng nước chảy trong phòng tắm.

Bạch Tử Thạch nhìn cửa phòng tắm, lộ ra vẻ mặt rối rắm, đối với nhân loại mà nói, có thể sống vài chục năm là chuyện bình thường, đáng nhẽ ra cậu nên cảm thấy đủ, nhưng bây giờ cậu muốn bởi một người cùng nhau sống lâu thêm nữa, nên cảm thấy không đủ chút nào, bất kể như thế nào đi nữa, nhân lúc còn sống nhất định phải tìm được phương pháp kéo dài sinh mệnh.

Bây giờ, việc cậu muốn làm. Học tập thật tốt là một, cố gắng kiếm tiền là hai, cố gắng trở thành đồ thạch sư cấp cao, đây là ba! Một là để phong phú tri thức cho bản thân, hai là để phòng ngừa chu đáo, tổng không thể đợi đến lúc có biện pháp, nhưng vì không có tiền mà bỏ lỡ mất đi? Ba, chính là vì dã tâm của nam nhân và để xứng đôi với danh tiếng của Vincent!

“Được rồi! Bạch Tử Thạch, cố gắng lên!”

Á Thành, quê hương của phỉ thúy. Ở chỗ này, đồ thạch hình như càng thịnh hành hơn mà. . .

57. Chương 57: Làm Cái Gì Đây?

Trải qua một trận đánh này, Bạch Tử Thạch ở học viện Oliver gần như là nhất chiến thành danh, nếu như không phải trận đấu chỉ khi được tuyển thủ cho phép mới được đem ghi hình của trận đấu truyền bá hoặc buôn bán, thì e rằng toàn bộ Á Thành thậm chí những nơi xa hơn cũng biết đến cậu.

Vì vậy ngày hôm sau khi cậu đi học, đã bị vây xem một hồi, thậm chí ngay cả lúc đi học lão sư cũng sẽ nhìn cậu với vẻ mặt mỉm cười, đáng vẻ rất là thưởng thức, Bạch Tử Thạch thủy chung vẫn giữ bộ dạng sống gió không sờn. Các bạn học khen tặng cậu sẽ lễ phép nói cảm ơn, sau đó nói bản thân mình vẫn còn kém xa. Được các lão sư chiều cổ cậu vẫn sẽ khiêm nhường, biểu lộ bản thân mình còn cần tiếp tục cố gắng thêm nữa. Biểu hiện trước và sau không có gì thay đổi, càng không có chuyện ỷ vào mình là đồ đệ của Sigma mà khinh thường người khác. Điều này làm cho những người lúc trước ghen tỵ hăm mộ cũng có ấn tượng tốt hơn mấy phần đối với cậu. Trong khoảng thời gian này bên cạnh cậu tụ tập không ít bạn học cùng lớp. Đương nhiên, người căm thù cậu cũng không phải là không có. Nhất là mấy á thú nhân nghe phong phanh được Sigma muốn thu đồ đệ, cố ý tới đồ thạch viện học tập.

Bất quá, địch ý của những người này Bạch Tử Thạch đều không để ý. Dù sao rốt cuộc cậu đã trở thành đồ đệ của Sigma, những người không thành công căm thù cậu cũng rất bình thường, nhất là những người có suy nghĩ ‘Ta còn chưa thể hiện, sao tư cách duy nhất đã bị kẻ khác nhanh chân chiếm trước mất rồi?’ trong đầu, cứ như mình mà thể hiện, thì Sigma sẽ lập tức thu mình làm đồ đệ không bằng. Mặc dù hơi không có đạo lý, nhưng người nghĩ vậy cũng không ít. Nhất là thấy Bạch Tử Thạch vẫn còn là một thái độ năm

nhất, điều này càng làm cho mấy kẻ tự cho rằng mình có bản lĩnh hơn Bạch Tử Thạch cảm thấy không công bằng.

Đối với cái loại châm chọc, nói năng chua ngoa châm biếm này, Bạch Tử Thạch hoàn toàn không rảnh để ý. Dù sao bọn họ cũng chỉ là không ăn được bồ đào thì nói bồ đào xanh thôi. Thời gian của cậu rất eo hẹp, cần bản là không có công phu lãng phí với những người này. Cậu càng thêm nghiêm túc học tập hơn trước, thời gian ngồi trong thư viện của trường cũng càng ngày càng dài. Học viện Oliver có thư viện gần như tốt nhất cả đại lục, lượng sách cất chứa bên trong rất phong phú, phạm vi lưu trữ rộng, những bộ sách giá trị trân quý, đều là xếp hàng đứng đầu.

Có cái kho tàng lưu trữ sách như vậy, Bạch Tử Thạch thậm chí còn nghĩ nếu như sáu năm tốt nghiệp cậu còn chưa xem hết những sách mình cần, thì cứ dứt khoát cố ý lưu ban là xong.

Đối với cái kiểu cậu vui đầu dụng công học tập này, không chỉ có lão sư các bộ môn phi thường mừng rỡ, mà cả Sigma cũng đối với tiểu đồ đệ này của mình càng ngày càng hài lòng, cảm thấy cậu không chỉ lớn lên xinh xắn khả ái, lại lễ phép hiếu được tôn lão hiếu thuận, tính tình cẩn trọng, cứng cỏi mà không ngạo mạn, mặc dù không phải người khéo léo, nhưng quan hệ với mọi người cũng không sai, ham học hỏi, mạnh mẽ, đầu óc cũng tốt, hơn nữa tại phương diện đồ thạch có cảm giác vô cùng nhạy cảm, vận đạo luôn rất tốt. Sau khi ông dò hỏi Allan từ chỗ nào vớ được Bạch Tử Thạch mà lại để Vincent ‘lừa’ tới đây, thì ông trêu ghẹo Vincent không ít, nói hắn không chỉ lừa được một bạn lữ tốt, mà còn lừa cho ông một đồ đệ tốt.

Vincent vừa vui mừng vì Bạch Tử Thạch được lòng Sigma, lại vừa lo lắng vì Bạch vậy mà lại không sống được bao lâu. Hắn đã hỏi Bạch Tử Thạch tộc đàn của cậu tụ tập ở chỗ nào, cố gắng điều tra nguyên nhân vì sao thọ mệnh của họ ngắn, nhưng Bạch Tử Thạch đào sâu ra vị trí cho hắn đây? May mắn lúc đầu cậu bị thương, cũng đã từng nói mình bị mất ký ức, nên đành dùng phương pháp này thoái thác, chỉ nói mình nhớ được mỗi một điều, tộc nhân lánh đời, cậu cũng không biết vị trí cụ thể. Vincent một điểm hoài nghi cũng không có, những điều này trong thẻ từ của Bạch Tử Thạch cũng viết rất rõ ràng.

Nhưng Bạch Tử Thạch nhìn Vincent vì tìm nguyên nhân đoản mệnh của mình, càng trở nên bận rộn hơn, nên rất là bận khoản, tìm thời gian, nói với hắn nguyên nhân do mình tự suy đoán: “Thân thể bộ tộc chúng ta từ khi ra đời đến khi chết đi, đều rất yếu. Sự trao đổi chất trong cơ thể chúng ta cũng nhanh, nói thí dụ như, tóc người dài ra một cm cần nửa năm, còn chúng ta chỉ cần một tháng, thậm chí ít hơn. Nhưng, từ sau khi đi ra khỏi tộc, ta phát hiện mình khỏe mạnh hơn một chút, tóc mọc cũng chậm lại. Ta không biết đây là do nguyên nhân gì, nhưng ta cảm thấy đây là một phương hướng tìm kiếm.”

Sau khi Vincent nghe xong, trầm mặc thật lâu, mới nói: “Ta nghĩ chúng ta cần một bác sĩ.”

Bạch Tử Thạch biết hắn có ý gì, cách dùng y học nghiên cứu không phải cậu chưa nghĩ tới, cậu đã nghĩ tới, thậm chí cho rằng đây là phương pháp rất khả quan. Nhưng cậu không phải là người Bác Nhã đại lục thuần chủng, trước đây nằm viện, cũng chỉ gãy xương, nên không làm kiểm tra kỹ càng hơn. Mặc dù phương diện khí quan xương cốt, Bác Nhã đại lục và địa cầu cơ bản đều không khác nhau. Nhưng giեն thì sao? Cho dù không kiểm tra, Bạch Tử Thạch cũng biết tất nhiên sẽ không giống. Nếu như bị người khác phát hiện ra bí mật của cậu, cậu lo mình có thể bị xem như chuột bạch hay không, cậu không hề quên sự truy đuổi đối với người ngoài hành tinh trên địa cầu, những tin tức cùng lời đồn về chuyện giải phẫu người ngoài hành tinh cũng không ít.

“Không được!” Lời Vincent tất nhiên bị Bạch Tử Thạch phản đối mãnh liệt. Cậu nhìn ánh mắt khó hiểu của Vincent, bất đắc dĩ giải thích: “Ta và các người khác nhau. Ta sợ bọn họ sẽ dùng ta để làm nghiên cứu.” Vincent nghe vậy thì trầm mặc, tình huống như thế cũng không phải sẽ không phát sinh, mặc dù hắn là thần tượng của lớp thanh niên, thậm chí có một thành chủ ở sau lưng, nhưng thế lực của bản thân hắn vẫn còn quá đơn bạc.

“Không phải bây giờ, Vincent, cái phương pháp này rất tốt. Nhưng thời cơ chưa tới.” Bạch Tử Thạch cũng nghĩ rồi, “Người nói, nếu có một ngày ta trở thành đồ thạch sư cấp bậc như Sigma, hoặc là không cần đạt đến cấp như Sigma, chỉ cần ta có đầy đủ danh tiếng. . . Mà người, trở thành thợ săn cao cấp, vậy thì đến lúc đó sẽ có người dám tùy tiện đụng đến ta sao? Huống hồ, chúng ta cần tìm người có đủ tín nhiệm để làm chuyện này.”

“Ta hiểu rồi.” Vincent mặc dù vội vã muốn giải quyết vấn đề của Bạch Tử Thạch, nhưng hắn biết cái gì nên

làm cái gì không nên làm. Mặc dù không thể tìm bác sĩ, nhưng một số thứ tăng cường thể chất gì đó, hẳn vẫn muốn thu thập. Dem những đồ này cho Bạch dùng, không chừng sẽ có giúp ích gì đó? Hắn bắt đầu đi vào rừng rậm trong thời gian dài, săn giết dã thú rèn luyện bản thân, và tìm kiếm vật phẩm có lợi cho thân thể. Có đôi khi hắn sẽ vài ngày không về nhà, ở bên ngoài dãi gió dầm sương.

Tại lúc Vincent bôn ba vì mình như thế, Bạch Tử Thạch cũng không nhàn rỗi, cậu bắt đầu rèn luyện thân thể mình. An bài hợp lý thời gian làm việc và nghỉ ngơi của mình, mỗi sáng sớm dậy sẽ đi chạy bộ, làm vài động tác đứng lên ngồi xuống, gập bụng, giơ cao chân, xà đơn. . . Thậm chí cậu bắt đầu liều mạng nhớ thái cực quyền và ngũ cầm hí (các động tác mô phỏng động vật dùng để rèn luyện thân thể). Dù sao, hai loại quyền pháp này đều để cường thân kiện thể, dưỡng thần dưỡng khí, rất nhiều lão nhân trường thọ cũng đánh hai loại quyền pháp này.

Đáng tiếc là, Bạch Tử Thạch không thể nào nhớ nổi ngũ cầm hí, loại quyền pháp này trước đây cậu chỉ tình cờ thấy qua trong sách, chỉ nhớ là những động tác kia rất khó, cách đánh cụ thể cơ bản là không giới hạn. Mà thái cực quyền là trên tivi, trong sinh hoạt thường xuyên có thể thấy, cũng học qua một chút, Bạch Tử Thạch coi như có ấn tượng, nhưng không biết động tác của mình làm đã chuẩn hay chưa chuẩn.

Mặc kệ chuẩn hay không, Bạch Tử Thạch vẫn quyết định luyện một chút, dù không đạt tiêu chuẩn thì cũng chẳng có hại gì.

Những ngày này dần trôi qua trong không khí vừa phong phú vừa khấn trương. Từ khi Bạch Tử Thạch chuyển vào phòng ngủ của Vincent, thì không còn chuyển ra nữa, chính xác mà nói, thì ‘không thể’ chuyển ra nữa. Vincent không cho phép, hắn bây giờ dưỡng thành thói quen không có việc gì là thích ôm Bạch Tử Thạch, giống như người có chứng cơ khát da thịt. Lúc ở nhà thấy Bạch Tử Thạch đang đọc sách, mà hắn lại không có việc gì làm, sẽ đem người ôm thẳng vào lòng, để Bạch Tử Thạch dựa vào hắn đọc sách. Trừ hai ngày đầu đột nhiên nghe được người yêu không thể sống lâu được, về mặt Vincent vẫn luôn bình tĩnh, chỉ từ những loại tiếp xúc thân thể ngày càng nhiều, Bạch Tử Thạch mới lén nhìn ra được một ít bất an trong nội tâm hắn.

Vincent vô cùng quan tâm cậu, Bạch Tử Thạch cảm nhận thấy rất rõ ràng, thú nhân đỉnh thiên lập địa này đang bất an, thậm chí là sợ. Điều này làm Bạch Tử Thạch dễ dàng tha thứ cho việc có bị xem là gối ôm ôm vào lòng hay không, thậm chí Vincent hận không thể đem cậu buộc lên quần mang theo.

Đương nhiên, còn dễ dàng tha thứ chuyện này.

Dưới mộng bị một thứ gì đó cứng cứng, nhiệt nhiệt dính vào, Bạch Tử Thạch bình tĩnh xê dịch vị trí, lật một trang sách, rồi duỗi ngón tay chọt chọt ngực Vincent: “Người thành thật chút, lại chọc vào ta.”

Thú nhân ôm chặt lấy tay cậu, vùi đầu vào cổ cậu, hô hấp nặng nề cực nóng phun lên da thịt cậu, thanh âm khàn khàn: “. . . Ta, không khống chế được.”

Bình thường, Bạch Tử Thạch cũng chỉ nói vậy mà thôi. Không trông cậy hắn có thể lập tức bình thường lại, tình huống này quả thực phát sinh quá nhiều rồi, lúc mới đầu cậu không được tự nhiên, kinh sợ, nổi giận, đỏ bừng cả lỗ tai, giờ đã tiến hóa thành bình tĩnh thấy chết không sờn, phỏng chừng sau này cậu có thể không thèm đếm xỉa đến nó.

Chẳng qua là hôm nay, người dưới thân tựa hồ phá lệ không thành thật. Bạch Tử Thạch một tay cầm sách, một tay đè lại đại móng vuốt chui vào trong quần áo cậu: “Đừng động! Ta muốn đọc sách.”

Vincent lưu luyến không rời thất lưng trắng mịn của tiểu á thú nhân một hồi, mới rút ra. Hắn nhìn tình yêu vẫn luôn bình tĩnh đọc sách trong lòng cảm thấy thật tiếc nuối, tiểu á thú nhân trước đây nhỏ nhắn xinh xắn nhu nhược mà lại dễ thẹn thùng, cả người đầy vẻ mềm mại. Bây giờ Bạch càng ngày càng bình tĩnh, hơn nữa cảm thấy trở nên bực hân hơn.

Thú nhân bị trách móc, lực chú ý chỉ có thể tập trung toàn bộ xem làm thế nào để áp chế huynh đệ của mình. Nhưng thân thể mềm mại của á thú nhân còn nằm trong lòng hắn, mùi thơm tươi mát khi vừa tắm xong còn liều mạng chui vào mũi hắn, cái hông cong cong còn vừa vịn ngồi trên huynh đệ của hắn, hắn có thể cảm thụ được cực kỳ rõ ràng hình dáng tuyệt vời và độ mềm mại của chỗ nào đó. Càng muốn chết là, từ lúc hắn có ý niệm với Bạch trong đầu thì vẫn luôn chịu đựng, dù hắn ý chí kiên định cũng không chống chọi nổi lâu như vậy a!

Thế nên, không lâu sau, Bạch Tử Thạch cảm thấy hôm vai mình bị đôi môi ôn nhuận mơn trớn, nhẹ hôn, liếm mát, hô hấp của thú nhân cũng càng ngày càng nặng nề. Bất đắc dĩ để sách xuống, Bạch Tử Thạch che cổ của mình, quát lên: “Vincent!” Cậu chấp nhận trở thành bạn lữ của đối phương, nhưng vẫn chưa chuẩn bị cùng một nam nhân làm mấy chuyện gì đó! Càng đừng nói đến, vốn liếng cái chỗ nào đó của Vincent cũng quá mức hùng vĩ! Thật sự làm gì đó. . . sẽ chết người! Tuyệt đối sẽ chết người!

Vincent ngẩng đầu, trên khuôn mặt lạnh lùng một đôi mắt đen phá lệ sáng ngời, thanh âm khàn khàn chỉ nhả ra hai chữ: “Khó chịu. . .”

Bạch Tử Thạch trợn mắt nhìn hấn hồi lâu, trong cặp mắt đen của thú nhân có thể thấy được thống khổ và nhẫn nại cùng với gần như là khẩn cầu. . .

Cẩn cẩn môi, Bạch Tử Thạch hít sâu một hơi, đều là nam nhân, cậu cũng hiểu rõ cái loại cảm thụ này. . . Kỳ thực cũng không phải là không thể làm gì. . . Ngô. . . Nếu chỉ như vậy... thì cũng vẫn có thể chấp nhận được.

58. Chương 58: R-rating Và Khu Mỏ

“Người. . . buông ta ra trước đã. . .” Thanh âm Bạch Tử Thạch có chút thấp, âm điệu cũng không được tự nhiên. Vincent vốn không muốn buông ra, nhưng ma xui quỷ khiến thế nào, hấn lại thả lỏng vòng tay.

Bạch Tử Thạch thoát khỏi giam cầm của Vincent, nắm chắc ý nghĩ sớm chết sớm siêu sinh, hít sâu một hơi, ngồi sang ghế sa lon bên cạnh Vincent, sau đó vươn tay đặt lên cái chỗ nổi lên thành túp lều của Vincent.

Thú nhân lấy làm kinh hãi, cặp mắt đen dò hỏi nhìn Bạch Tử Thạch. Ai đó cảm thấy ngượng ngùng, hét lớn: “Người đừng nhìn ta a!”

Vincent nhìn thật sâu Bạch Tử Thạch một cái, trong cặp mắt đen nhánh mang theo chút ý cười, hấn nghiêng đầu: “Được, ta không nhìn người.”

Thấy thú nhân quay đầu đi chỗ khác, Bạch Tử Thạch mới cúi đầu, nhìn chăm chú vào cái chỗ gồ lên một cục, đầu tiên là cách y phục sờ soạng mấy cái, sau đó cậu ngạc nhiên phát hiện, vật kia hình như càng lớn hơn so với vừa rồi!

Vincent hồi lâu không có cảm nhận được bước tiếp theo của Bạch Tử Thạch, không khỏi nghi ngờ quay đầu lại, thì thấy tiểu á thú nhân trợn tròn mắt nhìn chằm chằm cái chỗ nào đó của mình, tựa hồ tràn đầy kinh dị cùng một chút hâm mộ? Thú nhân tưởng khó chịu thật sự nhìn không được nữa, hấn kéo tay tiểu á thú nhân, ấn lên chỗ đó, thanh âm ám ách không thành lời: “Nhanh lên một chút. . . Bạch. . .”

Bạch Tử Thạch định thần lại trừng mắt liếc hấn một cái, lại cách vài sờ soạng mấy cái, thú nhân bật ra tiếng rên rĩ, không hề thỏa mãn, mấy cái như gãi ngứa thế này, làm sao đủ được? Nhưng hấn không thúc giục, chỉ khó chịu động mấy cái. Bạch Tử Thạch thấy thú nhân ngứa đầu dựa lên ghế salon, trên khuôn mặt lạnh lùng ngày thường ửng đỏ hưng phấn, lông mày nhíu lại thoát nhìn vừa có vẻ sáng khoái lại vừa ỉn nhẫn thống khổ. Do dự một chút, kéo khóa quần ra, rồi kéo nội khố của thú nhân xuống.

Cái thứ cực lớn kia lập tức vội vàng nhảy ra ngoài, nhìn kích thước kia, Bạch Tử Thạch gian nan nuốt một ngụm nước bọt, hơi do dự cầm lấy, bên tai lập tức truyền đến tiếng rên rĩ kêu gọi bị thú nhân đè nén, cậu thử chuyển động tay, tiếng rên rĩ lớn hơn một chút. Bạch Tử Thạch không khống chế được muốn nhìn vẻ mặt của Vincent, hai tay cậu nắm vật hình trụ kia, vận động lên xuống, còn bản thân ngẩng đầu, nhìn đôi mắt đen khê nhắm lại của Vincent, vẻ thanh lãnh bình thường đã đi đâu không biết, chỉ lộ ra dục vọng chưa thỏa mãn, tựa như phủ lên một tầng vải mỏng, đôi môi hơi hé mở, thỉnh thoảng từ bên trong đó lại tràn ra tiếng rên rĩ khàn khàn trầm thấp. . .

Hai chiếc khuy trên cổ áo của Vincent được cởi ra, hấn hô hấp nặng nề, ***g ngực phập phồng, những khối cơ ngực cũng siết chặt phập phồng theo, làm da màu lúa mạch thoát nhìn cực kỳ gợi cảm. Bạch Tử Thạch gần như nhìn đến mè muối, cậu chưa bao giờ biết một người bình thường lạnh lùng như vậy vào lúc này cư nhiên lại tỏa ra vẻ gợi cảm khiến người ta hận không thể lao vào hấn hấn hôn hấn hấn như thế, giống như một con mãnh thú ăn no lười biếng, có sức mạnh tuyệt đối cùng đường cong duyên dáng, đây là một loại mị lực thuần nam tính.

Mơ hồ, một loại rối loạn trào lên từ đáy lòng, Bạch Tử Thạch không còn kháng cự chuyện thủ d** cho nam nhân khác ngoại trừ mình ra nữa, thực tế thì toàn bộ tâm tư của cậu đều tập trung lên người Vincent, hai tay chuyển động theo bản năng, người cũng không kìm được nghiêng về phía trước, sau đó hôn đối phương thật sâu. Vincent phản ứng lại rất nhanh, ôm thắt lưng Bạch Tử Thạch đối khách thành chủ không chế đối phương, lần hôn này kịch liệt hơn bất kỳ lần hôn nào của bọn họ trước đây, mãnh liệt đến mức hận không thể đem đối phương nuốt lấy, càng bởi vì chuyện bọn họ đang làm, mà tăng thêm vài phần tình sắc.

Cơ thể Bạch Tử Thạch cũng dần dần nóng lên, từ khi đến thế giới này, cậu hình như chưa từng vấp phải vấn đề ở phương diện này, nửa năm đầu dương thương, nửa năm sau cũng không cảm thấy khó chịu. Mơ hồ cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng bây giờ đầu óc bị dục vọng làm cho mê muội cũng không còn sức để ý đến vấn đề này, thân thể theo bản năng cọ sát lên người Vincent. Thú nhân cũng nhận ra sự hỗn loạn của Bạch Tử Thạch, trong cặp mắt màu đen lóe lên vẻ bất ngờ và một chút ý cười, vươn bàn tay to dọc theo cặp quần của đối phương dò xét tiến vào, sau đó cầm lấy Tiểu Bạch Bạch.

Bạch Tử Thạch không kìm nổi run rẩy vài cái. Dưới tay cũng không khỏi ngừng lại, thú nhân nhả môi cậu ra, khẽ sát vào tai cậu, giọng khàn khàn nói: “Đừng có ngừng. . . Đúng, rất tốt. . . Bé ngoan, chính là như vậy. . . Đừng quên phía dưới. . . Ngộ cấp. . .”

Kỹ xảo trên tay Bạch Tử Thạch không tính là tốt lắm, nhưng lần đầu tiên thú nhân được người trong lòng làm như vậy cho nên vẫn cảm thấy cực kỳ hưởng thụ, nhất là tay Bạch Tử Thạch còn mềm mại hơn so với mình nghĩ, cảm giác mềm mại này làm hắn thấy sướng vô cùng. Vincent hí mắt, liếm vành tai Bạch Tử Thạch, chỉ cảm thấy tiểu đồng tây trong tay tựa hồ hơi kích động một chút, đem cái tai xinh xắn mềm mại trắng trẻo của đối phương ngậm vào trong miệng, không ngoài ý muốn nghe thấy tiếng hít không khí khe khẽ của á thú nhân.

Lực kéo dài của thú nhân thật không đơn giản, Bạch Tử Thạch làm đến tê tay, đối phương mới đột nhiên cầm lấy tay cậu nhanh chóng chuyển động mấy chục cái, thân thể run rẩy một trận, rồi mới giao ra lương thực nộp thuế.

Ôm thân thể mảnh khảnh của á thú nhân, trên mặt Vincent lộ ra vẻ vui sướng và lười biếng sau khi phát tiết, Bạch Tử Thạch cũng nằm trong vòng tay đối phương thở hổn hển, thú nhân hôn hôn lên gò má cậu: “Rất thoải mái. . .”

“ . . Ân.” Bạch Tử Thạch cúi đầu đáp một tiếng, cũng không có xấu hổ hay gì đó như Vincent tưởng tượng, dựa theo Bạch Tử Thạch nói, làm cũng làm rồi, còn sợ xấu hổ cái gì! Nam nhân mà. . .

Hôn hôn trán Bạch Tử Thạch, mắt Vincent lóe sáng, nhìn bộ dạng này của Bạch, lần sau có phải có thể hay không. . . Tầm mắt kín đáo dạo một vòng trên môi tiểu á thú nhân, thú nhân bế đối phương lên: “Tắm rửa đi.”

Nếu như là trước đây, Bạch Tử Thạch phỏng chừng đã sớm tự mình xuống đất chạy vào phòng tắm, nhưng bây giờ chuyện nên làm hay không nên làm, hai người cũng làm cả rồi, cậu cũng chẳng cần phải xấu hổ, lười biếng ừ một tiếng, rồi tùy thú nhân ôm cậu vào phòng tắm. Hai người kỳ cọ cho nhau, giữa lúc tắm các loại động chân động tay là khỏi phải nói.

Một đêm này Bạch Tử Thạch ngủ vô cùng sâu, Vincent sáng sớm đã tỉnh lại nhìn thấy cậu còn đang ngủ, cũng không kinh động đối phương, trực tiếp xuống giường rửa mặt, sắp xếp lại đồ đi sẵn sau đó đi ra ngoài làm bữa sáng, ăn hết một phần của mình, phần còn lại để cho Bạch Tử Thạch, viết một tờ giấy đặt bên cạnh, nhẹ nhàng lưu lại một cái hôn nhẹ lên đầu Bạch Tử Thạch, rồi đi ra ngoài. Nghe nói, trên ngọn núi cao Ladopaz có một loại hoa gọi là ‘Ladopa Gaoling’, cánh hoa của loại hoa này rất có tác dụng trong việc trì hoãn lão hóa, nhưng lần này thời gian đi ra ngoài có lẽ phải dài hơn một chút.

Lúc Bạch Tử Thạch tỉnh lại ra khỏi phòng thấy trên bàn ăn đặt đồ ăn và tờ giấy kia, bên trên nhấn lại hành tung mấy ngày nay của hắn, mặc dù đối phương không nói, nhưng Bạch Tử Thạch cũng biết, đối phương là vì tìm kiếm được vật cho cậu, lập tức trong lòng thực ngũ vị tạp trần. Ăn hết bữa sáng Vincent làm, cậu cũng sớm ra khỏi nhà, hôm nay là ngày nghỉ trường học quy định, cậu phải đến chỗ Sigma, Sigma nói muốn dẫn cậu đi xem khu mỏ.

Khu mỏ ở phía tây của thủ thành Á Thành, chiếm diện tích 3.670.000 km², bị từng vòng thiết bị ngăn cách

U Tháp bao vây. Bên trong tổng cộng có mười mỏ quặng lớn, lớn nhất chính là mỏ sơ đại mà hiện nay sản lượng đang càng ngày càng ít, cũng chính là mỏ trước kia Oliver David phát hiện ra, lớn thứ hai chính là mỏ cái á lão khanh, hai mỏ này đều ra cao thuy, những phi thuy có lưu lại những nét bút trọng đại trong lịch sử trước đây cũng nhiều ít xuất phát từ hai mỏ này. Đương nhiên cũng có vài tòa mỏ lấy việc xuất ra phi thuy có màu sắc đặc biệt, nên danh tiếng không tồi. Những mỏ quặng nhỏ cũng dày đặc không ít, cũng có khu mỏ mới, vài thập niên gần đây mới khai thác.

Lần này, mục đích Sigma dẫn cậu tới, chính là dạy cậu nhận biết đặc điểm mao liêu ở các khu mỏ. Đây chính là chỗ tốt khi có một đồ thạch sư cấp 8 làm sư phụ, khu mỏ là mạch máu của Á Thành, đề phòng rất nghiêm ngặt, trừ người có giấy thông hành do Á Thành cấp phát, những người khác nếu muốn đi vào, khó như lên trời. Càng đừng nói đến tùy tiện đi lại trong khu mỏ, học tập. Bạch Tử Thạch đi trên con đường nhỏ gập ghềnh, nhìn bên cạnh có xe đi qua hay không, lòng tràn đầy cảm khái. Học xem tràng khẩu (nơi phi thuy sinh ra/mỏ nơi lấy mao liêu ra) hiển nhiên cần một quá trình khá dài, khu mỏ ở Á Thành thật sự là quá nhiều, ra phi thuy bất kể tốt hay xấu, đều có chút danh tiếng, Sigma yêu cầu cậu phải nhớ kỹ, không chỉ nhớ kỹ, quan trọng nhất là phải nhìn thật chuẩn, điều này rất trọng yếu, có đôi khi tràng khẩu khác nhau, biết đâu giá chênh lệch lại kém hơn mấy chục lần. Nghề đồ thạch ở Bắc Nha đại lục đã trải qua chuyên nghiệp hóa, nhìn tràng khẩu cũng là một phần đánh giá rất trọng yếu của đồ thạch sư, nếu như muốn nhận ra tràng khẩu chính xác, thì cần phải tiếp xúc với mao liêu một thời gian dài.

“Ở đây, người có thể thấy được tình trạng nguyên thủy và chính xác nhất của mao liêu, là tràng khẩu nào sẽ có mao liêu của tràng khẩu đó, sẽ không xuất hiện tình trạng lão bản nói bậy bạ như khi mua mao liêu ở bên ngoài. Sau này mỗi ngày nghỉ ta sẽ dẫn người tới chỗ này, người phải chăm chỉ học tập a.” Nét mặt Sigma rất hiền lành, đặc quyền này khiến cho Bạch Tử Thạch mừng rỡ, năng lực của cậu là trời sinh, nhưng loại năng lực này, ai có thể bảo đảm có một ngày nào đó đột nhiên liền biến mất tiêu hay không? Chỉ có học được trong đầu, mới thật sự là thuộc về mình. Hơn nữa, mao liêu quá nhiều, không chọn lựa trước, bảo cậu chỉ dùng mỗi năng lực dò xét từng khối một, sớm muộn gì cậu cũng lao lực quá độ mà chết.

Đầu tiên bọn họ đi đến mỏ sơ đại, xe chuyên dụng của khu mỏ lắc lư mãnh liệt, Bạch Tử Thạch cũng có chút chịu không nổi, nhưng nhìn Sigma một cái lão nhân ngồi vững như sơn, cậu liền cắn răng kiên quyết chịu đựng, dọc đường đi người đi ngang qua nhìn thấy Sigma đều sẽ dừng lại hành lễ, thậm chí lớn tiếng gọi: “Nhã Gia, chỗ này của ta gần đây đào ra không ít nguyên liệu, có mấy khối ta thật sự nắm không chắc, nếu không ngại xem hộ chút được không?”

Đối với những việc thế này, Sigma bình thường đều cười, sau đó đáp lại: “Được a, đi công hội đồ thạch lấy cái sổ, chờ ta rảnh rồi liền đi xem cho người!” Người được trả lời chắc chắn đều sẽ cảm thấy mỹ mãn luôn miệng nói cảm ơn.

Ở đây, Bạch Tử Thạch lại lần nữa thấy được lực ảnh hưởng cực lớn của Sigma, nhờ ông dẫn theo, nên ngay cả mỏ lớn như mỏ sơ đại, vào cửa cũng không cần giấy thông hành. Hơn nữa, nghe nói Nhã Gia Sigma tới, người phụ trách khu mỏ liền tự mình ra đón: “Nhã Gia, ngài tới sao không báo trước một tiếng chứ?”

“Tới cũng tới rồi, nếu gây động tĩnh lớn lại ảnh hưởng tới các người.” Sigma cười đáp, sau đó đem Bạch Tử Thạch kéo qua, “Bạch, đây là Simba, người tổng phụ trách mỏ sơ đại. Người gọi hần a đạt Simba là được.” (a đạt: thúc thúc) rồi lại quay sang phía Simba, “Simba, đây là đồ đệ ta mới thu, gọi là Bạch Tử Thạch. Ta dẫn cậu bé tới đây học tập một chút.”

Bạch Tử Thạch khẽ cười khom người hành lễ một cái: “A đạt Simba.” Á thú nhân tóc đen này nhìn Bạch Tử Thạch vài lần, trong mắt mang theo chút khó hiểu rõ, nét mặt thái độ đều rất hiền hòa: “Àn, gọi Bạch Tử Thạch đúng không. A đạt tặng người lễ vật gặp mặt. Hợp ý khối mao liêu nào, nói với a đạt một tiếng, tặng cho người.”

Không đợi Bạch Tử Thạch nói, Sigma đã liên tục khoát tay: “Không cần phải như vậy.” Bạch Tử Thạch không biết, nhưng hai người họ trong lòng đều biết rõ, hôm nay ngày ông muốn dẫn Bạch Tử Thạch đến là trong những ngày mỏ sơ đại khai thác ra quặng mới, vẫn chưa có bất kỳ ai chọn qua, bên trong rất dễ xuất ra phi thuy phẩm chất cao. Nhân lực của Bạch tạm thời miễn bàn, nhưng vận đạo và xúc giác không kém, không biết chừng lại chọn ra một khối Thủy Tinh Chung! Cho dù không cắt ra, đem bán cũng không ít tiền đâu.

Simba cười nói với Sigma: “Đã sớm nghe được tiếng, Nhã Gia ngài lại thu đồ đệ, hôm nay ta lại có duyên gặp mặt, nếu đã gọi ta a đạt, tặng hài tử cái lễ gặp mặt có sao đâu? Hiếm khi. . .” Nửa sau lại không nói hết.

Sigma nghe xong cũng không ngăn cản nữa, bảo Bạch nói cảm ơn, Simba lại nói với cậu vài câu động viên, rồi dẫn hai người vào một gian nhà kho rất lớn của khu mỏ. Bên trong đã chất đống không ít mao liêu, Simba nói: “Nhã Gia, ngài có việc cứ gọi Cách Lý, hần ở ngay gian phòng bên cạnh.” Sigma đáp ứng, rồi hần lại hướng Bạch Tử Thạch cười một tiếng, “Đi vào tùy ý chọn, chọn trúng khối nào cũng được.”

59. Chương 59: Chọn Lựa

Sigma cẩn thận giảng giải đặc điểm mỏ sơ đại cho Bạch Tử Thạch, mỏ sơ đại là một mỏ lớn, liêu tử lấy ra được các chuyên gia phân thành 5 loại, mỗi một loại đều có đặc điểm khác nhau, nhưng đều chung một điểm là lớp vỏ nhẵn nhụi, trong đó loại sơ đại lão khanh cho ra nhiều lục phỉ thúy giá trị cao, thậm chí giải ra không ít cực phẩm như Đế Vương Lục. Trong sơ đại hắc ô sa cũng dễ cho ra lục phỉ thúy tốt, nhưng màu sắc thường nhạt. Còn loại sơ đại hoàng mộng, phỉ thúy bên trong phẩm chất trung đẳng, nhưng lại là loại đa sắc khó sách được, loại phỉ thúy này độ hấp thụ tốt, năng lượng ẩn chứa thích hợp được thợ săn cấp thấp yêu thích nhất.

Đặc thù năm loại mao liêu mỏ sơ đại cũng không nhiều, chỉ ghi nhớ thì không tốn nhiều thời gian, nhưng muốn áp dụng nhuần nhuyễn thì còn cần một khoảng thời gian, Bạch Tử Thạch nghiêm túc nghe xong giảng giải của Sigma thì tự mình ở trong đống mao liêu cẩn thận quan sát, nghiên cứu, đương nhiên lúc bối mao liêu, cậu cũng không quên sử dụng năng lực dò xét. Cậu muốn chọn cho Vincent một khối mao liêu tốt một chút, Vincent dừng ở thợ săn cấp 6 đã một thời gian rồi.

Trải qua một đoạn thời gian bổ sung, Bạch Tử Thạch cũng ít nhiều minh bạch hai chữ ‘tiến hóa’ là có ý gì, năng lượng ẩn chứa trong bảo thạch đối với cơ thể thú nhân là một loại kích thích, có thể giúp bọn họ tinh luyện thân thể, khiến tê bào trong cơ thể thú nhân trở nên càng cường đại hơn, sức chịu đựng, sức bật, cùng với cường độ hoạt động cũng gia tăng rất nhiều. Bọn họ sẽ trở nên mạnh hơn, xương cốt cứng rắn hơn, thân thể mềm dẻo hơn. Hơn nữa, đừng xem phỉ thúy đồ thạch náo nhiệt như vậy, kỳ thực không có mấy người có thể liên tục dùng phỉ thúy tiến hóa từ nhỏ đến lớn, đối chiếu với nhân số thú nhân bình thường, số lượng phỉ thúy thật đúng là không đủ nhìn. Vả lại, bởi vì Phỉ Thúy so với Lam Ngọc, Vũ Hoa Thạch, Pha Pha Ly Toàn cùng Hồng Thạch mà nói, không chỉ có năng lượng ẩn chứa nhiều hơn, mà còn dễ hấp thụ, tỷ suất sử dụng cũng cao, kích thích đối với thân thể càng triệt để, thế nên giá tiền luôn cao vô cùng. Hơn nữa mỏ phỉ thúy hiện nay chỉ có Á Thành có, mười đại bộ lạc và Á Thành ở trên đại lục tìm kiếm lâu như vậy, vẫn không phát hiện ra chỗ nào có mỏ phỉ thúy mới.

Vincent có thể ở cái tuổi này đạt tới thợ săn cấp 6, không chỉ vì hần trời sinh thiên phú tốt, độ hấp thụ phỉ thúy rất triệt để, mà quan trọng hơn là, trong nhà hần có năng lực để hần liên tục dùng phỉ thúy tiến hóa. Thân thể của hần so với thợ săn cấp 6 bình thường càng thêm bền bỉ và mạnh mẽ. Bất quá, kể từ khi hần trưởng thành, trong nhà cũng không còn lý do gì tiếp tục cung cấp cho hần, phỉ thúy Vincent dùng để tiến hóa đều là tự mình kiếm tiền mua. Hần là một thợ săn cường đại, thường xuyên có thể tìm được vài loài vật hi hữu kham hiếm, bất quá vì muốn dùng để tiến hóa, trong thể của hần thường xuyên đều là điểm số lớn vào, điểm số lớn ra.

Hiện giờ thì có Bạch Tử Thạch giúp hần .

Bạch lấy tay tinh tế ma sát một khối mao liêu quặng sơ đại lão khanh, sơ đại lão khanh lấy lớp vỏ bạch sa làm chủ, sờ vào sẽ có một tầng đá vụn giống như ‘sa’ (cát) mịn mịn rơi xuống. Khối mao liêu này phía trên trứng muối măng đá đều không hiện, nhưng có một vết nứt lộ rõ, mở ra một lỗ hổng bằng khoảng hai ngón tay Bạch Tử Thạch, cường quang khí chiếu vào, trực tiếp nhìn từ miệng vết nứt, tựa hồ có thể thấy được màu xanh lá óng ánh, làm cho người ta nhìn không được yêu thích, người thích đồ nứt chắc rằng sẽ quyết tâm đồ một phen. Nhưng Bạch Tử Thạch người luôn chạm vào mao liêu lại biết, khối mao liêu này bên trong không phải không có gì thì chính là lớp lục sát vỏ thôi. Bởi vì cậu một chút cảm ứng cũng không có.

Khẽ cười một cái, Bạch Tử Thạch giờ cường quang khí bắt đầu quan sát tình trạng vách đá chỗ khe nứt. Mao liêu mang theo nứt thể này, cũng là nguyên liệu tốt cho việc nghiên cứu.

Sigma thấy cậu quan sát rất cẩn thận, đi tới, ngồi xổm xuống: “Thế nào? Nhìn trứng khối này sao?”

Bạch Tử Thạch lắc đầu: “Không, đồ nứt đối với ta mà nói vẫn hơi quá phiêu lưu. Ta chỉ muốn từ chỗ nứt nhìn ra tình trạng mao liêu.”

Sigma tiếp nhận cường quang khí trong tay Bạch nhìn một chút: “Trong ánh xanh trông rõ, không hề đầy đặn, không đáng để đồ.”

Thật chuẩn! Bạch Tử Thạch lập tức dùng một loại ánh mắt ngưỡng mộ nhìn Sigma. Chỉ kéo đến nhìn lướt qua, là có thể trực tiếp cho ra đáp án!

“Thế nào, không tin?” Sigma cười nói. Bạch Tử Thạch lắc đầu liên tục: “Tin, tin. Ta đang nghĩ đến lúc nào ta mới có thể chỉ nhìn lướt qua là có thể nói đồ hay không đồ thì tốt.”

Sigma cười ha ha: “Ta đây chính là nhân lực gần một trăm năm. Người cũng không thể truy cầu quá xa, lại nói, đồ thạch cái trò này, những thứ khác đều không nói, riêng nhân lực vẫn phải dựa vào kinh nghiệm, người nhìn mao liêu nhiều, đồ nhiều, giải ra nhiều, tự nhiên sẽ luyện ra. Đồng thời, còn có một loại cảm giác khó nói bằng lời, có đôi khi một khối mao liêu người chọn kiểu gì cũng là một khối nguyên liệu tốt, trảng khẩu tốt, biểu hiện tốt, cái gì cũng tốt. Nhưng có lúc, ta lại biết nó không đáng để đồ. Người tin không?”

Bạch Tử Thạch gật đầu, bất kỳ một lĩnh vực gì luyện đến cực hạn, muốn tiến thêm một bước, thì không thể chỉ dựa vào kinh nghiệm và tri thức xây đắp được, nghĩ đến Sigma, chơi mao liêu cả đời, cùng phi thúy tiếp xúc cả đời, dụng tâm hao phí tinh thần, sau đó mới tôi luyện ra một loại lực cảm ứng đối với phi thúy và mao liêu.

Sigma sờ sờ đầu cậu: “Ta chơi mao liêu cả đời, mới có cảm giác như thế. Bạch, người không giống vậy, xúc cảm của người đối mao liêu là trời sinh. Chỉ cần người chịu bỏ công sức, một trăm năm sau, người sẽ trở thành đồ thạch sư cường đại hơn cả ta.”

Bạch Tử Thạch nhìn Sigma, hăng hái gật đầu, trở thành đồ thạch sư mạnh hơn cả Sigma, là mục tiêu của cậu, mục tiêu này cậu chưa từng nói với ai, thậm chí cả Vincent. Vượt qua Sigma gần như là một thần thoại, đồ thạch sư mỗi lần vượt qua một cấp bậc, đều cần tích phân cực lớn, những tích phân này đều ứng với phi thúy người giải ra. Trở thành đồ thạch sư cấp 8, Sigma đã tiêu tốn 99 năm, nhưng Bạch Tử Thạch không có thời gian dài như vậy.

Bạch Tử Thạch đem khối mao liêu rạn nứt này để qua một bên, tùy ý dịch hai bước, thấy một khối mao liêu khoảng 60, 70 kg, vỏ bạch sa, kích cỡ không nhỏ, nhìn một cái là có thể thấy trứng muối phía trên, trứng muối trên khối mao liêu này hiện rõ ràng, màu sắc sáng, hiện ra thành từng mảng, nhìn qua khiến người ta cảm thấy tốt vô cùng. Bạch Tử Thạch tìm tìm, nhưng không tìm thấy măng đá, bất quá, vài đoàn trứng muối khả quan này làm cho Bạch Tử Thạch thấy yêu thích phi thường. Cậu có cảm giác, trong khối mao liêu này, nhất định sẽ có phi thúy!

Bạch Tử Thạch đưa tay đặt lên, lập tức, từng đoàn từng đoàn tiểu mao cầu đông đúc bao bọc lấy cảm giác của cậu, nghịch ngợm va đập vào cậu, trên thân chúng mang theo một loại cảm giác ấm áp, khiến cho Bạch Tử Thạch cảm thấy cực kỳ thoải mái, gần như híp nửa mắt lại hưởng thụ. Đây là khối liêu tử tốt, căn cứ kinh nghiệm của bản thân Bạch Tử Thạch, mật độ mao cầu cao, tính linh hoạt cũng mạnh, khối mao liêu này ít nhất là cao Bằng Chung, hơn nữa màu sắc thẫm.

Cậu lấy cường quang khí ra, giới nước lên vị trí trứng muối, tiến lên nghiên cứu tình trạng trứng muối, màu sắc đậm nhạt, dáng vẻ, hướng đi, nhiều ít, trình độ thừa dày của trứng muối đều có liên quan đến lực ở bên trong. Đây cũng là một ưu thế lớn của Bạch Tử Thạch khi học tập đồ thạch, cậu có thể phán đoán trước xem bên trong có phi thúy hay không, loại thủy của phi thúy, rồi mới quay lại nghiên cứu mao liêu. Tuyet đối là ưu đãi trời cho.

Bởi vì là nguyên liệu mới khai thác của khu mỏ, còn chưa kịp viết các chỉ số lên, nên Bạch Tử Thạch đem vị trí và hình dáng của khối mao liêu này ghi nhớ. Nếu như tích trữ năng lượng, thì mao liêu này chắc là có thể đưa cho Vincent dùng, nhưng nếu muốn xông lên thợ săn cấp 7, hình như có vẻ chưa đủ. Có thể đến kho nguyên liệu mới khai thác ở mỏ sơ đại, cơ hội thể này thật khó có được, cậu thật sự muốn tìm khối Thủy Tinh Chung cho Vincent, cho dù tự mình bỏ tiền mua cũng được.

Nhớ kỹ đặc điểm trứng muối trên khối mao liêu này, Bạch Tử Thạch lại đổi chỗ khác, nhưng phỉ thúy tựa hồ đang chơi trốn tìm với cậu, cậu càng muốn tìm nguyên liệu tốt, thì tính chất phỉ thúy những mao liêu xem qua lại càng giảm. Rút tay về, Bạch Tử Thạch lắc đầu, đây là khối Đậu Chủng thứ mấy rồi ?

Dụi dụi mắt, Bạch Tử Thạch mệt đến mơ hồ. Nghỉ ngơi một lát, cậu lại bắt đầu tiếp tục nhìn, lần này cậu nhìn trúng một khối liêu tử vỏ hắc ô sa, không lớn, ước chừng khoảng 5, 6kg, hình tròn, khối mao liêu này bị ném ở giữa hai khối mao liêu lớn vỏ màu hồng, vừa vặn mắc kẹt ở đó. Bạch Tử Thạch cảm thấy rất thú vị, đi qua lấy ra. Song, khi cậu chạm vào khối liêu tử nhỏ này trong nháy mắt đó, nhất thời liền ngây dại.

Cái gì gọi là đập phá thiết hại vô mịch xử đắc lai toàn bất phí công phu (tìm mãi mà chẳng thấy tự dưng nó lại lòi ra), hôm nay coi như đã được biết rồi!

60. Chương 60

x

Một khối mao liêu nhỏ như vậy, thế mà kích cỡ đoàn năng lượng bên trong lại nhỏ hơn khối cao Bằng Chủng kia ít nhất gấp đôi! Hoạt tính của năng lượng cũng mạnh hơn, những tiểu mao cầu này vừa nhẹ nhàng vừa nghịch ngợm va đập vào cảm nhận của Bạch Tử Thạch, dày đặc đến mức bao trọn lấy toàn bộ cảm nhận của cậu vào trong, tựa như ngấm mình trong một dòng suối ấm áp.

Thủy Tinh Chủng! Ít nhất là Thủy Tinh Chủng! Bạch Tử Thạch trừng lớn mắt nhìn khối mao liêu hình dạng không có gì đặc biệt này, cả khối mao liêu đều lộ ra màu đen thẫm, nhìn kỹ, thì mới thấy trên một phần nhô ra của mao liêu có một mảng nhỏ trứng muối không rõ ràng lắm, màu sắc cũng không rõ, trừ nó ra thì chẳng có biểu hiện gì đặc biệt tốt, nhưng bên trong khối mao liêu tầm thường thế này lại có Thủy Tinh Chủng!

Có khối Thủy Tinh Chủng này, Bạch Tử Thạch hoàn toàn chướng mắt mấy khối mao liêu chọn lúc trước, mặc dù so với trước, khối mao liêu này nhỏ hơn, nhưng năng lượng ẩn chứa bên trong một chút cũng không kém, mấu chốt nhất là, nó dễ hấp thu a!

Nhìn thời gian bên ngoài cũng không còn sớm, Bạch Tử Thạch dứt khoát không đem mao liêu trong tay để xuống, trực tiếp đi đến đầu mang theo tới đó, xem mao liêu xong liền để luôn bên cạnh mình, làm Sigma nhìn thấy vừa tò mò lại vừa buồn cười, ông đi tới ngạc nhiên nói: “Thế nào? Nhìn trúng khối này?”

“Vâng.” Bạch Tử Thạch dứt khoát gật đầu, Sigma cầm khối mao liêu lên, nhìn kỹ một chút, một hồi lâu sau mới nhú mày: “Khối mao liêu này khó nói được, biểu hiện không được tốt lắm, nhưng mà. . .” Ông lại đem mao liêu lật lên một lần, “Nhưng mà, ta cảm thấy đồ tính vẫn rất lớn. Tính chất liêu tử rất chặt chẽ, chỗ trứng muối xuất hiện cảm giác cũng tốt. . .”

Bạch Tử Thạch mỉm cười: “Ta cũng cảm thấy vậy.”

“Nếu người đã chọn, vậy thì lấy khối này đi.” Sigma sờ sờ đầu cậu, từ ái nói, “Thời gian cũng không còn sớm. Chúng ta trở về đi thôi, sau này còn nhiều thời gian. Bài tập — giao cho người, nhớ kỹ sau khi về nhà, viết một phần tâm đắc cho ta.”

“Ngô.” Yêu cầu của lão sư Bạch Tử Thạch nghiêm túc ghi nhớ trong lòng, trong đầu đã bắt đầu cân nhắc phải viết thế nào. Đồ đệ chăm chỉ như vậy làm cho Sigma rất vui mừng, ông dẫn tiểu á thú nhân đi ra ngoài, trước khi đi còn chào hỏi Simba, Simba vẫn như cũ từ chỗ thật xa chạy lại đón, hàn huyên với Sigma hai ba câu, rồi quay sang phía Bạch Tử Thạch, giọng nói rất ôn hòa: “Chọn được mao liêu rồi sao?”

“Vâng. Cảm ơn a đạt Simba.” Bạch Tử Thạch cười nói cảm ơn, sau đó giơ giơ khối mao liêu trong tay. Simba vừa nhìn liền cười: “Sao lại chọn một khối bé tí tẹo thế này? Ta nhớ bên trong có rất nhiều liêu tử không tệ, người không cần tiết kiệm cho a đạt.”

Bạch Tử Thạch lắc đầu “Khối này rất tốt rồi.” Đến đây, Simba cũng không nói gì nữa, bất quá nhìn khối mao liêu hình dáng không có gì đặc biệt này, trong lòng Simba rất tán thưởng Bạch Tử Thạch hiểu lý lẽ như vậy, dù sao mặc dù những mao liêu trong kho này lúc vừa khai thác ra đã bị công hội đồ thạch sư chọn qua một lần, đem một số biểu hiện tốt nhất chọn đi, nhưng vẫn có những mao liêu có tiềm lực ra Thủy Tinh

Chung, nếu Bạch Tử Thạch thật sự lấy đi một khối liệu tử như vậy, hẳn xem ra sẽ xuất huyết lớn (tổn thất lớn). Bây giờ thấy Bạch Tử Thạch chọn thế này, hẳn là một người biết thông cảm với người khác. Hơn nữa, hẳn thân là người phụ trách mỏ quặng, tuy không phải là đồ thạch sư, nhưng con mắt xem mao liệu vẫn có một chút, khối mao liệu nhỏ này biểu hiện cũng không thu hút. Hiện tại Bạch Tử Thạch chọn một khối mao liệu thế này, Simba còn cảm thấy lễ gặp mặt này hơi nhỏ.

Nhưng, Bạch Tử Thạch có nghĩ như vậy đâu, Simba lại không hề biết, cậu ấy là biết rõ bên trong có một thứ cực phẩm. Trong lòng cũng có chút băn khoăn: “A đạt Simba, tặng ta một khối mao liệu thế này không có vấn đề gì chứ?”

“Không sao không sao, khối mao liệu bé thế này bán cũng là luận cân thôi, nhiều nhất hai vạn điểm. Tặng người, cũng không có gì quan trọng.” Nghe thấy Bạch Tử Thạch còn quan tâm mình, nụ cười trên mặt Simba càng đậm, dầu gì cũng là người phụ trách mỏ sơ đại, một hai khối mao liệu trong cái thương khó kia hẳn vẫn làm chủ được, cho dù Bạch Tử Thạch chọn khối biểu hiện tốt nhất, tối đa cũng chỉ là một khối Thủy Tinh Chung phiêu lục, hoặc là loại kích cỡ không lớn, hai, ba trăm vạn điểm, cho Bạch Tử Thạch làm lễ gặp mặt thì sao? Cậu ấy vừa là đồ đệ của Nhã Gia Sigma, lại là bạn lữ của Vincent hai tầng thân phận lễ gặp mặt này cũng không tính là quá long trọng. Chớ nói chi hiện giờ cậu ấy chỉ chọn một khối nhỏ tầm thường, loại mao liệu luận cân bán.

“Vậy ta an tâm.” Bạch Tử Thạch gật đầu, cậu cũng an lòng, sẽ không làm Simba chọc tới phiền toái, mao liệu này ở trong mắt Simba cũng không quá đáng giá, này là đủ rồi.

Tiểu đông tây này còn sợ người ta đòi lại sao? Nhìn thấy bộ dạng coi trọng của tiểu á thú nhân, trên mặt Sigma không khỏi lộ ra tươi cười, lần này Simba nhìn nhầm rồi, Bạch chính là lần đầu tiên để ý một khối mao liệu đến thế, ngay cả chính ông xem, thì khối mao liệu này cũng không đơn giản chỉ hai vạn điểm. Nhưng buôn bán mao liệu chính là chuyện như vậy, yết giá là chuyện của người bán, mua chính là chuyện của người mua, buôn bán lời hay lỗ, đều tự chịu, dựa vào nhãn lực mà thôi. Bất luận trong khối mao liệu này có phỉ thúy dạng gì, nó ở trong mắt Simba, chỉ là hai vạn điểm. Về phần sau khi giải ra, thì không liên quan nhiều đến Simba.

Nhìn thấy tiểu á thú nhân đối diện thở phào nhẹ nhõm, lấy kinh nghiệm của Simba cũng đã nhìn ra tiểu đông tây này hoàn toàn không phải lo lắng cho mình, hơn nữa, nụ cười của Nhã Gia Sigma có chút ý tứ. Hẳn nhìn nhìn mao liệu Bạch Tử Thạch cầm trong tay, chẳng lẽ là vì bên trong có nguyên liệu tốt? Simba sờ sờ mũi, lòng hiếu kỳ cũng bị treo ngược lên.

“Nếu không, ở đây giải đi?” Hắn đề nghị.

Bạch Tử Thạch há hốc mồm muốn cự tuyệt, nếu giải ra ở đây, vậy quá đả thương Simba rồi. Song, Sigma nhìn Bạch Tử Thạch một cái, một bàn tay xoa xoa đầu cậu: “Đi a, vừa lúc ở đây có công cụ.”

Lời cự tuyệt của Bạch Tử Thạch cứ như vậy đến khóe miệng rồi lại chạy ngược về, sự phụ đáp ứng làm vậy, khẳng định là có lý do. Simba nhanh chóng dẫn bọn họ đến cạnh giải thạch cơ. Cực phẩm phỉ thúy ở bên trong, Bạch Tử Thạch cũng không dám tự mình giải, cái trình giải thạch thối của mình, không chừng lại đem nó giải sập, đến lúc đó lại chẳng có chỗ mà khóc, cũng không dám hi vọng đồ thạch sư cấp 8 giải thạch cho mình, Bạch Tử Thạch nhờ Simba tìm một giải thạch sư cực kỳ có kinh nghiệm.

Simba nhìn nhìn khối mao liệu nhỏ kia, càng nghĩ thêm, một khối liệu tử như thế, mà còn trịnh trọng yêu cầu một giải thạch sư kinh nghiệm phong phú? Lòng hiếu kỳ của hắn thật sự càng ngày càng cao.

“Được a.” Sảng khoái đáp ứng yêu cầu của Bạch Tử Thạch, Simba kêu người tìm giải thạch sư tốt nhất trong khu mỏ đến, sau đó mặc cho Bạch Tử Thạch cùng lão sư phụ ngồi xổm trước khối mao liệu nhỏ giọng thương lượng.

Sigma vẻ mặt đầy tươi cười, Simba đã đi qua cùng ông đứng chung một chỗ hàn huyên về Bạch Tử Thạch: “Cũng là một hài tử tốt. Nhưng mà phối với Vincent vẫn còn có chút. . .”

“Bây giờ Bạch vẫn chưa đủ để xứng đôi với Vicent, nhưng, Simba, cậu ấy có đầy đủ tiềm lực, cho cậu ấy thời gian, cậu ấy sẽ mạnh hơn cả những người mà Chrollo nhìn trúng, hơn nữa, quan trọng nhất là, Vicent yêu cậu ấy.”

“Ngài cảm thấy cậu ấy sẽ mạnh hơn cả những người mà thành chủ nhìn trúng sao?” cho tới bây giờ Simba chưa từng nghe thấy Sigma đánh giá á thú nhân nào cao như vậy, không khỏi ngạc nhiên.

“Tám phần nắm chắc.” Sigma mỉm cười gật đầu, “Simba, trở về nói cho Chrollo, bảo nó cho Bạch Tử Thạch một chút thời gian. Quan trọng nhất là, phải nói cho nó biết, Vicent thật sự rất yêu cậu ấy. Không phải là chấp nhất với mối tình đầu gì đó. Ta biết tình thế bây giờ rất nghiêm trọng, nhưng một người bạn lữ khế ước (hôn nhân) của Vicent có thể có bao nhiêu tác dụng?”

Nói tới đây, nụ cười trên mặt Simba cũng hơi phai nhạt: “Nếu như không phải chuyện đã nghiêm trọng tới một trình độ nhất định, thành chủ sẽ không như vậy. Hơn nữa, ngài cũng không cần quá lo lắng, thành chủ sẽ không tạo ra việc gì uy hiếp đến an nguy thân thể của Bạch Tử Thạch.”

“Điều này ta biết.” Sigma gật đầu, việc Chrollo làm đơn giản chính là tạo cơ hội cho á thú nhân nó nhìn trúng mà thôi, “Nhưng ta không hy vọng nó gây ra trở ngại cho hạnh phúc của Vicent.”

Simba trầm mặc, hần nhìn tiểu á thú nhân đứng ở bên cạnh giải thạch cơ, ánh mắt long lanh nhìn đá mài chuyển động, thở dài một hơi: “Ta sẽ trở về chuyển cáo cho thành chủ.”

Sigma gật đầu. Simba dời đi cái chủ đề khiến người ta cảm thấy nặng nề này: “Nhã Gia, khối mao liêu vừa nãy Bạch hỏi ta tặng cho cậu ấy có vấn đề gì không, ta trả lời không sao, lúc ấy hình như ngài cười có chút ý vị sâu xa a.”

Nhắc tới vụ này, trong mắt Sigma lộ ra chút tiểu ý: “Dù sao trong mắt người cũng chỉ nhiều nhất là hai vụn điểm.”

Ý tứ trong lời nói này! Simba kinh ngạc: “Thật sự chẳng lẽ là khối nguyên liệu tốt?”

Sigma lần này không quanh co nữa trực tiếp gật đầu: “Cũng có thể đấy.”

Simba cũng không cảm thấy gì, chỉ lắc đầu, buồn cười nhìn Bạch Tử Thạch: “Tiểu đông tây này, còn rất quý, sợ ta đem đồ lấy lại hay sao chứ?”

Bạch Tử Thạch thật đúng là sợ hấn lấy đồ lại! Phỉ thúy bên trong thật sự là quá tốt!

“Ra sương mù! Ra sương mù! Hiện tại mới sát một lớp vỏ a! Cứ nhiên liền ra sương mù!” Lão sư phụ dựa vào kinh nghiệm giải thạch nhiều năm, vừa mới mài ra một chút đường vân mang màu sắc đã thu tay, ông cẩn thận quan sát một lát, “Là sương mù màu tím đen! Khả năng ra Tử Phỉ Thúy rất lớn a!”

Thanh âm kích động của lão sư phụ lập tức hấp dẫn lực chú ý của hai người đang nói chuyện bên này, Simba sai bước vọt tới, lúc đang kiểm tra dáng vẻ ô cửa sổ, trong lòng nhất thời nảy ra một loại ý nghĩ ‘có lẽ thật sự sẽ hối hận’.

“Sát! Đổi giấy ráp thô, tiếp tục sát!” Dem mao liêu trả lại cho lão sư phụ, Simba nói một câu, lão sư phụ cũng là tay già đời, nhìn lớp sương mù màu tím đen, sao lại không biết phải làm thế nào chứ?

Bạch Tử Thạch hưng phấn đỏ bừng hai má, cậu biết bên trong chắc là phỉ thúy Thủy Tinh Chung, nhưng không nghĩ tới lại là Tử Phỉ Thúy Thủy Tinh Chung! Phỉ thúy màu tím càng dễ hấp thu hơn Lục Phỉ Thúy Thủy Tinh Chung a!

61. Chương 61: Tư Thái Tuyệt Thế

Lão sư phụ lấy giấy ráp thô từ thùng dụng cụ ra, sau đó đem gấp lại thành hình vuông, chỉ chừa ra một mặt ráp áp vào tầng sương màu tím đen kia bắt đầu mài, từng hạt vụn của giấy ráp màu đen và những hạt tinh thể thuận theo những động tác vừa thành thạo vừa cẩn thận của lão sư phụ rơi xuống từ giấy ráp và nguyên thạch.

Bởi vì khối mao liêu này thật sự không lớn lắm, tổng cộng có 5kg, ngay cả Bạch Tử Thạch một tay cũng có thể cầm được, lớp vỏ của khối mao liêu này cũng xem như mỏng, lão sư phụ chỉ dùng đá mài mài 2, 3cm là thấy được lớp sương mù mỏng màu tím đen, hiện giờ đang dùng giấy ráp mài lớp sương mù này không tới 5 phút đồng hồ, lão sư phụ đã ngừng công việc trong tay, lấy nước gội lên trên, quan sát một lát rồi ngừng đầu hưng phấn nói với mọi người: “Ra lục!”

Ở đây có quy tắc bất thành văn là phải để cho chủ nhân mao liêu xem liêu tử đầu tiên, lão sư phụ liền đem mao liêu trong tay đưa cho Bạch Tử Thạch trước, tiểu á thú nhân vội vàng nhận lấy, chỗ cửa sổ được mở ra lộ ra một mảng nhỏ màu tím thẫm, dưới ánh sáng mặt trời chiếu rọi, tỏa ra ánh sáng vừa sâu thẳm vừa thần bí, làm cho người ta vừa nhìn đã cảm thấy vô cùng đẹp mắt, mà tính chất phi thúy càng giống như trong suốt, đầy rực rỡ, thông thấu mà sáng ngời.

“Thủy Tinh Chung Tử Phi Thúy. . . Cự nhiên là Thủy Tinh Chung Tử Phi Thúy!” Simba đứng ở bên cạnh Bạch Tử Thạch tất nhiên thấy rất rõ mảng phi thúy ra lúc này, Tử Phi Thúy phát ra hào quang mê người khiến hẳn cũng không tự chủ được hạ thấp thanh âm, giống như một loại thăm thì trầm thấp không thực.

Chỗ mở cửa sổ chính là Thủy Tinh Chung, nếu như bên trong không có biến dị, thì phi thúy bên trong có thể còn vượt trội hơn. Simba không không chế được nhìn Bạch Tử Thạch một cái, hẳn nghĩ đến lời tiên đoán mà Sigma nói, bỗng nhiên có cảm giác — thật sự mở tiếp, hẳn có thể thật sự sẽ hối hận khi tặng cho đối phương một khối mao liêu như thế này.

Bạch Tử Thạch bây giờ chỉ lo vui vẻ, nâng khối mao liêu kia nhìn lại nhìn, một lúc lâu mới lưu luyến không rời giao lại về tay lão sư phụ. Trong lòng lão sư phụ cũng kích động không thôi, Tử Phi Thúy a!!! Có thể đích thân giải khai một khối Tử Phi Thúy, còn là Thủy Tinh Chung Tử Phi Thúy, cảm giác này, không phải đơn giản chỉ dùng một từ sáng khoái có thể nói hết. Huống chi, nhìn tính chất và hình dạng của khối phi thúy này, nói không chừng sẽ có ngạc nhiên lớn hơn nữa!

Sư phụ hoàn toàn không tính toán đối công cụ, cho dù một một chút chậm một chút, ông cũng không muốn phi thúy bị hư hao dù chỉ một chút xíu. Mọi người ở đây đều có quyết định này, tất cả đều rất kiên nhẫn cùng nhau đợi, nhất là Bạch Tử Thạch, cậu đứng ở bên cạnh sư phụ giải thạch, nhìn chăm chăm không chớp mắt. Sigma nhìn thể cảm thấy rất khả ái, chọc cho trên mặt ông luôn mang theo nụ cười từ ái. Không thể không nói, ở Bắc Nhã đại lục, loại dáng vẻ như Bạch Tử Thạch thế này, chính là thuộc mạnh hệ. (<~ đáng="" yêu="" dễ="" xg="" thủ="" pháp="" của="" sư="" phụ="" giải="" thạch="" vô="" cùng="" thành="" thạo="" và="" tự="" nhiên="" nắm="" bắt="" độ="" mạnh="" yếu="" và="" dẫn="" đo="" góc="" độ="" biến="" hóa="" vô="" cùng="" chuẩn="" khiến="" cho="" bạch="" tử="" thạch="" ở="" bên="" cạnh="" nhìn="" thực="" sự="" kinh="" thán="" cuối="" cùng="" ông="" cũng="" nhanh="" chóng="" mài="" hết="" lớp="" vỏ="" đá="" vừa="" vụn="" để="" lộ="" ra="" một="" lớp="" sương="" mù="" mỏng="" màu="" tím="" đen="" ở="" mặt="" ngoài="" phi="" thúy="" hoàn="" toàn="" không="" thương="" tổn="" bản="" thân="" phi="" thúy="" sư="" phụ="" quyết="" định="" trước="" tiên="" sẽ="" đem="" vỏ="" đá="" mài="" hết="" còn="" phi="" thúy="" bên="" trong="" thì="" cần="" dùng="" giấy="" ráp="" mịn="" mài="" lại="" như="" vậy="" mới="" có="" thể="" bảo="" vệ="" chất="" thịt="" của="" phi="" thúy="" ở="" mức="" tối="" đa="" vì="" vậy="" chỉ="" hơn="" 10="" phút="" sau="" lão="" sư="" phụ="" liền="" để="" giấy="" ráp="" thô="" xuống="" lúc="" này="" hình="" dạng="" phi="" thúy="" cơ="" bản="" đã="" có="" thể="" thấy="" phi="" thúy="" nhỏ="" hơn="" 2cm="" so="" với="" bản="" tay="" của="" bạch="" tử="" thạch="" hình="" dáng="" cơ="" bản="" như="" mắt="" mèo="" rất="" là="" thần="" kỳ="" sau="" khi="" đối="" sang="" giấy="" ráp="" mịn="" thủ="" pháp="" của="" sư="" phụ="" giải="" thạch="" so="" với="" vừa="" rồi="" mềm="" nhẹ="" dịu="" dàng="" hơn="" nhiều="" lớp="" sương="" mù="" kia="" chỉ="" còn="" một="" chút="" rất="" rất="" mỏng="" bị="" sư="" phụ="" giải="" thạch="" nhẹ="" nhàng="" mài="" qua="" liền="" ‘rắc="" rắc’="" rơi="" xuống="" từ="" phi="" thúy="" liền="" giống="" như="" một="" mỷ="" nữ="" vén="" lên="" khăn="" che="" mặt="" của="" nàng="" lộ="" ra="" tuyệt="" thế="" dung="" mạo="" của="" nó="" phi="" thúy="" hình="" mất="" mèo="" có="" màu="" sắc="" giống="" như="" màu="" quả="" chín="" dưới="" ánh="" mặt="" trời="" tỏa="" ra="" một="" loại="" trong="" suốt="" long="" lanh="" cả="" khối="" cực="" phẩm="" phi="" thúy="" lớn="" như="" vậy="" đều="" là="" màu="" tím="" thẫm="" không="" có="" bất="" kỳ="" màu="" sắc="" pha="" tạp="" nào="" cũng="" không="" có="" bất="" kỳ="" biến="" chủng="" gì="" cả="" một="" khối="" mang="" vẻ="" yêu="" dị="" quyn="" rừ="" tử="" nhân="" tình="" khối="" phi="" thúy="" này="" chính="" là="" cực="" phẩm="" nhất="" trong="" tử="" phi="" thúy="" chỉ="" duy="" nhất="" mình="" nó="" hiện="" giờ="" khối="" tử="" nhân="" tình="" này="" đang="" được="" bạch="" tử="" thạch="" cần="" thận="" nâng="" trong="" lòng="" bàn="" tay="" ánh="" mặt="" trời="" xuyên="" thấu="" qua=""

phi=" thuy=" khiến=" cả=" bàn=" tay=" câu=" đều=" ánh=" lên=" một=" mảnh=" tím=" đậm,=" cơ=" hồ=" có=" thể=" nhìn=" thấy=" cả=" đường=" chỉ=" tay=" của=" câu.= " câu=" si=" mê=" nhìn=" khối=" phi=" thuy=" này,=" thật=" lâu=" sau=" mới=" phát=" ra=" một=" tiếng=" thở=" dài=" như=" mê=" sáng.= " thật=" đẹp!=" viên=" tử=" nhân=" tình=" này=" tựa=" như=" ánh=" mắt=" của=" tình=" nhân,=" tản=" ra=" nồng=" đậm=" phong=" tình,=" cảm=" giác=" giống=" như=" một=" vị=" mỹ=" nhân=" đa=" tình=" ngưng=" mắt=" nhìn=" lại,=" về=" phong=" tình=" vạn=" chúng=" đó=" rót=" thẳng=" vào=" tận=" đáy=" lòng.= " trên=" địa=" cầu,=" tử=" nhân=" tình,=" còn=" gọi=" là=" lòng=" của=" nữ=" nhân,=" e=" rằng=" chính=" là=" do=" điều=" này,=" màu=" tím,=" là=" một=" loại=" màu=" sắc=" bao=" hàm=" về=" quyen=" rữ=" và=" thân=" bí.= " "tử=" nhân=" tình=" a.= " .=" .=" tử=" nhân=" tình=" lớn=" như=" thể=" này.= " .=" .=" simba=" mê=" muội=" nhìn=" khối=" cực=" phẩm=" tử=" phi=" thuy=" này,=" nhẹ=" giọng=" nói,=" "loại=" tử=" phi=" thuy=" có=" phẩm=" chất=" này,=" bao=" nhiêu=" năm=" qua=" đều=" chưa=" từng=" thấy.= " tiếp=" theo=" chính=" là=" yên=" lặng=" thật=" lâu,=" bốn=" người=" ở=" đây=" đều=" ngưng=" thân=" nín=" hơi=" nhìn=" khối=" phi=" thuy=" mỹ=" lệ=" đến=" mức=" đoạt=" nhân=" tâm=" phách=" này=" (đoạt=" lấy=" trái=" tim=" con=" ng=" or=" ~=" thần=" hồn=" diên=" đảo).=" thật=" lâu=" sau,=" simba=" mới=" thở=" dài=" một=" hơi:= " "nếu=" như=" không=" phải=" phi=" thuy=" là=" chìa=" khóa=" tiến=" hóa=" của=" thú=" nhân.= " thì=" phi=" thuy=" thể=" này,=" ai=" có=" thể=" nhân=" tâm=" để=" chúng=" nó=" bị=" hấp=" thu,=" tan=" biến=" mất=" chứ.= " lời=" này,=" hết=" sức=" được=" lòng=" mọi=" người=" ở=" đây.= " ngay=" cả=" thú=" nhân,=" lúc=" hấp=" thu=" phi=" thuy=" cũng=" từng=" phát=" ra=" cảm=" thán=" như=" vậy.= " simba=" nhìn=" về=" phía=" bạch=" tử=" thạch,=" cuối=" cùng=" lộ=" ra=" một=" nụ=" cười=" phát=" ra=" từ=" nội=" tâm:= " "nhân=" lực=" của=" người=" không=" tệ.= " thấy=" bạch=" tử=" thạch=" có=" chút=" ngưng=" ngưng,=" simba=" lộ=" ra=" một=" vẻ=" mặt=" xấu=" xa,=" "nói=" thật,=" bây=" giờ=" ta=" thật=" đúng=" là=" có=" chút=" hối=" hận.= " .=" .=" đây=" là=" về=" mặt=" của=" bạch=" tử=" thạch.= " simba=" nhìn=" không=" được=" cười=" ha=" ha:= " "nhưng=" mà,=" ta=" nói=" chuyện=" vẫn=" sẽ=" giữ=" lời,=" xem=" người=" bị=" dọa=" sợ=" kia.= " .=" .=" mất=" bạn=" hai=" mí=" thể=" hiện=" trung=" thực=" ý=" nghĩ=" nội=" tâm=" của=" bạch=" tử=" thạch.= " nói=" đùa=" xong,=" simba=" nghiêm=" túc=" nói:= " "người=" có=" dự=" định=" gì=" không?=" người=" có=" cân=" nhắc=" đến=" việc=" đem=" khối=" tử=" nhân=" tình=" này=" bán=" đi=" không?=" bạch=" tử=" thạch=" lắc=" đầu:= " "bạn=" lữ=" của=" ta=" muốn=" tấn=" cấp=" lên=" cấp=" 7,=" ta=" muốn=" đem=" khối=" phi=" thuy=" này=" giữ=" lại=" cho=" hân.= " simba=" ngẩn=" ra,=" nhưng=" ngay=" sau=" đó=" lại=" cười=" ôn=" hòa:= " "ta=" nghĩ=" hân=" nhất=" định=" sẽ=" rất=" cao=" hứng.= " nghĩ=" đến=" vincent,=" trên=" mặt=" bạch=" tử=" thạch=" cũng=" không=" nhìn=" được=" lộ=" ra=" một=" nụ=" cười=" nhu=" hòa:= " "ân.= " bạch=" tử=" thạch=" đi=" theo=" sigma=" trở=" về,=" simba=" cũng=" kết=" thúc=" một=" ngày=" làm=" việc,=" về=" đến=" nhà,=" á=" thú=" nhân=" hỏ=" trợn=" ở=" đây=" vội=" tiến=" đến=" giúp=" hân=" cầm=" các=" thứ,=" simba=" gạt=" đầu=" với=" người=" đó:= " "chrollo=" đâu?=" "thành=" chủ=" ở=" thư=" phòng.= " trong=" thư=" phòng,=" á=" thú=" nhân=" có=" cặp=" mắt=" đen=" đang=" chuyên=" chú=" nghiên=" cứu=" một=" phần=" tình=" báo=" được=" truyền=" đến,=" lúc=" simba=" tiến=" vào=" liền=" thấy=" ở=" đáy=" mắt=" hân=" một=" quang=" thâm=" đen,=" thở=" dài=" một=" tiếng,=" rồi=" đi=" qua:= " "chrollo,=" phải=" chú=" ý=" nghĩ=" nơi,=" trông=" bộ=" dạng=" người=" giống=" như=" đã=" lâu=" chưa=" ngủ=" vậy.= " thành=" chủ=" ngẩng=" đầu,=" lộ=" ra=" một=" gương=" mặt=" tuấn=" mỹ,=" nhìn=" thấy=" người=" tới,=" áp=" lực=" nhàn=" nhạp=" tràn=" ngập=" quanh=" người=" hân=" trong=" nháy=" mắt=" biết=" mất=" không=" còn=" dấu=" vết:= " "a=" cha.= " .=" .=" sao=" người=" lại=" về=" đây?=" simba=" đi=" qua=" xoa=" xoa=" hai=" má=" chrollo:= " "tới=" thăm=" người=" một=" chút.= " thành=" chủ=" kéo=" tay=" hân=" ngồi=" xuống,=" tâm=" tình=" khó=" có=" được="

vui=" nhìn=" simba=" đang=" chua=" xót=" trong=" lòng,=" ai=" cũng=" biết=" karen=" gia=" (huyết=" mạch=" của=" oliver)=" trời=" sinh=" ra=" đã=" là=" nhân=" vật=" đứng=" đầu=" đại=" lục,=" nhưng=" những=" nỗ=" lục=" của=" karen=" gia=" vì=" điều=" đó,=" thì=" có=" ai=" biết=" được=" đây?=" vị=" trí=" nhay=" cảm=" đi=" kèm=" với=" địa=" vị=" siêu=" nhiên=" của=" á=" thành,=" duy=" trì=" quan=" hệ=" giữa=" á=" thành=" và=" mười=" đại=" bộ=" lạc,=" đây=" cũng=" không=" phải=" là=" chuyện=" dễ=" dàng,=" mười=" đại=" bộ=" lạc=" đều=" muốn=" nuốt=" trọn=" á=" thành=" cho=" riêng=" mình,=" nhìn=" chòng=" chọc=" thêm=" thường=" vẫn=" chưa=" bao=" giờ=" buông=" tha=" ý=" định,=" nhưng=" vì=" giữa=" mười=" bộ=" lạc=" luôn=" kiên=" kỳ=" lẫn=" nhau,=" nên=" thay=" vì=" một=" bộ=" lạc=" trong=" đó=" được=" như=" ý,=" không=" bằng=" mọi=" người=" ai=" cũng=" không=" chiếm=" được,=" như=" vậy=" mới=" an=" toàn=" hơn=" chút,=" nhưng=" cân=" bằng=" này,=" theo=" lượng=" sẵn=" xuất=" phí=" thúy=" giảm=" dần=" càng=" trở=" nên=" nhỏ=" bé=" và=" mong=" manh,=" hiện=" nay=" á=" thành=" còn=" có=" thể=" cảm=" cự=" được,=" có=" một=" phần=" công=" lao=" là=" dựa=" vào=" sự=" vượt=" trội=" của=" công=" hội=" đồ=" thạch=" sư=" ở=" trên=" đại=" lục,=" cùng=" với=" địa=" vị=" của=" á=" thành=" trong=" lòng=" á=" thú=" nhân,=" trong=" mười=" đại=" bộ=" lạc,=" á=" thú=" nhân=" có=" cấp=" bậc=" cao=" trong=" tầng=" quản=" lý=" cũng=" có=" cống=" hiến=" to=" lớn=" đối=" với=" việc=" duy=" trì=" tính=" độc=" lập=" của=" á=" thành,=" có=" thể=" nói,=" gia=" tộc=" karen=" là=" thần=" tượng=" của=" á=" thú=" nhân,=" những=" á=" thú=" nhân=" từng=" học=" qua=" lịch=" sử=" đều=" nhớ=" kỹ=" là=" ai=" thay=" đổi=" địa=" vị=" của=" á=" thú=" nhân,=" nhất=" là=" sự=" tồn=" tại=" của=" công=" hội=" đồ=" thạch=" sư=" khiến=" cho=" bản=" thân=" á=" thú=" nhân=" càng=" cảm=" nhận=" rõ=" các=" lợi=" ích=" thực=" tế,=" loại=" lợi=" ích=" thực=" tế=" này=" vẫn=" luôn=" được=" kéo=" dài=" đến=" tận=" nay,=" hai=" phụ=" tử=" hàn=" huyền=" một=" hồi,=" simba=" mới=" nói=" ra=" chuyện=" hôm=" nay:= "ta=" đã=" gặp=" bạch=" tử=" thạch,=" chrollo=" hơi=" ngỡ=" ngác=" một=" chút,=" rừ=" xuống=" tầm=" mắt:= "cậu=" ta,=" .=" .=" là=" người=" thể=" nào?=" "rất=" đáng=" yêu,=" cũng=" rất=" hiểu=" chuyện,=" cũng=" rất=" có=" thiên=" phú,=" là=" một=" đứa=" trẻ=" tốt,=" simba=" sờ=" sờ=" đầu=" chrollo,=" "nhã=" gia=" sigma=" bảo=" ta=" chuyển=" lời=" cho=" người,=" bạch=" tử=" thạch=" sẽ=" trở=" thành=" một=" á=" thú=" nhân=" cường=" đại,=" có=" thể=" còn=" mạnh=" hơn=" mấy=" người=" kia,=" mạnh=" trong=" miệng=" sigma=" cũng=" không=" phải=" là=" mạnh=" mẽ=" ở=" phương=" diện=" đồ=" thạch,=" mà=" là=" mạnh=" đối=" với=" việc=" cải=" thiện=" cục=" diện=" của=" á=" thành,=" "cậu=" ta=" có=" thiên=" phú=" trở=" thành=" đồ=" thạch=" sư=" cấp=" 8=" ư?=" chrollo=" lúc=" này=" thật=" sự=" kinh=" ngạc,=" đồ=" thạch=" sư=" cấp=" 8,=" đây=" là=" danh=" hiệu=" rất=" cao=" mà=" đồ=" thạch=" sư=" có=" thể=" đạt=" được=" trên=" con=" đường=" này,=" cấp=" 9=" trong=" truyền=" thuyết,=" chỉ=" có=" một=" mình=" oliver=" david=" từng=" đạt=" được=" lục=" hiệu=" triệu=" của=" một=" đồ=" thạch=" sư=" cấp=" 8=" cường=" đại=" đến=" mức=" thể=" nhân=" khó=" có=" thể=" tưởng=" tượng,=" hiện=" tại,=" sigma=" đã=" vì=" á=" thành=" chống=" chọi=" không=" ít=" áp=" lực=" tới=" từ=" khắp=" nơi,=" nhưng=" tuổi=" sigma=" đã=" lớn=" dần,=" những=" người=" khác=" trong=" công=" hội=" đồ=" thạch=" sư=" chrollo=" lại=" không=" yên=" tâm,=" một=" khi=" sigma=" qua=" đời,=" thì=" áp=" lực=" của=" á=" thành=" sẽ=" đột=" nhiên=" tăng=" lên,=" "hôm=" nay=" cậu=" ta=" đồ=" ra=" một=" khối=" tử=" nhân=" tình,=" simba=" mỉm=" cười=" nói,=" "một=" khối=" tử=" nhân=" tình=" khoảng=" 3=" kg,=" "tử=" nhân=" tình?!=" chrollo=" nheo=" mắt=" lại,=" hần=" nhớ=" tới=" mấy=" ngày=" nay=" điều=" tra=" về=" bạch=" tử=" thạch,=" hình=" như=" từ=" khi=" cậu=" ta=" bắt=" đầu=" đồ=" thạch=" tới=" giờ,=" thời=" điểm=" đồ=" trưởng=" toàn=" bộ=" đều=" là=" đại=" trưởng!= "hơn=" nữa,=" ở=" trên=" đường=" tới=" á=" thành,=" cậu=" ta=" còn=" đồ=" trưởng=" một=" khối=" huyết=" phi!= "huyết=" phi=" và=" tử=" nhân=" tình,=" dạng=" cực=" phẩm=" phi=" thúy=" như=" thể,=" lại=" bị=" một=" cái=" thái=" điều=" mới=" nhập=" môn=" đồ="

ra,="=" nếu="=" như="=" chỉ="=" nói="=" là="=" vận="=" khí,="=" thì="=" vận="=" đạo="=" của="=" bạch="=" tử="=" thạch="=" cũng="=" quá="=" mạnh="=" rồi!="=" cuối="=" cùng,="=" thành="=" chủ="=" gât="=" đầu:="=" "a="=" cha,="=" ta="=" sẽ="=" suy="=" nghĩ="=" thật="=" kỹ,="=" vicent="=" là="=" a="=" đệ="=" ta,="=" ta="=" cũng="=" mong="=" hấn="=" có="=" thể="=" hạnh="=">

62. Chương 62: Ladopa Gaoling

Vincent cường tráng nhanh nhẹn len lỏi giữa đám cây cối cao lớn, hấn thuần thục dè thấp tiếng bước chân đến gần như lặng yên không một tiếng động giữa rừng cây rậm rạp, tránh né những cành cây cản trở hoạt động một cách có kỹ xảo, dù không tránh được cũng sẽ nhẹ nhàng dùng xảo kinh đẩy chúng ra, nghe núi mà đi giống như một cơn gió thổi qua. Trên người hấn bơi lên dịch cây ngải thảo (ngải cứu) mà phần lớn dã thú đều vô cùng ghét, loại chất lỏng này không chỉ có thể xua đuổi một số dã thú, mà còn có thể loại bỏ một số loại côn trùng có hại không lớn lắm nhưng có thể tạo thành phiền toái cực lớn cho thú nhân.

Đây đã là ngày thứ tư hấn ra ngoài, hấn bay 8300 km cự ly, cuối cùng ở sáng ngày thứ hai đến được cao nguyên Ladopaz. Ladopaz ở hướng tây bắc của Á Thành, địa thế cao hiểm trở, thảm thực vật nhiều lấy rừng cây lá kim làm chủ. Mãnh thú xếp hạng thứ ba, Âm Ảnh Điều thú sống ở trên vách núi đá của cao nguyên Ladopaz, chúng có thị lực nhạy bén nhất, có thể ở độ cao gần vạn mét trên bầu trời dễ dàng thấy rõ một con kiến nhỏ tí trên mặt đất, lông vũ của chúng cứng rắn sắc bén, lông đuôi thậm chí có thể cắt vụn đá, đôi cánh khổng lồ xòe hết ra có thể đạt đến độ dài 7, 8m, móng vuốt sắc bén có thể dễ dàng cào nát vụn đá. Nhưng điểm nguy hiểm nhất của Âm Ảnh Điều thú không phải là những thứ đã nói ở trên, mà là tốc độ của nó, tốc độ lao xuống 2680 km/h, thợ săn cấp 4 trở xuống gần như đều không nhìn thấy quỹ đạo di chuyển của nó.

Mục tiêu chuyển này của Vincent hoa 'Ladopa Gaoling', chỉ sinh trưởng ở sườn vách đá, nơi gió lớn và rét lạnh. Trên cao nguyên Ladopaz vách đá như thế rất nhiều, vì vậy, nơi nào cũng là khu vực Ladopa Gaoling có năng suất cao, nói là năng suất cao, cũng chỉ là tương đối mà thôi, loại hoa này điều kiện sinh trưởng phi thường khắc nghiệt, toàn bộ đại lục sản lượng một năm cũng không đến hai nghìn đóa.

Ladopa Gaoling là thánh phẩm tri hoãn lão hóa, hết sức được người trên Bắc Nhã đại lục truy phủng, loại hoa này nhất định phải dùng trong 24 giờ sau khi hái xuống, không dùng sẽ héo rũ, ăn không chỉ không có lợi mà còn có hại, thế nên khi hái xuống, phải lập tức dùng. Không chỉ vậy, bởi vì loại hoa này đối với Âm Ảnh Điều thú mà nói không chỉ là thứ cần thiết để nâng cao tổ chất thân thể của tiểu điều thú, mà còn là thánh phẩm chữa trị khi bị thương, thế nên chỗ có Ladopa Gaoling đa số đều có sào huyết của Âm Ảnh Điều thú. Điều này dẫn đến quá trình hái Ladopa Gaoling có trình độ nguy hiểm rất cao, nên giá tiền loại hoa này vẫn luôn tăng cao không giảm.

Hai ngày trước, Vincent đã tìm kiếm qua mấy chỗ vách đá trên cao nguyên Ladopaz, đều không phát hiện ra bóng dáng Ladopa Gaoling, nhưng lại nhiều lần thấy được sào huyết của Âm Ảnh Điều thú, hấn đều lặng lẽ rút lui. Mục đích lần này của hấn là Ladopa Gaoling, không phải là săn giết. Lực chiến đấu và độ hung ác của Âm Ảnh Điều thú trưởng thành có thể tương đương với thợ săn cấp 7 thậm chí cấp 8, đối với Vincent mà nói, chiến đấu như vậy rất nguy hiểm, bất quá duy trì trạng thái không bị phát hiện, đối với hấn mà nói vẫn tương đối dễ dàng. Sau hai ngày hấn khổ cực tìm kiếm, cuối cùng ở trên một vách đá thẳng tắp tìm được hai đóa Ladopa Gaoling nở cùng một gốc, nhưng không khéo là, hai đóa Ladopa Gaoling này nở ở quá gần sào huyết Âm Ảnh Điều thú! Gần như ở ngay bên cạnh sào huyết, thị giác sắc bén của thú nhân khiến cho hấn dễ dàng nhìn thấy trong sào huyết kia thỉnh thoảng vờn ra cái cánh nhỏ mang theo lông tơ.

Đó là tiểu điều thú! Âm Ảnh Điều thú phụ thể có con nhỏ sẽ luôn lưu lại một con chăm sóc con mình, một khi có cường địch, chúng sẽ phát ra tiếng kêu to vang dội, một con điều thú khác sẽ rất nhanh quay về cứu viện. Hai con điều thú phụ thể trưởng thành lực chiến đấu có thể so với thợ săn đỉnh cấp 8, dưới tình trạng đó mà muốn hái Ladopa Gaoling thì đơn giản chính là si tâm vọng tưởng!

Vincent quả quyết buông tha cho hai đóa này, đây đã là ngày thứ ba hấn tìm kiếm, hấn tính toán tìm thêm một ngày, nếu như vẫn không tìm được, thì đành về trước. Nếu ra ngoài quá lâu, Bạch nhất định sẽ rất lo lắng.

Thú nhân thở ra một ngụm khí lạnh, bình tĩnh tìm kiếm vách núi phụ cận, ở đây hẳn không thể biến thành thú hình để tìm kiếm từ phía trên, Âm Ảnh Điều thú là vương giả của bầu trời, ở trên bầu trời lực chiến đấu của chúng cực kỳ mạnh mẽ, trên mặt đất còn có thể có cây cối làm chướng ngại vật. Mặc dù tốc độ chậm một chút, nhưng an toàn là trọng yếu nhất.

Bỗng nhiên trên bầu trời truyền đến một tiếng kêu to lạnh lạnh đủ để xuyên phá trời cao, Vincent ngẩng đầu, chỉ thấy một con Âm Ảnh Điều thú vút qua rất nhanh trên đỉnh đầu mình, trong nháy mắt đó cũng đủ để Vincent thấy rõ hình dáng của điều thú kia, thú nhân không khỏi vui vẻ. Trải qua vài ngày nghiên cứu đối với Âm Ảnh Điều thú, hẳn kết luận đó là một con điều thú nhỏ mới trưởng thành không bao lâu, bị cha mẹ đuổi ra ngoài. Hơn nữa lúc này chắc là giờ nó ra ngoài kiếm ăn. Con điều thú này hẳn là chưa trải qua kỳ động dục, chưa đủ điều kiện hấp dẫn bạn lữ, nói cách khác, sào huyết của nó hiện giờ đang trống không, lúc này đi, nhất định sẽ an toàn!

Thú nhân phán đoán một chút quỹ đạo bay của điều thú, rồi không hề giữ lại, dùng tốc độ nhanh nhất của mình hướng phía bên bay vút đi. Ước chừng 20 phút sau, Vincent đi tới một chỗ vách đá. Dò xét chung quanh không có gì nguy hiểm, mới ở trên vách đá nhìn xuống dưới, không bao lâu, một mảnh màu trắng khiến người ta kinh hãi cứ như vậy đập vào mắt Vincent, mặc dù chỉ lộ ra một cánh hoa, nhưng thú nhân đối với Ladopa Gaoling quen thuộc vô cùng vừa liếc mắt là nhìn ra đó chính là thứ hắn muốn tìm!

Một đóa đáng yêu mê ảo nở ra trong mắt Vincent! Hẳn phỏng đoán một chút, đóa Ladopa Gaoling này sinh trưởng cách đỉnh núi 200m, mà sào huyết Âm Ảnh Điều thú thì cách đỉnh núi 700, 800m, cặp mắt lợi hại của thú nhân nhìn thấy rõ ràng, trong sào huyết là trống không! Đây đúng là sào huyết của con điều thú vừa này, mà Âm Ảnh Điều thú một lần ra ngoài kiếm ăn đại khái sẽ tốn một đến hai giờ, cũng chính là trong khoảng thời gian này, Vincent sẽ an toàn. Nhưng cũng chỉ trong khoảng thời gian này thôi, khi điều thú trở về phát hiện không thấy Ladopa Gaoling, sẽ đuổi theo, chúng đối với mùi của Ladopa Gaoling phi thường nhạy cảm.

Vincent biết, hẳn phải nắm chặt thời gian! Trong một giờ hẳn phải thoát khỏi khu vực này ít nhất là 5000km, bằng không đợi Âm Ảnh Điều thú trở về phát hiện không thấy Ladopa Gaoling, đuổi theo, liền hỏng bét. Tâm niệm vừa động, Vincent liền biến về thú hình, nhảy xuống từ vách đá, nhanh chóng bay xuống, không đến mấy giây đã đến bên cạnh Ladopa Gaoling, một lần nữa trở về hình người, dựa theo thủ pháp cố định ngắt Ladopa Gaoling xuống, đặt vào lọ đặc chế, lại biến thành thú hình bay đi. Sau đó hẳn tuyệt không dám chậm trễ, đoạn đường dưới vách đá đi xuống cây cối cũng không quá sum xuê, không ảnh hưởng đến tốc độ chạy trốn của thân thể thú hình to lớn. Đợi lát nữa đến rừng rậm, hẳn sẽ cần biến về hình người một lần nữa, hình người mục tiêu nhỏ hành động sẽ dễ hơn chút.

Cặp mắt đen của Vincent vừa sáng ngời vừa sắc bén, hẳn nhanh chóng phân rõ phương hướng, tháo chạy trong rừng rậm, để cho nhanh, hẳn nhảy lên tán cây trực tiếp chạy theo đường thẳng. Sau hơn nửa giờ chạy không ngừng, trên bầu trời đột nhiên truyền đến một tiếng kêu to chói tai, trong thanh âm tràn đầy tức giận hung ác.

Tốc độ dưới chân Vincent không thay đổi, chỉ trực tiếp nhảy xuống cây, dựa vào che chắn của cây cối chạy tiếp, tình thế phán đoán sai lầm, con điều thú này cư nhiên trở về sớm! Nghe thanh âm của nó chắc là đã phát hiện không thấy Ladopa Gaoling, cái hộp hẳn cất Ladopa Gaoling là đặc biệt, có thể che dấu mùi của Ladopa Gaoling ở mức độ lớn nhất. Điều này sẽ khiến điều thú tốn nhiều thời gian hơn để tìm phương hướng của hắn, nhưng đây cũng không phải là kế hoạch lâu dài, Vincent lấy ra một bình chất lỏng nhỏ, vừa chạy trốn vừa vẩy lên người mình, ngay cả cái túi bọc cái hộp kia cũng bị vẩy lên rất nhiều chất lỏng này. Loại chất lỏng này tỏa ra mùi có thể đem người nguy trang thành một loại dã thú nhỏ yếu lúc nào cũng có thể bắt gặp trên cao này, che dấu mùi của Ladopa Gaoling.

Nhưng Vincent biết, loại phương pháp cuối cùng này chỉ có tác dụng trì hoãn thời gian, độ nhạy cảm của điều thú đối với Ladopa Gaoling quả thực khiến người ta giận sôi. Cứng rắn đem tốc độ đề đến cực hạn, Vincent nghe thấy tiếng kêu ở phía sau càng ngày càng gần, sắc mặt không thay đổi, chỉ âm thầm tự làm tốt chuẩn bị chiến đấu.

Hơn một giờ chạy trốn liên tục không ngừng, đại khái cũng chạy khoảng 5000, 6000 cây số, nhưng con điều thú sau lưng vẫn đuổi theo không ngừng, mắt thấy sẽ ra khỏi phạm vi cao nguyên Ladopaz, trong lòng

Vincent thả lỏng, lại không ngờ tới một tiếng kêu to chói tai như phá vỡ tầng mây từ trên rất cao đập vào tai, giống như ngay tại bên tai.

Một mảnh ngưng trọng xuất hiện trong mắt Vincent, rất xa trên vòm trời, một bóng đen lấy tốc độ cực nhanh bay đến, chỉ trong nháy mắt cái điểm đen kia đã trở thành một con điều thú to lớn, điều thú kia toàn thân màu hắc kim, lông vũ dày rậm, sợi sợi bén nhọn, lộ ra ánh kim loại sáng bóng, mỏ cong hình móc câu, lóe ra hàn quang khiến người khác kinh sợ.

Con người điều thú không ngừng nhìn xuống đất, khi một cái thân ảnh không ngừng chạy ánh vào cặp mắt đen của nó, thì thân hình đang bay nhanh về phía trước của nó đột nhiên biến đổi góc độ, hướng về phía Vincent lao xuống, khí thế giống như cửu thiên ngân hà lao xuống, tiếng kêu bén nhọn như thể xé rách vòm trời.

(cửu thiên ngân hà: sông ngân hà trên chín tầng trời, or có 1 cái thác nước nhân tạo lớn nhất thế giới cũng tên là ‘cửu thiên ngân hà’ ko rõ tác giả muốn so sánh với cái nào, nhưng đại thể là ví khí thế như nước sông cuộn cuộn or khí thế thác nước chạy rầm rầm xuống)

Vincent thay đổi trọng tâm, thuận tiện biến về thú hình, vọt ra ngoài, trong giây lát hành động này, vừa vặn làm điều thú bỏ nhào vào khoảng không. Thú nhân cũng không muốn xung đột chính diện với điều thú, mục đích của hắn chỉ là lấy được Ladopa Gaoling, nhưng Âm Ảnh Điều thú lại không muốn bỏ qua cho hắn, nó bây giờ tràn đầy tức giận, đóa Ladopa Gaoling này vừa mới nở không lâu, nó muốn dùng làm lễ vật lấy lòng người yêu, không ngờ lúc kiếm ăn trở về, lễ vật đã không thấy bóng dáng đâu! Nay bảo nó không giận sao được!

Điều thú bỏ nhào về phía trước không trúng, liền linh hoạt biến đổi góc độ, bay vút qua vùng trời thấp, móng vuốt sắc nhọn mở lớn, năm móng sắc bén, lóe ra hàn quang, hướng phía Vincent vồ lấy, thú nhân về mặt tốc độ liều mạng hết mức, lông đuôi dài dài từng sợi dựng thẳng, nhảy lên bay giữa không trung, từ dưới lao lên, hướng về cái cánh đang mở của điều thú, hung hăng quất vào, cái đuôi kia nhìn từ xa, đen nhánh bóng loáng, giống như hàn châm. Âm Ảnh Điều thú không đề phòng cái tên không có cánh này cư nhiên lại biết bay, thấy hành động của hắn cũng không cho rằng cái đuôi kia có thể đánh đến mình, lần này bị ăn đủ, chỗ bị cái đuôi hung hăng quất phải, đau đớn như bị kim châm, nhất là lúc cái đuôi kia rời đi, căn bản chính là cứng rắn kéo ngang ra, lôi ra theo từng đám từng đám lông vũ và huyết nhục.

Điều thú một phát liền rơi xuống phía hạ phong, cũng khơi dậy hung tính của nó, hung hăng kêu to một tiếng, đem tốc độ của mình nâng đến cực hạn, bay lên thật cao trên trời, rồi lao xuống. Sau khi giao thủ, trong lòng Vincent đã an định lại, cái này vừa vặn xác nhận suy đoán của hắn, con tiểu điều thú này đúng là vừa mới trưởng thành không lâu, không chỉ lực chiến đấu không mạnh, mà kinh nghiệm chiến đấu cũng không nhiều. Chỗ vừa mới bị đánh một phát là vị trí quan trọng nhất ở cánh nó, ảnh hưởng rất lớn đến tốc độ bay của nó. Ban đầu còn có thể có lực chiến đấu cấp 7, giờ chắc không còn đủ.

Nếu như vậy. . . thú nhân ngẩng đầu nhìn tiểu điều thú đang lao xuống kia, trong mắt lóe lên một tia hung ác — vậy thì lưu lại đi.

63. Chương 63: Cùng Tặng Nhau

Vincent rời nhà nửa tháng, lúc mới đầu Bạch Tử Thạch còn có thể nhẫn nại mà đợi, trước kia thú nhân cũng từng ra ngoài săn giết vài ngày không về, nhưng lần này thời gian ra ngoài thật sự là quá dài. Cậu liên lạc với Allan, cũng hỏi thăm chỗ Vincent đi, nhưng lần này Allan cũng không rõ cụ thể Vincent đi đâu, điều này làm cho Bạch Tử Thạch càng thêm mấy phần lo lắng.

Mấy ngày nay tình trạng của cậu không tốt, ngay cả lão sư dạy học cũng nhìn ra, Kenaf lại càng nhiều lần dò hỏi cậu có chuyện gì. Bạch Tử Thạch đem chuyện Vincent đi ra ngoài nửa tháng không có tin tức nói cho hắn biết, nhưng Kenaf trái lại lại không hề để ý, trong mắt hắn, thú nhân ra ngoài săn giết, mấy tháng không về nhà cũng là chuyện bình thường. Nhất là dạng thợ săn cao cấp như Vincent, đã thú tầm thường đều không lọt vào mắt họ, còn mãnh thú lại không dễ săn giết, chờ đợi thời cơ, mai phục những chuyện đó rất tốn thời gian, nên tiêu tốn thời gian dài là chuyện bình thường.

Nhìn Kenaf như thế, cậu cũng biết có lẽ các á thú nhân đều có thái độ như thế này đối với việc săn giết của thú nhân, nên cũng chỉ đành che giấu sự lo lắng của mình, buộc mình vùi đầu học tập, chỉ ngần ngừ nửa tháng mà tiêu tụy không ít, điều này khiến cho Sigma tuy đau lòng nhưng lại vui mừng. Cho tới tận giờ ông chỉ thấy Vincent quan tâm đến tiểu á thú nhân, còn Bạch Tử Thạch thì trước sau vẫn nhàn nhạt, lần này Vincent mới ra ngoài lâu một tý, đã lo lắng không còn hình dáng. Mặc dù nghĩ thế, nhưng nhìn thấy tiểu đồ đệ yêu quý của mình như vậy, thì ông cũng nói không lời an ủi.

Bạch Tử Thạch cũng không phải là nghe không vào lời sư phụ nói, nhưng lần này không giống bình thường. Cậu luôn tâm thần không yên, thỉnh thoảng nằm mơ còn mơ thấy Vincent cả người toàn máu ngã ở nơi hoang vắng không người, mơ kiểu đó, cậu liên tiếp mơ vài ngày, càng ngày càng khiến cho cậu đứng ngồi không yên. Điều này khiến cậu có một loại dự cảm chẳng lành, hoảng hốt, tờ giấy Vincent lưu lại, nói hần nhiều lắm là ba năm ngày là có thể sẽ về, bây giờ đã nửa tháng rồi!

Bạch Tử Thạch ngồi ở trong phòng học, nhìn sách trong tay, nhìn một hồi lâu cũng chẳng xem vào đâu được gì nhiều. Bỗng nhiên Kenaf từ ngoài chạy vào, nói cũng không kịp nói, liền lôi cậu chạy ra ngoài.

Bạch Tử Thạch không rõ nguyên do, bị lôi chạy một mạch rất nhanh, chỉ lo thở hổn hển, ngay cả thời gian nói cũng không có, bọn họ ra khỏi cửa trường, chạy về hướng con phố phía tây. Con phố phía tây là nơi tập kết con mồi sẵn được, nơi đó có chỗ thu mua chính thức của Á Thành, rất nhiều thợ săn sau khi bắt được con mồi, thường quen mang con mồi tới nơi này.

Trong lòng Bạch Tử Thạch dần dần dâng lên một trận sáng tỏ, chẳng lẽ Vincent đã trở về?! Cậu vừa nghĩ thế, tốc độ dưới chân tức khắc tăng lên, nhất thời còn chạy trước cả Kenaf.

Không chỉ có bọn họ, còn có rất nhiều thú nhân, á thú nhân cũng chạy tới con phố phía tây, trong đó á thú nhân chiếm đa số, nhất thời trên con phố tiếng người ồn ào, rất náo nhiệt. Con phố phía tây ngày thường đều là thợ săn lui tới, bởi vì trên con phố này các cửa hàng đều là các loại vật phẩm về săn giết, người ngoài đều rất ít, một khi có dòng người khác thường xuất hiện, nhất định là có thợ săn cao cấp xuất hiện hoặc là có ai đó săn được con mồi hiếm thấy.

Tình trạng này càng khiến cho Bạch Tử Thạch xác định ý nghĩ trong lòng cậu. Nếu không phải thế, thì Kenaf sẽ không ngay cả nói cũng không thèm nói, trực tiếp liền lôi cậu chạy.

Đến khi đến con phố phía tây, Bạch Tử Thạch từ xa đã nhìn thấy một vòng tròn người rất lớn vây quanh trước điểm thu mua chính thức, hình như cổ kỳ gì đó, nên không vây chặt, làm thành một cái vòng tròn lớn trống không, từ rất xa có thể mơ hồ trông thấy một người đứng ở bên trong, mặc dù không nhìn thấy rõ lắm, nhưng Bạch Tử Thạch không hiểu sao lại biết đó là Vincent!

Nhìn thú nhân đứng yên ổn, cũng không giống như có chuyện gì, tâm tư treo lên của Bạch Tử Thạch mấy ngày nay cuối cùng cũng thả xuống. Thở phào ra, sau khi thấy người cũng không gấp gáp nữa, cậu dừng bước lại, chậm chậm hít thở, rồi mới đi về phía vòng vây. Lúc tiến tới, mới phát hiện trong ngoài mấy tầng vòng vây với á thú nhân chiếm đa số, rất nhiều người đều đang cố gắng chen vào bên trong, muốn đi vào đứng ở hàng đầu, nhưng dưới cái tình trạng chen chúc thế này, phạm vi bên trong cũng không nhỏ đi, ngược lại khiến những người đứng hàng đầu chật vật không ít.

Nhìn những á thú nhân cường tráng này, Bạch Tử Thạch lại ước lượng một chút thân thể mình, cảm giác nếu mình chen chúc với người khác, nhất định là một tý phần thắng cũng không có. Vincent thật đúng là được hoan nghênh a, rõ ràng đã có người khế ước rồi mà! Trong lòng có chút chua thì thầm một câu, Bạch Tử Thạch chỉ đành tìm một vị trí cao, đứng xa xa nhìn thú nhân, hần thoạt nhìn so với lúc trước khi đi cũng không khác lắm, chỉ có chút phong trần mệt mỏi sau khi đi xa, còn tinh thần thì rất không tệ.

Đánh giá thú nhân xong, Bạch Tử Thạch thoáng yên lòng, cái loại tâm trạng vội vàng vừa nãy cũng biến mất không ít, đứng xa xa nhìn hần thế này có lúc cũng không tồi. Song, thú nhân tựa hồ giống như cảm ứng được gì, đột nhiên ngẩng đầu, ăn ý nhìn thẳng vào tâm mắt của Bạch Tử Thạch. Con người sắc bén trong nháy mắt trở nên nhu hòa, tràn đầy vui sướng và tưởng niệm. Bạch Tử Thạch cùng hần nhìn nhau, lộ ra một nụ cười nhu hòa, chỉ thấy trong cặp mắt đen láy kia cũng tràn ngập những chấm nhỏ vui sướng.

Thú nhân lạnh lùng trong phút chốc này tựa hồ như từ nơi cao cao tại thượng đi xuống, cái loại lãnh khí kháng cự người xa ngàn dặm nháy mắt ít đi rất nhiều, biến hóa rõ ràng này khiến người ta sờ không ra ý tứ,

nhưng điều này không hề ảnh hưởng đến việc các tưởng tượng nảy mầm trong lòng các á thú nhân, nhất là hướng Vincent nhìn qua, có hai á thú nhân bỗng nhiên hai má đỏ bừng, chắc là đang mơ mộng hão huyền gì đó.

‘Bác Gia Garcia sao lại nhìn mình như vậy? Có phải là. . . nha. . . chẳng lẽ thật sự. . . coi trọng mình sao?’

‘Nguyên lai Bác Gia Garcia sau khi rút đi lạnh lùng là đáng vẻ thế này. . . Thật sự quá khiến người ta động lòng. . . Là đang nhìn mình đi? Đúng không?’

Trong lúc á thú nhân bên này đang loạn nghĩ lung tung, thì Vincent đã cùng người phụ trách nói hai câu, rồi cất bước nhanh chóng đi về phía bên này, á thú nhân đằng trước lập tức hai mắt phát sáng, gần như không nhúc nhích nhìn Bác Gia Garcia cao cao tại thượng dần dần đến gần mình, tim đập dần dần tăng tốc, tâm loạn như ma nghĩ nếu như hắn nói chuyện với mình, thì phải trả lời thế nào đây?

Nhưng, đợi đến lúc Vincent đi tới trước mặt hắn, bọn họ lại phát hiện Bác Gia Garcia căn bản không cần nói, hắn chỉ dùng ánh mắt thanh lãnh quét qua bên này một phát, là thân thể bọn họ liền tự động di chuyển, nhường cho hắn một con đường. Bạch Tử Thạch nhìn Vincent giống như Moses phân biển, đi ra mà nói cũng không cần nói, đám người liền tự động mở đường, đi một mạch đến trước mặt mình.

“Khiến người lo lắng rồi.” Thú nhân mỉm cười, trong lời nói hàm chứa xin lỗi, Bạch Tử Thạch hai tay nắm thành quyền thật chặt, vẫn nhịn không được cho hắn một đấm: “Người còn biết là đã khiến ta lo lắng à, rõ ràng nói đi ba, năm ngày, giờ đã nửa tháng rồi!!!”

Vincent mỉm cười chịu một đấm này, sau đó đem Bạch Tử Thạch ôm thật chặt vào lòng: “Ta rất nhớ người.”

Tiểu á thú nhân oán hận cắn răng: “Ta tuyệt đối không nhớ người!”

“Thật không? Ha ha. . .” Tiếng cười trầm thấp của thú nhân rung động bên tai Bạch Tử Thạch, loại trêu đùa thân thiết này làm cho trên mặt cậu một trận nóng ran, liền đưa tay đẩy hắn ra. Do dự đây là ở bên ngoài, nên Vincent cũng chỉ đành tiếc nuối buông đối phương ra, kéo tay Bạch Tử Thạch, dẫn cậu tới cửa tiệm, “Ta giải quyết xong chuyện, rồi chúng ta sẽ về nhà.”

Bạch Tử Thạch ở bên cạnh nghe bọn họ nói chuyện với nhau, mới biết Vincent cư nhiên săn được một con Âm Ảnh Điều thú! Loại điều thú này danh tiếng lớn đến mức cả cậu cũng được nghe qua vô số lần, đây chính là mãnh thú đỉnh cấp lực chiến đấu có thể đạt tới cấp của thợ săn cấp 8!

Hắn cư nhiên gặp phải mãnh thú như vậy! Trong lòng Bạch Tử Thạch kinh hãi, nhìn người vẫn còn khỏe mạnh bên cạnh, trong lòng dâng lên niềm kiêu ngạo to lớn! Bạn lữ của cậu có thể ở tình trạng bản thân chưa đột phá cấp 7, mà một mình săn nguyên được một con Âm Ảnh Điều thú thành niên!

Vincent trao đổi xong với người ta quay đầu lại đã thấy ánh mắt sáng quắc của tiểu á thú nhân nhìn mình, bên trong là kiêu ngạo và sợ hãi cùng tồn tại, làm trong lòng hắn ấm áp, khẽ mỉm cười: “Chúng ta về nhà đi, ta có thứ muốn cho người!”

Bạch Tử Thạch gật đầu: “Vừa lúc, ta cũng có thứ này cho người.” Cậu chỉ là khối Tử Nhân Tinh kia.

Vừa về tới nhà, Vincent bắt chắp những thứ khác, liền đem cái gói nhỏ trên người mở ra, lấy ra cái hộp nhỏ kia và một số thực vật kì kì quái quái cùng vài bình nhỏ chứa chất lỏng, cũng lấy một cái chén nhỏ từ phòng bếp ra, bóng tay tung bay, những thực vật trên bàn hoặc bị ép thành chất lỏng hoặc là bị giã thành vụn nhỏ, bị Vincent bỏ vào trong chén, những chất lỏng trong bình nhỏ cũng bị hắn dựa theo tỷ lệ rót vào trong chén, thành một chén giống như ma dược. Sau đó hắn dùng cái lọc đem thứ trong chén lọc qua, chất lỏng còn lại, để lắng đọng sau một phút, rồi lại lọc lần nữa, lúc này mới thận trọng mở hộp ra. Bên trong là một đóa hoa màu ngân bạch, chính là Ladopa Gaoling!

Thú nhân đem đóa hoa bỏ vào trong chất lỏng, ngấn ngứ vài giây đồng hồ đóa hoa kia liền lặng yên không một tiếng động chui vào trong nước, không còn một chút bóng dáng, vậy mà lại trực tiếp tan vào bên trong! Cùng lúc đó, chất lỏng vốn hiện ra màu xanh lục cư nhiên dần dần trở nên trong suốt, cuối cùng tĩnh lặng như một dòng suối trong suốt.

Vincent thấy thế thở phào một hơi, lúc ấy hắn chiến đấu với Âm Ảnh Điều thú, bị thương không nhẹ, chỉ đành tìm một chỗ, đem Ladopa Gaoling trồng lại, dưỡng thương mười ngày, Ladopa Gaoling đã bị tổn thương, hắn lại tổn nửa ngày tìm nguyên liệu phối được, cuối cùng mới bảo vệ được được tính của đóa hoa! Cầm chén đưa cho Bạch Tử Thạch đang đứng bên cạnh vì sợ cản trở hắn cũng không dám lên tiếng, Vincent nói: “Bạch, đem uống.”

Bạch Tử Thạch cũng không hỏi, nhận lấy chén, đem nước dịch bên trong một hơi cạn sạch. Trong mắt Vincent liền hàm chứa ý cười, bạn lữ của hắn tín nhiệm hắn mà! Bạch Tử Thạch nhìn thấy ý cười trong mắt hắn, thì trừng mắt liếc hắn một cái, sau đó từ trong phòng lấy ra khối Tử Nhân Tình kia: “. . . Cái này. . . Cho người!”

64. Chương 64: Không Ăn Chay

Vincent nhìn Tử Nhân Tình yên lặng nằm trong tay tiểu á thú nhân, ý cười trong mắt nhất thời hóa thành kinh ngạc cùng kinh diễm, khối phỉ thúy này toàn thân tím đậm, không có bất kỳ màu sắc nào khác, nguyên một khối, yên tĩnh nằm trong bàn tay trắng nõn của Bạch Tử Thạch, tản ra ánh sáng sâu thẳm, đem cả bàn tay Bạch chiếu thành màu tử sắc xinh đẹp. Vincent nhận lấy Tử Nhân Tình, cẩn thận đánh giá, chỉ thấy khối phỉ thúy này tính chất nhẵn nhụi, sáng bóng rực rỡ thông thấu, Thủy Tinh Chứng tinh khiết, hắn ngẩng đầu nhìn Bạch Tử Thạch hồi lâu: “Đây là. . . tuyệt thể Tử Phỉ Thúy – Tử Nhân Tình!” Một khối này đại khái cũng khoảng 3 kg! Tuyệt đối là phỉ thúy cấp 1!

Bạch Tử Thạch gật đầu.

“Người đồ trưởng ?” Vincent lại hỏi.

“Uh.” Bạch Tử Thạch gật đầu tiếp.

Vincent mỉm cười, cặp mắt đen cong thành độ cong chói mắt, cao hứng hết như trẻ con, hắn nhìn Bạch Tử Thạch, nghiêm túc mà chuyên chú: “Bạch Tử Thạch, xin hãy đem khối phỉ thúy này tặng cho ta.”

Bạch Tử Thạch có chút khó hiểu tại sao Vincent đột nhiên lại hỏi trịnh trọng như vậy: “Đây vốn chính là thứ đưa cho người mà.”

“Vậy thì, ta Vincent Karen Garcia dưới sự chứng kiến của pháp tắc, xin hứa trọn đời trọn kiếp này chỉ yêu một mình Bạch Tử Thạch á thú nhân đang đứng trước mặt ta lúc này, bạc đầu cũng không chia lìa. Bảo vệ cậu ấy, yêu thương cậu ấy, đem lại cho cậu ấy hạnh phúc và an bình. Bạch, người có bằng lòng chấp nhận lời hứa của ta không?” Vincent nắm hai tay Bạch Tử Thạch trong lòng bàn tay, trán kề trán với Bạch Tử Thạch, bốn mắt nhìn nhau, tràn đầy đều là ảm áp cùng chân thành.

Ánh mắt này làm cho Bạch Tử Thạch nhất thời giật mình tại chỗ, cậu nhớ ra! Đây là cầu hôn của thú nhân! Hướng á thú nhân yêu cầu phỉ thúy và hứa hẹn sẽ chiếu cố người đó, trân trọng người đó!

“Người. . .” Trong lòng Bạch Tử Thạch dường như có thiên ngôn vạn ngữ bị ngăn trở ở trong, muốn nói lại không biết trước tiên nên nói câu gì, rõ ràng đã nói mình có lẽ sẽ sống không được bao lâu! Rõ ràng đã. . . Rõ ràng. . .

“Người biết ta. . . Người không hối hận chứ?!” Bạch Tử Thạch vốn muốn cự tuyệt nhưng khi ánh mắt chạm tới ánh mắt kiên định căn bản không cho phép cự tuyệt của Vincent, thì lời nói ở cửa miệng lại biến thành một câu hỏi.

Vincent biết Bạch Tử Thạch muốn hỏi cái gì, hắn lắc đầu: “Ta đã nói rồi, cho dù chúng ta đã nỗ lực mà vẫn không tranh được với vận mệnh, vậy ta bồi người đi đến phút cuối cùng thì có là gì đâu?”

Một câu nói này làm cho Bạch Tử Thạch cắn răng: “Nếu người nửa đường hối hận, thì đừng hy vọng ta nản lòng rời đi gì đó, ta sẽ quán quít lấy người! Ta nhất định sẽ làm thế đó!”

Trong đôi mắt đen của thú nhân chợt lóe lên ý cười, chỉ nói bốn chữ: “Cầu còn không được.”

“Vậy được, ta đáp ứng người!” Chữ cuối cùng vừa dứt, Bạch Tử Thạch đã bị Vincent kéo mạnh vào lòng, cảm bị nâng lên, môi bị lấp kín, bị kịch liệt hấp duyệt gặm cắn, Bạch Tử Thạch nức nở một tiếng, thanh âm

đáng thương này giống như kích thích Vincent, thú nhân ôm eo Bạch Tử Thạch lui về phía sau, lui thẳng đến tận vách tường, sau đó xoay người một cái đem á thú nhân đặt ở trên tường, cúi người tùy ý thân hôn.

Tiểu á thú nhân bị hôn cơ khát như vậy làm cho khó nén nổi nước nử, Vincent cướp đoạt quá mức kịch liệt, cậu gần như ngay cả hô hấp cũng không thể, đầu lưỡi thô ráp kia tàn sát bờ bãi trong khoang miệng cậu, mỗi một tác mỗi một góc nhỏ đều không bỏ qua, lực đạo lớn đến mức nóng rát một mảnh, Bạch Tử Thạch cảm giác mình như một con thuyền lá nhỏ đơn sơ trong cơn bão táp trên biển, thân bất do kỷ, chỉ có thể tùy theo ý Vincent mà lên lên xuống xuống, khớp xương nắm lấy y phục thú nhân đã trở nên trắng nhợt.

Thú nhân một tay siết chặt eo Bạch Tử Thạch, tay kia đã không còn thỏa mãn với tiếp xúc đơn thuần nữa, nắm lấy cái hông cong cong của Bạch Tử Thạch tùy ý xoa nắn, ra sức vân vê, đồng thời bản thân càng ngày càng dán sát vào người tiểu á thú nhân.

Bạch Tử Thạch trợn to hai mắt, hai tay vịn vào ***g ngực Vincent bắt đầu đẩy hấn, cái dạng lực đạo nhẹ như gãi ngứa ấy Vincent một chút cũng không để vào mắt, một tay túm lấy hai cái cổ tay Bạch Tử Thạch, giữ ở trên đầu cậu, hưởng thụ cậu bất lực rên rỉ, càng thêm tùy ý thân hôn vuốt ve. Tay kia đã mò vào trong nội khố của Bạch Tử Thạch, cảm thụ cái hông cong cong mềm mại cùng với xúc cảm tuyệt vời.

Vincent hô hấp dần dần trở nên nặng nề, lực đạo trên tay hấn càng lúc càng lớn, thậm chí bắt đầu tách ra hai phiến hông của Bạch Tử Thạch sờ vào khe hở bí ẩn ở giữa, đôi môi nóng rực cũng chạy từ trên môi Bạch Tử Thạch xuống gặm cắn cắn cổ thon dài.

“Ngô. . . Không được!” Bạch Tử Thạch hoàn toàn lĩnh hội ý đồ của Vincent, cũng hiểu rõ dự niệm của hấn, cái thứ kia của hấn đang gãi gao chọc vào bụng dưới của mình, á thú nhân nhớ đến kích cỡ của đối phương thì bắt đầu liều mạng từ chối, “Vincent! Vincent! Ta. . . Ta còn chưa trưởng thành!”

“Chết tiệt!” Thú nhân rõ ràng dừng lại một chút, sau đó hung hăng chửi mắng, rồi lại lập tức hung hăng hôn lên môi đối phương, Bạch Tử Thạch cắn bản cũng không dám động, cậu có thể cảm giác được thú nhân đang liều mạng áp chế dự vọng của bản thân, nên không muốn kích thích đến Vincent tý nào.

Người yêu ở trong lòng nhu thuận thế này, lúc đối mặt với mình cậu ấy thật nhỏ yếu, thân thể mềm mại của cậu, mang theo một hương vị nhẹ nhàng khoan khoái, ngay cả hơi thở nhẹ nhàng chậm chậm của cậu đối với hấn mà nói đều là một loại dụ hoặc! Vincent liều mạng nhắc nhở bản thân, Bạch năm nay mới 24 tuổi, cậu ấy còn sáu năm nữa mới trưởng thành!

“Chết tiệt! Chết tiệt!” Hấn lại mắng chửi không ngớt, bị ai phát hiện, tuổi tác và vân vân, ở trước thân thể mềm mại của người yêu tất cả đều là cái chết! Hô hấp của hấn nặng nề đến chỗ còn hình dạng gì, vùi đầu vào cổ Bạch Tử Thạch, hô hấp cực nóng lại trở nên dồn dập.

Bạch Tử Thạch cảm nhận được một ít điềm xấu, cậu liên tục la lên: “Không được! Vincent, ta không được! Người quá lớn! Không được! Ta còn vị thành niên mà!”

Thú nhân thống khổ nhắm mắt lại, đáng vẻ khước từ này ở trong mắt hấn lại càng giống như một loại mời gọi, đang nhắc nhở hấn người đang ôm trong lòng yếu đuối như thế nào, mình hoàn toàn có thể muốn làm gì thì làm, tùy ý vuốt ve cậu ấy, thậm chí làm cậu ấy khóc lên! Tay của hấn không khống chế được mà lưu luyến trên da thịt đối phương.

“Vincent Karen Garcia! Ta đã nói không được!” Tiếng của Bạch Tử Thạch bởi vì sợ hãi và tức giận mà thay đổi ngữ điệu. Tay thú nhân dừng lại một chút, rồi thật nhanh đem người kia lật lại nằm úp sấp trên tường, đồng thời lột bỏ quần của Bạch Tử Thạch, tách hai chân cậu ra: “Bạch, ta không đi vào, van ngươi, ta sẽ không đi vào, ngươi giúp ta một chút. . . giúp ta một chút thôi. . .”

Giọng nói của thú nhân đã khàn khàn không thành tiếng, Bạch Tử Thạch bị buộc dùng hai chân kẹp lấy cái kia của hấn, Vincent phát ra rên rỉ sướng khoái, sau đó nhanh chóng đóng cửa thất lưng. . .

Hai người đều hít thở kịch liệt, Vincent kéo Bạch Tử Thạch lại để cậu nằm ghé lên người mình, bình phục hô hấp của mình: “Xin lỗi. . . Bạch, xin lỗi. . . Ta thật sự nhịn không được. . . Bất quá, cuối cùng người cũng có. . .”

Á thú nhân hung hăng ngẩng đầu lên từ ***g ngực hấn, trong phần nộ mang theo một chút không được tự nhiên trừng mắt hấn: “Câm —— miệng ——!” Còn nói! Không phải cũng đã. . . cái gì gì đó sao! Đều là

nam nhân! Loại tình huống này là bình thường!

Trong mắt thú nhân lóe lên một chút ý cười, hạ xuống một cái hôn lên trán đối phương: “Được, ta cảm miệng.”

“Ôm ta đi tắm rửa.” Nhắm hai mắt nghỉ ngơi một chút, Bạch Tử Thạch không chút khách khí ra lệnh, y phục cả người cậu ở trong tình trạng ‘vận động’ kịch liệt vừa rồi đều bị kẻ dã man kia xé rách, thứ dính dính giữa hai chân cũng làm cho người ta cảm thấy hết sức khó chịu.

Vincent vừa mới được thỏa mãn bản thân xong nên tất nhiên không có một chút phản kháng, mở một bồn nước nóng, sau đó thú nhân quay lại ôm Bạch Tử Thạch đi vào, đặt vào trong bồn tắm, rồi cởi y phục của mình. Thế nhưng hần vừa mới cởi áo ra, liền nghe thấy tiếng á thú nhân ở đằng sau hỏi: “Đây là có chuyện gì? ! Người bị thương!”

Hồng bét! Quên mất vết thương không thể để lộ ra trước mặt Bạch! Bàn tay cởi y phục của Vincent thoáng cứng ngắc, rồi lại làm như không có chuyện gì xảy ra đem quần cũng cởi xuống, quay đầu mỉm cười trấn an nói: “Cũng không phải là vết thương gì to tát lắm, đã không có gì đáng ngại rồi, dù sao đó cũng là Âm Ảnh Điều thú mà.”

“Người không đúng hạn trở về có phải là vì bị thương không?” Bạch Tử Thạch mặt đen, chất vấn.

Vincent không nói gì, nhưng không cần hần nói, Bạch Tử Thạch cũng hiểu rõ. Á thú nhân há miệng, muốn nổi giận với hần, nhưng cuối cùng lại phát hiện ra mình không biết phải nói gì, rõ ràng là vì thú nhân sợ mình lo lắng, cậu còn có thể trách cứ hần thế nào đây?

Bị thú nhân làm cho không phát câu nổi Bạch Tử Thạch khoát khoát tay: “Ta biết người sợ ta lo lắng, thế nhưng, người bị thương, bất kể nghiêm trọng hay không, trở về ta còn biết tình trạng của người thế nào. Không trở về, ta chỉ biết càng lo lắng hơn!”

Vincent trầm mặc một hồi, ngồi xuống bên cạnh Bạch Tử Thạch, cầm lấy tay cậu: “Đã làm người phải lo lắng rồi, sau này ta sẽ không như vậy nữa.”

Bạch Tử Thạch không lên tiếng, xoa lưng hần lại, đưa tay sờ lên vết thương thật dài đã kết vảy, vết thương này kéo dài từ vai trái của Vincent đến tận phần eo phía sau, kết vảy trắng tấp và đều đều, vừa nhìn là biết bị thứ gì đó sắc bén gây thương tổn, dữ tợn đáng sợ.

Trong phòng tắm một mảnh trầm mặc, Vincent không được tự nhiên lên tiếng giải thích: “Cũng không phải là rất nặng, chính là bị Âm Ảnh Điều thú trước khi chết dùng lông đuôi quất một cái, chỉ bị thương ngoài da mà thôi. Thể chất của ta rất mạnh, mấy ngày nữa, vảy sẽ rơi xuống, sau này ngay cả sẹo cũng sẽ không lưu lại.”

Nếu Vincent đã nói vậy, Bạch Tử Thạch coi như an tâm một chút, vừa rồi cậu đã nhìn thú nhân hết một lượt từ trên xuống dưới, đúng là trừ vết thương này ra không có chỗ nào khác bị thương, mười ngày vết thương liền kết vảy, chắc đúng như Vincent nói cũng không nặng lắm đi.

Bạch Tử Thạch buông xuống chuyện này, ngược lại lại quan tâm một chuyện khác: “Tử Nhân Tình, đủ để người lên cấp 7 không?”

“Vây là đủ rồi!” Bạch Tử Thạch không hỏi tới chuyện bị thương nữa làm Vincent thở phào một hơi, thực tế thì hần còn bị Âm Ảnh Điều thú đánh rơi từ trên không xuống, nội tạng bị thương không nhẹ, đương nhiên chuyện này là ngàn vạn lần không thể để Bạch biết. Hần mỉm cười nói: “Có Tử Nhân Tình, thương thế của ta cũng sẽ lành nhanh hơn!”

“Ừ.”

65. Chương 65: Mật Y Và Kỳ Sát Hạch

Bị nước nóng hun cả người thành màu hồng phấn Bạch Tử Thạch lười biếng ngáp một cái, bỗng nhiên một cái khăn lông lớn trùm lên đầu, tóc hai bên mang tai bị một đôi tay to nhẹ nhàng lau chùi: “Mệt sao?”

“Có chút.” Bạch Tử Thạch niết niết mũi, lẩm bẩm nói.

“Đi ngủ đi.” Vincent tỉ mỉ lau khô tóc cho Bạch Tử Thạch, rồi đẩy cậu về phòng. Bạch Tử Thạch lúc này còn đang mơ mơ màng màng, bị đưa một mạch lên giường đắp chăn cũng không có phản ứng, tầm mắt của cậu vô tình quét qua đồng hồ treo tường — 10h35ph.

Á thú nhân bỗng nhiên trợn tròn mắt, hồng bét! Buổi sáng còn một tiết khảo sát địa chất! Vincent vẫn chưa đi, vừa vặn thấy được vẻ mặt của Bạch Tử Thạch: “Làm sao vậy?”

Ánh mắt đen láy của á thú nhân di chuyển lên gương mặt của thú nhân, có chút bối rối, bởi vì buồn ngủ nên cặp mắt long lanh nước thoát nhìn có vẻ đáng thương: “. . . Buổi sáng, ta còn có tiết học. . .”

“...” Vincent bật cười, biết cậu là bối vì mình, nên trong lòng cảm thấy ấm áp, bàn tay dày rộng vuốt ve tóc cậu, “Không sao, ta sẽ xin phép cho người.”

“Uh.” Lúc này Bạch Tử Thạch mới yên tâm nhắm mắt lại, cũng không biết vì sao, sau khi thân thiết xong cậu lại mệt mỗi cực kỳ, không đầy vài phút, trên giường liền truyền đến tiếng hít thở đều đều của cậu.

Lúc này Vincent mới cẩn thận mở cửa phòng xuống lầu, từ dưới thăm trải sàn nhặt lên Tử Nhân Tinh vì kích tình ban nãy mà bị quăng lung tung, suy nghĩ một chút, cũng không hấp thu ngay, mà đem Tử Nhân Tinh cất vào tầng hầm bên dưới, Vincent để lại một tờ giấy, rồi đi ra ngoài.

Đi vòng qua con phố Bắc, xuyên qua một cái hẻm nhỏ, Vincent rẽ vào một tiệm nhỏ bình thường. Tiệm này ngoài cửa chỉ dựng một cái bảng gỗ đơn giản, trên đó viết: Mật. Đẩy cửa đi vào, bên trong cũng coi như rộng rãi sạch sẽ, trong cái quầy hàng làm từ thủy tinh có bày đủ các thứ đồ hình thù kỳ quái, có cái là thực vật khô quắt, có cái lại là tứ chi động vật. Trong cái vại lớn bên cạnh, còn có thể nhìn thấy mấy con sâu.

Một lão á thú nhân tóc màu xám ngồi ở phía sau quầy hàng, đang cầm một cái chày nhỏ giã thứ gì đó, nghe thấy có người đẩy cửa đi vào, đầu cũng không ngẩng lên, chỉ nói: “Cần gì, tùy tiện chọn.”

“Ta nghe người khác nói tiệm của người. . .” Vincent cân nhắc ngôn từ, “Bạn lữ của ta tương đối nhỏ nhắn. . .” Nói thế là đã không cần nói tiếp rồi, hai bên đều hiểu rõ trong lòng.

“Vậy thì cần đồ khuếch trương và bảo dưỡng.” Á thú nhân trong quầy vừa thản nhiên nói, vừa đem đồng vụn giã xong đổ vào cái hũ nhỏ, cẩn thận cất đi, bây giờ mới ngẩng đầu lên, nhìn thấy Vincent, trên mặt lập tức lộ vẻ kinh ngạc: “Bác Gia Garcia!”

Vincent gật đầu một cái, vẻ mặt không đổi.

Về mặt lão á thú nhân trong quầy thận trọng hơn không ít: “Nghe nói bạn lữ của ngài hình như khung xương tương đối nhỏ, chưa nhìn thấy cụ thể, nên ta cũng khó mà nói chắc. Loại chuyện này không được phép qua loa tý nào.”

Vincent không khỏi nhú mày, ý mật y nói hần hiểu, phỏng chừng cũng không phải chỉ nhìn một tý là được. Nhưng tính cách Bạch như vậy. . . muốn cậu ấy cởi sạch sẽ . . . căn bản là không có khả năng.

“Không nhìn không được sao?”

“Tự ngài làm cũng được, ta chỉ cần một vài số liệu cơ bản, như vậy được chứ?” Mật y nhìn về mặt của Vincent, cũng biết con đường kia không thông, người tới chỗ này cũng có rất nhiều kẻ không đồng ý, mật y còn có một bộ dụng cụ chuyên dụng, mặc dù kém hơn tự mình chuẩn đoán, nhưng cũng không sai lệch gì nhiều.

“Cũng được.” Vincent gật đầu, mật y đứng dậy đi vào trong phòng cầm một bộ dụng cụ trở lại, “Bên trong có bản thuyết minh chi tiết. Đợi khi nào ngài cầm số liệu trở lại, ta sẽ triển khai đợt điều trị cho ngài.”

Vincent đưa thẻ từ của mình ra, nhận lấy bộ dụng cụ kia, gật đầu. Nhận lấy thẻ mật y đưa lại, lúc hần xoay người định đi, thì bỗng nhiên lại dừng bước, quay đầu lại nói: “Chuyện này hy vọng người có thể giữ bí mật.”

“Chúng ta sẽ giữ bí mật cho mỗi vị khách hàng.” Mật y cười cười, loại chuyện này chung quy cũng không thể nói ra ngoài, làm mật y, giữ bí mật cho khách hàng là một trong những quy tắc cơ bản.

Vincent cất bước đi ra ngoài. Trên con phố sầm uất, ngựa xe như nước, rất nhiều thú nhân trực tiếp hóa thành thú hình chạy, cũng có không ít á thú nhân lái xe, có vẻ cực kỳ náo nhiệt.

Ngô. . . Có lẽ nên mua xe cho Bạch. Vincent không thèm đếm xỉa đến đám người bởi vì nhận ra hần mà có vẻ kích động, cất bước, đi về phía phố Nam, chỗ đó hình như có một cửa tiệm, nghe Allan nói ở đó xe rất tốt. Bạch thích đơn giản trang nhã một chút, quan trọng nhất là phải an toàn, chức năng cũng không cần quá mức màu mè, dễ thao tác là tốt nhất.

Vincent vừa tính toán, vừa ngắm xe, cuối cùng chọn trúng một chiếc H long lanh, toàn bộ chiếc xe có màu xám bạc, đường cong thân xe lưu luyến, có hệ thống định vị tự động, chỉ cần ở trong Á Thành, vị trí của xe sẽ được tự động gửi đến thiết bị thu tín hiệu, là một chiếc xe thiết kế riêng cho á thú nhân.

Trả tiền xong, Vincent lại đi mua ít rau, đem rau bỏ vào xe, sau đó thú nhân lái xe về nhà. Lúc về đến nhà, Bạch Tử Thạch còn đang ngủ, Vincent cũng không đánh thức cậu, mà tự mình vào phòng bếp làm cơm. Vừa dọn bàn ăn xong, Bạch Tử Thạch đã dụi mắt đi từ trên lầu xuống.

“Tỉnh? Rửa mặt rồi ra ăn cơm đi.”

Bạch Tử Thạch ngơ một tiếng, mỉm cười nhìn thú nhân âm thầm bận rộn, nói Vincent thật đúng là có chút giống ‘nhân thể’ (vợ), nhưng lúc này cậu tuyệt đối không biết rằng, đợi đến tối, đồng chí ‘nhân thể’ sẽ dè cậu ra làm một số chuyện chỉ có ‘nhân phu’ (chồng) mới làm. Ăn cơm xong, Vincent liền chui vào thư phòng, Bạch Tử Thạch ở ngoài thu dọn bàn ăn, cũng không có để ý.

Thú nhân treo tấm bảng: “Chớ quấy rầy” ở trên cửa. Sau đó nhanh nhẹn mở cái hộp mật y đưa cho, mở bản thuyết minh ra đọc, xem một hồi, chân mày hần liền nhăn chặt lại.

Ngô. . . Phải đem cái này luôn vào? Còn phải từ từ mở rộng? Còn cần Bạch chính miệng nói ra một chút cảm giác? !

Không cần hỏi cũng biết không có khả năng. Bạch đối với chuyện này hình như không phải kháng cự ở mức bình thường, Vincent buồn rầu xoa xoa chân mày, cân nhắc đến khả năng làm tiểu á thú nhân bất tỉnh rồi hành động. Cân nhắc một hồi, hần cũng vụt ý tưởng này đi, chuyện này sau này nhất định sẽ làm không ít, chẳng lẽ có thể gạt Bạch suốt sao? Dùng thuốc đem Bạch làm bất tỉnh, thời gian dài đối với thân thể của cậu ấy cũng không tốt.

Ngô. . . Nếu không thì khiến cho cậu ấy cả người không có tí sức lực nào? Nhớ tới buổi sáng sau khi thân thiết xong Bạch Tử Thạch nhuyển thành một đoàn, bàn tay xoa chân mày nhất thời ngừng lại, Vincent thoải mái mỉm cười, biện pháp này thật không tồi a. Bất quá, hôm nay không được, đợi ngày mai đi.

Bạch Tử Thạch hoàn toàn không biết tên thú nhân thực tuy biết vị nào đó đã đánh chủ ý lên cơ thể thơm ngon của cậu, muốn đem cậu như vậy như vậy rồi lại như vậy. Buổi chiều là giờ học thực tiễn của Sigma, không chỉ phải đi học, mà còn phải nộp bài tập bố trí khu mỏ tuần trước.

Bạch Tử Thạch vắng học nhưng vô cùng bình tĩnh tiếp thu các bạn học vậy xem, cố gắng không để ý đến những thanh âm mà tai nghe được — ‘Nghe gì chưa? Bác Gia Garcia đã về!’ ‘Nha! Hèn chi Bạch Tử Thạch đồng học buổi sáng không tới đi học.’ ‘Đúng vậy, Bác Gia đã về, phỏng chừng muốn đến cũng không đến được. Bác Gia phương diện kia chắc chắn là rất mạnh!’ Tiếp theo chính là một trận cười YD (***) lẫn nhau.

= =|||. . . Bạch Tử Thạch yên lặng quay đầu, hần không thể phun ra một ngụm máu. Giờ mới thiếu một tiết học, đã bị người ta đoán tới đoán lui như vậy. Quan trọng nhất là, còn đoán đúng. Tiểu á thú nhân lập tức cách xa cái đám đang tán phét kia, đến một xó khác sờ soạn một khối mao liêu, giả vờ như đang cẩn thận quan sát. Kenaf buồn cười nhích đến bên cạnh cậu, lấy cùi chỏ chọc cậu: “Thế nào? Thẹn thùng?”

= =. . . Thẹn thùng cái mặt người!

“Được rồi được rồi, xem cái bộ dạng lo lắng trước kia của ngươi, trở về là tốt rồi.” Kenaf chê cười thuận mao (thuận mao: xoa lông, vuốt lông trấn an cho đỡ tặc mao), mặc dù hần đối với chuyện này cũng khá tò mò, nhưng Bạch hình như hơi dễ thẹn thùng.

“Đúng rồi, biết không? Sát hạch đồ thạch sư bắt đầu báo danh rồi đó.” Kenaf cầm lấy một khối mao liêu, bật cường quang khí của mình lên, rọi vào phía trên, cẩn thận nhìn trộm muối phía trên.

Bàn tay xem xét mao liêu của Bạch Tử Thạch nhất thời dừng lại, quay đầu: “Xảy ra chuyện gì sao? Không phải là tháng 11 sao? Bây giờ mới tháng 10.”

“Không biết, dù sao cũng là trước thời hạn. A cha ta nói cho ta.” Kenaf nhún nhún vai, “Cái này đều là quy định của tổng công hội đồ thạch sư, có lẽ bọn họ có chuyện gì đó! Người có ghi danh không? Mặc dù năm nhất như chúng ta thì đậu rất khó.”

“Ân, sẽ ghi danh.” Bạch Tử Thạch gật đầu, cậu đã rất khẩn cấp muốn trở thành đồ thạch sư cao cấp rồi, “Kenaf, chúng ta cùng đi chứ.”

“Ta cũng muốn đi. Trong nhà nói dù thi không đậu, cũng phải đi thử một chút, thể nghiệm một lần.” Kenaf mỉm cười, “Về tra kỹ tư liệu sát hạch một chút.”

Sát hạch đồ thạch sư, năm năm một lần, người thông qua sát hạch có thể trở thành đồ thạch sư học đồ (người học nghề/học việc đồ thạch) cấp 1, chính thức lập hồ sơ ở công hội đồ thạch sư, sau đó đồ thạch sư học đồ có thể tiếp nhận nhiệm vụ do công hội đồ thạch sư ban bố, hoàn thành nhiệm vụ có thể đạt được tích phân tương ứng, cũng phải tham gia các cuộc thi định kỳ, thông qua được cuộc thi thì dựa theo quy tắc tích phân trong nội bộ mà dành được tích phân. Sát hạch chia làm hai phần, một phần là thi viết, các loại đề về phẩm thú mao liêu, còn có thể dính đến các loại địa chất, tương đối khó, một phần khác chính là thao tác thực tế, cũng chính là đồ thạch. Địa điểm do công hội chỉ định, thí sinh đi đồ thạch, mặc dù sát hạch không cần bất kỳ phí ghi danh gì, nhưng mao liêu vẫn phải tự mình bỏ tiền ra mua. Mao liêu bị chia thành cấp 1 đến cấp 5, mao liêu cấp 1 biểu hiện kém, cấp 5 biểu hiện tốt nhất. Căn cứ vào cấp bậc để tính xem người đồ trưởng hay đồ sụp, nói cách khác người mua mao liêu cấp 5 tốt nhất, nhưng chỉ giải ra Đậu Chủng phẩm chất không tốt, như vậy đó chính là đồ sụp, không đáng được thông qua. Hai phần của kỳ sát hạch này bất kỳ một phần nào không qua, sát hạch sẽ không được thông qua.

Bạch Tử Thạch xem hết tư liệu Kenaf tìm về, đúng là có chút khó khăn. Phần thao tác thực tế cậu không sợ, nhưng còn thi. . . Cậu mới nhập học không lâu a!

Ngón tay nắm chặt bàn, cậu đem tầm mắt dừng lại ở hàng chữ cuối cùng: Nếu như có ngoại lệ, thì quyền giải thích cuối cùng của lần sát hạch này thuộc về tổng công hội đồ thạch sư.

Cái ngoại lệ này, là trong trường hợp thể nào nhỉ?

66. Chương 66: Kỳ Sát Hạch Bắt Đầu

Bạch Tử Thạch tin trên thông báo sát hạch của công hội đồ thạch sư, câu đó tuyệt đối không phải vô duyên vô cớ viết lên. Suy nghĩ một chút, Bạch Tử Thạch quyết định đi tìm Sigma, có một lão sư là đồ thạch sư cấp 8 của công hội đồ thạch sư, bây giờ không dùng thì đúng là lãng phí!

“Nói vậy, người muốn ghi danh vào kỳ sát hạch đồ thạch sư?” Sigma khoanh tay, trầm ngâm nói, “Chuyện này cũng không phải là không thể. Nhưng hơn phân nửa sẽ là một cái kết quả thất bại. Phần thực tiễn ta không lo lắng người, nhưng thi viết thì không phải dễ qua như vậy. Người bây giờ mới học được hơn một tháng. . .”

Bạch Tử Thạch cũng không bắt mãn với kết luận cậu sẽ thi rớt của Sigma: “Ta biết, cho nên mới đến tìm lão sư. Một là, muốn hỏi thử xem lão sư có thể lấy được những đề thi viết trước của kỳ sát hạch đồ thạch sư không, hai là, muốn hỏi xem ‘Nếu như có ngoại lệ, thì quyền giải thích cuối cùng của lần sát hạch này thuộc về tổng công hội đồ thạch sư.’ trong câu này, cái ngoại lệ kia là trường hợp nào.”

Sigma đầu tiên là sững sờ, sau lại không nhịn được cười lớn: “Ha ha. . . Người nha, thật là tinh ranh, cả cái này cũng làm người nhìn ra môn đạo.”

Đây là nói, câu nói cuối cùng kia xác thực là có huyền cơ. Mắt Bạch Tử Thạch sáng lên: “Sư phụ, vậy. . .”

Sigma ngừng cười, nói: “Từ khi chế độ sát hạch đồ thạch sư được xây dựng, chỉ xuất hiện hai loại ngoại lệ, loại thứ nhất, chính là danh sách đề cử của những lão già chúng ta đây. Mỗi lần sát hạch có thể đề cử một người, cầm danh thiếp của chúng ta tham gia sát hạch, người có thể thông qua một trong hai hạng mục sát hạch, đó còn phải xem người chọn cái nào.”

Mắt Bạch Tử Thạch càng sáng rực lên, nhìn Sigma lắc đầu liên tục: “Cái này người đừng hy vọng, danh sách này lúc người còn chưa tới học đã được định cho người khác rồi.”

Bạch Tử Thạch như đưa đám, con đường này nhất định là bước không qua, Sigma thân là đồ thạch sư cấp 8, nói chuyện đương nhiên phải giữ lời: “Vậy loại ngoại lệ còn lại thì sao?”

“Một loại ngoại lệ còn lại — người phải biết rằng, thiên tài có môn giỏi cũng có môn kém nhưng dù sao vẫn là thiên tài. Người nếu như có thể lấy được mãn điểm (max điểm) phần thi thực tiễn, thì cũng rất có khả năng được thông qua. Đây chỉ là có khả năng thôi, nếu như người thi viết trực tiếp 0 điểm, thì dù có mãn điểm cũng không cho người qua, nhưng nếu như thành tích thi viết của người không quá tồi, và hơn phân nửa giám khảo nhắm một con mắt mở một con mắt thì cũng thả cho người qua.” Sigma nhìn Bạch Tử Thạch, kỳ thực cũng thấy không khả quan lắm khi đồ đệ đi đường này, từ khi xây dựng chế độ thi tới nay, người có thể đi qua con đường này có thể đếm không quá năm đầu ngón tay, hơn nữa kinh nghiệm từng trải của những người thông qua khi đó đều không ít, ông không tìm được mà khuyên nhủ, “Bạch, người bây giờ tuổi còn nhỏ, kỳ thực cũng không cần nóng vội. Năm năm sau, người cũng gần trưởng thành, khi đó mới thập phần nắm chắc.”

Bạch Tử Thạch cười một tiếng, cũng không giải thích, năm năm đối với người trên Bắc Nhã đại lục mà nói không phải là quá dài, nhưng đối với cậu mà nói, năm năm đối với cậu mà nói có thể chính là một phần mười sáu sinh mệnh: “Sư phụ, ta muốn thử một chút. Dù thi không đậu, ta đi thể nghiệm một lần cũng không tổn thất gì.”

Điều này cũng đúng. Sigma khẽ mỉm cười: “Vậy đi đi, nhưng không cần gây áp lực tâm lý quá lớn cho mình. Người còn nhỏ lắm!”

“Vâng, ta biết.” Bạch Tử Thạch hướng Sigma cười cười, “Vậy sư phụ, đề thi. . . ?”

“Ngày mai tới lấy đi,” Sigma suy nghĩ một chút, lại nói, “Vậy đi, kể từ bây giờ đến khi sát hạch bắt đầu hai tháng này, buổi chiều mỗi ngày sau khi tan học, người cứ đến chỗ này của ta, ta giúp người một khóa cấp tốc, xem thi viết có thể thông qua không.”

“Vậy cảm ơn sư phụ trước!” Hiện giờ Bạch Tử Thạch rất cao hứng, Sigma ở công hội đồ thạch sư lâu như thế, đối với đường lối thi chắc chắn khá quen thuộc, có ông phụ đạo cho trọng điểm, biết đâu lại chó ngáp phải ruồi, qua được thì sao!

Sau khi sự việc có cách giải quyết, cả người Bạch Tử Thạch cũng nhẹ nhõm hơn, ngày báo danh sát hạch đồ thạch sư là 12 tháng 10, ngày sát hạch là 12 tháng 12. Hơn hai tháng thức ngày thức đêm, cậu không tin thi viết mình lại không được điểm nào! Chỉ cần thành tích thi viết không phải quá mức tệ hại, thì cậu có thể trở thành loại ngoại lệ thứ hai!

Bạch Tử Thạch ngâm nga hát khi về nhà, Vincent đã sớm chờ cậu, nhìn dáng vẻ tiêu á thú nhân nhẹ nhàng thoải mái, liền đi qua ôm người vào lòng: “Sao cao hứng thế?”

“À. Ta muốn ghi danh sát hạch đồ thạch sư. Nga, đúng rồi, Vincent, bắt đầu từ mai sau khi tan học ta sẽ đến chỗ sư phụ, ông dạy bổ túc cho ta, có lẽ sẽ về rất trễ. Người không cần chờ ta ăn cơm đâu.”

“Ừ.”

Nếu đã quyết định phải thi qua, Bạch Tử Thạch tất nhiên sẽ toàn tâm toàn ý tập trung vào chuyện đó, tình thân chịu khó có thể so với học sinh thi cao đẳng ở Thiên triều, ngay cả thời gian nghỉ ngơi khi hết tiết cũng không lãng phí, làm cho Kenaf vốn ung dung không có áp lực cũng khẩn trương hể hể. Sau khi về nhà càng kinh khủng hơn, ăn cơm tối xong liền cầm đầu vào sách, ngay cả lúc nói chuyện với Vincent cậu cũng không tập trung, có đôi khi phiền, trực tiếp đẩy người ra khỏi phòng.

Thú nhân đáng thương không chỉ không thực hiện thành công kế hoạch ‘Mật y’ của hắn, mà ngay cả phúc lợi ôm người yêu ngủ cũng mất tiêu. Dạng lãnh đạm này khiến cho Vincent cực kỳ không thoải mái. Nhưng thú nhân cũng không phải là người không biết lý lẽ, hắn biết Bạch Tử Thạch gấp gáp như vậy là bởi vì cái gì, năm năm một lần sát hạch thật sự là quá dài, bọn họ không chờ nổi năm năm.

Vincent yên lặng lùi kế hoạch ‘Mật y’ lại sau, nhận được Tử Nhân Tình xong, hắn cũng không ra ngoài săn giết nữa, đang chuẩn bị đem sinh hoạt thường ngày an bài cho thật tốt. Mấy ngày nay ngay cả cơm trưa

cũng làm xong rồi đem đến trường cho Bạch Tử Thạch, tiểu á thú nhân tranh thủ từng giây từng phút nên tiết kiệm luôn cả thời gian về nhà ăn trưa, đổi thành ăn ở trường học. Vincent cảm thấy đồ bên ngoài không có dinh dưỡng, những thứ đồ hán tử bỏ cho Bạch Tử Thạch tốt nhất là không nên ngừng, hơn nữa gần đây tiểu á thú nhân lao động trí óc tương đối nhiều, nên mặt này cần phải bổ sung thêm.

Loại săn sóc thâm lặng này của Vincent dẫn đến một đồng người hâm mộ ghen tỵ oán hận Bạch Tử Thạch. Người nói người xem, bạn lữ là Bác Gia Garcia mà hàng ngàn hàng vạn á thú nhân nhìn chảy nước miếng cũng không có được đã đành, nếu như người ôn nhu săn sóc chiếu cố tốt Bác Gia, thì thôi không tính. Mấu chốt là, người nha, cư nhiên lại là bên được chiếu cố! Bác Gia thanh lãnh cao quý như minh nguyệt thể mà lại nấu cơm cho người! Nấu cơm đã đành, hán còn đưa cơm cho người nữa chứ!!! Được rồi một thú nhân cường đại giải việc nước đảm việc nhà như thế, người im lặng cười trộm thì thôi, lại còn mang ra khoe khoang! ! ! Suýt nữa thì chọc mù mắt chó của chúng ta rồi!

Mấy ngày nay bị mất dao đâm đầy người, trải qua cảm giác nổi hết da gà da cóc lúc đầu, thì dần dần cũng bình tĩnh lại. Những ghen tỵ trần trụi kia thực ra cũng làm cậu cảm thấy không ít hư vinh, thậm chí cảm thấy lâng lâng. Điều này cũng trực tiếp dẫn đến lực kháng cự của Bạch Tử Thạch đối với sự ôn nhu của Vincent thẳng tắp giảm xuống, trong lòng cũng dâng lên chút áy náy, nói ra thì lúc sống chung với nhau mình quả thật là phía trả giá tương đối ít. Ngô. . . Nếu không. . . lúc Vincent đưa ra yêu cầu gì gì đó một chút, thì cứ gật đầu là xong. Nếu như. . . Nếu như hán muốn tiến vào, thì không thể. Cũng không phải đến tận bây giờ rồi mà cậu còn đòi co gì đó, bạn lữ dù sao vẫn phải đi đến một bước kia, nhưng giữa bọn họ có một vấn đề cực kỳ quan trọng chưa giải quyết được — thiết bị không khớp! Lấp ra lấp vào cũng không chạy được!

Bạch Tử Thạch cảm thấy có chút áy náy cho nên đêm đó liền đẩy ngã thú nhân, hai tay cùng lên, sờ sờ trên, sờ sờ dưới, lại vận động lên vận động xuống, khiến thú nhân dấy lên dục hỏa đốt người, đem người đè úp sấp trên giường, hai chân cùng tiến hung hăng vận động một phen.

Ném được mùi ngon mắt Vincent sáng ngời, lại nghĩ ra phương pháp tốt để làm Bạch Tử Thạch ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ. Suy nghĩ của Bạch Tử Thạch hán cũng đoán được ít nhiều, vốn có mục đích gì gì đó, nên thú nhân cũng không khuyên nhủ cậu, mà lại càng tỉ mỉ chiếu cố cậu hơn, thậm chí lúc Bạch Tử Thạch chủ động đề nghị giúp hán cái gì gì đó, Vincent còn lễ phép cự tuyệt, lý do là — bây giờ người đang ở thời điểm quan trọng, không cần lo cho ta quá nhiều. Lại phối hợp với bộ dạng kìm nén dục vọng giãy vò, làm cho Bạch Tử Thạch vô cùng ngượng ngùng.

Vincent cố nhin xung động muốn đem người áp đảo, săn sóc khê cười: “Đợi sát hạch xong, ta sẽ tự lấy bồi thường.” Bạch Tử Thạch cho đây là trấn an mình, cảm động: “Uh.”

“Ta đi tắm.” Nhìn thú nhân chạy vào phòng tắm tắm nước lạnh, Bạch Tử Thạch càng cảm động hơn, học tập càng cố gắng hơn.

Trải qua hai tháng huấn luyện ma quỷ y như địa ngục, ngày 12 tháng 12 ngày sát hạch đồ thạch sư cuối cùng cũng đã tới. Bạch Tử Thạch sáng sớm đã chuẩn bị hết các đồ dùng cho cuộc thi, rồi đi đến trường Oliver, có thể sắp xếp cho nhiều người như vậy cùng thi một lúc, ở Á Thành cũng chỉ có mỗi trường Oliver mới làm được.

Tham gia ghi danh sát hạch lần này tổng cộng có 670.000 thí sinh, Á Thành tổng cộng có 13.000 người, thi viết ở cùng ngày cùng giờ hôm đó luôn, cũng chính là bắt đầu từ 9h sáng ngày 12 tháng 12. Phần thi thực tiễn còn lại là ở trong ba ngày từ 13/12 đến 15/12, 13.000 người tổng cộng chia làm năm nhóm, mỗi nhóm thí sinh đều có nửa ngày để chọn mao liêu. Trong thời gian này, phố mao liêu ở phố Đông của Á Thành sẽ bị phong tỏa, do thú nhân chịu trách nhiệm canh gác mỗi cổng vào. Mỗi ngày buổi sáng từ 8h đến 12h, buổi chiều từ 2h đến 6h là thời gian chọn mao liêu, thí sinh căn cứ vào số báo danh của mình để đi vào. Khi đến giờ, sẽ cấm đường.

Mỗi thí sinh sẽ được 5 cái thẻ đánh số do công hội đồ thạch sư phát cho, phải chọn 5 khối mao liêu, rồi dán thẻ đánh số lên. Tiền mao liêu là tự mình trả, chủ cửa hàng chịu trách nhiệm niêm phong mao liêu đã được dán thẻ đánh số vào rương trước mặt thí sinh. Những cái rương này đều là rương đặc biệt của công hội đồ thạch sư, chìa khóa ở trong tay hội trưởng ủy ban thi. Bảo đảm công bằng ở mức độ lớn nhất cho cuộc sát hạch lần này.

Sau khi kết thúc hai ngày rưỡi thời gian lựa chọn, bắt đầu từ ngày 16 tháng 12, chính là thời gian giải thạch tại chỗ, lúc đó sẽ có máy hiện ảnh phát sóng trực tiếp đến toàn bộ Bắc Nhã, và ghi hình lại. Khoảng thời gian này sẽ khá dài, ở Á Thành, sân bãi lớn đủ để cung cấp cho 100 người cùng giải thạch một lúc tổng cộng có 10 cái, nói cách khác có thể đủ cho 1000 người giải thạch cùng một lúc. 1000 người làm một nhóm, một nhóm thí sinh có thời gian cả một ngày, tổng cộng cần 13 ngày. Mỗi thí sinh còn được công hội đổ thạch sư phát cho một cái rương nhỏ, mỗi cái rương có năm tầng, dùng để đặt phi thúy được giải ra. Cái rương một khi khóa kín, thì không thể mở lại ra, chìa khóa cũng đặt ở chỗ hội trưởng ủy ban thi.

Sát hạch từ lúc bắt đầu đến lúc kết thúc diễn ra trong mười bảy ngày, còn thời gian tuyên bố thành tích, lại ở ngày thứ 20.

Bạch Tử Thạch báo danh khá sớm, số báo danh là số 256, xếp thứ 6 trong phòng thi số 6, dùng cách nói của Thiên triều, là lục lục đại thuận (rất thuận lợi, số may mắn). Bất kể ngạn ngữ Thiên triều có dính dáng gì đến đây hay không, tâm Bạch Tử Thạch cũng nhờ con số này mà có được chút an tâm.

Bài thi rất nhanh đã phát xuống, Bạch Tử Thạch nắm chặt lòng bàn tay, hít sâu một hơi, bình ổn tâm thần, bắt đầu làm bài. Đầu tiên là nhìn từ đầu đến đuôi bài thi một lần, sau khi xem xong, Bạch Tử Thạch thở dài một hơi, có thể thấy không ít câu biết làm. Đương nhiên cũng có rất nhiều câu hoàn toàn chẳng biết tý gì, bất quá cái này cũng không làm Bạch Tử Thạch khẩn trương lắm, chủ yếu là bài thi này so với cậu hy vọng đã tốt hơn rất nhiều rồi, dù sao thì đối với điểm số phần thi viết của kỳ sát hạch đổ thạch sư, những người từng thi qua đều nói đề mục phi thường biến thái. Cậu có thể thấy không ít câu quen mắt, thì so với dự tính trong lòng, đã khiến cậu an tâm không ít. Dù sao Bạch Tử Thạch đã chuẩn bị tâm lý để toàn lực ứng phó với phần thi thực tiễn.

Trong hai giờ thi, Bạch Tử Thạch hoàn toàn là làm nhảy cóc, tổng thể mà nói, không biết làm so với biết làm nhiều hơn. Nhưng những phần biết làm cậu có thể đảm bảo mình làm đúng. Đương nhiên, không biết làm cậu cũng không để trống, chịu giáo dục thi cử của Thiên triều đã lâu Bạch Tử Thạch cũng giữ vững truyền thống tốt đẹp trước sau như một của học sinh Thiên triều, không biết làm cũng không để trống, không biết đúng không thì chém gió là được, không chừng lão sư thấy người viết nhiều nhiều, lại mềm lòng cho người vài điểm công vất vả viết.

Mười một giờ, cuộc thi chính thức kết thúc, tất cả thí sinh cũng buông bút trong tay. Giám khảo đi xuống một lần thu bài, Bạch Tử Thạch nhân cơ hội liếc mắt nhòm bài thi thí sinh bên cạnh một phát, rất tốt, rất nhiều chỗ trống. Lòng Bạch Tử Thạch nhất thời được an ủi.

Chỉ bằng cái nhìn này, tâm lý sau khi thi xong của Bạch Tử Thạch cũng có chút bình tĩnh. Lúc về đến nhà, Vincent thấy vẻ mặt bình thản của cậu, cũng yên lòng, không có vô duyên hỏi cậu thi thế nào. Mà đem chiếc xe H sáng long lanh đã mua từ lâu nhưng mãi không có cơ hội đưa ra: “Cho người đó.”

Mặt Bạch Tử Thạch xoẹt một phát liền sáng rực, bao nhiêu uể oải lúc này đều bị quẳng lên chín tầng mây tuốt. Nam nhân ít ai lại không yêu xe, Bạch Tử Thạch cũng không ngoại lệ, lúc cậu mới tới Á Thành thấy có người lái xe, đã định lúc nào đó mua một chiếc, nhưng luôn bị chuyện này chuyện kia làm chậm trễ, bây giờ đột nhiên lại thấy một chiếc bày ra ở trước mặt mình. . .

Vincent nhìn tiểu á thú nhân cười toe toét nhào lên xe, bộ dạng tràn ngập vui sướng không cần hỏi cũng biết là thích đến mức nào, hần cũng mỉm cười: “Chờ khi sát hạch kết thúc, trường học cũng gần đến kỳ nghỉ. Đến lúc đó ta sẽ dạy người lái xe, chờ người thi được bằng lái xe, thì đi chỗ nào cũng thuận tiện hơn nhiều. Thích không?”

“Thích!” Hai mắt Bạch Tử Thạch sáng rực gật đầu liên tục, vuốt ve đường cong lưu sướng ở thân xe một lúc lâu mới bình ổn tâm tình của mình, nhìn đáng đứng cao ngất của Vincent, chạy đến kéo áo hần xuống, tặng cho một nụ hôn triển miên: “Cảm ơn người, Vincent.”

“Người vĩnh viễn không cần nói cảm ơn với ta.” Thú nhân vươn tay xoa tóc cậu, nụ cười ấm áp mà mê người trên khóe miệng, nồng đậm sủng nịch và bao dung, Bạch Tử Thạch gần như nhìn đến say mê, “Huống chi, ta đã nói là tự ta sẽ lấy bồi thường.”

“Uhm!” Hiện tại đang cao hứng, Bạch Tử Thạch đáp ứng cực kỳ sáng khoái, mở cửa xe chui vào xem xét bên trong xe Bạch Tử Thạch không hề nhìn thấy khóe miệng của thú nhân ở phía sau vẽ lên một nụ cười

thần bí.

Buổi trưa ăn cơm xong, Bạch Tử Thạch đánh một giấc, thảnh thơi từ giữa trưa cho đến lúc mặt trời ngả về tây, thần kinh căng thẳng hai tháng nay cuối cùng cũng được thư giãn, thoải mái đến mức cậu chẳng muốn tỉnh lại. Mở mắt ra đã thấy Vincent ngồi ở bên giường, bật một chiếc đèn nhỏ buồng tắm mắt đọc sách.

“Tỉnh? Tổ ma ma mới gọi điện cho ta, bảo người đi đến chỗ ông ấy một chuyến, chắc là định tính thử điểm thi buổi sáng cho người, thuận tiện ở lại chỗ ông ăn cơm luôn.”

Nhắc tới cuộc thi, bao nhiêu buồn ngủ còn sót lại của Bạch Tử Thạch biến mất sạch, từ trên giường nhảy dựng lên, mặc quần áo tử tế, rửa mặt: “VẬY còn chờ gì nữa, nhanh lên nào.” “Được, để ta bay, sẽ nhanh hơn một chút.”

Sau khi hai người đến chỗ ở của Sigma, Sigma chỉ lên tiếng chào hỏi Vincent qua loa, rồi kéo Bạch Tử Thạch vào thư phòng của mình, sau khi cuộc thi chấm dứt, ông liền đòi một phần đề thi từ chỗ ủy ban thi. Bạch Tử Thạch dựa vào trí nhớ, làm lại bài thi từ đầu đến đuôi một lần nữa. Xong xuôi liền giao cho Sigma phê chữa.

Trong thư phòng rất yên tĩnh, nhìn dáng vẻ nghiêm túc của Sigma, Bạch Tử Thạch chỉ cảm thấy hô hấp cũng khê đi mấy phần, mười phút sau, Sigma để bút xuống ngẩng đầu: “Quả nhiên hai tháng vẫn còn quá miễn cưỡng.” Lòng Bạch Tử Thạch trầm xuống, nhưng cũng không bất ngờ lắm.

“Bất quá, chỉ có hai tháng người đã đạt tới trình độ này đã là vượt xa khỏi dự tính của ta rồi. 48 điểm, Bạch, cách điểm tiêu chuẩn ít hơn 12 điểm.”

“Có thể đạt mức điểm này, ta đã rất thỏa mãn.” Bạch Tử Thạch lộ ra một nụ cười. Sigma trông thấy nụ cười của cậu, lòng cảm thấy nhẹ nhõm, ông cứ sợ Bạch sẽ bế tắc đâm đầu vào ngõ cụt.

Nếu đã vậy, thì ngày mai chỉ có thể toàn lực ứng phó thôi!

67. Chương 67: Phần Thi Thực Tiễn

8 giờ sáng ngày 13 tháng 12, phố Đông đúng giờ mở ra 5 lối vào chỉ đủ để hai người song song đi qua, thú nhân cao lớn vẻ mặt trang nghiêm đứng ở hai bên lối vào, kiểm tra giấy chứng nhận thi của từng thí sinh, đề phòng có kẻ gian lận tìm người thi hộ.

Bạch Tử Thạch là số 256, vừa vặn là nhóm đầu tiên. Con đường ở khu phố Đông rất rộng, nhóm thí sinh đầu tiên có khoảng 2600 người, hơn 2600 người này đi vào con phố vắng vẻ, cũng không thấy chen chúc lắm. Hai bên đường toàn bộ đều là cửa hàng mao liêu, tính sơ sơ qua có khoảng 180 gian. Cửa hàng mao liêu ở Á Thành là nhiều nhất trên Bắc Nhâ đại lục, mà phố Đông là nơi tập trung nhiều cửa hàng mao liêu nhất ở Á Thành. Trên danh nghĩa là thuộc về tổng công hội đồ thạch sư Á Thành.

Bạch Tử Thạch tiến vào một cửa hàng đầu tiên, chủ cửa hàng đang đứng ở đằng sau một cái bàn được bố trí đặc biệt, trước ngực đeo một tấm thẻ, còn có vài nhân viên công tác ngồi trên xe nâng. Mao liêu trong cửa hàng được chia làm 5 đồng, chính là năm loại cấp bậc mao liêu từ 1 đến 5.

Mục tiêu của Bạch Tử Thạch rất rõ ràng, trừ mao liêu cấp 1 ra, cậu không định nhìn cái gì khác. Nếu như muốn đạt được mãn điểm, thì không có gì chắc ăn hơn việc từ cấp 1 chọn ra mao liêu có thể đại trường. Cho dù chọn ra một khối Phù Dung Chung bình thường, thì cũng coi như không tệ, nhưng nếu như chọn trong đồng cấp 5, thì dù chọn ra Thủy Chung, phẩm chất cao Nhu Chung, phỏng chừng cũng chỉ xem như đạt tiêu chuẩn.

Thời gian không hề dư dả, Bạch Tử Thạch cơ bản cũng không nhìn biểu hiện của mao liêu, mà ngồi xổm xuống bên đồng mao liêu cấp 1 lần lượt sờ soạn. Nhưng muốn đọc khoét kiếm lời cũng không phải chuyện dễ dàng, 100, 200 khối mao liêu này mỗi khối Bạch Tử Thạch chỉ dùng mười giây, một đồng mao liêu này thôi sờ cũng mất khoảng 6, 7 phút, nhưng kết quả lấy được, từ năng lượng mà nhìn thì tốt nhất chỉ là một khối Đậu Chung rất bình thường.

Bạch Tử Thạch lấy ra một quyển sổ nhỏ, dùng tiếng mẹ đẻ ghi lại khối mao liêu Đậu Chung này, ghi lại số kí hiệu và chủng loại của mao liêu và nó ở cửa hàng thứ mấy. Cậu đã quyết định, nếu như không gặp mao

liêu Thủy Chung trở lên thì tuyệt đối không dễ dàng sử dụng năm cái thẻ đánh số kia. Cùng lắm thì đến lúc cuối chừa lại thời gian dựa theo thứ bậc trên quyển sổ nhỏ chọn là được. Cậu cũng không quá sợ mao liệu bị người khác chọn mất, vì không phải ai cũng định khiêu chiến với độ khó cao, hầu hết mọi người vẫn tương đối ưu ái mao liệu cấp 2, 3, 4, người hỏi thăm cấp 1 và cấp 5 không nhiều, cấp 1 là bởi vì khả năng đồ sộ có thể lên đến 90%, cấp 5 thì xác suất đồ trưởng lại quá lớn, nhưng xác suất đại trưởng lại nhỏ, đều không dễ được điểm.

Năm khối mao liệu mà thôi, Bạch Tử Thạch không tin trong nhiều mao liệu như vậy lại không tìm được vài khối tốt!

Không có thời gian ngừng nghỉ, cậu chạy tới cửa hàng thứ hai, mao liệu ở đây cũng được phân bố giống cửa hàng đầu tiên. Giống như cậu dự đoán, đại đa số thí sinh đều tập trung vào ba đồng cấp 2, 3, 4, thậm chí người ở cạnh đồng mao liệu cấp 5 còn nhiều hơn ở đồng cấp 1.

Bạch Tử Thạch lấy tay sờ lần lượt qua mao liệu, chuyện quái dị như vậy cũng không khiến cho các thí sinh khác chú ý. Thời gian của mọi người đều rất eo hẹp, nhất là bọn họ đã sớm biết, mỗi đồng mao liệu số lượng đều như nhau, nếu chọn không nhanh, rất có thể bọn họ phải đến chỗ mao liệu có cấp bậc mà họ không muốn để chọn.

Cửa hàng thứ hai này vẫn không có thứ cậu muốn, thậm chí ngay cả một khối mao liệu Đậu Chung cũng không có. Bạch Tử Thạch thở dài một hơi, quả nhiên chọn lựa từ mao liệu cấp 1, là có chút khó khăn. Cứ thế một đường sờ soạn mò mẫm, mãi cho đến cửa hàng thứ tư, cậu mới tìm được khối mao liệu đầu tiên mình vừa lòng.

Đây là một khối mao liệu vỏ ngoài màu nâu đỏ, kích cỡ trung bình, 40, 50kg, nhìn qua không có gì đặc biệt và rất thông thường, nếu như không có kết cấu tinh thể đặc biệt của mao liệu phi thủy, thì nói nó là tảng đá bình thường cũng có người tin. Nhưng, trong khối mao liệu này lại có một khối phi thủy ít nhất là Thủy Nhu Chung! Từ trong mao liệu biểu hiện thể này mà giải ra Thủy Nhu Chung, đã có thể coi là đại trưởng! Bạch Tử Thạch rút cuộc cũng lấy ra tấm thẻ đánh số đầu tiên, dán lên khối mao liệu này ký hiệu của mình. Thẻ đánh số có tính chất đặc biệt khi dán lên xong, trừ phi có nước tẩy keo dán đặc biệt, không thì đừng mong bóc ra. Động tác của chủ cửa hàng cũng phi thường nhanh chóng, Bạch Tử Thạch vẫy tay một cái, liền mang theo một cái rương đi tới, mao liệu cũng không lớn, chủ cửa hàng tự mình cũng có thể bê lên, đem mao liệu bỏ vào trong rương khóa lại trước mặt Bạch Tử Thạch, Bạch Tử Thạch tính tiền xong, vội vàng nói cảm ơn rồi rời đi.

Bây giờ thời gian đã trôi qua 30 phút, thật sự là quá cấp bách. Dựa theo mấy phút một cửa hàng mà tính, bốn giờ cậu tối đa cũng chỉ xem được ba mươi cửa hàng. Ngay cả từ cửa hàng này sang cửa hàng khác Bạch Tử Thạch cũng phải chạy qua. Tổng công hội đồ thạch sư còn sắp xếp cả xe bus trên phố, để thí sinh tiết kiệm thời gian.

Bạch Tử Thạch không dùng xe, cậu định xem lần lượt từng cửa hàng trên đoạn đường phía trước. Như thế thì đến cuối cùng cho dù có phải dựa theo thứ hạng trên quyển sổ tìm mao liệu thì đoạn đường chạy cũng ngắn.

Thời gian, thời gian, chỉ có bốn giờ, quá ngắn! Cơ bản không đủ! Bạch Tử Thạch thở hổn hển, chạy vào cửa hàng thứ sáu, chạy thẳng tới mao liệu cấp 1. Ngay cả thời gian lấy hơi đều không muốn lãng phí, trực tiếp vươn tay lần lượt chạm vào mao liệu, mỗi lần đều là nhanh chóng vươn ra, lại nhanh chóng rút về, vươn tới cái kế tiếp, bộ dạng như kiểu thí sinh không biết chọn cái nào lên chọn lung tung.

Thời gian đã qua một giờ, lòng vòng quanh mấy cửa hàng mà vẫn không tìm được khối mao liệu thứ hai khiến Bạch Tử Thạch hài lòng, trên quyển sổ nhỏ của cậu đã tăng thêm ba khối Đậu Chung, một khối Phù Dung Chung, ba khối mao liệu này đại khái đều không chênh lệch lắm, Phù Dung Chung hơi mạnh hơn, nhưng cũng chỉ trội hơn một týt. Bạch Tử Thạch không muốn đem vị trí một trong năm khối mao liệu lãng phí vì một khối mao liệu thể này.

Kỳ thực, lần Bạch Tử Thạch đã mắc phải một nhầm lẫn. Cậu hoàn toàn đánh giá thấp phi thủy Đậu Chung, Phù Dung Chung! Phải biết rằng từ mao liệu cấp 1 mà có thể giải ra Đậu Chung, Phù Dung Chung đã có thể coi là đại trưởng rồi. Hơn nữa không biết từ lúc nào trong lòng Bạch Tử Thạch lại có một ý nghĩ, chỉ khi toàn bộ năm khối mao liệu đều đại trưởng mới có thể giành được một thành tích tốt. Thực ra không

phải vậy, năm khối mao liêu đều đại trưởng, đó là chuyện chỉ có đồ thạch sư cao cấp mới có thể làm được, hơn nữa cũng không thể chỉ chọn lựa trong đồng mao liêu chả có biểu hiện gì đáng nói này. Sát hạch đồ thạch sư, chỉ cần thí sinh có thể chọn trúng hai khối mao liêu đồ trưởng, thì cơ bản là đủ tiêu chuẩn. Nhưng, trúng hai trong năm cũng không phải chuyện dễ. Phải biết rằng trong mao liêu, nhìn trứng muối nhìn măng vằn thôi cũng có vô cùng nhiều tri thức. Không phải cứ trứng muối thì nhất định sẽ tốt, có một số trứng muối rất rỗng, mao liêu như thế cũng không có phỉ thúy, hoặc là phỉ thúy bên trong chắc chắn đã sớm bị phá hỏng. Đồ thạch, mao liêu đồ sụp mới chiếm đa số, người trở thành đồ thạch sư ở trên toàn bộ Bắc Nhã nhiều vô số kể, nhưng chân chính sống được bằng nó lại không có mấy người. Chương ngại lớn nhất là tiền bạc, bồi dưỡng đồ thạch sư tuyệt đối là một chuyện đắt tiền. Chỉ một khối mao liêu thôi rẻ thì hơn ngàn, đắt thì hơn trăm vạn, thậm chí ngàn vạn. Vô số lần đồ thạch mới nuôi dưỡng được kinh nghiệm, tri thức tích lũy của đồ thạch sư. Á thú nhân đi đồ thạch không ít, nhưng giữ vững kiên trì được thì rất ít.

Mà Bạch Tử Thạch không giống vậy, cậu có được thiên phú trời cho. Nhưng cũng vì vậy, tầm mắt của cậu cũng bị giới hạn ở một mức độ cao. Cậu đứng ở một khởi điểm cực kỳ cao, người xung quanh không phải là người của gia tộc có thể lực vững chắc ở Á Thành chẳng hề thiếu phỉ thúy phẩm chất cao như Vincent và Allan, thì cũng là đồ thạch sư cao cấp như Sigma. Nó khiến cậu quen với việc yêu cầu cao với bản thân một cách tự nhiên, một chút cũng không cảm thấy có gì không đúng. Hơn nữa cậu đánh giá lần sát hạch đồ thạch sư này rất trọng yếu, nhất định phải vượt qua, thì viết hôm qua thất bại đã dồn cậu đến chân tường.

Bạch Tử Thạch nhú chặt mày, tại buổi sáng cuối thu, mà chảy ra một tầng mồ hôi mịn. Hiện tại thời gian đã qua hơn một giờ, cậu thậm chí vẫn chưa tìm ra khối mao liêu thứ hai của mình! Đây không chỉ khiến cậu nghiêng rằng nghiêng lợi, mà thời gian ước chừng không đủ rồi cuộc cũng khiến Bạch Tử Thạch ý thức được mình chỉ xem mao liêu cấp một là chuyện khiêu chiến nghiêm trọng đến thế nào.

Hít sâu một hơi, Bạch Tử Thạch bước vào cửa hàng thứ 11. Mao liêu vẫn xếp đồng ở chỗ không xa cửa vào của cửa hàng, cậu ngồi xổm xuống, vươn một tay ra đặt lên khối mao liêu thứ nhất, lòng bàn tay cậu đã bị bụi đất bám đầy, ngay cả thời gian lau cũng không có. Vươn ra, cầm lấy, vươn ra, cầm lấy. . . động tác này đã trở thành thói quen. Song theo từng khối mao liêu đã sờ qua, tâm Bạch Tử Thạch lại dần dần nặng trĩu.

Không được! Cứ thế này, thời gian tuyệt đối không đủ!

Trong đầu hiện ra nét mặt ôn nhu sùng nịnh của Vincent, Bạch Tử Thạch cắn răng một cái, không được! Nhất định phải thông qua, chỉ có thông qua sát hạch đồ thạch sư mới từng bước đi lên được, mới có được danh vọng và sức ảnh hưởng! Mới đảm bảo an toàn cho bản thân ở mức lớn nhất khi tiến hành nghiên cứu cơ thể! Mới có thể sống thật lâu thật lâu cùng Vincent, không để hấn vì sau này mình chết mà thương tâm!

Tầm mắt Bạch Tử Thạch lơ đãng chạm phải bàn tay trái vẫn luôn nhàn rỗi, ánh mắt chợt lóe, trong lòng đột nhiên nảy ra một suy nghĩ trong đầu — nếu như đồng thời sử dụng cả tay trái và tay phải, thì cậu có thể đồng thời cảm ứng hai khối mao liêu không nhỉ ?! Nếu như, thật sự có thể, thì cậu sẽ có nhiều ra một nửa thời gian!

Nghĩ đến liền thử, Bạch Tử Thạch tìm hai khối vừa rồi đã sờ thử qua, bên trong mao liêu chỉ có khối gạch liêu, đem chúng xếp vào cùng một chỗ, hai tay tách ra đặt lên từng khối mao liêu. Chỉ một lát sau, ánh mắt của cậu liền sáng lên. Hai loại cảm giác hơi yếu cùng truyền lại, nhưng không bị dung hợp vào làm một, cậu có thể dễ dàng phân biệt đây là hai cổ cảm ứng nhỏ nhỏ!

Khóe miệng không kìm được tràn ra một nụ cười toe toét, tay trái và tay phải của Bạch Tử Thạch nhất tề khởi công, hiệu suất đề cao không phụ sự mong đợi của cậu! Dùng hai giờ kế tiếp từ trong hơn 30 cửa hàng tìm được ba khối mao liêu phù hợp với ý cậu.

Một khối vỏ hoàng sa, khoảng 60, 70kg, phỉ thúy bên trong có thể đạt tới Thủy Chung; một khối vỏ bạch sa, khoảng 20 kg, là một khối Nhu Chung phẩm chất không tệ; và một khối hắc ô sa, khoảng 30 kg, phỉ thúy trong khối hắc ô sa này là tốt nhất, chắc là một khối cao Thủy Chung đa sắc.

Thời gian chỉ còn lại mười mấy phút, Bạch Tử Thạch quyết định không lượn đến cửa hàng tiếp theo nữa, cậu mở quyển sổ nhỏ của mình ra, trong đó ghi khoảng mười mấy khối mao liêu, có một khối Phù Dung Chung là tốt nhất. Cậu lập tức không do dự nữa, nhìn tên cửa hàng xong liền vọt ra ngoài, đó là cửa hàng thứ 22 cậu xem, cách chỗ cậu đứng không xa lắm.

Lúc còn 10 phút, thì Bạch Tử Thạch vọt vào cửa hàng kia, lúc còn dư lại 6 phút, thì cậu tìm được khối mao liêu Phù Dung Chung kia, dán thẻ đánh số của mình lên. Lúc còn dư lại 4 phút, chủ cửa hàng lấy cái rương ra, bê mao liêu bỏ vào rương, khóa lại. Một phút đồng hồ cuối cùng, Bạch Tử Thạch nhìn bốn chữ ‘trả tiền thành công’ trên máy tính tiền, thở phào một hơi dài. Cùng lúc đó, tiếng chuông reo chói tai cũng vang vọng trên bầu trời phố mao liêu.

“Thời gian cuộc thi sát hạch thực tiễn lần thứ nhất đã kết thúc, mời các thí sinh dừng công việc trong tay, dựa theo thứ tự rời khỏi nơi thi, nếu có ai làm quá giờ, sẽ hủy bỏ tư cách trúng tuyển lần này.”

Bạch Tử Thạch bước ra khỏi phố Đông liền thấy Vincent đứng chờ ở phía xa xa bên ngoài, nhìn thấy người yêu, cậu cong lên khoe miệng nở một nụ cười thật tươi với hắn.

Bây giờ, kết quả chỉ có thể nghe theo thiên mệnh làm hết sức mình.

68. Chương 68: Danh Tiếng Được Lan Rộng

Trong giây phút nhìn thấy Vincent đó, tâm trạng căng thẳng bốn giờ qua của Bạch Tử Thạch dường như thoáng cái liền thả lỏng, cảm giác mệt mỏi từ đáy lòng bỗng nhiên dâng lên, mạnh đến mức khiến cậu suýt nữa thì không cất bước nổi.

Vincent ngược hướng dòng người đang đi lại trên phố Đông đi tới bên cạnh Bạch Tử Thạch: “Chúng ta về nhà thôi.”

Giương lên một nụ cười, Bạch Tử Thạch ngay cả thanh âm cũng không có sức phát ra: “Không biết sao, bây giờ chỉ cảm thấy vô cùng mệt.”

“Người vất vả rồi.” Vincent vẽ mặt nhu hòa, vươn tay về phía cậu, Bạch Tử Thạch vội lấy tay hắn, đem phần lớn sức nặng đặt lên người Vincent, hai người từ từ đi trên con đường về nhà. Trên đường Vincent cũng không hỏi cậu chuyện sát hạch lần này, tựa như không hề quan tâm, Bạch Tử Thạch biết hắn là không muốn làm mình bận khoản quá nhiều, giống như lúc nhiều học sinh Thiên triều mới thi vào trường cao đẳng xong, rất nhiều cha mẹ đều cố nhịn không hỏi con cái thi thế nào, chỉ sợ gây áp lực quá lớn cho con.

Vincent săn sóc làm cho trong lòng Bạch Tử Thạch vô cùng ấm áp, cảm giác lặng yên dạo bước cùng người yêu cũng không tệ, đương nhiên, người phải lo đi đủ các loại ánh mắt trên đường đi. Kể từ khi tới Á Thành Bạch Tử Thạch cảm thấy năng lực xem nhẹ ánh mắt người khác của mình tăng lên thẳng tắp.

Sau khi về đến nhà, Bạch Tử Thạch ngay cả cơm cũng không ăn, tắm rửa xong, liền lao thẳng lên giường. Trải qua bốn giờ dò xét vội đến chân không chạm đất, thực sự là đã hao phí không ít tinh thần của cậu, sau khi thả lỏng, Bạch Tử Thạch cảm thấy cả đầu mình cũng đau. Hiện giờ Vincent cũng không thúc giục cậu dậy dùng cơm hay gì đó, mà để cậu ngủ tiếp. Bạch Tử Thạch ngủ một giấc đến thiên hôn ám địa, đợi cậu mở mắt ra thì đã là sáng hôm sau.

Chớp chớp cặp mắt ngái ngủ mông lung, Bạch Tử Thạch nghiêng đầu, khuôn mặt trầm tĩnh ngủ của Vincent gần trong gang tấc, không có vẻ lạnh lùng tự kiềm chế bình thường, hắn ngủ trông thật ôn hòa và yên bình, gương mặt tuần mỹ hướng về phía mình, tiếng hít thở nhẹ nhàng chậm chậm ở trong buổi sáng yên tĩnh dường như cũng thật rõ ràng. Trong lòng như có một dòng suối ấm áp róc róc chảy qua, Bạch Tử Thạch không kim được vươn tay phác họa gương mặt Vincent trên hư không, dùng ngón tay mô tả đường nét của hắn, thấp giọng nói: “Ta nhất định sẽ cố gắng sống lâu hơn. . .”

Sau khi ngủ một giấc dậy, mặt mũi trên người đã bị quét sạch, Bạch Tử Thạch rửa mặt xong, liền bắt đầu làm bữa sáng trước, khiến cho Bạch Tử Thạch vui mừng là các loại đồ làm bếp đối với cậu mà nói mặc dù vẫn còn nặng nhưng so với trước đây hình như đã nhẹ hơn không ít.

Lúc cậu đang bưng bữa sáng lên bàn, thì Vincent cũng vừa vặn đi từ trên lầu xuống, Bạch Tử Thạch nghiêng người cười với hắn: “Nhanh rửa mặt rồi đến ăn bữa sáng đi. Lát nữa ta phải tới chỗ Sigma đó.”

Vincent đứng ở trên bậc thang, yên lặng nhìn Bạch Tử Thạch, ánh sáng mặt trời chiếu lên người tiểu á thú nhân đang bận rộn, làm quanh thân cậu cũng mạ lên một tầng ánh sáng, khi cậu quay lại mỉm cười, một

loại rung động khó nói lên lời tràn đầy trong trái tim Vincent, hấn đi từ trên cầu thang xuống, đem Bạch Tử Thạch ôm vào lòng, từ từ siết chặt, như thể muốn đem cậu hòa tan vào trong lòng.

“Làm sao vậy?” Bạch Tử Thạch nhẹ nhàng hỏi.

Vincent buông cậu ra: “Không có gì.” Bạch, ta nhất định sẽ không để số mệnh của người giống như tộc nhân của người!

Mặc dù đã 129 tuổi, nhưng thân thể Sigma vẫn rất khỏe mạnh, lúc Bạch Tử Thạch đến nhà ông, vị lão á thú nhân này đang kết thúc tập luyện buổi sáng, nhìn thấy tiểu đồ đệ trên mặt liền lộ ra nụ cười: “Sớm thế đã tới rồi sao?”

“Vâng, sư phụ buổi sáng tốt lành.” Bạch Tử Thạch rất cung kính vấn an Sigma rồi đứng ở một bên.

“Tới đây ngồi đi.” Sigma vẫy vẫy cậu, “Nói một chút về mao liêu hôm qua người chọn xem.”

Bạch Tử Thạch tới cũng chính vì chuyện có liên quan đến cuộc sát hạch lần này, nhưng vừa mới bắt đầu cậu đã cho Sigma một cú: “Ta chọn năm khối mao liêu cấp 1.”

Nụ cười của Sigma lập tức biến mất, kinh ngạc nhìn Bạch Tử Thạch, nhất thời cũng bị cách làm này của cậu làm cho sợ hãi không biết nói gì, một lúc lâu sau mới hoàn hồn. Làm một người từng trải sống gần 130 tuổi, bây giờ còn không đoán được dự tính của Bạch Tử Thạch sao? Trên khuôn mặt lão nhân từ trước tới nay đối với Bạch Tử Thạch vẫn luôn rất hiền từ xuất hiện vẻ tức giận: “Ồ đồ! Năm cấp bậc của mao liêu, ta chưa từng thấy ai điên đến mức tất cả năm khối mao liêu đều chọn cấp 1! Nhân cơ hội kiểm lời, người cho là dễ kiếm như vậy sao?! Ngày đó người nói không sao, nhưng kỳ thực không định buông tha con đường thứ hai đúng không?! Đồ thạch con đường này không dễ đi, người nếu muốn đi xa hơn, đi lâu dài, vậy thì phải đi thận trọng, khi đó tâm tư là trọng yếu nhất, chơi đồ thạch cơ bản giống như một cái nhịp tim, để tâm tư của mình bất chính, thì một ngày nào đó sẽ không chịu nổi biên độ cảm xúc dao động quá mạnh, mà cái kiểu chỉ vì lợi ích trước mắt như người là không chấp nhận được nhất. Nếu người ôm thái độ như vậy, ta dứt khoát sẽ không dạy người nữa, dạy càng nhiều, người ngã càng đau, miễn cho ta già rồi còn hại người!”

“Ta biết sai rồi, sư phụ, người đừng tức giận.” Sigma vẫn là lần đầu tiên dùng giọng điệu nghiêm khắc như thế nói chuyện với cậu, bất kể thế nào, Bạch Tử Thạch đều không hề cãi lại khề cúi đầu, bày ra bộ dạng được dạy dỗ nhận ra sai lầm. Mặc dù cậu không hề cảm thấy mình không thể đi lâu dài trên con đường đồ thạch, nhưng Sigma nổi giận như thế làm cho cậu thấy áy náy. Sư phụ là thật lòng muốn tốt cho cậu, mỗi lần được ông dẫn vào khu mỏ, thường xuyên qua lại nên Bạch Tử Thạch cũng từ trong miệng những người quen biết, biết được mình là đồ đệ duy nhất được Sigma dẫn vào khu mỏ. Bạch Tử Thạch đối với Sigma cũng phi thường tôn kính, Sigma tức giận, cậu cũng chỉ có thể ngoan ngoãn nghe giáo huấn.

Phát xong lửa giận, Sigma hơi bình phục một chút, nhìn đồ đệ đáng thương đang ngoan ngoãn cúi đầu chịu giáo huấn, rốt cuộc cũng không đành lòng nói nặng lời: “Nói đi, người rốt cuộc là có chuyện gì.” Ông vừa rồi thật sự là bị làm kinh sợ, bây giờ trút hết giận, mới cảm thấy không đúng. Tiểu đồ đệ này những cái khác không nói, nhưng con người luôn trầm ổn, không lý nào lại làm chuyện điên rồ thế được?

Sigma đang chờ cậu giải thích, thế nhưng. . . Bạch Tử Thạch cười khổ, cậu cũng muốn giải thích, nhưng phải nói thế nào đây? Nói cậu đã biết trước trong những khối mao liêu kia có phi thủy? Chưa biết chừng vừa nói ra xong Sigma sẽ cho là bị điên, mà cho dù có được xem như báu vật gì đó nâng niu cung phụng, thì không biết chừng cái chờ cậu kể tiếp chính là những chuyện như hạn chế tự do. Mặc dù Sigma luôn rất yêu quý cậu, nhưng từ trước đến nay Bạch Tử Thạch đều không ngại dùng suy đoán xấu nhất để suy đoán lòng người, năng lực này nếu như không đến thời điểm vạn bất đắc dĩ, thì ngay cả Vincent cậu cũng sẽ dấu đi đến cùng. Người sống cả đời, luôn có vài bí mật không thể chia sẻ với bất kỳ ai.

Cuối cùng Bạch Tử Thạch chỉ nói là: “Thời gian quá gấp gáp, bốn giờ cơ bản là không xem được bao nhiêu mao liêu, trong khu mao liêu cấp 2, 3 đầy ắp người, nên ta cũng không coi trọng, hơn nữa ai cũng đứng núi này trông núi nọ, cứ lo lắng có người sẽ thấy cái tốt nhất, tranh giành quyết liệt, ngược lại ta cảm thấy không bằng đến chỗ cấp 1 nhìn thử xem, mặc dù tỷ lệ ra lộc thấp, nhưng một khi ra lộc, chính là đồ trưởng, dễ lấy được điểm.”

Một phen giải thích này coi như có vài phần hợp lý, sắc mặt Sigma lập tức dễ nhìn hơn một chút, dù sao ông cũng đã trải qua cuộc thi đổ thạch sư, chỉ là năm đó bọn họ thi không có nhiều thí sinh như vậy?

“Thôi quên đi, ta chỉ là sợ người tự mãn kiêu ngạo, lại thêm chỉ biết cái lợi trước mắt, nếu không phải thế thì dù sau này người chỉ đổ thạch từ những mao liêu như thế, ta cũng vậy không quản người, người đã có suy tính của mình, ta cũng không nói người nữa, nhưng Bạch người phải nhớ kỹ, bất kỳ lúc nào, cũng phải đặt tâm tư của người ở chỗ ngay thẳng, không cầu người làm được đến mức không hề bận tâm đến tất cả các điều hơn lẽ thiệt, nhưng tối thiểu có thể lấy tâm tình bình tĩnh đối mặt với chuyện ‘đổ sụp’.”

“Ta hiểu. Sư phụ, ngài yên tâm, ta sẽ không để người thất vọng.”

Sắc mặt Sigma lúc này mới dễ nhìn chút: “Chọn năm khối mao liêu cấp 1. . . Nói một chút coi, người có mấy phần nắm chắc?”

Bạch Tử Thạch trầm ngâm một phen, mới bị khuyên răn không được kiêu ngạo tự mãn, cậu nghĩ nghĩ, mới nói: “Hai trong năm là nắm chắc.”

“Yêu!” Sigma bị trêu tức, cười, mới bảo cậu không được kiêu ngạo, trông vẻ mặt bây giờ cũng nghiêm túc, thế mà lại nói gì đây!” Người mới học được bao lâu a, dám nói ở trong mao liêu cấp 1 có thể nắm chắc hai trong năm?”

“A?” Nghe giọng điệu này, Bạch Tử Thạch sững sốt, mình cho rằng đã nói thấp rồi, mà vẫn bị Sigma cho là cao ư? Sợ lại bị khiển trách, Bạch Tử Thạch ngửa cổ tay lên: “Vận đạo của ta cũng không tệ a, sư phụ, hướng chỉ ngài còn cho ta cái này.”

Sigma trông thấy trên cổ tay như bạch ngọc của tiểu đồ đệ đeo đá may mắn màu xanh lục đậm, cũng có chút không xác định. Truyền thuyết của đá may mắn mặc dù không biết có phải thật hay không, như từ khi ông có được đá may mắn này, vận khí thật sự cũng không tệ. Tỷ lệ đổ trưởng khi đổ thạch luôn cao hơn một chút so với đổ sụp, có thể leo lên vị trí đổ thạch sư cấp 8 này, Sigma cũng cho một ít công lao là dựa vào đá may mắn. Hiện tại ông thân là đổ thạch sư cấp 8, một bó tuổi tác này cũng không có dã tâm gì, thấy tiểu hài tử là một cô nhi vừa đáng thương vừa đáng yêu, hơn nữa còn nể mặt mũi Vincent, liền đem cho cậu. Bây giờ đột nhiên bị Bạch Tử Thạch lấy ra nói, cuối cùng cũng tin vài phần, hướng hồ đồ đệ này của ông vận khí thật sự là phi thường không tệ.

“Hai trong năm, người lại chọn toàn là cấp 1, nói thế thì phần thi thực tiễn thông qua không có vấn đề gì lớn.” Sigma nghĩ nghĩ nói, “Thường thì thông qua phần thi thực tiễn cũng chính là xác suất này, bất quá ngày mai các người không được giải sụp phải thúy mới được. Giải thạch cũng là một phần của thi thực tiễn. Nhưng mà, năm nay xác suất này cũng không chắc lắm, người báo danh năm nay so với các năm nhiều hơn không ít. Hơn nữa quy tắc chấm điểm cho phần thi sát hạch thực tiễn cũng nghiêm khắc hơn. Vì ngại người đi tham gia sát hạch, nên ta từ chối lời mời làm tổng giám khảo của công hội, bây giờ cũng không dám chắc tình hình năm nay như thế nào.”

Hai trong năm là có thể thông qua? Bây giờ Bạch Tử Thạch mới có chút phản ứng, lần này cậu sợ là đã làm hơi quá rồi. Từ trong đồng cấp 1 chọn trúng 5 khối kém nhất là Phù Dung Chung. . . Quá chói mắt! Hơn nữa, thành tích còn phải công bố công khai ra ngoài, kèm theo số báo danh và tên tuổi thí sinh! Danh tiếng này phỏng chừng sẽ lan truyền rộng rồi!

“Sư phụ, người nói có ai năm khối đều trúng không, hơn nữa là đại trưởng.” Bạch Tử Thạch giống như vui đùa hỏi một câu.

Sigma cười cười: “Sát hạch qua nhiều năm như vậy, chuyện gì mà không có. Năm khối đều trúng cũng có, nhưng tính đại trưởng như trong cuộc thi (cấp bậc mao liêu so với cấp bậc phải thúy). . . thì thật ra chưa từng có.” Nghĩ tới đây, ông cười cười, “Nếu thật sự có chuyện đó, thì không cần tiêu chuẩn chấm điểm, ta cũng có thể trực tiếp kết luận hẳn khẳng định lấy được mãn điểm. Nếu như trước đó hẳn biểu hiện không tệ, có lẽ mấy lão bất tử trong công hội đều tranh cướp thu làm đồ đệ, mấy lão gia hỏa trong công hội kia, cướp được nhất định sẽ rất đắc ý.”

... Sư phụ, vậy ngài cứ chuẩn bị đắc ý đi. . .

69. Chương 69: Giải Súp

Cuộc trò chuyện của Bạch Tử Thạch và Sigma lại làm cậu không an tâm lắm, Bạch Tử Thạch nhớ lại quá trình đổ thạch trong khoảng thời gian này, cuối cùng cũng phát hiện ra hình như mình coi chuyện đổ trưởng hơi dễ dàng rồi, bất kể là trong sách hay là người khác thậm chí ngay cả bản thân mình cũng thường nói cái gì mà ‘Đổ trưởng khó, đổ súp chiếm tỷ lệ 90% trong đổ thạch’, cái gì ‘Thần tiên khó đoạn thốn ngọc’ (thần tiên cũng khó đoán phía dưới tác giả có phải phỉ thúy hay không) . . . Với cậu, những lời này luôn là trắng dưới nước hoa trong sương, cậu vẫn biết, nhưng nếu nói linh hội. . . thì đúng là không có cách nào nhận thức rõ ràng.

Này không được. Sau này nói chuyện liên quan đều phải cẩn thận một tý. Thực ra thì cậu đã hối hận khi hỏi Sigma về vụ năm khối toàn trúng kia, cậu chân trước mới hỏi, chân sau năm khối mao liêu của mình đã toàn trúng hơn nữa còn đại trưởng, điều này sẽ khiến Sigma suy nghĩ thế nào đây? Mặc dù nhất thời sẽ không nghĩ rằng cậu có thể dò được phỉ thúy, nhưng sẽ có một chút hoài nghi. Bất quá, may mắn là, người hoài nghi là Sigma, sư phụ của cậu, điểm hoài nghi này vẫn chưa đến mức có ảnh hưởng bất lợi gì đến mình.

Khiêm tốn làm người. Bạch Tử Thạch đặt cho mình một cái mục tiêu cao xa. Lần này cậu thật sự quá vội vàng, không suy tính kỹ rồi.

Ở nhà nghỉ ngơi thêm hai ngày, ngày đầu tiên bắt đầu giải thạch, Bạch Tử Thạch nhận được thông báo, báo cho cậu phải đến giải thạch trường số 3 để tham gia sát hạch. Giải thạch trường số 3 ở chủ thành của Á Thành, bình thường thú nhân đều không được phép tiến vào, nhưng Vincent là ngoại lệ, tỷ tỷ người ta là thành chủ ở tại phủ thành chủ ở Á Thành, ra vào thoải mái. So với những á thú nhân mới sáng sớm tinh mơ đã phải lái xe, ngồi xe đi tới thì cậu có thể coi là hạnh phúc hơn nhiều, sáng dậy không nhanh không chậm rời giường ăn sáng, ngồi lên lưng Vincent, cất cánh. Không đầy năm phút, an toàn hạ cánh.

Vừa an toàn vừa tiện lợi. Tạm biệt Vincent xong, Bạch Tử Thạch lấy giấy chứng nhận thi của mình ra, rồi được hai thú nhân to cao cho vào trường thi. Vincent thấy bóng dáng cậu tiến vào cửa, mới xoay người rời đi.

Phủ thành chủ của Á Thành ở ngay chính giữa Á Thành. Vincent gõ mở cửa, liền nhìn thấy bóng dáng đại a tỷ vùi đầu bận rộn, Chrollo đã sớm nhận được thông báo của người bên ngoài, nghe thấy có người đẩy cửa đi vào cũng không ngăn đầu mà miệt mài viết gì đó: “Vicent, người trước chờ một lát.”

Vincent nhìn thân hình đại a tỷ gầy yếu hơn trước nhiều, con người cũng không khỏi hơi u ám: “Ta tới là để nói với người, ta cần sợi Nguyệt Miên Hoa.”

Lúc này Chrollo mới đột nhiên ngẩng đầu lên: “Người muốn lên cấp bảy?!”

“Ân.” Vincent gật đầu, nhìn nụ cười vui mừng hân hoan trên gương mặt Chrollo, vẻ mặt cũng không khỏi trở nên nhu hòa, “Chờ ta lên cấp xong, ta sẽ theo yêu cầu của người, vào đội hộ vệ.”

Nụ cười của Chrollo càng gia tăng, lần này mang theo chút xúc động: “Người cuối cùng cũng bằng lòng tới giúp tỷ tỷ.”

Đối mặt với tỷ tỷ từ nhỏ đã gian khổ học tập lúc rảnh rỗi cũng không quên quan tâm đến mình, Vincent khó có được giải thích: “Trước đây mặc dù sức mạnh của ta không kém, nhưng tuổi tác xếp hạng thấp ở đó, thực lực so với vài người khác, cũng quả thật có chỗ không bằng. Bây giờ lên cấp bảy, cũng đến lúc rồi.”

“Ta biết bản khoán của người. Thế nhưng, Vicent, bây giờ quê hương của chúng ta đã đến thời điểm tương đối nguy cấp. Theo ngàn năm tiến hóa, giá trị sức mạnh của người trên đại lục đã vượt xa so với năm xưa, mặc dù lũ dã thú vẫn là đại địch, nhưng đã không còn tính là nguy hiểm nhất, nói không chừng qua một thời gian nữa, ấu tể lớn vài tuổi cũng có thể có thực lực của thợ săn. Thiên tài săn giết các nơi không ngừng xuất hiện, thân thể ấu tể ra đời cũng càng ngày càng mạnh mẽ, qua vài năm nữa, không chừng mọi người không cần tiến hóa cũng có thể đối phó với dã thú. Các đại bộ lạc tuy e ngại công ước mười bộ lạc năm đó, e ngại vấn đề sinh sống của thú nhân, nên không công khai nghiên cứu vũ khí có uy lực lớn hơn, nhưng bí mật hoạt động không ngừng, mà chính chúng ta cũng không ngừng nghiên cứu đó thôi, cái công ước kia sớm muộn gì cũng sẽ biến thành vật trang trí. Hiện tại Á Thành của chúng ta sở dĩ có thể có tự do như hiện nay, hoàn toàn là do nhu cầu cực lớn của thú nhân đặc biệt là thợ săn cao cấp đối với phỉ thúy. Nhất

là bây giờ khoáng thạch càng đào càng ít, mười đại bộ lạc kia đều không phải là loại ngọc, một khi lực ảnh hưởng của phi thúy đối với thú nhân giảm xuống, địa vị Á Thành của chúng ta cũng sẽ giảm xuống theo. Huống chi, còn nửa năm nữa chính là đợt thú triều tháng tiếp theo, mười bộ lạc nhất định sẽ phái người đến mua nguyên thạch, đến lúc đó không tránh được một cuộc ‘thi đấu hữu nghị’. Nếu như không trụ được, không chừng sẽ bị uy hiếp sức mạnh. Chúng ta nuôi một đồng thợ săn cấp cao, vì sao chứ, chính là vì kinh sợ! Nhưng trong những người đó đến tột cùng có bao nhiêu người sinh ra tâm tư khác, không cần ta nói người cũng có thể nghĩ ra. Bây giờ người gia nhập vào, ta cuối cùng cũng có thể yên tâm hơn.”

Trước đây Vincent chỉ say mê cho võ học, mặc dù biết tình trạng Á Thành không tốt, nhưng không ngờ lại đến mức này, con người hẳn trầm xuống: “Đại a tỷ, ta biết nên làm như thế nào.”

Mấy ngày nay cuối cùng Chrollo cũng nghe được một cái tin tốt, nhìn a đệ đã trưởng thành thú nhân xuất sắc thế này, hẳn cũng rất vui mừng, nhớ lại khi còn bé thường xoa xoa đầu hắn, bây giờ đã với không tới.

“Bất quá, có một điều, ta hy vọng đại a tỷ có thể đáp ứng.” Ánh mắt Vincent khẩn thiết nhìn tỷ tỷ, “Bạn lý của ta chỉ có một người là Bạch, hy vọng đại a tỷ hỗ trợ để với người hiểu rõ điều này. Ta chưa bao giờ cho rằng bạn lý khế ước có thể dễ dàng ảnh hưởng đến chính trị.”

Chrollo ngẩn ra, cúi đầu nghĩ nghĩ: “Ta sẽ giúp người ngăn lại. Dù sao sau này người cũng không nhân nhả như hiện tại được, nếu cậu ấy chịu được ở bên cạnh người, ta sẽ không làm khó cậu ấy. Người rất thích cậu ấy, ta biết.”

“Vây cũng được.” Về mặt Vincent vẫn như cũ, lại cùng Chrollo trò chuyện vài câu, rồi rời đi.

Mà lúc này, Bạch Tử Thạch đang do dự do dự, lại do dự với khối mao liêu thứ ba. Cậu cầm phấn trong tay, đối diện với khối mao liêu này khoa tay múa chân, người nói xem nên vẽ ở đâu đây? Trải qua nhiều lần cậu dò xét, khoa tay múa chân, rốt cuộc cũng tính toán ra được đại khái vài phần, nếu vẽ ở giữa, một đao cắt xuống có lẽ phi thúy sẽ thành công bị cắt thành hai nửa, nếu lệch vào chỗ này 7, 8 cm, có lẽ có thể giải ra hoàn chỉnh.

Bây giờ vấn đề của cậu là — có muốn vì che giấu danh tiếng, mà đem một khối phi thúy hoàn chỉnh, mỹ lệ, cấp bậc khá cao, được rất nhiều người thềm nhỏ dãi, cho rằng rắc một đao giải sụp không? Loại chuyện này không hiếm thấy, dù sao giải thạch cũng không phải dễ giải. Bình thường loại phi thúy bị một đao bổ ra này để đề phòng năng lượng trôi mất theo thời gian, đều là lập tức bán đi, giá tiền thấp một chút cũng khiến người khác tranh đoạt, nếu thú nhân lập tức dùng, thì thật ra cũng không khác với dùng cả khối hoàn chỉnh. Nhưng cho dù không khác biệt gì, thì điều này từ đầu đã là quan niệm lưu lại, không hoàn chỉnh, chẳng khác nào giải sụp. Mặc dù loại giải sụp này so với đổ sụp chênh lệch một trời một vực, nhưng dù gì cũng chứng tỏ rằng tay nghề giải thạch của mình chẳng ra sao.

Nếu giải sụp, thì lại xuất hiện một vấn đề mới — cậu nữ sao?

Vớ vẩn, đương nhiên là không nữ.

Không nữ cũng phải nữ! Bạch Tử Thạch cắn răng quyết tâm, bàn tay cầm phấn định vẽ thẳng một đường xuống, lúc phấn gần chạm vào mao liêu, đột nhiên cậu lại rút tay lại. Bỏ đi . . . khối này là Thủy Nhu Chung, hay là đổi khối Phù Dung Chung kia đi. . . Nhưng Phù Dung Chung cũng vẫn đau lòng, nhìn đường phấn trắng nổi bật trên vỏ mao liêu, Bạch Tử Thạch chỉ cảm thấy rất chướng mắt, tiếng lưỡi mài của máy cắt thạch ma sát với vỏ mao liêu cũng khó nghe hơn trước cả trăm lần.

Chờ cắt xong, Bạch Tử Thạch tách mao liêu ra, nhìn hai khối mao liêu bị cắt thành một lớn một nhỏ, đau lòng run run khóe miệng. Rồi mới cẩn thận giải toàn bộ phi thúy ra, bỏ vào trong rương có đánh số của mình.

Làm xong hết thấy, cậu vội vàng đập nắp rương lại, mắt không thấy tâm không phiền. Nhưng khi nhìn hai khối còn dư lại, cậu lại cảm thấy lòng đau thắt, chết tiệt! Giải sụp một khối, bốn khối còn lại tất cả đều hoàn chỉnh hình như cũng hơi khó giải thích đi. . .

Tiểu á thú nhân ngồi ở bên cạnh mao liêu sục sục một trận, cuối cùng gắt gao nắm chặt nắm tay, đệt, luyện tiếc hải tử thì không bày được lang (dùng con mình làm mồi dụ sói -> làm việc gì đó thì phải trả giá bằng đại giới)! May mắn khối Thủy Chung đa sắc tốt nhất, và khối phi thúy Thủy Chung phổ thông đã được cậu

giải ra trước, đều hoàn chỉnh, không thì bây giờ cậu càng xoắn xuýt! Cẩn rằng, gắng chịu đau lòng, cuối cùng đem năm khối mao liêu đều giải ra, thời gian cũng đến buổi chiều, phải cố ý giải súp mao liêu, lần đầu làm chuyện thế này Bạch Tử Thạch ghen ghét ngay cả cơm cũng không nhớ là mình ăn cái gì.

Vội vàng đem một khối phỉ thúy Nhu Chủng cuối cùng bỏ vào trong rương, Bạch Tử Thạch liền khóa rương lại, nhìn những khối phỉ thúy bị giải thành hai nửa cậu liền có xung động muốn quay ngược thời gian lại.

Vì vậy lúc Bạch Tử Thạch đi từ trong sân thì ra lòng mảy trĩu xuống, bộ dạng đau khổ, Vincent vừa thấy bộ dạng này, thâm nghĩ, chẳng lẽ toàn bộ súp hết, hẳn nghe nói Bạch Tử Thạch chọn năm khối mao liêu cấp 1.

Nào biết rằng, Bạch Tử Thạch chỉ đang đau lòng ba khối mao liêu kia, càng làm cậu khó chịu là, những người khác đều nghĩ biện pháp đem phỉ thúy giải ra hoàn chỉnh, ngược lại, cậu lại tìm biện pháp cắt giải súp! Quá ghen ghét!

Tiểu á thú nhân mất đi sức sống lộ ra ngoài vẻ nhỏ nhắn đáng thương, ngay cả Sigma định nói cậu vài câu, trông bộ dạng cậu thế này cũng không nhẫn tâm mở miệng. Có điều, phải làm sao bây giờ đây? Hôm qua cùng mấy lão gia hỏa kia tán gẫu, nói tiểu đồ đệ tham gia sát hạch đồ thạch sư, bị mấy cái lão gia hỏa kích động, đập bàn lớn lối nói có thể trúng hai trong năm! Còn đặt không ít thứ tốt! Bây giờ. . .

Hay là ta đến chỗ khác trốn vài ngày đi. . . Sigma xụ mặt tính toán.

Nào ngờ, tối hôm đó khi kiểm sát viên mở rương định ghi lại thành tích của thí sinh để nộp lên, mấy cái lão nhân tròn mắt, dòm thấy cái tên rõ ràng rành ở trên, thành tích cũng rõ ràng rành, khó có được tập thể cùng phun ra tiếng chửi bới: “Hai trong năm? ! Phóng con mẹ nó rắm chó nhà người!”

“Này không phải là bị lỗ rồi sao?”

70. Chương 70: Học Đồ Cấp 1

Mấy cái đồ thạch sư cấp cao trong hội ngồi vây quanh một cái bàn tròn, ở chính giữa đặt một tờ phiếu điểm vừa mới thống kê đưa lên, ánh mắt của mấy lão nhân đều nhìn chăm chú vào một cái tên trên đó — Bạch Tử Thạch, số 256, mao liêu lựa chọn: năm khối cấp 1, thành tích: đại trưởng năm khối: một khối Thủy Chủng, một khối Nhu Chủng, một khối Thủy Nhu Chủng, một khối Hoàng Phỉ Thủy Chủng, một khối Phù Dung Chủng. . .

“Này? Các người nhìn, tên tiểu tử này năm khối mao liêu, giải súp ba khối.”

“Thật sao?!” Mấy lão gia hỏa tiến đến nhìn, quả nhiên là vậy! Năm khối mao liêu, chỉ có Thủy Chủng và Hoàng Phỉ Thủy Chủng là giải ra hoàn chỉnh, ba khối còn lại đều bị cắt một đao.

Mấy lão gia hỏa liếc nhìn nhau, không hiểu sao lại cảm thấy muốn thở dài một hơi.

Mapler sách sách hai tiếng, trong giọng nói có chút tự vị không đúng: “Người nói xem lão bắt tử thu cái tiểu đồ đệ thế nào? Đây không phải là mới thu chưa tới bốn tháng sao? Vậy mà đã thế này?” Hai bàn tay cầm phiếu điểm run rẩy, “Nếu như thủ pháp giải thạch mạnh hơn, thì còn để người khác thu đồ đệ không đây?!”

“Không chịu nổi vận khí tốt của người ta a!” Gray chưa chút nói, “Người nói xem mấy cái đồ đệ của lão ta, có đứa nào không tốt không?”

Nhớ tới mấy đồ đệ Sigma thu, mấy lão nhân lại nhìn nhau, đều thấy trong mắt đối phương là ghen tỵ trần trụi. Reid nhẹ giọng khụ một tiếng, chậm rãi nói: “Ta cảm thấy tâm linh của ta bị tổn thương nghiêm trọng, đánh cược hôm qua ta tuyệt đối không thừa nhận!”

Mấy người sững sờ, nhìn vẻ mặt quang minh chính đại của Reid, cũng không nhịn được mắng một tiếng ‘Vô sỉ’ ở trong lòng, sau đó vuốt vuốt râu, nhe răng nhe lợi, cùng biểu đạt phần nộ của mình, người một câu ta một câu, đại khái ý là: Sigma lão bắt tử người nha, thu mấy đồ đệ đều không chịu thua kém như vậy, bây giờ đệ tử quan môn lại cho chúng ta một đòn đả kích! Ảnh hưởng nghiêm trọng đến tâm trạng và chất

lượng thu đồ đệ của chúng ta. Hơn nữa người được một cái đồ đệ tốt, khiêm nhường giấu diếm thì thôi, còn muốn thắng cuộc? Vậy là quá tham lam, rất không được!

Sigma lúc này hoàn toàn không biết suy nghĩ của mấy ông bạn xấu xa, mà đang mãi nghĩ xem làm thế nào để trốn cơ.

Mà ghen khuất âm ứ trong lòng Bạch Tử Thạch dưới các loại săn sóc của Vincent, cũng dần dần biến mất. Chuyện làm cũng đã làm rồi, vả lại cậu cũng không cảm thấy hối hận. Dù sao trước đây bất kể là tiến hành đổ thạch chiến với Sylvester, hay chọn phỉ thúy ở khu mỏ, đều là sự phụ giải thạch giúp cậu giải. Cậu đã nói tay nghề giải thạch của mình chẳng ra sao, sự phụ cũng biết điểm này. Năm khối phỉ thúy hoàn chỉnh lần này phải nói thế nào đây? Huống chi lúc trước quá vội vàng nên cậu không hề thu liễm năm trứng năm, Sigma sẽ nghĩ thế nào?

Với lại phỉ thúy cũng không phải là đồ sứ Thiên triều, hư hỏng liền phá hủy giá trị nghệ thuật của nó, chỉ cần không để lâu, đợi thi xong, liền cho Vincent dùng, cũng không tính là phá hủy giá trị của chúng. Lúc còn là điêu khắc sứ, cậu cũng thấy không ít khối phỉ thúy bị cắt nhỏ. Chẳng qua rõ ràng có thể làm tốt nhất, cậu lại không thể, cảm giác này khiến người ta khá khó chịu.

Bất quá, có bỏ có được. Chỉ cần không làm sự phụ quá nghi ngờ, coi như cũng không tiếc.

Bạch Tử Thạch rốt cuộc cũng có lại sức sống khiến cho Vincent thở phào một hơi, xem ra cậu đã thật sự khôi phục lại, thú nhân mới dám an ủi vài câu: “Không sao đâu, cho dù thành tích lần này không tốt, còn có lần sau. Bạch, người không cần quá nóng vội.”

Bạch Tử Thạch dở khóc dở cười, cuối cùng cũng biết vì sao Vincent ngay cả hỏi cũng không hỏi thành tích của cậu, hơn nữa mấy ngày nay còn vô cùng dè dặt, cầm lấy tay đối phương, cậu nói thẳng: “Thành tích của ta rất tốt, chọn năm khối bên trong tất cả đều có phỉ thúy. Ta không vui là bởi vì giải thạch giải sập mất ba khối, đều một đao cắt thành hai nửa.”

Vincent nhìn trầm mặc hồi lâu, bỗng nhiên đem người túm lấy, đặt lên ghế salon, hung hăng hôn Bạch Tử Thạch một cái đến mức khó thở, tay chân bủn rủn. Trùng phạ xong Bạch Tử Thạch, Vincent liền lấy máy truyền tin ra báo cho Sigma, đầu kia Sigma vừa nghe thấy năm trứng năm, thiếu chút nữa nhảy dựng lên trực tiếp mắng: “Bạch cái tiểu hỗn đản kia, năm trứng năm còn bày ra cái bộ dạng đó à! Không phải là giải sập ba khối thôi sao? Đã sớm biết tài nghệ giải thạch của nó chẳng ra sao mà, lại còn muốn giải ra hoàn chỉnh cả năm khối á? Nó mới giải được mấy khối mao lưu chứ! Học được dọa người rồi hả? Lần sau để ta thu thập nó!”

Vincent đem nguyên lời nói của Sigma một chữ cũng không sai chuyển cho Bạch Tử Thạch, làm tiểu á thú nhân trưng ra khuôn mặt đau khổ.

Đến ngày công hội đổ thạch sư công bố thành tích cuộc thi, thí sinh có mấy tính canh sẵn trước máy tính, cũng không ít người trực tiếp đến cửa công hội đổ thạch sư chờ thông cáo được dán lên. Tám giờ, thành tích đúng giờ hiện ra, 13.000 thí sinh lần này, người thông qua không quá 130 người. Bạch Tử Thạch bắt đầu nhìn từ đầu bảng, song càng nhìn xuống, tâm cậu càng lạnh, đã đến hơn một trăm, vẫn không có tên cậu, ánh mắt sáng ngời dần dần ảm đạm đi. Khuôn mặt cậu rầu rĩ cho đến khi nhìn thấy cái tên cuối cùng, mới ngẩn ra, nhìn cái tên cuối cùng dần dần cười rộ lên, hơn nữa càng cười càng sáng lạn: “Thi đậu! Thi đậu! Thật sự thi đậu!”

Ở cuối giấy thông báo có một dòng viết: Bạch Tử Thạch số báo danh 256, thành tích thi viết 48 điểm, thành tích thực tiễn 100 điểm, thông qua. Đằng sau còn một dòng chú thích: xét thấy thí sinh này thành tích thực tiễn vô cùng xuất sắc, đặc biệt phê chuẩn thông qua. Nếu như có dị nghị, mọi quyền giải thích đều thuộc về tổng công hội đổ thạch sư.

Xem hết giấy thông báo này, hề chú ý tới Bạch Tử Thạch trường hợp đặc biệt này, không ít người cũng không phục lắm, rõ ràng thành tích thi viết không đạt tiêu chuẩn! Những người còn bình tĩnh cư xử, thì đi đào bới thành tích cụ thể của từng cá nhân, khi thấy năm khối mao lưu cấp 1 của Bạch Tử Thạch toàn trứng, một khối kém nhất cũng là Phù Dung Chung, tất cả đều cam nín. Không có biện pháp, thành tích này quá mức hoành tráng.

Thế nên sau ngày phiếu điểm được công bố, Bạch Tử Thạch nhận được thông báo, đến công hội lấy giấy chứng nhận đồ thạch sư học đồ cấp 1 và huy hiệu của cậu, đồng thời lúc đó cũng chịu đủ kiểu vây xem của một trăm hai mươi chín người thông qua còn lại.

Bạch Tử Thạch nổi danh rồi. Bởi vì chuyện được đặc biệt phê chuẩn thông qua lần này, nên triệt để nổi danh luôn. Chế độ sát hạch của công hội đồ thạch sư thành lập 777 năm, tổng cộng đặc biệt phê chuẩn năm người thông qua, lần đặc biệt phê chuẩn gần đây nhất là 212 năm trước, là một á thú nhân tên là Duncan, á thú nhân này vì không trải qua giáo dục đồ thạch sư một cách hệ thống, thi viết cũng không thông qua, nhưng thi thực tiễn đạt được thành tích tốt năm trúng bốn, trong đó một khối còn là Thủy Tinh Chủng, được đặc biệt phê chuẩn. Sau này Duncan đã trở thành một đồ thạch sư cấp 7, đến lúc 105 tuổi thì mất vì bệnh. Á thú nhân được đặc biệt phê chuẩn trước đây cuối cùng không một ai không trở thành đồ thạch sư cao cấp, thấp nhất cũng là một đồ thạch sư cấp 6.

Khi có người tuôn ra những tư liệu này, ‘cơn sốt Bạch Tử Thạch’ vốn có chút nguội đi lại lần nữa bùng cháy. Những chuyện khác của cậu bị bối ra từng chút một, đầu tiên là thân phận bạn lữ của Bác Gia Garcia, chỉ riêng điểm này cũng đủ để bạo động, còn là đồ đệ quan môn của Nhã Gia Sigma điều này lại dấy lên một đợt sóng lớn, song thành tích cường hân kia của cậu mọi người cũng cảm thấy đạt được lý giải, vài người vốn còn hâm mộ, ghen tỵ, oán hận các kiểu giờ trong lòng cũng coi như cân bằng một chút. Đồ đệ của Nhã Gia mà. . .

Tiếp đó đồ thạch chiến giữa Bạch Tử Thạch và Sylvester cũng bị lật ra, thành tích cũng hoành tráng không kém khiến cho người khác không nhìn được phải ngược nhìn, lại còn phiếu điểm của cậu tại học kỳ này ở học viện đồ thạch đánh giá thi toàn bộ đạt xuất sắc thông qua. . .

Đến sau đó là chuyện, cậu 24 tuổi trên Bác Nhã đại lục vẫn là tuổi vị thành niên, trước lúc cậu vào đồ thạch viện cơ bản cũng chưa tham gia vào nghề này bao giờ, chỉ nửa năm học tập mà đạt đến trình độ này. . . v.v....

Có thể nói, những việc này liên tục không ngừng bị bối ra, rất nhiều người quan tâm đến chuyện này tâm trạng cũng dần dần chuyển biến, từ ban đầu cảm thấy không phục, cảm thấy Bạch Tử Thạch không chừng là vận khí tốt mới như vậy, nhưng theo từng cái sự thật, từng cái chứng cứ xuất hiện, bọn họ bắt đầu cảm thấy tất cả những gì Bạch Tử Thạch đạt được đều là thực lực của bản thân cậu ấy.

Đồ thạch cũng có phân chia thiên phú. Điểm này rất nhiều người cũng thừa nhận. Hiện tại Bạch Tử Thạch đã trở thành người cực nhạy cảm với mao liêu, người như vậy chỉ cần có thể kiên trì đi tiếp, chịu đựng được áp lực trên con đường đồ thạch, thì thành công tuyệt đối không phải việc khó, huống chi còn có Nhã Gia Sigma bồi dưỡng.

Các loại châm chọc bất bình dần dần yếu đi, những lời ca ngợi thành tích đồ thạch của Bạch Tử Thạch bắt đầu chiếm ưu thế và tiếp tục kéo dài mãi không giảm.

Sigma bây giờ rất đắc ý, nhất là mấy lão gia hỏa trong công hội kia lúc trẻ thì so năng lực đồ thạch, già rồi thì so đồ đệ, thỉnh thoảng lại nói mấy câu chua lèm, khiến ông mỗi lần nghe được lại cực kỳ thoải mái, hận không thể đem Bạch Tử Thạch mang theo bên người, lấy ra khoe khoang, làm cho mấy lão gia hỏa kia đỏ mắt chết đi. Chính là ứng với cái câu ông nói ‘Ai cướp được, nhất định sẽ đắc ý’. Đắc ý đến nỗi ngay cả chuyện mấy lão gia hỏa kia lấp liếm tiền cược ông thắng được, ông cũng không nói gì.

Mà Bạch Tử Thạch đồng học nhân vật trung tâm của sự kiện lần này, sau khi Kenaf gọi điện cho cậu báo một câu chắc như đinh đóng cột ‘Người nổi tiếng rồi’, liền quyết định không có chuyện gì cực kỳ khẩn cấp, tuyệt đối không ra khỏi cửa, bị vây xem chả phải chuyện gì tốt đẹp cho cam.

Bất quá, cái ý tưởng này rất nhanh đã bị Sigma đập nát. Bây giờ Bạch Tử Thạch là đồ đệ bảo bối của ông, thiên phú vận khí cao lần nữa được chứng thực, trình độ coi trọng của Sigma cũng thẳng tắp tăng lên, những bài học được giảng và bài tập giao cho cậu cũng tỉ lệ thuận với sự coi trọng của Sigma. Mỗi ngày cậu đều phải đi theo Sigma đến khu mỏ nghiên cứu mao liêu, mỗi lần đều là sáng sớm đi, tối mới về, về là tắm rửa rồi chui lên giường.

So với người yêu bạn rợn, thì Vincent bắt đầu chuẩn bị thăng cấp, cấp 7 là một ngưỡng cửa, tính nguy hiểm lớn, từ khi hắn nhận được Tử Nhân Tinh, liền bắt đầu thu thập tương đối nguyên liệu phụ trợ, không đi

sẵn giết, nghỉ ngơi dưỡng sức thật tốt, mấy hôm trước đã lấy được một vị dược liệu cuối cùng từ chỗ đại a tỷ, lại đem phỉ thúy Bạch đồ trưởng lúc sát hạch hấp thu hết xong, cuối cùng bắt đầu trùng kích lên cấp 7.

Bởi vì trước đó chuẩn bị rất đầy đủ, thần kinh Vincent cũng mạnh mẽ chịu được đau đớn khi thăng cấp, nên sau ba ngày bế quan, Vincent xuất quan thành công đạt được tổ chất thân thể của thợ săn cấp 7, chỉ chờ sau khi thân thể quen thuộc, học tập kỹ xảo sẵn giết mới xong, thì chính là thợ săn cấp 7 đích thực.

Bây giờ có thể nói là mọi chuyện đã xong. Vincent nhìn bóng dáng tiểu á thú nhân nhà mình đi ra khỏi nhà, khẽ mỉm cười, có một số việc rốt cuộc cũng có thể làm. Ngô. . . Ngày mai phải xin tổ ma ma cho Bạch nghỉ một ngày mới được.

71. Chương 71: Kế Hoạch Mật Y

Dụng cụ ngày đó mật y đưa cho kỳ thực rất đơn giản, trong cái hộp nhỏ chỉ đặt vài thứ. Một cái dụng cụ kim loại dạng phễu, là dụng cụ đo lường, một cái là tuýp thuốc mỡ, còn có một cái chỉ bé bằng ngón tay út của Bạch, một dụng cụ cỡ nhỏ có một sợi dây kim loại dài nối với một mảnh kim loại hình tròn dẹp, một đầu khác của dây kim loại nối với một màn hình hiển thị 4 inch, tên là máy kiểm tra độ co giãn của da thịt.

Ba thứ này cần phải sử dụng nguyên bộ. Mục đích là để đo sức chịu đựng lớn nhất ở cái chỗ đằng sau của tiểu thụ, và đo độ căng da có thể chịu đựng của tiểu thụ.

Hơn hai tháng trước Vincent mượn được bộ dụng cụ này, bản hướng dẫn có viết rõ ràng rành mạch các bước thao tác, thao tác cũng vô cùng đơn giản, sớm đã bị thú nhân nghiên cứu cực kỳ thấu đáo. Mà hành động, là ngay tại tối nay.

Để lần hành động này tiến hành thuận lợi, Vincent vẫn luôn chủ trương vị thành niên không uống rượu lại cố tình chạy một chuyến đến phủ thành chủ đòi rượu hoa quả mà thành chủ đã cất giấu bao lâu nay, rượu này là dùng 17 loại hoa khác nhau và 25 loại trái cây đặc biệt tinh chế ủ thành, từ chọn nguyên liệu đến lựa chọn dụng cụ ủ rượu, điều kiện ủ rượu, điều kiện cất giữ, không khâu nào mà không chặt chẽ tới cực điểm. 35 năm một lô rượu thành phẩm mới được mở ra, lúc đấy hương vị của nó ôn nhuận như tơ, hương thơm tràn ngập trong miệng, nếu cất giấu nhiều năm, thì càng miên mê, nó thuộc loại càng cất lâu hương vị càng tinh thuần. Mà bình rượu hoa quả thành chủ cất giấu này, đã có 258 năm lịch sử, có thể nói là vị đậm đà, hương rượu liên miên không dứt, dư vị vô cùng. Mặc dù đối với thú nhân mà nói, rượu này hương vị không đủ kích thích, nhưng tác dụng của rượu tuyệt đối là miên mê! Thời gian càng lâu, tác dụng của rượu càng nhiều, nhưng kỳ diệu nhất là, rượu này sẽ không để lại di chứng sau khi say rượu, chỉ cần ngủ đủ, hôm sau dậy còn cảm thấy tinh thần càng tốt hơn.

Vì buổi tối hôm nay, xem ra Vincent rất hao tổn tâm huyết, không chỉ chuẩn bị rượu, ngay cả thức ăn đều thơm ngon tinh xảo, tất cả đều là món Bạch Tử Thạch thích ăn. Lúc tiểu á thú nhân kết thúc một ngày học tập trở về nhà, đã thấy cơm canh bày sẵn trên bàn ăn. Người yêu ngồi ở trên ghế salon mỉm cười ôn thuận mê người.

Cảnh tượng này rất quen thuộc, quen thuộc đến mức khiến cho Bạch Tử Thạch cảm thấy thật có lỗi. Mấy ngày nay được Vincent chăm sóc quá chu đáo, còn bản thân mình mỗi ngày ngoại trừ học tập ra thì cơ bản đều không cần phiền não điều gì.

“Đi tắm đi.”

Bạch Tử Thạch hí hóp mỉm cười: “Uh.”

Ở khu mỏ cả ngày, Bạch Tử Thạch lúc nào cũng khiến cả người bẩn thỉu, mỗi ngày về nhà chuyện đầu tiên làm chính là tắm rửa, rồi mới ăn cơm. Chờ lúc cậu tắm xong đi xuống, tắm vài che trên bàn ăn đã được vén lên. Màu sắc tươi ngon của rau xanh, được nấu vừa tới, canh nóng thơm ngon, cùng với hai chiếc ly một lớn một nhỏ, một bình rượu lộ ra ánh sáng trong suốt.

Một bữa ăn này Bạch Tử Thạch ăn phi thường thỏa mãn, chỉ cảm thấy tay nghề của Vincent thật sự càng làm càng tốt, ngay cả rượu kia cũng là cực phẩm, vị thuần hậu, lúc uống một tý sấp cũng không có, nhẹ nhàng trôi xuống cổ họng, để lại vị ngọt ngào vô cùng. Bất tri bất giác, chỉ mình Bạch đã uống non nửa bình.

“Phù ——” ăn no uống đủ Bạch có chút buồn ngủ ngáp một cái, khê lung lay đầu, chỉ cảm thấy đầu hình như có chút lơ mơ, niết niết mũi, cố chịu đựng, giúp Vincent thu dọn bàn ăn, rửa chén bát đồ dùng, rồi mới lên trên tầng đi ngủ.

Vincent nhìn đôi môi phần phần ẩm ướt của Bạch Tử Thạch, khuôn mặt uống rượu xong càng lộ ra vẻ lười biếng, trong lòng nóng lên, nhịn không được cúi đầu hôn lên môi cậu một cái thật sâu, thấp giọng khàn khàn nói: “Bạch, ta nhớ chúng ta đã nói về vấn đề ‘bồi thường’.”

Bạch Tử Thạch hơi ngẩn người, vẻ mặt không khỏi có chút nhẩn nhó, bồi thường cái gì, cần bản không cần nghĩ, nhất định là cái gì gì kia. . . Cậu nghiêng đầu, tránh thoát một bước tiến lên tập kích của Vincent: “Ta đáp ứng, tất nhiên sẽ không đổi ý.”

Vincent cong lên khoe miệng, cười.

“Tốt lắm.” Hắn nói. Không biết chuyện gì xảy ra, Bạch Tử Thạch đột nhiên cảm thấy người mình chợt lạnh.

Hai người cùng nhau lên lầu, Vincent vào phòng tắm tắm rửa, Bạch Tử Thạch nhìn bóng lưng của hắn biến mất sau cửa, nghĩ đến các loại chuyện tỳ nữ có thể phát sinh, bất giác cắn cắn miệng, xoay người nhào lên trên giường lớn, an tĩnh chờ. Tác dụng của rượu hoa quả dần dần phát tác, người nào đó càng chờ đợi càng khẩn trương, cắn răng một phát, chẳng có gì để mất cả: “Không phải là gì gì đó thôi sao! Đó là đối tượng của người! Tiến lên!” Hơn nữa Vincent tốt như vậy, dù thế nào, cũng đáng.

Tục ngữ nói rượu tăng thêm can đảm, nên khi Vincent tắm xong chỉ quần khăn tắm nửa người dưới đi ra, nhìn thấy Bạch ngồi trên giường chỉ đắp chăn che nửa người dưới, đầu tiên là sửng sốt, ngay sau đó trong lòng nóng lên, tiểu đồng tây đã ngấm rượu da thịt toàn thân trắng nõn hơi lộ ra màu phấn hồng, có thể nhìn thấy rõ ràng, phía dưới chăn cơ bản là cậu ấy không mặc một cái gì! Đôi mắt đen nhánh của Bạch nhìn chăm chú không chớp mắt sang phía này, trong mắt đã có chút mông lung.

Bộ dạng tự giác thuận theo này một phát khơi dậy khô nóng toàn thân Vincent, hô hấp nặng nề. Hai ba bước đã vọt đến ôm lấy người thân hôn, đôi môi dày của thú nhân ôn tồn ma sát trên môi mình, Bạch Tử Thạch to gan vươn tay vịn lấy bả vai Vincent, trực tiếp vươn đầu lưỡi tham nhập vào trong miệng đối phương. Mất thú nhân chợt lóe sáng, hé miệng để cậu đi vào, đầu lưỡi nhỏ mảnh dễ trơn nhẵn kia đầu đầu lung tung trong khoang miệng, thậm chí không biết sống chết ôm lấy thú nhân, nhẹ nhàng liếm liếm, đầu lưỡi ngoắc ngoắc, thoáng cái liền trêu chọc Vincent phát hỏa.

Bàn tay giữ lấy eo nhỏ của Bạch Tử Thạch, đầu lưỡi dày thô ráp của Vincent quần lấy giúp Bạch Tử Thạch liếm mát, lực đạo lớn đến mức khiến đầu lưỡi của cậu không khỏi có chút tê dại.

“Ngô. . .” Bạch Tử Thạch nhịn không được phát ra một tiếng rên rỉ. Vincent đem người đẩy ngã xuống giường, cả thân thể cao lớn cũng hạ xuống theo, đầu chôn ở cổ á thú nhân, liếm mát, đầu óc Bạch Tử Thạch dần dần trở lên hỗn loạn, đợi đến khi Vincent bắt được điểm nhô lên trên ngực cậu liếm láp nhẹ nhàng cắn, cả người cậu không nhịn được co rụt một cái, vươn tay túm lấy đầu Vincent, thú nhân không hề để ý đến lực đạo nho nhỏ mà đối phương kéo tóc mình, chỉ lấy tay vuốt ve một bên khác coi như trừng phạt.

Dần dần, Bạch Tử Thạch cảm thấy trong cơ thể có thứ gì đó dâng lên, hấp cả người cậu nóng hầm hập, nói không ra hơi. Cái đầu trước ngực cậu đang nỗ lực phun nhả, thứ nhô ra trên ngực cũng bị trêu đùa đến sưng đỏ dựng thẳng, giữ cố định lấy người cậu, một đường đi xuống, đi xuống. . .

“Ngô ——!” Bạch Tử Thạch đột nhiên ưỡn ngực, cổ ưỡn lên làm thành một đường cong lớn, kêu một tiếng, kích thích đến mức cậu không nhịn được hai tay nắm ngón tách ra luồn vào trong tóc Vincent, níu lấy tóc đối phương.

Ngay khi cậu ngửa đầu hưởng thụ, thì Vincent lại thò tay ra, cầm lấy thuốc mỡ kia, một tay hắn linh hoạt dao động ở trên vị trí nhạy cảm của Bạch Tử Thạch vuốt ve ấn nắn, tay kia nhẹ nhàng xoáy nắp mở tuýp thuốc mỡ, nặn ra lên ngón tay.

Trong thân thể dậy sóng từng đợt từng đợt xông lên, trán Bạch Tử Thạch chảy ra một lớp mồ hôi mịn, eo ưỡn lên, thanh âm âm ách không nhịn được bật ra, theo động tác của Vincent, hô hấp của cậu càng ngày càng dồn dập, ***g ngực phập phồng càng ngày càng kịch liệt, không kìm được mà nâng eo lên.

Mà đúng lúc này, một ngón tay mang theo một thứ dính dính nhiệt độ cực cao lại lặng lẽ trượt vào phía sau cậu. Bỗng nhiên mở to mắt, Bạch Tử Thạch giãy dựa thắt lưng cố gắng từ chối ngón tay kia: “Không được. . . Vincent, ngó. . . chỗ đó không được, không vào được!”

Vincent lấy tay thay thế miệng, an ủi hôn lên bụng Bạch Tử Thạch một chút: “Ta không đi vào, không đi vào. . . chỉ lấy tay thôi, người đã đáp ứng ta theo ý ta mà. . .”

Bạch được trấn an lại, cậu cắn răng, an ủi mình: sớm muộn gì cũng có bước này, chuyện sớm hay muộn thôi. Cậu thở hổn hển, hai tay nắm chặt khăn trải giường hai bên, bàn tay thô ráp của thú nhân đem lại kích thích rất lớn cho cậu, mà bàn tay không ngừng ấn nắn ma sát càng khiến cậu không kìm được run rẩy nhẹ nhẹ, thế nhưng không biết hấn chạm vào chỗ nào, mà Bạch Tử Thạch lại không nhận được thân thể giật bắn lên một phát.

Mắt Vincent sáng ngời, biết là đã tìm được chỗ nhạy cảm của đối phương, dùng ngón tay không ngừng kích thích điểm này, khiến cho Bạch Tử Thạch cắn răng không ngừng lắc đầu, lại thêm một ngón tay đi vào, thân thể cậu run lên một tiếng, mặt sau cũng truyền đến cảm giác ần ần đau. Bạch Tử Thạch cau mày, cuối cùng trong tiếng rên rỉ càng ngày càng dồn dập tiết ra.

Nằm ở trên giường, Bạch Tử Thạch quăng ánh mắt đầy sương mù, nhìn nụ cười ôn thuận an ủi của Vincent: “Bé ngoan. . .” Sau đó sau lưng bị lột cái gối kê cao lên, hai chân bị mở ra, bị buộc bày ra hình chữ M, chỗ mới bị ngón tay đùa giỡn bại lộ trước mắt Vincent.

Từ giọt mồ hôi kết lại chảy xuống từ ***g ngực màu mật ong, hô hấp của Vincent nặng nề không còn quy luật, trong mắt cũng ần ần hiện lên màu đỏ, gắt gao nhìn chăm chăm cái chỗ bị hấn đùa bỡn đến đỏ ửng, hấn quỳ một gối xuống giường, một chân chống xuống đất, có thể nhìn rất rõ ràng chỗ quần khăn tắm nhô lên đỉnh chóp cao cao.

Cúi người hôn nhẹ lên môi Bạch Tử Thạch, giọng nói hấn khàn khàn gian nan trấn an: “Bé ngoan. . . Đây là bước nhất định phải trải qua. . . người kiên nhẫn một chút, đau thì nói ra. . .”

Hấn nhanh chóng đem máy kiểm tra độ co giãn của da thịt luồn qua cái lỗ lớn trên dụng cụ đo lường ***g vào bên trong, chỉ lộ ra mảnh kim loại hình tròn, rồi đem thuốc mỡ cẩn thận thoa lên khắp cái dụng cụ đo lường dạng phễu đó, đồng thời dùng tay làm cái dụng cụ lạnh băng đó ấm lên.

Dụng cụ đo lường hình giống như cái phễu, đỉnh giống như cái nắm, nhưng vô cùng trơn nhẵn, ở giữa có một cái lỗ nhỏ, vừa đủ để mảnh kim loại tròn của máy kiểm tra độ co giãn da thịt đi vào. Toàn bộ dụng cụ kiểm tra cơ thể có hình hơi hơi cong, một đầu hơi nhỏ đến phần đuôi thì to dần, bề mặt kim loại màu bạc được mài cực kỳ nhẵn bóng, theo lời mật y thì bộ này là bộ tốt nhất, cho dù ma sát lên da của ấu tể thì ấu tể cũng không cảm thấy khó chịu, trên mặt kim loại nổi bật một vạch đen chia số thẳng tắp, chính là vạch chia độ của bộ dụng cụ đo lường này.

Chuẩn bị xong hết thảy, Vincent một tay an ủi tiểu tiểu Bạch, một tay vững vàng đưa dụng cụ tiến vào mặt sau, cẩn thận từng chút đẩy vào bên trong, đồng thời thấp giọng giải thích, trong giọng nói tràn đầy nôn nóng và áy náy: “Bạch, ta muốn người, nhưng lại không muốn làm người bị thương, cái này là để cho người không bị thương nên nhất định phải làm. . . cố nhẫn một chút, sẽ không làm người quá khó chịu đâu. Thật xin lỗi. . .”

Bạch vốn đã có chút hơi kiệt sức, thân thể xụi lơ vô lực mặc cho đối phương hành động, cậu chặt vật گیر một cánh tay lên che mắt mình, thành thật mà nói lúc bị cái thứ lạnh như băng kia tiến vào, cậu vừa giật mình, vừa tức giận, giận hấn không nói với mình đã trực tiếp hành động. Nhưng giọng nói của Vincent lại khiến cậu có chút không đành lòng, nghĩ đến đối phương được lợi, cậu muốn phát giận, nhưng cuối cùng lại nhún nhường ba phần, dứt khoát che mắt lại, coi như cái gì cũng không biết.

Cái chỗ xinh đẹp kia từng chút từng chút bị kéo căng ra trước mắt mình, hầu hết Vincent không nhận được mà trượt lên trượt xuống, mồ hôi trên trán đua nhau tuôn ra, chỗ nào đó càng nóng đến mức muốn nổ tung, từng giọt mồ hôi lớn rơi xuống thân Bạch Tử Thạch, hấn không nhận được run lên: “Đau không?”

Bạch Tử Thạch liều chết che mắt phát ra một tiếng nức nở đáng thương: “Đau. . . Đừng làm, rất đau. . .”

Nhìn chỗ kia đã bị kéo căng đến cực hạn, Vincent ghi lại vạch chia độ, sau đó từ từ đem dụng cụ đo rút ra, đi qua kéo cánh tay Bạch Tử Thạch ra: “Ổn rồi, ổn rồi, đã ổn rồi.”

Mắt Bạch Tử Thạch đã hơi đỏ lên, Vincent ách náy nhìn cậu, hôn hôn lên mắt cậu: “Thật xin lỗi. . . Ta chỉ sợ người không đồng ý. . .”

Bạch Tử Thạch quay qua: “Sao người biết ta không đồng ý chứ?”

“...” Thú nhân không biết nói gì vùi đầu vào hõm vai đối phương, “Là ta không đúng, đừng nóng giận. . . Ta sẽ chiều theo ý người, được không?”

“Chiều theo ý ta?” Bạch Tử Thạch thấp giọng hỏi.

“Um.”

“VẬY người nằm xuống không được phép nhúc nhích.”

“Uh.”

Bạch Tử Thạch ngồi dậy, nhìn Vincent nằm thẳng trên giường đáng vẻ mặc người xâm lược, nhìn vào mắt hắn, khẽ mỉm cười, sau đó đột nhiên giật khăn tắm của hắn ra!

“Ngô. . . Bạch!” Thú nhân bị cầm lấy bộ vị cứng rắn giật mình kêu lên.

“Câm miệng! Cũng không được phép nói!” Hai tay nắm chỗ nào đó, Bạch Tử Thạch hung hãn quát.

Vincent sáng suốt ngâm miệng lại.

72. Chương 72: Vô Đề

Bạch Tử Thạch nắm cái thứ thô to nóng rực trong tay, hai má đỏ bừng, cặp mắt vốn đen láy cũng mờ mờ lung lung như bị phủ lên một lớp sương mù, tác dụng của rượu hoa quả cuối cùng cũng dần dần dấy lên, thần chí vốn có vẻ thanh tỉnh của cậu cũng bắt đầu hỗn loạn, nhìn thứ vũ khí hạng nặng dữ tợn trong tay, cười hì hì một tiếng, bàn tay vốn chỉ quy quy củ củ vận động lên xuống cũng không còn ‘quy củ’ nữa.

Quỳ gối ngồi giữa hai chân Vincent, Bạch Tử Thạch rút lại một bàn tay, từ từ sờ xuống hai cái OO phía dưới của thú nhân, giống như chơi xoay bóng, nắm ở trong tay đùa nghịch. Tay kia phủ lên đỉnh chóp của vũ khí hạng nặng, lòng bàn tay chậm chậm ma sát, thú nhân từ trước đến nay mới chỉ thể nghiệm qua khoái cảm bình thường thoáng cái phải chịu hai tầng kích thích, cơ bắp cả người nháy mắt căng lên, một tiếng rên rỉ như từ chỗ sâu nhất trong yết hầu bật ra, dường như vừa thống khổ vừa vui thích khôn cùng. Vũ khí hạng nặng bị nắm trong tay Bạch lập tức gia tăng sức mạnh.

Bạch Tử Thạch thoáng cái trợn tròn mắt, nhìn cái thứ trong tay hình như lại lớn hơn một chút, vô thức bật ra một tiếng cảm thán, tay cũng không khỏi vận động lên xuống mấy cái. Vincent gian nan uốn cổ lên, tiếng rên khàn khàn lại lần nữa rỉ ra, Bạch Tử Thạch ngẩng đầu, nhìn thân thể cao lớn cường tráng của người mình yêu ngoan ngoãn nằm trên giường, hai nắm tay nắm chặt chịu đựng, trên gương mặt tuấn mỹ tràn đầy vui thích và bất mãn, một tầng mồ hôi mịn phủ đầy cả người hắn, dưới ánh đèn u ám, cả người Vincent như đang lấp lánh những tia sáng rực rỡ mỹ lệ, thân thể đầy cân xứng, vai rộng eo nhỏ, da thịt tuyệt đẹp, trông vừa mỹ lệ vừa gợi cảm.

Là vì ta. . . Bạch Tử Thạch mê muội nhìn Vincent, đầu óc hỗn độn mãi mới phun ra được một câu, bản năng đã khống chế hành động của cậu, muốn nhìn thấy vẻ mặt khiêu gợi hơn nữa của thú nhân. Bạch Tử Thạch quỳ sát xuống giường, khi Vincent còn đang làm quen với những chiếc hôn nhẹ nhàng trên bụng, thì đầu lưỡi trơn mịn lại linh hoạt liếm lên từng khối cơ thịt.

Cơ thể Vincent không kịp được run rẩy, hắn cắn răng, nhìn tiểu đồng tây trông xinh đẹp gợi cảm kia, Bạch Tử Thạch cười trông có vẻ ngốc ngốc với hắn: “Người. . . nác. . . không được động đây! Tuyệt đối. . . không được. . . động đây!”

Vincent gắng gượng khống chế cơ thể mình, cứng ngắc gập đầu, không thể động đây, cũng không dám động đây, hắn dám thề, chỉ cần hắn không khống chế được động một phát, thì chỉ một giây thôi cái tiểu hồn dẫn

không biết sống chết giày vò người này sẽ bị hấn điên cuồng đặt ở dưới thân, cả da lẫn xương sẽ bị nuốt tât vào bụng.

Thế nên, thần tượng mạnh mẽ của Á Thành – Bác Gia Garcia chỉ có thể trơ mắt nhìn tiểu hồn dẫn không biết tốt xấu nào đó cúi xuống, vươn đầu lưỡi phẫn nộ mảnh dễ mềm mại, thử liếm láp hai cái trên đỉnh chóp vũ khí hạng nặng của hấn.

“Đáng chết! Tiểu hồn dẫn đáng chết!” Toàn thân Vincent kịch liệt nhảy lên một cái thô hấp ồ ồ làm ***g ngực của hấn phập phồng mãnh liệt, hấn thấp giọng mắng một tiếng.

Nghe thấy thanh âm của hấn Bạch Tử Thạch hơi luống cuống ngẩng đầu, nghiêng đầu nhìn hấn một hồi, rồi bỗng nhiên như nghĩ ra gì đó, tay siết chặt lại: “Ngô. . . Người! Không được. . . nói. . . nói chuyện!”

Vũ khí hạng nặng đột nhiên bị trọng thương, Vincent đau đến nhúu chặt mày, tiếng rên rỉ đau đớn không khỏi bật ra từ cổ họng, hấn nhìn về phía Bạch Tử Thạch, tiểu đồng tây kia rõ ràng đã say rồi đang nghi hoặc nhìn thứ giảm mất rất nhiều giá trị sức mạnh trong tay, gương mặt đầy vẻ khó hiểu. Vincent hận không thể lôi cậu ra đánh mông một trận! Nhưng, rượu hoa quả kia lại là do chính hấn mang ra! Không có rượu Bạch tuyệt đối không thể nào hào phóng như vậy, nhưng không có rượu Bạch sẽ không phải không biết cái bộ vị nào đó của nam nhân là tuyệt đối không chịu nổi thương tổn!

Bạch lại nắm vũ khí hạng nặng vận động lên xuống, cố gắng để giá trị sức mạng nhanh chóng vùng dậy, nhưng hình như hiệu quả không tốt lắm, cậu luống cuống nhìn nhìn Vincent, lại nhìn nhìn Tiểu Vincent, bỗng nhiên giống như có chủ ý gì đó, cười tươi rói. Sau đó lập tức không chút do dự cúi đầu thấp xuống, thử thăm dò liếm hai cái, chép chép miệng, nhần nhần mặt, lại liếm liếm, rồi ngậm vào đầu mút của vũ khí.

Đau đớn tựa hồ trong nháy mắt đã bị ném ra ngoài không gian, Vincent kìm không nổi vươn tay luôn vào trong tóc Bạch Tử Thạch, nhẹ nhàng xoa tóc cậu cổ vũ. Nhìn tiểu hồn dẫn cố gắng há to miệng, Vincent sáng khoái ngửa đầu thở dốc. Sau khi vũ khí hạng nặng phun ra hỏa lực hung mãnh, thú nhân nào đó ôm lấy thân thể mềm mại mịn màng của người yêu đã ngủ say sưa, vẻ mặt tham lam, âm thầm cảm thán: Rượu thật TMD lấy đúng rồi!

Hôm sau mất Bạch Tử Thạch dao động, hai má đỏ bừng, hung hăng trừng mắt nhìn đáng vẻ tạm thời không đề cập đến của ai đó. Vincent cuối cùng cũng xách bộ dụng cụ mà mật y đưa cho một lần nữa đặt chân đến cửa tiệm vắng vẻ kia. Mật y và thú nhân hai người ở bên trong thì thầm một hồi lâu, đến lúc mặt trời sắp hạ xuống, Vincent mới bước ra khỏi cửa tiệm kia, thu hoạch được một cái hộp trong tay. Bên trong là các loại dược liệu và dụng cụ mà mật y cung cấp cho, trải qua học tập một cách cẩn thận và có hệ thống trên gương mặt lạnh lùng của Vincent không hiện ra một chút biểu tình nào, nhưng thực tế người này đang phiền não làm sao để thuyết phục Bạch thành thật dùng hết những thứ này.

Những thứ trong này không chỉ có tác dụng khuếch trương bảo vệ, mà quan trọng hơn là, mật y đã nói, nếu như muốn thì chỗ của hấn còn có mấy phương thuốc, đối với nhân thể có lợi rất lớn, mà trong cái lợi đó vốn đã có chức năng hấp thu dinh dưỡng cực mạnh, nếu thuốc dùng tốt thậm chí có thể trì hoãn lão hóa, những thứ khác không nói, riêng một điều cuối cùng này thôi đã rất được lòng Vincent rồi!

Lúc về nhà, Bạch đang lười biếng dựa vào ghế sofa xem một quyển sách, ánh hoàng hôn chiếu lên gương mặt cậu, dung mạo tinh xảo của người yêu phối hợp với ghế sofa thuần sắc cùng với không khí yên bình tĩnh lặng quanh thân cậu, làm ánh mắt Vincent không khỏi trở nên nhu hòa. Hấn đi qua, đem cái hộp để ở một bên.

Bạch không còn trợn mắt trợn mũi như buổi sáng, chỉ rất tự nhiên ngẩng đầu, khẽ mỉm cười: “Về rồi sao? Đây là cái gì?”

Trầm ngâm một hồi, Vincent thành thật đem hành tung của mình nói ra, còn nhấn mạnh lý luận trì hoãn lão hóa của mật y, sau đó liền yên lặng chờ câu trả lời của Bạch.

Bạch ngẩn ra, cúi đầu suy nghĩ vài giây, rồi nâng mắt lên, gật đầu: “Nếu ta đã muốn sống cùng người, những thứ này tất nhiên sẽ phải làm. Hơn nữa thời gian của chúng ta có thể không có nhiều lắm.”

Trong lòng Vincent đau xót, đem người ôm vào trong lòng, hôn nhẹ trán cậu: “Không đâu.” Bạch Tử Thạch lần này chỉ cười một tiếng, không trả lời.

Kỳ nghỉ lần này của trường học tổng cộng có một tháng rưỡi, mỗi ngày Sigma đều dẫn cậu đến khu mỏ quan sát mao liêu, tổng cộng đi hai mươi ngày, còn dư lại hai mươi ngày Bạch Tử Thạch cũng không nhàn rỗi, mà đi theo Vincent học lái xe, hiện tại phần lớn thời gian cậu đều ở trường học, nhưng theo cấp lớp tăng dần, trường học cũng sẽ tổ chức cho bọn họ đến các cửa tiệm mao liêu, đồ thạch trường xung quanh để học tập thực tế, đến lúc đó xe có thể phát huy công dụng.

Những ngày nghỉ thoải mái luôn trôi qua rất nhanh, chưa đến tháng hai Bạch Tử Thạch đã phải trở lại trường đi học, Vincent cũng chính thức đến đội hộ vệ nhậm chức, bởi vì mới đến, nên chỉ làm đội trưởng một tiểu đội.

Ở đây, trật tự hàng ngày của Á Thành do đội cảnh vệ giữ gìn, nhân viên chấp pháp của cơ quan xử phạt có đội chấp pháp phụ trách, còn đội hộ vệ thì chịu trách nhiệm an toàn của toàn bộ Á Thành, vì Á Thành nằm ở trung tâm đại lục, tài nguyên phong phú, sức chiến đấu của dã thú cũng mạnh hơn vài phần so với các nơi khác, đội hộ vệ chính là chịu trách nhiệm khu vực xung quanh Á Thành do bọn họ định kỳ thanh lý, nhất là lúc thú triều tháng, dã thú hung mãnh tiến vào mười dặm xung quanh Á Thành cực kỳ nhiều, đều do bọn họ chịu trách nhiệm giải quyết, bộ lạc phái người đến yêu cầu tỷ võ hầu hết cũng là bọn họ phụ trách cử người ra.

Thú nhân trong đội hộ vệ không ít, công tác tổng thể mà nói cũng khá nhẹ nhàng, hơn nữa căn cứ vào cấp độ và giá trị cống hiến của từng người trong đội hộ vệ, Á Thành sẽ thưởng cho phỉ thúy, điều này làm cho nhiều thú nhân chen nhau vỡ đầu để chui vào đội hộ vệ. Mà công tác dễ dàng là bởi vì chức năng chủ yếu nhất của đội hộ vệ chính là để dọa người, bên trong luôn có không ít thợ săn cấp cao trấn giữ. Mấy năm nay Á Thành dùng phỉ thúy cao cấp và mỹ danh quê hương của á thú nhân để hấp dẫn không ít thợ săn cấp cao tới đây du lịch hoặc định cư. Và Á Thành còn xây dựng hoàn cảnh cư trú thư thái tuyệt vời, và dã thú có lực chiến đấu mạnh mẽ xung quanh, lại càng đưa tới không ít những thú nhân dựa vào săn giết để trở nên mạnh mẽ đến đây rèn luyện.

Có thể nói trải qua vài năm lôi kéo, số lượng thợ săn cao cấp ở Á Thành không hề thua kém bất kỳ bộ tộc nào khác, chỉ có số lượng thú nhân là thấp hơn thôi. Nhưng, tình thế càng ngày càng căng thẳng, thành chủ đã không thể tin nhiệm tất cả mọi người trong đội hộ vệ đều trung thành với Á Thành nữa, hẳn hy vọng người mà bản thân mình có thể tin nhiệm nhất tiến vào, nắm giữ động tĩnh của đội hộ vệ, đem từng kẻ lòng dạ khó lường tóm được ra.

Vincent tất nhiên hiểu rõ nhiệm vụ của mình, những ngày qua cũng nhìn ra một vài mảnh khoe.

Trái ngược với Vincent đang lao tâm lao lực, thì Bạch Tử Thạch lại khá ung dung tự tại, học tập của cậu đã tiến vào guồng quay, khởi điểm của cậu vốn đã cao hơn người khác, lại càng chưa từng gián đoạn việc đi vào khu mỏ, còn có Sigma đốc lòng dạy bảo, khiến cho cậu trên phương diện đồ thạch càng học càng thuận lợi.

Bất quá, cậu vẫn ghi nhớ sai lầm mà mình phạm phải lúc trước, trong đồ thạch sau này càng giấu tài nhiều hơn, chỉ duy trì một tư thái tiến bộ thôi, bởi vì thành tích ưu tú, cũng có nhiều bạn học tới thỉnh giáo, cậu cũng không cậy tài khinh người, đem suy nghĩ của mình nói cho bọn họ biết, không hiểu cũng không giả hiểu, cùng các bạn học thảo luận, thảo luận không ra kết quả sẽ nhờ Sigma giảng giải cho bọn họ.

Bởi vì học thức phong phú, làm người khiêm tốn lại biết giúp đỡ người khác, cứ như vậy thanh danh của Bạch Tử Thạch ở giữa các đồng học cũng xem như không tệ, danh tiếng cũng dần dần lan truyền ra bên ngoài, đợi đến khi danh tiếng cậu có tài có đức đã xâm nhập lòng người không sai biệt lắm, Bạch Tử Thạch mới ‘một lần vô ý’ đem chuyện cái vòng đeo trên cổ tay mình là đá may mắn thật nói ra ngoài, thành tích đồ thạch của cậu luôn không tệ lắm ngoại trừ do tri thức phong phú thì còn thêm một cách lý giải là do may mắn, những trải nghiệm đồ thạch quá mức truyền kỳ trước đây cũng coi như có một giải thích khá hợp lý cho mọi người.

Mà khi sắp đến tháng ba, toàn bộ Á Thành giống như đột nhiên trở nên bận rộn, ngay cả Bạch Tử Thạch cái dạng chỉ chuyên tâm vào sách thánh hiền cũng cảm nhận thấy, hồi ra, cậu mới chợt bừng tỉnh — thú triều tháng, sắp tới rồi!

73. Chương 73: Tình Địch Lộ Diện

Thú triều hàng năm đều vào tháng năm, phần lớn dã thú đều động dục ở tháng này, lúc đó chúng nó cực kỳ có sức công kích, rất nhiều dã thú thích sống một mình vì tìm bạn đời mà phải chạy khắp nơi tìm kiếm, chúng sẽ thường đi ngang qua những lãnh địa của các dã thú khác, nên thường sẽ đánh nhau một trận. Chúng sẽ săn giết rất nhiều các động vật khác, có con là vì lấy lòng bạn đời, có con lại vì phô bày sức mạnh cường đại của mình với bạn đời. Dã thú rời đi chỗ chúng thường hoạt động mở rộng khu vực di chuyển của chúng, thường xuyên sẽ chạy tới vùng phụ cận thành thị của bộ lạc, thú nhân á thú nhân ra ngoài rất dễ bị tập kích. Vì vậy, thú triều tháng cũng là thời cơ tốt nhất để thú nhân săn giết, bất kể là vì rèn luyện bản thân, hay là để giành được con mồi bình thường không dễ gặp.

Hàng năm thời điểm này, nhu cầu của thú nhân đối với phỉ thúy cũng sẽ đạt tới đỉnh cao, có người bình thường không nỡ dùng phỉ thúy, đến lúc này, cũng lôi ra hết. Á Thành thân là quê hương của phỉ thúy, tháng ba hàng năm sẽ tổ chức đại hội đồ thạch trong thời gian khoảng một tháng.

Ở trung tâm thành phụ – thành Quenthel ở phía tây bắc Á Thành có một hội trường cực lớn, hàng năm đại hội đồ thạch đều cử hành ở đây, do tổng công hội đồ thạch sư và phủ thành chủ Á Thành đảm nhận. Do đó, những đồ thạch sư thuộc cấp trong tổng công hội đồ thạch sư sẽ không được rảnh rỗi. Năm nay Bạch Tử Thạch vừa thông qua tư cách đồ thạch sư học đồ cấp 1 nên những ngày tháng thanh thoi rảnh rỗi của cậu đến đây đã kết thúc.

Một tờ chiếu chỉ của công hội đồ thạch sư triệu tập tất cả những học đồ chưa giành được tư cách đồ thạch sư chính thức đến, bảo bọn họ phụ trách ghi lại số hiệu của hội trường, giấy chứng nhận gian hàng, số thứ tự vào hội trường, bố trí giải thạch trường v.v..., tóm lại khái quát hết những việc này mà nói, thì những việc linh tinh vụn vặt đều là việc của bọn họ tất!

Những học đồ bị chia thành vài cặp, dựa theo cấp bậc đồ thạch sư để xác nhận quan hệ phụ thuộc, đội trưởng của Bạch Tử Thạch là một vị đồ thạch sư học đồ cấp 5, trông cũng không còn trẻ tuổi, chỗ khoe mắt chân mày đều có thể thấy những nếp nhăn nhỏ. Đội trưởng Rio là người rất ôn hòa, nói là ôn hòa, chẳng bằng nói là một lão tốt bụng chẳng bao giờ biết tức giận, mặc cho ai đến cầu xin cũng sẽ dễ dàng đáp ứng giúp đỡ người khác, nên làm cho đội viên của mình oán thán dậy trời dậy đất.

Liên tục vài ngày tăng ca khiến cho Bạch Tử Thạch cũng oán thán trong lòng, bất quá Bạch đồng chí khắc sâu đạo lý kính già yêu trẻ mà Thiên triều giáo dục nên cuối cùng cũng không oán trách ra khỏi miệng, điều này làm cho Rio có ấn tượng tốt với cậu hơn gấp bội, Bạch Tử Thạch mặc dù chỉ là một đồ thạch sư học đồ cấp 1, nhưng danh tiếng tiền đồ của người ta khó ai sánh nổi, mà mấy ngày nay bởi vì vấn đề tính cách của ông nên rước lấy không ít công việc ngoài lề, người bên cạnh ít nhiều cũng oán trách ông, có người tính tình không tốt, nói chuyện khá là không khách khí. Bạch Tử Thạch đồng chí trầm mặc không nói một lời lại lọt vào trong mắt ông lão tốt bụng, đây chính là chuyện tốt, hơn nữa lúc phân công cậu làm việc, cũng chưa bao giờ xảy ra chuyện đùn đẩy từ chối. Nên đội trưởng liền hướng về phía cậu, lúc làm việc khá là chiếu cố Bạch Tử Thạch.

Đối với cách làm này của đội trưởng, Bạch Tử Thạch cũng thật bất đắc dĩ, rõ ràng chả làm gì, sao đội trưởng Rio lại chiếu cố mình chứ? Vốn còn quan hệ ôn hòa với các tổ viên khác, lần này xem như không xong rồi, ông lão tốt bụng có lòng tốt lại gây ra chuyện xấu một chút cũng chẳng hề hay biết khốn cảnh của Bạch Tử Thạch, còn cảm thấy chiếu cố những việc nhỏ nhất là chuyện nên làm. Loại lòng tốt này làm cho Bạch Tử Thạch muốn giải thích mà không biết phải nói thế nào.

“Bạch, đem những tài liệu này phát cho chủ các cửa hàng từ số 200 đến số 250, và xác nhận với bọn họ, nếu có gì sai thì dùng bút đánh dấu rõ ràng lại. Maiken, đưa những thứ này ra khu vực ngoài cho đội trưởng Casa, Doha, Sama, cùng bọn họ xác định lại lần nữa vị trí các cửa hàng lưu động, rồi đem về đây.” Đội trưởng Rio lại lần nữa phân công nhiệm vụ, chờ Bạch Tử Thạch và Maiken chia nhau đem một đồng tài liệu nhận lấy, đội trưởng đại nhân mới xoay như con quay chạy đi nơi khác.

Bạch Tử Thạch nhìn sắc mặt không tốt của Maiken, thở dài trong lòng. Mùa đông ở Bắc Nhã đại lục rất ngắn, mùa hè tương đối dài, bây giờ gần tháng ba khí trời đã bắt đầu nóng lên, hơn nữa lúc này hơi nước rất nhiều, nóng bức muốn chết. Đội trưởng Rio phân công hai nhiệm vụ, mặc dù nhìn qua lượng công việc của Bạch Tử Thạch khá lớn, nhưng cửa hàng số 200 đến 250 là cửa hàng mao lưu, ở trong đại hội trường

Janidos, không ở ngoài trời lại còn có hệ thống điều hòa Á Thành lắp đặt riêng, ở bên trong khá mát mẻ. Khu vực ngoài thì hiển nhiên là ở ngoài trời, bên ngoài oi bức, đi theo mấy vị đội trưởng, tức là Maiken phải ở bên ngoài rất lâu.

Nhận được một cái trừng mắt hung ác và những ánh mắt trần trụi của những đội viên khác, Bạch Tử Thạch buồn rầu xoa xoa mũi, giá trị cừu hận này kéo lên thật oan uổng. Lúc đầu được đội trưởng Rio chiếu cố cậu cũng không phát giác ra, đợi đến lúc nhận ra, các đội viên đã ngầm bắt đầu bài xích cậu. Lúc đó cậu còn có lòng vãn hồi, cố ý đổi công việc cho người khác, kết quả lúc báo cáo công tác, đội trưởng Rio mặc kệ hết, trực tiếp lôi người kia ra mắng một trận, nói người kia không biết chiều cố người dưới, chọn nhẹ sợ nặng, không nghe chỉ thị. . .

Lúc đó, Bạch Tử Thạch suýt nữa nội ngữ (-> TT^TT). Trong lòng cậu âm thầm suy đoán, đội trưởng Rio, ta với người không có thù oán đúng không!

Kết quả tất nhiên khỏi phải nói, không dành được ấn tượng tốt ngược lại còn bị tiếng xấu là dối trá có tâm kế, tình cảnh của cậu càng tệ hơn, sau đó cậu lại làm một vài cố gắng, ví dụ như mang chút điểm tâm, giúp một vài việc gì đó, kết quả điểm tâm không ai cầm, còn bị chanh chua nói: ‘Ai, thì ra chúng ta nghèo đến mức này, điểm tâm cũng không tự mua nổi?’ giúp cũng không cho giúp: ‘Ấy chớ, ngài nghỉ ngơi đi, đợi lát nữa đội trưởng thấy, lại bảo chúng ta làm không đúng mất.’

Sau vài lần, Bạch Tử Thạch cũng lạnh lòng, đã bị bài xích phiền diện, thì dù cậu có làm nhiều hơn nữa cũng sẽ bị nói xiên xẹo đi, Bạch Tử Thạch dứt khoát chỉ làm tốt việc đội trưởng giao cho, không nhiều chuyện nữa. Đơn giản là, lúc mới đầu bởi vì thanh danh của cậu cùng với Rio đầu gù cũng là đồ thạch sư học đồ cấp 5, nên không ai tìm cậu phiền phức. Bất quá, khi lòng tốt bụng của đội trưởng Rio càng lúc càng thâm nhập vào lòng người, cậu cũng không lộ ra đại tính tình gì, thì có người lại không an phận. Maiken chính là một trong số đó.

“Bạch Tử Thạch, ta tạm thời có vài việc, có thể phiền người chạy hộ một lát không?” Mới ra khỏi tầm mắt của đội trưởng Rio, Maiken liền dừng bước, lời tuy là xin người khác giúp đỡ, nhưng cảm thì hất cao, chẳng hề che giấu ánh mắt chán ghét làm Bạch Tử Thạch tức hết chỗ nói. Lần trước hẳn cũng nói thế, nhưng kết quả khi Bạch Tử Thạch quay về, đã thấy hắn ở trong hội trường nhàn nhã ngồi, ăn đồ ăn rồi ba hoa khoác lác.

Làm một lần là đủ rồi, Bạch Tử Thạch mặt không chút biểu tình giờ giờ tài liệu trong tay: “Xin lỗi, ta cũng có việc. Người tìm người khác đi.”

Sắc mặt Maiken cứng đờ, lập tức âm dương quái khí nói: “Mấy việc kia người có thể lập tức làm xong, ngay cả tý chuyện cũng không muốn giúp sao? Cũng khó trách, Nhã Gia Sigma là sư phụ người, Bác Gia Garcia là bạn lữ của người, xem thường chúng ta những học đồ cấp thấp là chuyện bình thường. . .”

Bạch Tử Thạch nhú chặt mày, không muốn nghe tiếp những lời chanh chua của hắn: “Xin lỗi, ta phải đi làm việc, tạm biệt.”

Bộ dạng không muốn để ý đến hắn này càng làm Maiken giận sôi gan, hắn không phục, từ lúc mới đầu bị phân cùng một chỗ với Bạch Tử Thạch đã rất không vừa mắt cậu ta rồi, con người nhạt nhẽo, chẳng biết Bác Gia Garcia vừa ý cậu ta ở điểm nào, không phải vận khí tốt một tý thôi sao? Nhã Gia Sigma nói không chừng là nhìn mặt mũi Bác Gia mới thu cậu ta thôi! Chỉ là một tên đồ thạch sư học đồ cấp 1, đã ra vẻ khinh thường người khác. . . Nếu người Bác Gia coi trọng là ta. . . Ta sẽ càng xuất sắc hơn cậu ta!

Bước ra ngăn trước mặt Bạch Tử Thạch, Maiken vẻ mặt âm trầm: “Đội đã, ta còn chưa nói hết! Người chỉ là học đồ cấp 1, ta là cấp 2, tiền bối nói chưa dứt lời người đã muốn đi, khinh thường người cũng phải có hạn độ thôi chứ! Đừng ý vào đội trưởng thiên vị người, người liền không biết mình là ai?! Người bắt quả chỉ là kẻ đến từ cái chỗ Maca thành rách nát, kẻ đáng thương không ai cần, đừng tưởng rằng lên làm đồ thạch sư học đồ đã là tài trí hơn người, sai người giúp tý chuyện thì sao hả? Đó là coi trọng người!”

Bạch Tử Thạch nhìn Maiken càng nói càng hưng phấn hăng say, chân mày cũng nhíu lại một chỗ: Tên này không có bệnh chứ? Nghe không nhin được, Bạch Tử Thạch trực tiếp vươn một tay ra, dựng thẳng trước ngực, tỏ ý ngừng lại: “Nói nửa ngày, hóa ra là người ghen tỵ.”

Về mặt hưng phấn của Maiken nhất thời cứng ngắc, giống như bị giậm phải đuôi la lên: “Ta ghen tỵ?! Ta, Scan Maiken, học đồ cấp 2 mà lại ghen tỵ với người một kẻ học đồ cấp 1?!” Sau đó lại bắn liên thanh tiếp, đại ý là Bạch Tử Thạch có chút bối cảnh nên đắc ý không biết trời đất là gì, dựa vào hậu trường, kiêu ngạo ương ngạnh, chanh chua vô lý. . .

Nhưng về mặt ‘Ta hiểu người’ của Bạch Tử Thạch làm những lời của hắn nói dần dần tắt ngấm, Bạch Tử Thạch thở dài một hơi, vỗ vỗ vai hắn, khéo hiểu lòng người đem tài liệu của hai người trao đổi: “Hai người chúng ta trao đổi đi, chuyện tốt quả thật không thể để mình ta chiếm hết.”

Đây chẳng phải vẫn là nói hắn ghen tỵ sao? Maiken trừng mắt nhìn Bạch Tử Thạch, tức giận hỏn hển: “Người có ý gì?!”

“Ta bây giờ rất hiểu tâm tình của ngươi. . .” Về mặt Bạch Tử Thạch thập phần chân thành, khoe mắt chân mày lộ ra vẻ đồng tình mà ai nhìn cũng thấy rõ. Lòng ngực Maiken bắt đầu phập phồng kịch liệt, hắn há mồm muốn nói, Bạch lại mau mồm mau miệng ngăn chặn: “Ngươi yên tâm, những lời vừa nãy ta không để ở trong lòng đâu.” Cậu càng khéo hiểu lòng người, thì mắt Maiken càng trừng lớn, há hốc mồm. . .

“Mấy thứ ngươi nói không cần nói lại nữa, ta sẽ không nói với người khác đâu. Ta đi trước nhé, Scan.” Bạch Tử Thạch cực kỳ chân thành, cuối cùng còn thân thiết gọi tên hắn, Maiken đồng học tức đến mức chỉ có thể thở hỏn hển trừng mắt nhìn bóng lưng Bạch Tử Thạch đã đi xa.

“Ha ha ha ha ha! ! ! Bạch, thật không ngờ, ngươi còn có một mặt như vậy.” Bạch Tử Thạch vừa mới rẽ cái ngoặt, đột nhiên bị Allan nhảy ra làm sợ hết hồn, phía sau hắn có một thú nhân đi theo, trên mặt cũng không giấu nổi nét cười, khuôn mặt anh tuấn đến mức làm Bạch Tử Thạch nhớ tới thần Thái Dương trong thần thoại Châu Âu.

74. Chương 74: Gặp Mặt

“Allan, sao ngươi lại ở đây?” Từ sau khi tới Á Thành đến giờ, Bạch chưa hề gặp lại Allan, “Vị này là. . . ?”

“Đi ngang qua đây thôi.” Allan cười sang sảng, rồi kéo cánh tay người bạn qua, “Đây là Mustafa Fonsrand, người của bộ lạc Villa, tiệm thịt nướng Pula của a cha hắn nổi tiếng khắp cả bộ lạc Villa đấy. Đại hội phi thủy lần này, quán của a cha hắn cũng được mời. Ngay tại gian hàng số 11, thế nên lần này hắn đi theo a cha hắn đến Á Thành để giúp một tay. Chúng ta đang định đi đến đó.”

“Thì ra tiệm thịt nướng Pula nổi tiếng kia là của nhà các ngươi a! Ta là Bạch Tử Thạch, xin chào.” Bạch Tử Thạch cất lời chào hỏi đối phương. Tiệm thịt nướng nhà này rất nổi danh, mấy ngày nay nghe người khác nói chuyện cũng thấy nhắc đến tên quán này mấy lần. Đại hội phi thủy hàng năm Á Thành cũng sẽ gửi lời mời đến những cửa hàng ẩm thực nổi tiếng trên toàn quốc, đồng tài liệu cần xác nhận mà Bạch Tử Thạch đang ôm cũng chính là tài liệu vị trí các gian hàng bên đó, “Vừa lúc, ta cũng phải đi qua mấy gian hàng bên đó, cùng đi đi.”

“Xin chào.” Mustafa mỉm cười với Bạch Tử Thạch, tướng mạo anh tuấn vậy mà thoát nhìn lại thấy có chút xấu hổ. Tính cách hướng nội? Bạch Tử Thạch đoán, quả thật dọc đường đi, Mustafa cũng không nói được mấy câu, lúc nghe thấy Allan khen ngợi hắn thậm chí còn đỏ mặt, da mặt mỏng đến mức làm Bạch Tử Thạch kinh hãi! Đây là một thú nhân thật hả!!!

Chưa nói chuyện được mấy câu với Allan thì đã đến gian hàng số 11, bởi vì còn phải làm việc, Bạch nhanh chóng tạm biệt hai người rồi rời đi. Mustafa nhìn bóng lưng tiểu á thú nhân rời đi, hơi có chút ngẩn ngơ, Allan hung hăng vỗ lưng hắn một cái: “Nhìn cái gì đấy! Nhanh lên nhanh lên, nguyên liệu trong tiệm chuẩn bị xong chưa, mau mau lên, ta đã lâu chưa được ăn món thịt nướng ngon tuyệt của Fasa rồi! Muốn ăn thịt Cơ Tháp, cả thịt Ngạnh Báo nữa! ! !”

Nhìn tên bạn trần ngập sức sống, Mustafa cười: “Hôm qua đã nói với a cha rồi.”

Còn năm ngày nữa, đại hội đồ thạch sẽ chính thức khai mạc. Tất cả công tác chuẩn bị đã làm gần xong, còn dư lại một số việc vụn vặt linh tinh đều cần những đồ thạch sư học đồ như bọn họ đi xác nhận, tương đương với việc giám sát của công hội đồ thạch sư, vì vậy mấy ngày nay lại là thời điểm nhóm Bạch bận rộn nhất, người trong tổ đều bận rộn không rảnh để so đo việc nào nặng việc nào nhẹ, bữa trưa không kịp ăn là

chuyện bình thường, sau đó công hội đặt nhà trọ ở thành Quenthel luôn, nên Bạch Tử Thạch ngay cả nhà cũng không về được.

Bạch Tử Thạch kéo một cái ghế trong tiệm thịt nướng Pula ra, một bờ hơi tai gục trên bàn thở hổn hển, cả buổi sáng đều không ngừng nghỉ, chân chạy đến sắp gãy rồi!!! Một chén nước bỗng nhiên từ trên trời giáng xuống, Bạch Tử Thạch vội vàng chộp lấy hung hăng ực một hớp, thở phào một hơi: “Mustafa, trà Dober nhà các người uống thật ngon a ~”

Mustafa khe khẽ mỉm cười, vẫn là dáng vẻ ngại ngùng như trước: “Lần này muốn ăn gì?”

“Rau! Rau cải! Rau Bertha nướng!” Bạch Tử Thạch tinh thần phấn chấn, nhanh chóng nói, trời mới biết sau khi cậu biết trong tiệm thịt nướng Pula còn có rau nướng thì cảm kích thượng đế đến nhường nào, cơm công tác không phải là thứ cậu có thể nuốt trôi, thịt thịt, tất cả đều là thịt, nhiều nhất cũng chỉ có một bữa hoa quả sau khi ăn. Nói đến thịt, Bạch Tử Thạch lại nhớ tới lời dặn dò của Vincent, đành bắt đầu đi thêm một câu, “Thêm một xuất thịt Hồng Ban Mãng Thú nữa.”

“Đợi một lát là có ngay.” Mustafa rót đầy trà Dober cho cậu, rồi chạy về phòng bếp.

Bạch Tử Thạch nhìn á thú nhân đầy cửa hàng không khỏi lắc đầu, Mustafa đúng là rất được hoan nghênh, nhưng mà vẫn chưa được hoan nghênh bằng Vincent. Vincent. . . . Bạch Tử Thạch thở dài một hơi, thật là có chút nhớ hần, hai người bọn họ hình như đã lâu rồi chưa an ổn ở cạnh nhau, kể từ khi cậu tới chỗ này hỗ trợ còn Vincent thì tiến vào đội hộ vệ.

“Bạch, thức ăn người gọi đây.” Trên đỉnh đầu một giọng nói ôn hòa truyền đến, Bạch Tử Thạch vội vàng nhận lấy mâm đồ ăn, “Cảm ơn người, Mustafa.”

Thú nhân anh tuấn lộ ra một nụ cười nhã nhặn: “Allan đã nói, bảo ta giúp đỡ chiếu cố người mà.”

Trong lòng Bạch Tử Thạch cảm động, không nói cảm ơn nữa, cầm dao nĩa bắt đầu phần đầu ăn cơm, nghĩ đến cả đồng công việc còn chưa làm xong, cậu liền đau đầu. Mustafa nhìn tiểu á thú nhân có tướng mạo tinh xảo ở đối diện không biết đột nhiên nghĩ đến điều gì, mà chân mày nhíu lại, hơi hơi cong lên khóe môi.

Bạch là á thú nhân rất tốt, Mustafa nghĩ, không giống như nhiều á thú nhân chỉ toàn thích nhìn chăm chăm vào mặt hần làm hần không được tự nhiên, cũng không kiếm cớ sấn lại gần hần, hỏi đông hỏi tây, đòi cái này muốn cái kia. Mặc dù hần biết những á thú nhân đó cũng không có ác ý gì, thậm chí có ý tứ gì khác cũng không nhiều, chỉ đơn thuần bị vẻ đẹp bề ngoài hấp dẫn. Nhưng nó vẫn làm Mustafa cảm thấy phiền toái — hần không phải là một người giỏi giao tiếp, cũng không thích trở thành tiêu điểm, càng ghét bị người khác nhìn chăm chăm cả ngày. Nhưng, Bạch thì khác, từ lần gặp đầu tiên đã không hề biểu lộ bất cứ chú ý đặc biệt nào, cùng cậu ấy nói chuyện với nhau rất thoải mái, cậu ấy rất lễ phép, không hề hỏi thăm chuyện riêng tư, lúc nói chuyện cũng sẽ bỏ qua những vấn đề khiến mình khó xử, thường nói về một số phong cảnh phong tục, lần kết bạn với á thú nhân này, Mustafa rất vui vẻ.

Hơn nữa. . . dáng vẻ Bạch thật sự là tinh xảo xinh xắn mà. . . da trắng nõn như vàng trắng trên trời xanh, như đóa hoa trắng mỹ lệ đang nở rộ dưới ánh trăng sáng rọi. . . Mustafa nhìn một đoạn cổ tay trắng nõn mịn màng của Bạch Tử Thạch, trong ánh mắt không khỏi lộ ra một chút ca ngợi.

“Ta ăn xong rồi!” Bạch Tử Thạch rút ra thẻ từ của mình, Mustafa lắc đầu, “Bữa này ta mời người, công việc của người bận rộn, mau đi đi.”

Bạch Tử Thạch nghĩ một chút cũng không từ chối, rút thẻ từ lại, sáng khoái nói: “Chờ đợt này hết bận, ta sẽ mời người ăn cơm!”

Mustafa mỉm cười gật đầu, nhìn tiểu á thú nhân nhanh chân chạy đi, cúi đầu thu dọn bàn.

“Bạch là cậu bé tốt, có phải không? Mustafa.” Tiếng của Fasa từ sau truyền đến, Mustafa xoay người gật đầu. Fasa nhìn con mình khe khẽ cười: “Nếu bạn lữ của người sau này cũng là một á thú nhân xinh xắn giỏi giang như Bạch thì tốt.”

Mustafa ngẩn ra, rồi lập tức cúi đầu nói: “Cũng đúng.”

Bận rộn cả ngày, Bạch Tử Thạch cảm thấy hai chân sắp không phải của mình rồi, mỗi nhừ, bụng cực kỳ đói, nhưng lại không muốn ăn, bây giờ mơ ước của cậu chính là nhào lên giường, ngủ một giấc thật đã. Lết

thân thể mệt mỏi trở về quán trọ, Bạch Tử Thạch gắng gượng bò đi tắm, mới từ phòng tắm đi ra đã nghe thấy có tiếng gõ cửa lễ phép.

“Ai đó?” Uể oải hô một tiếng, Bạch Tử Thạch đi tới cạnh cửa, bên ngoài truyền đến giọng nói ôn hòa của Mustafa, “Bạch, là ta.”

Bạch Tử Thạch mở cửa phòng, thấy Fasa và Mustafa đứng ở ngoài cửa, trong tay Fasa còn mang theo một hộp đựng thức ăn: “Nghe bạn của người nói người chưa ăn cơm. Ta tới đưa vài thứ cho người, Allan đã đem người giao cho chúng ta mà.”

Mustafa và Fasa ở chung một nhà trọ với cậu, chỉ cách mấy gian phòng. Bạch Tử Thạch ngượng ngùng cười cười, mời hai người vào, rồi tìm nước rót: “Một nên không có hứng ăn, thật là làm phiền hai người quá rồi.”

“Trưa nay người nói muốn ăn Môn Tương Tát Hoa, nhưng buổi tối lại không tới, Mustafa liền đi hỏi. Biết người chưa ăn gì, nên kéo ta cùng đi đưa cơm cho người.” Fasa đem hộp thức ăn mở ra đặt lên chiếc bàn nhỏ trong phòng, mỉm cười nói, “Hắn nói trẻ thế này một thú nhân tới tìm người không tốt lắm.”

Bạch Tử Thạch kinh ngạc quay đầu nhìn về phía Mustafa, đối phương ngượng ngùng quay đầu: “Cám ơn người, Mustafa. Bao giờ về ta phải mời Allan ăn cơm mới được, cảm ơn hắn đã tìm một người bạn có trách nhiệm thế này đến chiếu cố ta ~” Điều Mustafa băn khoăn rất có lý, mặc dù đối với mình, thì hai người đều là nam không cần để ý, nhưng ở xã hội này, không phải như vậy, nhất là bây giờ cậu còn được xem như một ‘người nổi tiếng’ được chú ý. Nếu Mustafa một mình tới, cậu đứng là không thể dễ dàng để hắn vào. Loại hành động giống như nữ nhân phòng lang này khiến Bạch Tử Thạch rất khó chịu, nhưng đây là một loại thỏa hiệp không thể không làm.

“Người là bạn của ta, đây là điều nên làm.” Mustafa trả lời vẫn rất ôn hòa thật thà, Bạch Tử Thạch cũng cảm thấy hắn là một người bạn đáng kết giao.

Nói chuyện một lúc Bạch Tử Thạch quả thật cũng thấy đói bụng, không để ý hai người kia nữa, cầm dao nĩa bắt đầu ăn. Fasa thấy cậu ăn ngon miệng, không khỏi cười, những thứ mình làm được người khác thích là chuyện rất vui. Không đầy mấy phút, Fasa đứng dậy đi vào nhà vệ sinh, cướp lấy việc thu dọn bát đĩa của hai người.

Lúc này, cửa lại bị gõ lần nữa, Bạch Tử Thạch dừng công việc cướp đoạt cái đĩa đầy dầu mỡ trong tay Mustafa.

“Nhanh đi mở cửa.” Mustafa cầm lấy dao nĩa, nói.

Bạch Tử Thạch hướng hắn cười cười cảm tạ, đi ra mở cửa, trong nháy mắt khi cửa mở ra, Bạch Tử Thạch liền bị một cánh tay kéo qua, ôm thật chặt vào lòng.

“Vin. . . cent..!” Bạch Tử Thạch vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, vươn tay ôm lấy hông hắn, ngẩng đầu hỏi.

Thú nhân dùng chân đóng cửa lại, trán dán vào trán Bạch Tử Thạch, cúi đầu nói: “Ta nhớ người. . .”

Bạch Tử Thạch cố gắng ngăn cản khóe miệng nhếch lên của mình, song cặp mắt cong cong đã sớm làm bại lộ suy nghĩ của cậu, cuối cùng cậu cam chịu hôn lên: “Ta cũng có một chút nhớ người!”

Vincent dùng môi cọ cọ cậu, mang theo ý cười hỏi: “Chỉ có một chút thôi sao?”

“Ngô, chỉ có một chút thôi.” Bạch Tử Thạch nghiêm trang trả lời, đồng thời mút mút môi dưới hắn, ngay lúc Vincent không nhận được muốn tiến hành bước tiếp theo, thì một giọng nói truyền đến: “Bạch?”

“Nha!” Bạch Tử Thạch đột nhiên nhớ ra trong phòng mình còn có khách, cậu đẩy Vincent ra, đi về phía Mustafa giới thiệu, “Vincent, đây là Mustafa Fonsrand, bạn tốt của Allan, mấy ngày nay ta được hắn chiếu cố rất nhiều. Mustafa, hắn là Vincent Karen Garcia, người canh gác kẻ ước của ta.”

Vincent nhìn Mustafa, ngừng vài giây, hắn nói: “Xin chào, cảm ơn người đã chiếu cố Bạch.”

Mustafa lộ ra một nụ cười: “Không cần cảm ơn, Bạch là bạn của ta.”

75. Chương 75: Đại Hội Đồ Thạch Bắt Đầu

“Mustafa?” Fasa ra khỏi phòng rửa tay, liền thấy ba người đang nói chuyện, sự thân mật giữa Bạch Tử Thạch và người thú nhân lạ mặt này làm cho Fasa dễ dàng đoán ra thân phận của đối phương, ở Á Thành mấy ngày này, cái tên Bạch Tử Thạch cũng rất có tiếng tăm, hắn nói với Vincent một tiếng ‘xin chào’. Tình hình này không tốt ở lâu, Fasa cầm hộp đồ ăn đã thu dọn xong lên, “Bạch, chúng ta cũng nên đi.”

Bạch Tử Thạch vội vàng tiến: “Cảm ơn người, Fasa, cơm tối nay thật sự rất ngon.”

Tiến hai người đi, cửa vừa đóng lại, cả người Bạch Tử Thạch đã bị Vincent đè lên cánh cửa, cảm bị nâng lên, đôi môi ấm áp mềm mại bị bao phủ, lâu không gặp khiến cho Vincent thật sự không chịu được. Môi dưới bị ngậm lấy, Bạch Tử Thạch vươn đầu lưỡi liếm liếm đối phương, sau đó vươn tay ôm chặt lấy cổ đối phương, sát lại gần hơn, cùng Vincent môi lưỡi quấn quýt mãnh liệt.

Một lúc lâu sau, hai người mới lưu luyến tách ra. Đôi môi bị hôn đến sưng đỏ của Bạch Tử Thạch làm ánh mắt Vincent hơi tối lại, sáp lại hôn hôn: “Ta rất nhớ người.”

Bạch Tử Thạch cười: “Câu này người đã nói rồi.”

“Vậy thì nói lại lần nữa.” Giọng nói Vincent khàn khàn, cặp mắt đen nhìn chằm chằm đối phương, Bạch Tử Thạch nhịn không được lại dán lên, thú nhân phát ra một tiếng ngâm vui sướng, bàn tay không khách khí ôm lấy eo cậu, vuốt ve hông cậu, âm chỉ gì không cần nói cũng biết. Cơ thể Bạch Tử Thạch khẽ cứng lại, nhưng ngay sau đó liền thả lỏng, mặc cho thú nhân hành động.

Một lúc lâu sau, á thú nhân mệt mỏi kiệt sức nằm trên giường, che một nửa tấm chăn đắp trên người, lộ ra một nửa ***g ngực trắng nõn: “Rảnh rồi rồi sao?”

Vincent vuốt vuốt tóc cậu: “Hôm nay mới xin điều đến thành Quenthel, cho đến khi đại hội đồ thạch kết thúc.”

Bạch Tử Thạch cảm thấy ấm áp trong lòng, mặc dù Vincent không nói ra, nhưng cậu biết đối phương là vì mình. Đại hội đồ thạch, mình tất nhiên sẽ phải ở đây tiến hành đồ thạch, chạy qua lại hai bên thì rất phiền toái. Cậu không kìm được lộ ra một nụ cười: “Vậy thì tốt quá rồi.”

“Ta cũng thấy vậy.” Vincent nhìn tiểu á thú nhân khó nén nổi vui sướng, chẳng những mỉm cười nhu hòa, còn vươn tay ôm chặt lấy người mình yêu, hắn chậm rãi nói, “Ta mang đến thuốc cho một tháng này, mặt y nói, mười ngày sau, người phải bắt đầu tắm ngâm thuốc.”

Gương mặt tươi cười của Bạch Tử Thạch nhất thời cứng lại, một lúc sau cậu mới ưỡn oai đáp: “Ta biết rồi.”

Ngoan ngoãn như này làm Vincent vừa vui sướng vừa có chút mất mát, Bạch vẫn luôn như vậy, nếu như việc gì có lợi cho hai người, thì cho dù không thích cũng sẽ làm, gặp khó khăn cũng không nói, luôn tự mình giải quyết. Như thế cũng không phải là không đúng, nhưng Vincent vẫn hy vọng Bạch có thể làm nũng với hắn, đùa bỡn ỷ lại, có thể dựa vào hắn hơn một chút.

Vẫn còn quá gấp gáp đi. Vincent nhìn người yêu đã mơ mơ màng màng ngủ, hôn nhẹ trán cậu, nhẹ giọng nói: “Ngủ đi.”

Bạch Tử Thạch mơ hồ đáp một tiếng, không đầy mấy phút, đã nhắm mắt, truyền ra tiếng hít thở đều đều.

Có lẽ do người yêu tới bên cạnh, Bạch Tử Thạch cảm thấy năm ngày địa ngục cũng không phải khó chịu đựng như vậy, mặc dù việc rất nhiều, nhưng mỗi buổi trưa Vincent luôn có thể đem những thứ cậu thích ăn nhất đúng giờ tìm được cậu, lúc đó cậu sẽ bỏ xuống công việc trong tay, chuyên tâm ăn. Khi Vincent ở bên cạnh, sẽ không có kẻ nào không có mắt tới bảo cậu còn chuyện gì chuyện gì cần cậu đi làm.

Bạch Tử Thạch rất thỏa mãn, kể từ khi người yêu tới, cậu cuối cùng cũng không cần tự mình chạy thật xa đến tiệm thịt nướng Pula nữa.

Mustafa đem thức ăn khách hàng bàn số bốn gọi đưa qua, lễ phép nói câu ‘dùng cơm vui vẻ’ với á thú nhân đây đưa muốn số kênh máy truyền tin của hắn, rồi xoay người rời đi. Lúc đi qua bàn số một, lơ đãng thở dài một hơi, Bạch, đã mấy ngày không tới dùng cơm.

Buổi chiều khi hoàng hôn sắp buông xuống, Bạch Tử Thạch xác nhận lại công việc của mình một lần nữa, khẳng định toàn bộ đã làm xong, cuối cùng mới thở phào một hơi, xoa bả vai ê ẩm, chào đội trưởng, rồi ra khỏi hội trường.

Trở về quán trọ, khoan khoan khoái khoái ngâm người tắm một cái, cảm thấy cả người dễ chịu hơn nhiều. Đại hội đồ thạch ngày kia chính thức bắt đầu, Bạch Tử Thạch tính toán lần này thế nào cũng phải tìm cho Vincent vài khối phỉ thúy tốt, sau khi lên cấp 7, muốn tấn cấp nữa, rèn luyện thân thể, chắc cần không ít phỉ thúy đâu.

Tiền trong thẻ từ của Vincent còn dư hơn hai ngàn vạn điểm, chắc là đủ rồi, không được. . . Bạch Tử Thạch tính trước tiên cứ bán mấy khối bình thường, bán xong để dành tiền cũng được, đại hội đồ thạch của Á Thành giá phỉ thúy phỏng chừng sẽ tăng cao hơn.

Tám giờ tối, Vincent thay ca với người khác rồi đúng giờ đi về, mang theo quả Long Túc một loại quả Bạch Tử Thạch thích ăn nhất. Hắn không đặt phòng khác, căn phòng kia không lớn, nhưng thoáng ở điểm giường không nhỏ, hai người ngủ cũng dư dả.

“Ngày kia đại hội đồ thạch sẽ bắt đầu, công hội đã thông báo rồi, lần đại hội này cũng là một lần sát hạch tại chỗ, nếu muốn tham gia sát hạch, đệ trình xin là được. Vincent, người đã lên cấp 7, nếu như lên cấp 8, thì cần bao nhiêu phỉ thúy?”

Thú nhân ôm lấy người yêu đang đặt câu hỏi vào lòng ngồi lên giường, biết tính toán của người yêu, hắn cong lên khoe miệng nghĩ nghĩ: “20 kg phỉ thúy phẩm chất Tử Nhân Tình, đủ để ta rèn luyện thân thể lên đỉnh cấp 7, nếu muốn lên cấp, thì cần 10 kg phỉ thúy Tử Nhân Tình nữa. Nếu là Mặc Phỉ, chỉ cần 6 kg, là ta có thể lập tức đem thân thể rèn luyện lên cấp 8.”

Dùng Tử Nhân Tình để tính, vô cùng trực quan, cũng đầy tàn bạo. Bạch Tử Thạch nghe vậy hít một hơi lạnh khí, phẩm chất Tử Nhân Tình, muốn lên cấp tám, cần đến 30 kg!!! Khối lần trước cậu tìm được, đã là khối lớn hiếm có, cũng chỉ được chừng 3, 4 kg.

Vincent hôn nhẹ đỉnh đầu cậu: “Này rất khó khăn. Bất quá, ta không nóng vội, ta năm nay mới 35 tuổi, đã trở thành thợ săn cấp 7, đối với rất nhiều thú nhân mà nói, đã là đỉnh cao cả đời khó đạt được. Cấp 7 trở lên, đó là một cảnh giới khác, nó cần một khoảng thời gian dài.” Bạch giật mình, còn Vincent thì rất cao hứng. Hắn không muốn Bạch quá mệt mỏi.

Nếu có một mục tiêu, rất khó khăn, nhưng ở trong giới hạn năng lực của mình, thì sẽ có vài người liều mạng để hoàn thành, nhưng khi mục tiêu đã vượt ra khỏi giới hạn năng lực của mình, ngược lại sẽ làm cho người ta bỏ đi sự liều mạng, dần dần tiến tới. Đây chính là mục đích của Vincent.

Bạch mặc dù thoát nhìn rất yếu ớt, nhưng thực tế cậu rất muốn trở nên mạnh mẽ. Vincent luôn có một loại cảm giác, Bạch đang báo đáp hắn, nếu như mình vì cậu ấy làm một việc, thì cậu ấy sẽ muốn làm một việc khác để báo đáp lại. Cảm giác này khiến thú nhân cảm thấy mất mát, nó làm Vincent cảm thấy không vừa lòng, hắn ít nhiều có thể đoán được suy nghĩ của Bạch, cậu đang dùng cách này để xác nhận địa vị ngang hàng giữa hai người. Không phải ngang hàng trong mắt người ngoài, mà là ngang hàng trong chính lòng cậu ấy.

Vincent không hiểu tại sao Bạch lại sinh ra suy nghĩ này, có lẽ toàn bộ Bắc Nhã cũng không biết rõ: bọn họ đã là bạn lữ đúng nghĩa, thú nhân cưng chiều bạn lữ, nuôi gia đình, vì người kia làm việc, theo lẽ thường là chuyện thiên kinh địa nghĩa. Cho dù cậu ấy không hiểu, thì điều này cũng không gây trở ngại đến việc hắn bao dung người yêu, hắn sẽ đợi đến ngày nào đó Bạch thật sự mở rộng lòng.

Bạch thích hắn. Vincent chỉ cần xác định điều này là đủ rồi.

Ngày đại hội đồ thạch chính thức khai mạc, Bạch Tử Thạch lấy được thẻ tham gia đại hội đồ thạch của mình, đồng thời cũng là thẻ sát hạch đồ thạch sư. Phương thức cạnh tranh của đại hội đồ thạch này tương tự như địa cầu, trên mỗi gian hàng mao lưu đều có số ký hiệu đặc biệt của công hội đồ thạch sư, chia làm khu Minh Tiêu và khu Âm Tiêu.

Khu Minh Tiêu có toàn đồ mao lưu, cũng có bán đồ mao lưu, tất cả mao lưu đều có một cái giá khởi điểm, á thú nhân nhìn trúng mao lưu không cần mặc cả với chủ hàng, chỉ cần nhớ số hiệu của mao lưu, đợi đến

ngày khu Minh Tiêu mở phiên giao dịch, đến khu đấu giá để đấu giá. Khu đấu giá có một màn hình lớn, trên chỗ ngồi của mỗi người có một thiết bị nhập, sau khi đấu giá bắt đầu, nhập vào số hiệu mao liêu mình muốn, ấn nút “%”, rồi nhập giá vào, có thể nhập lại giá, mỗi khối mao liêu chỉ có khoảng nửa phút.

Mao liêu ở khu Âm Tiêu ít hơn, thông thường toàn bộ đều là toàn đồ mao liêu và có biểu hiện tốt hơn, những mao liêu này cũng có một cái giá khởi điểm, phương thức đấu giá cũng đơn giản hơn chút, bên cạnh mỗi khối mao liêu đều có một cái hộp nhỏ, trên hộp có số hiệu mao liêu tương ứng, chỉ cần lấy phiếu đấu giá chuyên dụng ở phía dưới hộp rồi ghi giá tiền và số hiệu tham dự của bạn vào, sau đó đem phiếu bỏ vào là xong.

Bởi vì mao liêu ở đại hội đồ thạch khá nhiều, thời gian cũng dài. Nên chia làm ba đợt, mỗi đợt mười ngày. Năm ngày đầu có thể an tâm xem mao liêu, năm ngày sau chính là thời gian đấu giá, Trúng thầu ở khu Âm Tiêu thì ba ngày sau sẽ công bố, thời gian lưu trữ dài một chút.

Do phương thức đấu giá, nên Bạch Tử Thạch cũng không dám chắc lần này mình có thể thành công mua được mao liêu mình muốn hay không, bất quá cậu nhất định sẽ cố gắng hết sức.

76. Chương 76: Mao Liêu Không Mua Nổi

Còn những mao liêu không có số hiệu có thể thoải mái mua bán với chủ hàng, Bạch Tử Thạch cũng không hi vọng gì, phàm là mao liêu của trường khẩu tốt, hoặc là có chút trứng muối măng đá đều bị chủ hàng mang đến hai khu Minh Tiêu và Âm Tiêu đấu giá, những thứ có thể tự do mua bán là chuẩn bị cho những á thú nhân đến đại hội đồ thạch đơn thuần chỉ để mở mang kiến thức, thường đều là những nguyên liệu đầu thừa đuôi thẹo ở trường khẩu mới biểu hiện rất kém, bên trong cho dù có phỉ thúy cũng chỉ là chút thừa thẹo, nhằm để cho những á thú nhân đơn thuần đến tham gia náo nhiệt chút kỷ niệm. Đối với đồ thạch sư mà nói, điểm quan trọng nhất là, những mao liêu không có số hiệu này không nằm trong phạm vi sát hạch, nói cách khác, cho dù đồ trường cũng không được tích phân.

Dựa theo thông lệ những năm trước, thì phẩm chất mao liêu ở khu Âm Tiêu tốt hơn một chút so với khu Minh Tiêu, hơn nữa giá của người khác ra bạn không nhìn thấy, vậy nên một khối mao liêu ở khu Âm Tiêu có đôi khi sẽ tăng đến mức khủng bố. Nhưng tỷ lệ thuận với giá tiền, là phẩm chất mao liêu, quặng Sơ Đại, quặng Cái Á, quặng Bạch Bích, quặng Hoàng Dương gì đó. . . của những tràng khẩu nổi tiếng lâu đời đều có thể thấy ở khu Âm Tiêu, xác suất ra lộc cũng cao.

Bạch Tử Thạch dự định đầu tiên đi khu Âm Tiêu nhìn xem, dọc đường thấy người đi đến khu Âm Tiêu cũng không ít, phỏng chừng đa số đều có ý định giống cậu. Thậm chí Bạch Tử Thạch còn nhìn thấy vài á thú nhân mang ký hiệu huy chương cấp bậc đồ thạch sư. Mao liêu khu Âm Tiêu ít hơn khu Minh Tiêu rất nhiều, trên giá của mỗi gian hàng chỉ đặt rải rác vài khối, nhiều nhất cũng chỉ có mười mấy khối. Bạch Tử Thạch nhìn sơ qua, vậy mà cũng có thể dễ dàng tìm thấy mấy khối mao liêu Cái Á Lão Khanh.

Mấy ông chủ hàng ngồi chán đến chết bên cạnh giá, nhìn thấy người đến cũng không thêm phản ứng, còn có ba bốn chủ hàng ôm cái máy ghi phát hình cỡ nhỏ xem phim xem đến hững hờ bình bình. Loại máy này là thiết bị giải trí Á Thành mới nghiên cứu ra gần đây nhất, rất được hoan nghênh, nhưng giá tiền cũng không rẻ. Bạch Tử Thạch liếc nhìn chủ hàng đang xem đến high, đi tới bên cạnh cái giá đầu tiên, lấy kính phóng đại ra, tùy tiện chọn một khối rồi bắt đầu xem. Cậu cũng không vội vã dùng năng lực cảm ứng, mấy ngày nay đã học được không ít kiến thức, bây giờ chính là lúc lấy ra nghiệm chứng xem.

Khối mao liêu mà cậu xem cơ bản có màu nâu xám, kích cỡ không lớn, trên bề mặt quay về phía người xem có rải rác vài điểm trứng muối màu xanh, màu sắc xanh biếc nhu hòa, nhưng có chút mờ nhạt. Bên cạnh mỗi gian hàng đều để một thùng đựng nước nhỏ, Bạch Tử Thạch bèn múc một ít nước từ trong ra giội lên khối mao liêu, sau khi rửa qua mao liêu trứng muối nhìn đã rõ ràng hơn. Trong lòng cân nhắc một chút, Bạch Tử Thạch đưa tay chạm vào mao liêu một cái, chỉ thoáng sượt qua rồi thôi, cứ như thế mấy lần cảm thấy chất đá xem ra cũng nhẵn nhụi. Bây giờ cậu mới lấy kính phóng đại ra, cẩn thận quan sát trứng muối. Trứng muối mặc dù vốn là lộc trên phỉ thúy nguyên thạch trải qua phong hóa sau đó thoái hóa thành trầm tích đọng lại, nhưng không phải cứ có trứng muối là có lộc. Kiến thức về xem trứng muối rất lớn, trước hết phải phân biệt trứng muối thật giả. Thường hay bắt gặp một vài bề mặt ngoài của lớp vỏ cứng, do hiệu quả

của oxy hóa và phong hóa, nên có một lớp màng màu xanh mỏng, do hiệu quả ánh sáng nên na ná giống trứng muối, hoặc màu sắc biểu hiện là giả, những trứng muối giả này làm nhiều người chịu không ít thua lỗ.

Bạch Tử Thạch khom người, xem rất cẩn thận, chủ gian hàng ở bên cạnh cũng bớt chút thời gian liếc nhìn cậu một cái, có lẽ là mới xem xong một bộ phim, nên thu lại máy hiện ảnh trong tay. Chờ Bạch Tử Thạch xem xong đứng dậy, mới cười ha ha sắp lại: “Thế nào? Nhìn kỹ chưa? Khối mao liêu này là mao liêu chính tông của mỏ Hoàng Dương, mọi người đều biết, mỏ Hoàng Dương ra nhiều Cao Băng Chủng Lam Băng Hoa, không chừng trong khối này cũng có đấy. Nhìn trứng muối này, sờ tính chất này xem, ta không lấy hàng dỏm lừa bịp người khác đâu.”

Bạch Tử Thạch cũng không có ý kiến gì, tự cậu nhìn thì thấy cũng có thể đồ, nhưng Cao Băng Chủng thì khẳng định là không có, có một khối Nhu Chủng hoặc Phù Dung Chủng là đã không tệ rồi, tranh thủ sờ hai cái, những mao cầu nghịch ngợm vui vẻ nhảy tung tăng, kích cỡ mao cầu khá nhỏ, nhưng tổng thể cảm giác có lẽ là Phù Dung Chủng, là một khối phi thúy đa sắc, quặng Hoàng Dương ra nhiều Lam Băng Hoa, Bạch Tử Thạch đoán, trong này chắc là khối Lam Phi Thúy Phù Dung Chủng.

“Khối mao liêu này giá khởi điểm là bao nhiêu?”

Chủ quầy chỉ chỉ chỗ bên cạnh cái giá: “Không cao, 30 vạn.”

30 vạn nghe cũng không cao, nếu như là bình thường, thì khối mao liêu như thế này Bạch Tử Thạch đã sớm mua lại, nhưng đây là khu Âm Tiêu, khối mao liêu này trứng muối không ít, lại là tràng khẩu nổi danh, giá tiền có thể tăng lên gấp mười. 300 vạn mua một khối Lam Phi Thúy Phù Dung Chủng, đem phi thúy bên trong giải ra thành minh liêu bán chắc cũng được cái giá không chênh lệch lắm, lại còn chưa chắc đã mua được, không đáng.

Bạch Tử Thạch sờ sờ mũi cười một tiếng với ông chủ quầy: “Khối mao liêu này ta còn chưa chắc lắm, để xem lại đã.” Ông chủ cũng không để bụng, hần đáp lời chỉ đơn thuần là vì cảm thấy buồn chán, thấy tiểu hài tử nhà người ta dễ thương mà thôi, nói xong, lại tiếp tục cầm lấy máy thu phát hình cỡ nhỏ của mình xem say sưa.

Cả một buổi sáng, Bạch Tử Thạch tiêu hết thời gian ở khu Âm Tiêu, mục đích chủ yếu một là vì nghiệm chứng thành quả học tập mấy ngày nay của mình, hai là tìm kiếm phi thúy phẩm chất cao. Cậu đã xem qua, mao liêu ở khu Âm Tiêu không hổ là hàng sàng lọc kỹ càng, từ bề ngoài nhìn, những khối đủ cả trứng muối măng đá chiếm gần một nửa, những khối trứng muối khả quan dồn chặt chiếm gần một nửa, có nứt có rêu chiếm gần một nửa, phần lớn đều là mỏ lâu năm mỏ nổi tiếng, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy một số khối thuộc tràng khẩu mới, cũng có biểu hiện rất tốt.

Khả năng ra lực của chúng cũng không nhỏ, nhìn mà khiến lòng người yêu thích. Nhưng giá của chúng không rẻ, giá khởi điểm thấp nhất là 20 vạn, là khối thuộc tràng khẩu mới. Dựa theo tình hình đại hội đồ thạch ở khu Âm Tiêu những năm trước, thì giá những mao liêu này tăng gấp mười mấy lần thậm chí hai mươi lần so với giá khởi điểm cũng không thành vấn đề.

Cái khối mao liêu quặng sơ đại được người ta coi trọng nhất ở khu Âm Tiêu, vỏ bạch sa, chất vỏ nhẵn nhụi đều đặn, trứng muối ở những chỗ lồi lên, cấu tạo chặt chẽ, màu sắc rõ ràng, thoát nhìn trong suốt, tất cả những điều này đều chứng minh trong mao liêu có lực, hơn nữa nhìn trứng muối to mà nhiều, màu sắc đậm và tính chất dày đặc, thì phi thúy bên trong đa phần là phẩm chất bán cao, nếu may mắn, không chừng có thể có Thủy Tinh Chủng. Đương nhiên mao liêu tốt như vậy giá khởi điểm sẽ không thấp, khối lớn khoảng 8, 9, 10 kg, yết giá 400 vạn điểm.

Rất nhiều người cũng vây quanh ở trước khối mao liêu này, cẩn thận quan sát. Bạch Tử Thạch cũng chạy đến góp vui, lúc xem xong về mặt cậu lộ vẻ tiếc hận, nhìn từ biểu hiện, khối mao liêu này thật sự rất tốt, quặng sơ đại nổi danh nhờ cao thúy, trong khối mao liêu này tuyệt đối là cao thúy! Lấy tay sờ vào, sắc mặt cậu ngưng trọng, căn cứ vào kinh nghiệm của cậu, trong khối mao liêu này, nhất định sẽ ra Thủy Tinh Chủng, nhưng không phải tất cả đều là Thủy Tinh Chủng, cả khối mao liêu cộng lại mới được khoảng hơn 10 kg. Nếu như có thể đấu được cho Vincent, thì dù cách mục tiêu còn rất xa, cũng xem như có chút bổ ích.

Nhưng, nhìn nhìn cái giá khởi điểm trên trời. Bạch Tử Thạch thở dài một hơi, bọn họ tổng cộng chỉ có hơn hai ngàn vạn, cho dù lấy hết đi mua khối mao liêu này cũng không đủ a!

Lưu luyến lượn mấy vòng xung quanh khối mao liêu, Bạch Tử Thạch ỉu xìu lép bẹp đi ra khỏi hội trường. Đến giờ ăn rồi!

Những gian hàng được công hội đồ thạch sư mời tới xem ra rất náo nhiệt, những thú nhân á thú nhân tới đây đồ thạch, du ngoạn nhiều vô số kể, gần như mỗi quán mỹ thực đều chật ních. Bạch Tử Thạch vừa nhìn thấy tình trạng này, quyết định trực tiếp đi cửa sau.

“Mustafa!”

Thú nhân anh tuấn xoay người, nhìn thấy á thú nhân vẻ mặt tươi cười vẫy tay với mình, hoàn toàn không ý thức được rằng trên mặt mình đã tràn ngập ý cười: “Bạch, người đến rồi sao. Muốn ăn cái gì?”

“Một phần rau Mạch Tha nướng, một phần thảo trà, một phần ruột Bối Nhĩ xông khói.” Bạch Tử Thạch cũng không khách sáo, trực tiếp chọn món, quay đầu nhìn thử trong tiệm đã không còn một chỗ trống, Mustafa nghĩ một chút, rồi trực tiếp dẫn người đến phòng phía sau: “Đây là chỗ ta nghỉ ngơi, người đợi chút, có ngay đây.”

“Cám ơn người, Mustafa.” Bạch Tử Thạch tươi cười đầy mặt, cái câu kia nói như thế nào nhỉ? — có phiền toái sao, người có quan hệ sẽ không sao hết.

Năm phút sau, Mustafa bưng tới hai phần ăn, cùng Bạch Tử Thạch hai người vừa nói chuyện phiếm vừa ăn cơm, quy tắc ăn không nói ngủ không nói tuyệt đối không thông dụng ở nơi này, thú nhân say sưa nghe Bạch Tử Thạch kể chuyện đồ thạch buổi sáng, lúc đầu còn rất cao hứng, nghe thấy Bạch Tử Thạch không đủ tiền còn suy nghĩ mở miệng cho cậu vay như thế nào để người ta không tự ái, không nghĩ rằng Bạch đồ thạch là để cho Vincent, Mustafa không hiểu mình làm sao, trong lòng thế nào cũng không vui vẻ như vừa rồi, ngay cả chuyện cho vay tiền cũng giấu ở trong miệng không nói ra.

Ăn cơm xong, Bạch Tử Thạch cố ý ở lại làm nhân viên phục vụ nửa giờ, giúp đỡ qua thời điểm trong tiệm bận rộn nhất rồi mới uống ngụm nước chạy về hội trường lần nữa.

Lần này cậu không đi đến khu Âm Tiêu, mặc dù rất khó khăn, nhưng Bạch Tử Thạch vẫn muốn thử xoay sở tiền, khu Minh Tiêu mở thầu sớm hơn khu Âm Tiêu, không chừng cậu có thể mua được mấy khối tốt ở khu Minh Tiêu, đến lúc đó bán đi góp lại thử xem.

Người ở khu Minh Tiêu nhiều hơn nhiều so với khu Âm Tiêu, trên đường tiếng người cò kè mặc cả với chủ hàng, tiếng người xem mao liêu bình phẩm mao liêu đan xen lẫn lộn trong tai Bạch Tử Thạch, mang đến cảm giác nóng bức. Cậu kéo kéo cổ áo, nhìn chung quanh, thấy có một chỗ hình như vây quanh không ít người. Lòng hiếu kỳ dâng lên, Bạch Tử Thạch liền cất bước đi tới bên đó.

Vừa tới gần đám người, cậu đã nghe thấy tiếng trao đổi quyết liệt bên trong: “Ta cảm thấy mao liêu này đồ tính quá lớn, không đáng để ra tay, nhìn vết nứt lớn kia, từ giữa nứt ra, cường quang khí chiếu vào, ánh sáng xanh quá nhờ nhạt. . . Không tốt, không tốt. . .”

“Ta không đồng ý với ý của ngài, chỉ màu sắc ánh sáng xanh nhạt thì không chứng tỏ được gì, nhưng chuyện có lực thì mọi người đều nhất trí. . .”

“Vị a đạt này, bọn họ đang làm gì vậy?” Bạch Tử Thạch nhìn mấy người đang tranh luận không ngừng, kỳ quái hỏi thăm người á thú nhân trung niên bên cạnh. Mao liêu có tốt hay không thông thường đều không nói ra ngoài, chỉ có cùng một chỗ trao đổi một chút, mấy người này lại trực tiếp cãi vã.

Á thú nhân trung niên vừa nhìn thấy là một tiểu á thú nhân tướng mạo xinh xắn, liền vui vẻ nói: “Khối mao liêu này nứt quá lớn, chủ hàng không dám chắc, nên không có sổ hiệu, trực tiếp để ở đây bán, sáng nay người xem không ít, nhưng không có mấy người ra giá, hơn nữa ra giá quá thấp. Chủ hàng liền mời mấy người không phải đồ thạch sư nhưng khá có tiếng đến bình phẩm khối mao liêu này. Bây giờ, đang tranh cãi kịch liệt đó. Nếu tò mò, thì đi qua xem thử xem.”

Bạch Tử Thạch nói cảm ơn người ta, nhìn nhìn khối mao liêu kia, thật sự là rất tò mò, liền chui vào trong đám người, chạy tới cạnh mao liêu quan sát.

77. Chương 77: Đồ Trưởng

Khối mao liêu này đại khái có hình tam giác, dựng đứng trên mặt đất cao khoảng 30, 40cm, bề ngoài có một màu nâu xám, vỏ thoát nhìn gỗ ghề không bằng phẳng, dùng bụng ngón tay quét qua, có chút gai gai đâm vào tay. Còn về vết nứt mà người xung quanh đang thảo luận, nằm ở chính giữa đỉnh chóp rất dễ thấy, khe hở cũng không lớn lắm, cách chưa tới một ngón út, nhưng đường nứt rất dài, giống như có người lấy đầu nhọn của thanh kiếm bản to cắm thẳng vào, nhìn mà khiến cho người ta cảm thấy đồ tính của khối mao liêu này quá lớn, trong lòng sợ hãi.

Đồ thạch, bản thân nó chính là xem đồ tính của mao liêu, đồ tính lớn, nguy hiểm sẽ lớn. Đồ nứt, chính là một loại có đồ tính lớn nhất trong đồ thạch. Bên trong mao liêu có nứt khả năng ra lực rất lớn, nhưng phải thúy có hoàn chỉnh hay không thì khó mà nói, đồ trưởng thì ai cũng vui sướng, nhưng phần nhiều vẫn là sụp, hơn nữa mao liêu có nứt cắt một đao nếu như là sụp, thì cơ bản không cần dùng đến đao thứ hai.

Không ít người vẫn đang quanh quẩn quanh khối mao liêu này, Bạch Tử Thạch đứng bên cạnh chờ một á thú nhân thu hồi cường quang khí, mới đi qua, vừa định mở cường quang khí của mình lên, thì bên cạnh đã có một người chiếm trước. Bạch Tử Thạch kinh ngạc ngẩng đầu, người nọ nhìn cậu một cái, ôn hòa pha lẫn áy náy cười: “Thật xin lỗi, ta đang vội, cùng xem được không?”

Bạch Tử Thạch sờ sờ mũi, nén lại chút khó chịu trong lòng: “Người xem trước đi.” Người nọ lại lộ ra một nụ cười áy náy, luôn miệng nói cảm ơn sau đó mới cúi đầu cẩn thận nghiên cứu.

Mặc dù bị chen ngang nhưng người ta biểu hiện rất có thành ý, nên chút khó chịu trong lòng Bạch Tử Thạch cũng rất nhanh tiêu tan, đi ra bên ngoài, giúp người cũng là giúp mình. Không xem được nứt, Bạch Tử Thạch liền ngồi xổm xuống xem biểu hiện của khối mao liêu, khối mao liêu này bề ngoài bình thường, không có mảng đá gì rõ ràng, tìm khắp cả khối mao liêu, trứng muối cũng chỉ rác rác mấy điểm nhỏ. Biểu hiện thể này không được coi là tốt lắm.

Nghiên cứu xong khối mao liêu này, Bạch Tử Thạch đứng lên, người lúc trước vẫn chưa xem xong, bên cạnh có người chờ không nổi: “Vị a đặt này, người cũng đã xem rồi khối mao liêu này, như thế nào?”

Người nọ lấy ra kính phóng đại và cường quang khí của mình, lắc đầu liên tục: “Khó mà nói, khó mà nói.” Người hỏi cũng không mong nghe được nội dung có tính thực chất gì, ngoại trừ người chủ hàng mời đến ra, chẳng ai lại bàn luận cái nhìn của mình đối với mao liêu này trước mặt người ngoài. Bản thân coi trọng, nói tốt, sợ có người tranh giành với mình; nói không tốt, chủ hàng người ta còn đứng bên cạnh chứ đâu, định không để người ta buôn bán hả? Lời này quá đắc tội người.

Kỳ thực đúng là khó mà dám chắc được, Bạch Tử Thạch dùng cường quang khí rọi vào khe hở nhìn thử, màu lục xanh xanh óng ánh một mảnh, nhìn thì có vẻ có phải thúy, nhưng màu sắc của lục không đậm, cậu lại nhìn nhìn hướng đi của tinh thể phong hóa, nghiên cứu một lát, cũng cảm thấy lục này hình như chạy vào trong, nhưng vết nứt lại quá lớn, không biết có ảnh hưởng đến phải thúy bên trong hay không.

Sau khi nhanh chóng xem xong, Bạch Tử Thạch liền nhường vị trí cho người khác, không thể không nói khối mao liêu này câu lên toàn bộ lòng hiếu kỳ của cậu, đối với khối mao liêu này, nếu không dùng năng lực của mình, cậu chỉ có ba chữ thôi — khó nói được. Càng như thế, cậu càng muốn biết tình trạng bên trong rốt cuộc như thế nào, cảm giác này giống như có một con mèo nhỏ mới ra đời vươn móng cào a cào trong lòng người ta, làm trong lòng ngứa ngứa. Có lẽ đây chính là mị lực của đồ thạch, mỗi khối mao liêu tựa như mỗi câu đố chờ được vạch trần, một khi giải đúng, nó sẽ cho người ta một loại kích thích và thỏa mãn cực lớn, hơn nữa loại cảm giác này sẽ khiến người ta nghiện, chớ nói chi đến bên trong còn có ‘phần thưởng’ hậu hĩnh!

Đưa tay sờ lên mao liêu, Bạch Tử Thạch lộ ra một nụ cười — trong khối mao liêu này đúng là có phải thúy, hơn nữa không dễ bị nứt ảnh hưởng đến, bất quả lực cảm ứng của khối phải thúy này bình thường, có lẽ là Du Thanh Chung loại trung đẳng, nhìn bộ dạng của khối mao liêu này, chủ hàng chắc sẽ không ra giá quá cao. Nếu giá tiền hợp lý, Bạch Tử Thạch tính toán, có nên mua khối mao liêu này trước không nhỉ?

Người vây quanh đến đến đi đi, có vài người xem xem rồi đi, cũng có người xem xong thì hứng thú nên lưu lại, cũng có vài người là người mua thực sự, sẽ ra một cái giá trong giới hạn nào đó.

“Ông chủ, khối mao liêu này, năm vạn điểm, có bán không?” Lúc này sức nóng đã không sai biệt lắm, xung quanh đã có người vội vã muốn mua.

“Năm vạn quá thấp. . .” Ông chủ lắc đầu, đối với cái giá tiền này hẳn cũng không bất ngờ lắm, cái khối liêu tử 50, 60 kg này, lúc trước người hỏi giá thấp nhất chỉ ra có 6000 điểm, năm vạn đã là cái giá không thấp.

Người nọ cũng không vội, bắt đầu mặc cả: “Ông chủ, người cũng biết khối liêu tử này của người không phải là Lão Khanh Chung, hơn nữa trên đỉnh còn có một vết nứt lớn, mạo hiểm thực không nhỏ. Năm vạn điểm đã không thấp rồi, tôi đa cho người thêm năm ngàn, bán không?”

“Đúng là nứt lớn, nếu như không có vết nứt này đích thực sẽ không làm người ta quá băn khoăn, ta cũng chẳng đến mức phải giữ lại không có số hiệu tự mình bán. Nhưng trong này có lực là không phải giả, tất cả mọi người đều đã xem qua, cũng đều công nhận điều này. Năm vạn năm, liêu tử này cũng không nhẹ, giá tiền quá thấp.”

“Ta ra tám vạn điểm! Đưa ta đi, ông chủ.” Lúc này một á thú nhân trong đám người hình như cũng hạ quyết tâm, mở miệng bắt đầu kêu giá, điều này như đốt lên một mối lửa: “Ta ra tám vạn năm.”

“Chín vạn!”

“Mười một vạn!”

“Mười lăm vạn! Đừng tranh với ta, ta ra mười lăm vạn!”

“Mười lăm vạn? Hừ, ta ra mười sáu vạn!”

Nhất thời không có ai ra giá, có vài người cúi đầu tính toán, do dự, nhưng đây rõ ràng chưa phải giá kết. Ông chủ ở bên cạnh vui mừng hơn hớn lên tiếng: “Khối liêu tử này mặc dù nứt lớn, nhưng ra lực là chắc chắn. Về phần nứt có ảnh hưởng đến phẩm thú hay không, xác suất 50-50, mọi người tự mình xem đi.”

Ông chủ nói một phen làm mấy người đều ra tay, một thêm chính là bốn vạn điểm: “Ta ra hai mươi vạn!”

“Hai lăm vạn! Khối liêu tử này ta nhìn trúng rồi!”

“Bốn mươi vạn!” Một á thú nhân trung niên khí độ trầm ổn nhàn nhạt phun ra một cái giá, lần này thêm tròn mười lăm vạn! Cái giá này vừa ra, chung quanh nhất thời yên tĩnh trở lại, tiếng đấu giá cũng không còn nữa. Bạch Tử Thạch không khỏi thở dài một hơi, bốn mươi vạn đã vượt xa mức giá trong lòng cậu, cậu tính chỉ cần giá không vượt quá 30 vạn, thì cậu sẽ ra tay đoạt lấy.

“Còn có ai ra giá không? Nếu không còn, thì khối liêu tử này sẽ thuộc về ông chủ này!” Chủ hàng cười hỏi một vòng, không ai lên tiếng nữa, “Được, khối mao liêu này là của ngài! Đằng sau chính là giải thạch trường, ngài muốn bây giờ giải hay là mang về giải?”

“Giải tại đây đi, ta còn chưa định về.”

“Được, ngài theo ta bên này.” Ông chủ giao cho một người trợ thủ trông tiệm giúp, tự mình bê mao liêu lên một xe đẩy nhỏ, dẫn chủ nhân mao liêu đi ra phía sau, không ít người đều đi theo xem, Bạch Tử Thạch nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn muốn biết phẩm thú bên trong là cái dạng gì, nên cũng đi theo.

Mọi người đi qua một con đường nhỏ không dài lắm, chủ tiệm đẩy một cánh cửa ra, tiếng ồn đặc trưng của đá mài ma sát với mao liêu lập tức tràn đầy lỗ tai Bạch Tử Thạch, đây là một cái sân siêu cấp lớn, trên mặt đất để la liệt rất nhiều giải thạch cơ, chủ cửa hàng dẫn mọi người đến chỗ giải thạch cơ đánh số 174, rồi đem mao liêu chuyển xuống: “Muốn mời sư phụ giải thạch không?”

“Không cần.” Chủ nhân mao liêu lắc đầu, “Ta tự mình tới đi, cắt một đao ta vẫn có thể làm được.” Bình thường một đao hạ xuống, kết quả cũng hiện rõ ràng luôn. Á thú nhân vẽ lên mao liêu một hồi, cuối cùng mới chọn một đường vẽ, tự mình bật nguồn năng lượng máy cắt thạch, nhắm ngay cái đường kẻ kia, kéo xuống.

Ba phút sau, chủ nhân mao liêu kéo tay cầm máy cắt thạch lên, hít sâu một hơi, rồi cẩn cẩn dục dục tách hai nửa mao liêu ra, chỉ nhìn thoáng qua, thất vọng cực đại liền tràn đầy trong mắt hắn.

“Sụp rồi! Là lục gần kề vỏ!” Nghe thấy tiếng hét, Bạch Tử Thạch nhất thời ngẩn ra, vội vàng thò đầu nhìn kỹ, chỉ thấy mao liêu nằm trên mặt đất, vết nứt bị cắt mở ra, vừa vặn có thể thấy được phỉ thúy, chỉ thấy một mảnh nhỏ ở chỗ miệng vết nứt, xanh óng khiến người ta yêu thích, đúng là phẩm chất Du Thanh Chung.

Chủ nhân mao liêu nhìn hai nửa liêu tử còn lại, không hề do dự: “Có ai ra giá không?”

Xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, tất cả mọi người đều thấy mà, vừa nãy cắt một đao kia đã là chỗ dễ ra lục nhất, một đao hạ xuống, lại là lục gần kề vỏ, ai cũng không phải kẻ ngốc. Bạch Tử Thạch nhìn khối lục gần kề vỏ kia, có chút khó hiểu — rõ ràng cậu cảm ứng được một khối Du Thanh Chung có vẻ không tệ mà? Chẳng lẽ. . . cậu đem tầm mắt chuyển sang hai khối liêu tử đã bị coi là phế liệu kia— phỉ thúy không ở chỗ dễ ra lục nhất, ngược lại lại ở vị trí không thu hút nhất của mao liêu?

“Hai vạn điểm, ta muốn.” Ngồi xuống sờ sờ nửa khối mao liêu gần đó, Bạch Tử Thạch khẽ mỉm cười.

“Hai vạn điểm, có hơi thấp a.” Chủ nhân mao liêu có chút do dự, bốn mươi vạn đảo mắt đã biến thành hai vạn, làm hắn dậy không nổi tinh thần.

Bạch Tử Thạch cười: “Ta chỉ muốn một khối.”

Một khối?” “Thành giao.” Sau khi hai người giao nhận mao liêu của mình, thì một khối còn lại cũng bị người khác dùng cái giá một vạn năm mua đi.

“Ông chủ, ta có thể dùng giải thạch cơ không?” Lấy được mao liêu xong, Bạch Tử Thạch liền xoay người hỏi người chủ hàng, đám người vốn định tản đi vừa nghe thấy cậu muốn giải thạch, lập tức liền quay lại.

“Dùng đi!” “Đa tạ.” Bạch Tử Thạch cười cười cảm tạ, lấy tay cảm ứng thật lâu, mới kéo máy cắt thạch xuống, vẫn dùng biện pháp ngóc nghếch cũ, cắt 3 cm 3 cm một từ vỏ đá vào, mới cắt được hai đao, cậu đã ngừng lại, cảm thùng nhỏ giọt nước lên, một vùng lục tối màu liền hiện ra, bề ngoài mảnh phỉ thúy nhỏ này sáng bóng như dầu (‘dầu’ hán việt là ‘Du’ -> nên mới gọi là Du Thanh), đúng là điển hình của Du Thanh Chung, hơn nữa nhìn tính chất lộ ra vẻ bán trong suốt, có lẽ là khối Du Thanh Chung phẩm chất trung thượng.

“Ra. . . Ra lục rồi!” Tiếng kêu ‘đổ trưởng, ra lục’ của quần chúng xung quanh vang lên không ngớt, chủ nhân mao liêu nhất thời sững sờ tại chỗ, nhìn một mảnh lục nhỏ kia, ánh mắt phức tạp, thở dài một hơi, tâm trạng đem bảo thành phế vật bán đi chỉ có đương sự mới hiểu thấu được.

Đợi đến khi Bạch Tử Thạch đem cả khối phỉ thúy nghênh ra, thì chủ nhân mao liêu đã sớm rời đi từ lúc nào không hay. Nhìn khối Du Thanh Chung khoảng 11, 12 kg phẩm chất không tệ, chủ hàng mừng phát điên, chuẩn bị lấy pháo ra đốt, đây chính là khối mao liêu đại trưởng đầu tiên ở gian hàng của hắn!

Tiếng pháo này lập tức đưa đến các thú nhân chờ ở bên ngoài để mua phỉ thúy, phỉ thúy Du Thanh Chung đối với Vincent mà nói còn chưa đủ nhìn, nên Bạch Tử Thạch đem bán luôn, dưới tình trạng mấy người tranh nhau đấu giá, tăng thẳng tắp đến cái giá 150 vạn. Tiền trao cháo múc xong, Bạch Tử Thạch liền ra khỏi khu giải thạch, tiếp tục đi tìm kiếm mao liêu, khối liêu tử này đã đem lại cho cậu linh cảm. Dù sao trong mấy ngày đầu chỉ có thể xem mao liêu, chỉ bằng cậu dành chút thời gian tìm kiếm mấy khối có thể mua bán trực tiếp tại chỗ, không chừng còn có thể tìm thấy mấy khối liêu tử tốt, Vincent không dùng, thì có thể bán lấy tiền a, cậu vẫn cứ nhớ nhung cái khối mao liêu trong khu Âm Tiêu kia.

78. Chương 78: Kỳ Dị!

Quầy hàng ở khu Minh Tiêu nhiều hơn khu Âm Tiêu, Bạch Tử Thạch cũng không có mục đích gì cụ thể, nhìn gian hàng nào đông người liền chui qua hướng đó, thông thường thì, gian hàng có lượng người đông khác thường, một loại là gian hàng đã có danh tiếng trong nghề, một loại khác là gian hàng đã có người mua được mao liêu đổ trưởng rồi đốt pháo.

Bạch Tử Thạch đi tới một gian hàng cách cậu gần nhất, vừa nãy lúc mấy á thú nhân đi ngang qua, nghe bọn họ nói có khối mao liêu đổ trưởng, nghe nói là một khối Băng Chung. Mao liêu không số hiệu ra Băng Chung. . . Thật đúng là không đơn giản. Huống hồ, khu Minh Tiêu và khu Âm Tiêu đều chưa mở thầu, lúc

chưa có phỉ thúy để mua, có một khối Bằng Chứng như vậy, nếu bán đi, giá tiền không chỉ tăng một vài lần đâu. Bởi vì sau khi mở thầu đấu giá, người giải thạch sẽ đột nhiên tăng mạnh, phỉ thúy giải ra cũng nhiều, nhưng tài chính của mỗi người chỉ có một chút ít thôi, có lẽ đến lúc sau tài chính không đủ, phỉ thúy ngược lại lại bán không được giá. Giống như khối Du Thanh Chứng cậu vừa bán, giải ra xong Bạch Tử Thạch tự định giá cũng chỉ khoảng trên dưới 100 vạn, thế mà lại bán được giá cao đến 150 vạn.

Mọi người đều có một loại tâm lý, nếu chỗ nào đổ trứng một khối, vậy thì trong gian hàng có còn khối thứ hai hay không? Đổ trứng tối thiểu chứng minh mao liêu trong gian hàng đó chất lượng không tệ. Nhìn dòng người đi vào không ngừng, trên mặt chủ quầy hàng tràn đầy hồng quang, vui vẻ hơn hử nói chuyện đổ trứng lúc trước, không lưu dấu vết mà thổi phồng mao liêu của mình. Công việc tiếp đãi khách trong tiệm cũng đầy nhiệt tình, Bạch Tử Thạch vừa vào cửa đã bị lôi kéo nói bô bô cả đồng — Có chuyện gì ngài cứ gọi, tính tiền tìm ông chủ, xem mao liêu hỏi chuyện tìm ta là được, giải thạch thì đi ra đằng sau. . .

Thật vất vả mới thoát được tên nhân viên nhiệt tình, Bạch Tử Thạch tìm chỗ không có ai ngồi xuống xem mao liêu, đang xem bỗng nhiên bị vỗ nhẹ một cái.

Người tới thực làm Bạch Tử Thạch kinh ngạc: “Fasa? Sao người lại rảnh rồi đến đây?”

Fasa tràn đầy ý cười đứng sau Bạch Tử Thạch, nói: “Mặc dù ta không phải đổ thạch sư, nhưng rất hứng thú với đổ thạch, hiếm khi mới được đến đại hội đổ thạch một lần, đương nhiên muốn đi xem. Trong tiệm tạm thời giao cho Mustafa, ta cũng mua vài khối mao liêu chơi thử, biết đâu vận khí ta tốt, bên trong có phỉ thúy thì sao.”

Cách nghĩ này rất bình thường, Bạch Tử Thạch cười một tiếng: “Đúng đó, tới nơi này mà không xem thử thì thật đáng tiếc.”

“Bạch là đổ thạch sư nhỉ, đã nhìn trúng khối mao liêu nào chưa?” Fasa ngồi xuống trước mặt Bạch Tử Thạch, thò đầu nhìn nhìn mao liêu Bạch Tử Thạch đang quan sát.

“Vẫn chưa nhìn trúng cái gì.” Khối mao liêu không có số hiệu cậu đang xem tinh thể lớp vỏ thô ráp, không trứng muối, không măng đá, không nứt, không rêu, sản phẩm bốn không, bên trong cũng rỗng tuếch. Nếu muốn từ mao liêu không có số hiệu chọn ra thứ tốt, có lẽ cũng khó khăn. Bạch Tử Thạch cười cười, đem khối mao liêu này ném qua một bên, nhớ tới mấy ngày nay Fasa và Mustafa chiếu cố mình, trong lòng khê động, “Một người xem mao liêu rất nhàm chán, chỉ bằng chúng ta cùng xem được không?”

Fasa thật cao hứng gật đầu: “Dĩ nhiên là được a.” Mặc dù không hiểu rõ đổ thạch lắm, nhưng Fasa biết lời này của Bạch có ý là nếu mình xem mao liêu nào có thể để cậu ấy xem giúp một chút, đây đúng là chuyện tốt, mặc dù chỉ mua mấy khối mao liêu chơi đùa thôi, nhưng hẳn cũng muốn ném thử cảm giác giải ra phỉ thúy từ mao liêu mình mua.

Hai người so với một người thú vị hơn nhiều, hơn nữa Bạch phát hiện Fasa mặc dù đã trung niên, nhưng tư tưởng lại rất thanh niên, đằng sau tính cách ổn trọng ngày thường cư nhiên lại có chút ngây ngô của trẻ con. Hai người vừa hàn huyên vừa xem, rất sôi nổi.

“Bạch, đến đây, người xem thử xem, khối mao liêu này.” Không biết Fasa lấy từ đâu ra một khối mao liêu quay lại, kích cỡ không lớn, vỏ ngoài màu nâu vàng, “Nhìn chỗ này, chỗ này, cả chỗ này nữa, có phải là trứng muối không?” Fasa đem mao liêu đặt xuống đất, liên tục chỉ bốn năm chỗ.

Bạch Tử Thạch vừa nghe tới trứng muối, nhất thời hứng thú, thả một khối đang nghiên cứu trong tay xuống, nhận lấy mao liêu xem thử. Một khối mao liêu rất không thu hút, bề ngoài bình thường, mấy chỗ Fasa chỉ, nếu không nhìn kỹ, thì đúng là không ra được mấy điểm màu xanh lục. Những chỉ dựa vào cái này vẫn chưa thể xác định có phải trứng muối hay không, Bạch Tử Thạch lấy kính phóng đại ra, giới nước lên mao liêu, bật cường quang khí, cẩn thận quan sát. Nhìn một lúc, kinh ngạc ngẩng đầu cười với Fasa: “Người nói không sai, đúng là có trứng muối. Chỗ này và chỗ này là trứng muối thật, nhưng chỗ này chỗ này và chỗ này, là trứng muối giả, là vật phong hóa lưu lại sau khi lục đi qua.” Cậu nghĩ nghĩ, đưa tay cầm ứng một phát, trong lòng nắm chắc, mới cười nói, “Khối mao liêu không số hiệu này, có thể tìm ra trứng muối đã là rất tốt rồi. Cảm nhận của cá nhân ta sao, chắc là có thể đó.”

Fasa nghe xong rất cao hứng, vội vàng gọi chủ quầy tới, khối mao liêu này chỉ khoảng 7, 8 kg, chủ quầy ra giá 4000 điểm. Nhưng từ cái giá này Bạch Tử Thạch chợt hiểu, chủ quầy tuyệt đối không phát giác ra trên

khối mao liêu này có trứng muối, nếu phát hiện ra, phỏng chừng với cái giá này hẳn sẽ sống chết không chịu bán.

Nhìn thấy ánh mắt của Fasa nhìn sang, Bạch Tử Thạch nghĩ một chút, rồi cười nói với chủ quầy: “Vị a đạt này, khối mao liêu này chỉ nhỏ xíu, cũng không phải là liêu tử của mỡ nổi tiếng gì, lớp vỏ thô ráp. . .” Một hơi nói ra mất chỗ khuyết điểm của mao liêu, nói thẳng đến lúc về mặt chủ quầy lúng túng, Bạch Tử Thạch mới đổi giọng, “Đương nhiên, chúng ta cũng có chút thích khối mao liêu này, nếu không đã không gọi ngài rồi. Nhưng mà giá tiền này có hơi. . . Chúng ta cũng là nhân dịp đại hội đồ thạch hiếm có này đi chơi thôi, tới đây không mua ít mao liêu tổng cảm thấy hơi đáng tiếc.”

Nói đến nước này, chủ quầy cũng không dơ dài: “Vây được, 3000 điểm lấy đi.” Fasa vừa nghe, có mấy câu nói, 4000 điểm đã trực tiếp biến thành 3000, về mặt vui mừng, hẳn nhìn nhìn Bạch Tử Thạch, miệng vừa mở ra đã ngậm lại, bởi vì Bạch Tử Thạch lại nói: “Vị a đạt này thật là không thật thà gì cả, 3000 điểm mua một khối mao liêu thế này sao? Giá tiền mao liêu trong đại hội đồ thạch tuy đắt một chút, nhưng không đắt đến mức này. . . 2000 điểm, nhiều nhất là 2000 điểm.”

2000 điểm vừa ra, chủ quầy cũng biết xem ra gặp phải người trong nghề rồi, mao liêu kiểu này lúc bình thường, cũng chỉ có giá hơn 1000 điểm, vị này ra 2000 điểm đã là xem mặt mũi đại hội đồ thạch rồi, nghĩ nghĩ, chủ quầy cắn răng, ra về bị thua thiệt lớn: “Được, đại hội đồ thạch hiếm có, cũng không thể để các người tay không mà về a. 2000 điểm thì 2000 điểm!”

Fasa ngạc nhiên nhìn Bạch Tử Thạch, cứ như vậy không tới năm phút, 4000 điểm liền biến thành 2000 điểm? Vừa lòng vừa ý cùng ông chủ đi tính tiền. Mua xong mao liêu, Fasa vội vàng đi theo ông chủ ra đằng sau giải thạch, Bạch Tử Thạch từ chối nói muốn xem mao liêu tiếp nên không đi, trong khối mao liêu kia có phải thúy phẩm chất gì cậu cũng đoán được đại khái, 2000 điểm mua khối Đậu Chủng bình thường, mặc dù phải thúy chắc là không lớn, nhưng cũng tưởng không ít.

Một đồng mao liêu không có số hiệu đều bị Bạch Tử Thạch xem qua, nói ra thì chất lượng mao liêu trong tiệm này đúng là không tệ, vừa rồi nghe nói có một người từ trong mao liêu không số hiệu giải ra phải thúy Băng Chủng, bây giờ Fasa lại tìm được một khối Đậu Chủng. Tìm tiếp, không chừng vẫn còn, Bạch Tử Thạch đem mục tiêu nhắm sang khu vực đối diện.

Ai biết cậu vừa đứng lên, đã bị một cổ lực mạnh va vào, người đứng không vững, nhất thời lão đảo một chút, vội vàng đưa tay vịn vào cái giá bên cạnh mới không ngã xuống, lòng tràn đầy tức giận ngẩng đầu, Bạch Tử Thạch còn chưa kịp nói gì, đối diện đã truyền đến một câu quát mắng: “Người đi kiểu gì vậy?”

Lần này đúng là đem Bạch Tử Thạch chọc tức, tên ác nhân này còn cáo trạng trước chứ! Chân cậu còn chưa bước được bước nào đâu!

Khinh miệt liếc đối phương một cái, Bạch Tử Thạch trực tiếp duỗi tay phải phải chỗ bị đụng phải: “Mất không tốt thì đừng đi, nếu đi va vào người khác thì phải ngoan ngoãn xin lỗi, mù còn la cái gì.” Nói xong cũng không để ý đến người kia, xoay người định đi.

Ai biết vừa mới xoay người đã bị kéo lại, á thú nhân đụng phải người kia đáng đáp cao to, tướng mạo không tính là đẹp trai lắm, được cái sạch sẽ gọn gàng, nhưng bộ dạng hung thần ác sát lúc này khiến người ta nhìn đã thấy ghét: “Người nói ai đấy!”

Bạch Tử Thạch vốn không muốn dơ dài với hắn, ai ngờ tên này lại không chịu buông tha: “Nói người đó. Ta ở nguyên tại chỗ một bước cũng không nhúc nhích, người đụng phải ta ngược lại còn hét to trước, ta nói một câu còn không được sao?”

“Không được!” Á thú nhân kia cười lạnh một tiếng, “Ta đụng người thì làm sao? Đụng người là vinh hạnh cho người! Vậy ta còn đẩy người thì sao!” Vừa dứt lời, Bạch Tử Thạch đã cảm thấy một lực mạnh lao đến, thân thể nhất thời ‘kịch kịch kịch’ lùi về sau mấy bước, ngã lên một cái giá để mao liêu, vịn vào một khối mao liêu mới ổn định được thân thể.

Một cổ tức giận từ đáy lòng trào lên vừa mới hình thành, Bạch Tử Thạch liền bị thứ cảm ứng được dưới tay làm cho ngây người, đó là một loại cảm nhận tuyệt đối khó có thể hình dung, không giống bất kỳ một loại cảm nhận nào trước đây, lúc trước cậu có thể cảm giác được tinh thần lực của mình bị từng đoàn từng đoàn mao cầu bao quanh và chạm vào, ngay cả phải thúy như Tử Nhân Tinh, Huyết Phi cũng không ngoại lệ.

Nhưng, hôm nay khối mao liêu này lại không giống, Bạch Tử Thạch cảm thấy mình như một người ngoài cuộc, cậu không cảm ứng được bất kỳ đoàn năng lượng nào, chỉ cảm thấy một mảnh hư vô nhưng tràn đầy sức mạnh, ngay ở trước mắt mình, chỉ có thể nhìn, mà không tiếp xúc được với đoàn năng lượng nào.

Đây là chuyện gì? Chưa từng có chuyện thế này! Bạch Tử Thạch ổn định thân thể của mình, căn bản là bất chấp cái tên bệnh thần kinh kia, trực tiếp quay đầu nhìn về phía vị trí tay trái mình mới chạm phải, chỗ đó chính là chỗ lúc mới ngã thì vừa vịn vào một khối mao liêu rất lớn, chỗ cậu ngã chính là một mặt của cái giá, bên cạnh trừ khối mao liêu lớn kia thì chả có gì. Mà khối mao liêu này cao gần một mét dựng đứng trên mặt đất, lộ ra hình ‘núi’, chỉ ước lượng bằng mắt thôi, thì khối mao liêu này chắc cũng xấp xỉ 400, 500 kg, bề ngoài màu nâu đen, một mảng đen nhánh, nhìn khiến người ta không thích thú lắm.

Đề nén dục vọng xem kỹ, quay đầu nhìn cái tên á thú nhân đang đặc ý trợn mắt nhìn mình, Bạch Tử Thạch cười lạnh một tiếng, trước phải giải quyết chuyện này đã, cậu lấy một cái máy truyền tin ra, mở lên: “Quầy số 1780, có người gây chuyện.” Đây chính là một chức năng khác của đồ thạch sư, khi ở hội trường, có nghĩa vụ bảo vệ hội trường.

Á thú nhân kia nhìn thấy Bạch Tử Thạch lấy máy truyền tin thì còn có gì không hiểu, đây chính là máy truyền tin chuyên dụng của đồ thạch sư tại đại hội đồ thạch, sắc mặt lập tức đại biến: “Ê, ta là người của đoàn đặc sứ bộ lạc Libya!”

Bạch Tử Thạch không để ý tới hắn, mấy phút đồng hồ sau, mấy cái á thú nhân cao lớn đi đến, đây là một nét đặc sắc của Á Thành, toàn á thú nhân tập hợp thành đội thủ vệ á thú nhân, mặc dù không so được với thú nhân, nhưng tuyệt đối là loại mạnh trong á thú nhân.

“Xin hỏi, ở đây có chuyện gì xảy ra vậy?”

79. Chương 79: Quyết Định Của Mustafa

Một người trong đội thủ vệ á thú nhân đi tới, vẻ mặt nghiêm túc, nhìn máy truyền tin Bạch Tử Thạch cầm trong tay, hỏi thăm chuyện từ đầu đến cuối, rồi hướng mọi người xung quanh chứng thực, chuyện vừa rồi rất nhiều người đều nhìn thấy. Vốn chính là cái á thú nhân của bộ lạc Libya sai, đụng vào người ta không xin lỗi còn đẩy người ta, bây giờ lại nghe hắn lấy đoàn sứ giả ra để dọa người, càng phản cảm hơn, huống hồ đối tượng hắn hống hách còn là một vị đồ thạch sư Nhã Gia! Đội thủ vệ tới hỏi, mọi người tất nhiên đều báo cáo đúng sự thật.

Chuyện đến giờ đã rất rõ ràng, đội trưởng đội thủ vệ ghi xuống thẻ đại diện của á thú nhân Libya: “Vô cớ khiêu khích phá hoại trị an đại hội, cảnh cáo lần đầu, nếu tái phạm, thì chúng ta có quyền cự tuyệt ngài tham gia đại hội đồ thạch.”

Sắc mặt á thú nhân kia thoáng cái trở nên rất khó coi, vẻ mặt rất không phục, trong lời nói càng có nhiều uy hiếp hơn: “Ta là thành viên đoàn sứ giả, Á Thành các ngươi đối đãi với khách thể này sao? Đợi ta gặp được thành chủ của các ngươi, nhất định sẽ nói chuyện này cho hắn! A ba ta chính là. . .”

“Gula?” Song, hắn chưa kịp nói hết, đã bị một giọng nói mà Bạch Tử Thạch quen thuộc cắt đứt, mà á thú nhân kia thì giống như đột nhiên bị thứ gì đó bóp lấy cổ họng, giọng nói im bặt, Bạch Tử Thạch nghiêng người nhìn lại, trong tay Fasa đang cầm một khối phỉ thúy cỡ nắm tay, mặt đầy nghi hoặc nhìn sang phía này.

Fasa đi tới, nhìn nhìn Bạch Tử Thạch, lại nhìn nhìn á thú nhân kia, rồi đảo mắt nhìn về mặt nghiêm túc của thành viên đội thủ vệ: “Đã xảy ra chuyện gì sao?” Á thú nhân kia mặt đầy lúng túng cười cười với Fasa, ấp úng không nói lên lời.

Đội trưởng đội thủ vệ nhìn cảnh tượng này, cảm thấy không còn chuyện của họ nữa liền quay về phía Bạch Tử Thạch hành lễ thủ bị (lễ thủ bị: 1 loại lễ nghi, chào theo chức nghiệp): “Chuyện đã xử lý xong, vậy gặp lại sau.” Bạch Tử Thạch mỉm cười đáp lại bằng một lễ nghi của đồ thạch sư. Sau đó đội thủ vệ lại trình trọng nói với Gula: “Mời người tuân thủ quy tắc của đại hội đồ thạch, nếu có dị nghị gì, hoan nghênh khiếu nại với ban tổ chức.” Sau đó anh tuần xoay người rời đi.

Câu này làm Gula đỏ bừng cả mặt, muốn phát hỏa nhưng hình như cổ kị gì đó nên không nói ra. Fasa nghi ngờ càng sâu, kéo Bạch Tử Thạch hỏi: “Làm sao vậy?”

Bạch Tử Thạch tức khắc nhận được một ánh mắt vừa uy hiếp vừa khẩn cầu, khẽ mỉm cười, liếc mắt nhìn cái kẻ trông có vẻ rất khấn trương, nói: “Một chút mâu thuẫn nhỏ thôi, đã giải quyết xong rồi.”

Gula lập tức thở phào một hơi, nhưng dù không có ai nói gì, thì Fasa cũng không phải là kẻ ngốc, thanh danh của Gula ở quê hương bọn họ hẳn cũng không phải hoàn toàn không biết, vừa rồi chắc chắn là hắn lại ngang ngược tùy hứng nổi nóng. Nhưng coi dù thế, thì mình cũng không có biện pháp nói gì, dù sao a ba Gula và a ba Mustafa là thú nhân huynh đệ rất thân thiết, hẳn chỉ có thể làm như cái gì cũng không biết, kéo Bạch Tử Thạch xem phỉ thúy của hắn: “Bạch, người xem này, đồ trứng, thật sự đồ trứng đó!!! Là một khối Đậu Chủng!!! Mặc dù không lớn, nhưng đây là khối phỉ thúy đầu tiên ta tự mình đồ trứng! ! Người không thấy đâu, thực là quá thần kỳ, trong tảng đá xấu xí như thế mà lại giải ra phỉ thúy đẹp thế này.” Khen phỉ thúy nửa ngày Fasa mới cảm thán một trận, “Không trách nhiều á thú nhân đều khát vọng trở thành đồ thạch sư, nguyên lai cái chuyện đồ thạch này, kỳ diệu như vậy.”

“Chúc mừng người, Fasa.” Bạch Tử Thạch thấy Fasa cao hứng, tâm tình cũng không xấu, “Sao không bán đi?”

Fasa sờ sờ phỉ thúy trong tay: “Ta chuẩn bị đem nó giữ lại, làm đá năng lượng đặt nền móng cho con của Mustafa, rất có ý nghĩa!”

“A đạt Fasa. . .” Bị lạnh nhạt thật lâu Gula cuối cùng cũng bắt được cơ hội nói chuyện, dùng thanh âm cực kỳ dịu dàng gọi, Bạch Tử Thạch lập tức nổi da gà đầy người, Fasa hình như đã tập mãi thành quen, chợt nhớ ra nói: “Nga, đúng rồi, Gula, ta còn chưa hỏi người đến đây lúc nào?” Gula vừa định trả lời, thì Fasa bỗng nhiên vỗ đầu mình, “Ai nha, ai nha, ta quên mất đây đâu phải chỗ để nói chuyện, như vậy đi, chúng ta tìm một chỗ trò chuyện. Người cứ ra ngoài chờ ta một chút, ta sẽ ra ngay.”

Gula hình như cực kỳ kiêng kỵ Fasa, không nói gì ngoan ngoãn vâng lời đi ra ngoài. Bấy giờ Fasa mới cười khổ một tiếng: “Không ngờ lại đụng phải Gula. . . xem ra hôm nay không thể đi cùng nữa rồi, hẳn nhất định sẽ quần quít lấy ta, để ta dẫn hắn đi vậy.” Trong lời nói tràn đầy tiếc nuối buồn bực. Bạch Tử Thạch nhìn bộ dạng của Fasa liền hiểu hắn cũng không muốn gặp Gula tý nào, nghe lời này thì chắc Fasa đã ý thức được vừa nãy phát sinh chuyện gì, nên cố ý đem kẻ đáng ghét kia mang đi.

Tạm biệt Fasa, Bạch Tử Thạch cuối cùng cũng có thể cẩn thận quan sát khối mao liêu vừa nãy, đây là khối liêu tử hắc ô sa, mặt ngoài có một đường măng dài không rõ ràng lắm, hướng đi của đường vân và màu sắc cũng không tính là loại tốt, nhưng rõ ràng, nó không phải là loại có thể tùy ý mua bán. Trên khối mao liêu này dùng bút ký hiệu màu trắng viết rất rõ ràng số hiệu của mao liêu —@345. Hàm ý nó là mao liêu số thứ ba trăm bốn mươi lăm của số hiệu @ ở khu Minh Tiêu, giá khởi điểm ở bên cạnh dấu đến 300 vạn điểm, thực không thấp.

Trong đại hội đồ thạch để dễ phân biệt giữa mao liêu của khu Minh Tiêu và khu Âm Tiêu khi mở thầu, và không để xuất hiện số thứ tự quá lớn, đều xếp 500 khối mao liêu làm một nhóm, mỗi nhóm có số hiệu riêng, mà khối mao liêu này chính là thuộc về số hiệu @. Số hiệu @ xếp thứ hai trong các số hiệu mao liêu, nói cách khác, khối mao liêu này sẽ được đưa ra vào ngày đầu tiên khu Minh Tiêu mở thầu!

Lại sờ thêm vài lần, loại cảm giác kỳ dị và tràn đầy sức mạnh này thủy chung cứ quanh quẩn trong cảm nhận của Bạch Tử Thạch, cảm nhận kỳ lạ này khiến cho Bạch Tử Thạch khó có thể xác định trong khối mao liêu này rốt cuộc là cái gì! Cậu trầm tư một lát, phán đoán nghiêng về xu hướng có phỉ thúy bên trong, bởi vì cảm ứng được một loại sức mạnh mãnh liệt ở trong mao liêu, nếu như không phải do phỉ thúy phát ra, Bạch Tử Thạch khó có thể tưởng tượng bên trong tồn tại thứ như thế nào! Nhưng nếu như là phỉ thúy. . . Tại sao không có bất kỳ năng lượng nào tiếp xúc với cậu nhỉ? Điều này khác với trước đây!

Sức mạnh đó cuộn cuộn mà ẩn nhẫn. . . Bạch Tử Thạch bỗng nhiên cắn môi dưới, đề phòng mình bật thốt ra tiếng, cậu nghĩ ra một đáp án duy nhất có thể nghĩ đến — Mặc Phỉ! Phỉ thúy mặc sắc trong truyền thuyết!!! Ở trên Bắc Nhã đại lục, Mặc Phỉ là một loại phỉ thúy duy nhất không có cấp bậc, vì toàn bộ những Mặc Phỉ xuất hiện trong lịch sử đều là cả khối màu đen thẫm, nhưng lại ánh lên ánh sáng trong suốt như pha lê. Nói cách khác, Mặc Phỉ một khi xuất hiện, đó chính là cực phẩm phỉ thúy, không hề tồn

tại tính chất tốt hay xấu. Hơn nữa, Mặc Phi chưa bao giờ xuất hiện từ mỏ mới, chỉ có những mỏ cũ cổ xưa nổi danh mới có thể nuôi dưỡng ra phỉ thúy cực phẩm như Mặc Phi.

Nếu thật sự là Mặc Phi. . . thật sự là như vậy, thì cậu nhất định không tiếc bất kỳ giá nào để đoạt được khối mao liêu này!!! Cho dù sau khi lấy được không phải là Mặc Phi, thì cứ coi như để tìm tòi kết quả bên trong khối phỉ thúy này, cũng đáng được!

Bạch Tử Thạch khắc sâu số hiệu của khối mao liêu này vào trong đầu, sau đó xoay người cẩn thận nghiên cứu những mao liêu khác, chẳng qua xem được cái gì, cậu hoàn toàn không biết. Cậu sợ sự chú ý của mình sẽ dẫn đến nhiều đối thủ cạnh tranh, vì từ lúc thân phận đồ thạch sư bại lộ, Bạch Tử Thạch nhảy bén phát hiện ra không ít người đi theo bên cạnh mình, cậu xem khối nào, đợi đến lúc cậu đi, một đồng người liền quây lại xem xét tỉ mỉ. Đây chính là nguyên nhân vừa nãy mặc dù cậu kích động đến mức muốn hét to lên, nhưng vẫn khắc chế không lộ ra cảm xúc gì.

Cậu sợ bị nhìn ra manh mối!

Kim nén kích thích đem từng khối từng khối mao liêu lật qua lật lại, lật tái lật hồi xem thật lâu, cái gì mà kính phóng đại, cường quang khí, giới nước, tay sờ ... tất cả các phương pháp đều lấy ra sử dụng, làm cho mấy kẻ đó đầu óc mê muội, nhìn không ra rốt cuộc Bạch Tử Thạch coi trọng cái nào. Cứ như vậy vài lần, người theo đuôi cũng dần dần tản đi, tiện nghi của đồ thạch sư không phải dễ chiếm như vậy đâu.

Khối mao liêu kia quấy nhiễu làm tâm Bạch Tử Thạch không yên ổn, cả một buổi chiều xem cái khối mao liêu gì cũng chả có ấn tượng, chưa tới giờ hội trường đồ thạch đóng cửa đã đi ra. Mao liêu giá khởi điểm là ba trăm vạn điểm, nhìn biểu hiện thì bình thường, nhưng kích cỡ khá lớn, lúc mở thầu giá chắc không thấp. Bạch Tử Thạch tính lại số tiền mình có, hơn hai ngàn vạn điểm. . . Cứ tưởng rằng hơn hai ngàn vạn điểm đã không ít, nhưng hiện tại xem ra, ở đại hội đồ thạch tỷ tiền này ném vào ngay cả bọt nước cũng chả thêm nổi. Hôm nay là ngày đầu tiên, còn bốn ngày nữa, mao liêu số @345 sẽ mở thầu, để đảm bảo, Bạch Tử Thạch cho rằng mình phải chuẩn bị được ít nhất là bốn ngàn vạn điểm mới được, và chỉ nhắm vào một khối mao liêu này! Nếu như bên trong thật sự là Mặc Phi, thì không cần lo lắng đến chuyện lên cấp của Vincent nữa, nếu như không phải. . . thì sau này sẽ có cơ hội thứ hai, đủ thời gian để cậu kiếm lại số tiền này.

Bạch Tử Thạch đang tính toán xem xoay sở tiền thế nào nên cứ đi đi mà chẳng hề chú ý, đột nhiên đụng phải một thứ cứng rắn, cùng lúc đó một giọng nói quen thuộc cũng vang lên: “Cẩn thận!”

Một cảm giác đau nhức cay xè xông thẳng lên óc Bạch Tử Thạch, nước mắt không tự chủ tràn đầy cả hốc mắt, cậu ngẩng đầu, nước mắt lưng tròng nhìn về phía người vừa tới, bưng mũi khe khẽ xin lỗi: “Ngô. . . Xin lỗi, Mustafa, ta suy nghĩ quá chuyên tâm.”

Ánh mắt Mustafa nhu hòa nhìn tiểu á thú nhân mảnh dẻ xinh xắn trước mắt: “Không sao, hôm nay còn phải cảm ơn người giúp a cha ta. Đồ trưởng, hấn rất cao hứng.”

Bạch Tử Thạch lắc đầu: “Là ta phải cảm ơn các người chiếu cố ta mới đúng.”

Mustafa nhìn đôi mắt đen nhánh ngập nước của cậu, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một chút ngứa ngáy, thật muốn hôn lên cặp mắt ướt nước kia.

“Bạch!” Một giọng nói lạnh lùng trầm thấp ngăn cản xung động của hấn, Bạch Tử Thạch ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn về phía đó, vội vàng tạm biệt Mustafa: “Vincent đang gọi ta, Mustafa, tạm biệt.”

“Tạm biệt.” Mustafa nhìn thân ảnh vui sướng của tiểu á thú nhân, cúi đầu sờ sờ chỗ mới bị đụng phải, gương mặt luôn nhu hòa trở nên kiên định, cuộc so tài chiến đấu của thanh niên. . . quả nhiên vẫn nên tham gia.

80. Chương 80: Đấu Giá

Vincent đương nhiên nhìn thấy Mustafa, hai người cách xa bởi một đám người, liếc nhau, ánh mắt hai bên đều lạnh lùng, trên mặt cũng không chút ý cười. Chỉ mất một lát, Bạch Tử Thạch đã chạy đến bên cạnh hấn, thú nhân thu hồi ánh mắt hung thần ác sát như dã thú bị xâm phạm tới lãnh địa, lúc cúi đầu nhìn người yêu thì trong mắt đã là một mảnh dịu dàng: “Hôm nay thế nào?”

Bạch Tử Thạch nghĩ nghĩ: “Rất tốt. Đổ trứng một khối mao liêu, là Du Thanh Chứng phẩm chất thông thường, người chắc không dùng nên ta bán rồi, còn nữa, ta nhìn trúng một khối mao liêu Minh Tiêu. . .” Tiểu á thú nhân lú lo không ngừng kể hết những chuyện hôm nay ra, Vincent yên lặng nghe, ánh chiều tà ửng đỏ rơi lên khuôn mặt hắn, nhu hòa và sủng nịch. Hai người dần dần đi xa, Mustafa bình tĩnh thu hồi ánh mắt, yên lặng trở về.

Trở về quán trọ, Bạch Tử Thạch lại nói đến chuyện hôm nay Fasa đổ trứng, trong cặp mắt đen của Vincent lóe lên một tia do dự, kỳ thật hắn rất muốn hỏi Bạch Tử Thạch về chuyện Mustafa, hỏi thử xem cậu ấy có biết chuyện Mustafa thích cậu ấy không, nhưng lời đến khóe miệng, lại lặn mất. Nếu mình hỏi thế, Bạch có cho rằng mình không tín nhiệm cậu ấy hay không?

Nhớ tới cái cảnh hôm nay Mustafa rõ ràng có thể né khỏi va chạm mà Bạch vô tâm chạm vào nhưng lại cố ý không tránh không né để mặc cho Bạch đụng vào ***g ngực hắn, cặp mắt đen thanh lãnh của Vincent không tự chủ nheo lại, môi mím lại lộ ra một loại siết chặt cực kỳ nguy hiểm, trời biết lúc hắn thấy một màn kia, điều muốn làm nhất chính là xông lên hung hăng giáo huấn tên kia một trận. BẠN LỬ CỦA NGƯỜI KHÁC, TỐT NHẤT LÀ KHÔNG NÊN ĐỘNG TÂM LUNG TUNG!

Nghĩ đến Mustafa, Vincent lại nhớ đến một chuyện khác, Bạch đã trở thành đồ thạch sư học đồ, cậu ấy ưu tú như vậy, sớm muộn cũng có một ngày hào quang của cậu ấy được nhiều thú nhân chú ý đến hơn, cậu ấy sẽ hấp dẫn càng nhiều người hơn! Vừa nghĩ tới những kẻ đó sẽ có tâm tư như thế đối với Bạch. . . Vincent liền có xung động muốn đem Bạch bỏ vào trong túi, tùy thân mang theo!

Thú nhân đem ánh mắt đặt trên thân người yêu đang tính toán hành trình mấy ngày tiếp, bỗng nhiên nghiêng thân ngăn chặn mọi đối phương, Bạch Tử Thạch đầu tiên hơi ngẩn ra, sau đó liền thả lỏng, ôn nhu đáp lại nụ hôn của người yêu, hai bên môi lưỡi giao triền, một loại ấm áp tinh tế dội vào lòng hai người. Vincent lưu luyến không rời kết thúc nụ hôn này, rồi lại thân hai cái lên đôi môi sưng đỏ của người yêu, cặp mắt đen lạnh lùng ngày thường hiện lên ánh dịu dàng, những mảnh ánh sáng nhỏ tựa như những ngôi sao trên màn trời đêm, hắn khẽ hé miệng, cúi đầu mang theo vô hạn nhu tình nói: “Bạch, ta thích người.”

Đột nhiên tỏ tình làm Bạch Tử Thạch nhất thời trợn tròn mắt, trái tim cũng bắt đầu dần dần gia tốc nhảy lên, từ khi hai người xác định quan hệ đến giờ, Vincent chưa từng nói lại lời ân ái như thế này nữa. Vincent nhìn bộ dạng ngây ngốc của tiểu á thú nhân, cảm thấy lòng nhũn thành một vũng nước, cúi đầu cười khẽ một tiếng, nhẹ nhàng chụt một cái lên đôi mắt đen của cậu, lặp lại một lần nữa: “Bạch, ta thích người.”

Ánh mắt lạnh lùng kiên nghị của thú nhân hóa thành niềm yêu thương ôn nhu hết mức, Bạch Tử Thạch cảm thấy mình tưởng như muốn chìm trong sự ôn nhu đó, tiếng tim đập ‘thình thịch thình thịch’ vang vọng bên tai, hai gò má nóng lên, tình trạng này làm cậu rất không tự nhiên, vội vàng dời đi tầm mắt: “Ngô. . . Ta biết a!” Ngô. . . Khí trời thật là, đã chạm vạng tối còn nóng như vậy!

Bạch trả lời làm Vincent phi thường không hài lòng, biết rõ người yêu hắn da mặt mỏng, căn bản sẽ không nói được lời yêu thương gì để đáp lại, nhưng hôm nay hắn cực kỳ muốn nghe, đáy lòng có một loại nôn nóng âm ỷ làm hắn nóng lòng xác nhận Bạch là thuộc về hắn, tâm Bạch cũng thuộc về hắn.

“Như vậy, người thì sao?” Hai tay chống ở bên người Bạch Tử Thạch, vẻ mặt Vincent vừa chấp nhất lại vừa nghiêm túc, “Bạch, ta muốn nghe.”

Vincent. . . Không đúng lắm. Bạch Tử Thạch ngẩng đầu nhìn người yêu tối nay có vẻ có tính xâm lược hơn bình thường, trong đôi mắt đen chuyên chú nhìn mình, giống như trong thiên địa chỉ có một người. Ngay từ đầu, hắn đã kiên định và chấp nhất như thế này, bất luận mình đối với tình cảm có bao nhiêu không xác định, cũng bất luận tương lai của mình có bao nhiêu khó khăn, vẫn một mực ở bên cạnh mình. So với bản thân mình, hắn nỗ lực hơn rất nhiều, ngược lại mình cứ luôn bận tâm quá nhiều. . . Bạch Tử Thạch, tới bây giờ người còn do dự cái gì chứ, mất tự nhiên cái gì chứ? Muốn vờ cảm thụ ở trong lòng Bạch Tử Thạch hóa thành một tiếng thở dài, cậu cam chịu nhắm mắt lại, lúc mở mắt ra trong mắt đã là một mảnh nhu hòa: “Vincent Karen Garcia, ta thích người, chỉ thích người.”

Một nụ cười nở rộ trên khóe miệng Vincent, rực rỡ tựa như ánh nắng ngày xuân.

Ta thích người, chỉ thích người! — chỉ thích!

Lúc này bất kỳ ngôn ngữ nào cũng không thể miêu tả được tâm tình của Vincent, trong lòng kích động khiến hắn hận không thể hét to lên cho cả thế giới biết. Nhưng hắn vẫn liều mạng khắc chế, chỉ đem Bạch Tử Thạch ôm vào lòng, hưng phấn xoay mấy vòng trong phòng khách, hắn bây giờ không phải thú nhân tiểu đội trưởng khắc chế nhất lãnh tĩnh nhất trong đội thủ vệ, cũng không phải là một thanh niên thiên chi kiêu tử của Á Thành, càng không phải là cái gì Bác Gia Garcia, hắn chỉ là một người thú nhân bình thường vì một câu nói của người yêu mà vui sướng không kìm nén nổi.

Bạch Tử Thạch nhìn Vincent hưng phấn như vậy, cặp mắt cũng không khỏi cười cong cong theo, cậu ghé vào bên tai người yêu, nhẹ nhàng nói: “Ta thích người, ta thích người. . .”

Vincent đem cậu nhốt gọn vào ***g ngực, vùi đầu vào hõm vai người yêu, cảm thấy mỹ mãn thở dài một hơi, trong lòng bị thứ gì đó vừa nhẹ vừa mềm lấp đầy. Đêm đó, kế hoạch mật y thực hiện phá lệ nhiệt tình cùng kiểu diễn.

Sáng sớm hôm sau, lúc Bạch Tử Thạch rời giường, Vincent đã đi rồi, trên bàn có bữa sáng đã mua sẵn, dưới đĩa còn để một tờ giấy: Bạch, ta đi đến đội thủ vệ trước, trên bàn có món người thích ăn. Đại hội đồ thạch có nhiều chỗ cần dùng điểm, ta chuẩn bị năm ngàn vạn điểm cho người, hắn là đủ để người mua khối mao liêu coi trọng kia.

Bạch Tử Thạch tủm tỉm cười nhìn tờ giấy, tâm trạng vui vẻ ngồi xuống ăn hết bữa sáng tình yêu, trong lòng thoải mái — quả nhiên, giữa người yêu với nhau, mấy lời ân ái thích hợp có thể khơi dậy tác dụng câu thông tốt đẹp.

Có năm ngàn vạn này, mua mao liêu số @345, Bạch Tử Thạch cảm thấy chắc là đủ rồi, hắn còn có thể mua thêm những mao liêu khác, không có áp lực nên tiểu á thú nhân liền khôi phục tâm trạng thông dong nhàn nhã, lướt xem hết bốn ngày ở khu Minh Tiêu, trên quyển sổ nhỏ ghi số hiệu mấy khối mao liêu, những số này là hàng dự phòng, trong đó từ Băng Chung đến Thủy Tinh Chung đều có, nhưng không thể nghi ngờ chúng đều là hàng ngoại lệ, giá khởi điểm của chúng không quá cao. Chất lượng mao liêu ở đại hội đồ thạch rất tốt, ngay cả Thủy Tinh Chung Bạch Tử Thạch cũng tìm được mấy khối, mặc dù còn chưa đạt tới trình độ Tử Nhân Tinh và Đế Vương Lục, những đã là rất tốt rồi, bất quá, phần lớn phi thủy tốt đều yết giá rất cao! Dù sao tình huống cầu thủ địa xuất cao thủy tuyệt không phải dễ gặp. Những mao liêu yết giá cao, vì vấn đề tiền bạc bị hạn chế, Bạch Tử Thạch chỉ đành tiếc nuối lựa chọn buông tha.

Ngày thứ sáu, Bạch Tử Thạch tính toán thời gian rồi mang thẻ số hiệu của mình đến khu đấu giá, tìm một vị trí ngồi xuống, dựa theo yêu cầu của người chủ trì đưa thẻ số hiệu của mình vào thiết bị nhập bên cạnh, sau khi ấn xác nhận, trên màn hình xuất hiện một câu rất rõ ràng: “Khách nhân Bạch Tử Thạch số hiệu 365 tôn kính, xin chào ngài, hy vọng ngài có thể đấu giá được thứ mình muốn.” Đây chính là xác nhận thân phận.

Hết thấy đều chuẩn bị kỹ càng xong, Bạch Tử Thạch nhìn về phía màn hình lớn, phát hiện bây giờ mới đấu giá đến số hiệu từ #450 đến #460. Bởi vì số hiệu là đánh số theo thứ tự mà công hội đồ thạch sư đưa ra, mười mao liêu làm một tổ, cùng mở thầu, cho khoảng thời gian nửa phút, để người đấu giá có đủ thời gian trả giá. Lúc đấu giá, ảnh mao liêu sẽ xuất hiện trên màn hình lớn, bên cạnh là âm thanh giới thiệu của người chủ trì: “Bây giờ là mao liêu số hiệu # từ số 450 đến số 460, nếu như ai nhìn trúng, các vị có khoảng nửa phút để ra giá, chuẩn bị sẵn sàng, bắt đầu!” Người chủ trì vừa dứt lời, trên màn ảnh chữ số đã bắt đầu không ngừng nhảy, Bạch Tử Thạch thờ ơ nhìn, một tổ này chắc mấy phút nữa mới xong, kế tiếp chính là số hiệu @.

Kỳ thật trong số hiệu # mao liêu số #489 cũng nằm trong quyển sổ nhỏ của Bạch Tử Thạch, là một khối phi thủy Băng Chung. Bởi vì muốn đảm bảo tiền cung ứng cho mao liêu số @345 trước, nên lúc ảnh khối mao liêu kia xuất hiện trên màn hình lớn, vì bản tính thận trọng Bạch Tử Thạch chỉ đành gắt gao khắc chế dục vọng ra giá, tiếc nuối thở dài, đành đội thôi.

Không khí trong đại sảnh rất náo nhiệt, thực ra thì có thể gọi là khí thế ngất trời, tiếng than thở không dứt, tiếng cảm thán giá mao liêu quá cao cùng với tiếng hoan hô của người đấu trúng đan xen thành một bức tranh đấu giá, Bạch Tử Thạch ngồi trên ghế nhìn nhân sinh muôn vẻ ngược lại cũng không quá nhàm chán. Bỗng nhiên thân thể cậu chấn động, thu hồi nét mặt lơ đãng, ngồi nghiêm túc, đem thiết bị đấu giá nắm trong tay, chờ đợi.

“Bây giờ, sắp bắt đầu chính là mao liêu số @340 đến @350, xin chuẩn bị sẵn sàng ra giá, bắt đầu!” Giọng người chủ trì trước sau như một trầm ổn bình tĩnh, lại làm cho Bạch Tử Thạch như lâm đại địch, cậu gắt gao nhìn chăm chăm những con số nhảy không ngừng ở khu vực đại biểu cho khối mao liêu số @345 và đồng hồ bấm giây đang đếm ngược ở góc, cậu không định ra giá khi mới bắt đầu, đầu tiên phải xem xét đã, cậu biết, thông thường người ta coi trọng khối mao liêu nào đó, người chân chính có thực lực đoạt lấy sẽ không ra tay lúc đầu, nếu như muốn 100% đoạt được khối mao liêu này, ra tay sớm, giá tiền thấp sẽ không lấy được, giá tiền cao sẽ khiến người khác cảnh giác.

Quả nhiên, lúc mới bắt đầu, cái giá khởi điểm 300 vạn điểm của mao liêu chỉ tăng 10 vạn điểm 20 vạn điểm, trong vòng một phút cũng chỉ tăng đến 800 vạn điểm, nhưng đợi đến khi còn 30 giây, giá tiền thoáng cái đã nhảy đến 1200 vạn!

“1300 vạn! 1400 vạn. . . 1600 vạn! 1800 vạn!” Bạch Tử Thạch lẩm nhẩm đọc những con số đang vọt rất nhanh trên mạng, cả cơ thể đều khẩn trương, sau đó con người bỗng co rút: “2600 vạn!” Cậu nhìn bội số tăng lên 2800 vạn, cực nhanh thao tác thay đổi chữ số — 3500 vạn, vừa định ấn xác định, cậu lại do dự một chút, tăng thêm 50 vạn điểm, tại thời điểm đồng hồ tính giờ chỉ còn 4 giây quyết đoán nhấn xuống xác định!

Gần như khi vừa ấn xác định xong, thì những con số đang lặn trên màn hình cũng lập tức ngừng lại, Bạch Tử Thạch đã hoàn toàn không còn nghe được tiếng người chủ trì đang nói gì nữa, cậu gắt gao nhìn chăm chăm màn ảnh mao liêu số @345, trên đó ngừng lại con số 3550 vạn.

Nắm chặt tay, bây giờ Bạch Tử Thạch hoàn toàn lĩnh hội được tâm trạng nhảy cẫng lên reo hò không để ý đến dáng vẻ của mình của những người đấu giá thắng, cậu bây giờ cũng chỉ muốn nhảy cẫng lên lớn tiếng hoan hô, hít sâu vài lần, mới kìm nén được tâm tình kích động trong lòng, nắm nắm tay hung hăng hươ giữa không trung để phát tiết tâm tình.

Ngay lúc đó, phía sau cậu truyền đến một tiếng oán giận lớn: “Chết tiệt! Cưng nhiên chỉ kém 50 vạn! Số 345, đừng để ta biết tên nào ra giá!”

Bạch Tử Thạch khắc chế dục vọng quay đầu lại, trong lòng nổi lên một trận hoảng sợ, nếu không phải tự dừng cậu nghĩ tới thêm 50 vạn điểm, thì bây giờ chủ nhân mao liêu là ai vẫn chưa thể xác định, còn phải xem hai người ai ra giá trước! Đã đấu giá được mao liêu mình thích, nên Bạch Tử Thạch trực tiếp đứng lên rời khỏi phòng đấu giá, đến cửa thanh toán của công hội lấy ra thẻ số hiệu của mình, điền vào danh sách, thanh toán tiền xong, rồi lấy giấy lãnh mao liêu của công hội phát.

“Bạch Tử Thạch đồ thạch sư học đồ cấp 1, bởi vì ngài ghi danh tham gia sát hạch lần này, nên mao liêu của ngài nhất định phải đến giải thạch trường số 0 để giải.”

81. Chương 81: Mặc Phi

Giải thạch trường số 0 nằm ở góc đông bắc hội trường, từ cửa chính tiến vào quẹo phải là tới, vì nó là giải thạch trường chuẩn bị riêng cho sát hạch, nên công hội đồ thạch sư cố ý phái mười mấy người đồ thạch sư chính thức đến làm giám khảo, còn có hệ thống theo dõi toàn bộ quá trình để đề phòng ăn gian, thế nên nó khác với những giải thạch trường mở 24/24 khác, giải thạch trường số 0 chỉ mở 8 giờ đến 12 giờ sáng, 2h30 chiều đến 9 giờ tối. Để tiện cho các đồ thạch sư không bị trùng với thời gian mở thầu, trong giải thạch trường số 0 còn có phòng bảo quản chuyên cất giữ mao liêu. Bạch Tử Thạch hiện tại đang đối mặt với tình huống như thế, bất đắc dĩ cậu chỉ đành kìm chế tâm trạng nôn nóng, nhận mao liêu rồi để ở phòng bảo quản giải thạch trường số 0, đợi buổi chiều quay lại.

Lúc trở lại quán trọ, Bạch Tử Thạch rất kinh ngạc phát hiện Vincent cư nhiên đang ở đó, vừa kinh ngạc vừa vui sướng nhào qua hưng phấn kể lại cảnh tượng đấu giá buổi sáng: “Người không biết đâu, chỉ kém có 50 vạn điểm! Lúc ta nghe cái á thú nhân ở đằng sau nói câu kia, thật là đáng sợ. . .”

Vincent mỉm cười nhìn người yêu: “Người thực sự rất coi trọng khối mao liêu này nhỉ.” Nói thật, hắn chưa từng thấy Bạch hưng phấn nói về một khối mao liêu nào như vậy, cho dù là khối Tử Nhân Tình cũng thế.

Bạch Tử Thạch trầm mặc một chút, gật đầu: “Không biết tại sao, khi ta gặp khối mao liêu này thì có một loại khát vọng mãnh liệt, nói với bản thân ta nhất định phải giành được khối mao liêu này! Khi ta biết mình chính là người đầu giá thắng, thật sự rất hưng phấn. Rất muốn lập tức giải khối mao liêu này ra! Đáng tiếc ta phải đi giải thạch trường số 0 giải thạch, nhưng giải thạch trường số 0 giữa trưa lại không mở cửa, phải chờ tới chiều mới được.” Nói tới giải thạch, Bạch Tử Thạch chợt lóe lên một ý nghĩ trong đầu, cậu ngừng đầu, nhìn người yêu, “Buổi chiều có rảnh không?”

Vincent nhìn về mặt Bạch Tử Thạch, mơ hồ đoán được cậu muốn nói cái gì, về mặt không đổi lắc lắc đầu: “Từ buổi chiều đến sáng mai, là thời gian nghỉ của ta.”

“Vậy. . . Người có muốn đi xem ta giải thạch không?” Bạch Tử Thạch hỏi, từ trước tới nay cậu không hề cảm thấy giải thạch có gì đặc biệt mà cần mời người khác tới, nhưng lần này thì khác, thật sự khác, khối mao liêu này đối với cậu mà nói là thứ đặc biệt và mới lạ, thời khắc đây cậu hy vọng Vincent có thể ở bên cạnh cậu cùng cậu chứng kiến thời khắc ấy, hơn nữa, nếu như bên trong thật sự là Mặc Phi, cậu hy vọng có thể đem khối phi thúy này đưa cho Vincent đầu tiên!

“Được.” Vincent đem người ôm vào trong ngực, trong mắt nhuốm lên ý cười nồng đậm, Bạch, đây có tính là để ta tiến vào thế giới của người rồi không? Trước đây bọn họ thích lẫn nhau, chăm sóc lẫn nhau, nhưng luôn là ai làm chuyện của người ấy, ở trong nhà cũng rất ít khi bàn luận công việc hay học tập của đối phương. Đó cũng không phải là không tốt, nhưng Vincent luôn muốn xâm nhập sâu hơn vào cuộc sống của đối phương, tốt nhất là có thể đem tồn tại của mình thấm dần vào từng góc nhỏ trong cuộc sống của đối phương, hoàn toàn chiếm lấy người trong ngực này.

Ăn cơm trưa xong, Vincent cưỡng chế bắt Bạch Tử Thạch đi ngủ một lát, nhưng hưng phấn làm cậu mãi không ngủ được, thật vất vả nhịn đến hai giờ hơn, liền vội vàng vàng vàng kéo Vincent chạy tới giải thạch trường số 0, cái dạng sung mãn và cấp bách này của Bạch Tử Thạch khiến Vincent không khỏi cảm thấy kinh ngạc.

Vì giải thạch trường số 0 là giải thạch trường chuyên dụng của đồ thạch sư, nên bắt đầu từ sáng hôm nay, rất nhiều thú nhân đều cầm giấy thông hành của giải thạch trường số 0 đến đây tụ tập. Giữa mỗi đài giải thạch cơ đều có khoảng cách rất xa, chính giữa có lối đi xây dựng riêng cho thú nhân. Vincent thân là người nhà của đồ thạch sư, được đặc biệt cho phép đi vào khu giải thạch, được phép đến chỗ bản thân có thể chịu được xem giải thạch.

Cho tới nay, khoảng cách thú nhân có thể đến gần u tháp đều không xác định rõ, nhưng gần nhất cũng chỉ có 5 mét, năng lực chịu đựng tối đa của Vincent là 6 mét, bình thường hẳn cũng đứng ở vị trí đó. Song, hôm nay hết thấy lại ngoài dự liệu của hẳn, khi khối mao liêu cao 1 mét kia được xe mao liêu chở đến bên cạnh giải thạch cơ, Vincent cảm thấy một loại cảm giác mao cốt từng nhiên (rợn gai ốc, rợn tóc gáy) vọt lên sau lưng, làm đầu óc hẳn gần như không kịp suy nghĩ, thân thể đã tự phát động, xẹt xẹt xẹt, lui về sau mấy bước, cho đến khi cảm giác kia biến mất mới dừng bước. Sự tình đột ngột xuất hiện làm thú nhân thất kinh! Cái cảm giác vừa rồi. . . hẳn nhớ rất rõ ràng, khi còn bé có một lần cùng sư phụ đối luyện, lúc bị sư phụ đánh văng ra vừa vọt rơi xuống cạnh một khối mao liêu chính là cảm giác này, mao cốt từng nhiên, thân thể tự phát lấy tốc độ nhanh nhất rời khỏi nơi đó!

Nhưng chính vì thế mới khiến hẳn giật mình! Hẳn biết rõ năng lực chịu đựng u tháp của mình, khoảng cách 6 mét là khoảng cách an toàn, chưa từng có lần nào ngoại lệ, mà lần này. . . Vincent đem chú ý dừng trên khối mao liêu đã được đặt xong kia, chân mày lặng lẽ nhíu lại, hẳn tựa hồ có chút minh bạch, cảm giác lần đầu tiên nhìn thấy khối mao liêu này liền quyết định cho dù tốn bao nhiêu tiền cũng phải mua được mà Bạch đã nói.

Quý dị! Khối mao liêu này tuyệt đối quý dị!

Vincent nâng mắt liếc một vòng xung quanh, thấy rất nhiều ánh mắt nghi hoặc khó hiểu, cùng với. . . mấy thú nhân có ánh mắt kinh hãi giống hẳn. Hẳn nhận ra hai người trong số đó — thợ săn cấp 8 Bắc Gia Buda cùng với bạn của hẳn thợ săn cấp 8 Blaise.

Bạch Tử Thạch không chú ý đến việc ngoài ý muốn bên Vincent, chỉ chuyên chú vào khối mao liêu này, sau khi ký số hiệu đồ thạch sư riêng của mình xong, cậu lượn quanh khối mao liêu thật lâu, mà vẫn không hạ được quyết tâm cắt từ chỗ nào. Cảm ứng của cậu căn bản không thể chạm tới khối phi thúy nào, hơn nữa

khối mao liêu này cũng khá lớn, cái phương pháp chênh lệch thời gian ngu ngốc ban đầu giờ một tý cũng không sai được. Một lúc lâu sau, Bạch Tử Thạch bỏ qua cái ý nghĩ mê người rằng tự mình sẽ giải khai khối mao liêu này, yêu cầu giải thạch sư trợ giúp. Giải thạch sư mỗi lần giải thạch đều thu phí, lần này Bạch Tử Thạch không chút keo kiệt, ra giá cao mời một vị có thủ pháp cao minh nhất trong tất cả giải thạch sư – Elsie.

Elsie chính trực tráng niên, kinh nghiệm giải thạch cũng rất phong phú, hần giải ra vô số phẩm thúy, nổi danh nhất là một mình hần giải ra hai khối phẩm thúy Đế Vương Lục hoàn chỉnh!

Chờ lúc hần đi tới, Bạch Tử Thạch kéo hần nói phải cẩn thận đến nửa ngày, từng tý từng tý một, không cần quan tâm thời gian, điều này làm Elsie có chút tức giận, hần cảm thấy cái tiểu đồ thạch sư học đồ này không tín nhiệm hần! Mặc dù bất mãn, nhưng Elsie là một người có đạo đức nghề nghiệp, không hề phản bác bất kỳ yêu cầu nào của cố chủ. Chờ Bạch Tử Thạch dọn xong, hần mới nhìn nhìn khối mao liêu làm cố chủ khẩn trương như vậy, trong mắt lóe lên một tia xem thường.

Mặc dù rất lớn, nhưng biểu hiện bình thường. Đây chính là ấn tượng của Elsie đối với khối mao liêu này. Mao liêu thể này thì có cái gì cần phải chú ý? Đây là ý nghĩ thứ hai trong đầu hần. Elsie nhìn một chút hướng đi của măng đá, lựa chọn một chỗ có khả năng ra lục nhất, bặt máy cắt thạch.

Mao liêu khá lớn, lần đầu cắt đã dùng hết mười mấy phút, Bạch Tử Thạch ở một bên chờ đợi, chuyên chú nhìn chăm chăm bánh răng máy cắt thạch, cảm thấy từng giây từng phút đều là một loại hành hạ. Thanh âm ma sát của đá mài và vỏ đá cuối cùng cũng ngừng lại, giờ phút này tâm Bạch Tử Thạch cũng bị treo lên chỗ cao nhất.

Elsie cầm lấy một cái tua vít và một cái búa nhỏ, đem tua vít để lên đường cắt dùng búa nhẹ nhàng gõ đàng chuôi, sau đó khẽ dùng sức, cạy mở mao liêu ra, một nửa mao liêu rầm rầm đổ xuống đất.

Bạch Tử Thạch gần như là khẩn cấp xông vào xem, song khiến người ta thất vọng là hai nửa mao liêu này toàn bộ đều là kết tinh màu nâu xám, một tý bóng dáng của lục cũng không thấy.

“Sụp rồi.” Elsie liếc nhìn, rất bình tĩnh phẩy tay, căn cứ vào kinh nghiệm mấy năm nay của hần mà nói, khối mao liêu này sụp cơ bản là chuyện tám chín phần mười. Bạch Tử Thạch lúc đầu tròn tròn mắt, có chút không dám tin cẩn môi, sau đó lại lượn vòng quanh hai khối mao liêu.

Mà rất nhiều thú nhân có hứng thú với khối mao liêu này vừa nghe giải thạch sư quyền uy nói sụp, đều có vẻ mặt thất vọng lắc đầu đi ra. Buda và Blaise thoáng nhìn nhau, trong mắt hai người đều có sự ngưng trọng, vừa nãy cổ khí tức cường đại làm cho người ta mao cốt tung nhiên không phải là ảo giác, khối mao liêu này nhất định có chỗ đặc biệt!

Bạch Tử Thạch rút bàn tay đặt trên mao liêu ra, trong mắt lại hiện ra ý cười, nhưng sắc mặt cậu vẫn duy trì bộ dạng tái nhợt không dám tin như cũ, nhìn giải thạch sư: “Elsie sư phụ, ta vẫn muốn cắt nữa!”

Elsie nhún nhún vai không vấn đề, hần gặp qua nhiều đồ thạch sư như vậy rồi, không tới cuối cùng sẽ không bỏ cuộc: “Trước cắt khối nào?”

“Khối này!” Bạch Tử Thạch chỉ chỉ cái khối mao liêu vẫn làm cậu cảm ứng được như trước, “Nhất định phải cẩn thận!”

Elsie nhìn Bạch Tử Thạch một cái, cẩn thận tra xét hướng đi của tinh thể, cầm lấy phần vẽ một đường, rồi kéo xuống tay cầm máy cắt thạch, tiếng ma sát cắt kim loại ‘ken két’ lại vang lên, hai mắt tiểu á thú nhân chuyên chú nhìn chăm chăm đá mài đang dần dần hạ xuống, gương mặt ngưng trọng, không khí tựa hồ cũng mỏng manh hơn.

Khối mao liêu còn lại 200 kg lại bị cắt làm hai nửa, mặt cắt cứng đơ đổ trên mặt đất, tinh thể màu xám thậm chí không có chút bóng dáng của lục, nhưng lần này Elsie không nói sụp hay gì cả, ngược lại, hần nhủ mày, ngồi xổm xuống xem xét miệng vết cắt đầu tiên, rồi nhìn vết cắt thứ hai, bắt đầu trầm tư — màu sắc tinh thể màu xám biến sẫm . . . Một đạo linh quang chợt lóe lên, nhưng quá nhanh, Elsie không bắt kịp.

Bạch Tử Thạch sờ sờ hai khối mao liêu lần nữa, lần này ánh mắt của cậu đã không khắc chế được sáng lên, năng lượng cảm ứng cường đại mà ẩn nhẫn từ khối mao liêu nhỏ kia truyền đến! Cậu quay đầu nhìn Elsie: “Sư phụ, ta còn muốn cắt.”

Giải thạch sư kiêu ngạo lần này không nói gì, trầm mặc hành động, lần này không cần Bạch Tử Thạch dẫn dò, tự bản thân hắn cũng lấy ra 100% lực chú ý, không chế độ mạnh yếu mỗi lần máy cắt thạch hạ xuống, cho đến khi một đao kia hạ xuống xong, không biết có chuyện gì, mà khi mở mao liêu ra, Elsie cảm thấy lòng bàn tay mình đang chảy mồ hôi! Đây đối với cấp bậc giải thạch sư của hắn mà nói, căn bản là chuyện không thể nào!

Hai á thú nhân một lớn một nhỏ ngồi trước mao liêu, trợn mắt nhìn chăm chăm mao liêu bị tách ra, mặt cắt lộ ra trong mắt hai người, bất ngờ làm sao, một mảnh tinh thể hơi mỏng giống như sương mù màu xám thẫm xuất hiện trước mắt hai người, giờ khắc này Elsie nín thở thật sâu! Hắn nghĩ ra rồi!!! Tinh thể màu xám thẫm, sương mù màu xám thẫm! Là Mặc Phi! Là Mặc Phi trong truyền thuyết!!!

Elsie nghĩ ra, Bạch Tử Thạch cũng nghĩ ra, cậu gắt gao nhéo lòng bàn tay mình, cắn môi, môi kích động đến run rẩy làm thế nào cũng không nói ra được hai chữ kia, cậu và Elsie hai người liếc mắt nhìn nhau, đều phát hiện ra kích động trong mắt hai bên, ngồi ở trước mao liêu, hai người nghĩ ngợi thật lâu, mới bình ổn cảm giác kích động trong lòng.

“Giải. . . Giải thạch đi.” Bạch Tử Thạch gian nan nói ra câu này, Elsie nặng nề gật đầu, đầu tiên đem bộ công cụ giải thạch của mình lấy ra, nghiêm túc lựa chọn. Đến lúc này, đồ thạch sư đứng ghi chép bên cạnh mới bắt đầu tỉnh táo chú ý lại đến bên này, tác phong của Elsie những lão nhân trong công hội đều biết, công cụ của hắn không tới lúc hắn cho rằng đáng giá sẽ không dùng. Hơn nữa nhìn bộ dạng trịnh trọng này của hắn, chẳng lẽ là moi ra Thủy Tinh Chung gì đó?

Elsie suy tư gần 20 phút mới bắt đầu động thủ giải thạch, máy cắt thạch gì gì đó, đã hoàn toàn không ở trong phạm vi nghĩ ngợi của hắn, nếu quả thực đúng như hắn nghĩ, cho dù là đụng rơi một cái tinh thể, thì cũng là tổn thất cực lớn! Thân là một giải thạch sư, hắn thậm chí đã giải ra cực phẩm như Đế Vương Lục, nhưng Mặc Phi, Mặc Phi trong truyền thuyết lại là niềm theo đuổi của hắn, cũng là niềm theo đuổi cả đời của một đồ thạch sư — tự tay giải ra một khối Mặc Phi hoàn chỉnh!

Elsie hành động rất nhanh nhưng cực kỳ thận trọng, toàn tâm toàn ý nhìn chăm chăm mao liêu, cơ hồ từng tinh thể rơi xuống đều nằm trong tính toán của hắn, một chút cũng không thương tổn đến phi thủy, khi sắc đen thâm thúy đầu tiên xuất hiện trước mắt hai người, Bạch Tử Thạch nín thở, gắt gao đè nén tâm tình kích động, không phát ra một chút thanh âm nào ảnh hưởng đến hành động của Elsie.

Lúc này Elsie đã hoàn toàn tiến vào trạng thái, nhìn Mặc Phi dần dần bày ra hình dáng tuyệt thế mà khí phách của nó trong tay hắn, ánh mắt hắn bình tĩnh mà ôn nhu, vui sướng cùng thỏa mãn.

Đến lúc này, hình dáng của Mặc Phi đã lộ rõ trước mắt mọi người, cuối cùng người đầu tiên thoát khỏi niềm kinh ngạc cực độ và tâm tình kích động, run run rẩy rẩy hô lên: “Mặc Phi!” Giọng nói kia vì kích động quá mức mà biến đổi.

Toàn bộ đại sảnh yên lặng vài giây, tiếp đó là làn sóng âm thanh cực đại và dòng người gấp rút chạy đến, ngay cả đồ thạch sư đang giải thạch và đồ thạch sư làm giám thị trong sân đều buông công việc trong tay, chạy đến phía bên này.

Hai giờ, tròn hai giờ đồng hồ, mao liêu còn lại 30 kg, mà Elsie một đại sư giải thạch dùng trọn hai giờ mới làm xong, hiện giờ toàn thân hắn đã bị mồ hôi làm cho ướt đầm, nhưng ánh mắt hắn không một mảy may thỏa mãn, đem khối Mặc Phi khoảng 5 kg nâng trong lòng bàn tay quan sát một hồi, mới lưu luyến bỏ vào trong tay Bạch Tử Thạch.

Bạch Tử Thạch si mê tinh tế vuốt ve khối phi thủy này, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Vincent trong đám người, chậm rãi mỉm cười, rồi nâng phi thủy đi về phía hắn.

82. Chương 82: Gặp Gia Trưởng

Vincent đứng trước đám người, khi thấy một mảnh mặc sắc kia, trong ánh mắt luôn lãnh tính tự kiểm chế từ xưa đến nay của hắn cũng ánh lên một chút kích động không dám tin, hai nắm tay vô thức siết chặt, thời điểm khối Mặc Phi được người yêu nâng trong tay, hắn mới từ trong khiếp sợ hồi phục lại tinh thần, niềm vui sướng cực đại bao trùm tâm hồn hắn, tâm trạng hiện tại quả là khó có thể dùng ngôn ngữ để hình dung,

cảm giác giống như nằm mơ. Nhưng, ánh mắt nhu hòa của người yêu hân, Mặc Phỉ toàn thân đen nhánh trong lòng bàn tay trắng nõn, giống như ánh sao trong màn đêm, lóe lên ánh sáng trong trẻo mà rực rỡ, mỹ nhân và ngọc hai thứ hòa quyện, trắng mịn và đen thẫm đối lập mãnh liệt, cảnh tượng này trông giống như một bức họa quyến rũ lệ mộng ảo.

Vincent bất giác đi về phía trước hai bước, nhưng khi hân vừa động lại giống như phá vỡ ma chú gì đó, mọi người trong đại sảnh bị Mặc Phỉ làm cho khiếp sợ thoáng cái đã phục hồi lại tinh thần, Buda cùng người bạn liếc mắt nhìn nhau, hô lên đầu tiên: “Vị Nhã Gia này, ta có ý mua lại Mặc Phỉ này, thỉnh ra giá!” Mặc Phỉ, Mặc Phỉ đã bao nhiêu năm chưa từng xuất hiện, hôm nay lại xuất hiện, vô luận như thế nào thì đồ thạch sư chọn ra được khối Mặc phỉ này cũng đạt đến danh xưng ‘Nhã Gia’.

Một tiếng hô của Buda nhảy mắt khơi dậy tâm tư của không ít người, nhưng có gan có thực lực mở mồm thì không có mấy người, Mặc Phỉ, đây chính là Mặc Phỉ! 5 kg Mặc Phỉ! Từ ghi lại tới nay, một khối Mặc Phỉ lớn nhất cũng chỉ có 7 kg! Còn là 400 năm trước! Khi đó mở phỉ thúy tình trạng thế nào, hiện tại mở phỉ thúy tình trạng thế nào?!

Lúc này người ra giá ngoại trừ Buda và Blaise, còn có một thợ săn cao cấp không thuộc Á Thành, một thân áo choàng dài màu tím phiêu dật gọn gàng, khí thế toàn thân cũng không thua kém hai vị thợ săn cấp 8 kia, ánh mắt nóng rực của hân nhìn chằm chằm Mặc Phỉ trong tay Bạch Tử Thạch, trong lời nói hơi lộ vẻ cung kính nói: “Nhã Gia, ngài cứ việc ra giá, xin hãy đem khối Mặc Phỉ đó bán cho ta!” Ý chính là bất kể cái giá nào.

Ở một chỗ khác có một thú nhân mặc võ phục màu đen bó sát người liếc nhìn mấy người đang ra giá, ánh mắt lạnh băng, trực tiếp quăng một câu: “Bất kể bọn họ ra giá bao nhiêu, ta sẽ trả cao hơn bọn họ 1000 vạn điểm”

Lời vừa nói ra lập tức rước lấy mấy cái lườm sắc bén của những người ra giá, Blaise cười lạnh một tiếng: “Khẩu khí thật lớn!” Người nọ cũng không để ý tới hân, chỉ hướng về phía Bạch Tử Thạch nói: “Nhã Gia, ngài cứ việc ra giá!”

Bạch Tử Thạch bây giờ mới có cơ hội lên tiếng, cậu còn chưa nói bán, mà mấy người đã tranh giành nhau, nhìn Vincent cười một tiếng, cậu nói thẳng: “Các vị không cần tranh nhau, khối Mặc Phỉ này, ta không bán.”

Không bán?! Bốn người ra giá trong lòng nhất thời lạnh lẽo, ánh mắt mỗi người nhìn Mặc Phỉ giống hệt như ánh mắt xanh biếc hung tàn của sói đói nhìn chòng chọc cừu non.

“Nhã Gia, ngài nghĩ kỹ chưa? Bất kể ngài ra giá bao nhiêu. . . Hoặc là ba tỷ thậm chí năm tỷ điểm?” Con người băng lãnh của thợ săn áo đen chăm chú nhìn chằm chằm Bạch Tử Thạch, chậm rãi mở miệng.

Ba tỷ? Năm tỷ? Dù Bạch Tử Thạch ý chí kiên định cũng không khỏi bị cái giá này làm cho ***g ngược nhảy dòn dập, một khối Mặc Phỉ bé tí thế này, thế mà có người dám ra giá năm tỷ điểm! Hơn nữa nhìn ánh mắt hân, cái giá này còn có thể thương lượng.

“Không bán.” Bạch Tử Thạch nhìn người yêu, lập tức mặc niệm a di đà phật, kiên quyết chống lại mê hoặc! Nhiều tiền hơn nữa cũng không sánh bằng Vincent!

Buda thấy thế công của tiền tài hình như không có ưu thế, suy nghĩ một chút: “Nhã Gia nếu coi thường chút tiền này, vậy thì, nếu như ta Buda Koss, thợ săn cấp 8 lấy bản thân làm đại giới, mặc cho Nhã Gia sai khiến ba năm, thế nào?”

Lời này vừa nói ra, cho dù là mấy đồ thạch sư cao cấp của tổng công hội cũng không khỏi hút một ngụm lãnh khí, năng lượng của một thợ săn cấp 8 bọn họ hiểu rất rõ, dùng lòng phượng hoàng từng kỳ lân để hình dung chuyện thú nhân có thể trở thành thợ săn cấp 8 cũng không quá, trong 1 tỷ 4 thú nhân trên toàn bộ Bắc Nhã đại lục, tất cả thợ săn cấp 8 cộng lại cũng chưa đầy mấy ngàn người. Có thể nói thợ săn cấp 8 là kẻ đứng trên đỉnh chóp của thế giới này, mấy con mãnh thú đỉnh cấp thỉnh thoảng phát điên, đều phải dựa vào những thợ săn cao cấp này chống đỡ. Một thợ săn cấp 8 vô điều kiện để cho người khác sai khiến ba năm! Đây chính là món lợi lớn!

Điều kiện này dù là Vincent cũng phải ngáy ngốc, bởi vì hân biết Buda năm nay 121 tuổi, tiến vào thợ săn

cấp 8 đã chừng 25 năm, mấy năm nay thu thập không ít phi thúy cấp cao ở Á Thành, nhưng những thứ tích lũy được vẫn chưa đủ để hấn bước vào hàng ngũ thợ săn cấp 9, chỉ đến gần mà thôi, có ít Mặc Phi này, thì hấn nhất định có thể đột phá cấp 9 thành công, đến lúc đó, Bạch sai sử sẽ không phải là một thợ săn cấp 8, mà là cấp 9!

Thợ săn cấp 9, Vincent vừa nghĩ tới là đã cảm thấy lòng nóng rực, nếu có thợ săn cấp 9 làm chỗ dựa, vấn đề thân thể Bạch có thể nhanh chóng giải quyết!

“Ta không. . .” “Chờ một chút!” Vincent cắt đứt lời nói của Bạch Tử Thạch, lòng Buda vừa mới trầm xuống vì Bạch Tử Thạch không chút do dự cự tuyệt đột nhiên lại trở nên hoạt bát, nhìn Vincent, bây giờ mới nhớ ra, Nhã Gia này hình như là bạn lữ của Vincent Karen Garcia! Chân mày người thợ săn cấp 8 nhíu lại, sắc mặt cũng âm trầm không chắc chắn.

Vincent không để ý đến phản ứng của những người khác, kéo Bạch Tử Thạch qua một bên nắm lấy vai cậu, nghiêm túc nói: “Đáp ứng hấn!”

“Cái gì? !” Bạch Tử Thạch giật mình, “Người có biết người đang nói gì không?! Đây chính là Mặc Phi đó! Người không phải đã nói chỉ cần 6 kg là đủ để người tiến vào cấp 8 sao? Chúng ta chỉ còn cách khoảng cách này một tý nữa thôi!”

Vincent rũ mắt xuống, che khuất giấy dựa và không nở trong mắt, bình tĩnh đem chuyện hấn vừa nghĩ đến nói cho Bạch Tử Thạch, Bạch Tử Thạch nghe xong trầm mặc thật lâu, nhìn chằm chằm Vincent trong lòng vừa mềm mại vừa bất đắc dĩ thở dài, tiếng thở dài này mang theo ảm áp tới nơi đáy lòng vừa hạnh phúc vừa quyến luyến — Vincent, người đối với ta như vậy, bảo ta phải tiếp nhận thể nào đây, bảo đáp thể nào đây? ! Bạch Tử Thạch xem như nhận mệnh: Đời này cậu coi như thua trong tay người này rồi!

“Ta có bạn lữ của mình, tại sao phải dựa vào người khác?!” Bạch Tử Thạch đem Mặc Phi đặt vào trong tay Vincent, mỉm cười hỏi một câu, Vincent lập tức ngu người tại chỗ, ngơ ngác nhìn người yêu của mình, tiểu á thú nhân nhăn mũi, “Vậy thì người cần bản không có lòng tin để ta dựa vào? Hay là người bằng lòng thấy bạn lữ của người được thú nhân khác bảo vệ?”

Đáng chết! Hấn sao có thể bằng lòng được! Trời biết hấn đến tột cùng có bao nhiêu khó khăn mới nói ra được câu nói kia! Thú nhân trời sinh có dự vọng chiếm hữu mãnh liệt với bạn lữ của mình, bạn lữ của mình tự mình bảo vệ, tín điều này đã khắc sâu vào linh hồn mỗi thú nhân! Đó không chỉ là trung thành và bảo vệ bạn lữ, càng là tôn nghiêm của một thú nhân! Nếu không phải thể chất Bạch đặc thù, thì đánh chết Vincent cũng không nói ra lời như thế.

“Tin tưởng ta, cũng tin tưởng chính người. Vincent, ở trên thế giới này, ta chỉ tín nhiệm một mình người!” Lời này của Bạch Tử Thạch khiến Vincent nhất thời tỉnh ngộ, là hấn quá nóng vội, thậm chí mơ hồ sinh ra hoài nghi với bản thân mình, hoài nghi mình có thể bảo vệ Bạch hay không, đây là điều tuyệt đối không nên có.

Hôn hôn người yêu, Vincent cong lên khoe miệng cười: “Là ta nghĩ sai.”

Bạch Tử Thạch cười sáng lạng, xoay người hướng về phía mọi người lớn tiếng nói: “Khởi Mặc Phi này, là vì bạn lữ của ta Vincent Karen Garcia chuẩn bị, bất luận ai ra đại giới gì ta đều không bán!”

Lời này vừa nói ra, đại sảnh nhất thời lại yên lặng một hồi, Buda nhìn tiểu á thú nhân còn vị thành niên này cũng không lên tiếng bức bách nữa, vì hấn nghĩ tới bạn lữ trong nhà, bạn lữ của hấn cũng vì hấn giống như vậy, suy bụng ta ra bụng người. Không ít thú nhân nhìn Vincent trong ánh mắt là hâm mộ ghen tỵ trần trụi, nếu mình cũng có một người bạn lữ á thú nhân khi đối mặt với dụ hoặc lớn như vậy vẫn không hề dao động thì tốt biết bao? Được yêu được thích sâu đậm như thế, đó là chuyện hạnh phúc đến cỡ nào?

Vincent nhìn thân ảnh nhỏ nhắn xinh xắn của Bạch Tử Thạch, lòng tràn đầy hạnh phúc đến mức không đựng hết, từ khoe miệng đến đuôi lông mày đều lộ ra vui sướng — ngơ. . . cuối cùng cũng bắt được cậu ấy rồi. Nhịn không được đi qua ôm vai Bạch Tử Thạch, ánh mắt Vincent nhu tình như nước, cả đại sảnh cũng tràn đầy vị hạnh phúc nồng đậm.

Nhưng, có vài người trời sinh chính là cao thủ phá hư không khí, thú nhân áo đen lãnh mi lãnh nhân lúc này trực tiếp mở miệng nói với Vincent: “Nếu thế, Mặc Phi đã là của người, vậy thì, ra giá đi.” Câu này

toát ra hàn khí bốn phía, ẩn ẩn mang theo ý không tốt.

Ánh mắt Vincent cứng lại, nhìn chằm chằm đối phương: “Bác Gia Wilson, ngài đây là ý gì?”

“Nga? Người nhận ra ta? Nhận ra ta thì càng dễ làm, ra giá đi.” Wilson nhàn nhạt liếc nhìn Vincent, vẻ mặt lạnh nhạt, khối Mặc Phi này hẳn nhất định phải lấy được!

“Mặc Phi không bán!” Song không đợi Vincent lên tiếng, một giọng nói lạnh lùng uy nghiêm đã xuyên qua đám người. Mặt Wilson liền biến sắc, hẳn ở bộ lạc Digard cũng xem như nhân vật số một, bây giờ bị người ta ba lần bốn lượt làm mất mặt, là người tự phụ hẳn thật sự có chút tức giận. Nhưng, khi người mới tới đến trước mặt hắn, Wilson biết, hẳn thật sự không đắc tội với người này được!

Người tới chính là Chrollo Karen, thành chủ Á Thành, người kế thừa sự nghiệp của các đời ‘Karen’, nếu chỉ một mình hắn tới thì không có gì, mấu chốt là bên cạnh hắn còn đi theo một người — Hein Garcia, thợ săn cấp 9 của Á Thành, a ba của thành chủ.

“A ba, đại a tỷ.” Vincent và Bạch Tử Thạch liếc nhìn nhau, cùng tiến lên, Chrollo thấy huynh đệ của mình, lộ ra một nụ cười: “Đúng lúc ta đến đại hội xem một chút, không ngờ lại gặp chuyện lớn thế này!” Cầm lấy Mặc Phi thường thức một hồi, Chrollo mới trả lại cho Vincent, ánh mắt đối diện với Bạch Tử Thạch, thật lâu không nói.

Vincent có chút lo lắng nhìn bạn lữ, Hein khẽ mỉm cười, vỗ vỗ vai con trai: “Vicent mới chớp mắt đã trưởng thành rồi, đã là thú nhân có bạn lữ!” Vincent nghe ngụ ý của a ba, lòng thở phào một hơi, “Á thú nhân tốt thế này, con trai, phải nắm chặt lấy a.”

Vincent cho a ba một nụ cười nho nhỏ: “Ta biết.”

Hai phụ tử bên này nói chuyện, thành chủ thì ở bên kia cùng Bạch Tử Thạch nói chuyện, ngữ khí và vẻ mặt cũng coi như hòa ái, nói gần nói xa đều là một vài thứ Vincent thích hay không thích linh tinh, hoàn toàn là dáng vẻ đã chấp nhận. Bạch Tử Thạch ngơ ngác nghe, lại đáp lại Hein một nụ cười ngốc ngốc — đây có xem như gặp gia trưởng không?

Chrollo mỗi ngày đều bề bộn nhiều việc, lần này nghe nói Mặc Phi hiện thân mới hiếm khi nán lại một hồi lâu như thế này, nói nói mấy câu rồi đi, lúc gần đi còn nhắc lại ‘Mặc Phi không bán’. Đây chính là chỗ dựa cho Vincent và Bạch, nếu ai để khối Mặc Phi này ‘bị bán’, đó chính là đối địch với Á Thành ngay tại Á Thành!

Vincent nhìn một khối phi thúy nho nhỏ trong tay, đem nó bỏ vào túi — nếu không có nó, đại a tỷ căn bản sẽ không thừa nhận hai người bọn họ nhanh như vậy. Đương nhiên, lời này hẳn sẽ không nói cho Bạch biết. Đối với cách làm của a tỷ, Vincent cũng không tức giận, chỉ cảm thấy bi ai, thay đại a tỷ bi ai, vừa ra đời tất cả những giáo dục đại a tỷ nhận được đều là phải đem Á Thành đặt ở vị trí hàng đầu, bảo vệ Á Thành. Đến bây giờ, suy nghĩ đó đã thâm căn cố đế trong lòng a tỷ, tim của hắn đã bị Á Thành giam giữ, không thể tùy hứng, làm cái gì cũng phải suy nghĩ, phải cân nhắc.

Hắn chỉ đạt được sự mệt mỏi, nhưng lại không thể tháo xuống gánh nặng này.

Chrollo đi ra hội trường đại hội đồ thạch: “Phân phó, bảo vệ nghiêm mật nhất cho Bạch Tử Thạch, không để kẻ ‘có ý niệm trong đầu’ của bất kỳ bộ lạc nào tiếp xúc với cậu ấy!”

Huyết Phi, Tử Nhân Tình, Mặc Phi. . . Đây đã không thể đơn giản lấy xúc giác nhạy cảm với mao liễu hoặc là vận khí tốt để hình dung. Chrollo bây giờ có chút tin tưởng phán đoán của Sigma, một người thừa kế của đồ thạch sư cấp 8. . . sao?

83. Chương 83

CHƯƠNG 83

Chuyện Bạch Tử Thạch đồ thạch sư học đồ cấp 1 đồ ra chừng 5 kg Mặc Phi giống như mọc cánh bay truyền khắp toàn bộ đại hội đồ thạch và từng góc ngách trong Á Thành. Cơn sốt Bạch Tử Thạch còn chưa trôi qua, tin tức lần này càng gây chấn động hơn, nhất là Bạch còn cự tuyệt điều kiện cực kỳ hấp dẫn của mấy

người thợ săn cấp 8, tình cảm của cậu và Vincent đã trở thành tình yêu mà lớp thanh niên hướng tới, ngay cả những người lúc trước luôn phê phán Bạch Tử Thạch không xứng với Bác Gia Garcia cũng im bật. Đổi lại là người xem có kiên quyết cự tuyệt mấy cái thợ săn cấp 8 nổi không?!

Bất quá, Mặc Phi này cũng khiến cho mấy đồ thạch sư có chút nhức đầu, Mặc Phi đã khoảng 400 năm chưa xuất hiện qua, ý nghĩa bất đồng với những thứ khác, quyền sở hữu là không thể nào tranh cãi, nhưng — Bạch Tử Thạch lại tham gia cuộc thi đồ thạch sư học đồ! Đồ trưởng Mặc Phi thì tính thế nào? Mọi khi đồ thạch sư đồ trưởng, tích phân tăng lên thường là 1 đến 4 điểm, đây là căn cứ biểu hiện của mao liên và chất lượng phi thúy đồ ra để so sánh rồi cho điểm. Nếu là bình thường, 3000 vạn điểm mua mao liên đại trưởng thì tích phân cũng chỉ tăng thêm một điểm, nhiều nhất là hai điểm, nhưng lại dính dáng đến Mặc Phi. . . Chỉ cho tăng thêm 1 điểm, cho dù ai giấu lại cũng thấy không quá công bằng a! Đây là Mặc Phi! Không phải là cái gì Bằng Chủng Thủy Chủng Thủy Tinh Chủng! Một khối Mặc Phi như thế đưa cho một thợ săn cấp thấp, đủ để tố chất thân thể hần nhảy lên mấy cấp, thậm chí leo lên hàng ngũ thợ săn cao cấp!

Mấy lão gia hỏa trong công hội ngồi cùng nhau nghĩ nửa ngày, cuối cùng nghiên cứu ra một cách, dứt khoát cho tích phân của Bạch Tử Thạch tăng thêm 10 điểm, lý do là phần thưởng đặc thù, tại ngày thứ hai sau khi Mặc Phi được giải ra lấy danh nghĩa công hội cho thăng cấp bậc đồ thạch sư, trường hợp đặc biệt này làm cho mấy thành viên bảo thủ bên trong nội bộ có chút dị nghị và bất mãn, nhưng cho dù để bọn họ phản đối, cũng chẳng thoát ra được câu nào. Không có biện pháp, Mặc Phi bất kể đối với thú nhân hay đồ thạch sư mà nói, đều là thứ trong truyền thuyết nằm mơ mới có, Mặc Phi đã lâu không xuất hiện, đủ để mọi người đem địa vị của nó nâng lên cao dần, thậm chí nâng tới thần đàn.

Tin này truyền tới tai Bạch Tử Thạch, cậu càng không khỏi mừng rỡ, cho dù tại đại hội đồ thạch lần này cậu không tiến hành đồ thạch thêm nữa, chỉ dựa vào một khối Mặc Phi này đã đủ để cậu thăng 2 cấp ở lần đánh giá cấp bậc kế tiếp! Cấp bậc đồ thạch sư từ trước đến giờ đều là càng lên cao càng cần nhiều tích phân, từ học đồ cấp 1 lên học đồ cấp 2 cần 3 cái tích phân, mà từ cấp 2 lên cấp 3 cần 6 tích phân. Đùng thấy điểm tích phân này quá ít, nhưng đây là yêu cầu người một năm phải đồ thạch đồ trưởng nhiều hơn đồ sụp. Phải biết rằng đồ thạch trong cái hoạt động này, đồ sụp so với đồ trưởng dễ hơn rất nhiều, xác suất cũng lớn hơn rất nhiều. Hàng năm đánh giá của công hội đồ thạch sư sẽ tại tháng 5 sau khi thú triều tháng kết thúc, đây cũng là chiếu cố của công hội đồ thạch sư đối với đồ thạch sư học đồ mới vào. Biến số nửa năm so với một năm quả thực ít thay đổi hơn nhiều.

Nếu đổi lại là người khác, có 10 điểm là đã thấy tốt thu liền. Nhưng Bạch Tử Thạch không giống vậy, Mặc Phi đã đưa cho Vincent, nhưng vẫn còn cách 6 kg Mặc Phi mà Vincent đưa ra một khoảng chênh lệch nhất định, đừng xem chỉ 1 kg Mặc Phi mà coi thường, đó chính là xấp xỉ 6kg phi thúy cấp bậc Tử Nhân Tinh! Thường thì 6 kg Tử Nhân Tinh tương đương với gần 20 kg phi thúy Thủy Tinh Chủng thông thường! Đổi ra thành Bằng Chủng. . . loại Bằng Chủng bình thường một chút cũng cần khoảng 67 kg. . . loại thấp hơn nữa đổi. . .

Bạch Tử Thạch cứ thế đổi tới, đổi lui, nhất thời cảm thấy áp lực trên người nặng như núi, khó trách bao nhiêu thợ săn cấp 8 đều bị kẹt ở cấp này, đành chịu lọt trong cái hố lên thợ săn cấp 9, mỗi lần thăng cấp cơ bản phải dùng lượng lớn như biển để hình dung!

Đối với áp lực của Bạch Tử Thạch, đương sự Vincent lại biểu hiện khá bình tĩnh, làm một thú nhân mới 35 tuổi vừa mới trưởng thành đã lên thợ săn cấp 7, trong lịch sử thú nhân đã là hiếm thấy! Hơn nữa hần xem như mới tiến vào hàng ngũ thợ săn cấp 7, còn cần tiến thêm một bước tôi luyện thân thể bản thân, để mình thích ứng được với mức độ đề cao của tố chất thân thể. Từng bước đi vững vàng mới có thể đạt đến mức mạnh nhất, nên bản thân hần cũng không vội tiến lên cấp 8.

Nhìn ra phiền não của người yêu, Vincent ôm Bạch Tử Thạch đè lên giường hung hăng ‘khi dễ’ một phen, phun ra nuốt vào cái thứ nhỏ nhỏ khả ái, nghe tiếng thở dốc dồn dập tiếng rên rỉ khó kìm nén của người yêu, làm tâm tình Bác Gia Garcia rất tốt, thỉnh thoảng trên chốc đối phương, ép Bạch phải nín lấy tóc hần khàn khàn rên rỉ thúc giục cầu xin, từ lúc Bạch hưởng thụ nỗi vui sướng tuyệt nhất ở chỗ nào đó thì về mặt cậu luôn vừa vui sướng vừa kìm nén.

Kích tình bình phục xong, Vincent hôn nhẹ lên môi người yêu: “Bạch, không cần quá vội vàng, ta hy vọng người có thể hưởng thụ chức nghiệp của người, chứ không chỉ vì ta. Ta nhìn ra được người rất thích phi

thúy.” Hơn nữa, nếu người tiến quá nhanh, ta sẽ rất sợ và hổ thẹn, sợ người đi tới vị trí cao hơn càng phát ra hào quang hấp dẫn đến nhiều ‘ruồi bọ’ hơn.

Bạch Tử Thạch mỉm cười, khẽ khép hai mắt rúc vào trong lòng Vincent: “Ta hiểu rồi.” Hưởng thụ sao? Bạch Tử Thạch bỗng thoáng nhớ đến công cụ điêu khắc của mình cùng căn phòng làm việc đã đem đến cho mình rất nhiều niềm vui và mồ hôi công sức. Điêu khắc. . . cậu thầm nhủ hai từ này trong lòng, thở dài, phỉ thúy ở Bắc Nhã không phải là châu báu mỹ lệ, nó là một nền tảng tiến hóa của thú nhân. Lúc trước cậu còn muốn dùng phỉ thúy rạn nứt để điêu khắc, nhưng suy nghĩ kỹ lại đúng là mình quá ngây thơ. Cho dù thật sự tạo hình ra, chỉ dựa vào mình giải thích đó là phế liệu bỏ đi, thì có ai tin không? Làm không tốt sẽ dẫn tới chống đối của người dân Bắc Nhã!

Chuyện này cho dù làm, cũng chỉ có thể len lén làm, hơn nữa làm xong cũng chỉ có thể giấu đi. Thân là một điêu khắc sư, tác phẩm tỉ mỉ điêu khắc ra nếu như chỉ để phủ bụi, thì thà không làm còn hơn. Đợi đến lúc cậu xây dựng nên thanh danh của mình, quay trở lại làm việc này mới có phần nắm chắc.

Trong thẻ còn dư lại khoảng 4000 vạn điểm, Bạch Tử Thạch đấu giá mấy khối mao liêu cậu ghi lại trong quyển sổ nhỏ, những mao liêu này giá khởi điểm bất đồng ở khoảng 30 vạn đến 100 vạn, mỗi khối mao liêu Bạch Tử Thạch đều tiến hành định giá, vượt quá cái giá trong lòng liền quyết đoán bỏ qua, cuối cùng cậu chỉ lấy được hai khối. Bất quá may mắn là, trong đó một khối là Thủy Tinh Chủng, tốn 1600 vạn điểm, làm Bạch Tử Thạch thầm vui sướng một phen. Khối còn lại là phỉ thúy Thủy Chủng phẩm chất khá tốt, đại khái là không có nhiều người coi trọng, giá tiền cũng không cao, chỉ tốn 130 vạn điểm liền lấy được.

Sau khi mua được mao liêu, mao liêu Thủy Tinh Chủng Bạch Tử Thạch suy nghĩ một chút quyết định không giải ra ngay, mà đợi đến lúc nào Vincent cần dùng, mới mở ra. Còn khối Thủy Chủng. . . Bạch Tử Thạch quyết định đem nó giải ra xong, thì bán đi.

Nhìn thẻ từ trong tay, Bạch Tử Thạch nhìn không được thổn thức một trận, liên tục đổ trưởng đương nhiên là chuyện tốt, nhưng tiền đúng là chỉ đi mà không về, thẻ từ 7000 vạn điểm, chỉ mấy ngày mà còn mỗi 2000 vạn điểm! Thừa dịp danh tiếng Mặc Phi còn không nổi quá, Bạch Tử Thạch lại tới giải thạch trường lần nữa, lần này cậu đã không vô danh tiểu tốt, không nhiều người chú ý như lần trước, cậu vừa vào sân, đi đến đâu có người chào hỏi đến đấy, nhiệt tình hỏi thăm hôm nay có phải lại đến giải thạch không, nhận được đáp án khẳng định xong, chỉ một lát sau, một đồng người phản phật phản phật kéo tới, trong đó không thiếu rất nhiều thợ săn cao cấp và đồ thạch sư.

Á thú nhân có thể đến gần, nên vây quanh giải thạch cơ, còn các thú nhân thì vây quanh ở lối đi, lần này Bạch Tử Thạch coi như thật sự được hưởng thụ một phen vạn người chú mục, lần này Bạch Tử Thạch vẫn thuê giải thạch sư, Elsie vừa nghe nói là Bạch Tử Thạch tới, tự động xin đi giết giặc, hơn nữa cự tuyệt thu phí. Bạch Tử Thạch thật sự có chút áy náy, dù sao mao liêu lần này tuyệt đối không đạt tới trình độ cần Elsie tự mình ra tay. Song cậu cũng không cự tuyệt, đây chính là lợi ích danh tiếng mang đến, Bạch Tử Thạch mỉm cười nhìn tất cả, danh tiếng có thể khiến một ít chuyện trở nên đơn giản, mà cậu hiển nhiên rất hưởng thụ tôn trọng và tiện lợi mà danh tiếng đem đến.

Mao liêu dưới động tác thuần phục của Elsie rất nhanh lộ ra phỉ thúy bên trong, màu xanh lá mạ trong suốt như nước khiến người ta kinh thán, dù tính chất phỉ thúy không đạt tới kỳ vọng ‘nỗ lực vươn lên’ của mọi người. Nhưng đổ hai lần trưởng hai lần, hơn nữa phỉ thúy Thủy Chủng đối với một số người mà nói đã là đủ tốt rồi, năng lực này đã đủ chứng minh, Bạch Tử Thạch, có thể lấy tuổi vị thành niên trở thành bạn lữ của Bác Gia Garcia, đồ đệ của Nhã Gia Sigma và đồ thạch sư học đồ tất cả đều không phải ngẫu nhiên, là thực lực!

Là á thú nhân được pháp tắc thiên vị! (->trời/quy luật của cuộc sống thiên vị) Từ khi sự nghiệp đồ thạch huy hoàng của Bạch Tử Thạch được Mặc Phi điểm thêm một nét bút, cách gọi này liền chính thức đi theo Bạch Tử Thạch. Cho dù cậu có thực lực, nhưng vận khí tốt của cậu lại lộ rõ như ban ngày.

Bán ngay tại chỗ khối phỉ thúy Thủy Chủng nặng 11, 12kg, Bạch Tử Thạch sung sướng nhìn 480 vạn điểm tăng thêm, hài lòng kết thúc trạm thứ nhất của đại hội đồ thạch.

Cũng tại lúc 10 ngày đầu của đại hội đồ thạch kết thúc, cuộc so tài chiến đấu của thanh niên cũng bắt đầu. Mười bộ lạc cùng Á Thành chọn lựa kỹ càng ra 110 thú nhân trẻ tuổi tụ hội tại đấu trường của học viện Oliver để tiến hành chiến đấu, người thắng cuộc cuối cùng chỉ có một, và hắn sẽ giành được phần thưởng

hậu hĩnh. Năm nay phần thưởng còn là — người thắng có thể hướng về phía tổ chức, tức là mười bộ lạc và Á Thành đưa ra một yêu cầu, điều kiện tiên quyết là không được quá mức.

Lúc phần thưởng vừa ra, làm vô số người giật mình, lần này phía tổ chức ra tay rộng rãi khiến người ta chặc lưỡi! Các thú nhân tham gia thi đấu vừa nghe tin này đều giống như uống phải thuốc kích thích, xoa xoa tay chuẩn bị đánh một trận, ngay cả Vincent cũng không nhịn được nóng lòng muốn tỷ thí. Đêm đó Chrollo bí mật gọi hân qua, hai người nói chuyện một lúc lâu, nội dung cuộc nói chuyện người ngoài không được biết, nhưng lúc Vincent trở về, sắc mặt so với bình thường càng thêm lạnh băng.

Mustafa đứng trước mặt Legut Fonsrand, nhìn gương mặt trầm mặc nhưng kiên nghị của con trai, Legut thở dài một hơi: “Mustafa, người nghĩ kỹ chưa?”

Mustafa gật đầu: “A ba, ta nghĩ kỹ rồi, ta muốn đi giành lấy! Từ nhỏ đến lớn ta không đặc biệt muốn cái gì, nhưng lần này thì khác, dù ta biết có làm như thế cậu ấy cũng sẽ không tiếp nhận ta, nhưng, a ba, nếu như không thử, ta vĩnh viễn sẽ không biết có thể có kỳ tích hay không, ta sẽ tiếc nuối cả đời, ta không muốn làm một thú nhân nhát gan ngay cả thử cũng không dám làm!”

Legut cau mày, vỗ một cái thật mạnh lên vai con trai: “Nếu nghĩ kỹ rồi, thì cứ đi đi. Phía bộ lạc. . . người phải chuẩn bị sẵn sàng, một khi người giành được thắng lợi cuối cùng mà không chiếu theo phân phó của bộ lạc hành động, thì từ nay về sau, liền. . . không cần trở về nữa.”

Mustafa nghe vậy trầm mặc thật lâu, cũng không nói lời nào, trong lòng nghĩ gì, cũng không ai biết.

84. Chương 84: Ung Dung Thoải Mái

Bạch Tử Thạch len lén quan sát Vincent, cậu cứ cảm thấy đối phương mấy ngày nay có gì đó là lạ. Nếu muốn nói rõ đối phương có gì là lạ, cậu cũng không nói ra được, Vincent vẫn là Vincent như cũ, ở trước mặt người ngoài rất lạnh lùng, lúc đối xử với mình lại rất nhu hòa, nhưng, cứ có cảm giác, mình bị đối phương trông chừng?

Không phải là ảo giác. Bạch Tử Thạch chắc chắn, cậu cau mày suy tư — vô duyên vô cớ Vincent sẽ không làm thế, gần đây cậu cũng chỉ có mỗi chuyện Mặc Phỉ là khá náo động. Mặc Phỉ. . . Bạch Tử Thạch nhớ tới Vincent đã từng loáng thoáng nói tới quan hệ giữa Á Thành và mười bộ lạc, dùng lý luận của chủ nghĩa Mác mà nói thì chính là quan hệ mâu thuẫn giữa phụ thuộc và kiềm chế lẫn nhau. Cho nên, đây chính là nguyên nhân? Sự cậu có bất lợi?

“Ta sẽ ngoan ngoãn ở bên cạnh người.” Câu nói bất ngờ của Bạch Tử Thạch làm Vincent giật mình, hân quay đầu nhìn về phía người yêu, trong mắt Bạch lóe lên tia ám áp, “Gần đây ta không có chuyện gì phải bận rộn, ngược lại người có rất nhiều chuyện phải làm, không cần để ý đến ta, ta sẽ ở cạnh người.”

Vincent cười, hôn một cái lên môi Bạch Tử Thạch: “Bị người nhìn ra rồi.”

Bạch Tử Thạch nhún nhún vai, sau đó nghiêm túc nói: “Kỳ thực việc này người không cần giấu ta, có một số việc ta hy vọng hai người có thể cùng nhau đối mặt.” Có lẽ đối với Vincent mà nói, cậu là bạn lữ á thú nhân cần được bảo vệ, nhưng bản thân cậu không quên mình là một nam nhân, một nam nhân đầu đội trời chân đạp đất.

Vincent gật đầu, cầm tay cậu: “Lần sau sẽ không.” Bạch Tử Thạch lộ ra vẻ mặt hài lòng.

Lúc cuộc so tài chiến đấu của thanh niên bắt đầu, Bạch Tử Thạch bị Vincent an bài riêng ở chính giữa đài xem thi đấu hình tròn, cũng nhờ Kenaf ngồi cùng cậu. Hân còn cần nhắc đến sức chịu đựng của thân thể Bạch Tử Thạch đối với thi đấu, trước đây lúc ở Maca thành, chỉ áp lực ở mức thợ săn cấp 4 đã làm thân thể người yêu hân không chịu đựng nổi. Thân thể Bạch đã khá hơn nhiều, nhưng còn chưa khỏe đến mức giống á thú nhân bình thường.

110 thú nhân độ tuổi đều dưới 60 đứng trong đấu trường bị phân thành năm tổ, cứ 22 thú nhân thành một tổ, đầu tiên là rút thăm phân tổ, khi xác định thành viên mỗi tổ xong, sẽ rút thăm trong tổ, rút được số giống nhau thì chính là đối thủ, mà số trên thẻ cũng chính là số thứ tự ra sân. Đấu trường lớn nhất của

học viện Oliver vừa vặn có 5 lõi dài lớn, năm tổ sẽ đồng thời tiến hành tỷ thí, hơn nữa không ảnh hưởng lẫn nhau. Khán giả có thể lựa chọn xem tuyển thủ mà mình yêu thích.

Việc rút thăm đã hoàn thành trước khi cuộc thi đấu bắt đầu một ngày, Vincent ở tổ 1, hơn nữa lúc rút thăm trong tổ cũng vô cùng khéo léo phải trận đầu tiên. Đối thủ của hắn là Bernd thuộc bộ lạc Calvin, một thợ săn cấp 6 thú hình là gấu đen, năm nay 57 tuổi.

Khi nhân viên của năm sân thi đấu đều lên sân, người chủ trì tuyên bố ngắn gọn quy tắc của cuộc so tài thi đấu — không được làm tàn phế hay giết chết đối thủ; một bên trong hai người nhận thua thì thắng bại trận đấu đã rõ ràng; một bên trong hai người không thể đứng dậy chiến đấu thì đã phân chia thắng bại; hai bên đều ngã xuống đất không thể đứng dậy thì lấy thứ tự trước sau phán đoán thắng thua; hai bên đồng thời ngã xuống đất phán là hòa, chọn ngày đấu lại một lần.

Khi quy tắc tuyên bố xong, tuyển thủ không có dị nghị, người chủ trì tuyên bố trận đấu bắt đầu.

Đối thủ của Vincent ngay khi người chủ trì vừa dứt lời liền tức khắc hóa thành thú hình, thân hình to lớn của gấu đen dùng tốc độ nhanh chóng không tương xứng với thân hình của hắn nhảy mất vọt tới trước mặt Vincent, thân thể to lớn chồm lên cao hơn đỉnh đầu Vincent hơn 2 mét. Một bàn tay giơ lên thật cao, năm móng vuốt sắc bén trắng nhọn như phá đá hung hăng cào xuống, thời gian dùng chưa đầy hai giây.

Vincent đứng tại chỗ không cử động gì, Bạch Tử Thạch nhìn móng vuốt sắc bén lóe hàn quang, trong lòng nhất thời căng thẳng, tay siết chặt góc áo, Kenaf đang xem đến hưng phấn đột nhiên cảm thấy áo mình bị hung hăng kéo một phát, cúi đầu vừa nhìn, nhất thời dờ khóc dờ cười, một đôi tay trắng nõn đang siết chặt áo mình, vỗ vỗ tay Bạch Tử Thạch, khi đối phương giật mình xoay người qua, mới an ủi nói: “Bạch, Vincent rất mạnh, người nhìn hắn ngay cả thú hình cũng không dùng, không cần lo lắng.”

Bạch Tử Thạch ngây ra một lúc, rồi lập tức thả lỏng thần kinh căng thẳng, gật đầu.

Kenaf nói không sai. Trong tích tắc khi móng vuốt khổng lồ hạ xuống, Bernd liền để mất dấu thân ảnh của Vincent, trong cặp mắt nâu của con gấu đen lóe lên vẻ nhảy bén rất nhân tính hóa, di chuyển thân thể cực nhanh định né đi, song động tác của hắn vẫn không nhanh bằng Vincent, trước lúc kịp tránh né, một nắm đầm chắc nịch đã bụp lên gáy con gấu đen. So sánh với thân thể khổng lồ của gấu đen, một nắm đầm này thật sự quá nhỏ, nhưng khi Bernd bị đánh trúng lại phát ra một tiếng gào rít thật dài, thân hình to lớn đột nhiên nghiêng một phát, ngã xuống một bên, thân thể khổng lồ đổ xuống mặt đất phát ra âm thanh nặng nề. Bạch Tử Thạch nhìn bạn lữ đứng trên lõi dài chỉ một quyền đã đánh ngã con vật khổng lồ kia, cảm thấy thật kinh ngạc và lạ lùng, cho tới bây giờ đều là người khác nói với cậu, Vincent rất mạnh. Nhưng hắn mạnh đến đâu, Bạch Tử Thạch hoàn toàn không có tí khái niệm nào. Mà bây giờ, cậu đã biết. Khẽ nở một nụ cười, trong lòng Bạch Tử Thạch cảm thấy vừa kiêu ngạo vừa hâm mộ, nghĩ tới một màn vừa rồi, năng lực mạnh mẽ đó của Vincent và dáng vẻ tùy ý của hắn lại khơi lên nhiệt huyết trong cậu — Đây mới là cường giả! Và tiếng hoan hô vang dội càng vang vọng khắp đấu trường, những người xem trận chiến thì hét lạc giọng quơ nắm đầm dữ dội, hiển nhiên đã sớm tiến vào trạng thái: “Lên đi! Lên đi! Đánh ngã hắn! !”

Song Vincent không thừa thắng xông lên, đứng một chỗ cách gấu đen không xa, dung nhan lãnh đạm, đứng tùy ý ung dung, bộ dạng thoái mái, ánh mắt hắn nhìn thẳng về phía Bạch Tử Thạch ở giữa khán đài, trong cặp mắt đen lạnh như băng hiện lên vẻ nhu hòa — Bạch, nhìn kỹ, bạn lữ của ngươi rất mạnh! Thu hồi tâm mất, Vincent nhìn chuyên chú vào đối thủ vừa mới phục hồi sau một đòn, trong con mắt lạnh băng đầy vẻ bình tĩnh — Đây là yến tiệc hiến tặng cho Bạch. Hắn hình như chưa từng biểu diễn sự cường đại của mình trước mặt Bạch, đối với một người thú nhân đã có bạn lữ xác định mà nói, đây là rất không bình thường. Thú nhân tìm bạn đời, từ trước đến nay đều phải biểu diễn sức mạnh của mình.

Bây giờ, đến lúc rồi.

Bernd lắc lắc cái đầu có chút choáng váng, nhanh chóng đứng dậy, nhìn đối thủ vẫn duy trì hình người, trong cặp mắt nâu lóe lên một tia phân hận và kiên kỵ. Gấu đen bốn chân chồm đất, dè chừng lượn vòng quanh Vincent, cặp mắt nâu nhảy bén nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của đối phương, nhưng theo thời gian từng chút qua đi, hắn vẫn không phát hiện ra một điểm sơ hở nào của người thú nhân đang tùy ý đứng. Hàn quang chột lóe lên trong mắt gấu đen, không thể đợi thêm nữa. Thân thể lượn vòng xung quanh từ từ

tăng nhanh tốc độ, phạm vi vòng vây cũng thu nhỏ lại. Trong một phút ngắn ngủi, thân ảnh màu đen của gấu đen giống như một cơn lốc đen, đem Vincent vây ở trung tâm cơn lốc, dần dần thít chặt lại.

Bạch Tử Thạch hai mắt sáng lên, nhìn không chớp mắt, Vincent gặp nguy hiểm làm cả người cậu siết chặt. Nhìn Vincent không có chút động tĩnh nào, cậu bỗng nóng ruột vội hét lên: “Vincent, đánh hắn! Đánh hắn!”

Cảm thấy toàn bộ sức mạnh được nâng cao Vincent nhảy bén nghe được tiếng của Bạch, đứng ở trung tâm cơn lốc mỉm cười sùng sục, nếu Bạch đã nói, thì hắn còn lý do gì mà không hành động chứ? Chỉ chớp mắt Vincent đã biến mất ngay tại vị trí đứng, sau đó cơn lốc đen chợt ngừng lại. Đến khi Bạch Tử Thạch kịp phản ứng, Vincent và gấu đen đã giằng co ở giữa sân.

Hai cái tay gấu vừa to vừa dày của Bernd bị hai tay Vincent nắm chặt, mười móng vuốt sắc nhọn cách đầu Vincent chưa đầy 20 cm, giống như bất kỳ lúc nào cũng có thể vỡ xuống. Nhưng 20 cm này đối với Bernd mà nói tựa như khoảng cách giữa trời với đất, bất luận hắn dùng sức thế nào, khoảng cách 20 cm này thủy chung vẫn thế. Nhìn chằm chằm vào bàn tay gấu cổ hạ xuống, mắt Vincent chợt lóe lên hàn quang, hạ bàn đột nhiên phát lực, túm lấy đối phương rồi xoay người thật mạnh, thân thể khổng lồ của gấu đen đột nhiên bị nhấc lên, bị Vincent xoay từng vòng từng vòng, rồi quật mạnh xuống đất.

‘RẦM’ ! Tiếng vang rung trời vang vọng trên đấu trường, Bernd bị ném đến thất điên bát đảo, lần này không cho hắn có thời gian khôi phục, ngay thời điểm Bernd bị quăng xuống, Vincent đã phát lực tại chỗ nhảy bật lên, đuổi theo thân thể Bernd, nắm đầm rần chắc xuất kích cực nhanh, thân thể cao lớn của Bernd giống như một con búp bê vải rách nát, bị đánh đến hoàn toàn không có sức phản kích.

Xác định đối phương không còn đường đánh lại xong, Vincent nhẹ nhàng nhảy xuống đất, hai móng vuốt của gấu đen chống đất, cố gắng thử đứng lên một lần nữa, nhưng thử được mấy lần, thân thể khổng lồ của hắn lại rầm rầm ngã xuống đất, thân ảnh gấu đen biến mất tại chỗ, thay vào đó là một thú nhân dáng người cao mập, nằm trên mặt đất thở hổn hển khó khăn.

“Thắng bại đã phân, Vincent Karen Garcia thắng lợi!” Giọng nói kích động của người chủ trì cất cao lên. Đây cũng là lời đài đầu tiên phân thắng bại trong năm lời đài.

“A ——! Bác Gia Garcia, Bác Gia Garcia!!!!” Thắng lợi của Vincent đã châm ngòi cho khán giả trong sân, bọn họ đứng dậy khua nắm tay hai má đỏ bừng hô tên Vincent. Các đoàn trưởng của đoàn đặc sứ mười bộ lạc nhìn sân đấu thú sôi động như thiêu đốt, nhớ lại màn vừa rồi Vincent Karen Garcia dễ dàng đánh bại một thợ săn đỉnh cấp 6, sắc mặt cũng trở nên ngưng trọng, tình báo hình như không chuẩn xác lắm. Hắn không phải vừa mới tiến vào cấp 7 sao? Lực chiến đấu cư nhiên mạnh đến mức này! Một thú nhân năm nay mới 35 tuổi mà đã lên thợ săn cấp 7, vài ngày trước mới có được một khối Mặc Phi 5kg. Đoàn trưởng mười bộ lạc đều có thể đoán được một ‘Hein Garcia’ khác sắp vùng dậy! Chrollo bất động thanh sắc quan sát vẻ mặt đoàn trưởng các đoàn đặc sứ, lắng lắng khẽ nhếch lên khóe miệng.

Bạch Tử Thạch đứng lên theo đám người, hai má hưng phấn đến đỏ bừng, nghe tiếng hô chung quanh, cảm thụ tôn sùng của những người này đối với Vincent, niềm kiêu ngạo và tự hào dâng lên trong lòng. Cậu nhìn về phía Vincent giữa võ đài, vừa vận dụng phải ánh mắt ôn nhu của đối phương.

Vincent nhìn thẳng vào Bạch Tử Thạch, ôn nhu cười, sau đó từ từ vươn một tay ra, hướng về phía Bạch Tử Thạch, làm dáng vẻ mời. Khán giả đang ồn ào bỗng chú ý đến hành động của hắn, thanh âm dần dần yếu đi, xì xào bàn tán xem Bác Gia Garcia muốn làm gì. Bạch Tử Thạch nhìn người yêu, vươn một ngón tay chỉ chỉ mình dò hỏi. Vincent gật đầu, Bạch có chút nghi hoặc, Kenaf chỉ tiếc rên rỉ không thành thép đẩy đẩy cậu: “Nhanh lên đi!”

Bạch Tử Thạch bị hắn đẩy lão đảo một phát, sau đó men theo bậc thang, nhanh chân đi xuống.

85. Chương 85: Thổ Lộ

Ánh mắt toàn sân đều dừng trên người Bạch Tử Thạch, dưới vô số ánh mắt nhìn chăm chú cậu từ từ đi về phía Vincent, trong lòng Bạch vốn rất khẩn trương, nhưng ánh mắt Vincent nhìn cậu rất ôn hòa và bình tĩnh, nên dần dần, tiểu á thú nhân cũng dần bình tĩnh lại. Khi cậu dọc theo bậc thang đi lên lời đài đứng

trước mặt Vincent, thú nhân dùng ánh mắt hàm chứa yêu thương và bá đạo chuyên chú nhìn cậu, tay phải nắm thành quyền dùng lực nện lên ngực trái một cái, ‘đông’ một tiếng, nghiêm túc mà trang trọng, tay phải dừng lại một chút, sau đó lại giơ lên, rồi nện xuống một cái, lại thêm một tiếng vang trang nghiêm, sau đó duỗi nắm tay ra, vỗ lên ngực.

Lúc Bạch Tử Thạch đứng trước mặt Vincent, thời điểm Vincent nắm tay lại, khán giả trong toàn sân đều ý thức được Bác Gia Garcia muốn làm gì, tất cả những xì xào bàn tán đều dừng lại, toàn trường cứ yên tĩnh không một chút tiếng động. Ngay cả người những bộ lạc khác cũng bị cảnh tượng trang nghiêm này lây nhiễm, những người muốn nói chuyện đều bị người khác ngăn lại. Khi nắm tay của Vincent nện lên ngực trái mình hoàn thành nghi thức gần gọn này, tiếng hoan hô vang dội, tiếng hét chói tai, tiếng huyết gió nháy mắt vang vọng khắp đấu trường. Mặt Bạch Tử Thạch lặng lẽ đỏ lên, niềm ấm áp và hạnh phúc khổng lồ tràn ngập trong tim.

—— Nện đầu tiên, là một đời, nện thứ hai, là một kiếp, vỗ ngực, đặt nơi đáy lòng. Một đời một kiếp, ta chỉ yêu người, bảo vệ người.

Vincent thấy mặt Bạch Tử Thạch đỏ ửng, nhin không được lộ ra nụ cười sùng ái. Vây quanh cậu, nhảy điệu múa chiến cổ xưa, cánh tay duỗi ra, xoắn kinh mang theo các luồng khí tạo ra những âm ‘bang bang’ có tiết tấu, hòa trong những tiếng bang bang đó là những giai điệu mềm mại, Vincent thỏa sức thả lỏng thân thể, trong điệu múa lộ ra một loại cứng rắn kiên cường và mạnh mẽ chỉ thú nhân mới có, nói lên dũng khí quyết chí tiến lên không lùi bước, giữa mỗi động tác đều dùng những bước đi nhẹ nhàng để gắn kết, giống như đang nói với bạn lữ, hãy yên tâm, ta sẽ mang chiến thắng trở về.

Đây là múa chiến mà Bác Nhã lưu truyền lại ngàn năm nay, ngàn năm trước thú nhân còn chưa mạnh thế này, trước những lần ra ngoài săn bắt quy mô lớn, bộ lạc sẽ cử hành một lần nghi thức tiễn đưa, mỗi thú nhân sẽ nhảy múa chiến, nói cho người nhà và bạn lữ, lúc chiến đấu ta sẽ dũng cảm, sẽ không bỏ cuộc, nhất định sẽ mang đầu dã thú và đầy đủ thức ăn trở về. Theo thời gian trôi qua, múa chiến dần dần trở thành một phương thức bày tỏ tình yêu được các thú nhân yêu thích nhất, bày tỏ quyết tâm mời á thú nhân trước mặt làm bạn lữ của mình, đồng thời hứa với đối phương, ta sẽ trở nên mạnh hơn nữa, để người có cuộc sống càng tốt đẹp hơn nữa.

Từ sau vụ cầu hôn lơ mơ lần trước, Bạch Tử Thạch đã tìm hiểu hết một lượt tất cả các tập tục liên quan đến cầu ái trên Bác Nhã đại lục, nghi thức bảo vệ và múa chiến vừa rồi đều nằm trong số đó.

Vincent làm xong một động tác cuối cùng, đứng nguyên tại chỗ, ôn nhu nhìn đối phương, chậm rãi giang hai tay ra, không một chút do dự, Bạch Tử Thạch lao ngay vào lòng đối phương, hung hăng kéo cổ áo Vincent xuống, nhắm ngay môi hân hôn lên.

“A

!!! Oaaaa

~!!!” Tiếng hét chói tai, tiếng hoan hô, tiếng huyết sáo liên miên không dứt, vô số thú nhân á thú nhân mắt lộ ra ý cười, tràn ngập hân mộ ra sức vỗ tay, Nhã Gia Bạch Tử Thạch và Bác Gia Garcia hai người thật sự rất xứng đôi!

Mustafa ngồi trên hàng khán đài đầu tiên ở khu tuyến thủ, nhìn hai người thâm tình ôm hôn trên đài, ánh mắt dừng lại trên nụ cười tràn đầy hạnh phúc của Bạch Tử Thạch, rũ mắt xuống, che khuất âm thầm trong mắt, Bạch cậu ấy thoát nhìn thật hạnh phúc.

Legut Fonsrand nhìn con trai cúi đầu, thở dài trong lòng, Mustafa không có cơ hội, đứa con trai này của hắn từ nhỏ tính cách đã hướng nội, không thích bày tỏ gì. Lần này lại hạ quyết tâm muốn lấy được loại Lương Sinh hoa trong phủ thành chủ Á Thành để tặng cho tiểu á thú nhân kia, thực sự khiến Legut phải giật mình. Lương Sinh hoa là loài hoa trong truyền thuyết, hoa nở hai đóa, một đóa là hoa đực, một đóa là hoa cái, nó có một ma lực rất thần kỳ, nếu như một đôi bạn lữ chia nhau ăn vào hoa đực và hoa cái, nếu thú nhân thay lòng đổi dạ, Lương Sinh hoa sẽ trở thành độc dược trí mạng. Đây là lễ vật á thú nhân mong muốn có được nhất từ tay bạn lữ, mặc kệ có cần hay không, thì Lương Sinh hoa vẫn đại biểu cho một loại quyết tâm, một loại tình yêu nguyện đem sinh mạng giao phó. Quyết tuyệt và thâm khắc, nhưng đối với á thú nhân mà nói lại có sức hấp dẫn tuyệt đối.

Mustafa cố quên đi đau đớn không ngừng dâng lên trong lòng, cố chấp ngẩng đầu nhìn cặp đôi hạnh phúc kia, tầm mắt chạm phải ánh mắt bình tĩnh mà mạnh mẽ của Vincent, da thịt hai bên gò má bỗng kéo căng. Mustafa nhìn khuôn mặt tươi cười của Bạch, kỳ thực từ lúc bắt đầu đã không hi vọng rằng cậu ấy sẽ tiếp thu mình, nhưng bất kể tính cách của mình có hướng nội không thích biểu đạt đến đâu đi nữa, thì hắn vẫn là một thú nhân, người có tình yêu sẽ phải có dũng khí lớn tiếng nói ra, nếu Bạch đã trở thành bạn lữ thực sự của Vincent, thì hắn sẽ đem phần tình cảm này chôn dưới đáy lòng, nhưng Bạch còn chưa trưởng thành, Vincent cũng chỉ là người canh gác khế ước của cậu ấy. Cho dù tự nói với bản thân mình không có khả năng, nhưng Mustafa vẫn cứ ôm lấy hi vọng mong manh.

Nhưng, tất cả đều có một điều kiện tiên quyết — hắn phải mạnh hơn Vincent, phải chứng minh với Bạch Tử Thạch hắn mạnh hơn Vincent! Nguyên bản lúc cuộc thi đấu mời hắn, Mustafa đã cự tuyệt, nhưng thế sự khó lường, ai ngờ rằng hắn sẽ gặp gỡ Bạch chứ? Muốn tham gia lại, đoàn trưởng sứ đoàn đưa ra một yêu cầu — giành được thắng lợi cuối cùng, nhất định phải yêu cầu Á Thành đem đồ thạch sư học đồ Bạch Tử Thạch của tổng công hội đồ thạch sư điều đến bộ lạc Villa phục vụ bộ lạc Villa mười lăm năm.

Mustafa suy nghĩ thật lâu, sau đó đáp ứng điều kiện này. Hắn không hề muốn thực hiện điều đó, không chỉ vì Bạch Tử Thạch. Hắn biết vì sao bộ lạc đưa ra yêu cầu này, cách làm của bộ lạc cơ bản đã trái ngược với những điều trong lòng Mustafa, hắn cho rằng đối địch với Á Thành không có lợi ở bất kỳ phương diện nào, Mustafa không muốn làm cho quan hệ giữa bộ lạc và Á Thành trở nên căng thẳng, chỉ cần điều kiện này đưa ra, lấy sự thông minh của thành chủ Á Thành, tất nhiên sẽ biết sau lưng là ai đang thao túng, từ khi Bạch Tử Thạch đổ ra Mặc Phi, Á Thành làm một loạt các hành động, không hành động nào không tuyên bố rõ sự coi trọng đối với Bạch, điều này sẽ làm căm thù của Á Thành đối với bộ lạc tăng thêm một tầng.

Mustafa biết trong bộ lạc đều cho rằng Á Thành không có phẩm thú giống như Bạo Thành thú (mãnh thú bậc nhất) không rằng, một mình hắn không có khả năng thay đổi cách nghĩ này. Ngay cả chính hắn, trong một lần du lịch trước đây vô tình nhìn trộm được một góc của Á Thành mới thay đổi cách nghĩ. Làm một tồn tại siêu nhiên trên đại lục, Á Thành tuyệt đối không đơn giản như vậy! Mustafa tham chiến, một là vì Lương Sinh hoa, hai là vì tận lực cố gắng không để bộ lạc có cơ hội đưa ra cái yêu cầu tệ hại đến cực điểm kia.

Mà bây giờ, Mustafa vứt bỏ tất cả thấy những thành kiến, nhìn Vincent chiến đấu gọn gàng linh hoạt, không thể không thừa nhận, hắn rất mạnh! Đều là cấp 7, e rằng hắn còn mạnh hơn mình! Nhưng, thân là một thú nhân, sẽ không sợ hãi kẻ địch cường đại, ngược lại còn khơi dậy ý chí chiến đấu trong hắn! Bất kể như thế nào, Mustafa vô cùng khát vọng đánh một trận với Vincent! Khi các thú nhân tranh giành bạn lữ, trong thiên tính liền có một loại dục vọng không thể kiềm chế được muốn đánh bại kẻ cạnh tranh, tin rằng Vincent cũng giống vậy.

Nhưng, khi nhìn thấy một màn vừa rồi, Mustafa thu hồi một chút nóng cuồng.

Vincent kéo Bạch Tử Thạch đi xuống. Không rời đi, mà ngồi vào vị trí của mình ở khu tuyển thủ, đem Bạch che ở phía sau mình chắn những khí thế áp bách của các thú nhân khi thi đấu cho cậu, Vincent cần cẩn thận quan sát đối thủ. Bạch Tử Thạch xoay đầu, nhìn về phía người ở khu tuyển thủ, khi ánh mắt cậu đụng phải Mustafa, kinh ngạc chợt lóe lên trong mắt, rồi Bạch Tử Thạch lộ ra một nụ cười với đối phương.

“Bạch, bắt đầu rồi.” Vincent bỗng nhiên lên tiếng gọi về lực chú ý của cậu.

Ánh mắt Mustafa bình tĩnh quét qua Vincent — Ngay cả một nụ cười cũng keo kiệt thế sao?

Máu từ trên vai Mustafa chảy xuống, gắng sức đè thấp tiếng hô hấp của mình, Mustafa nhanh chóng thay đổi vị trí của mình, âm thầm tiến về phía Vincent, lặng yên không tiếng động tới gần.

Trải qua tranh giành quyết liệt, Mustafa và Vincent thành công tiến vào trận chung kết, đặc điểm chiến đấu của Vincent là kỹ xảo phối hợp với sức mạnh, thích tới từ chính diện, còn Mustafa lại thích mai phục cắn giết trong bóng tối, cũng mới lên thợ săn cấp 7 không bao lâu, ở đấu trường cái loại đấu chính diện này thì Vincent có ưu thế hơn Mustafa. Nhưng Mustafa vẫn thường xuyên có thể từ một góc độ xảo quyết tập kích đến. Hai người giống như đã thương lượng trước với nhau, đều không dùng thú hình.

Trận chiến này từ đầu đã tràn đầy nguy cơ và máu tanh, hai thú nhân khí thế sôi sục, ý chí chiến đấu mười phần, địch ý cũng mười phần. Điểm này ngay cả người mù tịt về chiến đấu như Bạch cũng nhìn ra được, làm cậu vô cùng khó hiểu.

Lưng Vincent bị móng tay cứng rắn của Mustafa rạch một vết lớn, chân bụng cũng có nhiều vết thương, còn cả vai Mustafa thì bị Vincent cào mất một khối thịt. Lồng ngực cũng bị đánh một quyền rất mạnh, nội tạng bị chấn thương.

Hai người từ lúc trận đấu bắt đầu tới giờ, đã triển đấu một tiếng đồng hồ, vẫn không phân thắng bại. Điều này đối với thể lực của hai bên đều là tiêu hao không ít. Tiếp tục như vậy không phải biện pháp, Mustafa nghĩ, mất hẳn lộ ra hàn quang, hai chân nhanh chóng lay động, trong nháy mắt, thân ảnh cứ nhiên biến mất trên lôi đài.

Vincent không có bất kỳ ngạc nhiên nào, trực tiếp nhắm mắt lại, cảm nhận dòng khí lưu chuyển trong không khí, không khí trên lôi đài gần như ngưng trệ. Bạch Tử Thạch khẩn trương nhìn chăm chăm lôi đài. Hai người trên đài một là người yêu một là bằng hữu, vui đùa này thật khiến cậu xoắn xuýt.

Chính là hiện tại! Thể lực của Mustafa nhanh chóng tụt xuống, ngay khi hắn sắp không cầm cự nổi, thì Vincent lộ ra một sơ hở! Bàn tay hóa thành chưởng đao, Mustafa đột nhiên xuất hiện từ góc chết của Vincent, bàn tay cực nhanh đâm vào thân thể Vincent. Đúng lúc này, Vincent vốn không hề hay biết gì lại đột nhiên mở mắt, thân tốc nghiêng người, tay đao vốn muốn đâm vào ngực phải, lại đâm sượt qua cả vai. Vincent nhếch miệng cười, tay trái nhanh chóng bắt lấy cái tay định bỏ chạy, đồng thời tay phải hóa thành đao mãnh liệt chém qua, trong không khí lộ ra tiếng xoẹt bén nhọn, sau đó đột nhiên dừng ở động mạch chủ của Mustafa.

Mustafa giật mình ngẩn ra một hồi, chớp chớp mắt, gian nan phun ra mấy chữ: “Ta nhận thua.” Vincent hài lòng nhếch lên khóe môi, thả đối phương.

Bạch Tử Thạch gần như tại giây đầu tiên khi người chủ trì tuyên bố người thắng đã xông lên, kéo Vincent định đi tìm thầy thuốc, nhưng Mustafa gọi cậu lại: “Bạch.”

Bạch Tử Thạch quay đầu, nhìn thấy thú nhân kia mang sắc mặt tái nhợt nở một nụ cười thâm tình mà ám áp: “Ta thích ngươi.” Vincent ngẩng đầu nhìn hắn, giá lạnh trong mắt gần như có thể đông chết người. Mustafa không để ý đến hắn: “Garcia là một thú nhân ưu tú, ngươi nhất định phải hạnh phúc.”

Bạch Tử Thạch giật mình ngốc lảng tại chỗ, Mustafa xuống đài thật lâu, cậu mới ngẩng đầu ngây ngốc nhìn Vincent: “Mustafa. . . Ta. . . có phải. . . ta nghe lầm rồi không?!”

Vincent đáp lại là không khoan dung lấp kín cái miệng cậu — Không được để ta nghe thấy cái chữ ‘Mustafa’ này lần nào nữa!!

86. Chương 86: Không Phải Ăn Chay

Sau khi cuộc so tài thi đấu của thanh niên kết thúc, Bạch Tử Thạch không còn gặp lại Mustafa nữa, nguyên nhân rất đơn giản, cậu bị Vincent cấm túc. Nói là cấm túc cũng không đúng lắm, vì Vincent không có đem cậu nhốt lại. Nhưng cậu quả thực chỉ có thể ở nhà không thể đi đâu khác.

“Vincent, ngô. . . Buông ra! Không được! A. . .” Hai tay nín lấy đầu thú nhân, muốn đẩy cái đầu đang chôn trước ngực cậu liếm mút ra, nhưng chút lực đạo này của cậu đối với Vincent mà nói chỉ giống như gãi ngứa, những ngón tay mảnh dẻ tinh tế của á thú nhân đan xen vào trong tóc, thỉnh thoảng chạm vào da đầu, chẳng những không làm hắn cảm thấy đau đớn, ngược lại còn khiến lòng hắn ngứa ngáy. Đầu lưỡi thật dày quấn lấy một trái nho nhỏ, liếm láp ma sát, làm Bạch Tử Thạch thổ dốc không ngừng.

Đây đã là ngày thứ ba bọn họ ngốc ở nhà, sau khi cuộc thi đấu chấm dứt, Vincent bị Chrollo gọi qua cả ngày, đến lúc về cả người với mặt mũi đều dễ chịu hơn nhiều. Bạch Tử Thạch nghe hắn nói yêu cầu của hắn là mười bộ lạc và Á Thành mở một cuộc họp để liên minh, nội dung cụ thể của buổi họp thì Vincent không nói. Bạch Tử Thạch cũng hiểu, mấy chuyện đại sự liên quan đến bộ lạc thế này, thì dù người nhà cũng phải giữ bí mật. Bất quá, xem ra hình như kết quả cũng không tệ lắm.

Năng lực khôi phục của thú nhân rất mạnh, vết thương ngày thi đấu hôm đó bị Mustafa cào đến hôm nay đã mơ hồ khép miệng, nửa thân trên của Vincent, bằng gạc trắng tinh quấn trên thân thể mạnh mẽ của hắn, vì dục vọng dâng lên mà mồ hôi rỉ rác trên cơ thể hắn, khiến cả người hắn giống như một pho tượng điêu khắc nam thần thời La Mã cổ đại vậy tràn đầy sức mạnh và mỹ lệ.

Mustafa bày tỏ đã làm khơi dậy những nhân tố xấu xa mà bình thường Vincent che giấu, vì Bạch Tử Thạch không thích *** trần trụi lộ liễu, nên Vincent vô cùng chú ý phương diện này, chứ thực tế thì Bác Nhã đối với cái chuyện làm tình, phát tiết *** này cũng không kiêng kỵ, sinh sôi nảy nở là một chuyện thiêng liêng, mấy chuyện đó giữa hai người bầu bạn còn có thể xem như thứ để khoe khoang bản thân, đương nhiên sẽ không nói ra quá trắng trợn.

Vincent đau khổ đè nén dục hỏa dưới đáy lòng, thân thể Bạch Tử Thạch quá mức nhỏ yếu là một vấn đề, cậu ấy không thích cái đề tài này cũng là một vấn đề, nhưng hiện giờ, mượn cớ chuyện Mustafa, cái dục hỏa này nó bộc phát ra, hắn cũng không thể áp chế nổi.

Kéo tay Bạch Tử Thạch nắm lấy vũ khí hạng nặng của mình vận động, tay còn lại của Vincent thì linh hoạt ma sát trên da thịt mịn màng nhẵn bóng xúc cảm cực tốt của người yêu, môi lưỡi cũng không nhàn rỗi, hưởng thụ cơ thể trắng nõn của người yêu. Phía sau của Bạch Tử Thạch bị kem bôi trơn làm mềm hóa ẩm ướt một mảnh, thú nhân vừa rồi đã dùng ngón tay tùy ý trêu đùa nơi đó, tìm được một điểm trí mệnh ở phía sau của nam nhân, xấu xa đối góc độ đối phương thức kích thích điểm đó, cho đến khi mất Bạch Tử Thạch ướt sũng nước cầu xin mới bỏ qua cho cậu.

“Ân ha. . . ngô. . .” Bộ vị trọng điểm bị những ngón tay thô ráp của thú nhân nắm lấy không ngừng ma sát, những chỗ nhạy cảm trên cơ thể cũng bị môi lưỡi Vincent bao vây khiêu khích, vũ khí hạng nặng trong tay vừa nhiệt vừa cứng, vừa nóng hừng hực. Cảm giác run rẩy như điện giật dâng trào toàn thân Bạch Tử Thạch, cậu bất giác giãy dụa thân thể, cố thoát khỏi tình cảnh này, mu bàn chân trắng như tuyết cong lên, những ngón chân mảnh dẻ cũng bất giác cuộn lại, cậu thất thần thở hổn hển, những âm thanh tình sắc ái muội quanh quẩn bên tai cậu, làm Bạch Tử Thạch bối rối nâng một tay lên cắn chặt, chỉ cho phép bản thân phát ra những tiếng hừ khe khẽ, mái tóc đen ẩm ướt của cậu xoa trên gối, đôi mắt đen nhánh bị nước mắt sinh lý nhuộm lên một mảnh ướt át, khoe mắt chân mày đều tản ra một loại phong tình hàm chứa sắc dục.

Mỗi khi Vincent nhìn vào cặp mắt mềm mại nhẵn nhụi kia, lại cảm thấy trong lòng có một mảnh lửa nóng, gợn lên một nụ cười, cố ý đem hai tay Bạch Tử Thạch kéo lên đỉnh đầu, tiếng rên rỉ khàn khàn êm tai đến cực điểm dễ dàng tuôn ra. Vincent nheo mắt, hưởng thụ đôi môi Bạch Tử Thạch, cùng cậu môi lưỡi giao triền, dùng đỉnh vũ khí hạng nặng của mình ma sát bụng dưới Bạch Tử Thạch.

Thú nhân nhìn xuống người yêu đang đắm chìm trong dục vọng, cả người Bạch bị bao phủ dưới thân thể hắn, lộ ra vẻ yếu đuối và nhỏ xinh, loại cảm giác hoàn toàn nắm giữ đối phương này khiến tâm tình của Vincent rất thoải mái, hắn hy vọng một ngày nào đó, mình có thể trở thành một người bạn lữ cường đại để Bạch toàn tâm toàn ý dựa vào.

Ngón tay cầm bộ vị trọng điểm của đối phương tăng nhanh tốc độ, kích thích mãnh liệt làm Bạch ưỡn đầu phát ra tiếng rên rỉ cao giọng không thể ức chế, ngay tại lúc cậu sắp bộc phát, thì Vincent xấu xa lại dùng sức nắm lấy, phát tiết không được Bạch Tử Thạch bất mãn trừng mắt Vincent.

Thú nhân cười khàn khàn trầm thấp: “Phát tiết quá nhiều không tốt cho thân thể người.”

Cút *** người đi! Người cũng biết phát tiết quá nhiều không tốt cho thân thể, vậy người khiêu khích ta làm gì! Ngay lúc sắp bộc phát bị người ta chặn lại, là một nam nhân ai cũng không nhịn được, Bạch Tử Thạch tức đến mức muốn xông lên cắn Vincent một phát. Chống lại tâm mắt muốn ăn thịt người, thú nhân vẫn rất bình tĩnh, đem dây áo trên y phục của Bạch Tử Thạch rút ra, dây vải mềm mại dưới động tác linh hoạt của Vincent cột lên tiểu huynh đệ đẩy tinh thần của Bạch, từ trên xuống dưới không bỏ qua bất kỳ vị trí nào, cuối cùng còn thắt một cái nơ con bướm đáng yêu, tiểu huynh đệ tinh thần bây giờ giống như một cái kén tằm nhỏ.

“Thế này tốt hơn rồi.”

“Vincent, người cái đồ. . . Ngô! Ngô!!” Không đợi Bạch Tử Thạch mắng xong, môi lưỡi Vincent đã quấn lấy, chỉ một lát Bạch Tử Thạch đã bị cái tên thú nhân cực kỳ có thiên phú ở phương diện da thịt này khiêu

khích cho đầu óc mơ màng, chỉ có thể theo tiết tấu của đối phương lên lên xuống xuống.

Thân thể bị Vincent lật một cái, tấm lưng trần dán vào ***g ngực nóng rực của Vincent, một tay Vincent giữ chặt hai tay của Bạch Tử Thạch, tay kia mò tới cái mông vĩnh cửu của tiểu á thú nhân quyền luyến xoa nắn không ngừng, thỉnh thoảng còn đụng chạm vào cái cửa động bí ẩn kia.

Từng giọt mồ hôi lớn theo trán của Vincent rơi xuống, hắn có dự vọng mãnh liệt, muốn tiến vào cái chỗ vừa nóng vừa ẩm ướt nào đó, nhưng hắn vẫn nhớ kỹ dặn dò của mật y, da thịt Bạch non mịn quá mức, chỗ đó cũng cực kỳ non mềm, rất dễ bị thương. Được liệu và thuốc tắm phối hợp lại, cũng phải mấy năm mới có thể.

Một tia vội vàng xao động thoáng lóe lên trong mắt hắn, thú nhân gian nan nhẫn nhịn, hô hấp dồn dập, hai tay ra sức xoa nắn cái mông vĩnh cửu mềm mại của tiểu á thú nhân, dốc sức tách ra khe mông, vũ khí hạng nặng với sức bền bỉ kinh người thử dò xét ma sát cửa động, lập tức cảm thấy thân thể người dưới thân căng thẳng: “Không được!”

Trần an hôn hôn lưng Bạch Tử Thạch, lời nói Vincent dồn dập mà ẩn nhẫn: “Ta biết, Bạch, ta biết. . .”

Dịch chuyển vũ khí hạng nặng ra khỏi vị trí nào đó, Bạch Tử Thạch vừa thở dài một hơi, liền cảm thấy đối phương đột nhiên tách mạnh hai cánh mông mình ra, cây gậy cứng rắn nóng rực như lửa chen vào giữa hai mông, bắt đầu nhanh chóng và kịch liệt ma sát chuyển động, bên tai là hô hấp nóng hầm hập của thú nhân, giọng nói khàn khàn: “Bạch. . . Bạch. . . Người là của ta! Là của ta! . . . Bạch!”

Tiếng gọi mãi không dứt rót thẳng vào đáy lòng Bạch Tử Thạch, nóng bỏng một mảnh lòng, điểm nhỏ lên trước ngực bỗng nhiên bị kẹp lấy, tùy ý đùa bỡn, Bạch Tử Thạch ngửa đầu hét to một tiếng: “A ——! Vincent. . . Vincent!”

Vài tiếng hét đứt đoạn mà cấp bách dường như càng làm người phía sau ma sát càng mãnh liệt hơn, trong lúc bất tri bất giác hai bàn tay một lớn một nhỏ lại đan xen mười ngón vào nhau, đột nhiên cơ thể thú nhân nháy mắt căng thẳng, vận động mãnh liệt đến mức như có thể nghe thấy tiếng giường gào thét: “Bạch. . . Chúng ta cùng nhau!”

Tình sự nóng bỏng kết thúc trong tiếng ngậm nga sáng khoái của thú nhân. Bạch Tử Thạch cực kỳ mệt mỏi được Vincent cẩn thận ôm vào lòng, cẩn thận tẩy rửa qua, chỉ kịp cho đối phương một ánh mắt ‘chờ đó’, liền nặng nề chìm vào giấc mộng.

Một giấc này ngủ nguyên mất một ngày, đến lúc cậu tỉnh dậy, nhìn thấy trên người mình rải rác vết hôn xanh tím, nghĩ đến tên hôn đản kia tùy ý đùa bỡn cả người mình, miệng và tay đều không bỏ qua, đùi cũng bị ma sát sưng đỏ một mảng, còn nữa! Đưa tay sờ sờ khe mông của mình, Bạch Tử Thạch nhe răng trong lòng hận không thể đem Vincent chém thành mấy khúc!

Đồ nhỏ mọn! Không phải là Mustafa thổ lộ thôi sao?! Cậu với Mustafa cũng chẳng có cái gì!

Nghĩ tới cảnh ngộ ba ngày nay của mình, Bạch Tử Thạch tức mà không có chỗ phát tiết. Thế nên, Vincent phát hiện, Bạch Tử Thạch không để ý tới hắn, bất kể hắn nói gì, đối phương cũng đem hắn trở thành không khí không thèm nhìn. Biết là mình làm hơi quá đáng, thú nhân buồn rầu cau mày suy nghĩ phương pháp làm tan băng, thậm chí không tiếc bỏ xuống thể diện xin a ba giúp đỡ.

Làm như vậy. . . thật sự có hiệu quả sao? Vincent chần chờ liếc bạn lữ một cái, Bạch Tử Thạch chuyên tâm xem sách trong tay, ngay cả cái dư quang cũng lười cho hắn. Lòng Vincent một trận không phải tư vị, thôi, cứ thử trước rồi nói! Đi tới bên cạnh Bạch Tử Thạch, thú nhân cao lớn bỗng nhiên biến thành thú hình, sinh vật màu đen cao quý mỹ lệ giường cặp mắt kim sắc nhìn chăm chăm bạn lữ, thoát nhìn đáng thương hề hề: “Bạch, xin lỗi. Ta sai rồi.”

Bạch Tử Thạch nhìn sinh vật hoa lệ xinh đẹp trước mắt, yêu thích trong lòng lập tức vọt lên, cậu còn nhớ rõ lớp lông mềm mại bông xù của Vincent, và cảm giác vững chãi khi bay lên. Mà cái sinh vật xưa nay luôn cao quý cường đại lại đang ngoan ngoãn nằm úp sấp bên chân cậu, cặp mắt kim sắc khẩn cầu nhìn mình. Cái đuôi to mềm mại như nhung dề dật chọt chọt tay mình, quét qua quét lại hai cái, giống như đang làm nũng vậy.

Bạch Tử Thạch cảm giác mình có chút không nhìn được, cậu bất an dịch dịch thân thể. Vincent tức khắc thấy ánh bình minh, cái đuôi cẩn thận quét quét tay đối phương lần nữa, lặn một cái, đã thú to lớn đem bụng mình lộ ra, sinh vật toàn thân đen tuyền nhưng trên bụng lại có một mảnh lông trắng như tuyết bông xù, thoát nhìn xúc cảm rất tốt.

Đối với một cái thú nhân cao ngạo mà nói, bày ra bộ dạng yếu thế này đã là khó có được, Bạch Tử Thạch tâm ngứa ngáy nhìn đám lông mềm mại tuyết trắng kia, khuôn mặt sa sầm cuối cùng cũng dịu lại, nhìn không được vươn tay xoa lên đoàn tuyết trắng kia: “Không có lần sau!” Lời nói nghiêm khắc phối với động tác vội vàng vươn tay xoa bụng, làm trong cặp mắt sinh vật to lớn lóe lên ánh cười sùng nịnh.

Đến đây, Bạch lần đầu tiên đơn phương chiến tranh lạnh hoàn toàn bại dưới thú hình của Vincent!

Thời gian trôi nhanh, Bạch Tử Thạch đã tới Bắc Nhã gần bốn năm, vì thành tích ưu tú và nhờ sách vở trong thư viện mà chỉ có cấp lớp cao mới được xem, cậu nhảy hai cấp trở thành sinh viên tốt nghiệp năm 6 của đồ thạch viện, thời gian trôi qua yên ả và phong phú.

Mà hôm nay, một người thú nhân cao lớn tuấn mỹ có chút giống Vincent dẫn theo một á thú nhân tóc đỏ rực bước chân vào phủ thành chủ Á Thành.

87. Chương 87: Sousa Karen Garcia

“Nhã Gia dọc đường cũng vất vả rồi, hay là đi nghỉ trước đi.” Giọng nói Sousa rất ôn hòa, mang theo một chút tôn trọng đúng mực, Kỳ Á nhướn mày, không có ý kiến gì đi theo á thú nhân dẫn đường.

Sousa nhìn bóng lưng Kỳ Á biến mất trên hành lang, mới sửa sang lại y phục, sải những bước chân trầm ổn đi về phía thư phòng. Đi tới trước thư phòng, lễ phép gõ hai cái rồi trực tiếp đẩy cửa tiến vào. Bên này Chrollo còn chưa kịp nói ‘vào đi’ bên kia cửa đã mở ra, nhất thời tức giận ngẩng đầu: “Vấn y cái tính cũ!”

Sousa lơ đãng nhún nhún vai, tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống: “Tính ta vẫn luôn thế mà, a tỷ cũng không phải không biết.”

Chrollo xoa xoa chân mày, giọng điệu mang chút ý cười: “Bốn năm, rốt cuộc cũng trở về.” Sousa cũng cười bỏ vẻ bất cần đời ngày thường, cười ôn hòa: “Ta cũng rất nhớ a ba, a cha và người.”

“Vincent thì sao?” Nét mặt Chrollo đậm xuống, nhân nhặt hỏi, Vincent trầm mặc ngồi ở ghế salon bên cạnh, bị nhắc tới tên cũng chẳng có phản ứng gì. Nét mặt Sousa bỗng nhiên lãnh đạm, xoay đầu sang chỗ khác: “A tỷ cũng không phải không biết tình trạng gì mà.” Huống chi, ta trở về mà hấn ngay cả một câu cũng không nói, ai thêm nhớ hấn chứ!

Vincent thở dài một hơi trong lòng, Sousa lớn hơn hấn bốn tuổi, là huynh trưởng. Lúc nhỏ, còn nhớ Sousa rất yêu quý bảo vệ mình, rất ra dáng anh trai tốt, không biết bắt đầu từ lúc nào, hấn lại thay đổi, cứ chia mũn nhọn vào mình, thích bối mố. Bản thân mình thì tính cách lãnh đạm không có cách nào tìm được căn nguyên, tình cảm hai huynh đệ cứ thế tự dưng trở nên lạnh nhạt.

Nhưng, bốn năm không gặp, Vincent không thể không thừa nhận mình vẫn có chút nhớ Sousa, nhớ tới cảnh hai người hòa thuận lúc nhỏ, Vincent dịu lại nét mặt: “Hoan nghênh trở về, Sousa.”

Sousa hát đầu ‘vụt’ một phát, sau đó lại ‘vụt’ một phát quay lại, há mồm hình như muốn nói gì đó, rồi lại gượng gạo chuyển đề tài: “Vừa về đã nghe nói người có bạn rồi?”

“Uh.” Nhắc tới Bạch Tử Thạch, ngay cả ánh mắt Vincent cũng nhu hòa, khóe miệng cũng giương lên cao hơn, Sousa nhìn mà kinh ngạc, tính cách tên băng sơn đệ đệ này của hấn không ai hiểu rõ bằng hấn! Tên nhóc này nhất định rất thích á thú nhân kia!

Nghĩ vậy, đáy lòng Sousa thâm thoái mái, khó có được hòa nhã với Vincent: “Vậy thì tốt, vậy thì tốt, nhất định phải đối xử tốt với người ta đấy!”

Lời này vừa nói ra, ngay cả Chrollo cũng dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn hấn, nhưng hiện giờ tâm tình của Sousa rất tốt, chẳng thêm để ý, quan tâm bạn hữu tương lai của đệ đệ một tỷ thì sao hả? Chứng minh ta là một ca ca tốt a!

“A tỷ, ta còn có việc, đi trước nhá.” Hiện giờ Sousa nhận được một tin tức tốt thế này, nhớ tới cái người mà mình vẫn luôn nhớ nhưng, lập tức ngồi không yên, đứng dậy muốn chuồn đi, ngay cả lưu hẩn lại ăn Chrollo cũng chẳng kịp nói, lúc đi tới cửa, Sousa bỗng xoay người lại, “A tỷ, còn 20 ngày nữa là 30 tháng 12 đấy.” Chrollo nhớ tới món đồ bị khóa lại kia, nét mặt ngưng trọng không ít, hẩn gật đầu, Sousa không chút áp lực nào rời đi.

Allan gần đây tâm tình không tệ, tuần này, tròn 11 á thú nhân bày tỏ tình cảm với hẩn! Mặc dù hẩn không có ý tứ gì với bọn họ, nhưng nó chẳng hề ảnh hưởng gì tới kẻ nào đó tự kỷ với mị lực của bản thân. Nhân nhã cầm lấy một thanh thịt khô, Allan bật máy hiện ảnh lên, ngô ~~ hôm nay có chương trình biểu diễn của Berisha mà hẩn thích nhất.

Đắm chìm trong màn biểu diễn của á thú nhân Allan hoàn toàn không nghe thấy tiếng chìa khóa mở cửa, có lẽ hẩn nghe thấy cũng chẳng để ý, người có chìa khóa nhà hẩn còn có a ba a cha mà. Cũng chính vì thế mà sau đó hẩn hối hận không thôi.

Khi Sousa với mái tóc màu xám tro đứng trước mặt Allan, vẻ mặt thú nhân y như gặp quỷ, nhảy dựng lên hét lớn: “Sao người lại ở đây!”

Tâm tình tốt của Sousa nhất thời bị ngữ khí ghét bỏ của Allan đập tan, hẩn nhướn mày, gương mặt tuần mỹ giống như Vincent nhưng có thêm vài phần yêu dị lộ ra chút không vui: “Sao vậy? Không thích nhìn thấy ta hả?”

“Ách. . . cũng không phải.” Allan hồi phục tâm tình, vẻ mặt lúng túng nói, kỳ thực, vẫn có chút nhớ nhưng, nhưng đương nhiên Allan tuyệt đối sẽ không thừa nhận mình nhớ cái tên quỷ đáng ghét này! Sousa đường hoàng ngồi xuống, tầm mắt chạm đến á thú nhân phong tình vạn chủng trên máy hiện ảnh, thì con người xám bạc lập tức tối sầm, ánh mắt nguy hiểm bắn ra, trực tiếp trào phúng: “Thế nào? Vincent có bạn lữ, đau lòng đến mức loại mặt hàng này cũng để ý đến sao?”

Thần tượng trong lòng bị giễu cợt như vậy, Allan tức khắc nổi giận: “Berisha là nghệ sĩ giỏi nhất! Cũng là người ta thích nhất!” Với lại, chuyện này thì liên quan gì đến chuyện Vincent và Bạch?

Thích nhất?! Sousa cắn chặt môi, đột nhiên đứng dậy tới gần Allan, động tác cực nhanh đem người đè lên ghế salon, hai tay túm lấy cổ tay đối phương ghim trên đỉnh đầu, chân ngăn chặn hai chân Allan: “Ta có điểm nào không tốt? Hử? Allan thân ái?” Hơi thở nóng ẩm phun trên mặt Allan, nhìn dung nhan yêu dị của Sousa gần trong gang tấc, Allan nuốt nước miếng, thử giấy dựa ra, không ngờ rằng vẫn chẳng nhúc nhích được tý nào, Sousa cười lạnh: “Người cho rằng ta bốn năm sau vẫn còn là ta của bốn năm trước hả?”

Allan cười gượng: “Nga, mạnh lên rồi, chúc mừng người nha.”

Sousa nhìn Allan bị đè dưới thân không thể phản kháng, tâm tình cuối cùng cũng dịu đi đôi chút, thậm chí hẩn còn nhân nhã dùng mũi cọ cọ đối phương, lơ đãng nói: “Vincent đã có bạn lữ, người và hẩn đã không còn khả năng rồi. Allan. . . những á thú nhân kia đều không xứng với người, chỉ có ta, mới có thể đứng bên cạnh người.”

Cái gì không còn khả năng? Allan nghi hoặc nhìn vẻ chấp nhất lóe lên trong mắt Sousa, bỗng nghĩ đến một khả năng, không dám tin: “Ta hỏi này, trước đây người cứ gây chuyện, không phải vì cho rằng ta thích Vincent đấy chứ?” Sousa nhớ tới cảnh lần đó Allan uống rượu say rồi không ngừng gọi tên Vincent, trong lòng liền không nén nổi phiền não: “Chẳng lẽ không đúng?”

“Người điên sao? Ta thích Vincent?! Thật tức cười!” Allan quả thực cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, Vincent thường xuyên bị Sousa hỉ nộ thất thường tìm đến gây chuyện, cũng là bởi vì điều này sao? Allan lắc đầu lia lịa, dở khóc dở cười: “Sousa, người bỏ cuộc đi. Ta thích là á thú nhân!”

Sắc mặt Sousa trầm xuống, rồi dường như nghĩ tới gì đó, chân mày hẩn giãn ra, sung sướng nói: “Allan, bốn năm nay, ta nghe được một câu nói, cảm thấy phi thường có lý. Muốn biết là nói gì không?”

Bản mặt ung dung của đối phương làm Allan có chút bất an, giọng nói hẩn lạnh ngắt: “Không muốn biết.”

Sousa đột nhiên gia tăng lực độ đè nặng hẩn, rồi rút thất lưng của mình ra vừa nhanh chóng vừa chắc chắn trói hai tay hẩn lại, một tay đè chặt, thân mật hôn hôn sống mũi hẩn, mỉm cười: “Nhưng mà ta muốn nói cho người, câu đó chính là — yêu, có đôi khi là làm ra được.”

Allan lập tức kinh hãi, song lúc này giây giũa cũng đã muộn rồi, y phục bị Sousa dễ dàng xé toạc, phần thân trên trắng kiết lỏa lồ trong không khí, Allan giãy dụa kịch liệt, nhưng lại bị Sousa chiếm giữ ưu thế áp chế gắt gao, môi bị bắt giữ, tinh tế nhấm nháp, da thịt trần trụi cũng bị ra sức vuốt ve, Sousa hôn dọc theo cổ Allan xuống, sau đó dừng ở một điểm hồng sậm nho nhỏ nhô lên.

“Nha —— thật xin lỗi!” Ngay lúc Sousa muốn tiến thêm một bước, thì một tiếng hô kinh hoàng đột nhiên vọng đến từ cửa ngăn hắt lại, lập tức ngừng đầu, Allan liền thừa cơ hội này bất ngờ hất văng Sousa xuống đất, gỡ tay bị trói ra, căm tức nhìn Sousa.

Sousa thản nhiên từ dưới đất đứng lên, ưu nhả vổ vổ bụi đất không tồn tại trên người, tiếc nuối nói: “Thật là đáng tiếc.”

“Thúi vãi!” Allan bật ra câu chửi. Sousa lơ đi.

Bạch Tử Thạch ôm Miêu Ô thú lúng túng đứng, nhìn Allan, lại nhìn Sousa: “À ừm. . . Ta tới đem cái này giao cho Allan.” Giơ giơ cái thứ lông lông mập mập mềm bông bông lên, Bạch Tử Thạch nói, Miêu Ô thú vốn là được Vincent mua lại từ tay Allan ba năm trước rồi tặng cho cậu, nhưng cho tới nay những lúc Bạch Tử Thạch khá bận thì vẫn nhờ Allan chăm sóc hộ Miêu Ô thú. Gần đây cậu lại bận chuẩn bị cho một cuộc sát hạch nhỏ, căn bản không rảnh lúc nào để chăm sóc cái vật nhỏ yêu kiều này, thế nên mới định đem Miêu Ô thú sang đây, không ngờ cửa nhà Allan không đóng, vừa vặn làm cậu đụng phải cảnh này.

Bất quá, đây hình như là thú nhân. . . đi? Bạch Tử Thạch chớp chớp mắt, Sousa liếc nhìn cậu một cái, “Người là?”

Nhìn Allan, Bạch do dự tự giới thiệu mình: “Ta là Bạch Tử Thạch, xin chào.”

Bạch Tử Thạch? Bạn lữ của Vincent? Thân phận này của cậu làm cho Sousa lộ ra một nụ cười hiếm có với cậu: “Sousa Karen Garcia, ca ca Vincent, chào người.” Bạch Tử Thạch kinh ngạc, đây chính là ca ca Vincent cái người vẫn luôn ở bên ngoài sao!

Sousa sửa sang lại quần áo một chút: “Ta đi trước.” Lại quay đầu về phía Allan, “Ngày mai ta quay lại.”

Allan nhe răng: “Vĩnh viễn đừng tới nữa!” Sousa nhướn nhướn mày, không nói gì, rời đi.

Mặc dù Allan nói không thích Vincent làm Sousa yên tâm hơn chút, lại nhớ đến mấy năm nay chưa từng hòa nhã với Vincent, hẳn cũng có chút khó xử và hối hận, thế nhưng, mỗi khi nhìn thấy Allan và Vincent thân mật như vậy, đối với mình thì trống mắt lạnh lùng, Sousa lại không kìm nổi bản thân.

Nhưng, đây cùng chuyện thi đấu hôm 30 tháng 12 là hai chuyện khác nhau, bất kể thế nào, nhất định phải giành được bản bút ký của tổ tiên! Sousa nghiêm mặt, suy tính đối sách. Bạch Tử Thạch kia, hình như còn chưa tốt nghiệp?

88. Chương 88: Tranh Luận Danh Hiệu ‘

Bút ký của tổ tiên là do tự tay Oliver David trước khi qua đời khóa lại trong kho bảo hiểm của Á Thành, tổng cộng có sáu bản, trên mỗi bản bút ký đều có một mốc niên đại. Trong di ngôn của Oliver có nói rằng: những bản bút ký này lưu lại cho mỗi đời thành chủ của Á Thành, thành chủ chấp chính có thể ở mốc niên đại ghi rõ trên bản bút ký mở những bút ký đó ra. Trừ thành chủ ra không ai biết trên những bản bút ký đó viết cái gì, nhưng mỗi đời thành chủ mở bản bút ký ra xong đều đem nội dung bản bút ký liệt vào cơ mật tối cao của Á Thành. Từ khi Oliver qua đời đến nay đã qua 701 năm, tổng cộng Á Thành đã có bảy vị thành chủ, thành chủ đời thứ nhất chính là bản thân Oliver, đời thứ bảy chính là Chrollo Karen Garcia hiện giờ. Karen là họ của bạn lữ Oliver, con của bọn họ – á thú nhân Field Karen kế thừa sự nghiệp của a cha, Oliver đặt tên cho cháu là Bill Karen Cindy, bạn lữ của hắn đã từng khuyên hắn lấy họ của mình làm tên đệm cho bọn nhỏ, nhưng Oliver cự tuyệt. Từ đó, gia tộc Karen ra đời. Ngày mà mỗi đời thành chủ trở thành thành chủ sẽ bỏ đi họ của cha mình, chỉ kế thừa họ Karen.

Oliver người này có rất nhiều cổ sự truyền kỳ, một lời đồn truyền kỳ nhất nói rằng hắn được pháp tắc ban cho một loại sức mạnh, có thể biết trước tương lai. Điểm này chưa từng có ai có thể chứng thực, là một truyền thuyết lưu truyền đến tận nay. Mọi người đều xem nó như một chứng cứ của việc những á thú nhân

thời đó quá mức tôn sùng hần mà đem hần thần hóa. Sự thật rồi cuộc như thế nào, năm tháng như trôi đưa, cũng không có cách nào kiểm chứng.

Sáu bản bút ký là trọng điểm dẫn dò trong di ngôn của Oliver, mỗi thành chủ đều rất coi trọng —— nhất là bản cuối cùng. Bản bút ký này so với năm bản trước mà nói, rất đặc biệt. Oliver dẫn rằng bản bút ký này là lưu lại cho thú nhân dòng họ Karen đời này, mà thành chủ chỉ có quyền thăm dò. Hần nói, nếu như đến công lập năm 850, nhà Karen có nhiều hơn một thú nhân, thì trong nội bộ gia tộc phải tiến hành một trận thi đấu đồ thạch, các thú nhân phải đi ra ngoài tìm kiếm đồ thạch phù hợp với tâm ý mình, thành tích của những á thú nhân này sẽ đại biểu cho thú nhân.

Năm nay là công lập năm 849, ngày 30 tháng 12 chính là ngày cuối cùng của năm nay. Ngay từ bốn năm trước, Chrollo đã đem chuyện này nói cho Sousa và Vincent. Thân là người nhà Karen, hai huynh đệ hiểu biết chuyện tình về tổ tiên cực kỳ tường tận, cũng chính vì thế, nên cực kỳ sùng bái, đối với bản bút ký lưu lại riêng cho thú nhân này đều quyết chí muốn giành được. Hai huynh đệ xuất phát từ Á Thành, đi mọi nơi tìm kiếm, tìm người có thể giúp mình đạt được thắng lợi. Trước khi đi, tổ a yêu cũng chính là thành chủ đời trước nói với bọn họ một câu —— ‘đến chỗ thật xa mà tìm kiếm’ —— khiến hai người bọn họ bỏ chủ ý đến tổng công hội đồ thạch sư quê hương của phỉ thúy tuyển chọn người. Đây là một câu chỉ điểm duy nhất có liên quan đến bản bút ký cuối cùng được ghi trên bản bút ký thứ năm.

Vincent ở Maca thành tìm được Bạch Tử Thạch, còn Sousa ở thành lân cận Maca thành tìm được Kỳ Á Ba Nã Nạp. Kỳ Á 58 tuổi là thiên tài nổi danh trong công hội đồ thạch sư, đi theo sư phụ là đồ thạch sư cấp 8 Linton, bốn năm trôi qua, Kỳ Á mới trở thành đồ thạch sư cấp 1 đã nhảy hai cấp, trở thành đồ thạch sư cấp 4, bốn năm liền nhảy ba cấp thành tích khủng bố khiến người ta phải ghé mắt.

Vincent bình thần nhìn tư liệu về Kỳ Á, không hề lo lắng lắm, Bạch Tử Thạch tựa vào trên vai hần nhìn về mặt không lo lắng gì của người yêu, khẽ cười hỏi: “Không lo lắng sao? Cái đồ thạch sư gọi là Kỳ Á Ba Nã Nạp này rất mạnh.”

Vincent vươn tay xoa xoa tóc cậu, cười nhạt: “Ta có lòng tin đối với người.” Một câu nói này ngược lại lại làm Bạch Tử Thạch có chút ngượng ngùng.

Không chỉ Vincent thu thập thông tin của đối thủ, Sousa cũng làm thế, nhìn một chuỗi các chiến tích huy hoàng của Bạch Tử Thạch trên tư liệu. Sousa nhũu mày, cường địch! Đây là ấn tượng đầu tiên của hần, Kỳ Á là thiên tài hiếm có trong giới đồ thạch, cũng phải ở tuổi 58 mới thăng lên cấp 10 trở thành đồ thạch sư cấp 1. Đừng xem đồ thạch sư học đồ thăng cấp cần tích phân ít hơn nhiều so với đồ thạch sư, nhưng thời gian từ học đồ thăng lên đồ thạch sư chính thức mới là quá trình dài đằng đặc, đồ thạch là một quá trình tích lũy kinh nghiệm, học đồ chính là đứng ở cái giai đoạn cơ bản này. Kỳ Á từ học đồ cấp 1 lên cấp 10 tròn 28 năm, đã là tốc độ nhanh hiếm thấy, cảm xúc nhạy cảm với đồ thạch của hần cũng giúp hần nhanh chóng thăng cấp sau khi thành đồ thạch sư chính thức, cho dù chuyện đồ thạch sư cấp thấp thăng cấp là tiến độ thăng cấp nhanh nhất trong đời mỗi đồ thạch sư, nhưng nhảy ba cấp cũng là một tiến bộ không tồi.

Mà cái người Bạch Tử Thạch này, chỉ dùng có ba năm, đã trở thành đồ thạch sư học đồ cấp 9! Đây đã không thể dùng thiên tài để hình dung, hơn nữa nhìn xem cậu ta đổ ra cái gì! Một khối Huyết Phỉ, một khối Tử Nhân Tình, kinh khủng nhất là cậu ta còn đổ ra một khối Mặc Phỉ!!! Sousa không thể không thừa nhận tên đệ đệ chết tiệt của mình thật may mắn.

Đối mặt với một đối thủ như vậy, Sousa hoàn toàn không cho là Kỳ Á cao hơn đối phương năm cấp sẽ chắc chắn thắng. Để giải quyết tình hình trước mắt, chỉ có thể lấy chút ngụ ý từ ba chữ ‘đồ thạch sư’ vậy.

“Bạch không có tư cách dự thi?” Ánh mắt lạnh băng của Vincent nhìn thẳng ca ca, ngữ điệu không chút gợn sóng làm người ta cảm thấy một cơn tức giận khổng lồ, khiến người khác áp lực bội phần.

Sousa duy trì thái độ ung dung của mình, để bản thân lộ ra vẻ thờ ơ trước khí thế của đệ đệ, cũng chỉ có bản thân hần mới biết trong lòng hần khiếp sợ nhiều đến mức nào —— Vincent đệ đệ hần ở lĩnh vực săn giết có thiên phú cực cao, hần mặc dù có vẻ không bằng, nhưng bởi vì số tuổi, hai người bọn họ vẫn bất phân cao thấp. Lần này đi ra ngoài du lịch, Sousa đã nghiêm khắc tôi luyện bản thân, vừa tìm người, hần vừa tiến vào rừng hoang đậm lầy, rèn luyện bản thân, tìm kiếm vật phẩm giá cao, đối lấy phỉ thúy phẩm chất siêu cao. Tiến bộ lớn đến mức ngay cả hần cũng khó tin, năm ngoái tiến vào hàng ngũ thợ săn cấp 7, nên

coi như cho dù đối mặt với thợ săn cấp 7 lão làng thì Sousa cũng không cảm thấy cảm giác áp bách mãnh liệt thế này.

Đương nhiên, vì mặt mũi người làm ca ca, Sousa kiên quyết không tỏ ra yếu thế trước mặt đệ đệ, vì vậy hắn nhướn mày nghiêm túc nói: “Đương nhiên! Tổ tiên đã nói, chỉ có ‘đỗ thạch sư’ mới được dự thi, nhưng ta nhớ bạn lữ của người chỉ là một ‘đỗ thạch sư học đồ’ không phải sao?”

Ánh mắt như băng của Vincent bắn về phía tên ca ca giở trò chơi chữ: “Sousa, người sợ sao?” Rất rõ ràng đây là phép khích tướng.

Sousa che giấu vẻ cứng ngắc vì áp lực quá lớn trong thoáng chốc vừa rồi, nhún nhún vai: “Nếu như người có một đối thủ đáng sợ, thì người có làm vài chút chuyện gì đó không? Tóm lại, ta đệ trình kháng nghị lên công chính đoàn rồi.”

Vincent bỗng nhiên đứng lên đi về phía ngoài, Sousa lập tức lộ ra nụ cười tiểu nhân đắc chí vô sỉ, ngay khi đệ đệ thân ái của hắn mở cửa rời đi, mở miệng nói một câu: “Allan ‘ngày mai’ sẽ rời khỏi Á Thành, hướng đi không rõ.”

Đệt! Sousa tức khắc trợn mắt há mồm, lúc kịp phản ứng, nhất thời tức đến giơ chân — Vincent! Allan từ nhỏ đã nghe người nói nhất, ta. . . ta. . . ta không để yên cho người đâu! Phản ứng của Sousa Vincent cũng đoán được, trước kia đã loáng thoáng nhận ra Sousa đối với Allan có chút khác thường, ca ca tìm tới gây chuyện thì bình thường Vincent sẽ không nói gì, đương nhiên, mỗi lần Sousa làm hắn khó chịu, hắn sẽ khiến Sousa càng khó chịu hơn. Nghe y như tiểu hài tử chí chèo, nhưng ai quy định đối mặt với thái độ hoàn toàn trái ngược của ca ca, làm đệ đệ không thể có chút ít cáu kỉnh?

Sousa đầm ngực dậm chân như thế nào Vincent cũng mặc kệ, hắn đem việc bị chất vấn về tư cách dự thi nói cho Bạch Tử Thạch, Bạch đầu tiên hơi sững sốt, sau đó cơ hồ giận tím mặt, mấy ngày qua cậu nghe không ít chuyện Sousa ‘bất nạt’ Vincent! Cười lạnh một tiếng, Bạch Tử Thạch đứng lên: “Không sao, không phải là đỗ thạch sư thôi sao, trở thành đỗ thạch sư là được chứ gì? Ta nhớ ngày sát hạch gần đây nhất của công hội đỗ thạch sư là ngày 18 đến 28, thành tích sẽ tiến hành thống kê ở ngày cuối cùng.”

Đối thủ ở một ngày trước trận đấu giành được tư cách đỗ thạch sư, kích thích này thế nào? Bạch Tử Thạch vừa nghiêng răng nghiêng lợi, vừa cười lạnh: “Hôm qua Allan còn hỏi ta hắn có nên ra ngoài trốn vài ngày không, ta cảm thấy bây giờ rất cần liên lạc với Allan một chút!”

Vincent có chút kinh ngạc nhìn bạn lữ nổi giận đùng đùng, cười đem người ôm vào lòng — hai người bọn họ cư nhiên có cùng một suy nghĩ!

Hôm nay Allan nhận được lời hỏi thăm cùng đề nghị ân cần nhất từ Bạch Tử Thạch, và nhận được sự giúp đỡ toàn lực từ Vincent, làm hắn cảm động đến mức liều mạng vỗ Vincent, hô to đầy nghĩa khí. Thế nên, ngày đó Allan liền biến mất trong tầm mắt Sousa, càng chết tiệt hơn là, cuộc thi đấu sắp bắt đầu, hắn không đi đâu được.

Vincent truyền hình trực tiếp trạng thái Sousa giận đến giơ chân, làm Bạch Tử Thạch cười thập phần hả giận. Sau đó, cậu ghi danh tham gia kỳ sát hạch đỗ thạch sư lần này. Sousa nhận được tin này, không khỏi có chút khịt mũi coi thường, lấy tích phân hiện tại của cậu ta mà nói, trận sát hạch này, ít nhất cũng phải lấy được 18 điểm mới lên cấp được, 18 điểm thì chỉ ít cậu ta phải đỗ trường nhiều hơn đỗ súp mười lần.

Đối phương tính toán gì, Sousa biết rõ, muốn lên cấp ở phút cuối sao? Cho dù hắn thừa nhận Bạch Tử Thạch là thiên tài hiếm có, nhưng Sousa vẫn không cho rằng cậu ta có thể thành công. Nghĩ đến Allan đi mất, Sousa thực tức đến nghiêng răng nghiêng lợi! Ngày giải thạch của kỳ sát hạch, hắn cố tình dậy thật sớm, đặc biệt đi xem, nhìn bộ mặt thất bại của đối phương cũng có thể bớt giận tỵ đúng không?

Song, không thể không nói rằng, Sousa thất vọng rồi, hơn nữa là cực triệt để thất vọng, nội tâm kinh sợ giống như ngàn vạn con Bạo Thành thú chạy qua — Mịa, Băng Chung, Thủy Chung, Thủy Tinh Chung kỳ thực có khắp nơi a *gào rít*!!! Mịa, người dám chọn mười khối mao liêu chỉ đỗ súp một khối bảo ai chịu nổi *gào rít*!!! Mịa, có cần khiêu khích rõ ràng thế không, bưu thư vút đi hả?!!! Mịa, trả Allan lại cho ta!!!

Bạch Tử Thạch nhìn vẻ mặt xám xịt không dám tin của Sousa, tâm tình cực kỳ sung sướng — tính tính, một khối Thủy Tinh Chung 4 điểm; hai khối Băng Chung 6 điểm; hai khối Thủy Chung 4 điểm; hai khối

Đậu Chủng, một khối Du Thanh Chủng, một khối Kiền Thanh Chủng cùng với một khối Phù Dung Chủng tổng cộng 5 điểm; chín khối mao liêu được 19 điểm tích phân, lại trừ đi một điểm đồ sụp, vừa vắn 18 điểm.

Hoàn mỹ! Bạch Tử Thạch nghe giám khảo tuyên bố xong, mỉm cười.

89. Chương 89: Khó Khăn

Ngày 29 tháng 12 Bạch Tử Thạch thuận lợi lấy được giấy chứng nhận thăng cấp, cậu còn phi thường ‘tốt bụng’ mời Sousa cùng ăn mừng, giọng nói của Sousa qua máy truyền tin mang theo ý cười nói vài lời chúc mừng, đến khi cúp máy truyền tin sắc mặt lập tức âm trầm, cắn chặt răng, bị giọng điệu sung sướng ở đầu dây bên kia chọc cho tức ngực. Nhưng, lý do kháng nghị đệ trình lên công chính hội đã không còn tồn tại, hẳn còn có thể nói gì?

Chuyện kháng nghị tư cách hoàn toàn giấu diếm Kỳ Á, vì cách làm của Sousa không thể nghi ngờ là đang nói hấn không yên tâm về tài nghệ của Kỳ Á, đổi lại là ai cũng không muốn, người không tin ta tìm ta tới làm gì? Sousa biết tính nghiêm trọng của chuyện này, nên đem chuyện này làm rất kín, thậm chí đối với đệ đệ cũng lập lờ nước đôi ám hiệu đồ thạch sư bên mình không biết chuyện này, đối phương không hy vọng thắng không anh hùng. Đương nhiên, mặc dù nói vậy, nhưng Sousa một chút cũng không muốn để Kỳ Á khinh địch, tư liệu đồ trưởng của Bạch Tử Thạch đã sớm để Kỳ Á nghiên cứu qua, đối với Bạch Tử Thạch, Kỳ Á là khiên dè, mặc dù tuổi đối phương nhỏ hơn một nửa tuổi hấn, nhưng á thú nhân có thành tích khủng bố như thế, tại đồ thạch trường ai dám xem cậu ta là vị thành niên, đó chính là kẻ ngu.

Ngoài thông tin thăm dò đối phương ra, Kỳ Á và Bạch Tử Thạch đều chưa từng xem qua ảnh đối phương, thế cho nên khi bọn họ gặp mặt cũng cực kỳ kinh ngạc một phen: “Là người?!” x2!

Nhìn thấy tiểu đồng tây khả ái ba năm trước đã từng gặp qua, Kỳ Á vui vẻ cong lên khoe môi, giơ một tay lên lười biếng lên tiếng chào hỏi: “O! Tiểu khả ái! Đã lâu không gặp.”

“Tên ta là Bạch Tử Thạch.” Tiểu khả ái cái tên này. . .

“Ngô, đã biết, tiểu khả ái.” Kỳ Á lơ dềnh xua xua tay. Bạch Tử Thạch liếc hấn một cái không thèm nói tiếp. Người của công chính đoàn đến, lần này Chrollo mời tới ba vị đồ thạch sư vô cùng có danh vọng từ tổng công hội cùng với ba vị thợ săn cấp 8, đều là người nổi tiếng và không có quan hệ dây dưa với bốn đương sự.

Đứng đầu là một á thú nhân trên mặt có nếp nhăn rất sâu, làm đoàn trưởng công chính đoàn lần này – Andrew tuyên bố quy tắc trước khi cuộc thi đấu bắt đầu, ngữ khí của ông nghiêm túc mà đúng trọng tâm: “Bên trong cánh cửa đằng sau ta đây có mao liêu được chọn lựa kỹ càng cho lần tranh tài này, trong ba giờ kế tiếp, các người có thể thỏa sức lựa chọn ở bên trong. Không giới hạn số lượng chọn mao liêu, nhưng có một điểm phải nhớ kỹ, mao liêu đồ trưởng thì được điểm, nhưng đồ sụp sẽ bị trừ điểm, khi lựa chọn cần phải cẩn thận.”

Hai người dự thi đều gật đầu biểu thị mình hiểu rõ. Andrew bình tĩnh gật đầu, giơ một tay lên, hai á thú nhân đứng hai bên cánh cửa gỗ cao lớn màu đỏ nhìn thấy hiệu lệnh, liền dùng sức kéo cửa ra. Đập vào mắt chính là một gian phòng tối như mực, ánh mặt trời từ cánh cửa chính được mở rộng chiếu xiên xuống nền đất, ánh sáng đi sâu vào bóng tối rồi dần bị nuốt chửng. Hai người phụ trách mở cửa lúc này đi vào, hai tiếng ‘phụt phụt’ rất nhỏ, hai ngọn đèn lơ lửng đến cực điểm được bật lên, ánh sáng tối đến mức chỉ có thể nhìn ra đâu là đường đâu là mao liêu.

Bạch Tử Thạch và Kỳ Á liếc nhìn nhau, bước vào phòng. Hai người bật đèn lui ra ngoài, cánh cửa sau lưng hai người bị đóng lại, phát ra tiếng khóa cửa răng rắc. Bạch Tử Thạch nhin không được quay đầu nhìn thoáng qua, hiểu rằng trong ba giờ này sẽ không có ai tiến vào hoặc đi ra.

Ở cửa đỗ hai cái xe vận chuyển, Kỳ Á sai bước leo lên một xe trước, chậm rãi lái về phía đồ mao liêu. Bạch hít sâu một hơi, nhìn thoáng qua gian phòng, đây là một gian phòng đại khái khoảng 100 m², mao liêu đồ hỗn độn không thứ tự, dưới ánh đèn lơ lửng chỉ có thể nhìn ra hình dáng đại khái. Đối với đồ thạch sư bình thường mà nói, trong căn phòng đồ thạch u ám thế này, vừa có lợi vừa có hại. Giới đồ thạch có một câu gọi là ‘dưới ánh đèn không quan sát được sắc’, nói cách khác là dưới ánh đèn mãnh liệt, rất dễ khiến người ta bị sai lệch màu sắc, ảnh hưởng đến phán đoán, cho nên một hoàn cảnh u ám thích hợp cũng có chỗ tốt, nhưng

hoàn cảnh u ám lại không dễ để quan sát kỹ các phương diện khác của mao liêu. Nói chung, mọi người vẫn thích đồ thạch trong hoàn cảnh sáng sủa.

Bất quá, cái này đối với Bạch Tử Thạch mà nói, cũng chẳng sao cả. Dưới tình huống trọng yếu thế này, cậu căn bản không muốn phát huy phong cách gì, ở hoàn cảnh này, càng phải dựa vào năng lực của mình. Đương nhiên, giả vờ giả vịt vẫn rất cần thiết. Dừng xe lại bên cạnh một đồng mao liêu ngẫu nhiên, Bạch Tử Thạch xuống xe, chuẩn bị chọn lựa mao liêu. Trong bóng tối u ám mắt cậu căn bản cũng không có cách nào nhìn rõ biểu hiện trên vỏ mao liêu như thế nào, cuối cùng đành bật cường quang khí cầm trên tay phải lên, tay trái trực tiếp sờ lên một khối mao liêu cách mình gần nhất. Một lúc sau, Bạch Tử Thạch rút tay về, đây là một khối mao liêu mà ngoại trừ lớp vỏ thô ráp ra thì bên trong chả có gì.

Phỉ thúy đâu dễ tìm thế chứ. Bạch Tử Thạch cười cười trong bóng tối, cậu chú ý tới Nhã Gia Andrew nói, tất cả những mao liêu này đều được chọn lựa kỹ càng, còn nói phải cẩn thận lựa chọn. Vậy là nói bên trong căn phòng chứa mao liêu này, những mao liêu được đồ thạch sư thấy có khả năng ra phỉ thúy chỉ là số ít, bằng không dựa theo cái quy tắc chọn mao liêu bất kể số lượng, nhờ hai người mỗi người một nửa phân chia hết toàn bộ mao liêu, mà mao liêu đồ trưởng lại nhiều hơn đồ sụp, thì tính thế nào?

Sau khi Bạch Tử Thạch liên tiếp sờ soạng hơn ba mươi khối mao liêu chả có tí cảm ứng gì, cậu mới biết, vừa rồi phỏng đoán là ‘số ít’ tuyệt đối là đánh giá cao đám mao liêu này. Dần dần, Bạch Tử Thạch nhứ chặt lông mày lại, sờ tiếp một đám mao liêu, cư nhiên không có một khối nào có phỉ thúy!

Cuối cùng cậu cũng ý thức được trận thi đấu này khác với những gì cậu trải qua trước đây. Lúc trước cậu trải qua sát hạch, tỷ lệ sản sinh phỉ thúy tuyệt đối không thấp thế này! Hiển nhiên, độ khó tăng lên rõ rệt. Không thể giám định kiểu này nữa, Bạch Tử Thạch nghĩ thông suốt điểm này, phi thường lưu loát đứng lên, đi về phía trước, tới một khu vực khá nhiều mao liêu. Đem phạm vi chiếu sáng của cường quang khí mở rộng ra. Ngồi ở đó, bắt đầu tìm kiếm, cứ hể nhìn thấy ‘xanh’ — bất kể là trứng muối xanh hay măng đá xanh đều duỗi tay ra.

Kiểu tìm kiếm này tuy hơi tốn thời gian, nhưng không phải hoàn toàn lãng phí công sức. Tối thiểu thì lúc cậu sờ đến khối mao liêu thứ bốn mươi mấy, lực cảm ứng rốt cuộc cũng có phản ứng — từng đoàn mao cầu xinh xắn vậy lấy xúc cảm của cậu hoạt bát và chạm vào cậu, mềm mại mà ấm áp.

Sung sướng nhếch lên khóe miệng, mặc dù căn cứ vào biểu hiện của năng lượng, đây chỉ là một khối phỉ thúy phẩm chất rất thông thường, thậm chí chỉ có thể nói là dưới mức thông thường, nhưng ít nhất cũng có phỉ thúy. Lái xe vận chuyển đến, Bạch Tử Thạch có hơi vất vả đem khối mao liêu chuyển lên xe. Tiếng mao liêu va vào xe kinh động đến Kỳ Á, hần mím môi nhìn thoáng qua bên này, rồi nhanh chóng xoay đầu đi, cau mày, cuộc thi đồ thạch lần này — khó!

Tìm được khối thứ nhất, vậy tìm khối thứ hai, khối thứ ba cũng không khó đi, Bạch Tử Thạch nghĩ vậy, song, việc lại không đơn giản như thế.

Rút tay ra, Bạch Tử Thạch không dám tin nhìn khối mao liêu lộ rõ ràng dưới ánh đèn cường quang khí. Đây là một khối mao liêu hình chữ nhật cao khoảng 30 cm, rộng mười mấy cm, dài hai mấy cm, ánh sáng chiếu chính diện vào một mặt có lộ ra hai đường măng đá xanh biếc rộng khoảng ba ngón tay, màu sắc rõ ràng, và còn lộ rõ khuynh hướng chạy vào bên trong, không kể đến nó, chỉ nhìn vài chỗ nhô lên dòn chặt trứng muối ở mặt bên, thì khối mao liêu này không thể không có phỉ thúy! Thế mà chuyện lại cứ kỳ diệu như vậy đó, cậu không có bất kỳ cảm ứng nào. Mặc dù nói lực cảm ứng là tuyệt đối không sai, nhưng nghiên cứu ba năm nay của cậu đối với phỉ thúy cũng không phải giả, nếu chỉ lấy kiến thức đồ thạch của cậu mà nói, khối mao liêu này dù thế nào cũng phải có một chút phỉ thúy.

Nếu là lúc trước Bạch Tử Thạch sẽ cho qua, nhưng đây không phải lần đầu tiên cậu vấp phải tình huống thế này ở đây, có mấy lần cậu dùng mắt nhìn thấy mao liêu có biểu hiện tốt, tràn đầy lòng tin có thể lấy được nguyên liệu tốt, nhưng đều công cốc hết. Một hai khối mao liêu biểu hiện tốt bên trong rỗng không thì thôi, nhưng gần đây thời gian mà có đến bảy tám khối! Điều này không khiến Bạch Tử Thạch thâm nghi hoặc.

Cậu không tìm được cẩn thận dò xét khối mao liêu này, một cái cường quang khí không đủ, cậu lấy thêm một cái dự bị. Mò mẫm nhìn khối mao liêu từng chút một, cuối cùng phát hiện chút vấn đề ở một chỗ — đó là một vùng hơi xám nhỏ xíu cỡ bằng nắm tay trẻ con. Dưới ánh đèn mờ nhìn dường như không có gì

bất đồng, nhưng khi ánh đèn vừa phải, Bạch Tử Thạch nhạy cảm nhận ra một chút màu sắc khác biệt, lấy tay sờ sờ, cảm giác hình như hơi thô ráp hơn một chút.

Làm giả?! Trong đầu đột nhiên vọt ra một từ. Bạch Tử Thạch nhất thời bị suy đoán của mình làm sững sờ tại chỗ, mao liêu có thể làm giả, lúc ở Thiên triều cậu đã biết điều này, có cái làm giả là đem mao liêu đã mở cửa sổ ra mà không thấy phỉ thúy lấp kín lại, làm cho người ta nhìn không ra dấu vết mở cửa sổ rồi bán đi, có cái là cắt mao liêu ra phát hiện không có phỉ thúy liền đem mao liêu ghép lại nguy trang thành mao liêu hoàn chỉnh, có cái thì khoét sạch phỉ thúy rồi nhét thứ gì đó khác vào, hợp lại làm mao liêu bán ra. . . Tóm lại thủ đoạn nhiều vô số kể, thậm chí cậu còn từng nghe nhân viên phòng vật tư kể rằng có mấy tên làm giả siêu có thể đem đá bình thường nguy trang thành mao liêu mà ngay cả mấy lão nhân trong nghề phỉ thúy cũng không nhìn ra được. Đương nhiên ở Bắc Nhã thế giới thịnh hành đồ thạch này, trong lịch sử cũng từng có hành vi làm giả, nhưng công hội đồ thạch sư cũng phải để bày cho đẹp, hề làm giả bị bắt được, toàn bộ đều nhận lấy trừng phạt cực kỳ nghiêm khắc. Hơn nữa người ở thú nhân đại lục cũng tương đối không thích mấy thứ giả dối, nên cái nghề làm giả còn chưa hưng thịnh đã bị hủy diệt rồi.

Nhưng, biểu hiện của khối mao liêu này thật sự không thể không khiến người ta hoài nghi.

Quả nhiên, lần so tài này không phải dễ dàng! Bạch Tử Thạch nhin không được cười khổ một tiếng, coi như càng hiểu hơn hàm nghĩa cái câu ‘chọn lựa kỹ càng’ của Nhã Gia Andrew. Xem ra có thể vớ được nguyên liệu tốt hay không còn phải xem vận khí.

Nghĩ nghĩ, Bạch Tử Thạch dứt khoát để cường quang khí qua một bên, hai tay cùng lên, bắt đầu từ một chỗ, sờ từng khối từng khối mao liêu, không bỏ qua bất kỳ khối nào. Gặp được mao liêu có cảm ứng liền dùng cường quang khí lật lật quan sát, giả bộ, rồi khuôn lên xe vận chuyển. Không thể không nói, mao liêu có phỉ thúy trong này ít đến đáng thương, gần hai giờ, Bạch Tử Thạch tổng cộng mò được ba khối mao liêu có phỉ thúy, chỉ có một khối phẩm chất cao một chút là khối Băng Chung, hai khối còn lại đều là cỡ Đậu Chung trở xuống. Có thể nói là hiệu suất thấp đến dọa người, dù sao bên kia trên xe vận chuyển của Kỳ Á đã có khoảng sáu bảy khối.

Nghe đối phương lần lượt vận chuyển mao liêu phát ra tiếng vang, ban đầu Bạch Tử Thạch còn lo lắng một chút, ngược lại bây giờ lại ung dung, chính cậu có năng lực nghịch thiên, mới có thể né tránh nhiều bấy rập như vậy. Còn đối phương thì sao? Bạch Tử Thạch xem tư liệu về Kỳ Á, thừa nhận hẳn là một đồ thạch sư rất mạnh, nhưng trong căn phòng đã không phải là loại đồ thạch sư rất mạnh có thể ứng phó. Mao liêu ít không sao, không bị trừ điểm a, chọn càng nhiều, đồ sụp trừ điểm càng nhiều, ngược lại trở thành bất lợi.

Ngồi ở bên cạnh thở hổn hển, lại ‘loảng xoảng’ một tiếng. Đây đã là khối thứ tám đi? Bạch Tử Thạch đếm thử cho Kỳ Á, sau đó thở một hơi đứng lên, vươn ra hai bàn tay trắng noãn, tiếp tục, ba khối không đảm bảo a.

Ba giờ, dưới tình trạng nghiêm túc của hai người đã trôi qua rất nhanh. Máy tính giờ chạy đến giây cuối cùng, cánh cửa khóa đã mở ra, ánh sáng theo cánh cửa mở rộng chiếu vào, Bạch Tử Thạch không thích ứng nheo nheo mắt, dừng lại động tác trong tay, đứng lên.

“Đã đến giờ!” giọng nói già nua uy nghiêm của Andrew truyền đến, hai người dự thi đều liếc nhìn xe của đối phương, trong xe của Kỳ Á tổng cộng có 11 khối mao liêu. Mà Bạch Tử Thạch chỉ có ít ỏi bốn khối, đúng vậy, hai tử này trong một giờ cuối cùng, chỉ tìm được một khối mao liêu có phỉ thúy!

Cặp mắt đục ngầu của Andrew quét qua xe của hai người, tầm mắt hơi dừng lại trên người Bạch Tử Thạch, lại làm như không có gì dời đi: “Xe mao liêu của các người sẽ niêm phong trước. Dùng bữa xong, sẽ bắt đầu giải thạch.”

90. Chương 90: Bạch Tử Thạch = Tên Ngốc?

Kết quả lần đồ thạch này đối với hai thú nhân nhà Karen mà nói rất trọng yếu. Lúc dùng cơm hai người Sousa và Vincent đều có chút không yên, Kỳ Á cũng mất đi bộ dạng tiêu sái biếng nhác lúc trước, cau mày có vẻ bồn khoăn, nặng nề. Bạch Tử Thạch vì không rõ lắm đối phương lấy được mao liêu phẩm chất như thế nào, nên tâm trạng cũng hơi nặng nề. Bất quá, cái đồng mao liêu khổng lồ trong phòng kia mà chỉ cho

ba giờ, Bạch Tử Thạch tự cảm thấy đã cố hết sức rồi, bất luận kết quả như thế nào cậu cũng không có gì mà không cam lòng.

Tóm lại, một bữa cơm này tất cả mọi người đều ăn không biết vị. Lúc 1 giờ, Andrew dẫn công chính đoàn và bốn người đến một căn phòng rộng lớn, bên trong đỗ hai chiếc xe vận chuyển, Andrew lấy chìa khóa ra, mở thùng xe bị khóa ra. Phất phất tay, mấy á thú nhân cao lớn chia nhau đem mao liêu hai bọn họ chọn đặt xuống gần mấy giải thạch.

Andrew để hai người bọn họ phân nhau đứng trước mao liêu của mình, vỗ vỗ tay, mấy á thú nhân trung niên đi tới: “Để tiết kiệm thời gian, tất cả mao liêu đều do các giải thạch sư tới giải. Nhưng, bây giờ, có một số mao liêu cần phải được chọn ra.”

Lời này vừa nói ra, Kỳ Á kinh ngạc nhướn cao lông mày, Bạch Tử Thạch thì nhíu mày. Lời nói của Andrew trong lòng cậu hiểu được chút ít, trong phòng kia mao liêu làm giả không phải ít, nếu thuật làm giả sớm đã bị công hội đồ thạch sư tiêu hủy, vậy thì mao liêu làm giả xuất hiện trong phòng kia chỉ có thể là do nhân viên kỳ sát hạch này cố ý sắp xếp vào. Bọn họ sắp xếp vào, tất nhiên sẽ biết tình trạng những mao liêu đó, thế nên câu Andrew nói có ý là những mao liêu đó không cần giải ra. Thế nhưng, đây đối với Bạch Tử Thạch cũng không phải là một tin tốt, bởi vì khối mao liêu cuối cùng cậu tìm được vừa vặn là một khối mao liêu làm giả! Hơn nữa còn là một khối cậu không thể bỏ đi. Đương nhiên, bên trong khối mao liêu làm giả này có phỉ thúy, nhưng có lẽ vì người giải mao liêu lúc trước không may mắn lắm, liên tiếp mở cửa sổ tại mấy vị trí có khả năng ra lục nhất, mà không thấy lục. Lại bất đắc dĩ vì biểu hiện khối mao liêu này quá thu hút, cứ để thế thì thật đáng tiếc, giải ra vạn nhất sập thì tổn thất quá lớn, cho nên đã đem vị trí mở cửa sổ khéo léo lấp lại. Mãi cho đến hôm nay khối mao liêu này mới mượn tay Bạch Tử Thạch thấy lại ánh mặt trời!

Không đợi hai người mở miệng, Andrew đã đi tới trước đồng mao liêu của Kỳ Á, ngồi xổm xuống nhìn số hiệu được ẩn trên mao liêu, vươn một ngón tay chỉ: “Khối này, khối này, khối này, và cả khối này, bốn khối mao liêu này không cần phải giải.” Thư ký bên cạnh cầm bút ghi lại số hiệu mấy khối mao liêu, mà á thú nhân vận chuyển mao liêu cũng nhanh chóng đem bốn khối mao liêu này dọn sang một bên.

Kỳ Á cực kỳ kinh ngạc, hần không nhận được bước lên phía trước một bước — bốn khối mao liêu đó đều là hần ngàn chọn vạn tuyển ra! Biểu hiện của mỗi khối mao liêu đều đặc sắc hơn người, sao bây giờ lại không cần phải giải chứ?!

Andrew ngẩng đầu nhìn hần một cái: “Để gia tăng độ khó cho lần so tài này, chúng ta đã chọn một phần mao liêu mà trước kia công hội kiểm tra là làm giả trộn lẫn vào, những mao liêu này đã được chứng thực là bên trong không có phỉ thúy.”

Sắc mặt Kỳ Á thay đổi, không nói gì, đây chính là cái gọi là ‘chọn lựa kỹ càng’ sao? Nhịn không được nhìn về phía đồng mao liêu kia của Bạch Tử Thạch, mình chọn mười một khối thì có bốn khối là mao liêu làm giả, vậy tiểu khả ái chỉ có bốn khối. . .

Ngay lúc hần đang trầm nghĩ, thì Andrew đã đi đến bên cạnh mao liêu của Bạch Tử Thạch, sau đó không ngoài dự liệu của Bạch Tử Thạch chỉ vào khối mao liêu cuối cùng cậu chọn: “Khối này không cần phải giải.” Thư ký gạt đầu, đúng lúc hần cầm lấy bút, thì Bạch Tử Thạch đột nhiên lên tiếng ngăn hần lại: “Chờ một chút.”

Andrew ngẩng đầu nhìn cậu, phất tay ngăn động tác của thư ký lại: “Thế nào? Tiểu gia hỏa có chuyện gì sao?”

Bạch Tử Thạch chỉ vào khối mao liêu cuối cùng: “Ta có lòng tin vào khối mao liêu này, ta muốn giải nó ra.”

“Nga?” Andrew cảm thấy hứng thú xoay người đối mặt với cậu, “Ta nghĩ ngươi đã nghe thấy, đây là một khối mao liêu làm giả.”

Bạch Tử Thạch ngẩng đầu ưỡn ngực không chút nhượng bộ: “Nhã Gia, ta biết nó là một khối mao liêu làm giả. Khối mao liêu này tổng cộng bị mở ra ba cái cửa sổ, rồi sau đó được khéo léo che lấp lại. Dù vậy ta vẫn muốn giải nó ra.”

“Ngươi đã sớm nhìn ra đây là khối mao liêu làm giả?” Andrew không khỏi có chút giật mình, thành thật mà

nói những mao liêu bọn họ chọn trình độ làm giả không tồi, người cẩn thận tỉ mỉ vẫn có thể nhìn ra một vài nghi ngờ. Nhưng mấu chốt là, không ai sẽ hoài nghi những thứ này là mao liêu làm giả, vì mao liêu làm giả đã sớm trở thành truyền thuyết, mà bây giờ một cái tiểu á thú nhân không chỉ nhìn ra, còn nói chính xác chỗ làm giả của khối mao liêu, không thể không nói Andrew thật sự giật mình, “Người nhìn ra nó là giả mà vẫn kiên trì chọn nó?”

“Đúng.” Bạch Tử Thạch gật đầu, “Ta tin tưởng phán đoán của mình, cho dù mao liêu làm giả đã bị mở ra ba cửa sổ cũng không thể hoàn toàn nói rằng không có khả năng ra phi thúy.”

Andrew nhìn cậu, lộ ra nụ cười đầu tiên từ khi trận đấu bắt đầu tới nay, chậm rãi gật đầu: “Đồ thạch sư, chính là phải có phong thái như thế. Mao liêu là không thể lường được, cho dù là kinh nghiệm của rất nhiều đời trước, cũng không chắc áp dụng cho tất cả mao liêu. Đây chính là mị lực của đồ thạch.”

“Nhưng. . .” Andrew chuyển giọng, “Những mao liêu làm giả là vật cất giữ của công hội, có giá trị rất lớn cho việc nghiên cứu mao liêu. Sở dĩ đem chúng chọn ra trước, chính là vì không muốn phá hủy chúng. Những mao liêu này là thứ thuộc về công hội đồ thạch sư. Người không thể giải chúng.”

Bạch Tử Thạch ngẩn ra, nhất thời không biết nói gì. Đúng nha, những mao liêu chọn ra đều không phải của bọn họ, nhưng cậu không muốn bỏ lỡ mất phi thúy trong khối mao liêu này. Trầm mặc một lúc lâu, Andrew nhìn Bạch Tử Thạch có chút âm thầm, thở dài một hơi, chuẩn bị tuyên bố bắt đầu giải thạch. Bạch Tử Thạch bỗng nhiên mở miệng: “Vậy thì, ta hướng công hội mua khối mao liêu này.”

Andrew hơi sững sốt, lại nghe Bạch Tử Thạch nói: “Ta vừa mới thăng cấp thành đồ thạch sư, ta nhớ mình có đặc quyền chọn mao liêu trong kho của công hội với giá giảm còn 90%, hơn nữa công hội không có nói mao liêu làm giả không ở trong mục được chọn.”

Đôi chút ý cười chợt lóe lên trong mắt lão nhân gia, ông chậm rãi gật đầu: “Đúng là có một quy định như vậy. Thế thì, được rồi, 1000 vạn điểm giảm còn 90%— 900 vạn điểm, nó sẽ là của người.”

Giá tiền này vừa ra, người chung quanh xôn xao một trận, 1000 vạn điểm mua một khối mao liêu làm giả 99% không có phi thúy? Giá này có phải hơi thái quá rồi không? Tên gốc nào sẽ mua chứ?!

Bạch Tử Thạch cũng bị cái giá trên trời này dọa một trận, song, không do dự, cậu gật đầu: “Thành giao!” Hai từ nhả ra, cậu đã thành ‘tên gốc’ kia. Ít nhất thì người xung quanh đều dùng ánh mắt nhìn đồ gốc nhìn cậu.

Andrew cười lớn chưa từng có, vỗ vỗ vai Bạch Tử Thạch: “Giỏi, có can đảm! Đồ thạch sư nhất định phải có tinh thần ‘đổ’, chỉ có nhân tài có tinh thần dám đánh cược mới có khả năng đi xa hơn trên con đường đồ thạch này, quy quy củ củ lo trước lo sau cũng là một con đường, nhưng không thích hợp với đồ thạch lắm.”

Sigma đứng bên cạnh Chrollo, nhìn tiểu đồ đệ của mình, không khỏi mỉm cười, tốn 900 vạn điểm mua một khối mao liêu định trước sẽ sụp trong mắt người khác là rất ngốc, nhưng chỉ ít đối với những lão già như bọn họ mà nói, nhìn chuyện này lại thấy rất vui vẻ. Đồ thạch, đồ thạch, nếu dính chữ ‘đổ’, sẽ phải mạo hiểm, sẽ dám đổ, dám thua.

Kiểu tán thưởng không hề che giấu thể này làm Bạch Tử Thạch cảm thấy rất ngượng ngùng, dù sao cậu đã biết trước bên trong có phi thúy dạng như thế nào, 900 vạn điểm, cậu thấy một chút cũng không đắt!

Ánh mắt phức tạp của Kỳ Á nhìn tiểu á thú nhân mỉm cười ngại ngùng vì được Nhã Gia Andrew tán thưởng, nhưng không có một tia ghen tỵ hay thêm muốn, hắn đang nghĩ đến lời Nhã Gia vừa nói. Nhớ lại những năm tháng đồ thạch gần đây của bản thân, không khỏi có chút xấu hổ, không lâu trước đây, từ khi hắn còn chưa trở thành đồ thạch sư, hắn lớn mật cỡ nào, bất kỳ mao liêu nào chỉ cần nhìn trúng, mặc kệ người khác thấy thế nào, hắn cũng dám đổ, chính lòng can đảm đó đã giúp hắn trở thành đồ thạch sư chính thức ở tuổi 58. Nhưng sau khi lên cấp hắn lại trở nên nhát gan, đồ thạch cũng do dự, trù trừ.

Kỳ Á phát ngốc một hồi, bỗng nhiên mỉm cười, trong tươi cười tràn đầy lười biếng cùng bất cần đời, giống như một loại trời buộc trên người hắn được tháo ra — phải xông lên thì mới biết kết quả, hắn sẽ không thua đâu. Cho dù kết quả không như ý, không nhìn thấy được bút ký của thần tượng thì Kỳ Á cũng cảm thấy mình không uổng công tới đây.

Bạch Tử Thạch chuyển khoản xong cho công hội, thì giải thạch rốt cuộc cũng chính thức bắt đầu. Tổng cộng có sáu giải thạch sư, năm người giải hai khối, một người còn lại giải một khối. Nhìn nhìn những mao liêu này, sáu người hơi lúng túng, với tư cách sư phụ họ hi vọng giải ra phỉ thúy tốt, nên không ai muốn lãng phí công phu vào khối Bạch Tử Thạch mua mất 900 vạn kia.

“Ta muốn khối đó, còn lại các người chọn đi.” Một giải thạch sư trong đó lên tiếng trước, chọn chính là khối Bạch Tử Thạch mua. Những người còn lại nghe thế, lập tức vui vẻ chọn mao liêu mình muốn giải.

Bạch Tử Thạch nghe thấy giọng nói có chút quen tai, liền nhìn về phía giải thạch sư kia, á thú nhân nâng nâng mũi lên, lộ ra khuôn mặt tươi cười với Bạch Tử Thạch: “Bạch, đã lâu không gặp.” Chính là giải thạch sư Elsie lúc trước giúp Bạch Tử Thạch giải Mặc Phỉ ra!

Bạch Tử Thạch cười rộ lên, thật là trùng hợp, cậu còn đang lo lắng những giải thạch sư kia vì không coi trọng nó mà làm tổn hại đến phỉ thúy bên trong: “Phải cẩn thận a.” Một câu nói, Elsie vui vẻ, trước đây lúc giải Mặc Phỉ, Bạch cũng nói như vậy.

“Yên tâm đi.” Elsie cười cười, dưới sự chỉ dẫn của Bạch Tử Thạch, đem ba cửa sổ làm giả mài ra một lần nữa, sau đó cẩn thận quan sát, lần giải thạch này không thể dựa vào xem trứng muối và măng đá là có thể giải quyết. Vì mấy chỗ có hi vọng ra phỉ thúy nhất, mở cửa sổ đều không thấy lục. Hai người cùng nhau ngồi xổm dưới đất nghiên cứu một hồi, cuối cùng quyết định ở giữa hai cái cửa sổ, mở thêm một cửa sổ nữa.

Khối mao liêu giá trị 900 vạn này thực hấp dẫn ánh mắt của những người có thâm niên vậy xem, có hơn nửa số người vây quanh Bạch Tử Thạch và Elsie chờ xem kết quả cuối cùng.

Elsie cẩn thận thao tác đá mài trong tay, lớp vỏ đá bắn tóe tung, từng tắc từng tắc rơi xuống, bỗng nhiên, hần đột nhiên dừng đá mài trong tay lại, quan sát ô cửa sổ mới, chân mày khẽ nhíu, rồi lập tức dâng lên một niềm vui sướng, vệt vàng giội ít nước lên, một mảnh tinh thể dạng ‘sương mù’ vàng nhạt lập tức hiện ra với màu sắc tươi sáng.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/do-thach-su>